Nghe Nói Mỗi Ngày Đều Phát Kẹo

Contents

Nghe Nói Mỗi Ngày Đều Phát Kẹo **3**
1. Chương 1: Viên Kẹo Thứ Nhất . . . 3
2. Chương 2: Viên Kẹo Thứ Hai . . . 10
3. Chương 3: Viên Kẹo Thứ Ba . . . 17
4. Chương 4: Viên Kẹo Thứ Tư . . . 24
5. Chương 5: Viên Kẹo Thứ Năm . . . 30
6. Chương 6: Viên Kẹo Thứ Sáu . . . 38
7. Chương 7: Viên Kẹo Thứ Bảy . . . 44
8. Chương 8: Viên Kẹo Thứ Tám . . . 50
9. Chương 9: Viên Kẹo Thứ Chín . . . 57
10. Chương 10: Viên Kẹo Thứ Mười . . . 63
11. Chương 11: Viên Kẹo Thứ Mười Một . . . 67
12. Chương 12: Viên Kẹo Thứ Mười Hai . . . 72
13. Chương 13: Viên Kẹo Thứ Mười Ba . . . 79
14. Chương 14: Viên Kẹo Thứ Mười Bốn . . . 84
15. Chương 15: Viên Kẹo Thứ Mười Lăm . . . 89
16. Chương 16: Viên Kẹo Thứ Mười Sáu . . . 95
17. Chương 17: Viên Kẹo Thứ Mười Bảy . . . 100
18. Chương 18: Viên Kẹo Thứ Mười Tám . . . 106
19. Chương 19: Viên Kẹo Thứ Mười Chín . . . 111
20. Chương 20: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi . . . 115
21. Chương 21: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Mốt . . . 121
22. Chương 22: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Hai . . . 127
23. Chương 23: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Ba . . . 142
24. Chương 24: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Tư . . . 148
25. Chương 25: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Lăm . . . 155
26. Chương 26: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Sáu . . . 162
27. Chương 27: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Bảy . . . 167
28. Chương 28: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Tám . . . 174
29. Chương 29: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Chín . . . 180
30. Chương 30: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi . . . 186
31. Chương 31: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Mốt . . . 195
32. Chương 32: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Hai . . . 206
33. Chương 33: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Ba . . . 212
34. Chương 34: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Tư . . . 220
35. Chương 35: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Lăm . . . 228
36. Chương 36: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Sáu . . . 234
37. Chương 37: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Bảy . . . 241
38. Chương 38: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Tám . . . 248
39. Chương 39: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Chín . . . 252
40. Chương 40: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi . . . 259
41. Chương 41: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Mốt . . . 267

42. Chương 42: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Hai . . . 274
43. Chương 43: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Ba . . . 280
44. Chương 44: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Bốn . . . 287
45. Chương 45: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Lăm . . . 292
46. Chương 46: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Sáu . . . 298
47. Chương 47: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Bảy . . . 303
48. Chương 48: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Tám . . . 309
49. Chương 49: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Chín . . . 317
50. Chương 50: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi . . . 322
51. Chương 51: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Mốt . . . 329
52. Chương 52: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Hai . . . 337
53. Chương 53: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Ba . . . 344
54. Chương 54: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Tư . . . 349
55. Chương 55: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Lăm . . . 356
56. Chương 56: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Sáu . . . 362
57. Chương 57: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Bảy . . . 367
58. Chương 58: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Tám . . . 374
59. Chương 59: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Chín . . . 382
60. Chương 60: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi . . . 390
61. Chương 61: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Mốt . . . 397
62. Chương 62: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Hai . . . 404
63. Chương 63: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Ba . . . 410
64. Chương 64: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Tư . . . 415
65. Chương 65: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Lăm . . . 423
66. Chương 66: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Sáu . . . 428
67. Chương 67: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Bảy . . . 435
68. Chương 68: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Tám . . . 442
69. Chương 69: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Chín . . . 447
70. Chương 70: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi . . . 454
71. Chương 71: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Mốt . . . 460
72. Chương 72: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Hai . . . 469
73. Chương 73: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Ba . . . 475
74. Chương 74: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Tư . . . 483
75. Chương 75: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Lăm . . . 490
76. Chương 76: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Sáu . . . 497
77. Chương 77: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Bảy . . . 503
78. Chương 78: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Tám . . . 510
79. Chương 79: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Chín . . . 518
80. Chương 80: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi . . . 523
81. Chương 81: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Mốt . . . 530
82. Chương 82: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Hai . . . 537
83. Chương 83: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Ba . . . 543
84. Chương 84: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Tư . . . 548
85. Chương 85: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Lăm . . . 554
86. Chương 86: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Sáu . . . 560
87. Chương 87: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Bảy . . . 567
88. Chương 88: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Tám . . . 573
89. Chương 89: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Chín . . . 579
90. Chương 90: Viên Kẹo Thứ Chín Mươi . . . 584
91. Chương 91: Viên Kẹo Thứ Chín Mươi Mốt . . . 589
92. Chương 92: Viên Kẹo Thứ Chín Mươi Hai – Chính Văn Hoàn . . . 595
93. Chương 93: Phiên Ngoại Một . . . 599
94. Chương 94: Phiên Ngoại Hai . . . 604
95. Chương 95: Phiên Ngoại Ba . . . 609

96. Chương 96: Phiên Ngoại Bốn 613

Nghe Nói Mỗi Ngày Đều Phát Kẹo

Giới thiệu
Beta: Aoi Hatoru Thể loại: Tình hữu độc chung, nhân duyên tình cờ gặp gỡ, vòng giải trí, điềm văn, hiện đại, chủ thụ.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nghe-noi-moi-ngay-deu-phat-keo

1. Chương 1: Viên Kẹo Thứ Nhất

Từ Lạc Dương dùng một tư thế kỳ quặc xịt nước hoa vào khuỷu chân, điện thoại di động bật loa ngoài, đặt trên bàn trà ở trước mặt.

"Đã ăn cơm tối chưa?"

Vừa nghe đến hai chữ "cơm tối", Từ Lạc Dương chẳng thèm xịt nước hoa nữa, mà ngồi xổm bên cạnh bàn trà, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, cậu dùng 100% kỹ năng diễn xuất của mình nói: *"Ăn rồi ăn rồi, xuống dưới lầu mua đồ ăn đó."*

"Ăn gì?"

Liếc nhìn thịt đầu heo ngâm dầu ớt và gà thái hạt lựu xào cay trong hộp đồ ăn vẫn chưa vứt nằm ở trên bàn, Từ Lạc Dương vô cùng trôi chảy liệt kê tên món ăn cho quản lý của mình: *"Cải rổ xào, súp lơ luộc, cà chua trộn đường, với cả nửa bát cơm trắng."*

"Chà, tự giác quá nhỉ." Giọng Trịnh Đông nghe rất hài lòng, nhưng vẫn chuyển đề tài: *"Chụp một tấm gửi qua đây coi?"*

"…."

Từ Lạc Dương tỏ vẻ, mặc dù cái vấn đề này vượt quá mức bình thường rồi, nhưng tất cả vẫn nằm trong dự liệu. Cậu dùng tốc độ tay cực nhanh lôi bức ảnh đã sớm chuẩn bị trước ở trong album ra, gửi qua cho quản lý.

Qua cửa một cách hoàn mỹ!

"Đừng có kiêu căng, phải luôn giữ gìn loại tinh thần gian khổ mộc mạc này đó." Trịnh Đông nhắc nhở thêm mấy câu nữa, rồi mới đổi đề tài: *"Ở đó đã quen chưa?"*

"Quen lắm rồi, chỗ đoàn phim tìm rất sạch sẽ, dán giấy dán tường mới, lúc em mới đến còn ngửi thấy mùi

thuốc sát trùng nữa. Nhưng mà nhiều muỗi, cực kỳ nhiều luôn." Vừa nói, cậu vừa xịt nước hoa lên bắp chân mấy lần, chỗ bị muỗi cắn lập tức không ngứa nữa, thật là hiệu quả! Từ Lạc Dương liếc nhìn nhãn hiệu trên thân lọ, định đi mua thêm mấy lọ nữa.

"*Muỗi hay gì thì cứ nhịn một chút rồi cũng sẽ qua thôi, thiếu cái gì thì liệt kê ra cho anh. Toàn bộ tháng chín, tháng mười anh sẽ để trống cho cậu, cứ yên tâm mà ở đó, nghe theo sự sắp xếp của đạo diễn Trương nhé."*

"*Anh Trịnh uy vũ!"* Từ Lạc Dương mỉm cười, thả lỏng người dựa vào lưng ghế sô pha: *"Nhưng mà trực tiếp bỏ trống hai tháng, còn từ chối mấy hợp đồng, anh không bị công ty mắng đấy chứ?"*

"*Nghĩ ngợi lung tung cái gì vậy."* Giọng Trịnh Đông chẳng hề che giấu sự ghét bỏ: *"Từ trước đến giờ kỳ vọng của anh dành cho cậu cũng chẳng cao, chuyên tâm quay phim cho tốt là được rồi, không cần phải quan tâm đến những cái khác đâu, quan tâm cũng chỉ thêm phiền thôi."*

"*Vâng vâng vâng."* Nụ cười trên mặt càng thêm rộng, chân dài của Từ Lạc Dương vểnh lên, ném luôn lọ nước hoa trong tay: *"Vậy ——"* cố tình dài giọng hồi lâu, rốt cuộc cậu vẫn không lên tiếng hỏi.

Trịnh Đông không chú ý đến chi tiết này, nghe cậu trả lời, rồi lại nói tiếp: *"Lúc trước bên phía Thích Trường An liên hệ với anh nói sáng ngày mai sẽ đến. Sắp tới các cậu phải sống cùng nhau hai tháng để trải nghiệm cuộc sống, tới lúc tiến vào đoàn phim lại còn diễn chung với nhau, thường xuyên gặp mặt, nhất định phải biết điều đó…"*

Lọ nước hoa thảy lên không trung, trong giây lát cậu thất thần không chụp lại được, "cạch" một tiếng rơi trên sàn nhà. Phần sau Trịnh Đông nói thêm gì đó, Từ Lạc Dương cũng chẳng chú ý lắm, loanh quanh trong đầu đều là ba chữ "Thích Trường An", rất là phiền.

"*… Đừng ăn cay đừng ăn thịt, nếu như béo lên với nổi mụn, tới lúc cậu về, chuyên viên trang điểm có nổi khùng lên băm vằm cậu, cũng đừng trách anh không chìa tay ra giúp đỡ nhé."*

Cúp điện thoại, Từ Lạc Dương bị Trịnh Đông nói đến mức trong lòng hơi lung lay, cậu cố ý chạy tới phòng vệ sinh soi gương, cảm thấy yên tâm rồi mới trở về xịt nước hoa tiếp. Cậu đoán chắc muỗi trong phòng này lâu rồi chưa được hút máu, tự dưng không thù không oán, hôm qua nguyên một buổi tối liền để lại một chuỗi nốt muỗi cắn trên bắp chân mình, ngứa đến mức cậu muốn cắn lại luôn.

Vì mất tập trung, nên nước hoa xịt hơi nhiều, rơi hết trên sàn nhà.

Sáng mai Thích Trường An đến rồi.

Từ Lạc Dương tự dưng hơi hồi hộp.

Vừa hồi hộp một cái là hồi hộp đến tận nửa đêm luôn. Từ Lạc Dương nằm trên giường đơn lăn qua lộn lại

không ngủ được, đếm cừu cũng đếm đến một ngàn ba, còn kéo chân thêm hai mươi lần, hít đất tám mươi cái, đổ một thân mồ hôi, không ngờ càng ngày càng tỉnh táo.

Mệt tâm quá!

Tới phòng tắm tắm rửa, Từ Lạc Dương thay một cái T-shirt màu trắng và quần đùi màu đen đi ra, cậu ngồi trên sô pha chậm rì rì lau tóc, rồi mở thêm một bộ phim nữa.

Haiz, đêm rất dài, dù sao cũng phải tìm chút chuyện để làm chứ!

Chờ nhạc dạo vang lên, cậu mới phát hiện hóa ra mình lại mở Bão tuyết —— bộ phim đầu tiên của Thích Trường An. Mặc dù đã xem rất nhiều lần rồi, nhưng mà đã mở trúng thì chính là duyên phận, Từ Lạc Dương quyết định xem luôn.

Bộ phim thật sự rất hay, Từ Lạc Dương càng xem càng hăng say, đến nỗi tiếng khóa cửa vang lên cũng không nghe thấy. Đến đoạn đặc sắc nhất, tiểu lưu manh A Hồi do Thích Trường An thủ vai đứng ngược sáng quay đầu lại, nhìn về ống kính nói ra câu thoại kinh điển —— *"Đường rất tối, muốn đi cùng tôi không? Tôi chính là ánh sáng mặt trời."*

Bị ánh mắt của "A Hồi" miểu sát, Từ Lạc Dương ỷ vào việc không có ai, một mình nhịn không được mà nhảy lên ghế sô pha, còn phất phất khăn lau tóc trong tay, tập trung toàn bộ tình cảm, đầy hứng thú mà hét: *"Đi đi đi, đi theo anh luôn, đường tối quá tui có thể cầm đèn pin!"*

(Miểu sát: nghĩa là giết người trong chớp mắt. Thuật ngữ này vốn bắt nguồn từ game online, là một phương thức chiến đấu vô cùng lợi hại, tiêu diệt đối thủ trong một thời gian rất ngắn.)

Rất không đúng lúc, cậu cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua đây.

Mắt vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, Từ Lạc Dương theo bản năng chà xát cánh tay nhẵn bóng của mình, trong miệng lẩm bẩm: *"Chưa hết hè mà sao đã có gió lạnh rồi nhỉ, đã nói là một mùa hè nóng như lửa mà…"*Mấy giây sau, cậu mới theo bản năng nhìn về phía cửa.

Cửa đang mở, còn có một người đang đứng ở cửa.

Phản ứng đầu tiên của Từ Lạc Dương là, ơ kìa tên trộm nào sáng sớm như vầy đã đi làm việc rồi?

Nhưng đợi tới lúc cậu thích ứng với ánh sáng, sau khi nhìn rõ người đứng ở cửa, mắt bỗng trợn tròn, cậu nhanh chóng nghiêng đầu nhìn màn hình máy tính, rồi lại nhìn về người đứng ở cửa ——

Đậu má, giống nhau thật!

Gió trong hành lang vẫn đang thổi vào trong nhà, nhưng Từ Lạc Dương chẳng thèm quan tâm nữa rồi, cậu cấp tốc giấu khăn mặt ra phía sau, đứng lại ngay ngắn trên sô pha, sau đó bày ra nụ cười mà cậu tự nhận là tiêu chuẩn nhất, ra vẻ chân thiện mỹ.

Cứ như vậy qua mười mấy giây, người lên tiếng trước là Thích Trường An, giọng anh hơi khàn: *"Chào cậu."* Bởi vì đứng ở cửa, còn mang theo cả tiếng vọng ở hành lang nên nghe rất hay. Nhưng có lẽ do ánh đèn ở hành lang khá tối, cả người anh tỏa ra khí tràng hơi dọa người.

"Chào anh, chào buổi tối, ha ha ——" Trong lòng Từ Lạc Dương sầu muốn chết, đậu má đậu má, chẳng tốt đẹp gì cả! Chắc là anh ta nghĩ mình có bệnh rồi? Chắc chắn là vậy!

Vậy nên, phải làm thế nào để cứu mi đây, hỡi hình tượng của ta ơi!

"Chào buổi tối." Trong giọng nói Thích Trường An mang theo chút ý cười: *"Tôi bật đèn được không?"*

Lúc này Từ Lạc Dương mới nhớ lại, vì xây dựng bầu không khí để xem phim cậu chỉ để lại một cái đèn tường. Trời cũng giúp mình, có lý do để xuống khỏi sô pha rồi: *"Anh đợi chút nha, để tui tới bật giúp anh, công tắc hơi khó tìm!"*

Nói xong, vóc dáng nhanh nhẹn của cậu đã từ trên sô pha nhảy xuống, Từ Lạc Dương xỏ dép tông định đi bật đèn, kết quả mới đi được hai bước, có lẽ là dùng sức quá mạnh, hai cái quai dép tông kẹp giữa chân bị sút ra.

??

Từ Lạc Dương cố ổn định thân hình, mới tránh khỏi bi kịch đập mặt xuống đất.

Đứng tại chỗ, Từ Lạc Dương tỏ vẻ lờ mờ chớp mắt rơi vào trầm tư —— đi tìm ông chủ siêu thị dưới lầu đòi bồi thường được không ta? Hai mươi lăm đồng tám một đôi, vậy mà mới mặc được hai ngày đã hỏng, còn rất xấu nữa chứ!

Chưa đợi cậu nghĩ ra đầu mối, đèn treo trên trần nhà đã sáng lên. Thích Trường An dời tay khỏi công tắc đèn ở cạnh cửa, tầm mắt thoáng nhìn qua chân cậu, trong mắt toàn bộ là ý cười: "*Cần tôi giúp không?"*

Từ Lạc Dương dùng gương mặt nghiêm túc của mình mà gật đầu: *"Cần."* Mặc dù cậu đã cố gắng lơ đẹp vẻ mặt nín cười của đối phương, nhưng vẫn cảm thấy rất lúng túng: *"Phiền anh… lấy giúp tui một đôi dép ở trong tủ giày ra được không? Cảm ơn."*

Thích Trường An khom lưng mở tủ giày ra, nhìn thấy bên trong có hai đôi dép mới đặt song song nhau, một đôi sợi bông màu xám, một đôi bằng nhựa màu xanh lam. Phía trên đôi màu xanh lam có gắn hai trái tim màu hồng phấn, trên đó viết bốn chữ "Siêu thị ái gia".

Giọng Từ Lạc Dương yếu ớt truyền tới: *"Là đôi màu xanh lam ấy, đôi màu xám là của anh, anh xem có mặc được không?"*

"*Uhm, chắc là được.*" Thích Trường An trực tiếp lấy cả hai đôi ra, đưa một đôi cho Từ Lạc Dương, còn mình thì đổi qua đôi màu xám, size rất vừa.

Đợi thay xong dép, Từ Lạc Dương sau khi đã một lần nữa võ trang đầy đủ, không hề có chút chột dạ nào, cậu vươn tay dừng phim lại, sau đó quay đầu nhìn Thích Trường An đang đi vào, chìa tay ra, còn hắng hắng giọng: *"Rất hân hạnh được biết anh, tui tên Từ Lạc Dương, Từ trong Thanh Phong Từ Lai, Lạc Dương trong Trường An Lạc Dương."*

Lời vừa ra khỏi miệng, cậu mới kịp phản ứng mình đã dùng tổ hợp từ kiểu gì, đang lúc cảm thấy sắp hỏng hết việc, đã nghe thấy Thích Trường An tiếp lời cậu, ý cười trên khóe miệng rất rõ ràng: *"Tôi cũng rất hân hạnh được biết cậu, tôi tên là Thích Trường An, Thích trong bi thương, Trường An trong Trường An Lạc Dương."*

Giọng anh vẫn hơi khàn, Từ Lạc Dương có thể hiểu được chuyện này, lúc cậu làm việc liên tục hai mươi mấy giờ, cũng gần như ở trong tình trạng như thế, nói không nổi, chớp mí mắt cũng mệt mỏi phát sợ.

Hai người bắt tay nhau, Từ Lạc Dương lấy dũng khí ngẩng đầu, giả vờ lơ đãng đánh giá Thích Trường An một chút —— vành mắt thiệt là đen nha!

Buông tay ra, Từ Lạc Dương cân nhắc: *"Muộn lắm rồi, anh muốn đi nghỉ trước không? Phòng ngủ trước đó bên đoàn phim cũng đã chuẩn bị xong rồi, tui ở phòng bên trái, anh ở phòng bên phải, đều rất sạch sẽ."*

Thích Trường An kê vali nhỏ lên trên sô pha: *"Được, nhưng có lẽ do mệt quá, tôi có chút không ngủ được."*

"*Vậy hả, đúng lúc tui cũng không ngủ được, nên đang xem phim, để ủ cơn buồn ngủ.*" Từ Lạc Dương cố gắng khiến cho giọng nói và vẻ mặt mình tự nhiên một chút, không ngừng gửi ám thị tâm lý —— cũng không phải bị bạn cùng phòng tương lai bắt gặp xem loại phim không thể biện hộ, có gì mà phải xấu hổ chứ!

Im lặng vài giây, cậu hít sâu một hơi, quyết định cố gắng xoay chuyển tình thế: *"Thật ra… bình thường tui không như vậy đâu."*

Nói xong, Từ Lạc Dương tỏ vẻ quang minh chính đại, nhìn Thích Trường An không thèm chớp mắt, chỉ kém hét thật to câu "Nhất định phải tin tưởng tui!"

"*Ừm.*" Tay đang buông lỏng của Thích Trường An nắm chặt thành quyền, che đi khóe miệng không nhịn được mà mỉm cười của mình.

Dò xét nhìn thật kỹ đôi mắt của Thích Trường An, Từ Lạc Dương cũng chẳng xác định được có phải đối phương đang lặng lẽ cười hay không, cơ mà cậu cũng không thể trắng trợn hỏi "có phải anh đang cười tui

không?" được. Nhưng mấy giây sau, sự chú ý của cậu đã bị tay Thích Trường An thu hút.

Cổ áo sơ mi trắng được gấp rất gọn gàng, để lộ ra cổ tay rất gầy. Bởi vì da rất trắng, nên trên mu bàn tay hiện ra gân xanh nhàn nhạt. Đốt ngón tay rõ ràng, móng tay cũng được cắt sửa mượt mà bằng phẳng —— giống như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc rất tỉ mỉ.

Một lúc lâu sau Từ Lạc Dương mới lấy lại tinh thần —— đẹp… đẹp quá!

Thích Trường An tưởng mình cười trộm bị phát hiện, nên tự nhiên mà thay đổi đề tài: *"Tôi dùng phòng tắm một chút được không? Xuống máy bay, ngồi xe bus tới thẳng đây, nên đổ mồ hôi quá trời."*

Như được đại xá, Từ Lạc Dương ước gì nhảy qua được khúc này, nên vội vàng dẫn Thích Trường An tới phòng tắm.

Đợi tiếng nước trong phòng tắm vang lên, Từ Lạc Dương ngồi trở lại trên ghế sô pha, nhìn trần nhà, cậu phủ khăn lau tóc lên trên mặt, trong lòng thì lại gào rống ầm ĩ —— Vậy rốt cục Thích Trường An có tin không nhỉ? Tui bình thường thật sự không như vậy đâu!

Tui cũng có sĩ diện mà…

Mấy phút trôi qua, nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, Từ Lạc Dương nhanh chóng kéo khăn ở trên mặt xuống, còn tiện tay xếp thành một hình vuông để bên cạnh.

"Anh tắm xong rồi hả."

"Ừm, tắm xong rồi." Thích Trường An mặc sơ mi trắng, mang theo một thân hơi nước ngồi xuống bên cạnh Từ Lạc Dương, anh giơ khăn trong tay lên: *"Cảm ơn nhé, tôi chỉ mang theo mấy bộ quần áo tới đây, ngoài ra chẳng cầm theo gì nữa."*

"Lúc tui tự đi mua tiện thể mua luôn hai cái." Từ Lạc Dương hơi xấu hổ, chẳng lẽ cậu lại nói, vì cái siêu thị ở dưới lầu, mua hai trăm tệ sẽ tặng một đôi dép, để đủ số lượng, cậu mới mua khăn tắm và dép giúp Thích Trường An hả?

Đương nhiên là không thể nói vậy rồi, nhưng lần thứ hai chột dạ, Từ Lạc Dương ân cần đẩy chiếc đĩa nhựa đựng đủ loại trái cây về phía Thích Trường An: *"Nếu anh đói thì có thể ăn một chút, tui nhớ lúc tui tới được đây, từ sân bay vào trấn Tần Lí cũng phải mất ba bốn tiếng, ngồi đến mức chóng mặt, còn rất đói bụng nữa."*

Thích Trường An tiếp lời đối phương: *"Đúng là rất xa, ban đầu tôi định ngày mai mới tới đây, nhưng quản lý nói thông tin chuyến bay bị phóng viên lấy được, đến lúc đó sẽ rất phiền phức. Nên lập tức đổi lại vé, dứt khoát tới đây trong đêm luôn."* Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: *"Vốn sợ muộn quá rồi, quấy rầy đến giấc ngủ của cậu, nên không nói trước. Không ngờ vẫn làm phiền đến cậu."*

Trực tiếp quên nửa câu sau, Từ Lạc Dương gật đầu tỏ ý mình nghe hiểu, chuyện đạo diễn Trương muốn quay bộ phim mới vẫn chưa để lộ tin tức, mà theo lúc đầu cũng đã nói, cậu và Thích Trường An đóng song nam chính, phải ở trấn Tần Lí hai tháng để trải nghiệm cuộc sống, nhân tiện tìm hiểu kịch bản, bồi dưỡng sự ăn ý, tới tháng mười một thì tiến vào đoàn phim.

Nếu như bị phóng viên biết, vậy chắc chắn chỉ có thể đổi nơi khác thôi.

Nhìn chằm chằm đĩa trái cây một lúc, Thích Trường An đưa tay cầm một quả táo, rồi lại nói tiếng cảm ơn.

"Đừng khách sáo, nhiều như thế tui cũng ăn không hết, đồng lòng tiêu diệt hoa quả mới là việc đúng đắn."

Thích Trường An gật đầu, mỉm cười với Từ Lạc Dương, mặt mày cũng giãn ra.

Nụ cười này suýt chút nữa khiến Từ Lạc Dương che ngực ——

Từ Lạc Dương cảm thấy giờ mình chẳng nhớ được dung mạo của A Hồi trong phim ra sao nữa rồi. Thích Trường An ở trong đời thật, da trắng kiểu hơi không khỏe mạnh, môi cũng không có huyết sắc. Tóc anh còn hơi ẩm ướt, tóc mái rủ xuống che khuất trán, mắt là "mắt hai mí giả", mặc dù hai mí, nhưng không quá rõ ràng. Đuôi mắt kéo dài ra, hơi sắc sảo, nếu như anh không cười, nhìn chắc chắn vừa dữ vừa lạnh lùng.

Nhưng anh vừa mỉm cười, thì thật sự rất nguy hiểm, băng tiêu tuyết tan, xuân về khắp nơi cũng không đủ để hình dung.

Từ Lạc Dương nhìn ngẩn ngơ đến mấy giây, có loại kích động muốn chia hết thịt gà trong món gà cắt miếng lọc xương xào cay cho Thích Trường An ăn luôn!

Đợi tới lúc cửa phòng ngủ của Thích Trường An đóng lại, Từ Lạc Dương thu dọn laptop, cũng chuẩn bị về phòng mình đi ngủ. Tầm mắt cậu lơ đãng đảo qua mặt bàn, rồi bỗng nhiên dừng lại —— quả táo lúc trước Thích Trường An cầm trong tay, vẫn đặt ngay ngắn trong cái đĩa nhựa.

Xách laptop của mình, Từ Lạc Dương không biết vì sao lại thấy nhẹ nhõm —— cậu đã nói mà, sao Thích Trường An có thể giản dị dễ gần mà thích ăn táo như thế được cơ chứ!

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Má ơi, tên yêu quái này cười lên thật là đẹp!!!

2. Chương 2: Viên Kẹo Thứ Hai

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Từ Lạc Dương đã bị chuông điện thoại đánh thức. Cậu mơ mơ màng màng để điện thoại lên tai, "alo" mấy tiếng, mới chậm chạp nhận ra mình còn chưa bắt máy.

—— Cái tên đần lúc nãy chắc chắn không phải là tui!

Nói được mấy câu, bỗng nghe thấy quản lý ở bên kia điện thoại nhắc đến Thích Trường An, Từ Lạc Dương tình táo ngay lập tức: *"Anh Trịnh anh yên tâm yên tâm, Thích Trường An rất dễ gần, tính cách… cực kỳ tốt, cũng rất đẹp trai, kỹ năng diễn xuất còn nghịch thiên nữa!… Lòng dạ em rộng rãi, chứa được cả năm sông bốn biển, cái gì mà GATO á, không có đâu…"*

Gãi gãi mái tóc nằm ngủ đến lộn xộn, sắp tám giờ rồi, Từ Lạc Dương dứt khoát mở loa ngoài, rồi bước xuống giường tới tủ quần áo tìm đồ mặc.

Đợi tới lúc khiến quản lý của mình an tâm, Từ Lạc Dương mới cúp điện thoại, cậu nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ ra, không hề có gánh nặng thần tượng mà há to mồm ngáp một cái. Nước mắt mông lung, bỗng nhiên nhìn thấy có người đang ngồi trên ghế sô pha, Từ Lạc Dương mới ngáp được một nửa đã bị nghẹn, xương quai hàm thiếu chút nữa là trật khớp.

Cậu đưa tay che miệng, thấy Thích Trường An nhìn sang, lại vội vàng thả tay xuống, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn: *"Chào buổi sáng, sao anh không ngủ thêm chút nữa?"*

"Chào buổi sáng." Thích Trường An cũng mỉm cười lại với cậu: *"Đến giờ thức dậy rồi là tôi không ngủ được nữa, nên dậy luôn."*

Dùng mu bàn tay khép cửa phòng ngủ lại, Từ Lạc Dương xỏ dép đi đến sô pha: *"Đồng hồ sinh học của anh thật là mạnh mẽ, tui thì khác, mỗi ngày đều cảm thấy thiếu ngủ, hơn nữa mỗi sáng sớm đều phải tự hỏi, sao mới không chú ý một chút là mình lại ngã về trên giường rồi."*

"Có lẽ là vì lực hút của trái đất chăng?" Phía dưới mắt Thích Trường An vẫn có một quầng đen nhàn nhạt, nhưng đã tốt hơn tối qua nhiều lắm rồi. Anh nghiêng đầu nhìn Từ Lạc Dương, khóe môi nhàn nhạt cong lên, nâng âm cuối lên, trông rất gợi cảm.

"Đúng vậy! Thảo nào sáng sớm mỗi lúc thức dậy tui đều phải dựa vào sức bật!" Từ Lạc Dương quyết định nhớ kỹ —— lại có thêm một lý do hoàn hảo để đối phó với quản lý rồi!

Tầm mắt dao động nơi khóe miệng đang mỉm cười của đối phương một chút, Từ Lạc Dương nghĩ trong lòng, lúc nãy đúng là mình không lừa Trịnh Đông, người bạn cùng nhà này ít nhất nhìn bề ngoài, thật sự rất dễ gần, vì thế giọng điệu cũng thoải mái hơn.

"Vậy anh có dùng phòng vệ sinh không? Nếu không dùng thì tui đi rửa mặt đây."

"Tôi dùng rồi, cậu đi đi."

Thích Trường An nói chuyện không nhanh không chậm, nghe vào khiến người ta vô cùng thoải mái. Tư thế ngồi của anh thả lỏng, nhưng lưng lại ưỡn rất thẳng, trước mặt để một cái tách gốm thô ráp.

Lúc Từ Lạc Dương đi qua thuận tiện liếc mắt nhìn, phát hiện lá trà xanh biếc trong tách đã được uống hơn một nửa, trong miệng cậu tự động tràn ngập vị đắng. Nhưng ngón tay Thích Trường An vừa vặn phủ lên quai tách, tách gốm lập tức từ hàng thanh lý giá năm đồng bán ven đường, thăng cấp trở thành hàng cao cấp năm trăm lẻ năm đồng.

Chà, đúng là nhan sắc cứu vãn tất cả!

Tùy tiện luộc hai quả trứng gà làm bữa sáng, Từ Lạc Dương nhìn thấy Thích Trường An đang cầm một xấp a4 trong tay, cũng không tránh đi chỗ khác, mà buột miệng hỏi: *"Anh đang xem gì vậy?"*

"Kịch bản."

"??" Suýt chút nữa bị nghẹn lòng đỏ, Từ Lạc Dương vội vàng uống mấy ngụm nước, sau đó theo bản năng định sáp đến xem, nhưng nghĩ kĩ bèn ngừng hành động của mình lại rất đúng lúc: *"Kịch bản của bộ phim mà tụi mình sắp quay hả? Bản mới ư?"*

"Ừm, buổi sáng hôm nay có người gõ cửa. Tôi vừa mở cửa người đã chạy mất rồi, chỉ để lại một cái túi nhựa màu xanh lam treo trên tay cầm." Nói xong, Thích Trường An đưa một quyển khác cho Từ Lạc Dương: *"Tôi thấy trên bìa ghi là 'kịch bản 9.2', chắc là khác cái lần trước chúng ta nhận."*

*"Bản lần trước tui nhận được là bản 7.1, cái này đổi mới cũng nhanh quá đi!"*Từ Lạc Dương cắn mấy miếng ăn hết quả trứng luộc, rồi vội vàng lật qua lật lại: *"Ngay cả tuổi của vai chính cũng thay đổi, chậc, biên kịch chắc chắn lại bị đạo diễn Trương ngược khóc một trăm lần."*

Tiếp đó, hai người đều im lặng, trong phòng chỉ còn lại tiếng lật giấy.

"Cảm xúc của nhân vật cũng có lớp lang hơn so với bản trước." Thích Trường An uống một ngụm trà đặc, nụ cười sâu hơn một chút: *"Phong cách của đạo diễn Trương, xét từ từng địa điểm nhỏ, từng nhân vật bên lề, đều rất tuyệt."*

"Đúng đúng đúng!" Từ Lạc Dương xem xong, toàn thân đều trở nên hưng phấn, cậu hào hứng nhìn về phía Thích Trường An: *"Vậy… đối diễn một đoạn nhỉ?"*

Thích Trường An không nói được hay không được, nhưng vừa mở miệng, ngữ khí và giọng nói đều có sự

biến hóa rõ ràng: *"Tần Triều, cậu nhìn mình làm mộc đã hai tiếng rồi đó."*

Lúc nói ra câu này, Thích Trường An đã thay đổi tư thế ngồi, hai chân hơi tách ra, giống như giữa đầu gối có để dụng cụ gì đó. Nét mặt hiền lành, lưng hơi cong, tỏ ra mất tự nhiên, nhưng dưới giọng điệu bình thản, lại cất giấu một tia lo lắng.

Vừa nghe lời mở đầu này, Từ Lạc Dương đã nhận ra, đoạn mà Thích Trường An chọn là cảnh thứ ba, Tần Triều nghỉ việc sau mấy năm làm cảnh sát ở bên ngoài, trở về trấn trên, gặp lại Hứa Trạm cùng lớn lên từ nhỏ với mình.

Nhìn dáng vẻ đối phương, thần kinh cậu bỗng sung sướng giống như bị điện giật —— một loại cảm giác kích thích vì tìm được đối thủ.

Hai chân chuyển hướng, động tác của Từ Lạc Dương có mấy phần cẩu thả, ngón tay cậu giả vờ đang kẹp thuốc, trả lời rất tùy ý: *"Nhìn cậu làm mộc, thời gian trôi qua thật nhanh."*

Cậu kéo khóe miệng, nhưng lại không thể bật cười được, độ cong nơi khóe miệng mất đi, lộ ra chút sa sút tinh thần. Ngón tay cái vân vê ngón tay trỏ, giọng nói "Tần Triều" rất trầm: *"A Trạm, cậu thấy làm thợ mộc, có khó hơn làm cảnh sát không?"*

"A Trạm" nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn tràn đầy chất phác, nhưng sự lo lắng trong mắt lại lộ ra rõ ràng hơn.

Nụ cười của "Tần Triều" thoáng qua, giọng hơi nhỏ, ngữ khí sao cũng được: *"Vậy để mình đi theo cậu học nghề mộc, chân thật kiếm sống, không làm cảnh sát rách nữa, cậu xem cậu có thể thu nhận tên đồ đệ này không?"*

Liếc nhìn "Tần Triều", "A Trạm" nghiêng đầu với mức độ rất nhỏ, mím chặt môi, một hồi lâu sau mới trả lời: *"Không nhận, cậu không tĩnh tâm, không làm thợ mộc được."* Giọng rất nhỏ, nhưng rất kiên định.

"Tần Triều" nhìn chằm chằm người trước mặt, ánh mắt như trói chặt người ta, cánh mũi dần dần kích động, giống như đã đạt tới điểm giới hạn, cậu thình lình đứng lên, cố gắng kìm nén mà gầm nhẹ: *"Mẹ nó cậu cũng xem thường ông đây đúng không? Hả?"*

Huyệt thái dương nổi gân xanh, giống như dã thú bị giam cầm trong lồng sắt, không có cách nào phát tiết sự phẫn nộ của mình, "Tần Triều" đá một cú vào trên bàn nhỏ uống trà, gây ra một tiếng "ầm", cực kỳ nặng nề.

"Mình không xem thường cậu." Giọng rất thấp, "A Trạm" chỉ nói một câu này, rồi ngẩng đầu yên lặng nhìn người đàn ông khí thế hung hãn trước mặt, sau đó cúi đầu, tiếp tục đẽo gọt miếng gỗ trên tay, để lại một sườn mặt bình thản.

Mười mấy giây chậm chạp trôi qua, Từ Lạc Dương bỗng phát hiện, khí tràng của Thích Trường An ngồi

đối diện cậu lại thay đổi, giống như một cái đầm nước đen đục ruỗng, gương mặt vốn nhạt nhẽo giờ lại giống như lưỡi dao, khiến lòng người lạnh lẽo.

Cậu cảm nhận được, giờ đã thay đổi sang một cảnh khác rồi.

"Ngạc nhiên lắm hả?" Thích Trường An, không, "A Trạm" nhìn về phía "Tần Triều", nụ cười bên khóe miệng nhẹ chế giễu.

Nuốt một ngụm nước bọt: *"Đúng vậy."* Từ Lạc Dương nhanh chóng nhập vai, giọng "Tần Triều" khàn khàn, tay nắm thành nắm đấm nện mấy cú lên mặt bàn để xoa dịu tâm tình, nhưng vẫn không áp chế được mà lên tiếng: *"Ông đây không thể ngạc nhiên hả? Mẹ nó cậu là anh em mặc chung một cái quần lớn lên từ nhỏ với ông đây! Mẹ nó sao lại trở thành ——"*

"Hung thủ giết người." Giọng điệu "A Trạm" bình thản tiếp lời, nói ra từ mà "Tần Triều" không dám nói ra khỏi miệng, sau đó đứng lên.

Từ Lạc Dương theo bản năng lùi về phía sau một bước, sau lưng phát lạnh.

Mắt nhìn Thích Trường An từng bước đến gần cậu, sau đó, nhiệt độ cơ thể của hai người chạm vào nhau, bên tai là hô hấp ấm áp của Thích Trường An, cùng với câu nói lạnh lẽo: *"Tần Triều, tôi giết người, hơn nữa không chỉ là một người đâu."* Nói xong, hạ giọng bật cười, *"Nhưng —— cậu có thể tìm ra chứng cứ không? Hửm?"*

Giọng điệu rất vui vẻ.

Giây phút này, hô hấp của "Tần Triều" lại trở nên nhẹ nhàng, cậu chậm rãi giơ tay lên, năm ngón tay dùng lực, siết chặt người vào trong ngực, cũng ghé vào bên tai đối phương, giọng nói phát ra từ kẽ răng: *"Nếu như ông đây không tìm ra chứng cứ, thì về sau sinh con sẽ cho theo họ cậu!"*

Từ Lạc Dương nhạy cảm nhận ra, lúc mình để tay lên lưng Thích Trường An, toàn thân đối phương đều cứng đờ lại mất mấy giây, thế là cậu nhanh chóng rút tay về, khí tràng hung sát trên người nhanh chóng biến mất. Cậu nghiêng người ngã về trên sô pha, ôm chân mình gào khóc: *"Đau đau đau ——"*

Nước mắt vẫn luôn kìm nén giờ mới đầy viền mắt, mặt Từ Lạc Dương nhăn lại giống như cái giẻ lau: *"Sớm biết bàn trà cứng như thế thì tui giả vờ đá rồi! Đau đến mức nổ đom đóm mắt luôn!"*

Thích Trường An nhìn dáng vẻ nhảy một chân của cậu, bị chọc cười, cơ thể cũng từ từ thả lỏng.

Ngón chân vẫn hơi âm ỷ đau, nhưng Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An ngồi lại chỗ cũ, bỗng nhiên cậu hiểu, vì sao bản thân mình xem "Bão tuyết" đến mười mấy hai mươi lần, mà vẫn xem không biết chán. Vì sao chỉ dựa vào một bộ phim "Bão tuyết", Thích Trường An mới bước vào giới diễn viên đã áp chế một đống đạo diễn và diễn viên ưu tú, đoạt được giải Nam chính xuất sắc nhất của Liên hoan phim quốc tế

Wells năm đó.

Anh ta thật sự có sức hấp dẫn rất kỳ diệu. Không đúng, anh ta chắc chắn đã bật hack!

Mấy phút vừa nãy, Từ Lạc Dương cảm thấy người ở trước mặt mình, thật sự chính là A Trạm, người thợ mộc trẻ chất phác lại cất giấu tâm tư thật sâu ở trấn nhỏ ấy. Không thể không thừa nhận, mặc dù cảm xúc lúc diễn của mình lên xuống dồi dào, nhưng từ đầu tới cuối, cậu đều được Thích Trường An dẫn dắt.

Cơ mà thật sự rất sướng, cậu cảm thấy một giây sau là mình có thể phóng lên trời luôn!

Tim đập "thình thịch", Từ Lạc Dương không biết phải miêu tả loại kích động này như thế nào, cậu dứt khoát giật tờ khăn giấy chùi sạch tay, sau đó duỗi đến trước mặt Thích Trường An, hít sâu một hơi nói: *"Hợp tác vui vẻ!"*

Thích Trường An nhìn chằm chằm tay Từ Lạc Dương một lúc, sau đó cũng đứng lên, nắm lấy tay Từ Lạc Dương nói: *"Hợp tác vui vẻ."*

Khăn ướt mùi trà xanh, khiến không khí xung quanh cũng thấm đẫm mùi này.

Thấy Thích Trường An nhanh chóng thu tay về, Từ Lạc Dương ngồi xuống, bất đắc dĩ giật một tờ khăn giấy đưa tới: *"Tui biết anh ghét bỏ tay tui vì lúc nãy đã sờ xuống dưới chân rồi."*

Thích Trường An không phủ nhận, mà tự nhiên nhận lấy, tỉ mỉ lau đến ngay cả khe hở giữa ngón tay cũng không bỏ sót.

Thực sự không ngồi chung một cái sô pha với cậu luôn, Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An chùi một lần rồi lại một lần, sau đó mỉm cười: *"Được rồi, có thể đừng lau tay trước mặt tui không? Rất tổn thương lòng tự trọng đó!"*

"Được." Vẻ mặt của Thích Trường An cũng buông lỏng, anh ngẩng đầu nhìn người biếng nhác ngồi ở trước mặt: *"Vậy để bồi thường việc làm tổn thương lòng tự trọng của cậu, tôi mời cậu ăn cơm nhé?"*

"Ra ngoài ăn hở?" Từ Lạc Dương ôm gối ngồi thẳng lại, sờ sờ cằm, đề nghị, *"Ra ngoài ăn chẳng thú vị gì cả, hay là vậy đi, ở nhà nấu cơm ăn! Chúc chúng ta hợp tác thành công, sống chung vui vẻ!"*

Thích Trường An thì sao cũng được, nhưng mà: *"Tôi không biết nấu ăn, cậu biết không?"*

"Biết chứ! Đây là kỹ năng cần thiết của đàn ông tốt thế kỷ mới đó biết không? Nhìn tui biểu diễn cho anh xem nhá!"

Tiếp theo đó cho đến giữa trưa, Từ Lạc Dương đóng chặt cửa phòng bếp, không biết ở bên trong chơi đùa cái gì. Thích Trường An thì ngồi trên sô pha tiếp tục xem kịch bản, rất là yên bình.

12h hơn, cửa phòng bếp mở ra, Từ Lạc Dương đứng ở cửa, làm một động tác "cấm" về phía Thích Trường An, thần thần bí bí nói: *"Trước tiên anh đừng nhúc nhích, đợi tui dọn món ăn xong, rồi anh hẵng tới."*

Thích Trường An rất phối hợp, cầm kịch bản ngồi xuống trở lại.

Năm phút sau, Từ Lạc Dương mới đứng bên cạnh bàn gọi: *"Được rồi, có thể tới thưởng thức đại tác phẩm của tui rồi!"*

Tới lúc Thích Trường An đứng bên cạnh bàn, Từ Lạc Dương chỉ chỉ món rau xào trong đĩa giới thiệu: *"Đây là cà chua xào trứng gà,"* tiếp đó lại chỉ chỉ canh: *"Đây là canh cà chua trứng gà."* Nói xong tỏ vẻ chờ mong nhìn Thích Trường An, nếu như cậu có đuôi, đã sớm đắc ý vẫy qua vẫy lại rồi.

Thích Trường An nhìn một canh một rau trên mặt bàn, lời khen anh nghĩ đến lúc trước hình như hơi không thích hợp, cuối cùng chỉ có thể tiết kiệm mà khen một câu: *"Rất lợi hại."*

Nhưng mà lời khen này đã đủ để an ủi trái tim nhỏ bé đầy vết nứt của Từ Lạc Dương rồi, cậu lấy điện thoại ra chụp ảnh, sau đó post lên weibo cực nhanh, còn kèm theo caption: *"Lợi hại không? Tui phải tự hào hết năm mươi ngày!"*

Đợi post weibo xong rồi lại post lên wechat, Từ Lạc Dương mới cảm thấy thỏa mãn mà ngồi xuống: *"Quản lý của tui lúc nào cũng nói tui post weibo quá cần mẫn, không có cảm giác thần bí, nhưng tui không hiểu cái kiểu nửa năm mới post weibo được một lần làm sao mà làm được, một ngày mà không post weibo, tui sẽ cảm thấy không thể phát huy được tài hoa của mình!"*

Thích Trường An thuộc về nhóm người "Chưa bao giờ post weibo", anh suy nghĩ một chút rồi nói: *"Có lẽ những người kia nghĩ, trong cuộc sống không có chuyện gì thú vị để có thể đem ra chia sẻ với người khác thôi."*

"Sao lại thế được? Chuyện thú vị thì có nhiều lắm, ầy cho anh xem cái này nè!" Từ Lạc Dương đưa điện thoại qua, trọng tâm câu chuyện đã chạy xa cả trăm mét: *"Fan tìm ra đó, đây là tạo hình lúc tui mới debut năm 19 tuổi, khi đó vẫn để tóc màu đen. Anh xem có phải tóc tui rất đen không, giống như là hạt vừng đen và hạt vừng đen kết hợp ra vừng đen thuần chủng ấy, đen bóng, tiếc là về sau vẻ đẹp thiên sinh lệ chất đó lại bị thuốc nhuộm tóc che phủ mất tiêu rồi."*

Thích Trường An nhìn Từ Lạc Dương nhỏ hơn một tuổi nổi bật ở trong hình, từ đáy lòng đưa ra đánh giá, *"Khi đó cậu rất đẹp."*

Da rất trắng, ánh mặt tập trung, nụ cười vô cùng rực rỡ, mang theo một loại cảm giác thiếu niên phô trương.

"Đúng vậy đúng vậy, khi đó, tui chính là loại hình soái ca rất kinh điển đó, nhưng mà bây giờ," cậu chậc chậc mấy tiếng, yếu ớt cảm thán: *"Lại là nam thanh niên lớn tuổi độc thân không tổ ấm, quản lý của tui lúc nào cũng lo có ngày tui sẽ thất nghiệp, lo đến mức tóc cũng rụng mất."*

"Thế tôi cũng vậy, tôi cũng là nam thanh niên lớn tuổi độc thân không tổ ấm." Thích Trường An gắp một miếng trứng gà xào, hơi mặn, nhưng khẩu vị của anh hiếm khi không tệ lắm, ăn cơm trắng cũng cảm thấy mùi vị không tồi.

Suy nghĩ một lát rồi để đũa xuống, giọng điệu Thích Trường An rất nghiêm túc: *"Nhưng mà, tôi cảm thấy cậu bây giờ cũng rất tốt."*

"Tui cũng thấy vậy!" Từ Lạc Dương gật đầu mấy lần tỏ vẻ đồng ý, rồi lại thành thật khen ngợi: *"Anh cũng rất tốt, rất đẹp trai, diễn xuất thì cực kỳ giỏi!"*

Nói xong, Từ Lạc Dương cắn đũa cười —— hình như mình cứ vậy mà tự nhiên đạt được thành tựu "đôi bên cùng tâng bốc nhau" rồi.

Buổi tối, Thích Trường An đang ở trong phòng ngủ của mình xem kịch bản. Màn hình điện thoại sáng lên, anh bắt máy: *"Lương Khưu?"*

"Thích thiếu gia," Giọng của Lương Khưu vẫn cung kính như bình thường: *"Cậu ở đó đã quen chưa? Nếu như không quen, tôi có thể liên hệ với đoàn phim để thương lượng, đổi nơi có điều kiện tốt hơn một chút."*

"Không cần, ở đây rất tốt." Thích Trường An từ chối ngay mà chẳng hề nghĩ ngợi gì.

Lương Khưu hơi ngạc nhiên, nơi Thích Trường An ở, anh và Trịnh Đông quản lý của Từ Lạc Dương đã sớm tới xem qua, đúng là rất sạch sẽ, nhưng là nhà cũ, đến thang máy cũng chẳng có, chẳng có nửa điểm dính dáng gì với "rất tốt" cả.

Giống như biết được sự nghi ngờ của Lương Khưu, Thích Trường An hiếm khi giải thích: *"Người rất tốt."*

Lương Khưu hiểu ngay —— nơi ở không tốt, nhưng người sống chung rất tốt. Anh vừa bắt đầu nhớ lại tư liệu của Từ Lạc Dương ở trong đầu, đã nghe thấy Thích Trường An nói tiếp một câu: *"Cậu ấy rất thú vị."*

Thú vị? Lương Khưu sửng sốt, anh đi theo Thích Trường An đã hai năm, đây là đánh giá cao nhất mà anh từng nghe Thích Trường An nói! Thậm chí vì quá ngạc nhiên, trong nhất thời anh không biết tiếp lời như thế nào cả.

Đợi một lúc, trong điện thoại vẫn im lặng, Thích Trường An nói xong câu "tạm biệt" mới cúp máy. Ngón tay anh ma sát màn hình, cụp mắt suy nghĩ nửa phút, anh khép kịch bản lại, download một cái phần mềm.

Thích Trường An kiên nhẫn chờ cài đặt, nhập mật mã đăng ký, ở thanh tìm kiếm nhập ba chữ "Từ Lạc Dương", cuối cùng nhấn vào trang chủ weibo của Từ Lạc Dương.

Anh vừa nhìn đã nhận ra, cái weibo trên cùng, là bức ảnh cà chua xào trứng gà và canh trứng cà chua trưa nay hai người ăn, cùng với caption của Từ Lạc Dương: *"Lợi hại không? Tui phải tự hào hết năm mươi ngày!"*

Thích Trường An không quá thành thạo mà nhấn vào nút share, suy nghĩ một chút, lại bình luận thêm một câu: *"Rất lợi hại."*

Lúc tắt màn hình điện thoại, số người mà weibo của anh follow đã biến từ 0 thành 1.

Thích Trường An ngủ rồi, nhưng người khác thì như ong vỡ tổ.

Trịnh Đông: Từ Lạc Dương sao lại không follow ngay nhỉ? Không được không được, phải gọi điện thoại hỏi thử xem!

Lương Khưu: Thích thiếu gia vẫn còn nhớ mật mã đăng ký weibo hả? Không đúng, không phải là cậu chưa bao giờ post weibo sao? Cái tình huống này hình như không đúng lắm?

Fans: Thích Trường An và Từ Lạc Dương!? Chúng… chúng ta phải từ từ!!

=======

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Yêu quái…. lớn tuổi độc thân không tổ ấm? Thương ảnh quá!

3. Chương 3: Viên Kẹo Thứ Ba

Bảy rưỡi, công viên.

Từ Lạc Dương đội mũ lưỡi trai có đỉnh màu trắng, mặc quần thể thao ngắn rộng rãi đứng bên hồ làm nóng người. Là một cẩu FA, mỗi sáng sớm cậu đều luôn chăm chỉ tự dẫn bản thân đi dạo, cho nên sau khi ăn hai quả trứng gà luộc, liền đầy thích thú mà ra ngoài chạy bộ buổi sáng.

Nhưng Thích Trường An cũng đầy hào hứng theo cậu đến đây, vậy thì cũng có chút nằm ngoài kế hoạch rồi.

Xét thấy ba ngày trước, mình bỗng trở thành đối tượng duy nhất mà đối phương follow, đã phải nhận một lần kinh hãi, nên lần này Từ Lạc Dương rất vững vàng mà giữ bình tĩnh.

Cậu cẩn thận lén liếc nhìn Thích Trường An một cái —— ấy, sao đúng lúc bị bắt được vậy chứ!

"Có chuyện gì hả?" Thích Trường An nghỉ ngơi mấy ngày, cổ họng cũng đã dần dần trở lại bình thường, mức độ hay của giọng nói lại thăng thêm một bậc.

"Không có gì không có gì, chỉ ngắm anh thôi mà." Từ Lạc Dương tỏ vẻ tự nhiên mỉm cười với Thích Trường An, ngay lập tức nhận lại được một nụ cười hữu nghị của đối phương.

Chết tui rồi! Nụ cười này —— *"Mặc cho thế gian có rất nhiều mỹ sắc, đều vì lam nhan mà khô héo"*, nghiêm túc đọc thầm câu này trong lòng mười mấy hai mươi lần, Từ Lạc Dương mới ổn định được trái tim bé nhỏ của mình, nhưng tiếp theo lúc chạy bộ cậu lại luôn mất tập trung không thể chú ý.

Từ lúc vừa bắt đầu cậu đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, mấy tháng này sẽ luôn giữ gìn tình cảnh hài hòa "Anh tốt tôi tốt mọi người tốt", ngoan ngoãn đóng phim xong, là có thể công thành lui thân rồi. Nhưng nhìn Thích Trường An đang nghiêm túc chạy bộ ở nơi cách mình mấy bước, Từ Lạc Dương hơi nghi ngờ phán đoán của mình ——

Chẳng nhẽ, Thích Trường An thật sự định cùng cậu xây dựng cầu nối hữu nghị vững chắc ư, cái loại vượt chủng tộc ấy?

Cậu… hơi sợ! Không, là rất sợ mới đúng!

Nhất là hôm nay trên áo khoác mỏng mà Thích Trường An mặc, có thêu một con chim yêu quái một chân trông rất sống động, một đôi mắt to hung ác đang nhìn về phía mình, khiến Từ Lạc Dương càng sợ hơn.

Cậu từng tìm hiểu, trong truyền thuyết có một thứ tên là yêu phiên, yêu quái bị bắt, sẽ biến thành hoa văn yêu quái thêu trên lá phướn. Nên rất có thể, có một con yêu quái một chân đã bị bắt vào trong lá phướn, sau đó yêu phiên bị Thích Trường An đem ra làm thành quần áo.

Khí phách tràn đầy luôn!

Hai người hài hòa chạy hết nửa giờ, ở trong một nhóm cụ ông cụ bà đánh Thái Cực Quyền cũng không gây chú ý gì, mặt trời đã mọc lên, ánh mặt trời rất tốt.

Trên người đổ một tầng mồ hôi, Từ Lạc Dương dừng lại giữa sân nghỉ ngơi, cậu lấy mũ lưỡi trai vẫn đội trên đầu xuống, đứng bên hồ ngẩng đầu, tự nhận là rất tiêu sái mà vẩy vẩy đầu tóc mướt mồ hôi, nhất thời cảm thấy hào khí bay thẳng tới trời cao, cậu nhịn không được mà dồn khí đan điền, quay về mặt hồ hét một tiếng *"A —— ha ——"* thật lớn.

Hét xong tâm tình rất thoải mái, Từ Lạc Dương giơ tay vén tóc mái, để lộ ra cái trán trơn bóng, sau đó nhìn qua Thích Trường An lộ ra nụ cười "tám cái răng" tiêu chuẩn.

Thích Trường An đang cầm khăn lau mồ hôi, chạy bộ hết nửa tiếng, mặt anh vẫn chẳng có chút huyết sắc nào, thấy Từ Lạc Dương cười với mình, cũng theo bản năng muốn cười lại với cậu, nhưng đột nhiên phát hiện vẻ mặt của người đối diện thay đổi rất nhanh.

"Đậu má! Đừng qua đây!"

Tay cầm khăn của Thích Trường An nắm chặt lại.

Năm giây sau, một con Husky lướt qua chân Thích Trường An như tên bắn, vô cùng hưng phấn nhào về phía Từ Lạc Dương. Từ Lạc Dương hoảng sợ trợn to mắt, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, rõ ràng bị dọa sợ, cậu quay người bỏ chạy. Husky thấy thế càng hưng phấn hơn, co giò đuổi theo. Một bà cụ mặc áo khoác thể thao màu hồng đào ở phía sau thở gấp gọi, *"A Ha —— A Ha! Đừng chạy lung tung! Quay về đây!"*

Thích Trường An đứng tại chỗ, trong vòng mấy giây vẫn chưa kịp nhận ra có chuyện gì, nhưng nghe thấy tiếng hét "Ô ô oa oa" của Từ Lạc Dương, anh liền thở dài, vắt khăn mặt lên cổ, rồi cũng chạy đuổi theo.

Trên đường nhỏ vòng quanh hồ trong công viên, Từ Lạc Dương vừa chạy trốn trong gió và nắng sớm, vừa cẩn thận quay đầu lại liếc mắt nhìn, vừa vặn nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam hiện ra hung quang của Husky. Trên lưng cậu phát lạnh, toàn bộ ký ức tồi tệ trong đầu đều hiện ra, Từ Lạc Dương mãnh liệt tăng tốc, cố gắng chạy trốn nhanh hơn, còn không quên thở hổn hển giao lưu với chú chó đang đuổi theo cậu không ngừng nghỉ ở phía sau.

"A a a sao mày vẫn còn đuổi theo tao vậy! Tao chẳng thú vị cũng chẳng đáng yêu chút nào thật đó xin mày tha cho tao đi!"

Husky sủa một tiếng "gâu" ngắn ngủi, nhưng chẳng mảy may giảm tốc độ.

Đúng lúc này, có một cô bé khoảng một hai tuổi nghiêng nghiêng ngả ngả từ bên cạnh đi tới, vừa vặn chặn giữa "đường chạy" của Từ Lạc Dương. Mắt thấy sắp va chạm, Từ Lạc Dương nhắm chặt mắt, chân phải quẹo qua, cả người lệch về phía bên trái, tránh được cô bé.

Nhưng trên bờ hồ vừa ướt vừa trơn, cậu thẳng gấp như thế không thể đứng vững được, nên ngay lập tức ngã thẳng vào trong hồ, "ùm" một tiếng, bọt nước bắn lên tung tóe.

Thích Trường An chạy đến nơi Từ Lạc Dương vừa đứng, không ngờ chỉ chậm một chút như thế, mà người đã chẳng còn ở trên bờ nữa rồi. Anh còn chưa kịp thở đều, đã nhìn thấy Husky ở bên cạnh cũng anh dũng nhảy vào trong nước, tiếp đó, Từ Lạc Dương sợ hãi gào khóc, tiếng gào xông thẳng lên trời luôn!

"Tao đã rớt xuống hồ rồi sao cẩu đại gia mày còn chưa tha cho tao vậy ——"

Từ Lạc Dương muốn khóc luôn, thấy Husky cách cậu ngày càng gần, sắp đạp nước đuổi tới bên cạnh cậu. Vuốt mặt một cái, Từ Lạc Dương chịu không nổi nữa, sụp đổ nhìn về Thích Trường An đang đứng trên bờ cầu cứu.

"Thích Trường An! Thích đại ca! Anh Trường An! Quỳ xin anh cứu mạng! Sau này gói gia vị trong mỳ ăn liền đều cho anh hết! Thịt cũng cho anh ăn trước ——"

Nghe thấy giọng Từ Lạc Dương, khuôn mặt Thích Trường An khẽ động, anh ném khăn mặt trên ghế dài ở bên cạnh, bày ra tư thế tiêu chuẩn mà nhảy vào trong hồ. Tiếp đó nhanh chóng bơi một quãng, ở trong nước chìa tay ra, túm dây dắt chó của Husky đang chìm chìm nổi nổi lại, dùng hết sức kéo về, sau đó quấn mấy vòng trên cột đá lộ ra khỏi mặt nước.

Từ Lạc Dương đang nhắm mắt gào khóc, bỗng cảm giác có người cầm lấy tay đang đập nước lung tung của mình, nhiệt độ lạnh lẽo của đối phương khiến cậu run rẩy.

"Được rồi, có thể mở mắt ra rồi."

Cẩn thận mở mắt trái, đầu tiên cậu nhìn thấy Thích Trường An tóc đang nhỏ nước, nhưng ánh hào quang lại cao ngất, lướt qua bả vai đối phương, liền nhìn thấy Husky không qua đây được, Từ Lạc Dương lại ra oai mà đập nước: *"Hahaha con chó ngốc! Nhưng nhìn thêm vài lần thì thấy cũng hơi moe!"*

Hoàn toàn quên mất ban nãy bản thân mình bị con chó ngốc đó rượt, đau khổ chạy hai vòng lớn quanh hồ.

Cơ mà vui đến cực điểm tất sẽ sinh chuyện buồn, Husky nghe thấy giọng Từ Lạc Dương, lại kích động sủa. Cơ thể Từ Lạc Dương phản ứng nhanh hơn tư duy, vừa nghe thấy tiếng chó sủa, bèn giống như tên lửa, cả người trực tiếp dán lên người Thích Trường An, hai chân ở dưới nước kẹp chặt eo đối phương, tay ôm cổ, mắt nhắm chặt, *"A a a ——!"*

"Đừng sợ, nó không qua đây được đâu," Thích Trường An có chút bất đắc dĩ, anh ngập ngừng giơ tay lên, vỗ vỗ cái lưng đang kéo căng của Từ Lạc Dương: *"Cậu lên bờ trước đi, tôi đi gỡ dây dắt chó đã."*

Từ Lạc Dương cảm động: *"Ơn cứu mạng này, tui nhất định sẽ báo đáp!"*

"Được."

Đợi tới lúc Thích Trường An bơi lên bờ, chỉ thấy Từ Lạc Dương toàn thân ướt sũng, đang đội mũ lưỡi trai núp sau cây liễu, mặc kệ chủ nhân của con chó gọi sao cũng không phản ứng.

Nhìn thấy Thích Trường An đi qua đây giống như nhìn thấy cứu tinh, Từ Lạc Dương chạy mấy bước tới trốn sau lưng đối phương, lập tức có sức mạnh, lòng đầy căm phẫn.

"Đậu má công lý đâu rồi! Bà cụ kia còn bảo tui lại làm quen với con chó đần kia nữa! Từ chối từ chối! Thích Trường An anh tới nói giúp tui chút được không, sau này tui với con chó này, chính là kẻ thù gặp lại vô cùng đỏ mắt, tốt nhất là đời này đừng có gặp nữa!"

Cậu suy nghĩ một chút rồi nói tiếp, giọng điệu vô cùng tàn nhẫn: *"Nếu như để tui gặp lại con chó này lần nữa ấy hả, tui sẽ nhổ lông của nó! Cướp đồ chơi của nó!"*

Cầm cái khăn lúc trước để trên ghế dài lên, Thích Trường An tỉ mỉ lau khô nước trên mặt và cánh tay. Anh trông vừa cao vừa gầy, nhưng giờ quần áo ướt sũng, dán sát trên da, đường nét cơ ngực và cơ bụng nhìn rất rõ ràng.

Dùng tư thế che ở phía trước Từ Lạc Dương, Thích Trường An hơi nghiêng đầu nhìn cậu: *"Được."* Anh dừng một chút rồi nói: *"Nhưng mà, đổi xưng hô khác đi."*

"??" Từ Lạc Dương chưa kịp phản ứng, nhìn thẳng ánh mắt Thích Trường An, chớp mắt mấy lần, bỗng phúc khí tâm linh: *"Anh Trường An?"*

(Phúc khí tâm linh: khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra)

"Ừm." Thích Trường An tiện tay nhét khăn vào trong tay Từ Lạc Dương, nhấc chân đi tới bên Husky. Để lại Từ Lạc Dương cầm khăn mặt đứng tại chỗ ngẩn ra —— Mình… mình hình như vừa mới dùng một cái xưng hô hơi bị vượt trội.

Nhưng mà, tiết tháo… tiết tháo của mình đâu mất rồi?

Thích Trường An đang trao đổi với chủ nhân của chú chó, Từ Lạc Dương sợ Husky ăn hiếp, nên đứng tại chỗ không dám qua.

"Chàng trai kia trông rất quen, hình như là đại hoàng tử trong Sơn Hà Y Cựu !"

"Đúng đúng đúng, đại hoàng tử Kỷ… Kỷ Linh Hoán! Đúng là tên này, con gái tôi rất thích cậu ấy, màn hình máy tính là hình của cậu ấy, mỗi ngày tôi đều thấy, nên có thể nhận ra được, giống nhau như đúc luôn, bà nói xem…"

"!!" Từ Lạc Dương theo bản năng đè mũ lưỡi trai xuống, cậu đã tưởng tượng ra được tiêu đề của báo ngày mai —— *Đáng sợ! Nam diễn viên đang "hot" bị chó rượt ở giữa ngã tư công viên, hình như nhảy hồ tự tử!*

Đưa ra quyết định xong, Từ Lạc Dương cố hết sức lấy toàn bộ dũng khí, chạy tới mấy bước, nắm lấy cổ tay Thích Trường An, quay người bắt đầu chạy. Thích Trường An theo bản năng muốn tránh thoát, nhưng lúc nhận ra là Từ Lạc Dương, liền buông lỏng tay, cũng không hỏi nhiều, mà chạy theo luôn.

Một đường chạy thẳng về nơi ở, "rầm" đóng cửa lại, liếc mắt nhìn nhau, hai người nhếch nhác nghiêng đầu vừa thở vừa cười.

Từ Lạc Dương chống đầu gối nói: *"Mệt… mệt chết tui! Sao anh… chẳng hỏi câu nào đã chạy theo vậy?"*

Thích Trường An điều chỉnh hô hấp: *"Đoán được mà, cậu bị nhận ra hả?"*

"Đúng vậy, nhưng mà mới chạy được nửa đường tui liền hối hận rồi, cho dù bị nhận ra, tui cứ có đánh chết cũng không thừa nhận là được, hoàn toàn có thể nói mình muốn bắt chước theo người đẹp trai, mục tiêu rõ ràng chính là chuyên môn bắt chước theo Từ Lạc Dương thôi!"

Thích Trường An bị chọc cười: *"Vậy tôi cũng sẽ nói tôi bắt chước theo Thích Trường An."* Nói xong, anh đứng thẳng người, lắc lắc tay, thấy Từ Lạc Dương nhìn qua, anh giải thích: *"Phí tổn thất tinh thần chủ nhân con chó gửi cho cậu."*

Đưa tay nhận lấy, Từ Lạc Dương sợ ngây người, rồi lại lập tức hớn hở ra mặt: *"Lợi hại lợi hại, anh giỏi quá đi!"*

Thích Trường An nhíu mày, không hiểu lắm mà "ừ" một tiếng.

Hai người thay phiên nhau đi tắm, Từ Lạc Dương đang nghĩ xem nên tiêu 300 tệ tiền bồi thường này như thế nào để cống hiến cho kinh tế quốc gia, đã nhìn thấy Thích Trường An thay bộ đồ khác đi ra.

Cậu lập tức đứng dậy khỏi sô pha, thành tâm thành ý chắp tay: *"Hôm nay cảm ơn anh, sau này tui có một miếng mì ăn, thì người anh em anh sẽ có một miếng canh uống!"* Nói xong lại cảm thấy không đúng lắm, nên lại đổi giọng: *"Phải là anh ăn mì tui ăn canh mới đúng!"*

Thích Trường An gật đầu, cười hỏi: *"Cậu sợ chó hả?"*

"Sợ sợ sợ sợ vô cùng!" Từ Lạc Dương tỏ vẻ không chịu nổi mà nhớ lại: *"Trước đây tui không sợ đâu, quản lý của tui cũng nuôi Husky, thỉnh thoảng còn gửi ở chỗ tui nữa. Hai năm trước tui theo đoàn phim tới thảo nguyên quay Sơn Hà Y Cựu , bị một con bec-giê Mông Cổ lớn rượt chạy rất xa, từ đó làm tui có bóng ma tâm lý luôn."*

Nói xong, cậu lại bật cười: *"Nhưng mà giờ cũng tốt lắm rồi, vẫn đang trong quá trình khắc phục! Chừng hai năm nữa nếu có chó rượt tui chạy, được mấy phút chắc tui sẽ rượt lại nó!"*

Nhìn nụ cười của đối phương, Thích Trường An bỗng cảm thấy, thời tiết hôm nay thật là tốt.

Lúc này, thình lình vang lên tiếng gõ cửa, Từ Lạc Dương tới lỗ mắt mèo liếc mắt xem thử, nhỏ giọng hỏi Thích Trường An: *"Bên ngoài không có ai, có mở cửa không đây?"*

"Lần trước đưa kịch bản cũng vậy đó."

"Chẳng lẽ lại đổi kịch bản nữa hả?" Từ Lạc Dương cẩn thận mở ra một cái khe, đã nhìn thấy một tấm card màu trắng nằm dưới đất. Cậu khom lưng nhặt lên, vừa nhìn chữ viết liền mỉm cười: *"Đúng là đạo diễn Trương thật."*

Chữ viết trên tấm card rất ngay ngắn, *"Trường An và Lạc Dương à, vì để cho các cậu thể nghiệm cuộc sống tốt hơn, hiểu nhân vật hơn, tôi đã giúp Trường An liên lạc với một thợ mộc lão luyện ở trấn Tần Lí, họ Trang, học phí đã nộp, nhưng không bao ăn ở, ngày mai là có thể qua theo học rồi. Còn Lạc Dương, đồn cảnh sát ở trong trấn có một cảnh sát hình sự cũ bị giáng chức, họ Hướng, cậu đi theo cậu ta để bổ sung kiến thức nhé."*

Ở cuối tấm card có viết tên và cách liên lạc, thời gian hẹn là hai ngày sau.

Từ Lạc Dương đọc xong, vẻ mặt liền hưng phấn, nhưng lúc cậu nghiêng đầu nhìn về phía Thích Trường An, nụ cười cũng dần dần tắt mất, cậu hơi do dự nói: *"Cổ anh… đỏ rồi kìa."* Thật ra không chỉ có mỗi cổ, trên cánh tay lộ ra ngoài cũng bị đỏ vài chỗ, xương quai xanh và sau gáy cũng đỏ hết cả lên.

"Không sao, chỉ dị ứng thôi, tôi đi bôi thuốc đây." Vẻ mặt Thích Trường An chẳng hề thay đổi, giống như là đã sớm đoán trước được.

Yêu quái cũng bị dị ứng hở? Nhưng giờ không phải là lúc phân tích cái vấn đề phức tạp này, Từ Lạc Dương siết chặt tấm card, nghiêm túc nói: *"Anh dị ứng lông chó… hay là dị ứng hồ nước?"*

Ngày thứ hai Thích Trường An đến, cậu đã nhận ra Thích Trường An không thích tiếp xúc tứ chi với người khác, còn hơi khiết phích nữa, giờ mới biết, hình như không chỉ đơn giản như vậy.

Thấy Thích Trường An đang nhìn cậu, Từ Lạc Dương nghĩ một chút rồi nói: *"Bởi vì từ lúc chúng ta ra ngoài tới giờ, chưa ăn gì cả cũng chưa đụng vào thứ gì cả, bất ngờ duy nhất là chó và hồ nước không sạch sẽ."* Mà diện tích dị ứng lớn như vậy, có khả năng nhất, chính là do hồ nước gây ra.

Nhận ra sự áy náy của đối phương, Thích Trường An không biết lúc này nên nói gì. Trước khi nhảy vào hồ nước, anh đã biết mình sẽ có tỉ lệ dị ứng rất cao rồi, dù sao sức khỏe của anh gay go bao nhiêu chính bản thân anh cũng biết, nhưng lúc đó anh hoàn toàn chẳng do dự.

—— Đây là hậu quả do quyết định của anh gây ra, anh không muốn Từ Lạc Dương cảm thấy có lỗi hay là áy náy.

Nghĩ một lát, Thích Trường An dứt khoát đề nghị: *"Vậy cậu giúp tôi bôi thuốc được không? Tôi không thể đụng tới phía sau lưng được."*

"Được được được!"

========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Ơn cứu mạng, nhớ cả đời! Cơ mà, gọi yêu quái một tiếng anh, liệu tui có trở thành yêu quái luôn không? Hơi… kích thích QAQ

4. Chương 4: Viên Kẹo Thứ Tư

Hai người sống cùng nhau đã sắp được một tuần, đây là lần đầu tiên Từ Lạc Dương vào phòng ngủ của Thích Trường An.

Trong lòng hơi kích động, nhưng cậu đi theo sau Thích Trường An, luôn cố gắng kiềm chế bản thân không được nhìn lung tung, vô cùng tự giác. Cơ mà hai quyển sách bìa cứng mạ vàng đặt trên tủ đầu giường, thực sự quá gây chú ý, Từ Lạc Dương nhịn không được liếc nhìn mấy lần, nhận ra một quyển trong đó chắc là tiếng Latin, nhưng một quyển khác thì cậu hoàn toàn không nhận ra.

Từ Lạc Dương tò mò, giơ tay chỉ chỉ: *"Hai quyển sách này… một quyển là tiếng Latin, một quyển khác là tiếng gì vậy?"*

Thích Trường An đang tìm thuốc trong ngăn kéo, nhìn theo chỗ cậu chỉ ở phía sau lưng nói: *"Một quyển là tiếng Hy Lạp cổ, coi như là sở thích của tôi."*

"Hai thứ ngôn ngữ này rất cổ xưa đó!" Từ Lạc Dương đăm chiêu.

"Ừm, nếu một khoảng thời gian mà không đọc, cũng sẽ quên luôn những thứ đã được học, nên phải thường xuyên ôn tập."

Đổ hai viên thuốc màu trắng từ trong lọ ra lòng bàn tay, Thích Trường An uống nước nuốt xuống, rồi lại cầm một tuýp thuốc mỡ đưa cho Từ Lạc Dương.

Đưa tay nhận lấy, Từ Lạc Dương phát hiện thuốc này đóng gói không giống những tuýp thuốc mỡ bình thường khác, trên đó chỉ in một chữ "Thích", hình như còn đánh số "01" nữa.

"Đây là thuốc trị dị ứng của anh hở?"

"Ừm, ban nãy là thuốc uống, còn trong tay cậu là thuốc dùng bên ngoài."

Từ Lạc Dương nghĩ một lát đã hiểu, vậy là, "dị ứng" của Thích Trường An chắc không giống với "dị ứng"

của người bình thường, dù sao thuốc anh uống cũng hoàn toàn khác thuốc của loài người.

Thấy Từ Lạc Dương nhìn chằm chằm thuốc mỡ trong tay mà chẳng nói gì, Thích Trường An tưởng cậu vẫn đang áy náy, thế là lại giải thích thêm mấy câu: *"Sức khỏe tôi từ trước tới nay không tốt lắm, không có sức đề kháng với mấy tạp chất ở trong hồ nước, rất dễ dẫn tới dị ứng, nhưng uống thuốc thì không sao nữa rồi."*

"Hóa ra là vậy!" Từ Lạc Dương gật đầu, rất nhanh đã hiểu ý trong lời Thích Trường An —— hiển nhiên, trong giới yêu quái cũng có sự phân chia mạnh yếu về sức khỏe, Thích Trường An chắc là thuộc về loại sức khỏe khá yếu.

Cậu đang muốn nghiên cứu thuốc mỡ trong tay thêm một lát, bỗng nhìn thấy Thích Trường An cởi nút áo sơ mi, sau đó, ngón tay vừa di chuyển vừa kéo, nút áo đã bị mở ra hai cái, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp.

Đợi chút!

Tim cậu trong chớp mắt đã đập loạn, Từ Lạc Dương cầm thuốc mỡ, ở trong lòng gào thét —— có thể cho tui năm phút để chuẩn bị tâm lý được không vậy! Vừa tới đã cởi quần áo được thật hả? Cái hành động này… làm tui sợ quá! Thật sự sẽ mắc lỗi đó!

Nhưng Thích Trường An hoàn toàn không cảm nhận được sóng ngầm trong lòng cậu, anh vẫn cứ tự nhiên mà cởi nút áo, cởi sơ mi, để lộ nửa người trên. Tiếp theo, tay phải cầm lấy áo sơ mi, xoay người đưa lưng về phía Từ Lạc Dương.

Mũi… mũi Từ Lạc Dương hơi ngứa.

Còn chưa tới mùa thu, ánh mặt trời rất tốt, tia sáng cũng không tệ, nên cơ bắp căng mịn trên lưng Thích Trường An, Từ Lạc Dương đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Mặc dù có mấy chỗ trên da hiện ra màu đỏ nhạt, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến mức độ đẹp của nó.

Đợi một lát, thấy Từ Lạc Dương vẫn không có động tĩnh gì, Thích Trường An bèn nói: *"Bôi thuốc mỡ lên những chỗ bị đỏ là được, làm phiền cậu rồi."*

"Không phiền không phiền, đây là trách nhiệm của tui mà!" Từ Lạc Dương rất khâm phục bản thân mình, giờ mà vẫn còn giữ được giọng điệu bình tĩnh như vậy nữa. Cậu nhẹ nhàng hít một hơi, tiếp đó vặn nắp thuốc mỡ ra, bóp một chút lên đầu ngón tay, quyết tâm xong, ngón tay liền đụng vào da lưng Thích Trường An.

Xúc cảm… thiệt là đã!

Cơ bắp của Thích Trường An không quá phô trương, chỉ là một tầng thon gầy, giống như đang giấu một sức mạnh vĩ đại ở trong đó. Rãnh lưng khiêu gợi kéo dài xuống dưới, cuối cùng biến mất trong chiếc quần tây màu đen, Từ Lạc Dương cảm thấy đây quả thật gần giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ vậy!

Để phân tán sự chú ý của mình, cậu vừa bôi thuốc vừa nói chuyện với Thích Trường An: *"Mà nè, anh muốn dùng nước hoa không? Lúc trước tui có trữ vài lọ, hiệu quả cực kỳ tốt luôn, muỗi trong nhà này đói khát quanh năm, ngày đầu tiên tui đến, đã bị tụi nó cắn ra một chuỗi nốt muỗi cắn luôn!"*

Nói xong lại hơi ngập ngừng, không biết yêu quái có cần dùng đến nước hoa không ha.

"*Cảm ơn, nhưng tôi cũng bị dị ứng nước hoa."* Tự Thích Trường An cũng thấy hơi bất đắc dĩ: *"Nhưng cũng may là, muỗi nó không cắn tôi."*

Quả nhiên, muỗi cũng không dám cắn anh ta!

Một giây sau, Từ Lạc Dương chợt nhớ ra gì đó nói: *"Tui có một người bạn tốt, cũng gần giống như anh vậy, hoàn toàn không bị muỗi cắn, tui hâm mộ quá chừng luôn!"*

Thích Trường An nghe cậu dùng giọng điệu rất thân quen để nhắc đến người kia, bỗng rất hy vọng, sau này Từ Lạc Dương cũng có thể dùng giọng điệu và định nghĩa như vậy để nhắc đến anh với người khác.

Bỏ ra mấy phút, Từ Lạc Dương tuyên bố việc bôi thuốc đã xong, cậu thở phào nhẹ nhõm, mới vừa vặn chặt nắp thuốc mỡ, đã nhìn thấy Thích Trường An xoay người lại, bắt đầu mặc áo sơ mi, cơ ngực cơ bụng nửa che nửa hở.

Theo bản năng đọc thầm *"Phi lễ chớ nhìn phi lễ chớ nhìn"*, Từ Lạc Dương dời tầm mắt đi chỗ khác, vô ý nhìn thấy trên người đối phương, có hai vết sẹo một dài một ngắn.

Chẳng lẽ là bị thương lúc thu phục chim yêu quái một chân hả? Trong lòng tò mò giống như bị mèo cào, nhưng Từ Lạc Dương cũng không hỏi nhiều, mà quyết định giả bộ như không nhìn thấy gì hết, dù sao thì yêu quái chắc chắn sẽ phải che giấu thân phận thật ở trước mặt nhân loại!

Từ Lạc Dương cảm thấy, mình vô cùng biết săn sóc.

****

Ngày tháng trên lịch lật qua thật là nhanh, lập thu rồi, nhưng nhiệt độ vẫn không giảm xuống, mặt trời vẫn rất chói mắt. Từ Lạc Dương mặc một cái áo sơ mi tay dài màu trắng, trốn ở trong bóng râm của tường viện, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về cửa viện đang đóng chặt. Thấy cửa vẫn không có động tĩnh gì, cậu lại cầm cành cây khô tiếp tục chọc kiến.

Mấy phút sau, bỗng vang lên tiếng mở cửa "kẽo kẹt", Từ Lạc Dương nhanh chóng đứng lên, bước nhanh tới đứng bên cạnh Thích Trường An, ủ rũ nói: *"Thích tiên sinh, tui muốn nghiêm túc nói cho anh biết, người mà giờ anh nhìn thấy đây, đã không còn là tui lúc trước nữa, mà là tui sắp đói bụng đến mức muốn khóc rồi!"*

"Ừm, xin lỗi vì để cậu đợi lâu, ở chỗ Trang sư phụ bị kéo dài một lát."

Thích Trường An cho dù tới đây học nghề mộc, cũng vẫn mặc sơ mi trắng, ống tay áo xắn đến gần khuỷu tay, trông rất gọn gàng. Nhưng trên ngón tay của anh lại có thêm hai vết thương vừa mới kết vảy, nhìn rất nổi bật.

"Tay anh lại bị thương hả? Tui tính thử, thì đây đã là vết thương thứ chín rồi!"

Thích Trường An chẳng thèm để ý, *"Dù sao thì học thứ gì đó cũng phải trả giá thôi, chả phải vấn đề lớn lao gì."*

Tầm mắt hai người đối diện nhau, Từ Lạc Dương bỗng ngạc nhiên phát hiện ra, dưới ánh mặt trời, xung quanh đồng tử mắt phải của Thích Trường An, hiện ra một vòng màu xanh cô-ban. Cách vài giây sẽ thấy, rồi sau đó lại khôi phục bình thường.

Thấy Thích Trường An nhìn mình hơi nghi hoặc, trong lòng Từ Lạc Dương rùng mình, không khỏi nhớ lại một năm trước, lần đầu tiên cậu nhìn thấy Thích Trường An, đôi mắt của đối phương là một con màu đen một con màu xanh lam.

Xua đuổi hình ảnh trong đầu đi, Từ Lạc Dương một lần nữa thả lỏng, xua xua tay, tiếp tục đề tài ban nãy.

"Ầy là tui tới sớm thôi, hôm nay ở bên đồn không có chuyện gì, anh Hướng kêu tui đi ăn cơm trước."

Nói đến vấn đề này, Từ Lạc Dương lại thở dài: *"Lúc trước tui còn tưởng tới đồn cảnh sát chắc chắn sẽ rất hồi hộp rất kích thích, nhưng mà một tuần rồi, mỗi ngày đều giúp quần chúng tìm mèo nửa đêm chạy mất, chó đi lạc, giải quyết chuyện cãi nhau mâu thuẫn của hàng xóm, nhưng trong trấn Tần đúng là rất thích hợp để định cư, ở đây hài hòa đến mức ngay cả mấy chuyện như ẩu đả đánh nhau cũng không có."*

"Đúng là rất nhàm chán, nhưng dù sao cũng đỡ hơn việc mỗi ngày đều có những sự kiện liên quan đến bạo lực."

"Đúng đúng đúng!" Từ Lạc Dương gật đầu đồng ý, xong lại vui vẻ: *"Thế giới hòa bình là tốt nhất."*

Trong mắt cậu chứa đầy phấn khởi, nhưng bị gọng kính màu đen che mất, mấy ngày nay cậu còn dùng phấn lót làm mình đen đi mấy tone, tóc mái cũng tán ra, cực kỳ dễ khiến người ta nhầm lẫn. Mấy ngày trôi qua, đi vào đi ra đồn cảnh sát cùng người cảnh sát cũ dẫn dắt cậu, thật sự chẳng có ai nhận ra cậu là Từ Lạc Dương.

Nên cậu cũng rất bung lụa: *"Đi đi đi, ra-đa nhỏ của tui nói cho tui biết, ở gần đây có đồ ăn ngon!"*

Thích Trường An hơi nghi ngờ: *"Ra-đa nhỏ?"*

"Để tui cho anh coi!" Từ Lạc Dương thần thần bí bí, đưa tay lên đỉnh đầu kéo một nhúm tóc nhỏ dựng thẳng lên, sau đó liền chỉ vào nhúm tóc này nói: *"Nhìn nè! Ra-đa dò món ăn ngon!"*

Thích Trường An lại bị chọc cười.

Nhìn thấy nụ cười của đối phương, Từ Lạc Dương thấy mình hình như hơi ngốc, nên cố cứu vãn: *"Ha ha, tui… thật ra bình thường tui vừa nghiêm túc vừa chăm chỉ, chứ không như vậy đâu."* Nói xong cũng thấy đối phương nghiêm túc gật đầu, nhưng không biết rốt cục người ta có tin không.

Cơ mà mấy ngày nay, Từ Lạc Dương thấy mình và Thích Trường An đã thân hơn trước nhiều, dù sao cũng từng cùng ngâm trong một hồ nước, mỗi ngày ba bữa cơm đều ăn chung với nhau, sống cùng nhau cũng thường xuyên gặp mặt, không thân cũng không được. Bung lụa một chút trước mặt người quen, hình như cũng không sao nhỉ?

Một mạch quẹo trái quẹo phải, cuối cùng cũng đến được một quán cơm bình dân, đứng ở rất xa đã ngửi thấy mùi thơm, Từ Lạc Dương đắc ý: *"Tui hỏi ông chú bảo vệ ở đồn cảnh sát đó, món ăn trong tiệm này ngon cực kỳ luôn!"* Cậu mới tới đồn cảnh sát mấy ngày, cũng đã quen hết với người ở trong đó rồi.

Thích Trường An rất thích nhìn vẻ mặt đắc ý của Từ Lạc Dương, đặc biệt là còn phối hợp với ánh mặt trời, ánh mắt rất xán lạn.

Ngồi xuống chưa được bao lâu, bát cháo đậu xanh mà Thích Trường An gọi đã được bưng lên trước. Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An lấy bộ đồ ăn mà anh tự mang theo ra, cũng đã thành thói quen rồi, nhưng đợi tới lúc cậu nhìn thấy Thích Trường An kiên nhẫn nhặt từng hạt từng hạt đậu xanh trong cháo ra, để vào trong đĩa sứ nhỏ, vẫn rất kinh hãi: *"Anh không ăn đậu xanh hả?"*

"Ừm, tôi không ăn cả hạt đậu như vậy."

Từ Lạc Dương từ nhỏ đến lớn trừ cà rốt ra thì cái gì cũng ăn, nhìn Thích Trường An như nhìn động vật quý hiếm: *"Mặc dù lúc đầu đã nhận ra anh kén ăn không giống như người bình thường, nhưng giờ tui mới cảm thấy, anh đúng là kén ăn đến một loại cảnh giới đủ để thành lập một giáo phái riêng luôn!"*

Thích Trường An mỉm cười đang muốn đáp lời, bỗng từ TV vang lên một cái tên quen thuộc, hai người đồng thời ngẩng đầu, nhìn sang TV ở trên tường. Trên TV đang chiếu một chương trình giải trí, một hàng tiêu đề thật to vô cùng rõ ràng.

"Từ Lạc Dương buổi tối đến gặp Thiên hậu Vân Thư, ngày hôm sau rạng sáng mới rời đi." Từ Lạc Dương đọc ra tiếng từng chữ từng chữ, cậu nhìn Thích Trường An, tỏ vẻ mơ màng bực bội: *"Tui nguyên phân hở?"*

Nghe nửa câu sau của cậu, sự lạnh lẽo tràn ngập trong ánh mắt Thích Trường An đều rút đi, giọng nói anh mang theo ý cười: *"Chắc là nhầm đó, trong bản tin nói, tin đồn được tung ra trên weibo lúc mười giờ sáng hôm nay, mà dựa theo nội dung tin đồn, thời gian hẹn hò của cậu là buổi tối hôm kia, sáng hôm qua rời khỏi nhà Vân Thư."*

"Khuya ngày hôm kia, a, chúng ta ở nhà giặt quần áo giặt khăn trải giường chùi sàn nhà, vô cùng thích sạch sẽ! Sáng sớm hôm qua đối diễn một đoạn kịch bản, còn quay video khoảng 30 giây gửi cho đạo diễn Trương."

"Ừm." Thích Trường An nhìn về phía TV: *"Bức ảnh đó là chụp trộm, trên đó chẳng nhìn rõ là ai, sơ hở rất nhiều. Liệu có hiểu lầm gì không, hoặc là có người cố ý, với cả, tư liệu và bức ảnh là từ đâu ra."*

Từ Lạc Dương cảm thấy thiệt là mệt tâm: *"Tui đang giặt quần áo, tự nhiên lại có nồi từ trên trời rơi xuống!"* Nói xong, cậu liền cầm điện thoại ra ngoài gọi cho quản lý, nhưng gọi qua đối phương cứ báo máy bận mãi. Cậu dứt khoát cúp điện thoại, lên weibo trước.

Không ngoài dự đoán, còn chưa tới nửa ngày, "Từ Lạc Dương hẹn hò với Vân Thư" đã leo lên top 3 hotsearch.

Mở đề tài ra, hóng tình hình một lát, Từ Lạc Dương ngay lập tức bị dọa sợ, *"Cái hướng đi này hơi kỳ nha! Tui 25 tuổi, Vân Thư 35 tuổi, lúc đầu còn bảo là tình yêu chị em, tiếp đó lại mổ xẻ thành bao dưỡng, giờ đã tiến hóa thành tui dựa vào tài nguyên Vân Thư cho mà gặp may, nhưng sau khi nổi tiếng, liền đá người ta, điển hình cho mẫu đàn ông cặn bã phụ lòng á!"*

Từ Lạc Dương vô cùng đau đớn: *"Thật là thiếu đạo đức, tui ngay cả mối tình đầu còn chưa có, giờ trực tiếp bị sao tác thành tra nam phụ lòng, người gặp người chán ghét, vậy sau này còn ai hẹn hò với tui nữa chứ? Tim đau quá man!"*

Nghe thấy tình hình thay đổi như vậy, vẻ mặt Thích Trường An cũng trở nên nghiêm túc: *"Gần đây cậu có đắc tội người nào không?"*

Câu hỏi này Từ Lạc Dương cũng chẳng biết trả lời như thế nào, cậu không thể nào xác định được trong lúc mình vô ý, có vừa vặn cản đường người khác hay không: *"Tui cũng không chắc nữa, gió thổi mạnh gấp ba lần như vậy, phía sau chắc chắn có người đang đẩy."*

Từ trước đến nay Từ Lạc Dương không tin, thời buổi này lại có chuyện tự nhiên được lên hotsearch một cách vô duyên vô cớ.

"Muốn tôi ra mặt nói chuyện không?" Thích Trường An trực tiếp đề nghị, vì phương pháp giải quyết chuyện này rất đơn giản, chỉ cần chứng minh người bị chụp lén không phải là Từ Lạc Dương, vậy Từ Lạc Dương có thể hoàn toàn rũ sạch quan hệ rồi.

*"Hay là cứ đợi thêm chút nữa đi, xem tình hình bên anh Trịnh thế nào đã."*Tay cầm đũa của Từ Lạc Dương dừng một chút, tỉ mỉ giải thích cho Thích Trường An: *"Lúc Vân Thư mới debut, ký với công ty giải trí Dữu Lê, là nghệ sĩ đầu tiên của Trịnh Đông – quản lý của tui, một đường đi đến vị trí ảnh hậu.*

Sau đó hai người xảy ra mâu thuẫn, Vân Thư cũng kết thúc hợp đồng với Dữu Lê, một năm sau thì lấy một đại gia. Nhưng không ngờ đại gia đó không ổn lắm, chưa được mấy năm đã phá sản, Vân Thư trực tiếp ly hôn. Về sau khi cô ấy muốn quay lại làm việc, có đi tìm anh Trịnh. Nhưng khi đó, anh Trịnh đang dẫn dắt

hai người là tui và bạn tui, không định dẫn thêm người thứ ba nữa, nên trực tiếp từ chối."

Thấy Thích Trường An nghe rất chăm chú, Từ Lạc Dương tổng kết lại: *"Dù sao Vân Thư với quản lý của tui cũng có thù có oán, nên cũng không biết thủ đoạn hôm nay rốt cuộc là chuyện gì, phải hỏi rõ ràng mới được."*

Thích Trường An gật đầu: *"Vậy nếu cần giúp một tay thì cứ nói với tôi."*

"Đương nhiên rồi, sự trong sạch của tui nhờ cả vào anh Trường An đó!" Nói xong, đẩy mặt Từ Lạc Dương đều là nụ cười, cậu dùng tay đẩy gà luộc mới đưa lên tới trước mặt Thích Trường An: *"Thịt cho anh ăn hết đó!"*

Thích Trường An cong môi mỉm cười, gật đầu nói: *"Ừm, tôi chắc chắn sẽ cố gắng bảo vệ sự trong sạch của cậu."*

========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Chim Tất Phương, chữ Latin, tiếng Hy Lạp cổ, vậy nên... ảnh rốt cục là yêu quái phương đông hay là yêu quái phương tây vậy?

5. Chương 5: Viên Kẹo Thứ Năm

Hai người ăn xong mới đi ra khỏi tiệm cơm, Trịnh Đông đã gọi điện tới.

Từ Lạc Dương vừa nghe thấy giọng anh ta, đã lập tức nhận ra quản lý của mình đang giận, giọng điệu cậu hơi khoa trương: *"Ai chọc anh Trịnh của chúng ta giận rồi? Em sẽ gọi Thiểm Thiểm đi chặn người, đánh hắn ngay! Phải cho hắn biết dám coi thường tam kiếm khách của Dữu Lê Ent chúng ta thì phải trả giá lớn đến mức nào!"* Diệp Thiểm Thiểm là một nghệ sĩ khác mà Trịnh Đông đang dẫn dắt.

"Mẹ nó ai muốn cùng hai cậu lập nhóm tam kiếm khách hả?" Nói thì nói vậy, nhưng Trịnh Đông cũng bật cười, rồi lại giả bộ hắng giọng một cái: *"Được rồi được rồi, nói chuyện chính đi, cậu xem tin tức và hotsearch chưa?"*

"Xem cả rồi, lúc ăn cơm thì thấy tin tức, không gọi điện cho anh được, nên em chạy lên weibo xem thử, sau khi xem xong thật sự là làm em tức đến biến hình, cơm em cũng ăn không vô nữa!"

Thích Trường An ở bên cạnh nghe thấy câu này, bèn nghiêng đầu nhìn Từ Lạc Dương cười, còn giơ ba ngón tay, ý là buổi trưa rõ ràng cậu ăn tới ba bát cơm lớn. Từ Lạc Dương vẻ mặt đau khổ bịt mắt lại, sau

đó làm động tác "xuỵt", rồi lại làm khẩu hình với Thích Trường An —— bí mật nhỏ.

"Đúng là cậu ăn ít một chút mới tốt, đừng có ăn mập rồi đến lúc về, cực khổ giảm béo lại vây quanh anh giả khóc, anh sẽ không bố thí lòng thương cảm cho cậu đâu." Trịnh Đông y như cũ lải nhải mấy câu, sau đó lại nói tiếp: *"Hỏi đi, muốn hỏi gì cứ hỏi."*

Biểu cảm của Từ Lạc Dương cũng trở nên nghiêm túc, câu đầu tiên đã chọc vào trọng điểm: *"Hot search và tin tức, bên chúng ta có nhúng tay vào không?"*

Mặc dù nhìn tốc độ này, đã thấy chắc chắn không phải là tác phẩm của Trịnh Đông, nhưng để chắc ăn, cứ hỏi thử xem, ít nhất cậu phải làm rõ trước, rốt cuộc là hai bên hợp lực gây án hay là đơn phương sao tác.

19 tuổi debut cho tới bây giờ, Từ Lạc Dương đối với việc sao tác tin tức như vậy không thể không quen, cho dù có phải xuất phát từ ý nguyện của bản thân cậu hay không, thì về phía công ty chắc chắn sẽ muốn dùng mọi biện pháp để duy trì độ hot của cậu. Lúc mới debut, Trịnh Đông còn lấy cho cậu một cái danh hiệu "Mối tình đầu vườn trường", nhưng lúc đó tuổi cậu đúng là rất nhỏ, vẫn nhịn được, còn giờ thì ——

Từ Lạc Dương ở trong lòng nghĩ, giờ chắc mình là "Ông chú bảo vệ vườn trường" nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui, nhận ra mạch suy nghĩ của mình hình như lại đi chệch trọng điểm, Từ Lạc Dương vội vàng kéo nó lại, rồi tìm một cái ghế tựa dài ở dưới bóng cây, đồng thời ngồi xuống cùng Thích Trường An, sau đó trực tiếp mở loa ngoài.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Trịnh Đông: *"Không, nửa phần lực cũng không xuất, chuyện này anh biết trước cậu hai tiếng."* Nói xong, Trịnh Đông thở dài, *"Lần này anh xin lỗi cậu, là anh liên lụy cậu."*

"Anh Trịnh anh đừng nhé, anh vừa xin lỗi một cái, em liền cảm thấy sẽ xảy ra chuyện lớn." Từ Lạc Dương sờ cằm: *"Nhưng mà trong chuyện này, cốt truyện hình như rất phức tạp cẩu huyết ha!"*

"Từ Lạc Dương anh cảnh cáo cậu, đừng có tưởng tượng ra cái gì cả đó, nếu không đợi cậu về, anh dắt chó đến đứng trước cửa nhà cậu không thèm đi đâu cả nhé!"

Từ Lạc Dương sợ ngay lập tức: *"Ầy được rồi, anh có chó trong tay, thì anh có cả thiên hạ, em chịu thua chịu thua!"*

Thích Trường An nghe cuộc đối thoại của hai người, có thể cảm nhận được, quan hệ của Từ Lạc Dương và quản lý của cậu chắc là rất tốt, hơn nữa hằng ngày nói chuyện với nhau đều rất thú vị.

Trịnh Đông quay về đề tài chính: *"Mấy ngày trước Vân Thư tới tìm anh, nói muốn anh giúp cô ấy, từ lúc cô ấy quay lại làm việc đến nay đã hơn một năm, ngoài đi một show giải trí và làm giám khảo một lần ra, thì hoàn toàn chưa đóng phim. Người mà cô ấy đắc tội trước khi lui giới giờ nổi tiếng hơn cô ấy nhiều, cũng chèn ép cô ấy khắp nơi, hoàn cảnh rất khó khăn."*

Những nữ diên viên Trung Quốc trên ba mươi lăm tuổi, phần lớn đều lâm vào tình trạng xấu hổ không có kịch bản phim tốt đến tay, chứ đừng nói kiểu như Vân Thư, vào thời kỳ đỉnh cao lại lùi giới để kết hôn. Nếu như không phải thực lực của bản thân nghịch thiên, kết hợp với tài nguyên nghịch thiên nữa, thì hoàn toàn chẳng có cách nào để tìm lại được hào quang trước đây.

"Chẳng nhẽ… anh mềm lòng hả?"

"Ông đây cũng chẳng ngốc!"

Từ Lạc Dương cảm thấy, lúc Trịnh Đông nói ra câu này, chắc ở cách ngàn dặm đã tặng cho mình một cái liếc mắt.

Trịnh Đông nói tiếp, giọng điệu không tốt lắm: *"Năm đó là do cô ấy gây chuyện, đột nhiên hủy hợp đồng chạy đi kết hôn, còn là tiểu tam thượng vị mà gả vào hào môn. Ngày đó cô ấy tới tìm anh, anh liền trực tiếp từ chối, không ngờ hôm nay cô ấy lại làm ra vở kịch lớn như vậy."*

"Người trung niên đừng có nóng tính vậy nữa, tổn hại sức khỏe tổn hại sức khỏe." Từ Lạc Dương nhanh chóng đứng về chiến tuyến với quản lý: *"Có phải là cô ta tiền trảm hậu tấu không? Tới lúc mua xong hotsearch, mới nhớ tới việc tìm anh, đồng thời vừa khóc vừa kể hoàn cảnh khó khăn của mình, cần một thời cơ để đổi đời, xong rồi lại hoài niệm những năm tháng nhiệt huyết cùng nhau phấn đấu đó. Cuối cùng lại nói, dù sao thì em cũng là nghệ sĩ của anh, chỉ cần em không công khai phủ nhận phá hỏng, mấy ngày nữa độ hot cũng sẽ giảm, chẳng ảnh hưởng gì tới em, còn tự nhiên mà lời được mấy ngày hotsearch không?"*

Nhìn chằm chằm bóng lá cây lay động trên mặt đất, từ đầu tới cuối giọng điệu của Từ Lạc Dương đều rất thoải mái: *"Đến cuối cùng nhất định lại còn tỏ vẻ, mọi người đều ở trong giới, trong tay cô ta còn có rất nhiều tài nguyên và nhân mạch, cũng có thể giúp em."*

Trịnh Đông ở bên kia im lặng mất mấy giây, giọng điệu ngạc nhiên: *"Cậu đặt máy nghe lén ở phòng làm việc của anh hả? Sao lại biết rõ thế?"*

"Hừ" một tiếng, đuôi Từ Lạc Dương đều sắp vểnh lên trên trời: *"Không cần nghe trộm cũng biết đó được hông? Cái chiêu này em chơi chán rồi, hahaha em giỏi không? Anh có thừa nhận trước đây đã coi thường em không?"*

"Cậu giỏi như vậy, thế cậu nói xem anh nên trả lời như thế nào?"

"Chắc chắn phải lời lẽ chính nghĩa mà từ chối rồi!" Từ Lạc Dương vốn đang nhìn bóng lá cây, không biết vì sao, tầm mắt bỗng chạy tới trên mắt cá chân bị lộ ra của Thích Trường An, miệng thì vẫn còn nói tiếp: *"Anh Trịnh trước nay chưa hề cúi cái đầu cao quý của mình trước thế lực tà ác bao giờ."*

Trịnh Đông lại bật cười: *"Vậy anh không nói nhiều nữa, anh đi tìm đạo diễn Trương bàn bạc trước, xem có thể công bố tin cậu đang trải nghiệm cuộc sống, chuẩn bị quay bộ phim mới ra ngoài trước không, dù sao cái nồi này chúng ta cũng không cõng nổi."*

"Đúng vậy đúng vậy, tuyệt đối không cõng! Em còn chưa từng yêu đương nữa, nỗi oan này sẽ tạo thành tổn thương tâm hồn nghiêm trọng cho người sau này em thích!"

"Anh thật sự rất phục cậu, cẩu FA mà còn lo lắng vớ vẩn."

Cúp điện thoại, nụ cười của Từ Lạc Dương nhạt đi một chút, cậu nhìn Thích Trường An vẫn luôn yên lặng ngồi bên cạnh, thở dài: *"May mà quản lý của tui không thỏa hiệp, nếu không sự trong sạch của tui thật sự mất luôn rồi!"*

Thích Trường An gật đầu: *"Nhưng, cho dù bên đạo diễn Trương đồng ý công bố tin tức, cũng chẳng có cách nào chứng minh ngày đó cậu ở trấn Tần Lí, chứ không đi hẹn hò với Vân Thư."*

"Cũng đúng." Từ Lạc Dương đá đá lá cây trên đất, rồi lại khôi phục nụ cười trên mặt: *"Trước tiên cứ đợi tin tức, xem bên phía đạo diễn Trương trả lời như thế nào đã."*

Từ Lạc Dương 3h chiều mới phải tới đồn báo danh, nên dứt khoát đi theo Thích Trường An tới nơi học nghề mộc trước. Trang sư phụ dạy nghề mộc là người đàn ông trung niên ít nói, thấy Từ Lạc Dương đi theo tới đây, cũng chỉ gật gật đầu, chứ chẳng nói gì.

Nâng bình rượu đế mua trên đường lên, đặt trên ghế gỗ ở bên cạnh, Từ Lạc Dương chào hỏi đối phương xong, mới đi theo Thích Trường An vào phòng làm việc.

Vào cửa, Từ Lạc Dương tự tìm ghế đẩu ngồi xuống, trước tiên ngồi nhìn Thích Trường An gọt cọc gỗ. Thích Trường An mặc sơ mi trắng di chuyển đôi chân dài một chút, hơi cúi người, vẻ mặt chuyên tâm xử lý thanh gỗ, từ bất cứ góc nào nhìn vào đều là cảnh đẹp ý vui.

Thưởng thức được mấy phút, Từ Lạc Dương lại không nhịn được lấy điện thoại ra chơi game. Đang mê mẩn, bỗng nghe thấy giọng nói của Thích Trường An: *"Tần Triều."*

"Hả?" Từ Lạc Dương theo bản năng ngẩng đầu lên: *"A Trạm?"*

Gọi cái tên này xong, Từ Lạc Dương mới kịp phản ứng, Thích Trường An lại mở hình thức tùy lúc tùy nơi tùy dịp mà đối diễn. Ánh mắt đối phương quá sâu, cậu ngay lập tức bị dẫn dắt vào cảnh phim.

Ánh nắng từ ô vuông cửa sổ bằng gỗ chiếu vào, khiến cả căn phòng đều trở nên ấm áp, trên ghế là một nửa vật liệu gỗ đang xử lý, Thích Trường An cầm cái bào trên tay, vụn gỗ mỏng rơi xuống một chỗ, làm mặt đất giống như đang nở hoa vậy.

"Hứa Trạm" nhìn "Tần Triều", giọng điệu rất nhẹ nhàng: *"Hôm qua không phải cậu hỏi mình, người nhà mình đi đâu sao?"*

"Tần Triều" không ngờ hắn lại nhắc tới chuyện này, lúc trước phát hiện "Hứa Trạm" không muốn nhắc tới, nên cậu không hỏi nữa, giờ từ biểu hiện của đối phương cậu mới ý thức được, có lẽ câu trả lời không tốt lắm.

"Phải… đi đâu vậy?"

"Hứa Trạm" cúi đầu, cần cổ mảnh khảnh lộ ra, mặt mày giấu trong bóng mờ, không nhìn thấy rõ, nhưng trong thanh âm mơ hồ có chút không lưu loát, khiến cho người ta khó mà bỏ qua: *"Chết hết rồi."*

"Tần Triều" phút chốc cứng ngắc tại chỗ. Cậu đã từng tưởng tượng vô số loại đáp án, lại chưa từng nghĩ tới đáp án này. Cậu gian nan kéo khóe miệng: *"Lần trước mình về, không phải vẫn còn khỏe mạnh ư? Bọn họ… chết như thế nào vậy?"*

"Hứa Trạm" không lên tiếng, đầu vẫn cúi như cũ, nhưng bờ vai thon gầy bỗng bắt đầu run rẩy, trên mảnh gỗ vuông vức sạch sẽ, ánh lên vài vệt nước.

Đứng tại chỗ, "Tần Triều" nắm thật chặt nắm đấm, cậu bước tới vài bước, giơ tay vỗ vỗ vai đối phương.

Cái bào "lạch cạch" một tiếng rơi xuống đất, "Hứa Trạm" chầm chậm tựa đầu lên eo "Tần Triều", hắn giơ tay lên, siết chặt góc áo đối phương, vì dùng sức quá lớn, nên vải vóc lập tức nhăn lại. Mà nước mắt rơi trên đống vụn gỗ, nháy mắt liền biến mất không còn tăm hơi.

Từ Lạc Dương đợi câu thoại tiếp theo của Thích Trường An, nhưng mười mấy giây trôi qua vẫn không đợi được, đang muốn hỏi có phải anh quên lời rồi không, bỗng nhiên phát hiện ra bờ vai dưới bàn tay mình vẫn đang khẽ run, trong lòng cậu giật thót, cảm thấy tình huống này không đúng lắm.

Do dự một lát, Từ Lạc Dương mới chậm rãi ngồi xổm xuống, hơi khẩn trương: *"Anh vẫn khỏe chứ?"*

Vừa nói xong, liền thấy Thích Trường An ngẩng đầu lên nhìn cậu, sự tuyệt vọng trong mắt xông thẳng vào trong lòng Từ Lạc Dương, khiến hô hấp cậu trong nháy mắt liền trở nên gấp gáp.

Nhưng tự nhiên Từ Lạc Dương cảm thấy, đây không phải là cảm xúc của Hứa Trạm trong kịch bản, mà giống tình cảm của bản thân Thích Trường An hơn, cái loại tuyệt vọng đó quá sâu sắc, giống như rượu đắng được ủ rất nhiều năm.

Nhớ lại lời thoại Thích Trường An đọc trước đó, Từ Lạc Dương cố kiềm chế không suy nghĩ quá sâu xa. Nhưng cậu cũng không biết phải an ủi như thế nào, suy nghĩ hồi lâu, cậu mới lấy một cái kẹo hoa quả từ trong túi quần ra, xé giấy gói kẹo đưa cho Thích Trường An: *"Nếu như trong lòng đau khổ, ăn cái gì đó ngọt một chút chắc sẽ dễ chịu một chút nhỉ?"*

Càng ở chung, Từ Lạc Dương lại càng phát hiện, thật ra Thích Trường An là một người không dễ gần lắm, thoạt nhìn rất thân thiện dễ dàng tiếp xúc, nhưng cũng chỉ là ở ngoài mặt thôi, cánh cửa đề phòng của nội

tâm trên thực tế lại vô cùng dày nặng.

Nhưng mà ai chẳng có một bí mật nhỏ hoặc một vết sẹo nhỏ cơ chứ? Từ Lạc Dương không định dùng danh nghĩa giúp đỡ mà đâm vào vết thương của người khác, dù sao đổi vị trí để suy nghĩ, nếu ai đâm vào vết sẹo nhỏ của cậu, cậu có thể trực tiếp bùng nổ xù lông lên bắn như ám khí luôn.

Nghĩ tới nghĩ lui, cậu chỉ có thể cầm một cái kẹo hoa quả ra, bày tỏ một chút sự quan tâm và an ủi của mình.

Sự thật chứng minh, kẹo hoa quả có hiệu quả nha!

Thích Trường An nhận lấy kẹo bỏ vào trong miệng, trong chốc lát liền bình tĩnh lại, giọng khàn khàn nói xin lỗi: *"Xin lỗi, ban nãy không kiểm soát được tâm trạng."*

"Không sao, tui hiểu được mà! Lúc tui quay một bộ phim cổ trang, nhân vật em trai tui qua đời, quay xong cảnh đó, tui khóc đến nỗi da cũng thiếu nước luôn!"

Thấy người ta không sao nữa, Từ Lạc Dương thở phào, thả lỏng ngồi xuống dưới đất, kết quả một giây sau liền bật người dậy: *"Đậu móa dưới này có ám khí!"*

Thích Trường An rất nhanh đưa tay gạt đi lớp vụn gỗ, lộ ra cái giũa gỗ và thước thợ bị che lại. Từ Lạc Dương hơi lúng túng "ha ha" mấy tiếng, lặng lẽ xách cái ghế gỗ qua đây.

Sau đó, bầu không khí vẫn hơi lúng túng, Từ Lạc Dương cảm thấy cứ tiếp tục như thế cũng không phải là cách hay, cậu nghĩ một lát liền mở miệng nói: *"Ban nãy cùng anh đối diễn đoạn kịch bản đó, chợt khiến tui hiểu, vì sao bộ phim đầu tiên mà anh diễn, đã giúp anh thành công giành được giải nam chính xuất sắc nhất của liên hoan phim quốc tế, bộ phim thứ hai thì trực tiếp càn quét ba liên hoan phim lớn luôn."*

Trước đây, nội dung tán dóc của hai người đều là mấy việc thường ngày, chứ chưa từng liên quan đến công việc, hình như từ lần đầu tiên đối diễn, liền xác nhận cho người kia tư cách làm cộng sự của mình.

Ánh mắt Thích Trường An chuyên chú, rất nghiêm túc lắng nghe.

"Bỗng nhiên không biết phải nói như thế nào nữa." Từ Lạc Dương dừng một chút, dứt khoát đếm đầu ngón tay: *"Anh khiết phích, sức khỏe không tốt, rất dễ bị dị ứng, rất là kén ăn, nhưng vẫn đồng ý tới loại địa phương nhỏ hẻo lánh như trấn Tần Lí này, ở lại đúng hai tháng, thậm chí vì học nghề mộc, trên tay cũng bị xước thành chín vết thương."*

"Đây là việc nên làm." Giọng điệu Thích Trường An rất tự nhiên.

"Đúng vậy, nên làm, nhưng tui thành thật nói cho anh biết, đây là lần đầu tiên tui vì một vai trong một bộ

phim, mất trọn hai tháng để nghiền ngẫm, đi trải nghiệm cuộc sống của nhân vật. Để không bị người khác nhận ra, mỗi sáng sớm còn ngủ ít đi 20 phút, hóa trang dịch dung một hồi nữa. Tối hôm qua tui còn nghĩ, làm như thế này rốt cuộc có đáng hay không."

Nói xong, Từ Lạc Dương mỉm cười, giọng điệu cũng rất nghiêm túc: *"Nhưng ban nãy, lúc nhìn anh vì nhân vật, tâm tình bỗng sụp đổ, tui chợt hiểu ra một đạo lý —— hy sinh vì nhân vật là chuyện đương nhiên."*

Nói xong cậu lại thấy xấu hổ: *"Haha có phải anh cảm thấy bối cảnh thay đổi quá mau không, lại cắt cảnh chuyển tới canh gà cho tâm hồn."*

Thích Trường An không nói gì, chỉ lặp lại câu nói ban nãy của Từ Lạc Dương một lần —— *"Hy sinh vì nhân vật là chuyện đương nhiên."* Sau khi nói xong, anh bỗng nhiên đứng lên, từ trong rổ trúc đặt trên bục công cụ, cầm một đồ vật nhỏ ra, đưa cho Từ Lạc Dương.

Từ Lạc Dương nhận lấy trong tay, có chút cẩn thận hỏi: *"Cái này là… tặng cho tui, hay là, chỉ để cho tui xem thử, rồi vì tình bạn mà khen ngợi một chút?."*

Trên tay cậu là một mảnh gỗ hình lá phong, kích thước chỉ bằng bàn tay, "phiến lá" rất mỏng, chạm trổ rất gồ ghề, nhưng có thể nhìn ra người làm rất dụng tâm, Từ Lạc Dương cầm trong tay không muốn trả lại nữa.

"Tặng cho cậu đó." Thích Trường An mỉm cười, rồi lại khôi phục lại dáng vẻ thường ngày: *"Tôi mới học được, lúc trước hơn hai mươi cái lá cây đều thất bại, đây là một lá duy nhất thành công."*

Từ Lạc Dương lập tức giấu tay ra sau lưng: *"Giờ là của tui rồi, không được đòi lại nữa!"*

"Được."

Từ Lạc Dương đang cầm lá phong bằng gỗ nhìn đi nhìn lại thật kỹ, Trịnh Đông lại gọi điện tới, cậu trực tiếp mở loa ngoài luôn.

"Bàn bạc xong với đạo diễn Trương rồi, bên đoàn phim sẽ trực tiếp công bố tin tức cậu và Thích Trường An hợp tác, đảm nhận song nam chính trong bộ phim mới ra ngoài, vung tiền xào nấu tin tức một chút, trực tiếp thu hoạch nhiệt độ đợt đầu tiên của bộ phim. Nhưng mà phương án này bên Thích Trường An cũng đồng ý thì mới được, dù sao giờ cậu cũng đang ở đầu sóng ngọn gió, nếu như Thích Trường An không đồng ý, vậy thì chỉ công bố tin tức của một mình cậu."

Liếc mắt nhìn Thích Trường An ở ngay bên cạnh, Từ Lạc Dương giả vờ giả vịt nói: *"Ừ để em hỏi ảnh thử coi, sau đó sẽ nói lại với anh."*

Đợi tới lúc cúp điện thoại, Từ Lạc Dương giả bộ ho khan một cái, chớp chớp mắt: *"Thích tiên sinh, giúp đỡ không?"*

Thích Trường An mỉm cười gật đầu: *"Được, cần tôi làm gì."*

"Đạo diễn Trương sẽ up đoạn video sáng hôm đó chúng ta đối diễn lên, anh Trịnh sẽ nói rõ tình huống hai chúng ta đang ở một trấn nhỏ xa xôi trải nghiệm cuộc sống. Dù sao cũng chỉ muốn nói rõ, chúng ta cách thành phố B rất xa, còn rất bận nữa, hoàn toàn không có khả năng đi tìm Vân Thư hẹn hò." Ngón tay Từ Lạc Dương sờ sờ phiến lá phong: *"Chứng cứ đầy đủ rồi, anh chỉ cần nói tui và anh ở cùng nhau là được, cuối cùng ngồi xem người ta bẽ mặt."*

Bốn giờ chiều, Từ Lạc Dương rụt người dưới máy điều hòa trong văn phòng đồn cảnh sát, lấy điện thoại ra lướt weibo, phát hiện quả nhiên không ngoài dự đoán, đã có vài blogger xuống nước, trượt xuống toàn là những video cut nhân vật của Vân Thư trong phim, tiêu đề "*Nữ thần khiến bạn kinh ngạc năm đó"* hay là *"Nhắc tới Vân Thư, bạn có còn nhớ xxx không?"* này nọ, không thì cũng là mấy bài tập hợp hình ảnh cực kỳ trắng trợn *"Nhan sắc cấp độ nữ thần! Mười mấy năm này của Vân Thư thật uổng phí!"* na ná nhau.

Từ Lạc Dương vừa xem vừa ở trong lòng ghét bỏ, cái đoàn đội này tuyên truyền chẳng được chút nào, dấu vết sao tác nhiệt độ quá rõ ràng, rất giả tạo, dễ khiến người qua đường mất thiện cảm, còn không bằng dùng tiền mời tui tới nữa!

4h20, weibo của đạo diễn Trương post một cái status mới, là cái video đối diễn lúc trước đã nói. 4h27p, weibo chính thức của Công ty giải trí Dữu Lê share cái weibo này, cũng nhấn mạnh, Từ Lạc Dương từ nửa tháng trước, đã cùng Thích Trường An theo đoàn làm phim tới trấn nhỏ xa xôi đóng phim, vẫn chưa từng trở về thành phố B.

Hai mươi phút sau, Trịnh Đông cũng đã chuẩn bị xong một ít thủy quân để ổn định tình hình, chỉ chờ đoàn đội tuyên truyền bên đoàn làm phim ra trận.

Từ Lạc Dương thở phào nhẹ nhõm, rồi lại chạy tới xem weibo của Thích Trường An, đúng lúc nhìn thấy một cái status mới ——

"Mười mấy ngày nay, cậu ấy ban ngày hay ban đêm đều ở bên cạnh Thích Trường An tôi."

Nhìn đi nhìn lại vài lần, càng nhìn trong lòng càng có chút không ổn, Từ Lạc Dương dè dặt mở khung bình luận ra, liền phát hiện, quả nhiên, lệch trọng điểm rồi.

"—— Áu! Xem tui phát hiện ra cái gì nè? Ngày, ngày, đêm, đêm, đều, ở bên nhau!!!"

"—— Quả nhiên quả nhiên, đường chính chủ phát là ngọt nhất! Tui đây sẽ đi lấy chậu rửa mặt để hứng!"

"—— Trường An Lạc Dương, ngay cả tên cũng lộ ra một luồng khí tức ngược cẩu! CP này, bổn tiên nữ sẽ nhảy thuyền!"

========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Xong rồi, sự trong sạch của tui! QAQ

6. Chương 6: Viên Kẹo Thứ Sáu

Nhiệt độ máy điều hòa trong phòng làm việc của đồn cảnh sát mở hơi thấp.

Chẳng chút hình tượng, Từ Lạc Dương cuộn mình trên ghế, tay cầm điện thoại, lướt hết một lượt bình luận với thái độ hoang tưởng vô cùng, rồi lại quay về dòng weibo ban đầu —— một câu nói rất ngắn, hoàn toàn nghiêm túc và thẳng thắn, chứng minh việc cậu không có mặt ở đó, không hề có một điểm nào để phóng đại suy nghĩ hơn nữa.

Vậy nên, rốt cục là làm thế nào mà trong thời gian rất ngắn ngủi, fan lại dùng câu nói này khuếch trương lái lụa viết thành H văn ba vạn chữ rồi? Còn cả mười mấy phiên bản nữa chứ!

Nói đến đây, Từ Lạc Dương đã từng vô cùng anh dũng mở acc clone, lặng lẽ tiến vào group fan chính thức của mình, ẩn núp trong đó ròng rã ba tháng trời, cấp tốc học hết mấy thuật ngữ chuyên ngành như là "trèo tường", "cực kỳ sexy", càng trợn mắt há mồm mở mang kiến thức cái gì gọi là "manh mối cp", "tạo cp hoàn toàn dựa vào não bổ", "nói một lời không hợp liền tạo cp".

Nhưng từ lúc cậu bắt đầu debut, cho đến bây giờ vẫn chưa hề tạo cp để quảng bá, nên là fan trong group chủ yếu toàn não bổ những người khác, cậu thì lén lút xem náo nhiệt thôi.

Thế mà, phong thủy luân chuyển, hôm nay lại đến phiên cậu.

Mắt thấy "Cổ Thành CP" đội đất chui lên, Từ Lạc Dương vậy mà lại có loại tâm trạng mê man "Cuối cùng cũng đến phiên tui rồi".

Chỉ là có chút khóc không ra nước mắt —— trực tiếp làm CP vượt chủng tộc, cao năng như vậy thật sự được á hả? Đã trưng cầu ý kiến của người trong cuộc là tui đây chưa? Tim tui vỡ nát rồi!

Mà lúc này, khung bình luận của fan, thủy quân, anti đang loạn cào cào, nhưng ngoài một số ít người qua đường và anti tin chắc Thích Trường An đang làm chứng cứ giả, phía sau chắc chắn có giao dịch không thể cho ai biết ra, thì phần lớn mọi người đều bị dời sự chú ý —— "Phim mới song nam chính của đạo diễn Trương" đã nhanh chóng leo lên top hotsearch.

Dựa vào phong cách làm việc nhất quán của Trịnh Đông, tới đây chắc chắn vẫn chưa xong, tiếp theo chắc sẽ nhân lúc còn độ quan tâm, nhanh chóng vạch trần việc Vân Thư làm giả tin tức, một mặt bắt sự thật bôi nhọ Từ Lạc Dương, hoàn toàn kéo Từ Lạc Dương ra khỏi đó. Dù sao thì thời cơ cũng rất quan trọng, giờ không gỡ bỏ rõ ràng, về sau thật sự sẽ không tẩy trắng nổi.

Nhưng Từ Lạc Dương chẳng hóng hớt nữa, tâm trạng cậu đang rất vi diệu mà lục lọi weibo của Thích Trường An.

Weibo của Thích Trường An chắc có thể xem như là một đóa hoa lạ của giới weibo, xì-tai rất thú vị. Năm ngoái lúc bắt đầu sử dụng tài khoản, hệ thống tự động post một cái weibo "Chào mọi người, tôi là Thích Trường An". Về sau, một năm trôi qua rồi, mà fan vẫn không thể đợi được cái status thứ hai, chỉ có thể tủi thân ở phía dưới cái weibo đó để lại bình luận điểm danh, số bình luận đã gom được tới bảy chữ số.

Vào lúc toàn bộ fan đều đã thản nhiên đối mặt với sự thật thê lương "Thích Trường An sẽ không phát weibo", Thích Trường An lại post một cái mới, mặc dù chỉ share weibo của Từ Lạc Dương, nhưng dù sao cũng là post weibo.

Thế là fan hân hoan vui mừng tới tấp bắn pháo hoa —— hóa ra idol của tui thật sự vẫn còn sống!

Nhưng một cái share này, giống như là mở ra một cơ quan kỳ lạ, bắt đầu từ ngày đó, Thích Trường An luôn duy trì tần suất mỗi ngày update một cái weibo —— đều là share weibo của Từ Lạc Dương, mỗi lần share còn có thể bình luận mấy chữ ngắn gọn, thái độ vô cùng nghiêm túc.

Cho nên tính ra, cái weibo trước đó của Từ Lạc Dương, đúng thật là cái weibo đầu tiên mà Thích Trường An post.

Từ Lạc Dương tự nhiên hiểu sóng não của đối phương —— Trước đây Thích Trường An từng nói, sở dĩ không up weibo, là vì cảm thấy trong cuộc sống không có gì thú vị để chia sẻ với người khác. Mà giờ share weibo của cậu, có lẽ là do đối phương cảm thấy… nội dung cậu update rất thú vị nhỉ?

Đang nghĩ ngợi, đồng hồ báo thức đặt giờ tan tầm vang lên, phải đi tìm Thích Trường An để ăn cơm chung với nhau rồi. Theo thói quen nhắn một tin *"Tui tới đây!"* cho Thích Trường An, Từ Lạc Dương nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Trấn Tần Lí không lớn, từ đồn cảnh sát đi tới chỗ học nghề mộc của Thích Trường An, chỉ mất có mười phút. Từ Lạc Dương từ xa đã nhìn thấy Thích Trường An đứng ở chỗ cũ chờ cậu, hai tay tùy ý xỏ vào túi quần, thân hình thẳng tắp, anh hơi ngẩng đầu, vẻ mặt chăm chú nhìn chim sẻ đang mổ thức ăn trên tường viện.

Ánh mặt trời chiều dát lên cho thân ảnh đối phương một tầng ánh sáng ấm áp, trong đầu Từ Lạc Dương bỗng chạy ra một hàng chữ thật lớn ——

Tui cũng có người để ghép CP rồi!

Trong chốc lát, vậy mà lại sinh ra một loại cảm giác tự hào kỳ lạ.

Cảm nhận được ánh mắt của Từ Lạc Dương, Thích Trường An sải chân dài bước tới, rất tự nhiên mà

hỏi: *"Buổi tối ăn gì đây?"*

Sự chú ý nhất thời bị dời đi, Từ Lạc Dương mở bản đồ mỹ thực chứa trong não ra: *"Có một quán rau xào nghe nói cũng không tệ, chúng ta tới thử xem nhỉ? Tui chắc chắn phải gọi thật nhiều món ăn! Chúc mừng 'kế hoạch cứu vãn sự trong sạch thành công tốt đẹp!"*

"Được."

Ngồi xuống trong quán ăn, Từ Lạc Dương cầm thực đơn gọi một dĩa khoai tây sợi, mực nướng xiên, cá diếc hấp, sau cùng còn gọi một bát trứng chim bồ câu hấp, cậu vừa đưa thực đơn cho Thích Trường An, vừa hớn hở mặt mày giải thích: *"Như vậy có phải rất ngầu không? Hải, lục, không đều cực kỳ trật tự!"*

(Chắc ý đoạn này là có mực với cá dưới biển, có khoai tây trên đất liền, còn có cả bồ câu bay trên trời nên đủ cả hải-lục-không)

Nhanh chóng hiểu được chỗ nào "ngầu", Thích Trường An bật cười, *"Đúng là rất ngầu."*

Tùy ý gọi mấy món ăn nhẹ dễ tiêu hóa, Thích Trường An nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Từ Lạc Dương, hỏi cậu: *"Có chuyện gì hả?"*

"Có có có, đang đợi anh hỏi đây!" Ngón tay Từ Lạc Dương đang chà đạp một viên đậu phộng, ấp a ấp úng nói: *"Đối với chuyện tui và anh bị ghép CP… anh có ý kiến gì không?"*

"Ý kiến hả?" Thích Trường An suy nghĩ một lát, cong khóe miệng lên nói: *"Tên rất độc đáo."*

"Tên Cổ Thành ấy hở?"

"Ừm."

Thích Trường An bày tỏ thái độ của mình rất rõ ràng —— anh chẳng hề để ý chuyện CP này là do fan tự ghép, hay là do đoàn đội phía sau Từ Lạc Dương sắp đặt.

Nắm chặt hạt đậu phộng trong tay, Từ Lạc Dương nghiêm túc nhìn Thích Trường An: *"Lần này vì cứu tui, anh mới chủ động up weibo, thậm chí còn bị fan ép buộc ghép CP. Tui sẽ nói rõ ràng với quản lý, sau này tuyệt đối sẽ không dùng Cổ Thành CP để sao tác, anh khỏi phải lo."*

Thích Trường An không để ý đến vấn đề này lắm, nhưng nhận ra Từ Lạc Dương rất nghiêm túc, nên cũng gật đầu: *"Ừm."*

12h đêm.

Từ Lạc Dương đang video call với quản lý thì ngáp một cái, Trịnh Đông ở bên kia còn đang dẫn dắt người tăng ca, chẳng che giấu việc đối mặt với đoàn đội của Vân Thư, nhiệt huyết sục sôi thề phải nhất định hoàn toàn lấy lại sự trong sạch cho Từ Lạc Dương.

Kiên trì ngồi quan sát hiện trường từ xa được nửa giờ, thật sự không chịu nổi nữa, Từ Lạc Dương chúc từng staff ngủ ngon, rồi tắt video chuẩn bị đi ngủ. Kết quả mới vừa nhắm mắt, bỗng nghe thấy một tiếng "ầm". Cậu mạnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, cơn buồn ngủ hoàn toàn bay mất, nghe tiếng thì hình như là —— sát vách?

Từ Lạc Dương xuống giường xỏ dép bằng nhựa, "lạch bạch lạch bạch" tới trước cửa phòng ngủ của Thích Trường An, trong khe cửa đến một tia sáng cũng chẳng lộ ra, cậu phân vân một lúc, vẫn cứ giơ tay gõ cửa.

Không có động tĩnh.

Tưởng tượng ra đủ loại cảnh tượng hoang tưởng huyễn huyễn, Từ Lạc Dương vỗ vỗ ngực, lấy hết dũng khí nói: *"Thích Trường An? Anh… không sao chứ?"*

Đứng ở cửa im lặng đếm đến 105, Từ Lạc Dương hơi lung lay, lần thứ tư cậu gõ cửa, tiếp đó khoảng 30 giây sau, lại nâng cao giọng: *"Tui vào nha!"*

Cửa không khóa trái, tay phủ lên trên tay cầm lạnh lẽo, Từ Lạc Dương dè dặt mở cửa.

Đèn phòng khách chiếu vào, đập vào mắt là một bãi nước và cái tách sứ vỡ thành từng mảnh. Trong lòng hoảng sợ, Từ Lạc Dương kiềm chế bản thân đứng ở cửa chứ không tiến vào, thăm dò gọi một tiếng: *"Thích Trường An?"*

Vẫn như cũ không có ai trả lời, nhưng mơ hồ có thể nghe thấy hơi có tiếng thở hổn hển.

Chẳng lẽ là biến về nguyên hình nên tạm thời không thể nói chuyện ư? Hoặc là nuốt tinh túy của mặt trăng để tu luyện nhưng lại bị tẩu hỏa nhập ma?

Trong lòng lo lắng, Từ Lạc Dương dứt khoát giơ tay bật đèn, tiếp đó bị dọa sợ đến mức suýt chút nữa nhảy lên.

Thích Trường An mặc trên người một chiếc sơ mi trắng, cuộn mình ngã trên mặt đất, ngón tay rung rung, giống như đang co giật. Tiếng vang trước đó cậu nghe thấy, chắc là tiếng cái tách rơi xuống đất bị bể, trên tủ đầu giường có một bình thuốc bị đổ, cùng với hai viên thuốc màu trắng.

Bước nhanh tới, Từ Lạc Dương giơ tay đỡ Thích Trường An, lúc tay cậu đụng vào cánh tay đối phương, cảm giác như là chạm phải cục than ở trong lò vậy, cực kỳ phỏng tay.

Sao lại sốt đến mức này? Dìu người tới trên giường, Từ Lạc Dương sờ cái trán nóng hầm hập của đối phương: *"Thích Trường An? Anh còn tỉnh táo không? Có nghe thấy giọng tui không?"*

Khuôn mặt bình thường luôn mang theo chút nhợt nhạt của Thích Trường An hiện ra màu đỏ thẫm không bình thường, hô hấp dồn dập, hàng lông mi rậm theo hô hấp mà lúc lên lúc xuống. Hình như anh rất khó chịu, lông mày vẫn luôn nhíu lại, trên trán còn có một tầng mồ hôi lạnh.

Trong nhà không có nhiệt kế, Từ Lạc Dương chỉ có thể dựa vào cảm giác mà đoán anh sốt chắc khoảng 40 độ, cậu theo bản năng liền đứng lên: *"Không được, phải tới bệnh viện ——"*

"Không…"

Suýt chút nữa tưởng mình nghe nhầm, Từ Lạc Dương cẩn thận khom lưng kề sát vào một chút: *"Anh vừa nói gì? Anh đang nói chuyện đúng không?"*

Đợi một lúc, không nghe thấy anh trả lời, Từ Lạc Dương thăm dò nói ra từ mấu chốt: *"Chúng ta tới bệnh viện nhé?"*

"Không tới… bệnh viện."

Không tới bệnh viện.

Từ Lạc Dương vỗ vỗ đầu mình, lập tức phản ứng kịp, Đúng rồi! Sao có thể đưa yêu quái tới bệnh viện được chứ? Nếu như bị nhìn ra thân phận, bị giam vào phòng thí nghiệm rút gân lột da thì phải làm sao? Không thể tới không thể tới!

Quyết chí phải vì Thích Trường An mà giữ bí mật, Từ Lạc Dương dần dần bình tĩnh lại, trước tiên cậu liếc nhìn bình thuốc và thuốc viên trên tủ đầu giường, phát hiện nó khác loại lúc trước Thích Trường An uống, số "01" trên thân bình đã biến thành "04".

Xem tình hình, chắc là thân thể Thích Trường An không thoải mái, định uống thuốc, nhưng không ngờ lại hôn mê bất tỉnh, còn tiện thể va phải cái tách sứ làm nó rơi vỡ.

Rót một ly nước ấm, Từ Lạc Dương nâng người dậy dựa vào người mình: *"Nào nào nào, uống thuốc đi."* Tay trái tay phải cậu phối hợp rất tốt, dỗ dành Thích Trường An đang mơ mơ màng màng hé miệng, rồi nhanh chóng bỏ hai viên thuốc vào, sau đó nhỏ giọng nói chuyện bên tai Thích Trường An: *"Đúng rồi, há mồm ra, uống nước đi, cuối cùng là nuốt xuống, cẩn thận kẻo bị sặc."* Vô cùng kiên nhẫn.

Đợi tới lúc cho uống thuốc xong, đặt người nằm thẳng lại trên giường, Từ Lạc Dương mờ mịt —— ầy, yêu quái sốt thì phải làm gì nhỉ? Cuối cùng cậu vẫn quyết định biện pháp nào cũng phải thử hết xem sao, thế là lại đi ra ngoài bưng một chậu nước ấm đi vào, đắp khăn mặt đã thấm ướt lên trán Thích Trường An.

Nửa tiếng sau, Từ Lạc Dương đang tập trung ý chí nhìn chằm chằm khăn mặt ngẩn người, chợt nhìn thấy Thích Trường An mở mắt ra. Cậu vội vàng đến gần gọi tên đối phương mấy lần, nhưng không có phản ứng.

Đang định ngồi lại trên ghế, cậu liền nghe thấy giọng nói của Thích Trường An.

"*…Mẹ.*"

"*…*"

Từ Lạc Dương suýt chút nữa ngã xuống đất, cậu giơ tay đổi khăn mặt, có chút bất đắc dĩ: *"Tui không phải mẹ anh, tui là đàn ông, giống đực."*

Lúc trước cậu còn từng xoắn xuýt, rốt cuộc Thích Trường An tự mình tu luyện thành yêu quái hay trời sinh chính là yêu quái, giờ xem ra, đã có mẹ, vậy chứng minh rất có thể là một yêu quái có dòng máu thuần yêu nhị đại.

Còn sức khỏe kém như thế… chẳng lẽ là hỗn huyết giữa người và yêu quái ư?

Trong phút chốc tưởng tượng ra một câu chuyện tình yêu vượt chủng tộc cực kỳ thê mỹ, một lúc sau, tâm tình Từ Lạc Dương sa sút, nội tâm thất lại một chút, giọng rất thấp mà lẩm bẩm:*"Tui cũng hơi nhớ mẹ tui rồi."*

Không biết có phải do ánh sáng hay không, Từ Lạc Dương lại nhìn thấy một vòng màu xanh cô-ban trong mắt phải Thích Trường An, nhưng cậu đã rất bình tĩnh, rót thêm chút nước nóng vào trong chậu, tiếp tục vò khăn mặt.

Nghe Thích Trường An lại mơ hồ gọi một tiếng mẹ, Từ Lạc Dương có chút xót xa trong lòng: *"Mẹ anh ở đâu? Tui gọi điện cho bà ấy, để anh nghe giọng bà ấy một chút được không?"*

"Mẹ? Mẹ chết rồi…"

Tay đang vắt khăn mặt của Từ Lạc Dương trong phút chốc liền dừng lại, cậu nhìn chằm chằm nước đang lay động trong chậu, nhớ lại tâm tình bỗng sụp đổ cùng với ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng của Thích Trường An ban ngày lúc đối diễn, một hồi lâu sau mới tiếp tục động tác trên tay.

Thả khăn mặt trong tay xuống, do dự vài giây, Từ Lạc Dương ngồi ở trên ghế, nắm chặt bàn tay khô nóng của Thích Trường An: *"Hóa ra hai chúng ta đều không có mẹ."* Cậu nhìn đôi môi khô nứt của Thích Trường An, đỏ ửng không giống như bình thường, yếu ớt thở dài một hơi: *"Nể tình chúng ta đồng mệnh tương liên, diễn mẹ của anh, ngoài tui ra còn ai đây!"*

Nói xong, cậu khí phách ngút trời, nhẹ tay vỗ vỗ Thích Trường An, cố gắng làm cho giọng mình dịu dàng

một chút: *"Ngủ đi tiểu Trường An, mẹ ở đây!"*

Thế mà, không ngờ là, vỗ vỗ một hồi, vậy mà lại vỗ tỉnh Thích Trường An!

Nhìn tay mình, Từ Lạc Dương sợ đến ngây người, đậu móa, đây là cái thao tác thần kỳ gì vậy?

"Lạc Dương?" Giọng nói Thích Trường An khàn khàn, tư duy hình như vẫn không rõ ràng lắm: *"Cậu vừa nói gì… ai ở đây?"*

Từ Lạc Dương ra vẻ quang minh chính đại, tuyệt địa cầu sinh: *"Anh Trường An, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!"*

(Tuyệt địa cầu sinh: Bước đường cùng tìm cách mưu sinh)

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Khó khăn quá đi! QAQ

7. Chương 7: Viên Kẹo Thứ Bảy

Hơi nghiêng đầu nghe Từ Lạc Dương nói chuyện, Thích Trường An không cần nghĩ nhiều, tầm mắt đảo qua bình thuốc trên tủ đầu giường, vệt nước trên đất, còn cả chậu nước và khăn mặt nữa, anh đã đoán được xảy ra chuyện gì.

"Cảm ơn cậu vì đã chăm sóc tôi." Giọng Thích Trường An vẫn khàn khàn như trước, bởi vì sốt cao không hạ, nên hơi thở hơi yếu, nói chuyện có vẻ rất ôn nhu, sự sắc bén bên đuôi mắt cũng tiêu tan mấy phần.

Từ Lạc Dương cảm thấy màng tai mình như bị lông chim gãi nhẹ, cảm giác ngứa ngáy lan rộng ra, nhịp tim có chút nhanh, nhưng cậu nói chuyện vẫn rất lưu loát: *"Tui ở phòng ngủ nghe thấy tiếng tách vỡ bên phòng anh, hơi lo lắng, nên muốn tới hỏi thăm xem. Nhưng gọi tên anh mãi mà anh vẫn không trả lời, tui sợ có chuyện, nên mở cửa ra, kết quả nhìn thấy anh té xỉu dưới đất."*

Vừa nói chuyện, cậu vừa liếc trộm lưng Thích Trường An —— xong rồi xong rồi, ban nãy mới vỗ mấy cái mà vỗ người ta tỉnh luôn, vậy… lưng liệu có bị vỗ sưng không nhỉ?

Càng nghĩ càng chột dạ!

Tầm mắt Thích Trường An vẫn hơi mơ hồ, nên không chú ý tới động tác nhỏ của Từ Lạc Dương, anh chậm rãi giải thích: *"Lúc đó dạ dày bỗng dưng rất đau, tôi định uống thuốc, nhưng không ngờ vừa mới lấy viên thuốc ra, trước mắt đã biến thành màu đen mà ngất xỉu."*

Từ Lạc Dương vừa nghe vừa gật đầu, trong lòng cũng lẩm bẩm —— đây chẳng lẽ là đang bắt nạt tui thiếu hiểu biết hở? Ai đau dạ dày mà sốt cao tới 40 độ, rồi còn hôn mê bất tỉnh nữa? Bực quá nha!

Nhưng ngẫm lại thì cậu có thể hiểu, dù sao thì thân phận yêu quái nhất thiết phải giữ bí mật, chắc chắn không thể ăn ngay nói thật được, để ngụy trang cho mình, việc nói dối có lẽ cũng chẳng dễ chịu gì, thế là Từ Lạc Dương rất nhanh đã đưa ra quyết định ở trong lòng, tha thứ cho hành vi sơ suất lúc nãy của Thích Trường An.

Đang muốn hỏi Thích Trường An đã cảm thấy tốt hơn chút nào chưa, Từ Lạc Dương đã nhìn thấy đối phương vén chăn mỏng lên, định xuống giường.

"Đợi chút! Anh cần cái gì thì để tui lấy giúp anh, anh sốt cao vẫn chưa hạ đó được không!" Từ Lạc Dương sợ hết hồn, vô cùng muốn đem đối phương ném lại lên giường, cậu thật sự bị ám ảnh tâm lý với việc Thích Trường An bất tỉnh nhân sự ngã trên mặt đất.

Là yêu quái cũng không thể tùy hứng như vậy nha!

"Tôi muốn đi tắm." Bởi vì thân thể không thoải mái, trong lòng Thích Trường An cảm thấy hơi không an toàn, song thấy Từ Lạc Dương giơ tay chắn trước mặt mình, anh hơi bất đắc dĩ, nhưng đúng là vẫn ngồi yên không cử động nữa.

"Tắm?" Cái này hình như thật sự không có cách nào làm giúp được, huống hồ đối phương còn là nhân sĩ có thâm niên khiết phích, chắc là không chịu được việc cả người đổ mồ hôi, suy nghĩ một lát, Từ Lạc Dương rụt tay về, nhưng vẫn không yên tâm: *"Vậy anh cẩn thận một chút, đừng có té xỉu trong phòng tắm đó."*

Thích Trường An gật đầu, từ bên giường đứng lên, động tác hơi vội vàng, không ngờ một giây sau cơ thể liền không giữ được thăng bằng.

Phát hiện người bỗng nhiên ngã về phía mình, Từ Lạc Dương dùng tốc độ phản ứng 100% duỗi hai tay ra đỡ lấy Thích Trường An. Nhiệt độ cơ thể của đối phương rất cao, ôm lấy giống như đang ôm một miếng than củi cỡ lớn.

G! Đậu móa, vậy nên bản thể của Thích Trường An… chẳng nhẽ lại là than củi hả? Cái loại cứ cháy hừng hực ấy?

Vội vàng vứt ý nghĩ lộn xộn của mình qua một bên, Từ Lạc Dương lo lắng: *"Anh… có khỏe không? Tui đoán có lẽ không khỏe lắm, không đúng, trước tiên tui nên hỏi, anh có nghe được lời tui nói không?"*

Lúc này, trước mắt Thích Trường An biến thành màu đen, tai phải không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, cảm giác chóng mặt cực kỳ mãnh liệt, gần như nói không ra lời. Hai tay khoác lên trên cánh tay Từ Lạc Dương, anh cố gắng giữ cơ thể thăng bằng, đồng thời cố kiềm chế sức lực của mình, để không túm đau đối phương.

Mỗi khi đến thời điểm như thế này, tâm trạng tiêu cực trong lòng anh sẽ lan tràn ra —— anh căm ghét thân thể rách nát của chính mình, đã cố gắng chạy chữa bồi bổ, nhưng vẫn rách nát như cũ.

Khó khăn gật đầu coi như trả lời, hơi thở nóng rực của Thích Trường An rơi vào trên vai đối phương, xoang mũi ngửi được một mùi hương dần dần quen thuộc.

Anh hơi phân tâm nghĩ, không biết là bắt đầu từ ngày nào, quần áo của hai người cũng dần dần giặt chung với nhau, dùng bột giặt giống nhau, có hương bưởi xanh nhàn nhạt, mùi hình như là do Từ Lạc Dương lưỡng lự cả buổi mới chọn được, vô cùng tươi mát.

Thật sự rất dễ chịu.

Từ Lạc Dương vẫn luôn kiên trì tập gym, dùng bản thân làm gậy hình người đỡ Thích Trường An một lúc hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng cậu sợ đối phương lại bất tỉnh, nên vội vàng nói: *"Hay là tui dìu anh nằm xuống lại nhé?"*

Tầm mắt đã trở nên rõ ràng, Thích Trường An chậm rãi đứng thẳng người: *"Không sao, ban nãy đứng dậy gấp quá, nên hơi choáng."*

Nhưng thấy sự lo lắng trong đôi mắt đơn thuần của Từ Lạc Dương, Thích Trường An vẫn nhượng bộ: *"Tôi đi tắm một cái, tắm xong sẽ lập tức nằm lại, được không?"*

Từ Lạc Dương không yên tâm, luôn cảm thấy Thích Trường An rất có khả năng tắm rồi nằm luôn trong phòng tắm, nên dứt khoát đi theo như cái đuôi nhỏ, cửa phòng tắm bị đóng lại, cậu đứng dựa vào tường cạnh cửa, vừa lắng nghe động tĩnh ở bên trong, vừa lướt weibo.

"Cuộc chiến" trên weibo cũng gần chấm dứt.

Rạng sáng hơn 1h, trợ lý của Vân Thư phát một văn bản thật dài, trực tiếp làm rõ Vân Thư và Trịnh Đông – quản lý của Từ Lạc Dương có thù cũ, vì tạo scandal để hot lại, nên nhắm vào Từ Lạc Dương. Để tiến hành kế hoạch, đã tìm một người có thân hình gần giống như Từ Lạc Dương đóng giả cậu, rồi cho paparazi chụp được mấy bức ảnh gọi là "hẹn hò" và "ngủ qua đêm trong nhà", sau đó lại vung tiền mua hotsearch và thông báo. Thậm chí còn chuẩn bị sẵn cho phần sau – ảnh nóng chỉ lộ một phần dáng người của bên nam.

Sau khi văn bản này được phát ra, tiếp đó lại tung ghi chép tán gẫu của Vân Thư và người đóng giả Từ Lạc Dương, bao gồm thời gian địa điểm chụp ảnh và đồ mặc để đóng giả.

Cái búa này vừa giáng xuống, một đám quần chúng ăn dưa đều kinh ngạc, fan của Từ Lạc Dương thì lại càng trực tiếp nổi giận, nhao nhao xắn tay áo, sức chiến đấu tăng mạnh.

Còn chưa tới mười phút, Vân Thư đã tự mình ra trận, tức đến nổ phổi mà mắng trợ lý không có lương tâm, rồi kết luận đối phương đã nhận tiền của Trịnh Đông, tin tức thả ra đều là đổ giả. Nhưng dư luận đã hoàn toàn nghiêng về một phía, người qua đường ăn dưa ào ào khuyên Vân Thư nên dừng lại đi, thì phong thái xuống khỏi sân khấu còn có thể hơi vẻ vang một chút.

Từ Lạc Dương xem xong vở tuồng lớn thì thoát khỏi weibo, nhớ tới bức ảnh nóng giả tiết lộ trong văn bản đó, cậu đã hiểu vì sao Trịnh Đông nhất định phải diss Vân Thư cho không ngoi lên được. Suy nghĩ một lát, cậu "bùm bùm" gửi tin nhắn cho Trịnh Đông: *"Bảo đao của anh Trịnh em chưa già, gừng càng già càng cay!"*

Lập tức nhận được tin nhắn chỉ có một chữ của đối phương —— *"Lăn"*.

Tâm tình rất tốt mà tắt màn hình điện thoại, Từ Lạc Dương nhân tiện liếc nhìn thời gian, phát hiện đã mười phút trôi qua, trong lòng cậu lung lay, giơ tay gõ gõ cửa phòng tắm, rất nhanh đã nghe thấy giọng Thích Trường An vang lên từ bên trong: *"Vẫn chưa ngất đâu."*

"Được, có gì thì gọi tui nha, tui đang đứng ở cửa chứ chưa đi đâu."

Tiếp đó, Từ Lạc Dương nắm bắt thời gian cứ năm phút lại hỏi một lần, giống như đang đọc ám hiệu vậy. Lần thứ năm cậu hỏi, Thích Trường An cuối cùng cũng mở cửa đi ra. Nửa người dưới anh quấn khăn tắm —— chính là cái mà Từ Lạc Dương mua cho đủ số lượng ấy, còn phía trên thì chẳng mặc gì cả, giọt nước vẫn chưa lau khô dọc theo lồng ngực chảy xuống, chảy qua cơ bụng căng đầy, cuối cùng đi vào mép khăn tắm.

Từ Lạc Dương dùng ánh mắt thưởng thức nghệ thuật và cái đẹp nhìn thêm mấy lần, sau đó nhanh chóng đi lấy đồ ngủ qua, hai ba phát mặc vào cho đối phương: *"Anh còn đang sốt đó! Có thể có chút ý thức tự giác của người bệnh không hả?"*

Khóe môi trắng bệch hiện lên nụ cười, Thích Trường An bí mật hưởng thụ sự quan tâm và chăm sóc của đối phương, hết sức phối hợp mà cài lại nút áo ngủ. Hai người đứng rất gần nhau, Từ Lạc Dương cảm thấy hơi là lạ, đang theo bản năng muốn lùi về phía sau một chút, liền nghe thấy Thích Trường An nói: "*Mùi sữa tắm rất dễ chịu."*

Có lẽ vì được nhắc đến, nên bản năng cảm quan được huy động, Từ Lạc Dương dần dần cảm nhận được một cách rõ ràng hơi nước nóng ướt trên người đối phương, mùi cây mộc hương nhàn nhạt quấn quýt, như một tấm lưới gió thổi không lọt, từng chút từng chút bao bọc cậu lại.

Cuối cùng vẫn là Thích Trường An chủ động lùi về phía sau một bước: *"Đầu tôi vẫn hơi choáng, có thể dìu tôi một chút được không?"*

Từ Lạc Dương đột nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng giơ tay lên.

*****

Sáng hôm sau, Thích Trường An vẫn thức dậy đúng giờ, đầu vẫn hơi nằng nặng, còn hơi sốt nhẹ, tứ chi nhức mỏi, phần da mẫn cảm trên tay phải nổi lên cơn đau nhè nhẹ như kim châm. Anh thay quần áo xong ra khỏi phòng ngủ, thì nhìn thấy Từ Lạc Dương đang đứng trong phòng bếp, vừa ngâm nga hát vừa làm việc.

Chậm rãi dựa vào vách tường, cảm giác buồn bực trong lòng Thích Trường An dần dần tiêu tan, anh khép hờ mắt, bên tai là tiếng ngâm nga dịu dàng, ngoài cửa sổ là ánh nắng ban mai rực rỡ.

Trong phút chốc, toàn bộ thể xác và tinh thần đều thả lỏng.

Từ Lạc Dương rất nhạy cảm với ống kính và ánh mắt của người khác, nên luôn cảm thấy có người đang nhìn cậu, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Thích Trường An đang đứng dựa vào tường, giống như đang ngủ gà ngủ gật, thế là cậu hỏi thăm: *"Chào buổi sáng! Anh có cảm thấy khỏe hơn chút nào không?"*

Cậu còn theo thói quen mà lắc lắc tay phải, nhưng lúc này trong tay cậu đang cầm một con dao làm bếp, mặt dao phản quang, rất lóa mắt, không giống đang chào buổi sáng, mà giống đang hỏi "Làm thịt anh nhé?" hơn.

Đứng thẳng người lại, Thích Trường An đi tới, trong mắt tự nhiên lại mang theo ý cười: *"Khỏe hơn nhiều rồi, cậu đang làm gì vậy?"*

"Món sở trường thứ ba của tui, cà chua dầm đường!" (Hai món trước là cà chua xào trứng và canh trứng cà chua =))

Từ Lạc Dương khoe cà chua vừa cắt xong, rồi lại mở hũ đường ra: *"Sau khi anh sốt cao ăn chút đồ thanh đạm thì tốt hơn, trong tủ lạnh vừa vặn còn lại ba quả cà chua, nên tui lấy ra dùng luôn."*

Nhìn thấy lại là cà chua, Thích Trường An nhíu mày: *"Cậu rất thích cà chua hả?"*

Tay cầm nắp dừng lại một lát, Từ Lạc Dương lại giống như không xảy ra chuyện gì mà để hũ đường về lại chỗ cũ: *"Người nhà tui rất thích ăn cà chua, đặc biệt là mẹ tui."*

Cậu mỉm cười: *"Hình như tui chưa từng nhắc đến nhỉ? Ba tui là đạo diễn, mẹ tui là biên kịch, đều là kiểu linh cảm vừa tới thì sẽ hoàn toàn không thèm để ý đến tui. Nhưng mẹ tui vẫn luôn lo lắng tui sẽ vì việc bà ấy bận rộn, mà cảm thấy mình không phải là con đẻ, tiếp đó sẽ rời nhà trốn đi. Vậy nên mỗi lần trước khi vội vàng đi viết bản thảo, bà ấy đều sẽ bận bịu tùy tiện làm cái gì đó cho tui ăn, mà hay làm nhất chính là cà chua dầm đường."*

Thích Trường An nhận lấy đũa Từ Lạc Dương đưa tới, gắp một miếng bỏ vào miệng, vị chua ngọt trong nháy mắt bao lấy thần kinh vị giác. Thấy đôi mắt Từ Lạc Dương hồi hộp nhìn mình, anh cố ý đợi lâu một chút rồi mới nói: *"Ngon lắm."*

Từ Lạc Dương hoan hô một tiếng, tự mình nếm thử, rồi thỏa mãn nheo mắt lại: *"Lúc tui ở đồn cảnh sát về, sẽ mua thêm mấy quả nữa!"*

"Ừm, được."

Ăn xong bữa sáng, Từ Lạc Dương liền hùng hùng hổ hổ chạy tới đồn cảnh sát báo cáo, Thích Trường An gọi điện thoại cho Trang sư phụ xin nghỉ, ở trong nhà xem kịch bản.

Mười giờ, chuông cửa vang lên.

Mở cửa để cho quản lý của mình là Lương Khưu đi vào, Thích Trường An suy nghĩ một lát rồi còn dặn dò một câu: *"Nhớ cởi giày, sáng sớm Lạc Dương vừa lau nhà."*

Nói xong, Thích Trường An ngồi lại trên ghế sô pha, tiếp tục xem kịch bản.

Lương Khưu mặc một thân âu phục thoải mái, mang mắt kính gọng vàng, mắt một mí, nhìn rất giống thư sinh. Anh ta để một cái túi màu trắng tinh lên bàn trà: *"Thích thiếu gia, đây là thuốc của cậu."*

Thích Trường An chẳng thèm nhấc mí mắt, chỉ gật đầu nói: *"Đi chuyến này vất vả rồi."* Dáng dấp của anh bây giờ, nhìn lạnh nhạt hơn lúc ở cùng Từ Lạc Dương rất nhiều, đuôi mắt lộ ra vẻ sắc bén rõ rệt.

"Nên đi mà." Lương Khưu ngồi xuống một bên ghế sô pha, vẻ mặt cung kính: *"Đại thiếu gia rất lo lắng cho tình hình sức khỏe của cậu, bảo cậu sắp tới đây phải về Montreal làm kiểm tra sức khỏe."*

Không trả lời vấn đề này, nhưng giọng điệu Thích Trường An hòa hoãn hơn một chút: *"Anh cả gần đây có khỏe không?"*

"Đại thiếu gia rất khỏe, nhưng vẫn luôn lo lắng cho cậu."

Tầm mắt đặt trên kịch bản, nhưng một chữ cũng chẳng đọc vào, Thích Trường An im lặng một lát rồi nói: *"Anh giúp tôi nói lại với anh ấy rằng, tôi sẽ ở lại Trung Quốc thêm một thời gian ngắn nữa."*

"Vậy việc kiểm tra ——"

"Mấy ngày nữa tôi phải tới California một chuyến, quay thêm cảnh, tiện thể sẽ trở về."

Lương Khưu thở phào nhẹ nhõm: *"Vâng, tôi sẽ nói lại với đại thiếu gia."*

Nhưng mà một hơi này anh còn chưa thở xong, đã nghe thấy Thích Trường An nói tiếp: *"Tối qua tôi lên cơn đau dạ dày, còn sốt nữa, gần 40 độ, trực tiếp mất ý thức luôn. Sau khi tỉnh lại mắt phải nhìn đồ vật hơi mờ, tai phải thì trong khoảng mười phút hoàn toàn không thể nghe thấy âm thanh gì, bảo bác sĩ trong nhà lúc thiết lập những mục cần kiểm tra thì chú trọng một chút."*

Lương Khưu cả kinh: *"Mắt và tai cậu… không phải đã chữa khỏi rồi ư?"* Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Thích Trường An liếc mắt nhìn anh, nên theo bản năng mà im miệng.

Chuông điện thoại vang lên, Thích Trường An bắt máy: *"Lạc Dương?"*

Trong ống nghe truyền đến giọng nói vui vẻ của Từ Lạc Dương: *"Tui hỏi thăm bảo vệ của đồn cảnh sát được một tiệm cháo, nghe nói vị rất ngon luôn đó, buổi trưa gọi về ăn cùng anh nhé, thế nào?"*

"Được, tôi muốn ăn ——"

"Biết rồi biết rồi, vua kén ăn! Không thích cháo đậu đỏ đậu đen đậu xanh đậu nành, không thích đậu phộng hạt sen, không thêm đường, không ăn trứng muối, không thích hải sản tươi không thích cá, không thích củ cải, không muốn đóng gói hộp đồ ăn bằng giấy." Từ Lạc Dương nhỏ giọng diss, *"Kén chọn như thế, sao anh vẫn chưa lên trời vậy?"*

Thích Trường An chỉ cười: *"Cảm ơn, vậy buổi trưa tôi đợi cậu về."*

Lương Khưu ở bên cạnh nhìn, đã hơi ngồi không yên —— đại thiếu gia, em trai cậu chắc chắn đã bị đánh tráo rồi! Người vừa kiên nhẫn vừa ôn nhu còn đang mỉm cười trước mặt tôi đây nhất định là đồ giả!

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thôi bỏ đi, đối với yêu quái kén ăn cũng phải có sự quan tâm! Cơ mà, bản thể liệu có thể… là than củi thật không nhỉ??

8. Chương 8: Viên Kẹo Thứ Tám

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Anh khỏe hơn chút nào chưa? Có còn sốt nữa không?" Từ Lạc Dương xách cháo đã đóng gói và thức ăn về,

vừa đứng ở cửa đổi giày vừa hỏi, rồi lại khụt khịt mũi, nhìn về phía Thích Trường An đang đi tới nói: "Ấy, có phải trong nhà đã có ai tới không?"

Buổi trưa nhiệt độ cao, cậu lại đi khá vội, nên tóc trên trán đều bị mồ hôi làm ướt. Cảm thấy tóc mái hơi dài che mất tầm mắt, Từ Lạc Dương giơ tay tùy ý vuốt tóc mái về phía sau, lộ ra cái trán trơn bóng.

"Đỡ nhiều rồi, cơn sốt đã lui rồi." Thích Trường An nhận lấy đồ trong tay Từ Lạc Dương, thấy đối phương nhìn mình bằng đôi mắt đầy tò mò, anh không tự chủ được mà bật cười: "Buổi sáng quản lý của tôi tới đây một chuyến, đưa thuốc cho tôi."

"Tui nói rồi mà! Mũi của tui thính lắm đó, trong nhà vẫn còn mùi nước hoa của đàn ông rất nhạt, vừa ngửi cái là đã ngửi ra rồi!" Từ Lạc Dương đắc ý hất cằm, rồi lại nghĩ đến một vấn đề khác: "Quản lý của anh đặc biệt tới đưa thuốc, là mấy loại anh để trong ngăn kéo ấy hở, lọ thuốc mà đánh số 123 ấy?"

Cậu từng nhìn thấy Thích Trường An uống hai loại trong số đó, loại đánh số 01 và 04.

"Ừm, bệnh của tôi hơi phức tạp, rất nhiều loại thuốc bán ở bên ngoài chẳng có hiệu quả gì với tôi, nên vẫn luôn uống thuốc đặc chế. Lúc trước tới đây khá gấp, thuốc không mang đầy đủ theo, quản lý bèm dành ra chút thời gian đưa tới cho tôi."

Từ Lạc Dương nghiêm túc gật đầu, trong lòng thở dài —— haiz, năng lực "nghiêm túc lừa gạt đại pháp" của tuyển thủ Thích Trường An lại lộ ra nữa rồi, tui đây là người bạn cùng phòng tốt của năm, vẫn như cũ tri kỷ lựa chọn cổ vũ anh!

Cháo đóng gói về vẫn còn nóng, Từ Lạc Dương tay trái cầm thìa tay phải cầm đũa, chuẩn bị rất đầy đủ: "Tui mua cho anh cháo yến mạch hoa quả, bên trong không bỏ táo, chỉ có tuyết lê. Của tui là cháo thịt gà cải xanh, nếu như anh không muốn ăn cháo yến mạch hoa quả thì chúng ta đổi cho nhau."

(Cháo yến mạch hoa quả)

(Cháo cải xanh thịt gà)

“Không cần đâu, cháo yến mạch hoa quả rất ngon.” Sau khi dừng lại vài giây, Thích Trường An chợt lên tiếng: “Liệu cậu có cảm thấy —— tôi quá kén ăn không?”

“Cũng bình thường à, dù sao nhân quyền cũng là do trời ban, mỗi… người đều được tự do kén ăn.” Từ Lạc Dương nói xong, chợt nhớ tới cái gì đó nói: “Nhắc mới nhớ, cái lý do này là khi còn bé tui nghĩ ra được để từ chối ăn cà rốt đó. Sau khi nghe tui nói xong, ba mẹ tui đều cảm thấy rất có đạo lý, thông qua việc giơ tay biểu quyết, trong nhà liền đặt ra Dự luật không ăn cà rốt .”

“ Dự luật không ăn cà rốt hả?” Giọng nói Thích Trường An mang theo chút hâm mộ mà chính anh cũng không nhận ra được: “Người nhà cậu đều rất thú vị.”

“Hahaha tui cũng cảm thấy như vậy.” Từ Lạc Dương dứt khoát quăng thìa xuống, mặt mày hớn hở nói: “Ở nhà tui ấy à, ba tui cũng được, mỗi ngày đều chìm đắm trong nghệ thuật, thần thần bí bí, bình thường còn hay ghen nữa, luôn cảm thấy tui chiếm sự chú ý của mẹ tui, còn ghét bỏ vì tui đẹp trai hơn ổng nữa.

Không phải mẹ tui là biên kịch sao? Mỗi ngày trái tim thiếu nữ của bà ấy đều nổ tung rất nhiều rất nhiều

lần, lại còn cho rằng chuyện cổ tích không hề logic và không có cảm giác mới mẻ. Nên khi còn bé mấy câu chuyện tui nghe trước khi ngủ, luôn là mấy truyện kiểu Sơn Hải Kinh , Sưu Thần Ký , nếu không thì là mấy câu chuyện bà ấy bịa bừa bãi tại chỗ."

Nói xong, Từ Lạc Dương thở dài, tổng kết lại: "Nên là, tui lớn lên tam quan nghiêm chỉnh, trở thành một thanh niên tích cực hướng về phía trước như thế, đúng là vô cùng khó khăn!"

Thích Trường An lắng nghe, hơi thất thần —— hóa ra, ba và mẹ, là phải như vậy sao?

Ăn xong bữa trưa, Thích Trường An đứng dậy thu dọn bàn ăn, nói chuyện với Từ Lạc Dương: "Hai ngày sau tôi phải tới California, đã xin đạo diễn Trương để nghỉ rồi."

"California?" Từ Lạc Dương đang tranh thủ xem TV, sau khi chuyển kênh xong, còn thầm soạt soạt mà giấu cái điều khiển ra sau lưng. Thích Trường An nhìn thấy, ánh mắt lóe lên ý cười, nhưng không lật tẩy cậu.

"Ừm, lúc trước có tham gia quay một bộ phim ở bên đó, đã đóng máy rồi, nhưng đạo diễn yêu cầu qua đó quay bổ sung thêm mấy cảnh."

Vừa nói như thế, Từ Lạc Dương rất nhanh đã phản ứng lại: "Cái này tui biết! Có phải là Tuyệt địa truy kích 2 không? Tui đã tới rạp phim coi phần 1 rồi, còn coi tận 2 lần đó!"

Lúc trước cậu từng nghe thấy tin tức, phim điện ảnh này chính là bộ phim có doanh thu cao nhất trong gần hai năm liên tiếp, sau khi phần 1 được công chiếu, đã quét sạch phòng vé toàn cầu, cho nên từ lúc phần 2 có kế hoạch quay, vẫn luôn nhận được sự quan tâm của công chúng rất lớn, diễn viên châu Á ở trong đó càng rất hiếm, vô số người ngầm đấu đá tranh nhau đến một mất một còn.

Sau đó thì bên nhà làm phim mở cuộc thử vai chính thức, cuối cùng Thích Trường An lấy được vai diễn.

"Ừm, là bộ phim này đó." Thấy Từ Lạc Dương tò mò, Thích Trường An không nhịn được mà nói nhiều thêm một chút: "Cơ bản vẫn giữ nguyên đội ngũ chế tác ban đầu, tôi được thêm vào, tổng số cảnh diễn chỉ có khoảng mười mấy phút, vào đoàn phim chưa được bao lâu thì đóng máy, nhưng biên kịch bên kia liên tục đổi cảnh, nên cần trở về để quay thêm cảnh."

Từ Lạc Dương được thỏa mãn sự tò mò, lại hơi ngập ngừng hỏi: "Vậy anh sẽ đi lâu lắm hả?"

"Cũng không lâu lắm, chắc khoảng một tuần là có thể về, xin lỗi vì để cậu lại một mình."

"Haiz, anh đi một cái, tui cô đơn biết bao nhiêu!" Từ Lạc Dương vừa nhẹ vừa nhanh giơ tay vỗ vỗ vai Thích Trường An, nghiêm túc nói: "Không sao đâu, cất cánh bay lượn đi! Nhưng nhất định phải nhớ đem theo đặc sản về, việc cải thiện bữa ăn hy vọng cả vào anh đó!"

Thích Trường An chẳng hề phản cảm với nhiệt độ tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, anh mỉm cười nói: "Được, tôi chắc chắn sẽ mang thật nhiều thứ về."

****

Buổi chiều rất oi bức, Thích Trường An đứng dậy đi tới mở hết tất cả các cửa sổ trong phòng làm việc ra, gió từ trong sân thổi tới, mang thêm chút cảm giác mát mẻ.

Anh ngồi trên ghế làm việc, ống tay áo sơ mi trắng theo thói quen xắn lên tới khuỷu tay, anh cúi đầu, vẻ mặt chuyên chú mài cái khấu bình an bằng gỗ trên tay, gò má hiện lên một tia ôn nhu nhàn nhạt.

(Khấu bình an)

Trang sư phụ đi vào trong lấy dụng cụ, lúc đi qua phía sau anh liếc mắt nhìn anh: "Vẫn đang mài cái khấu bình an này à?"

"Vâng ạ." Thích Trường An lễ phép đứng dậy: "Con muốn mài trơn nhẵn một chút."

Trang sư phụ nhìn mấy dụng cụ be bé để ngay ngắn trên mặt bàn, không biết đoạn ký ức nào bị khơi dậy, bỗng nhiên hỏi: "Tặng cho người yêu hả?"

Thích Trường An sửng sốt mấy giây, rồi phủ nhận: "Không phải, định tặng cho một người bạn ạ," giọng anh tự nhiên mềm mỏng lại: "Cậu ấy đi theo người bên đồn cảnh sát, mặc dù không nhiều việc lắm, nhưng tính chất công việc tương đối nguy hiểm. Ngày mai con lại phải bay tới California, nên muốn làm xong trước ngày hôm nay."

"Từ Lạc Dương hả?"

"Vâng, là cậu ấy."

Trang sư phụ gật đầu: "Rất tốt, khấu bình an có thể bảo hộ bình an."

Đến buổi chiều, tầng mây tích lại càng dày, sắc trời tối lại, không lâu sau liền đổ một cơn mưa rào có sấm chớp. Thích Trường An liếc nhìn thời gian, rồi đi tới dưới mái hiên nhìn ra bên ngoài, ở trong sân, gạch đá xanh lát trên mặt đất đã tích nước, mưa rơi rất lớn.

Trang sư phụ cầm trong tay một cái tẩu hút thuốc, cùng anh đứng ngắm mưa: "Trong đống đồ lặt vặt của tôi có mấy cái dù dư, cũng chẳng có ai dùng, lúc về cậu cầm mà che mưa, ngày nào đó về đem đến trả cũng được." Ông không phải là người thân thiện lắm, sau khi nói xong bèn quay người trở về phòng.

Nhìn theo bóng lưng Trang sư phụ nói tiếng cảm ơn, nhưng Thích Trường An vẫn đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích. Cầm điện thoại trong tay, anh mở khung chat nhắn tin với Từ Lạc Dương ra, nhưng cũng chỉ nhìn thôi, chứ không nhập bất cứ nội dung gì.

Đứng yên tĩnh như vậy gần năm phút đồng hồ, trên màn hình cuối cùng cũng nhảy ra một tin nhắn: "Anh không mang ô theo đúng không? Tui mượn được một cái, anh đợi tui chút nhá, tui tới đón anh ngay đây!"

Xem đi xem lại cái tin nhắn này rất nhiều lần, Thích Trường An mới trả lời: "Ừm, tôi đợi cậu, trên đường cậu nhớ chú ý an toàn."

Từ Lạc Dương che một chiếc ô gấp kẻ ca rô xanh, một mạch đi tới nhà Trang sư phụ. Gió rất lớn, cậu cảm giác như mặt mình sắp bị thổi đến biến dạng luôn rồi.

Nhìn thấy Thích Trường An đứng ở cổng đợi cậu, Từ Lạc Dương vội vã bước nhanh tới: "Tui chỉ mượn được một cái ô thôi, hai người chúng ta che tạm vậy." Cậu liếc mắt nhìn vào trong cửa chính, trong sân không có ai: "Trong nhà Trang sư phụ có ô dư không?"

Thích Trường An lắc đầu: "Có một cái, nhưng nan ô hỏng rồi không dùng được."

"Vậy thì đành chịu." Nói xong, Từ Lạc Dương cong mắt cười: "Thích tiên sinh, chỉ có thể để anh ủy khuất một chút vậy."

Thích Trường An bước về phía trước một bước, đứng ở dưới tán ô của Từ Lạc Dương: "Không ủy khuất đâu, giờ đi ăn cơm hả?"

Nhắc đến chuyện ăn cơm, Từ Lạc Dương trước giờ đều rất tích cực hưởng ứng: "Ăn ăn ăn! Bận rộn cả một buổi chiều đói quá à!"

Ô rất lớn, nhưng đối với hai người đàn ông đã trưởng thành mà nói thì vẫn không đủ, hai người phải đứng thật sát nhau, nên khó tránh khỏi việc ống tay áo ma sát nhau, vai thỉnh thoảng còn đụng vào nhau. Biết Thích Trường An không thích tiếp xúc tứ chi với người khác, Từ Lạc Dương cố gắng chú ý hết mức, nhưng ô che mưa hạn chế phạm vi hoạt động, cho dù cậu có cố gắng thế nào đi nữa thì cũng chẳng kéo giãn khoảng cách được bao nhiêu, chỉ có thể tùy duyên thôi.

Trên đường toàn là nước đọng, nên phải đi chậm hơn so với bình thường, Thích Trường An vốn hơi lo lắng hai người sẽ khá nhạt nhẽo, nhưng rất nhanh anh đã phát hiện ra, Từ Lạc Dương chỉ cần một mình bản thân cậu ấy là có thể tổ chức được một buổi biểu diễn tấu đơn rồi, cậu vừa đi, vừa tình cảm dạt dào kể lại chuyện buổi chiều giúp một bà cụ đơn thân tìm mèo, tình tiết phức tạp, còn một mình đóng nhiều vai, mạnh mẽ phân liệt. Sau khi kể xong, còn thuận tiện tán gẫu luôn chuyện trong cả ngày của Thích Trường An.

Hai người về tới nhà, Từ Lạc Dương quần áo nửa người dưới đều ướt đẫm vọt vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ trước, chưa được mấy phút đã chạy ra. Tay cậu cầm theo khăn tắm ngồi trên sô pha, xích lại gần xem kịch bản trong tay Thích Trường An.

"Nói chứ, bản cũ này đã là 10.0 rồi, tui đoán là cũng sắp có bản chỉnh sửa mới rồi, nếu không biên kịch chắc chắn sẽ phải nổ tung tại chỗ."

"Ừm, phạm vi sửa bản này rất nhỏ rồi." Thích Trường An ngửi thấy mùi sữa tắm quen thuộc trên người đối phương, anh chần chừ một lát, rồi giơ tay lên, năm ngón tay mở ra, để lộ thứ đang nắm trong lòng bàn tay.

"Mấy ngày nay làm khấu bình an, nếu như không chê, thì tặng cậu nhé?"Trong lòng hiếm khi thấp thỏm, anh chú ý đến biểu cảm nhỏ nhặt trên mặt Từ Lạc Dương —— nếu như nhìn thấy nửa điểm từ chối, anh sẽ nhanh chóng thu đồ lại, không thử nữa.

Nằm ở trong lòng bàn tay Thích Trường An, là một cái khấu bình an làm bằng gỗ vô cùng tinh xảo bóng mịn, ở dưới ánh đèn hiện ra từng sợi từng sợi bằng vàng, mài đến mức cực kỳ trơn nhẵn, vừa nhìn liền biết đã phí rất nhiều tâm tư.

Từ Lạc Dương lần thứ hai nhận được lễ vật, hơn nữa rõ ràng so với miếng lá phong bằng gỗ lần đầu tiên càng phí nhiều tâm tư hơn, cậu đưa tay nhận lấy, trực tiếp đeo lên cổ mình, vừa xoay người lại để Thích Trường An giúp cậu thu ngắn dây lại một chút, vừa nói chuyện.

"Dùng tuệ nhãn của tui để xem ấy hả, đây là gỗ lim tơ vàng! Tui nhớ loại gỗ này có cách một ngàn năm sau cũng không bị mục, đúng không?" Ngón tay cậu vân vê khấu bình an, lòng bàn tay vuốt nhẹ mấy lần, suy nghĩ một chút rồi lại nói, "Nút thòng lọng rất dễ bị tuột ra, anh cứ giúp tui buộc nút chết luôn đi, dù sao thì mang lên rồi bình thường cũng không hay lấy xuống."

Tay đang thắt dây của Thích Trường An dừng lại: "Thắt nút chết liệu có bất tiện không?"

"Không đâu không đâu, đây là tấm lòng của anh đó, với cả khấu bình an chính là để mỗi ngày đều đeo, trừ tà khử tai họa giữ bình an mà." Cậu lại nghiêng đầu hỏi Thích Trường An, vẻ mặt rất chờ mong: "Lúc anh làm, có thêm vào mấy thứ thần chú này nọ không? Ví dụ đọc thầm ở trong lòng mấy thứ như 'hy vọng Từ Lạc Dương bình bình an an' ấy?"

"Có."

Đại yêu quái phù phép thêm vào khấu bình an! Từ Lạc Dương nháy mắt liền hớn hở mặt mày. Nụ cười của cậu biết lây truyền, khiến cho khóe miệng Thích Trường An cũng cong lên.

Nghe thấy Thích Trường An nói "Nút thắt xong rồi", Từ Lạc Dương sửa lại vị trí dây đeo, rồi lấy điện thoại ra: "Tui vừa nghĩ lại, phát hiện ra chúng ta ở chung với nhau lâu như vậy rồi, mà chưa từng chụp ảnh chung với nhau, thật là đạo trời khó dung đó!"

Thích Trường An tự giác đứng bên cạnh cậu, vô cùng phối hợp.

Thế là, năm phút sau, Từ Lạc Dương lại up weibo —— "Trường An Lạc Dương tới tìm hiểu chút nha ~"

Phía dưới caption là một bức ảnh chụp chung, hai người vì để chen chung một khung hình, nên vai kề vai, dựa vào rất gần nhau. Thích Trường An trước sau như một chẳng có biểu cảm gì, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ nhận ra, toàn thân anh rõ ràng vô cùng thả lỏng, ánh mắt còn mang theo ý cười. Mà Từ Lạc Dương lại mỉm cười rực rỡ, hình như vừa tắm xong, tóc vẫn chưa khô.

Thích Trường An mở weibo ra, gõ mấy chữ, sau đó nhấn bình luận đồng thời share.

"Thích Trường An: phát đường. // Từ Lạc Dương: Trường An Lạc Dương tới tìm hiểu chút nha ~"

=======

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Hóa ra ảnh xuất sắc hơn tui! Không phục [Tức đến biến dạng.jpg]

9. Chương 9: Viên Kẹo Thứ Chín

Từ Lạc Dương vừa buông ngón tay cái ra, đã lướt đến weibo mới nhất của Thích Trường An, cậu tiện tay like một cái, trong lòng lại hơi ngạc nhiên, không nhịn được hỏi: *"Anh cũng từng tới ẩn núp trong group fan —— không đúng, học bổ túc hở?"*

Lắc lắc đầu, Thích Trường An tỉnh bơ hỏi ngược lại: *"Cậu từng tới rồi hả?"*

"Tui ——" đậu móa, suýt chút nữa bị lừa rồi! Từ Lạc Dương tự thấy mình sửa lời sửa đến mức không có chút sơ hở nào: *"Đương nhiên là chưa từng tới rồi, tui chỉ tò mò, sao anh lại biết loại thuật ngữ chuyên ngành như là 'phát đường' thôi?"*

"Học ở chỗ fan đó." Thích Trường An cũng không vạch trần cậu, anh mở khung bình luận ở mấy cái weibo gần đây của mình ra, đưa cho Từ Lạc Dương xem: *"Mấy cô ấy mỗi ngày đều cầu phát đường, cầu ảnh chụp chung, cầu Cổ Thành cp hợp thể, xem nhiều đương nhiên sẽ hiểu."*

"Cũng đúng!" Từ Lạc Dương nhịn không được đưa tay xoa xoa lỗ tai, không biết có phải ảo giác của cậu không, bốn chữ "Cổ Thành cp" do Thích Trường An nói ra, mang theo một chút kiều diễm không diễn tả được. Cậu lặng lẽ đánh giá vẻ mặt nghiêm chỉnh của đối phương, cảm thấy có lẽ thực sự là ảo giác của mình nhỉ?

Đợi Thích Trường An đi thu dọn hành lý ngày mai cần mang đi, Từ Lạc Dương lại lén lút mở khung bình luận ra, vừa liếc mắt liền nhìn thấy hai cái top comment.

" —— Chỉ có tui chú ý tới vẻ mặt thỏa mãn giống như ăn được món gì ngon của Trường An thôi sao? Chỉ có một mình tui nhận ra Lạc Dương chắc chắn mới tắm rửa sạch sẽ xong thôi sao? Tàu hỏa nhỏ trong đầu vù vù gào thét chạy qua, càng chạy càng xa!"

" —— Đừng sốt ruột! Lương thực còn năm phút nữa mới tới được chiến trường!! Các cô gái có thể mang theo băng ghế nhỏ ngồi yên chuẩn bị nhận thức ăn! Gõ bát gõ bát ~"

Nhớ lại rất nhiều phiên bản H văn lần trước mình nhìn thấy, Từ Lạc Dương theo bản năng thoát khỏi weibo, sau khi thoát khỏi weibo lại tiến hành một phen tự tra hỏi linh hồn mình —— đợi chút, cái đó cũng không phải do tui viết, sao tui phải chột dạ nhỉ?

****

Sau khi Thích Trường An đi, cuộc sống của Từ Lạc Dương vẫn tuần tự mà tiến, chẳng khác gì lúc trước cả.

Chỉ là vừa đến giờ tan tầm, cậu sẽ theo thói quen mà gửi cho đối phương một tin nhắn *"Tui tan tầm rồi, tới tìm anh đi ăn cơm nhé"*, tới lúc gửi xong, lại luống cuống tay chân thu hồi lại. Đũa sẽ lấy hai đôi, sáng sớm ra khỏi phòng ngủ, chuyện đầu tiên làm chính là gọi một tiếng *"Thích Trường An"*, sau đó hoảng hốt hỏi mình còn bao lâu nữa là sẽ đến muộn…

Mỗi lần kịp phản ứng lại Thích Trường An vẫn đang ở nước ngoài, cậu đều sẽ sững sờ mất vài giây.

Vậy nên lúc nghe Trịnh Đông nhắc đến Thích Trường An ở trong điện thoại, Từ Lạc Dương theo bản năng mà nhìn về phía cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt, vài giây sau mới lấy lại tinh thần: *"Anh Trịnh anh*

vừa nói gì cơ?"

"Anh vừa hỏi, mấy ngày gần đây cậu đã gặp đạo diễn Trương chưa?"

"Chưa từng gặp luôn, em biết đạo diễn Trương và biên kịch với cả mấy người trong đoàn phim đã tới trấn Tần Lí, nhưng bọn họ núp rất kĩ, em và Trường An chưa gặp được lần nào." Hai người đã hợp tác với nhau mấy năm rồi, Từ Lạc Dương nhạy cảm nhận ra gì đó từ trong lời nói của đối phương: *"Xảy ra chuyện gì rồi ư?"*

"Vẫn chưa chắc chắn, nhưng anh nghĩ, cứ báo trước cho cậu biết vậy." Trịnh Đông không do dự nữa, mà nói thẳng: *"Cậu còn nhớ Thạch Nguyên Hạo không?"*

"Nhớ chứ, có một lần tình cờ gặp ở sự kiện." Từ Lạc Dương cố gắng bới ký ức liên quan đến người này từ trong đầu ra ngoài: *"Hình như ngoại hình cũng không tệ lắm, là người của truyền thông Hải Ánh."*

Hải Ánh là công ty đối thủ của bọn họ, hai nhà bình thường đều toàn diss nhau.

"Chính là cậu ta, anh nhận được tin tức, nói quản lý của Thạch Nguyên Hạo đang tiếp xúc với đạo diễn Trương."

Từ Lạc Dương dừng một lát, rồi lập tức phản ứng lại: *"Cậu ta muốn cướp vai diễn của em hả?"* Đồng thời, mối quan hệ của những người liên quan liền trong nháy mắt xếp thành một hàng trong đầu.

Ngô Tất – quản lý của Thạch Nguyên Hạo, là kim bài trong ngành quản lý của truyền thông Hải Ánh, năm đó sở dĩ hắn ta có thể thăng tiến nhanh như vậy, nguyên nhân chính là do hắn ta đào Vân Thư – ảnh hậu lúc đó, từ bên giải trí Dữu Lê qua. Cũng bắt đầu từ khi đó, Trịnh Đông và Ngô Tất cho dù gặp nhau, đều xem đối phương như không khí.

Mà lần này, Trịnh Đông và Từ Lạc Dương hãm hại Vân Thư đến mức không ngóc đầu lên được, Ngô Tất đương nhiên là muốn quăng trái bom này trở về.

"Tin tức là vậy đó." Trịnh Đông biết trong lòng Từ Lạc Dương từ trước đến giờ luôn rõ ràng mọi chuyện, nên chuyện gì hai người cũng bàn bạc với nhau: *"Ngô Tất nhắm vào vai diễn trên tay cậu. Lúc đầu đạo diễn Trương chọn cậu và Thích Trường An nhận song nam chính, là vì đánh giá cao kỹ năng diễn xuất nghịch thiên của Thích Trường An, với cả cậu ta cũng quen mặt với ban giám khảo của liên hoan phim quốc tế, gần như đảm bảo cho việc đoạt giải.*

Nhưng khuyết điểm của Thích Trường An cũng rất rõ ràng, cậu ta chỉ có hai tác phẩm, không nhận đại ngôn không nhận show cũng không nhận phỏng vấn, đề tài hot rất thấp. Mà kỹ năng diễn xuất của cậu mặc dù không bằng Thích Trường An, cũng chưa từng nhận được giải thưởng lớn chính thức gì, nhưng sức kêu gọi phòng vé rất mạnh, độ quan tâm đề tài cũng cao, nền tảng fan và duyên với người qua đường đều rất tốt. Vậy nên cậu với Thích Trường An chính là quan hệ bổ sung."

Từ Lạc Dương nói tiếp: *"Mục tiêu của đạo diễn Trương là lấy giải thưởng, nên chắc chắn sẽ không đổi Thích Trường An. Nhưng em thì khác, có rất nhiều người có thể tới diễn thay em vai diễn này."*

Từ trước đến giờ cậu đều rất tỉnh táo, mặc dù cậu đúng là đang hot, nhưng đang hot cũng không chỉ có một mình cậu.

"Đúng vậy," Trịnh Đông nói thẳng: *"Ví dụ như Thạch Nguyên Hạo. Ngô Tất chính là thấy rõ điều này, nên mới móc nối quan hệ."*

Từ Lạc Dương cũng chẳng nói gì mà *"Hợp đồng đã ký, tin tức tạo nhiệt bước đầu cũng đã đăng lên"*, việc thay đổi người ở hiện trường cũng chẳng hiếm thấy, chứ đừng nói chi bây giờ còn chưa quay phim. Nếu như đổi người thật, còn có thể kéo đề tài mới lên.

"Mấy ngày này em sẽ tìm thời gian hẹn đạo diễn Trương ăn bữa cơm, xem tình hình thế nào."

"Anh cũng đi nghe ngóng tin tức tiếp xem sao." Nói xong, Trịnh Đông bỗng thay đổi đề tài: *"Lúc trước anh nhìn thấy, cậu post ảnh chụp chung với Thích Trường An lên weibo hả?"*

Lập tức hiểu ý của Trịnh Đông, Từ Lạc Dương trực tiếp trả lời: *"Em từng đồng ý với Thích Trường An là sẽ không kéo anh ấy sao tác cp để tuyên truyền rồi, hơn nữa cho dù em khiến cho cp Cổ Thành lên đầu hot search, tin tức bay đầy trời, thì đoàn làm phim và nhà đầu tư muốn đổi người cũng vẫn sẽ đổi thôi."*

"Ừ, vậy được rồi, nghe lời cậu." Từ trước đến giờ Trịnh Đông đều luôn tôn trọng ý kiến của Từ Lạc Dương, anh dặn dò thêm mấy câu nữa rồi mới cúp điện thoại.

Tiện tay ném điện thoại lên sô pha, Từ Lạc Dương nhìn áng mây nặng nề trôi bên ngoài cửa sổ: *"Sắp mưa nữa rồi."*

Montreal.

Lúc Thích Trường An về đến nhà vừa vặn mười hai giờ rưỡi, anh ngâm mình ở studio tròn năm ngày, quay phim quay đến mức trời đất mù mịt, toàn thân đều mệt mỏi rã rời, sắc mặt trông càng tái nhợt thêm mấy phần.

Dì Khương quản gia bảo người hầu nhận hành lý của anh, giọng nói mang theo vài phần câu nệ: *"Nước tắm cho cậu đã chuẩn bị xong rồi, Trường Ân thiếu gia hôm nay không tới công ty, đang đợi cậu ở phòng khách ạ."*

"Phòng khách?" Thích Trường An vuốt vuốt huyệt thái dương mấy lần: *"Nói với anh tôi, ba mươi phút sau tôi sẽ tới gặp anh ấy."*

"Vâng, Trường An thiếu gia."

Lúc Thích Trường An thay quần áo tới phòng tiếp khách, nhìn thấy một người quen cũ ngồi đối diện anh trai anh, anh bèn quay lưng định đi ra ngoài.

Thích Trường Ân giống như mọc mắt ở sau lưng: *"Trường An, đừng có nghĩ đến việc giả vờ như mình chưa tới đây."*

Bước chân bị ép dừng lại, vẻ mặt Thích Trường An rất bình tĩnh, anh ngồi xuống bên cạnh anh trai, gật đầu với người trung niên tóc nâu mắt xanh ngồi đối diện: *"Bác sĩ Holman, rất vui vì gặp ngài."*

Holman là bác sĩ chính điều trị chính cho Thích Trường An 14 năm nay, hiểu rất rõ trong lòng đối phương luôn chống cự và không tín nhiệm bác sĩ, nên mỉm cười trả lời, *"Cậu chắc cũng không tình nguyện gặp tôi, nhưng mà tôi rất vui, tình trạng sức khỏe của cậu tốt hơn tôi nghĩ nhiều."*

Ông trực tiếp đề cập đến chuyện chính: *"Tôi nhận được thông báo từ Lương tiên sinh – trợ lý sinh hoạt của cậu, rằng khoảng mười ngày trước, bệnh tình của cậu lại tái phát một lần hả?"*

"Phải, mới đầu thì đau dạ dày, sau đó bỗng bị sốt cao, mắt phải chỉ có thể nhìn rõ những thứ trong vòng một mét, tai phải hoàn toàn đánh mất thính lực." Giọng điệu Thích Trường An vừa bình tĩnh vừa khách quan, không giống như đang miêu tả bệnh tình của mình, thậm chí còn mang theo một chút thờ ơ.

Miêu tả tỉ mỉ tình hình lúc đó lại một lần nữa, sau khi Holman ghi chép xong liền đứng dậy cáo từ. Trong phòng khách chỉ còn lại hai anh em họ, tính cách hai người đều không thích nói chuyện, phòng khách nhất thời hơi im lặng.

Thích Trường Ân lớn hơn Thích Trường An sáu tuổi, lại vốn là một người lâu nay đều ở địa vị cao, nhưng luôn cố gắng thu liễm khi ở trước mặt em trai, anh nói chuyện trước: *"Bay thẳng từ California về hả?"*

"Ừm, không có thời gian." Thích Trường An nhấp một ngụm trà đặc nâng cao tinh thần: *"Em đồng ý với người ta khoảng một tuần sẽ quay lại."*

Tưởng Thích Trường An đã xác định thời gian xong với đạo diễn, Thích Trường Ân thấy vẻ mặt anh mệt mỏi, nên không đành lòng hỏi nhiều: *"Em đi nghỉ ngơi trước đi, chuyện khác đợi em ngủ dậy rồi nói."*

"Ừm, lúc ăn tối anh nhớ gọi em dậy nhé." Nói xong, Thích Trường An đứng dậy quay người đi ra ngoài.

"Trường An." Thích Trường Ân nhìn bóng lưng đối phương, giọng nói theo bản năng hơi nhẹ nhàng một chút, *"Mấy ngày nữa là ngày giỗ của ba mẹ, em ——"*

"Em về phòng trước đây." Thích Trường An trực tiếp cắt ngang lời anh trai anh chưa nói hết, vẻ mặt đóng

băng.

Đợi tới lúc Thích Trường An ra khỏi cánh cửa phòng tiếp khách, khóe miệng Thích Trường Ân mới lộ ra nụ cười khổ —— đúng là lại nóng lòng rồi.

Trở lại phòng ngủ của mình, Thích Trường An tiện tay đóng cửa lại, nhìn thấy trang trí trong phòng chẳng có gì thay đổi, ngay cả sách để trên mặt bàn, cũng dừng lại ở trang anh đọc trước khi đi.

Nằm ngửa trên giường, Thích Trường An rất lâu chẳng thèm nhúc nhích, qua gần mười phút, anh mới lấy điện thoại ra liếc mắt nhìn thời gian —— Ở trấn Tần Lí chắc đã một rưỡi sáng, không biết Từ Lạc Dương đã ngủ chưa. Chần chừ mấy giây, Thích Trường An mở weibo ra trước, bởi vì chỉ follow một mình Từ Lạc Dương, vậy nên ở trên trang đầu, anh vừa liếc mắt đã nhìn thấy status đối phương vừa mới cập nhật.

"Không ngủ được QAQ." Thời gian là mười phút trước.

Ngón tay Thích Trường An dừng lại trên nút "share" mấy giây, sau đó lại hủy bỏ, trực tiếp gọi điện thoại cho Từ Lạc Dương luôn.

"Trường An?" Giọng nói Từ Lạc Dương rất có tinh thần.

"Ừ, tôi đây." Dây cung kéo căng trong lòng từ từ thả lỏng, Thích Trường An nhắm mắt lại: *"Không ngủ được hả?"*

Cả người Từ Lạc Dương đều rút lại trong tấm thảm, cậu cảm thấy thanh âm trò chuyện của Thích Trường An khá tỉnh táo, theo bản năng giơ điện thoại ra xa tai một chút, *"Anh nhìn thấy weibo của tui rồi hở? Không dám giấu giếm, ủ cơn buồn ngủ tận nửa tiếng mà vẫn thất bại, tui còn đang xoắn xuýt, hay là rời giường đi cuốc đất này nọ, không chừng sau khi lao động xong sẽ buồn ngủ thì sao."*

Ở trên giường trở mình, Từ Lạc Dương tự nhiên cảm thấy Thích Trường An có gì đó không đúng lắm, hình như anh rất mệt mỏi, nhưng cũng không đúng lắm —— Chỉ nghe thấy giọng nói, cũng khiến cậu cảm thấy hơi khó chịu.

"Trường An, anh ở bên đó… xảy ra chuyện gì hả?"

"Không có chuyện gì đâu." Chẳng qua là xung quanh tôi quá yên tĩnh, nên muốn nghe giọng cậu thôi.

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Anh đừng buồn.

10. Chương 10: Viên Kẹo Thứ Mười

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe Thích Trường An trả lời không có chuyện gì, Từ Lạc Dương cũng không hỏi tiếp nữa, cậu rất tự nhiên mà thay đổi đề tài, kể những chuyện thú vị xảy ra ở đồn cảnh sát trong mấy ngày nay. Kể rất đặc sắc, còn một mình diễn mấy vai, âm thầm khoe khoang một chút nền tảng đọc lời thoại vững chắc của mình.

Mãi đến tận lúc trong giọng nói của Thích Trường An cũng mang theo ý cười, Từ Lạc Dương mới yên tâm.

Nhưng nghĩ đến việc yêu quái Thích Trường An cô độc ở nước ngoài một mình, bị tủi thân cũng chẳng biết nói với ai, còn phải kéo theo một thân thể ốm yếu, vất vả quay bổ sung cảnh phim, Từ Lạc Dương liền cảm thấy rất đau lòng. Với cả cơm nước ở nước ngoài khó ăn như thế, cũng không biết vua kén ăn như Thích Trường An mỗi ngày có thể ăn no hay không.

A đúng rồi, trong giới yêu quái chắc cũng có việc phân biệt đối xử, nếu như bé đáng thương Thích Trường An ở bên kia còn bị yêu quái bản địa xa lánh, vậy hệ số đáng thương sẽ tăng theo cấp lũy thừa rồi!

Nói chuyện thêm mấy phút, thảo luận xong kịch bản nhân vật, Từ Lạc Dương bỗng không đầu không đuôi nói: "Nếu như sau này tui không làm ca sĩ cũng không làm diễn viên nữa, không chừng có thể đi làm một người tấu nói, đến lúc đó tui mở concert toàn quốc, sẽ tặng vé VIP ở trung tâm hàng đầu tiên cho anh."

Tiếng cười của Thích Trường An hơi khàn khàn: "Chắc chắn tôi sẽ đến, mỗi concert đều đến."

"Tất nhiên rồi, còn phải tặng tui một lẵng hoa nữa mới được, cái loại cỡ lớn nhất á."

Có lẽ là tới nửa đêm, mọi người đều sẽ hơi yếu đuối, cảm xúc vẫn luôn bị đè ép trong lòng Từ Lạc Dương tràn ra một ít, cậu rất muốn nói với Thích Trường An rằng, có lẽ cậu sẽ bị đổi, có lẽ chẳng thể giữ lại vai diễn Tần Triều này nữa, chẳng thể cùng anh diễn câu chuyện này nữa rồi.

Nhưng mở miệng ra, sau cùng cậu cũng chỉ hỏi Thích Trường An: "Nói nè, Thích tiên sinh, anh có thích đối diễn với tui không?"

Cậu muốn nhận được sự khẳng định.

"Thích." Thích Trường An trả lời không chút do dự: "Đối diễn với cậu sẽ bị nghiện."

Trong mắt bỗng dưng hơi ươn ướt, Từ Lạc Dương kéo chăn mỏng che kín người, cuộn tròn nằm nghiêng lại, giọng nói nhỏ đi một chút, nhưng vẫn nhẹ như cũ: "Đối diễn với anh cũng vậy, không cẩn thận sẽ mở ra trạng thái diễn xuất tâm thần phân liệt, thậm chí có lúc tui còn nghi ngờ mình rốt cuộc có phải là Từ Lạc Dương không nữa." Nói xong cậu còn nhấn mạnh: "Vậy nên tui thật sự rất thích diễn đối thủ của anh."

Vậy nên tui chẳng muốn từ bỏ vai diễn này một chút nào hết.

"Ừ, tôi biết," hô hấp của Thích Trường An cũng trở nên nhu hòa: "Vì tôi cũng vậy."

Cuộc điện thoại này nói trong thời gian rất dài, đợi tới lúc trong ống nghe dần dần truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng của Từ Lạc Dương, xác định đối phương đã ngủ thiếp đi, Thích Trường An mới cúp điện thoại.

Cơ thể anh rất mệt mỏi, huyệt thái dương thắt lại, vẫn luôn âm ỷ đau. Nhưng liên tục mấy ngày đóng phim không kể ngày đêm, với cả hoàn toàn chưa thích nghi được việc bị chênh lệch múi giờ, khiến đồng hồ sinh học của anh hoàn toàn hỗn loạn, rất lâu sau mới chậm rãi ngủ được.

Lúc Thích Trường Ân tới gọi Thích Trường An dậy, vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng nói mê không rõ ràng. Anh bước nhanh đi tới trước giường, dưới ánh sáng đèn tường hơi u ám, liền nhìn thấy trên trán Thích Trường An chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, ấn đường nhíu chặt, ngủ rất không yên ổn, rõ ràng đang mơ thấy ác mộng.

Cúi người xuống, lúc nghe thấy những lời mà đối phương nói, thân hình Thích Trường Ân thoáng chốc liền chững lại.

Giọng Thích Trường An mang theo sự hoảng sợ chói tai, không ngừng lặp lại: "Mẹ… con thật sự không có bệnh… mẹ…."

Thích Trường An từ năm 12 tuổi trở đi, vẫn luôn sống trong ký túc của trường trung học ở nước Anh, hằng năm chỉ trở về hai lần, sau khi thi vào khoa kinh doanh của đại học Westminster, việc học hành lại càng bận rộn hơn. Về sau vì một cơ duyên, ở London được một đạo diễn mời tham gia casting, chẳng bao lâu sau thì đi quay Bão tuyết . Tiếp theo đó, lại quay Thợ săn tuyệt vọng , khoảng thời gian đó vẫn luôn sống ở đoàn phim.

Thích Trường Ân nghĩ em trai mình vì đóng phim quá bận, nên mới không thường về nhà. Thậm chí trong lòng anh còn cảm thấy may mắn, chuyện cũng đã trôi qua 14 năm, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, có lẽ Thích Trường An đã dần dần quên đi chuyện lúc trước rồi. Nhưng hôm nay, lời nói mê của Thích Trường An khiến anh tỉnh táo mà ý thức được.

—— Hóa ra, chỉ ngủ trong căn phòng này, đối với em cũng là một loại giày vò.

Giấu kỹ tâm tình của mình: "Trường An, dậy ăn tối nào." Thích Trường Ân hơi lạ lẫm mà hạ giọng, vừa dứt lời, liền nhìn thấy Thích Trường An mạnh mẽ mở mắt ra, giống như căn bản chưa từng ngủ, trong mắt thậm chí còn lộ ra chút đề phòng và bất an.

"Lạc ——" thấy rõ người trước mặt, Thích Trường An dừng lại, chậm rãi ngồi dậy, xoa xoa ấn đường: "Anh? Mấy giờ rồi?"

"Năm giờ rồi, nhà bếp đã chuẩn bị xong bữa tối, đều là những món em ăn được, đầu còn đau không?" Nhìn đôi mắt đỏ bừng của Thích Trường An, Thích Trường Ân cảm thấy xót xa trong lòng.

"Ngủ được một lúc, đỡ hơn nhiều rồi, anh không cần phải lo đâu." Nói xong, Thích Trường An vén chăn lên xuống giường, hơi đứng không vững, anh bí mật đưa tay ra, vịn vào cột giường ở phía sau.

Giả vờ không nhìn thấy hành động lén lút của anh, Thích Trường Ân bật đèn, thương lượng nói: "Anh đã bảo với bác sĩ Holman sau bữa tối rồi đến, cố gắng hoàn thành các hạng mục cần kiểm tra, được không?"

Thích Trường An gật đầu: "Được."

Trấn Tần Lí.

Đồ nướng gọi lên một lượt, Từ Lạc Dương liếc nhìn thịt ba chỉ vài lần, cuối cùng cũng chịu đựng để vào trong đĩa của đạo diễn Trương, trơ mắt nhìn: "Sau khi ăn xong chú cho cháu mấy cái que đồ nướng được không, để cháu giả vờ là mình ăn."

"Hay là cậu cũng ăn mấy xâu đi? Thật đó, tôi giữ bí mật giúp cậu, không nói với Trịnh Đông, thế nào?" Đạo diễn Trương "bụp" một tiếng mở chai bia ra, cười híp mắt khuyến khích Từ Lạc Dương.

Đạo diễn Trương tên đầy đủ là Trương Bá Thành, năm nay hơn bốn mươi tuổi, lúc không ở phim trường, sẽ là một ông chú lôi thôi lếch thếch, ông mặc một cái áo sơ mi vận động cổ bẻ, một cái quần thể thao ngắn màu lam đậm, còn phối với một đôi dép tông nữa, khí chất vô cùng phù hợp với quán đồ nướng.

"Không được không được, cháu phải kiên định!" Từ Lạc Dương hiếm khi chịu đựng được sự mê hoặc, nhưng không được ăn thịt ba chỉ trong lòng cậu lại khó chịu, đành phải cắn một miếng bắp nướng thật to, kết quả đầu lưỡi bị bỏng suýt chút nữa òa khóc.

Vội vàng rót một chén trà lạnh đưa tới cho Từ Lạc Dương, đạo diễn Trương tự mình nhấp một ngụm bia: "Hôm nay cậu muốn hỏi chuyện vai diễn đúng không?"

"Vâng," Từ Lạc Dương vừa hít khí vừa gật đầu: "Cháu nghe anh Trịnh nói, Thạch Nguyên Hạo cũng muốn diễn vai Tần Triều."

"Tin tức không sai đâu, mấy ngày trước quản lý của cậu ta thông qua quan hệ với bên đầu tư, cũng tìm tới chỗ tôi rồi."

Trong lòng hơi chìm xuống, Từ Lạc Dương bưng ly tiếp tục uống trà, vẻ mặt không lộ ra biểu cảm gì: "Vậy chú nghĩ thế nào?"

"Tôi hở? Lúc đó tôi trực tiếp trả lời, cái người tên Thạch Nguyên Hạo không thích hợp diễn vai Tần Triều, diễn xuất của cậu ta căn bản không đạt tới tiêu chuẩn tuyển chọn của tôi, còn phải mài giũa nhiều."

Từ Lạc Dương bật cười: "Ý tứ chính xác của câu này chính là diễn xuất của cháu chắc chắn siêu đạt tiêu chuẩn tuyển chọn của chú phải không ạ? Xin chú hãy tiết lộ, có thể cho cháu khoảng bao nhiêu điểm vậy?"

Đạo diễn Trương mỉm cười nguýt cậu một cái: "80, không thể nhiều hơn."

"80 thì 80, cháu thỏa mãn rồi," Từ Lạc Dương lại hỏi tiếp: "Vậy Trường An thì sao?"

Nghe xong câu hỏi này, đạo diễn Trương suy nghĩ mấy giây rồi mới trả lời: "98. Cậu từng diễn nam chính trong phim của tôi, nên tôi biết trình độ của cậu như thế nào. Nhưng còn Thích Trường An, cậu ấy là kiểu diễn viên thiên phú, rất có năng lực, nhưng tôi cũng mới chỉ xem qua tác phẩm của cậu ấy, chứ chưa tận mắt nhìn thấy cậu ấy dưới ống kính, nên để dành lại hai điểm."

Nhấp một ngụm bia, đạo diễn Trương nói về đề tài lúc trước: "Hai năm qua Thạch Nguyên Hạo cũng coi như là con gà đẻ trứng vàng của Truyền thông Hải Ánh, con đường cậu ta theo đuổi chính là dòng phim thương mại, lúc trước Ngô Tất – quản lý của cậu ta hoàn toàn coi thường bộ phim này của tôi. Nhưng đúng là, cũng chỉ có kẻ ngốc như cậu, mới có thể đẩy hết hoạt động của hai tháng chạy tới đây chờ."

Từ Lạc Dương chỉ nâng ly trà cười, nghĩ thầm, kẻ ngốc cũng không chỉ có mình cậu, còn có cả Thích Trường An nữa đó!

"Ngô Tất giờ bỗng nhiên chạy tới cướp vai diễn, có lẽ là vì lúc trước cậu không nể mặt hắn ta, không phối hợp để sao tác với bên đó. Nói chuyện ngoài lề một chút, tôi cảm thấy Vân Thư đúng là bị quản lý của cô ta dẫn dắt hỏng rồi, vốn làm giám khảo trên các chương trình cũng xem như là đã quen mặt, bản thân cô ta lại có mấy mối quan hệ lúc trước, một khi có vai diễn thích hợp, cho dù không trở về địa vị trước đây, thì hot lại cũng không thành vấn đề. Nhưng cô ta quá nôn nóng, chẳng chờ được thêm nửa năm hoặc một năm nữa."

Nói tới đây, đạo diễn Trương rõ ràng hơi tức giận, suýt chút nữa đã đập bàn: "Năm đó lúc cô ta còn là người mới, còn nhận được ân huệ của ba cậu, nhờ một tay ba cậu mà được rèn luyện diễn xuất, nếu không sao cô ta có thể giành được danh hiệu ảnh hậu nhanh như vậy chứ? Lần này quay lại còn muốn kéo theo cậu sao tác, giẫm lên cậu để thượng vị, đồ vong ân phụ nghĩa!"

Nụ cười bên khóe miệng Từ Lạc Dương dần hạ xuống, cậu bưng trà lạnh cụng ly với đạo diễn Trương: "Vì những người này mà tức giận không đáng đâu, huống hồ cháu cũng quen rồi."

Ba cậu Từ Quần Thanh đã từng được gọi là thiên tài của giới điện ảnh, mỗi một bộ phim của ông đều là kinh điển, ông lại rất thích bồi dưỡng người mới, trong đó có không ít người ngày hôm nay đang lên trong giới diễn viên. Nhưng từ sau khi mẹ cậu mất, ba cậu liền ngã một cái hết gượng dậy, rất nhanh lại khám ra bị ung thư giai đoạn cuối, không kiên trì quá một năm cũng mất luôn.

Sau đó, người đi trà lạnh, những người năm đó thân thiết gọi cậu "Dương Dương", chẳng mấy chốc đã đổi lại vẻ lạnh lùng, ước gì xưa nay chưa từng quen biết cậu.

Đạo diễn Trương bình tĩnh lại, uống cạn ngụm bia trong ly: "Thái độ bên phía nhà đầu tư thạm thời vẫn chưa rõ, tôi sẽ tìm hiểu giúp cậu. Còn nữa, bài hát cuối phim tôi cũng muốn cho cậu hát, nếu cậu có thể viết lời và nhạc luôn, thì càng tốt hơn."

Giọng Từ Lạc Dương hơi do dự: "Vậy cháu sẽ tìm thời gian viết lời và nhạc, rồi cho chú xem trước, nhưng mà, để cháu hát bài hát cuối phim, phía đầu tư sẽ không có ý kiến gì chứ?"

Nói xong, cậu nhân tiện giúp đạo diễn Trương rót rượu.

Đạo diễn Trương trừng mắt: "Lạc Dương cậu phải tự tin với chính mình chứ, phải tự tin! Dù sao cũng ra hai cái album rồi, đám người kia có thể có ý kiến gì đây?"

Đợi rượu đầy ly, Từ Lạc Dương mới mỉm cười: “Dạ, vậy cháu sẽ cố gắng không để chú mất mặt, cảm ơn chú Trương.”

Ăn xong đồ nướng ra khỏi nhà hàng đã mười một giờ, đạo diễn Trương bị ba ly rượu mơ thật lớn đẩy ngã, ồn ào muốn tới nhà trẻ đón con gái tan học —— con gái của ông ấy đã trưởng thành rồi.

Từ Lạc Dương không biết làm sao, đành gọi điện thoại nhờ trợ lý của đạo diễn Trương tới đón người về, lúc đứng ven đường chờ, còn phải đề phòng đạo diễn Trương nhân lúc cậu không chú ý mà chạy trên đường lớn. Cậu nhìn đạo diễn Trương say rượu cứ nhắc tới con gái mãi, chợt nghĩ, nếu như ba mẹ cậu vẫn còn —— đừng nghĩ tiếp nữa, Từ Lạc Dương, không thể có ý nghĩ như vậy được.

Đợi tới lúc đưa đạo diễn Trương lên xe, Từ Lạc Dương mới đi về nơi mình ở, trên đường gọi điện thoại báo tình hình cho Trịnh Đông. Còn chưa đi tới dưới lầu, lại nhận được tin nhắn do Thích Trường An gửi tới: “Tôi xuống máy bay rồi, còn ba mươi phút nữa là lên xe đường dài.”

Từ Lạc Dương tính toán thời gian một chút, rồi vô cùng hăng hái nhắn lại: “Tui tới đón anh!”

Rạng sáng, Thích Trường An kéo vali hành lý, theo dòng người cùng ra cửa đến, ở giữa mấy bác gái giơ bảng hiệu “Quán trọ”, liếc mắt liền nhìn thấy Từ Lạc Dương đội mũ lưỡi trai màu đen. Cậu mặc một cái sơ mi màu trắng, một cái quần bò mài, đứng trong trạm ô-tô cũ nát giống như biết phát sáng.

Đến gần một chút, Thích Trường An nghe thấy Từ Lạc Dương đang mặt tươi như hoa khoác lác với mấy bác gái.

“Đừng thấy con lần đầu tiên đi đón khách mà coi thường con, mặc dù không cầm theo bảng hiệu, nhưng con lôi kéo rất chính xác đó! Không tin hở? Để con biểu diễn cho các bác xem!”

Nói xong, cậu còn bỏ ra năm giây nhìn trái nhìn phải tìm mục tiêu, cuối cùng đi tới trước mặt Thích Trường An: “Quán trọ quán trọ, xe bánh mì đưa đón đây, lên xe sẽ đi ngay, anh đẹp trai có ở không? Muốn ở thì đi ngay thôi!”

Thích Trường An gật đầu, kéo vali hành lý đuổi theo.

Từ Lạc Dương hất cằm với bác gái cầm bảng hiệu đứng bên cạnh, vênh váo hống hách dẫn Thích Trường An rời đi.

(Xe bánh mì)

========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Trạm xe cũng lưu lại truyền thuyết của tui =w=

11. Chương 11: Viên Kẹo Thứ Mười Một

Từ trạm ô-tô đi ra, Từ Lạc Dương ngay lập tức thoát khỏi hình thức diễn kịch, cậu bóp bóp cần cổ: *"Đậu móa! Ban nãy nâng cằm cao quá, để duy trì góc độ đó, cổ cũng sắp cứng ngắc muốn rớt luôn!"* Vừa nói chuyện, cậu vừa liếc nhìn vẻ mặt của Thích Trường An.

Phát hiện chẳng có chút thay đổi nào, Từ Lạc Dương mới đưa tay ra, giành lấy vali trong tay đối phương, sau đó giả bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, mỉm cười rực rỡ: *"Hoan nghênh anh về!"* Tiếp đó lại bổ sung thêm một câu: *"Vất vả rồi!"*

Cũng không biết cậu đang nói lộ trình vất vả, hay là ban nãy phối hợp diễn với cậu vất vả nữa.

Thích Trường An vẫn mặc sơ mi trắng quần tây màu đen, anh thả lỏng đứng tại chỗ lõm trên bậc thang, hơi nhíu mày: *"Xin hỏi, xe bánh mì đưa đón đâu?"*

Từ Lạc Dương nhất thời nhụt chí: *"Oh, xe bánh mì hở, bị tui ăn rồi."* Cậu nghĩ lại, màn diễn đột xuất ban nãy của mình có thể đã làm Thích Trường An bị hoảng, nên rất xấu hổ nói: *"Cảm ơn Thích tiên sinh đã phối hợp diễn với tui!"*Nói xong còn chân thành vỗ tay mấy cái.

"Đừng khách khí, đổi cái xưng hô khác là được rồi."

Đổi xưng hô? Từ Lạc Dương nghĩ thầm, kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!

"Anh Trường An!"

Cậu giả vờ không nhìn thấy ý cười trêu ghẹo trong mắt Thích Trường An, còn nặng nề thở dài: *"Haiz, vốn anh về tui rất là vui luôn, nhưng giờ trị số vui vẻ đã giảm đi rồi, giảm 5%! Không đúng, phải thấp hơn một chút, 4,9%!"*

Thấp giọng cười nhẹ, Thích Trường An vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng nhấc vành mũ Từ Lạc Dương lên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong veo của đối phương: *"Không có xe bánh mì đưa đón tôi vẫn rất vui vẻ, chứ không bớt chút nào."* Tốc độ nói chuyện của anh hơi chậm, được gió đêm làm tăng thêm vẻ dịu dàng.

Khóe miệng không tự chủ được mà cong lên, Từ Lạc Dương được voi đòi tiên nói: *"Cũng không có quán trọ để ở đâu!"*

"Ừm, vẫn không giảm." Thích Trường An nghiêng đầu nhìn về phía đường cái vắng vẻ: *"Nhưng mà, chúng ta phải về như thế nào đây?"*

Cuối cùng hai người quyết định đi bộ về, trấn Tần Lí rất nhỏ, bọn họ chân dài tốc độ đi nhanh, cỡ nửa giờ là có thể tới nơi. Đèn đường tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp trên đường cái, rất lâu đều chẳng có xe cộ chạy qua, tiếng côn trùng xung quanh cũng trở nên rõ ràng.

"Anh ——"

"Cậu ——"

Hai người nói cùng lúc, rồi lại đồng thời sửng sốt, Từ Lạc Dương bật cười trước: *"Anh mới về, anh nói trước đi, để cho tui có cơ hội phát huy truyền thống khiêm nhường tốt đẹp của dân tộc ta."*

Thích Trường An gật đầu: *"Cậu đợi ở bến xe bao lâu rồi? Không bị nhận ra chứ?"*

"*Tui tính toán thời gian rồi, nên đợi cũng không lâu lắm."* Biết anh muốn hỏi về vấn đề này, Từ Lạc Dương đắc ý cười nói: *"Tui lòng mang thao lược, chẳng sợ chút nào hết á. Bên cạnh có một bác gái giơ bảng hiệu, nói trông tui rất quen, luôn cảm thấy đã gặp được ở đâu đó rồi, tui đương nhiên không thể thừa nhận mình là Từ Lạc Dương rồi!"*

Cậu giả vờ khiến câu chuyện thêm hồi hộp, nhưng chỉ nhịn được năm phút đã chủ động bật mí: *"Tui lanh trí trả lời rằng, mấy hôm trước tui luôn lượn lờ xung quanh đây, mỗi ngày đều thăm dò địa điểm, là để đến cướp khách của mấy cô ấy. Tiếp đó họ đều rất căng thẳng, hỏi tui nào là tui ở nhà trọ nào, rồi còn nghi ngờ tui không đủ chuyên nghiệp các thứ. Tui đang định dựa vào kỹ thuật khoe khoang để lòe mấy cô ấy, thì nhìn thấy anh đạp mây bảy màu đi tới."*

Nói xong, Từ Lạc Dương lại bắt đầu tưởng tượng: *"Sau này nếu như chuỗi concert tấu hài toàn quốc của tui thật sự khởi động, tui chắc chắn sẽ mời anh đến làm khách mời đặc biệt, chúng ta đúng là quá ăn ý luôn!"*

Hai người đi rất gần nhau, Thích Trường An có thể mơ hồ ngửi thấy mùi sữa tắm quen thuộc trên người đối phương: *"Ừ, khách mời đặc biệt không chỉ không thu cát-sê, mà còn tặng một lẵng hoa cỡ đại."* Trên con đường hoàn toàn xa lạ, anh lại có thêm chút cảm giác yên tâm, nụ cười trên khóe miệng vẫn chưa mất đi: *"Tôi hỏi xong rồi, ban nãy cậu muốn nói gì?"*

"Ban nãy tui muốn hỏi anh đã ăn tối chưa." Từ Lạc Dương lo lắng nói: *"Anh là vua kén ăn danh xứng với thực, chắc chắn sẽ không thích đồ ăn trên máy bay, giờ cũng hơn ba giờ sáng rồi, anh có đói bụng không?"*

Vốn Thích Trường An muốn trả lời là không đói bụng, nhưng nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Từ Lạc Dương, lời chưa kịp nói lập tức biến thành: *"Hơi đói, đồ ăn trên máy bay đúng là rất dở, tôi chỉ nếm thử mấy miếng cơm trắng."*

Thật ra lúc anh về, là ngồi máy bay tư nhân của anh trai anh, trên đó đều chuẩn bị những món mà anh có thể ăn được, còn là đồ ăn rất dễ tiêu hóa nữa.

"*Tui biết mà!*" Từ Lạc Dương vì mình nhìn xa trông rộng mà tự hào hết mấy giây: "*Tui có mua mì sợi ở nhà, về sẽ nấu mì trứng gà cà chua cho anh, anh muốn một quả trứng hay là hai quả trứng?*"

Trong lòng cậu đang xoắn xuýt về vấn đề số lượng trứng gà, nên không chú ý tới việc, cách đó không xa có hai con chó hoang đang chạy về hướng của bọn họ.

Thích Trường An rất tự nhiên mà bước một bước, chắn trước mặt Từ Lạc Dương, dư quang chú ý đến tình hình của chó hoang, một bên trả lời: "*Một là đủ rồi, trong vali của tôi còn có các loại đặc sản mang về cho cậu nữa, có thể cải thiện mức sống đó.*"

Đặc sản hở? Từ Lạc Dương lập tức cảm thấy Thích Trường An cao mười mét tám!

Cùng lúc đó, ở Montreal đang là hai rưỡi chiều, Thích Trường Ân hoãn hội nghị, bảo trợ lý đóng cửa phòng làm việc lại. Bác sĩ Holman ngồi đối diện anh, cầm văn kiện trong tay cách bàn làm việc đưa tới.

Kiên nhẫn chờ Thích Trường Ân lật hết một xấp báo cáo kiểm tra thật dày, Holman mới nói: "*Cũng giống như suy đoán lúc trước của chúng ta, sức khỏe của Trường An không bị việc quay phim bận rộn ảnh hưởng, ngược lại, tình hình còn tốt hơn một chút so với hai năm trước.*"

Thích Trường Ân ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra cảm giác áp bức: "*Vậy lúc trước bị tái phát là vì sao?*"

"*Vấn đề này trước đây tôi đã từng chẩn đoán rồi, tình trạng loạn sắc tố mống mắt khác thường của Thích Trường An, là do khi còn bé cậu ấy dùng đủ loại thuốc tạo thành, không có phương pháp trị liệu. Hơn nữa, một ít loại thuốc trong đó là thuốc kiểu mới, cho đến nay chúng tôi vẫn chưa nắm được thành phần của thuốc. Vậy nên lúc tuyên bố khỏi hẳn vào hai năm trước, tôi cũng đã từng nói, có thể sẽ có tình huống tái phát. Nhưng mà,*"

Holman lấy một tờ báo cáo kiểm tra khác ra: "*Theo như biểu hiện trong bức ảnh này, dưới góc độ chiếu sáng đặc biệt, chúng tôi có thể nhìn thấy rìa ngoài đồng tử của Trường An, có một vòng màu xanh cô ban. Điều này nói rõ mặc dù tái phát, nhưng mức độ nghiêm trọng đã giảm mạnh, bởi vậy biểu hiện kéo theo là tai phải điếc đột ngột, cũng đồng dạng không tăng thêm. Vậy nên toàn bộ bệnh tình vẫn đang trong phạm vi khống chế của chúng tôi.*"

"*Ừm, anh nói tiếp đi.*"

"*Phần này là kết quả kiểm tra về dạ dày. Mười sáu năm trước, một phần dạ dày của Trường An đã bị cắt bỏ, năng lực tự chữa khỏi của con người rất mạnh mẽ, giờ ngoài việc dung lượng dạ dày hơi nhỏ, khả năng tiêu hóa bị ảnh hưởng ra, tình trạng xảy ra hội chứng Dumping và trào ngược dịch mật cơ bản là đã biến mất, tình trạng viêm dạ dày thần kinh bởi vì chưa xuất hiện yếu tố gây ra, tạm thời không rõ. Nhưng mà,*" bác sĩ Holman đưa báo cáo xét nghiệm máu ra, chỉ cho Thích Trường Ân xem: "*Vẫn bị thiếu máu thiếu sắt như*

cũ, cậu cần khuyên nhủ Trường An chú trọng vào việc ăn một ít đồ ăn giàu dinh dưỡng."

(Hội chứng Dumping hay còn được hiểu là hội chứng dạ dày rỗng nhanh chóng. Chứng bệnh này thường gặp sau khi phẫu thuật dạ dày. Nó có thể dẫn đến hiện tượng tăng cân ở một số người. Hoặc các triệu chứng không thoải mái trong ăn uống, hạn chế trong ăn uống)

Nói chuyện gần một tiếng, Thích Trường Ân liếc nhìn bảng kiểm tra đánh giá tâm lý sau cùng, chỉ thấy đánh một gạch phía trước câu "Tốt".

Ngẩng đầu nhìn Holman, anh hơi khó khăn nói: *"Lần này Trường An về, tôi nghe thấy nó nói mớ."*

Cho dù Thích Trường Ân có nắm giữ của cải to lớn bao nhiêu, thì anh lúc này, cũng đều giống tất cả người nhà của những bệnh nhân khác. Holman gật đầu, tỏ ý mình đang nghe.

"Nó ở trong mơ gọi 'mẹ', hơn nữa không ngừng lặp lại câu 'mẹ, con không có bệnh, thật sự không có'." Góc giấy bị ngón tay miết đến xoăn tít, Thích Trường Ân theo thói quen duy trì giọng nói bình tĩnh, nhưng trong giọng nói của anh vẫn để lộ chút khổ sở: *"Tôi cứ tưởng đã không cần dùng kiểm tra đánh giá tâm lý cho Trường An nữa rồi."*

Em trai anh, rõ ràng vẫn đang bị cuốn vào cơn ác mộng năm đó, vẫn không thể thoát ra. Mà không giống như kết quả trên bảng kiểm tra đánh giá, vết thương đã kết vảy khép miệng.

"Đương nhiên." Khuỷu tay Holman chống trên mặt bàn, mười ngón giao nhau, nhìn chằm chằm người đàn ông khí tràng cường đại ở trước mặt: *"Tôi phải sửa lại một quan điểm của cậu, cậu vẫn luôn xem em trai mình như một đứa trẻ chưa trưởng thành, nhưng thực tế, trong lòng cậu ấy mạnh mẽ hơn cậu tưởng tượng rất nhiều. Đương nhiên, song song đó, múc độ khép kín nội tâm của cậu ấy cũng rất cao.*

Khi vết thương bị bóc trần, giữa nhận được sự đồng tình và bảo vệ của người khác, cùng với đóng lại nội tâm, tự mình bảo vệ, cậu ấy lựa chọn cái thứ hai. Vậy nên, chúng ta đều không phải là người mà cậu ấy hoàn toàn tin tưởng, đương nhiên sẽ không thể hiểu rõ được nội tâm của cậu ấy."

Thích Trường Ân cười khổ, chậm rãi tựa lưng vào ghế: *"Đúng vậy, tôi không thể, cho dù bố tôi còn sống, thì ông ấy cũng không thể. Chúng tôi đều không có tư cách."*

****

Thích Trường An đang cùng Từ Lạc Dương thu dọn vali hành lý.

Từ khi vali mở ra, sau khi nhìn thấy bên trong hơn nửa đều là đồ ăn, vị trí của Thích Trường An trong lòng Từ Lạc Dương nhanh chóng "vụt vụt" tăng lên thành tri kỉ. Cậu giống như sóc nhỏ, cần cù chăm chỉ lấy đồ ăn ra sắp xếp lại, sau đó giang hai cánh tay ra ôm trọn vào lòng, hạnh phúc đến mức muốn ngất ——

Mấy ngày nay cậu vẫn luôn ăn kiêng, thịt ba chỉ và đồ nướng lúc tối cũng nhịn không ăn, chính là để dọn trống không gian tích trữ mỡ, nhận đặc sản Thích Trường An mang về!

"Anh cứ làm việc của anh trước đi, tui đem những cái này ra ngoài sắp xếp lại, mùa hè đồ ăn dễ bị hư lắm."

Thích Trường An vốn còn muốn nói chuyện với Từ Lạc Dương, nhưng vừa nhận được ánh mắt chờ mong của đối phương, anh liền chịu thua: *"Được, có chuyện gì thì cứ gọi tôi."*

Từ Lạc Dương trả lời một tiếng, rồi vô cùng phấn khởi đem đồ đi ra ngoài.

Đem quần áo trong vali treo trở lại trong tủ, cuối cùng Thích Trường An lấy một cái mõ nhỏ trong bao ra, rất vừa túi, anh đã khắc xong ở trên máy bay, định mai cầm tới chỗ Trang sư phụ, sau khi đánh bóng xong sẽ tặng cho Từ Lạc Dương tiếp.

Cầm đồ ngủ chuẩn bị đi tắm, chuông điện thoại lại vang lên.

"Lương Khưu?" Thích Trường An nghe máy, anh đoán Lương Khưu chắc là biết lộ trình từ anh trai anh.

"Xin lỗi Thích thiếu gia, muộn như vậy rồi còn quấy rầy cậu nữa." Lương Khưu nghe ra Thích Trường An vẫn chưa ngủ, nên nói tiếp: *"Hôm qua có tin tức truyền ra, nói là vai diễn của Từ tiên sinh trong phim mới của đạo diễn Trương bị hủy bỏ, đổi thành một người khác tên là Thạch Nguyên Hạo. Văn bản thông báo chính thức vẫn chưa công bố, nhưng vào khoảng một giờ sáng, Thạch Nguyên Hạo có up một tấm selfie ở sân huấn luyện xạ kích. Tôi đi điều tra, thì tin tức là truyền ra từ chỗ Ngô Tất – quản lý của Thạch Nguyên Hạo."*

"Nói tiếp đi."

Nghe rõ sự tức giận gần như đóng băng trong giọng Thích Trường An, trong lòng Lương Khưu lập tức rùng mình, quả nhiên cuộc điện thoại này anh gọi đúng rồi.

"Trong tay Ngô Tất có dẫn dắt ba nghệ sĩ, một người là Vân Thư, một người là Thạch Nguyên Hạo, và còn một ca sĩ nữa. Mối quan hệ của hắn ta rất rộng, buổi chiều có mời tiệc chiêu đãi hai nhà đầu tư chính của bộ phim ở một hội sở cao cấp, chắc đã nhận được cam kết ngoài miệng của người ta, nên buổi tối liền bắt đầu triển khai dư luận." Lương Khưu cẩn thận nói: "Nửa tiếng trước, tin tức liên quan đã xuất hiện trong top 10 hot search rồi."

Cửa không đóng kín, vẫn có thể nghe được tiếng ngâm nga vui vẻ của Từ Lạc Dương, Thích Trường An nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại lúc trước Từ Lạc Dương có viết trên weibo rằng "Không ngủ được", lúc gọi điện, còn hỏi anh có thích diễn chung với cậu không, trái tim liền ẩn ẩn đau xót.

"Hừ," Thích Trường An một tay gỡ hai nút áo ở cổ áo sơ mi ra, cảm giác nghẹt thở mới hơi hơi giảm đi một chút. Giọng anh trầm thấp, đuôi mắt mang theo chút ý lạnh: *"Thứ nhất, giúp tôi liên hệ với hai nhà đầu*

tư chính này, hẹn bọn họ ăn một bữa. Thứ hai, làm một bản đề án, xem nếu tất cả các nhà đầu tư của bộ phim này rút lui, thì cần phải quăng bao nhiêu tiền vào đó."

Lương Khưu ở bên kia điện thoại nghe xong sửng sốt mấy giây —— Thích thiếu gia là đang định, nếu như ý kiến không hợp với các nhà đầu tư, sẽ dứt khoát quăng tiền mình vào quay hở? Nhưng anh không dám hỏi nhiều: *"Được, Thích thiếu gia."*

Cúp điện thoại, lòng bàn tay Thích Trường An vuốt ve cái mõ nhỏ, đứng tại chỗ một lúc, sau đó mở weibo ra, update status: *"Cậu ấy không ở đây, tôi sẽ rút khỏi."*

Cách một cánh cửa trong phòng khách, Từ Lạc Dương đang cầm điện thoại, chụp ảnh đống đồ ăn đã sắp xếp ngay ngắn trong tủ lạnh, weibo mới của Thích Trường An cứ vậy mà thình lình nhảy ra —— lúc trước cậu đã thiết lập đối phương thành đối tượng follow đặc biệt.

Nhìn mấy chữ cái ngắn gọn súc tích, Từ Lạc Dương cảm thấy đáy lòng mình run lên một cái.

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

QAQ

12. Chương 12: Viên Kẹo Thứ Mười Hai

Toàn bộ gian phòng cực kỳ yên tĩnh, bên tai là tiếng "xì xì" do tủ lạnh nhẹ nhàng phát ra.

Nhìn chằm chằm câu *"Cậu ấy không ở đây, tôi sẽ rút lui"* rất lâu, giống như muốn khắc từng nét chữ vào trong mắt, Từ Lạc Dương nhỏ giọng lẩm bẩm: *"Như vậy thật sự rất phạm quy đó…"*

Yêu quái đều biết mê hoặc lòng người như vậy ư?

Cậu không tự chủ được nghiêng đầu nhìn về phòng ngủ Thích Trường An, cửa không đóng chặt, có chút ánh sáng nhỏ vụn từ khe cửa đổ xuống sàn nhà, từng tia sáng đều hóa thành từng cái móc nhỏ, đem từng chút từng chút tủi thân mà cậu đã cất giấu thật kỹ ở trong lòng câu ra ngoài.

Từ khi ba mẹ lần lượt qua đời, bầu trời của Từ Lạc Dương cũng theo đó mà sụp đổ, khi đó cậu mười bảy tuổi, lần đầu tiên biết cái gì gọi là tử vong.

Cậu dùng thời gian nửa năm, để nhận rõ sự lạnh lùng của thế giới này và sự hiểm ác đáng sợ của lòng

người. Rồi lại tốn thêm ba tháng nữa, giữa những ngày tháng vô tri vô giác không biết lúc nào đêm khi nào ngày, khiến vết thương đầm đìa máu me trên người từng tấc từng tấc kết thành lớp vảy cứng rắn, cuối cùng biến thành khôi giáp.

Sau cùng, cậu tự mình đứng dậy, một lần nữa chống bầu trời đã sụp đổ của mình lên.

Cậu biết, trên thế giới này, cậu đã lẻ loi một mình rồi, sẽ chẳng còn một người được cậu gọi là mẹ, giả vờ tức giận trừng cậu, nói: *"Náo Náo ngoan chút nha, mẹ viết thêm 300 chữ nữa rồi sẽ cùng con đọc sách truyện được không?"*nữa.

Cũng chẳng còn một người được cậu gọi là ba, dùng hết tất cả khí lực cuối cùng của cuộc đời, kéo tay cậu, nói với cậu rằng: *"Lạc Dương, ba hy vọng về sau con sẽ khỏe mạnh, bình an và hạnh phúc. Giờ ba phải đi tìm mẹ con rồi, lòng đất lạnh lắm, một mình bà ấy chắc chắn sẽ sợ hãi…"*

Hai người đi cả rồi, để lại con một mình, nhưng con cũng sẽ lạnh, sẽ sợ, sẽ từ trong cơn mơ nửa đêm khóc mà tỉnh lại.

Nhưng về sau, cậu chậm rãi bắt đầu tập thành thói quen, lúc khó khăn hơn nữa, cắn chặt răng rồi cũng sẽ qua thôi.

Cổ họng nghẹn ngào đến mức vừa chát vừa đau, Từ Lạc Dương hít hít mũi, muốn tiếp tục sắp xếp đồ đạc trong ngăn mát của tủ lạnh, nhưng tay mới vừa duỗi tới, tầm mắt lập tức trở nên mơ hồ. Những ngón tay của cậu siết chặt lấy mép khay chứa đồ, đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Mình không nên khóc, nhưng thật sự không nhịn được.

Có người ở sau lưng cậu cúi người xuống, mùi hương quen thuộc bao quanh cậu, đốt ngón tay rõ ràng của đối phương phủ lên mu bàn tay cậu, từ từ tách ngón tay dùng sức quá mạnh của cậu ra, giọng nói giống như làm tan cả bóng đêm: *"Lạc Dương, ở đây lạnh lắm."*

Lắc lắc đầu, Từ Lạc Dương không dám nói gì cả, cậu sợ vừa nói chuyện, sẽ để lộ tiếng khóc nức nở của mình.

Thích Trường An đóng cửa tủ lạnh lại, trực tiếp ngồi xuống phía sau Từ Lạc Dương, anh nhìn xoáy tóc của đối phương nói: *"Tôi đoán, chắc cậu vẫn chưa nhìn thấy bình luận dưới weibo của tôi, tôi đọc cho cậu nghe nhé?"*

Nói xong, anh lấy điện thoại ra, chọn mấy cái trong số đó bắt đầu đọc lên.

"Cái gì gọi là vì xung đột lịch trình với Từ Lạc Dương nên phải đổi người hả? Lạc Dương của tụi này gần như là trì hoãn tất cả các hoạt động trong nửa năm gần đây, để đi quay bộ phim này đó, xung đột chỗ nào hả? Đưa một ví dụ ra coi!"

"Aaaaaa nhìn thấy câu nói này không cẩn thận liền bật khóc, Lạc Dương, tụi tui cũng giống Thích tiên sinh vậy, mãi mãi ủng hộ cậu, bộ phim này không có cậu, tụi tui sẽ không xem!"

"Hic hic hic thương Lạc Dương quá! Xắn tay áo lên tận khuỷu tay rồi, nhưng vẫn tức giận đến mức nổ tung tại chỗ!"

"Gào, tui ship Cổ Thành cp, khả nghịch bất khả sách."

(Khả nghịch bất khả sách: câu này nghĩa là khi ship cp AB có thể đổi chỗ công-thụ thành BA, nhưng cp không thể tách ra; trái lại cũng có câu "khả sách bất khả nghịch", nghĩa là có thể tách 2 người A và B ra ship với người khác, nhưng nếu là cp AB thì tuyệt đối không thể lật thành BA)

"Lạc Dương vẫn chưa update weibo, chắc chắn đang lặng lẽ khổ sở, hic càng nghĩ càng đau lòng! Thích tiên sinh kính nhờ anh nhất định phải cố gắng an ủi cậu ấy, đừng để cậu ấy một mình khóc thầm nhé."

Nghe Thích Trường An còn muốn đọc tiếp, Từ Lạc Dương không nhịn được mà quay đầu lại, đôi mắt vẫn đỏ, nhưng lại không thể nhịn cười được: *"Thích tiên sinh có thể đừng trịnh trọng đọc 'hic hic hic' và 'gào', còn cả 'aaaa' được không?"*

"Được." Thích Trường An để điện thoại xuống, thở phào nhẹ nhõm: *"Cậu cười là tốt rồi."*

Dù sao lén khóc cũng bị phát hiện rồi, Từ Lạc Dương chẳng cần mặt mũi nữa, cậu ngồi xuống sàn nhà, cầm một gói thịt xông khói cắt mỏng mà Thích Trường An mang về, xé ra bắt đầu ăn —— hey, vị thiệt là ngon!

Lúc cậu mở tiếp gói thứ hai, thì nghe thấy Thích Trường An hơi nghi ngờ hỏi cậu: *"Tôi biết 'ship Cổ Thành cp' là gì, nhưng cái câu 'khả nghịch bất khả sách' phía sau có nghĩa là gì thế?"*

Từ Lạc Dương hít thở không thông, thịt xông khói suýt chút nữa nghẹn trong cuống phổi, vừa chảy nước mắt vừa sặc ho khù khụ. Cậu hò hét ở trong lòng —— chẳng lẽ tui phải giải thích, "khả nghịch" chính là hai chúng ta ai ở trên ai ở dưới cũng được hả? Đậu móa, giải thích như thế cảm thấy rất đồi trụy rất dữ dội đó!

Nhưng chắc thấy cậu ho nhìn thảm quá, Thích Trường An đứng dậy lấy nước giúp cậu, cái chủ đề này coi như bị bỏ qua.

Thật vất vả mới ngừng lại được, cảm xúc đau khổ của Từ Lạc Dương cũng biến mất hoàn toàn, cậu thả lỏng nằm vật xuống sàn nhà, ngón tay không an phận mà chọc chọc mu bàn tay của Thích Trường An, lo lắng hỏi: *"Nói nè, anh post cái weibo này, quản lý của anh liệu có trách anh không?"*

Dù sao thì bất kể lúc nào, đắc tội nhà đầu tư cũng chẳng phải chuyện gì tốt, cho dù vì lý do gì đi nữa. Đặc biệt là Thích Trường An đã cầm được giải thưởng trong tay, nhưng tính đi tính lại thì cũng mới chỉ có hai tác phẩm, nền móng vẫn chưa ổn. Ảnh nói giúp mình như thế, rất dễ ảnh hưởng đến tiền đồ của chính ảnh.

Từ Lạc Dương càng nghĩ càng lo lắng, không nhịn được mà nằm nghiêng lại, tiếp tục chọc chọc mu bàn tay Thích Trường An: *"Nói mau nói mau, quản lý của anh liệu có nổi trận lôi đình không? Sau đó gọi điện thoại qua mắng anh không?"*

Không đợi Thích Trường An trả lời, cậu lại bắt đầu nghiêm túc nghĩ kế: *"Ảnh có thể sẽ trách anh tự ý hành động, lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn, quá kích động. Đến lúc đó... đến lúc đó anh cứ kéo tui ra đội nồi đi, nói cái weibo này là tui cầm điện thoại của anh post, anh về quá mệt, nên trực tiếp đi ngủ, chẳng biết gì cả."*

Hiểu Từ Lạc Dương đang lo lắng cho mình, Thích Trường An kiên nhẫn đợi cậu nói xong, mới mỉm cười trả lời: *"Không đâu, quản lý của tôi xưa nay đều sẽ không can thiệp đến những chuyện này."* Anh dứt khoát nằm xuống sàn nhà theo cậu, nghiêng đầu qua nhìn Từ Lạc Dương: *"Chuyện này, lúc trước cậu đã biết rồi hả?"*

Vai và cánh tay của hai người kề sát nhau, nên có thể cảm nhận được nhiệt độ của đối phương, Từ Lạc Dương theo bản năng mà nhích người, trả lời câu hỏi của Thích Trường An: *"Ừm, mấy ngày trước quản lý của tui từng nhắc tới, ảnh nghe nói Ngô Tất muốn cướp vai diễn, nhưng lúc đó vẫn chưa xác định được tình hình thế nào."*

Từ Lạc Dương đem những chuyện lúc sau tóm tắt lại cho anh: *"Trước lúc đi đón anh, tui mới vừa ăn cơm với đạo diễn Trương, đạo diễn Trương nói sẽ giúp đỡ. Nhưng nhìn tình hình bây giờ, chắc là Thạch Nguyên Hạo đã lấy được tin chính xác, nên đi trước một bước mà thả tin tức ra."*

Nói xong, cậu hít sâu một hơi, giữa chừng lại từ bỏ, làm động tác giơ chân lên đạp: *"Làm sao đây tui vẫn tức quá à!"*

Thích Trường An thấy cậu xù lông, nên vỗ về nói: *"Đừng gấp, tôi có cách rồi."*

****

Thành phố B.

Hai người ăn mặc kín đáo đi ra khỏi sân bay, Từ Lạc Dương nhìn đông nhìn tây, lo lắng sẽ bị người ta nhìn ra. Cậu đến gần Thích Trường An nói chuyện: *"Chúng ta lặng lẽ chạy đến đây như thế này, không sao chứ?"*

Nói thì nói thế, nhưng ánh mắt cậu vừa kích động vừa hưng phấn, hận không thể nhảy cẫng lên cao cả mét, giống như lúc học cấp ba lén lút chạy ra ngoài chơi bóng rổ, luôn sợ bị giáo viên chủ nhiệm túm được rồi bắt viết bản kiểm điểm vậy.

Thích Trường An cười nói: *"Đi theo tôi."*

Từ Lạc Dương vội vã đuổi theo, cũng chẳng hỏi xem phải đi chỗ nào —— dù sao thì Thích Trường An cũng

sẽ không hại cậu, loại trò chơi này còn rất kích thích nữa!

Một mạch theo Thích Trường An leo lên một chiếc xe Aston Martin có biển số là 111, Từ Lạc Dương bèn nhìn thấy người ngồi ở ghế lái quay đầu lại: *"Chào Từ tiên sinh, tôi là Lương Khưu, là quản lý kiêm trợ lý sinh hoạt của Thích thiếu gia."*

Mất vài giây, Từ Lạc Dương mới gắn được hai cái xưng hô "Từ tiên sinh" và "Thích thiếu gia" này lên đúng người, cậu vội vã lên tinh thần: *"Chào anh, tui là Từ Lạc Dương."* Cậu liếc nhìn Thích Trường An đang ngồi bên cạnh, suy nghĩ một chút rồi chân thành nói: *"Sóng gió lần này, Trường An trực tiếp đứng ra nói giúp tui, tui đều ghi nhớ ở trong lòng, sau này nếu có gì cần tui giúp đỡ, có thể giúp được tui chắc chắn sẽ giúp, hy vọng anh đừng trách Trường An."*

Lương Khưu nâng gọng kính màu vàng lên, mỉm cười ôn hòa nói: *"Thích thiếu gia xem trọng mối quan hệ hữu nghị với cậu, mới có thể nói giúp, tôi đương nhiên là ủng hộ rồi."*

Anh ta không dám nói, post một câu lên weibo thì có gì ghê gớm chứ? Thích thiếu gia thậm chí đã chuẩn bị kỹ càng, nếu ai dám đổi cậu thật, người ta sẽ đuổi hết những nhà đầu tư đó đi, trực tiếp quăng tiền mình vào quay phim đó!

Lái xe lên cầu vượt, Lương Khưu rất tò mò về Từ Lạc Dương, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên anh ta nghe Thích Trường An khen người khác, người được khen chính là Từ Lạc Dương, lần đầu tiên phá lệ đó! Vì thế vẫn luôn chú ý tình huống ở ghế sau.

Sau đó anh ta liền nhìn thấy, có lẽ là do Từ Lạc Dương không nghỉ ngơi tốt, mắt dần dần khép lại, được một lát đã trực tiếp ngủ thiếp đi. Trọng điểm là, ngủ thì ngủ đi, đầu vậy mà lại kê trên vai Thích Trường An!

Đợi chút! Lần này dựa đã bao lâu rồi, Thích thiếu gia lại không ghét bỏ chuyển vị trí? Hoặc là trực tiếp đẩy người ra hả? Thậm chí còn nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế, để Từ Lạc Dương dựa được thoải mái hơn nữa chứ.

Lương Khưu cảm thấy mắt mình sắp mù luôn rồi, chẳng nhẽ, trong một tháng anh ta không theo bên cạnh này, bệnh khiết phích và tật xấu bài xích tiếp xúc tứ chi với người khác của Thích thiếu gia, đã khỏi rồi hở?

Xe dừng lại, Từ Lạc Dương mơ mơ màng màng tỉnh lại, vẫn buồn ngủ mà nhìn Thích Trường An: *"Đến rồi hả?"* Tóc cậu cọ qua cọ về hơi lộn xộn, nên mặt trông càng nhỏ hơn.

"Ừ, đến rồi, xuống xe đi."

Từ trên xe bước xuống, nhìn rõ xung quanh, Từ Lạc Dương lập tức hết buồn ngủ. Cậu nhìn cánh cửa lớn chạm nổi, dùng khuỷu tay đụng đụng Thích Trường An: *"Đây không phải là câu lạc bộ Tiêm Đính sao?"*

Cậu từng tới đây một lần, là kiến trúc Gothic điển hình, khiến người ta có ấn tượng vô cùng sâu sắc. Nhưng mà, sao Thích Trường An phải dẫn cậu tới đây? Chẳng lẽ vì an ủi tâm hồn bị tổn thương của cậu, nên đặc biệt dẫn cậu tới đây ăn một bữa no nê hả?

Băng qua hành lang ngoằn ngoèo và trang trí lộng lẫy, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa khảm pha lê. Từ Lạc Dương nghe thấy Thích Trường An nói: *"Vào đó gặp người ta, toàn bộ hành trình cậu có thể không cần nói chuyện, chuyên tâm ăn đồ ăn là được, vị đồ ăn ở đây chắc cậu sẽ thích."*

Mặc dù không biết Thích Trường An muốn làm gì, nhưng Từ Lạc Dương lựa chọn tin tưởng đối phương, nên gật đầu: *"Ừ"* một tiếng.

Cửa lớn phòng riêng được mở ra, bên trong đã có ba người mặc âu phục giày da, độ tuổi trung bình khoảng chừng bốn mươi ngồi ở đó. Từ Lạc Dương cảm thấy nhìn hơi quen, nhưng không nhớ ra được rốt cuộc là ai, nên dứt khoát im lặng đi theo sau Thích Trường An.

Sau đó cậu rất nhanh đã phát hiện ra, hóa ra Thích Trường An cũng không quen bọn họ.

Người hai bên đang chào hỏi nhau, Lương Khưu đại diện cho Thích Trường An đi lên bắt tay. Từ Lạc Dương nhìn qua, phát hiện không có chuyện của mình, lại xác định không có ai chú ý đến mình, bèn muốn ngấm ngầm làm mấy chuyện —— cậu lén đưa tay, mục tiêu rõ ràng mà dùng ngón tay chọt chọt sau eo Thích Trường An, không ngờ bị đối phương dễ dàng bắt được ngón tay.

Thích Trường An dùng giọng nói chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy nói: *"Lạc Dương, đừng nghịch."*

Ngón tay nhẹ nhàng giãy ra, Từ Lạc Dương nghĩ thầm, có lẽ anh không biết, tui tên Náo Náo thiệt đó. Nhưng thôi nghỉ đi.

(Tên mẹ Lạc Dương hay gọi cậu là Náo Náo – , có nghĩa là nghịch.)

Ngồi xuống được mấy phút, Từ Lạc Dương liền hiểu rõ tình hình. Trong ba người ngồi đối diện, có hai người Thích Trường An mời tới ăn cơm, một người khác là người trung gian, quen Lương Khưu. Nhưng ngoài lúc ngồi xuống, Thích Trường An gật đầu nói câu *"Chào mọi người"* ra, cũng chẳng thèm nói gì nữa, tất cả đều là Lương Khưu nói chuyện.

Cậu đang uống trà, bỗng nghe thấy Lương Khưu gọi tên mình.

"Lạc Dương, vị này là Vương tổng – Vương Lâm Hiến, vị này là Hà tổng – Hà Vĩ Phong, bộ phim mới của đạo diễn Trương mà cậu tham gia diễn xuất, hai vị này là nhà đầu tư chính."

Nghe Lương Khưu nói xong, Từ Lạc Dương lập tức phản ứng lại, cậu không khỏi liếc mắt nhìn Thích Trường An đang rủ mắt uống trà, suy nghĩ một lát, rồi khách khí giơ tay ra: *"Vương tổng, Hà tổng, lần đầu gặp mặt, tôi là Từ Lạc Dương."*

Đúng mực, chẳng mang theo chút ý tứ nịnh nọt nào.

Đối phương cũng rất nể mặt, trên mặt đều là nụ cười: *"Vẫn luôn nghe nói Tiểu Từ diễn xuất rất tốt, lần này có thể hợp tác, thực sự là vinh hạnh đó!"*

Vị Hà tổng khác khoa trương hơn, *"Từ tiên sinh đúng là rồng phượng trong loài người, tuổi trẻ anh tài nha!"*

(Rồng phượng trong loài người: nguyên văn là – nhân trung long phượng, ý chỉ những người có tài, xuất chúng. Thời xưa, rồng phượng được coi là những vật phi thường, chỉ hoàng thượng mới được mặt long bào, hoàng hậu mới được mới được mặc phượng bào. Vậy nên "nhân trung long phượng" là chỉ những người kiệt xuất, hơn người.)

Từ Lạc Dương cũng mỉm cười khen lại, nhưng trong lòng lại cảm thấy hình như có chút không giống với tình huống mình đã dự đoán.

Người hai bên đều ngồi xuống, Thích Trường An vẫn luôn không mở miệng quay qua nói với Lương Khưu: *"Mang món ăn lên đi, Lạc Dương đói bụng."*

Lương Khưu vẻ mặt cung kính gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Thiếu mất một người, trên bàn tiệc hơi yên tĩnh. Từ Lạc Dương lơ đãng nhìn lướt qua, luôn cảm thấy ba người ngồi đối diện, hình như hơi sợ Thích Trường An, không dám mở miệng nói chuyện trước.

Bọn họ không nói, Thích Trường An cũng lười đối phó, chỉ tự mình rót cho Từ Lạc Dương thêm một chén trà, rồi còn dặn dò: *"Hơi nóng, uống chậm một chút."*

Hai người một tháng qua đều ăn cơm cùng nhau, anh giúp tôi châm trà tôi giúp anh xới cơm, đã thành thói quen rồi, Từ Lạc Dương tự nhiên mà bưng ly trà lên, từ từ uống một ngụm.

Cậu cảm thấy hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng lại không biết ba người ngồi đối diện, trong lòng đã ầm ầm dậy sóng.

Nhị thiếu gia nhà họ Thích, em trai của Thích Trường Ân, lại cứ như vậy tự nhiên bưng trà rót nước cho người khác ư? Nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ sẽ hoàn toàn không tin đâu! Nhưng sự thật lại diễn ra trước mắt, Vương Lâm Hiến và Hà Vĩ Phong liếc nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ —— cuối cùng cũng biết, bữa tiệc này dùng để làm gì rồi.

Bọn họ chèn ép Từ Lạc Dương, Thích thiếu gia này liền đem người tìm đến đây dằn mặt.

Đúng lúc này, cửa phòng riêng bị mở ra, Lương Khưu dẫn theo hai người đi vào.

Từ Lạc Dương vốn đang nghiêm túc uống một ngụm trà nhỏ, bỗng nhiên lại cảm nhận được một ánh mắt vô cùng mãnh liệt, nên theo bản năng nhìn sang ——

Ngô Tất và Thạch Nguyên Hạo? Sao bọn họ lại ở đây?

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Đồ ăn thiệt là ngon, lần sau lại tới nữa!

13. Chương 13: Viên Kẹo Thứ Mười Ba

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Từ Lạc Dương? Sao anh lại ở đây?"

Nghe Thạch Nguyên Hạo dùng giọng điệu ngạc nhiên để hỏi, tay bưng ly trà của Từ Lạc Dương cũng chẳng dừng lại, mà cậu vẫn tiếp tục chậm rãi uống trà, ra vẻ bí hiểm nghĩ —— thật ra không dám giấu diếm, vấn đề này tui cũng rất muốn biết.

Nhưng nhìn thấy Ngô Tất và Thạch Nguyên Hạo cũng đến đây, và cả Hà tổng Vương tổng trước đó cùng ở đây, gộp đủ một bàn mạt chược, cậu đại khái hơi hiểu rồi. Trong chốc lát, giống như có dòng nước ấm chảy khắp toàn thân, Từ Lạc Dương nhịn không được, ngón tay ở dưới mặt bàn, lại lặng lẽ chọt lên mu bàn tay của Thích Trường An. Kết quả mới khẽ chọt được hai cái, đã bị anh dễ dàng bắt được lần nữa.

Đối diện với ánh mắt của Thích Trường An, Từ Lạc Dương chậm rì rì thu tay trái về —— biết rồi biết rồi, không nghịch thì không nghịch vậy.

Cậu để ly trà trong tay xuống, lúc này mới nhìn về phía hai người mới đi vào, nghiêm túc trả lời câu hỏi trước đó: "Tui tới ăn cơm."

Lương Khưu nghiêng đầu nín cười, rồi lại nhanh chóng tiếp lời: "Đúng vậy, Thích thiếu gia đặt tiệc ở đây, chủ yếu là cân nhắc đến việc, mấy món ăn đặc sản của Tiêm Đính đều khá phù hợp với khẩu vị của Từ tiên sinh."

"Ừm." Từ Lạc Dương tiếp tục bí hiểm uống trà, vừa phối hợp diễn, vừa nghĩ ở trong lòng —— vậy nên, sao món ăn còn chưa đưa lên nữa? Thật sự rất đói đó!

Biết Thạch Nguyên Hạo còn muốn nói gì đó, Ngô Tất liếc mắt ra hiệu —— câm miệng, tình hình bất thường rồi. Hắn liếc nhìn người ngồi bên cạnh Từ Lạc Dương, từ lúc bọn họ đi vào, người đàn ông đó chẳng có bất kỳ phản ứng nào, rồi lại nhớ lại lời Lương Khưu, hắn ta bắt đầu lo lắng.

Chào hỏi xong, Ngô Tất mỉm cười hỏi Vương Lâm Hiến và Hà Vĩ Phong: "Vương tổng, Hà tổng, vị này là?" Giọng điệu mang theo chút nghi hoặc thỏa đáng.

Hắn đương nhiên nhận ra Thích Trường An, nhưng thấy Vương Lâm Hiến và Hà Vĩ Phong cẩn thận tâng bốc, rất kiêng kỵ, với lại bữa tiệc này còn là do Thích Trường An tổ chức, liền biết chắc ở giữa đã xảy ra vấn đề, có tin tức gì đó mà hắn đã bỏ sót rồi.

Nếu đã biết mục đích của Thích Trường An, Vương Lâm Hiến đương nhiên muốn thuận theo, ông bèn đứng lên, giới thiệu hai bên với nhau: "Vị này là Thích thiếu gia," ông không nhiều lời, mà trực tiếp chuyển qua

Từ Lạc Dương: “Vị này các cậu chắc cũng khá quen rồi, nhân khí vô cùng cao, giờ lại đang tham gia diễn xuất trong phim mới của đạo diễn Trương, tiền đồ không thể đo được đó!”

Thạch Nguyên Hạo là một người nóng vội, Vương Lâm Hiến vừa dứt lời, cậu ta liền mở miệng hỏi: “Không phải đã nói ——” bọn họ nhận được lời mời của Vương Lâm Hiến nên mới tới đây, tưởng đối phương có chuyện liên quan đến vai diễn cần bàn bạc, nhưng xem tình hình này, vai diễn trong tay chắc sắp bị đoạt rồi!

Ngô Tất rất nhanh đã ngắt lời cậu ta, hắn nhìn về phía Từ Lạc Dương, vẻ mặt chân thành nói: “Nguyên Hạo của chúng tôi vẫn xem Từ tiên sinh như tiền bối và hình mẫu lý tưởng, muốn hợp tác với Từ tiên sinh để học tập, nhưng vẫn luôn không tìm được cơ hội, thật là khiến người ta tiếc nuối.”

Từ Lạc Dương thở dài với kỹ năng mở mắt nói dối của Ngô Tất, cũng tiếp tục giả ngu: “Vậy hả, nhưng mà tui không tiếc.”

Thấy Thạch Nguyên Hạo tức tối trừng mắt nhìn qua, Từ Lạc Dương khiêu khích hất hất cằm, sau đó dịch dịch chỗ ngồi, tới gần Thích Trường An thêm một chút —— giờ tui cũng có anh đại che chở rồi, sợ cậu hả!

Thích Trường An nuông chiều mỉm cười, còn tiện tay rót thêm cho Từ Lạc Dương một chén trà nữa.

Ngô Tất dường như chưa chú ý tới, hắn chỉ nhìn Thích Trường An, nụ cười càng thêm chân thành, giọng điệu trịnh trọng nói: “Hôm nay có thể quen biết Thích thiếu gia, thực sự là vinh hạnh của Ngô Tất tôi.” Nói xong bèn giơ tay ra.

Họ Thích, hắn không chắc có phải là Thích gia mà mình biết hay không, nhưng cẩn thận một chút chắc cũng không sai.

Thích Trường An thu hồi nụ cười lại, lạnh nhạt gật đầu một cái, cũng chẳng thèm nhìn đến cánh tay mà Ngô Tất giơ ra.

Lương Khưu ở bên cạnh khoảng mấy giây sau mới đứng ra, lịch sự bắt lấy bàn tay hơi cứng ngắc của Ngô Tất, áy náy giải thích: “Thích thiếu gia của chúng tôi có bệnh khiết phích, thật sự rất xin lỗi.”

Ngô Tất tỏ ra đã hiểu, tuy vẫn mỉm cười, nhưng sắc mặt thì rất khó coi.

Mọi người ngồi xuống lần nữa, Lương Khưu xử sự khéo léo, nên bầu không khí cũng chẳng đến nỗi ngột ngạt. Chẳng bao lâu sau, món ăn đã được đưa lên, Từ Lạc Dương vừa nhấc đũa, đã thấy Thích Trường An để phật nhảy tường đến trước mặt cậu.

(Phật nhảy tường hay Phật khiêu tường, là một loại súp vi cá trong ẩm thực Phúc Kiến. Món ăn do vị bếp trưởng nổi tiếng đồng thời là chủ của nhà hàng Tụ Xuân Viên ( ) ở Phúc Châu, Phúc Kiến là Trịnh Thuần Phát sáng chế. Trịnh Thuần Phát vốn là một đầu bếp trong phủ của một quan cấp cao ở địa phương. Kể từ khi món ăn được tạo ra vào thời Nhà Thanh (1644–1912), nó đã trở thành một cao lương mỹ vị của ẩm thực Trung Hoa bởi mùi vị đa dạng, sử dụng nhiều nguyên liệu cao cấp và đặc biệt là cách thức chế biến. Tên của món ăn ám chỉ đến khả năng các nhà sư trường chay ở chùa cũng phải nhảy qua tường tìm đến để ngã mặn vì nó. Món súp Phật nhảy tường chứa nhiều protein và canxi.)

Người hiểu tui chính là Trường An! Từ Lạc Dương tặng đối phương một nụ cười rực rỡ, sau đó thật sự bắt đầu một lòng một dạ ăn cơm, chẳng thèm quan tâm đến những người đang dò xét nhau tới lui trên bàn tiệc.

Thích Trường An thỉnh thoảng giúp cậu múc thêm chén canh, hoặc là chuyển món ăn mà Từ Lạc Dương thích qua, ngược lại bản thân anh ăn rất ít.

Hà Vĩ Phong vẫn luôn chú ý đến tình hình, đương nhiên liền chuyển đề tài đến trên người Thích Trường An: "Thức ăn ở đây không hợp khẩu vị Thích thiếu gia sao?"

Thích Trường An liếc mắt nhìn ông: "Lạc Dương thích ăn." Ý của lời này chính là, Từ Lạc Dương thích ăn là được, tôi chẳng sao cả.

Không ngờ lại nhận được đáp án này, Hà Vĩ Phong cũng ngẩn người, rồi rất nhanh đã vừa cười vừa nói: "Tình cảm của Thích thiếu gia và Từ tiên sinh thật là tốt."

"Ừm, đúng vậy." Thích Trường An để đũa chung đang gắp thức ăn cho Từ Lạc Dương xuống, chợt làm khó dễ Ngô Tất: "Nghe nói, anh đã cướp được vai diễn 'Tần Triều' rồi?"

Trên bàn tiệc im lặng.

Không ngờ người mở lời trước lại là Thạch Nguyên Hạo: "Đúng thế thì sao? Tôi cạnh tranh công bằng

đó!" Từ lúc vào đây cậu ta vẫn luôn kìm nén, nói xong, còn nhìn Từ Lạc Dương, mang theo chút ác ý và khinh bỉ: "Đừng có không chịu thua như thế."

Từ Lạc Dương vốn đang chăm chú dùng bữa, nghe đến đó, bỗng lại cảm thấy đau răng thay Ngô Tất —— cái tên Thạch Nguyên Hạo này có phải bị đần không? Rất rõ ràng, Thích Trường An dẫn cậu tới đây dằn mặt, Vương tổng và Hà tổng cũng đã tỏ rõ thái độ rồi, Ngô Tất càng không dám nhắc đến chuyện về vai diễn, thế mà Thạch Nguyên Hạo, câu nói đầu tiên đã trực tiếp xé rách tấm màn che mỏng này.

Giờ trong lòng Ngô Tất đã bốc lửa, nhưng vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh, lúc nãy hắn đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, không kịp thời ngăn Thạch Nguyên Hạo, rốt cuộc lại trực tiếp bị vạch trần.

Quả nhiên, Vương Lâm Hiến lập tức trầm mặt, khuôn mặt tươi cười hiền lành trước đó hoàn toàn biến mất: "Vai diễn 'Tần Triều", từ đầu đến cuối đều thuộc về Từ tiên sinh, hơn một tháng trước, chúng tôi cũng đã ký hợp đồng với Từ tiên sinh rồi. Vậy nên, xin chú ý cách dùng từ."

Thạch Nguyên Hạo sắc mặt trắng nhợt, cậu ta còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Ngô Tất ngăn lại. Cậu ta chậm chạp từ trong thái độ của nhóm người Vương Lâm Hiến, mà đọc ra gì đó.

Nhưng rõ ràng không phải thế này! Hai ngày trước lúc cùng nhau ăn cơm, đối phương còn lời thề son sắt mà tỏ ý, một vai diễn mà thôi, có nhiều năm giao tình với Ngô Tất, đương nhiên không thành vấn đề, đến lúc đó còn có thể dùng tin tức thay đổi diễn viên, tuyên truyền thêm độ hot cho bộ phim.

Nghĩ tới việc có thể đạp Từ Lạc Dương xuống, trong lòng Thạch Nguyên Hạo bèn cảm thấy sảng khoái. Nhưng giờ, quản lý cậu ta ở dưới mặt bàn, liều chết đạp chân cậu ta, khiến cậu ta không dám nói thêm câu nào nữa.

Ngô Tất rót đầy một ly rượu, đứng lên nói với Từ Lạc Dương: "Lúc trước tôi suy nghĩ không chu đáo, có điều đắc tội, hy vọng Từ tiên sinh tha thứ cho tôi." Nói xong, một ngụm uống cạn ly rượu trắng đầy tràn.

Từ Lạc Dương không lên tiếng.

Ngón tay Thích Trường An nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn bằng gỗ, bỗng nhiên nói: "Suy nghĩ không chu đáo như thế nào?"

Bàn tay vốn buông xuống bên người của Ngô Tất liền nắm chặt, hắn biết Thích Trường An thật sự muốn giúp Từ Lạc Dương xả cơn giận này.

"Tôi dùng đủ mọi cách, muốn cướp vai diễn Tần Triều về trong tay."

Lương Khưu ở bên cạnh, nghe hắn nói xong, tự mình bưng bình rượu trắng, đem ly rượu của hắn rót đầy một lần nữa.

"Ừm." Tiếng gõ tay 'cốc cốc' vẫn không ngừng lại, Thích Trường An lạnh nhạt nói: "Còn gì nữa không?" Anh giương mắt nhìn Ngô Tất, mặt không hề có cảm xúc, nhưng khí thế cực kỳ kinh người.

"Tôi nhìn trúng độ hot của Từ Lạc… Từ tiên sinh, nên tìm người đóng giả Từ tiên sinh, còn chụp ảnh, lập kế hoạch việc hẹn hò của Từ Lạc Dương và Vân Thư, muốn thông qua cách này, để Vân Thư nổi tiếng trở lại."

Đối diện với ánh mắt sắc bén của Thích Trường An, sau lưng Ngô Tất đổ một tầng mồ hôi lạnh, bị hơi lạnh của máy điều hòa trong phòng thổi một hơi, cảm giác lạnh lẽo trực tiếp thấm vào tim. Hắn tiếp tục nói: "Tôi… còn chụp ảnh nóng giả, định tìm cơ hội thích hợp sẽ thả ra ngoài."

"Sau đó phỉ báng Lạc Dương?" Giọng nói Thích Trường An giống như kết băng, mang theo ý lạnh thấu xương, anh lùi ra sau tựa lên ghế, hỏi: "Nguyên nhân?"

Ngô Tất im lặng.

"Hừ," Thích Trường An cười khẩy, không hỏi lại nữa: "Lương Khưu, anh nói đi."

"Vâng." Lương Khưu gật đầu trả lời: "Vân Thư debut không lâu, thì gia nhập vào đoàn phim của đạo diễn Từ Quần Thanh, đóng vai nữ chính."

Nghe thấy tên cha mình, Từ Lạc Dương hơi ngạc nhiên dừng đũa lại.

"Sau khi vào đoàn làm phim không lâu, Vân Thư liền tỏ tình với đạo diễn Từ Quần Thanh, bày tỏ mình bằng lòng cùng đối phương duy trì quan hệ ngoại tình, bị đạo diễn Từ trực tiếp từ chối." Lương Khưu lại lật qua một tờ khác, tiếp tục nói: "Khoảng năm năm trước, Vân Thư hủy bỏ hợp đồng với Giải trí Dữu Lê, gia nhập Truyền thông Hải Ánh, đồng thời ký kết với Ngô Tất. Lúc đó, Vân Thư và Ngô Tất vẫn yêu đương trong bí mật."

Câu chuyện đằng sau thế mà lại đặc sắc như vậy! Thìa canh của Từ Lạc Dương đều rớt vào trong bát, cậu lập tức não bổ ra một vở tuồng thật lớn.

Vân Thư mới debut, muốn dựa hơi đạo diễn lớn để nổi tiếng, vì thế mới tự tiến cử làm ấm giường, tình nguyện làm tiểu tam. Nhưng ba cậu Từ Quần Thanh yêu vợ như mạng, ngay cả con trai mình cũng ghen được, thì hoàn toàn không có khả năng mắc sai lầm, thế nên trực tiếp cự tuyệt, mà cái chuyện tổn thương lòng tự trọng này, có lẽ đã bị Vân Thư ghi nhớ trong lòng.

Lúc Vân Thư đoạt được chức ảnh hậu, cảm thấy Giải Trí Dữu Lê và Trịnh Đông hạn chế sự phát triển của cô, nên mới hợp tác với Ngô Tất. Chắc là biết Ngô Tất thích cô, nên dứt khoát đồng ý hẹn hò với đối phương, nhưng chỉ có thể bí mật yêu nhau, chứ không thể công khai.

Sau đó Vân Thư dựa vào mạng lưới quan hệ giao thiệp của Ngô Tất, thành công thượng vị, tiến vào hào môn. Nhưng hào môn phá sản, hôn nhân tan vỡ, Vân Thư lại quay về tìm Ngô Tất, mà Ngô Tất vẫn chưa dứt tình với Vân Thư, nên tận tâm tận lực giúp Vân Thư hot trở lại.

Nghĩ tới đây, Từ Lạc Dương cuối cùng cũng hiểu, địch ý của Vân Thư và Ngô Tất đối với cậu rốt cục là từ đâu tới.

Nhìn biểu cảm đặc sắc trên mặt Ngô Tất, Từ Lạc Dương cũng chẳng tức giận mấy nữa, chỉ đặc biệt muốn gọi một suất dưa hấu lên, làm một quần chúng ăn dưa hợp lệ.

Ngô Tất tiếp tục im lặng.

Thích Trường An đưa thìa canh mình chưa dùng cho Từ Lạc Dương, rồi lại nói với Ngô Tất: "Tôi mặc kệ anh xuất phát từ mục đích gì, nguyên nhân gì, nhưng anh chớ nên dùng thủ đoạn này trên người Lạc Dương."

Ngô Tất trắng mặt, biết đối phương đã điều tra rõ ràng chuyện năm đó, chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy.

Sau khi nói xong, Thích Trường An nghiêng đầu nhìn Từ Lạc Dương: "Ăn no chưa?" Giọng điệu trong nháy mắt dịu dàng xuống tám lần.

Từ Lạc Dương gật đầu: "No rồi."

"Ừm, vậy chúng ta đi thôi."

Từ trong câu lạc bộ Tiêm Đính đi ra, sắc trời đã trở tối, về trấn Tần Lí chắc chắn không kịp nữa, Từ Lạc Dương nói, "Buổi tối anh ở đâu?"

Thích Trường An nghĩ một lát rồi nói: "Ở thành phố B tôi không có chỗ ở, chắc sẽ bảo Lương Khưu đặt khách sạn giúp tôi."

Lương Khưu ở bên cạnh vừa nghe xong lặng lẽ cách xa mấy bước, anh cảm thấy hành động của Thích thiếu gia nhà mình quả thật không tệ —— còn đặt khách sạn nữa chứ, khách sạn Blyton thuộc gia sản của Thích gia, căn hộ trên tầng cao nhất ở đó, quanh năm đều giữ lại vì Thích Trường An, mà cũng chưa thấy ở được mấy lần.

Nhưng mà Từ Lạc Dương không hề biết, cậu không quá yên tâm việc Thích Trường An ở khách sạn một mình, cậu lo Thích Trường An sẽ giống như lần trước, nửa đêm té xỉu thì phải làm sao đây?

Thế là cậu xoắn xuýt cỡ năm giây, sau đó đưa ra quyết định, nghiêm túc hỏi Thích Trường An: "Anh có muốn tới nhà tui không, thăm bồn tiên nhân chưởng tui nuôi năm tháng nay."

Thích Trường An mỉm cười, "Được."

(Tiên nhân chưởng)

=======

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tiên nhân chưởng —— loại cây duy nhất tui có thể nuôi sống QAQ

14. Chương 14: Viên Kẹo Thứ Mười Bốn

Từ Lạc Dương sống ở Vịnh Thiên Hà, những căn hộ trong chung cư đều là dạng một tầng một hộ.

Đi vào trong thang máy, Từ Lạc Dương vừa giơ tay quét dấu vân tay, vừa nói chuyện với Thích Trường An: *"Nói chứ tui chuyển đến đây cũng sắp một năm rồi, nhưng mà tính đi tính lại thì, thời gian ở đây có lẽ vẫn không nhiều bằng thời gian sống cùng anh ở trấn Tần Lí ấy."*

Thích Trường An hỏi: *"Vì liên tục ở bên ngoài đóng phim hả?"*

"Đúng vậy, lúc trước luôn theo đoàn phim chạy khắp nơi, nửa năm sắp tới chắc cũng không khác mấy, vậy nên tui luôn cảm thấy mình lãng phí diện tích sống trên mặt đất quý giá."

Lúc này, cửa thang máy mở ra ở tầng mười sáu, Từ Lạc Dương đi ra ngoài trước một bước, từ trong tủ giày bằng gỗ thô cầm một đôi dép màu xám nhạt ra, đưa cho Thích Trường An: *"Đôi này mới, chưa có ai mặc, anh mặc thử xem size có vừa không?"*

"*Vừa lắm.*" Thích Trường An thay dép, chợt nhận ra: *"Đôi dép cậu mua cho tôi ở trấn Tần Lí, cũng là màu xám."* Từ Lạc Dương buột miệng trả lời: *"Đúng vậy, tui nhớ trên Baidu baike của anh, trong cột 'màu sắc yêu thích' điền là màu xám."*

Không ngờ sẽ là lý do này, Thích Trường An nghe xong, hô hấp run lên, trong lòng có một chỗ hơi hơi trĩu xuống.

Mở cửa đi vào, gỡ mũ lưỡi trai và kính gọng đen xuống, Từ Lạc Dương chỉ tốn hai phút, đã đem cốc nước, khăn mặt, đồ dùng rửa mặt này nọ mới tinh toàn bộ sắp xếp ngay ngắn.

Cậu vừa thu dọn vừa giải thích với Thích Trường An: *"Lúc tui chuyển nhà rồi đi mua sắm, toàn mua đồ tình nhân thôi, ly nước bàn chải chạy bằng điện này nọ cái gì cũng mua hai cái, nghĩ không chừng ngày nào đó sẽ được dùng tới."* Nói xong, Từ Lạc Dương thở dài: *"Nhưng sau này tui mới phát hiện, tác dụng duy nhất của mấy thứ này, là lúc nào cũng nhắc nhở tui sự thật mình là một đứa FA, thật sự rất độc ác!"*

Thích Trường An nhìn bàn chải đánh răng và cốc súc miệng cùng kiểu để trên kệ đồ ở trong toilet, giọng nói hơi nhẹ: *"Cho tôi dùng hết thật hả?"*

"*Ừm, đây là lúc để chúng nó phát huy chút giá trị của mình!*"

Sau khi để đồ xuống, Từ Lạc Dương lại dẫn Thích Trường An đi tham quan quanh nhà một vòng, còn cố ý tới thăm bồn tiên nhân chưởng năm tháng rồi không bị chăm chết. Xem được một lát, cậu bỗng nhớ tới một vấn đề quan trọng: *"Lúc ở Tiêm Đính, anh cũng không ăn gì, có muốn tui giúp anh nấu chút cháo trắng không? Còn lâu lắm trời mới sáng."*

Cậu phát hiện giờ mình có bóng ma tâm lý, lúc nào cũng lo Thích Trường An nửa đêm lại té xỉu thì phải làm sao đây. Nên biện pháp giải quyết của cậu cũng rất đơn giản —— giúp Thích Trường An nấu đồ ăn.

Thích Trường An gật đầu: *"Vậy làm phiền cậu."*

Mười phút sau, Thích Trường An uống hết trà đứng lên, theo bản năng mà đi tới cửa phòng bếp, anh nhìn thấy Từ Lạc Dương đang mặc một cái tạp dề màu lam nhạt, hơi không quen cầm cái muôi khuấy khuấy trong nồi, tâm trạng còn rất tốt mà ngâm nga hát, tóc màu nâu theo tiết tấu lắc qua lắc lại.

Mùi thơm của gạo tản ra trong không khí, khiến Thích Trường An bỗng hiên cảm thấy hoảng hốt.

Chẳng bao lâu sau phát hiện Thích Trường An im lặng đứng ở cửa, Từ Lạc Dương nghiêng đầu mỉm cười nói với anh: *"Có phải đói bụng không? Còn phải đợi thêm 20-30 phút nữa, dạ dày anh không khỏe, cháo*

nấu đặc một chút sẽ dễ tiêu hóa hơn."

"*Ừm."* Thích Trường An thả lỏng người dựa vào khung cửa, hơi do dự hỏi: *"Cậu… có gì muốn hỏi tôi không?"*

"*Để tôi nghĩ xem… tạm thời thì vẫn chưa có gì."*

Từ Lạc Dương đoán, chắc là Thích Trường An muốn giải thích cho cậu nghe, lúc chiều vì sao có thể trực tiếp đè bẹp nhóm người bên nhà đầu tư và Ngô Tất. Nhưng cậu nghĩ, nếu như cậu hỏi, Thích Trường An chắc chắn lại phải cố gắng bịa một cái cớ chân thật để lừa gạt cậu, vậy nên cậu dứt khoát không hỏi nữa.

Mà Thích Trường An lại nghĩ, Từ Lạc Dương chắc đã đoán ra anh là người Thích gia. Mặc dù trọng tâm những năm gần đây của Thích gia dần dần hướng ra nước ngoài, nhưng bộ rễ ở Trung Quốc vẫn vững chắc như xưa, giống như Ngô Tất, chỉ mất mấy phút đã đoán được thân phận của anh.

Anh hoàn toàn không ngờ, tư duy của Từ Lạc Dương giờ đã dùng vận tốc ánh sáng mà phát tán đến đề tài vô cùng thâm thúy như là *"Thân phận và bối cảnh thần bí của yêu nhị đại"*, và *"Làm sao để sử dụng sức mạnh của đại yêu quái tiến hành đè bẹp tinh thần"*.

"*Chuyện về sau tôi đã bảo Lương Khưu xử ký rồi, ngày mai chắc sẽ có kết quả, hot search liên quan đến việc đổi vai cũng đã loại bỏ rồi."* Thích Trường An dừng lại vài giây, giọng điệu mang theo mấy phần chần chừ không rõ ràng lắm: *"Cách làm hôm nay của tôi, liệu có khiến cậu cảm thấy bị quấy nhiễu không?"*

Đây là lần đầu tiên anh chủ động gần gũi một người, nên sẽ lo được lo mất, thậm chí anh còn không chắc rốt cục thì phải đối xử như thế nào với Từ Lạc Dương mới tốt. Anh chỉ dựa vào bản năng của minhnf, không muốn nhìn thấy Từ Lạc Dương bị bắt nạt, chịu oan ức.

"*Đương nhiên là không rồi!"* Từ Lạc Dương khua khua cái muôi trong tay, cười cong cả mắt, giọng điệu rất tự hào: *"Toàn bộ hiện trường Thích tiên sinh đè bẹp người ta, quả thực chính là ba trăm sáu mươi độ đánh tiểu quái không bỏ sót góc nào."*

Dù sao thì trong lòng Từ Lạc Dương rất rõ ràng ai đối xử tốt với mình, từ trước đến giờ cậu là người rất nhớ ơn huệ mà người ta ban cho mình. Tính ra, Thích Trường An ở công viên trực tiếp nhảy xuống hồ cứu cậu, tiếp đó lúc Vân Thư kéo theo cậu để sao tác, Thích Trường An lại trực tiếp đứng ra làm chứng, thêm cả lần này nữa, Thích Trường An cũng đã giúp cậu ba lần rồi.

Mơ hồ nhận ra tâm tình Thích Trường An, Từ Lạc Dương dứt khoát để cái muôi xuống, nắm lấy cổ tay đối phương, một mạch dẫn người ta tới trước cửa thang máy. Sau đó dí ngón tay của Thích Trường An lên đó, rồi lại ấn ấn "tích tích tích" mấy lần trên hệ thống mật mã.

"*Lạc Dương?"*

"*Được rồi đó!"* Từ Lạc Dương ngẩng đầu nhìn Thích Trường An, mỉm cười nói: *"Tui thêm cả dấu vân tay*

của anh vào rồi, sau này nếu anh tới đây, thì có thể trực tiếp quét dấu vân tay, cho dù tui có ở nhà hay không cũng đều có thể mở cửa vào nhà."

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của Thích Trường An, Từ Lạc Dương hất hất cằm: *"Sau này lúc tui không ở nhà, bồn tiên nhân chưởng trong nhà trông cậy vào anh đó!"*

Trên cổ tay còn lưu lại nhiệt độ của đối phương, Thích Trường An chậm rãi mỉm cười: *"Ừ, tôi chắc chắn sẽ chăm sóc cho nó thật tốt."*

Từ Lạc Dương cảm thấy, cái chậu tiên nhân chưởng này của mình có thể sẽ sống rất lâu rất lâu —— dù sao cũng có thêm yêu lực chăm sóc mà!

Nửa đêm, Từ Lạc Dương mơ thấy ác mộng nên tỉnh lại, cậu lấy điện thoại xem thời gian, hai rưỡi sáng rồi, phát ngốc thêm một lát nữa, cậu mới mơ mơ màng màng xuống giường xỏ dép, mở cửa phòng ngủ ra đi rót nước uống.

Không ngờ vừa giơ tay bật công tắc đèn tường, Từ Lạc Dương lại nhìn thấy một bóng người xuất hiện trên ban công, suýt chút nữa bị hù đến mức nhảy dựng lên! Lúc nhìn qua lần nữa, đậu móa, Thích Trường An vẫn chưa ngủ ư? Cả ngày nay, hết đi xe buýt đến máy bay, bản thân Từ Lạc Dương hoàn toàn vừa kê đầu lên gối là ngủ ngay lập tức.

Suy nghĩ một lát, Từ Lạc Dương mới bưng ly nước, tới đứng ở bên cạnh Thích Trường An, hỏi một câu rất vô ích: *"Vẫn chưa ngủ hở?"* Nói xong chính mình lại ngáp một cái trước.

Đã vào thu, gió đêm mang theo chút cảm giác mát mẻ, Từ Lạc Dương hơi hối hận vì mình không mặc áo ngủ dài tay.

"Ừ, không ngủ được." Cánh tay Thích Trường An chống trên lan can, anh nhìn ánh sáng đèn nê ông ở phía xa xăm, rồi chợt mở lời: *"Hôm nay là ngày giỗ của ba mẹ tôi."*

Vừa bắt đầu đã là đề tài quá sức rồi! Từ Lạc Dương nhanh chóng nghĩ, tình huống này thì nên an ủi như thế nào đây, nhưng cậu suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy thật ra chả có gì hợp để an ủi cả, ngôn ngữ rất yếu ớt.

Thế là Từ Lạc Dương xoay người, tiến lên hai bước, giang hai cánh tay ra ôm lấy Thích Trường An. Vì để nước trong ly không bị hắt ra ngoài, tư thế của cậu hơi kỳ quặc.

Từ Lạc Dương ôm xong muốn lùi lại, nhưng lại phát hiện Thích Trường An trở tay ôm lấy cậu, rõ ràng không có ý định buông tay. Cậu suy nghĩ một chút, rồi cứ tiếp tục bưng ly nước, khó khăn mà duy trì tư thế cũ.

Ôm đi ôm đi, chia sẻ chút ấm áp cho anh đó, để anh có thể bớt khó chịu một chút.

Mười mấy giây sau, cậu mới nghe thấy giọng nói của Thích Trường An, vừa thấp vừa khàn: *"Thật ra tôi không chắc, rốt cuộc mình còn buồn, hay là không buồn nữa."*

Hình như cũng chẳng cần câu trả lời, Thích Trường An tự nói tiếp: *"Tôi chẳng có ấn tượng gì về ba cả, ông ấy chẳng ở nhà bao giờ, mỗi ngày đều rất bận rộn, cũng rất ít nói chuyện với tôi. Mà mẹ tôi… bà ấy rất thích khóc, trong trí nhớ của tôi lúc nào bà ấy cũng khóc cả."*

Sẽ vừa khóc vừa đút cho anh đủ loại thuốc, sẽ vừa khóc vừa bảo anh phối hợp để bác sĩ kiểm tra và trị liệu, ngày qua ngày anh đều mệt mỏi nằm trên giường bệnh, nghe mẹ không ngừng nói yêu anh, nhưng cái phần tình yêu này, lại khiến anh cảm thấy sợ hãi.

Phát hiện toàn thân Thích Trường An đang hơi phát run, giống như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc từ tận đáy lòng, Từ Lạc Dương chậm rãi đẩy người ra: *"Trường An, anh đợi tui một chút, tui đi lấy cái này."*

Chẳng bao lâu sau, Từ Lạc Dương lại chạy trở về, đem thứ gì đó trong tay thả vào lòng bàn tay Thích Trường An.

"Trước đây mẹ tui nói với tui rằng, nếu như trong lòng có chuyện gì buồn, có thể lặng lẽ nói với hòn đá, sau đó ném hòn đá đi thật xa thật xa, làm như vậy, những chuyện không vui kia, cũng sẽ cách anh thật xa thật xa." Ánh mắt Từ Lạc Dương chăm chú nhìn Thích Trường An: *"Trường An, anh có muốn thử không?"*

Cúi đầu nhìn hai hòn đá rất nhỏ trong lòng bàn tay, Thích Trường An không muốn từ chối Từ Lạc Dương. Anh cầm lấy một hòn đá, sau khi nắm chặt nửa phút, bèn dùng sức ném đi thật xa.

Khoảnh khắc hòn đá bị ném đi, ngay lập tức không thấy rõ tung tích nữa, Thích Trường An chợt cảm thấy, mù mịt đè ép trong lòng hình như đã được buông lỏng, khiến anh có thể xả hơi.

Sáng hôm sau, Từ Lạc Dương đang buộc tạp dề vừa ở trong phòng bếp chiên trứng gà, vừa ngáp không ngừng.

Chín giờ rồi, cậu xoắn xuýt rốt cục có nên đi gọi Thích Trường An dậy hay không, không cẩn thận lại nhớ tới tối qua, cậu ở bên cạnh Thích Trường An đứng trên ban công hứng gió hơn nửa tiếng, muỗi không chích Thích Trường An, mà tập trung hỏa lực chích cậu, mấy chỗ lộ ra trên cổ và cánh tay đều có nốt đỏ, vô cùng thê thảm.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa lại vang lên, trong lòng Từ Lạc Dương nhảy ra một dự cảm xấu, cậu lê chân đi ra mở cửa —— quả nhiên là Trịnh Đông.

Vận mệnh dạo này rốt cuộc xấu đến mức nào chứ!

Trịnh Đông đứng ở cửa, nhìn Từ Lạc Dương tay phải cầm xẻng cơm, mặc đồ ngủ, trên eo còn buộc tạp dề, nhất thời không biết nói gì.

Vẫn là Từ Lạc Dương tố chất tâm lý tuyệt hảo bắt chuyện trước: *"Anh Trịnh, chào buổi sáng nha! Hahaha, lâu rồi không gặp!"*

Vào lúc này, giọng Thích Trường An vang lên sau lưng cậu: *"Lạc Dương, hình như tôi nghe thấy có người nhấn chuông cửa?"*

Nhìn Thích Trường An từ phòng ngủ đi ra, mặc đồ ngủ và dép đôi với Từ Lạc Dương, lại nhìn Từ Lạc Dương bên mép cổ áo còn lộ ra chút vệt đỏ, trong lòng Trịnh Đông nhảy lên một cái, anh ta nhỏ giọng nói: *"Từ Lạc Dương cậu giải thích cho rõ ràng, đây là chuyện gì vậy hả?"*

=========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Đừng buồn, tui sẽ chia đá nhỏ cho anh.

15. Chương 15: Viên Kẹo Thứ Mười Lăm

Vẻ mặt Từ Lạc Dương mơ hồ, cậu theo bản năng mà khua xẻng cơm trong tay mấy cái: *"Đợi chút, anh Trịnh anh sốt ruột kêu em giải thích tình hình, nhưng trước tiên cũng phải nói cho em biết, rốt cục là em phải giải thích chuyện gì chứ!"*

Tim Trịnh Đông cũng sắp thắt lại luôn, anh cố gắng hạ thấp giọng mà la lên: *"Cậu và Thích Trường An đó!"*

"??"

Từ Lạc Dương cố gắng tìm hiểu điểm khiến đối phương sốt ruột, nhưng vẫn không hiểu nổi, nên dứt khoát kể tình hình thực tế: *"Hôm qua em và Trường An từ trấn Tần Lí về, đi treo đánh tiểu quái. Nhưng buổi tối Trường An không có chỗ ở, nên em bảo ảnh tới chỗ em ở một đêm, có chỗ nào không đúng hả?"*

Sau khi nói xong, đối mặt với vẻ mặt lên án *"Cậu lừa anh"* của Trịnh Đông, Từ Lạc Dương càng mờ mịt

---

Một tháng không gặp, lẽ nào trong một tháng đó sóng não của mình và quản lý đã cách nhau một vũ trụ mênh mông rồi ư?

"Vậy chỗ cổ áo cậu, phân nửa dấu hôn bị lộ ra đó là chuyện gì hả?"

FA quật cường sao trên người lại có dấu hôn được! Từ Lạc Dương theo tầm mắt của Trịnh Đông cúi đầu xuống, lập tức bị chấn kinh: *"Đậu móa! Anh Trịnh, anh lộ rồi nha, đầu anh đầy tư tưởng đồi trụy nha! Đây đúng là 'dấu hôn', nhưng mà bị muỗi hôn đó!"*

Nói xong, Từ Lạc Dương còn kéo cổ áo xuống, vô cùng thẳng thắn vô tư cho Trịnh Đông nhìn.

Thích Trường An thay xong quần áo đi qua, đúng lúc nhìn thấy động tác của Từ Lạc Dương, nên theo bản năng giơ tay ra, giúp Từ Lạc Dương sửa lại cổ áo: *"Trời lạnh, đừng để bị cảm."*

Từ Lạc Dương: *"…"*

Trịnh Đông: *"…"*

Thích Trường An không định sửa lại câu nói xa rời thực tế vô cùng nghiêm trọng của mình, mà lịch sự chào hỏi Trịnh Đông: *"Chào anh, tôi là Thích Trường An, lần đầu gặp mặt."*

Sự chú ý bị dời đi, chỉ cần không phải đối mặt với Từ Lạc Dương, nụ cười của Trịnh Đông đều rất có lực tương tác: *"Chào cậu, tôi là Trịnh Đông, quản lý của Lạc Dương, gần đây thường xuyên nghe Lạc Dương nhắc đến cậu."*

Thích Trường An lộ ra chút ý cười.

Đóng cửa lại, Từ Lạc Dương cắt đứt cuộc trò chuyện đầy khách sáo của hai người, vừa đi vào bên trong vừa hỏi Trịnh Đông: *"Anh Trịnh, sao anh biết em về nhà vậy?"*

"Còn phải nói, cậu nhắc tới anh liền đau lòng! Cậu lặng lẽ chạy về, còn không nói với anh một tiếng."

Từ Lạc Dương cây ngay không sợ chết đứng nói: *"Anh cũng nói em lặng lẽ về đó, nếu như nói cho anh biết, chắc chắn sẽ không thỏa mãn được định nghĩa của trạng thái 'lặng lẽ'. Hơn nữa anh có thấy đứa học sinh cấp ba nào buổi trưa trèo tường ra ngoài chơi bóng rổ, mà còn báo cáo trước cho giáo viên chủ nhiệm không?"*

Chủ nhiệm lớp Trịnh Đông cảm thấy, Từ Lạc Dương nói rất có lý!

"Vậy trước tiên không nói đến chuyện này nữa, cậu vừa nói các cậu về treo đánh tiểu quái, là đi đánh mặt ai?" Hợp tác với nhau đã mấy năm, Trịnh Đông đối với thói quen dùng từ của Từ Lạc Dương hiểu rõ vô cùng: *"Với cả, hôm qua cậu chạy tới câu lạc bộ Tiêm Đính làm gì?"*

"Tụi em đi —— ý, anh Trịnh sao anh biết hôm qua em tới câu lạc bộ Tiêm Đính vậy? Hóa ra mạng lưới tin tức của anh lại rộng như vậy nha!"

*"Lên cả hotsearch rồi đó, nếu như anh còn không biết thì anh là đồ ngốc rồi!"*Thấy hai người Từ Lạc Dương và Thích Trường An rõ ràng cũng không biết chuyện lên hotsearch, Trịnh Đông đành phải kiên nhẫn giải thích.

"Hôm qua fan của các cậu nhận ra hai cậu ở sân bay, nên một mạch đi theo tới câu lạc bộ Tiêm Đính, sau khi về nhà liền post weibo, thế là Cổ Thành cp lại lên hotsearch, sáng nay sau khi anh nhìn thấy, đoán cậu chắc sẽ không về trấn Tần Lí trong đêm, vậy nên mới tới đây xem cậu có nhà không."

Từ Lạc Dương gãi gãi tóc, hơi thất vọng: *"Hôm qua em đeo kính đen, đeo khẩu trang, còn đội cả mũ, bọc đến mức ngay cả chính em cũng không nhận ra, vậy mà vẫn có fan nhận ra em hở?"*

Tiếp đó, cậu lại theo trình tự thời gian, kể lại chuyện hôm qua Thích Trường An dẫn theo cậu đi treo Ngô Tất lên đánh, còn cố ý bắt chước vẻ mặt của đối phương, diễn rất xuất thần.

Từ Lạc Dương diễn, Thích Trường An đứng bên cạnh xem, Trịnh Đông chú ý đến nụ cười của đối phương, cảm thấy nó cứ là lạ —— hơi giống tổng tài bá đạo cưng chiều nhìn nữ chính ngốc bạch ngọt trong phim thần tượng.

Bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ, Trịnh Đông vội vàng thu hồi lại —— anh biết, mặc dù bình thường Từ Lạc Dương trông cẩu thả chẳng thể yên tâm được chuyện gì, nhưng từ nhỏ đã đi theo ba mẹ vào showbiz, hoàn toàn không đủ điều kiện để trở thành ngốc bạch ngọt đâu.

Hiểu rõ đầu đuôi sự việc, ba người ngồi xuống quanh bàn ăn, Từ Lạc Dương chạy về phòng bếp, bưng trứng đã chiên xong để lên đĩa đi ra ngoài, còn có cả cháo trắng nấu rất nhừ nữa, cậu và Thích Trường An mỗi người một bát.

Trứng gà Từ Lạc Dương chiên rất có phong cách cá nhân, lòng trắng trứng và lòng đỏ trứng tách ra chiên, sau đó kiên nhẫn mà xếp lại thành thành con mèo —— lòng trắng trứng thì biến thành hình mặt mèo, còn hai cái lòng đỏ thì làm mắt mèo.

Trịnh Đông đã sớm muốn diss, nhịn không được mà thảo luận với Thích Trường An: *"Cậu không cảm thấy mới sáng sớm, đối mặt với cái trứng chiên này, cơn buồn ngủ sẽ bị dọa chạy ngay lập tức sao?"*

Thích Trường An lịch sự để đũa trong tay xuống trả lời: *"Tôi cảm thấy rất đáng yêu."*

"…" Tôi nhìn ra rồi, cậu là một đảng với Từ Lạc Dương.

Từ Lạc Dương ở bên cạnh nghe rõ ràng tỏ vẻ không phục, cậu dùng di động chụp trứng chiên lại, rồi nhanh chóng post lên weibo.

Bên này cậu vừa post, Thích Trường An đã nhấn share và bình luận, *"Trứng chiên ngon nhất. // Từ Lạc Dương: Mắt to long lanh có thần!"*

Nhìn thấy động tác một trước một sau của hai người kia, Trịnh Đông cảm thấy mắt mình hơi đau. Anh nhớ lại lúc trước mình từng qua xem weibo của Thích Trường An, nhìn những bài post liên tiếp share, cùng với số người follow là "1", anh cũng giống như fan, có một loại ảo giác bị đập cẩu lương vào mặt.

Vì để phối hợp với Thích Trường An, tốc độ ăn cơm của Từ Lạc Dương rất là chậm, cậu hỏi Trịnh Đông: *"Anh Trịnh, anh cố ý tới tìm em là có chuyện gì ư?"*

"Ừm, có chuyện." Nói xong, Trịnh Đông mở ghi chép trên điện thoại ra: *"Chuyện đầu tiên là về bộ phim, hôm nay trời chưa sáng đạo diễn Trương đã gọi điện cho anh, nói để tránh việc xuất hiện thêm con thiêu thân nào nữa, kịch bản cũng đã sửa xong rồi, nên muốn quay phim sớm, hỏi bên chúng ta có vấn đề gì không."*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Kịch bản đã quyết định rồi, vậy tên phim đã quyết định chưa?"*

"Quyết định rồi, tên là Lối rẽ ."

Từ Lạc Dương và Thích Trường An liếc nhìn nhau, nghĩ đến Hứa Trạm và Tần Triều trong phim, đúng là dần dần bước trên con đường khác nhau, đường đời của hai người rốt cuộc không giao nhau nữa, trong lòng đều nổi lên một loại bi ai rất khó diễn tả —— đến từ chính nhân vật mà họ được nhận.

"Chuyện thứ hai là, hợp đồng đã tới tay anh rồi."

Từ Lạc Dương không phản ứng kịp: *"Hợp đồng gì cơ?"*

"Hợp đồng hát nhạc cuối phim, đạo diễn Trương chắc cũng đã nhắc đến với cậu rồi đúng không? Anh xem rồi, không có vấn đề gì cả, nhân lúc cậu đang ở đây, lát nữa ăn xong thì ký luôn đi."

Nhớ lại lúc cùng ăn đồ nướng, đạo diễn Trương đúng là đã nhắc tới, Từ Lạc Dương đồng ý.

"Một chuyện cuối cùng là, có cần loại bỏ hotsearch của hai cậu không? Nếu như quyết định không sao tác cp, thì chúng ta sẽ cố gắng tránh khỏi những tình huống như thế này."

Sao tác cp vốn là một chuyện cùng tồn tại nguy hiểm và lợi ích, sao tác tốt, thì hai bên đều được lợi, nhân khí và độ hot sẽ cùng tăng. Nếu sao tác hỏng, làm mất cảm giác không nói, fan hai bên có thể sẽ ném đá đến mức trời đất mù mịt, hai người có lẽ cũng sẽ kết thù, dù sao thì việc ràng buộc nhau, nếu xảy ra chuyện thì rất dễ liên lụy đến nhau.

Lần này tới đây, phát hiện lúc Từ Lạc Dương và Thích Trường An ở chung với nhau, bầu không khí rất tốt, chắc cũng đã thành bạn của nhau, Trịnh Đông bèn muốn cố gắng hết sức để tránh khỏi nguy hiểm.

Từ Lạc Dương không trực tiếp đưa ra quyết định, mà hỏi Thích Trường An: *"Anh cảm thấy thế nào?"*

Thích Trường An vốn muốn nói tôi không thành vấn đề, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại là: *"Nếu loại bỏ thì quá là thận trọng rồi, cái này vốn chỉ là hành vi tự phát của fan. Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên nhé, thế nào?"*Câu cuối cùng anh hỏi Từ Lạc Dương.

"Ừm, tui bỏ một phiếu!"

Trịnh Đông gật đầu: *"Vậy được rồi, tôi về sẽ liên hệ với quản lý của cậu."*

Thái độ đối với "Cổ Thành cp" coi như đã quyết định rồi.

Ăn xong bữa sáng, Thích Trường An tự giác tới phòng bếp rửa chén.

Trịnh Đông theo bản năng hơi thả lỏng, sáp lại gần Từ Lạc Dương tán phét: *"Cậu và Thích Trường An sống chung với nhau tốt lắm hả?"*

"Ừm, tính cách ảnh rất tốt, với cả còn giúp em nhiều lần nữa." Từ Lạc Dương nghiêng đầu liếc nhìn Thích Trường An đang rửa chén trong phòng bếp, chợt nhớ lại vẻ mặt Thích Trường An lúc nói đến ngày giỗ của ba mẹ anh tối hôm qua.

Từ Lạc Dương không biết phải giải thích như thế nào về loại cảm giác khó chịu mơ hồ trong lòng mình, chỉ có thể tạm thời lý giải, là vì cậu và Thích Trường An giống nhau, ba mẹ đều đã mất, khiến cậu cảm thấy hai người đồng bệnh tương liên.

Lo lắng về cảm nhận của Từ Lạc Dương, Trịnh Đông nhắc nhở: *"Cậu ta chắc không phải là người bình thường."*

Mặc dù thời gian tiếp xúc rất ngắn, nhưng khả năng nhìn người của Trịnh Đông rất độc ——

Thích Trường An cách biệt hẳn với mọi người, có loại giáo dưỡng toát ra từ trong xương, liên hệ đến khả năng có thể treo nhà đầu tư và Ngô Tất lên đánh, bối cảnh chắc chắn cực kỳ thâm hậu, hơn nữa, cái họ "Thích" này cũng không gặp nhiều như vậy. Tính cách cũng rất lạnh nhạt, toàn bộ hành trình chẳng gì có thể kích thích khiến tâm trạng đối phương thay đổi, ngoại trừ Từ Lạc Dương.

Trịnh Đông nhạy bén nhận ra, mỗi lần vừa nhắc đến đề tài về Từ Lạc Dương, Thích Trường An sẽ theo bản năng mà chia một chút sự chú ý qua. Hơn nữa đối với Từ Lạc Dương, Thích Trường An sẽ nói và mỉm cười rất nhiều.

Từ Lạc Dương nghe xong phán đoán của Trịnh Đông nói: *"Ừm, ảnh đúng là không phải người bình thường."*Thích Trường An là yêu nhị đại cực kỳ thâm sâu, sao có thể là người bình thường được?

Nhưng nhớ đến việc phải giúp Thích Trường An giấu đi thân phận thật, Từ Lạc Dương vội vàng chuyển đề

tài.

Công ty còn có việc, sau khi giao việc xong, Trịnh Đông định rời đi trước. Trước khi đi còn không quên căn dặn Từ Lạc Dương: *"Nhất định nhất định phải cần kiệm giản dị một chút, ăn ít lại hoặc là không ăn thịt, có chút gánh nặng thần tượng giùm được không hả? Nếu như cậu mập lên, stylist và nhân viên makeup có lẽ sẽ nổ tung tại chỗ đó!"*

Từ Lạc Dương hôm qua mới ăn phật nhảy tường và một đống cá thịt mặt không biến sắc nói: *"Nhớ rồi mà, anh yên tâm! Với lại không phải còn có Trường An đây sao, ảnh sẽ giám sát em."*

Thích Trường An gật đầu: *"Ừ, tôi sẽ giám sát Lạc Dương."*

Trịnh Đông yên tâm rời đi.

Mười giờ hơn, Thích Trường An ở trong phòng ngủ, sau khi uống thuốc điều trị chứng loạn sắc tố mống mắt khác thường, tác dụng phụ xảy ra rất nhanh, trước mặt hơi choáng, thái dương căng đau, anh đành phải nằm dài trên giường, chẳng bao lâu sau đã mơ màng ngủ thiếp đi. Trong mơ có tiếng đàn nhẹ nhàng chậm rãi, dịu dàng giống như suối nước.

Là Từ Lạc Dương đang đánh piano.

Từ phòng ngủ đi ra, Thích Trường An không tới gần, mà chỉ đứng xa xa nhìn Từ Lạc Dương ngồi trên ghế piano, vẻ mặt chăm chú. Hình như cậu đang soạn nhạc, bài nhạc vẫn chưa ăn khớp, nhưng thỉnh thoảng cậu sẽ biểu diễn một ít đoạn nhạc hoàn chỉnh, sẽ khiến người ta nghĩ đến giữa hè nóng bức, giữa khung trời chật chội của một ngõ hẻm, hy vọng đều bị tuyệt vọng phá hủy.

Piano để ở chỗ gần ban công, cửa sổ mở ra, có lẽ là vì dưới lầu có một cái hồ nhỏ, nên gió thổi tới đều mang theo hơi nước ẩm ướt.

Thích Trường An nhớ tới hòn đá tối qua bị anh ném đi, chắc đã rơi vào trong cái hồ đó.

Mấy năm trước, mỗi khi tới ngày giỗ của ba mẹ, anh sẽ hơi không kiểm soát được tâm trạng tiêu cực của mình. Vậy nên, ngày hôm qua vào khoảnh khắc Từ Lạc Dương hỏi anh có chỗ ở không, đáy lòng anh liền dâng lên khát vọng mãnh liệt ——

Anh không muốn phải một mình nữa, anh muốn tới gần cậu.

Cái ôm ở trên ban công, hai viên đá cậu đưa tới, đều giống như mũi nhọn, rạch qua những đám mây đen u ám tích lũy suốt bao nhiêu năm.

Cậu thì lại giống như một đốm lửa.

Thích Trường An thả nhẹ bước chân, đi về phía Từ Lạc Dương.

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Trời lạnh, đừng để bị cảm? Chẳng lẽ nhận thức của yêu quái về nhiệt độ khác với loài người ư? [nghi hoặc.jpg]

16. Chương 16: Viên Kẹo Thứ Mười Sáu

"Trường An?"

Nhìn thấy Thích Trường An không biết đã đứng bên cạnh piano từ lúc nào, rõ ràng đã nghe được một lúc rồi, Từ Lạc Dương dừng đôi tay đang ấn phím đàn lại, giọng điệu hơi lo lắng: *"Anh có muốn ngủ thêm một lúc nữa không?"* Nói xong chỉ chỉ mặt mình: *"Sắc mặt anh rất kém."*

Thích Trường An vì sức khỏe không tốt, bình thường màu môi trông cũng rất nhạt, hôm nay giữa lông mày còn hiện ra chút mệt mỏi, ngay cả cảm giác sắc bén nơi đuôi mắt cũng trở nên yếu đi một chút.

Nhưng chính dáng vẻ hơi yếu ớt này, lại khiến Từ Lạc Dương cảm nhận được một loại vẻ đẹp —— lần này rốt cục cậu cũng biết, vì sao lại có cách nói "bệnh mỹ nhân" như vậy rồi. Đối mặt với một Thích Trường An như vậy, giọng điệu Từ Lạc Dương cũng mềm mại không ít ——

(Bệnh mỹ nhân: cụm này là để chỉ những người đẹp khi bị bệnh có vẻ càng đẹp hơn, vẻ đẹp yếu đuối ấy.)

Thật sự rất sợ chỉ cần thở hơi mạnh một chút là Trường An đã bị thổi ngã!

"Tôi uống thuốc rồi, không cần lo lắng đâu." Thích Trường An nhẹ lắc đầu, khóe môi nhạt màu khẽ cong lên.

Từ Lạc Dương lập tức bị nụ cười này đánh trúng, cậu cảm thấy nụ cười của Thích Trường An vào khoảnh khắc này, giống như sương mù sáng sớm trên núi cao rừng rậm vậy. Cậu chăm chú nhìn thêm một lúc nữa, rồi bỗng đứng dậy nói: *"Anh đợi tui một chút, tui quay lại ngay!"* Nói xong liền chạy đi.

Lúc Từ Lạc Dương quay lại, trên tay nhiều thêm một cái áo khoác mỏng màu đen, cậu đưa cho Thích Trường An: *"Hay là anh mặc thêm cái áo này đi? Chỉ mặc sơ mi hình như quá mỏng, cái áo này là đồ mới, tui chưa mặc lần nào đâu."*

Thích Trường An nhận lấy, trực tiếp khoác luôn lên vai. Cái áo này không có túi, cổ áo còn có cả sợi bạc

thêu rất tỉ mỉ, khéo léo làm nổi bật lên đường nét của cầm. Từ Lạc Dương càng nhìn càng cảm thấy cái áo này mặc trên người Thích Trường An đẹp hơn mình mặc rất nhiều!

Cảm thấy mỹ mãn ngồi lại trên ghế chơi đàn, Từ Lạc Dương theo bản năng hơi dịch người qua, nhường ra một nửa chỗ: *"Anh có muốn ngồi cùng tui không?"*

Nhưng cậu vừa hỏi xong đã cảm thấy hối hận, cậu cũng biết Thích Trường An không thích tiếp xúc thân thể với người khác, đang nghĩ xem phải làm sao để cứu vãn, Từ Lạc Dương đã nhìn thấy Thích Trường An vô cùng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cậu.

Hai người đàn ông trưởng thành cùng ngồi trên một cái ghế chơi đàn, không thể tránh khỏi việc ngồi rất sát nhau, vai thỉnh thoảng còn cọ vào nhau mấy lần, Từ Lạc Dương thậm chí còn ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người đối phương —— là mùi sữa tắm trong nhà.

Rõ ràng đã ngửi quen từ lâu rồi, nhưng cứ cảm thấy lần này mùi hương rất dễ chịu!

"Cậu đang viết bài hát hả?" Giọng nói Thích Trường An rất gần, còn vì thân thể không thoải mái, nên khàn khàn nữa.

Từ Lạc Dương gật đầu, xoa xoa cái lỗ tai bỗng tê dại của mình, tự nhiên cảm thấy hơi không thoải mái. Nhưng từ trước đến giờ cậu đều rất phóng khoáng, rất nhanh đã quẳng cái cảm giác không thoải mái này ra sau đầu. Chỉ tờ giấy vẽ loạn đặt trên kệ phổ, Từ Lạc Dương mỉm cười nói: *"Ban nãy đang đọc kịch bản, chợt có chút linh cảm, nên muốn đánh một đoạn thử cảm giác xem thế nào."*

"Linh cảm tới từ Hứa Trạm hả?"

"Anh nghe ra ư?" Từ Lạc Dương hơi ngạc nhiên và vui mừng nhìn Thích Trường An, tốc độ nói nhanh hơn không ít: *"Đúng vậy, lúc tui đọc lời thoại của Hứa Trạm thì nghĩ ra, với cả ban nãy lúc tui viết bài hát cũng nghĩ tới hắn."*

Từ Lạc Dương đã nói là không dừng được, cậu có loại cảm giác tìm được tri âm: *"Hứa Trạm là người có thân thế rất phức tạp, lúc đầu hơi trầm mặc nội liễm, chín chắn hơn bạn cùng tuổi, tương phản rất rõ nét với Tần Triều do tui đóng.*

Sau này người nhà của hắn chết thảm, hắn tự tay giết chết hung thủ, sau đó tiếp tục làm một thợ mộc bình thường. Nếu như không phải Tần Triều quay về trấn nhỏ đó, có lẽ hắn sẽ sống an ổn như vậy cho đến hết đời, cũng sẽ giấu cái bí mật này cả đời."

Thích Trường An nói tiếp: *"Vậy nên trong bài hát của cậu, mới truyền tải tâm tình tuyệt vọng cực hạn hả?"*

"Đúng vậy, bởi vì vào khoảnh khắc mà hắn giết người, hắn liền biết, mặc dù hắn báo được thù, nhưng đã mất đi người nhà, giờ cũng sắp mất luôn người bạn duy nhất cùng nhau lớn lên từ nhỏ."

"Ừm," Thích Trường An đồng ý nói: *"Tần Triều là một cảnh sát đầy tinh thần trọng nghĩa, vậy nên hắn chẳng thể thản nhiên đối mặt với Tần Triều được."*

Từ Lạc Dương gật đầu liên tục: *"Đúng là như vậy!"* Tâm tình của cậu kích động, tay trái đặt trên phím đàn, tự do nhàn nhã đàn ra mấy âm. Âm cuối còn chưa dừng, liền nhận ra tay phải của Thích Trường An cũng đã phủ lên phím đàn, khớp ngón tay rõ ràng hơi dùng sức, tự nhiên mà đắm chìm vào trong tiết tấu của Từ Lạc Dương, một chút cảm giác không phù hợp cũng không có.

Hai người đều không nói chuyện, mà vô cùng ăn ý, cùng trôi chảy đàn ra một đoạn ngắn ca khúc mà trước đó Từ Lạc Dương đã viết xong. Nốt nhạc cuối cùng tiêu tan, ngón tay Từ Lạc Dương kề bên ngón tay Thích Trường An, cậu không nhịn được mà nghiêng đầu, mỉm cười với đối phương.

****

Sau tết trùng cửu, nhiệt độ bắt đầu giảm.

Trước đó một tuần, bọn họ mới vừa trở lại trấn Tần Lí, đã nhận được tin tức của đạo diễn Trương, bộ phim sẽ khởi công vào ngày 23 tháng 10, kịch bản sau cùng cũng đưa tới cùng lúc, so với bản lúc trước thì sửa đổi không nhiều lắm.

Từ Lạc Dương từ đồn cảnh sát về, lực chú ý cũng hơi mất tập trung, hơn nữa bữa tối lúc gọi món ăn, cậu còn vô cùng khác thường mà không gọi thịt.

Thích Trường An giúp cậu múc một chén canh nguội nhỏ, trong mắt có một chút lo lắng: *"Lạc Dương, cậu không khỏe hả?"*

Mấy giây sau, Từ Lạc Dương mới phản ứng lại, tay cậu chống cằm, lắc lắc đầu: *"Không phải không khỏe, mà là không muốn ăn thịt lắm."* Nói xong, cậu thở dài, giống y như hoa bị héo.

Tình trạng như vậy vẫn cứ tiếp diễn cho đến lúc về nhà, Thích Trường An tắm xong đi ra, thì nhìn thấy Từ Lạc Dương nằm sấp trên sô pha trong phòng khách, trong ngực ôm bồn tiên nhân chưởng mang từ thành phố B tới, không biết đang ngẩn người làm gì, nhiều lần đều suýt chút nữa đem mặt đâm lên tiên nhân chưởng, Thích Trường An nhìn mà hết cả hồn.

"Lạc Dương?"

Nhìn thấy Thích Trường An đi tới, Từ Lạc Dương ôm tiên nhân chưởng "vụt" một cái ngồi dậy: *"Trường An, tui có thể ——"* cậu nói được một nửa, lại nuốt ngược trở vào: *"Thôi bỏ đi, tui phải kiên cường dũng cảm một chút, hay là chúng ta đối diễn đi!"*

Nhận ra Từ Lạc Dương không muốn nói, Thích Trường An cũng không hỏi lại nữa, anh phối hợp lấy kịch bản ra, bắt đầu nghiêm túc đối diễn.

Qua hừng đông một chút, Từ Lạc Dương oán niệm nhìn chằm chằm đèn treo trên trần nhà, lần thứ bảy cầm điện thoại lên, lần này cuối cùng cũng gửi tin nhắn đi: *"Trường An, anh đã ngủ chưa?"*

Cậu tự nói với mình ở trong lòng, nếu như Thích Trường An ngủ rồi không trả lời, vậy cậu sẽ từ bỏ, nếu như chưa ngủ ——

Chưa tới mười giây, tin nhắn trả lời của Thích Trường An đã tới: *"Tôi vẫn chưa ngủ, sao vậy?"*

Lần này Từ Lạc Dương không xoắn xuýt nữa, cậu ngồi xếp bằng trên giường, vẻ mặt đau khổ, bùm bùm gõ chữ: *"Xin anh cứu lấy tui! Tối nay tui có thể tới phòng anh ngủ không? Ngủ một mình tui sợ lắm!"*

Ngay sau đó lại giải thích nguyên nhân: *"Hôm nay không phải tui thông báo với anh Hướng, bắt đầu từ ngày mai sẽ không tới đồn cảnh sát nữa sao? Kết quả ảnh tóm lấy cơ hội cuối cùng, dẫn tui đi nạp thêm một đống kiến thức. Cái gì mà vụ án giết người phân thân nè, treo cổ nè, dùng sáp đỏ niêm phong thi thể nè, tất cả đều đầy đủ ảnh chụp và hồ sơ, còn miêu tả rất tỉ mỉ nữa, đến giờ tui vẫn chưa trở lại bình thường, mắt cũng không dám nhắm lại, anh Trường An cầu xin thu lưu!"*

Sau khi nhấn gửi đi, Từ Lạc Dương còn nhắn thêm một tin: *"Tui sẽ tự mang gối, đệm chăn tơ tằm qua, ngủ dưới đất ở bên cạnh anh là được rồi! Không ngáy không mộng du, không nghiến răng không đá chân, trước khi ngủ còn có thể tâm sự với anh, nửa đêm đắp chăn giúp anh nữa!"*

Lần này, một hồi lâu sau, cậu mới nhận được tin nhắn trả lời của Thích Trường An: *"Được, cậu qua đi."*

Từ Lạc Dương kích động đến mức suýt chút nữa nhảy nhót ở trên giường!

Ba phút sau, Từ Lạc Dương xỏ dép lê ôm chăn đến phòng cách vách, bên trong chỉ bật một cái đèn tường, ánh sáng hơi tối.

Cậu trở tay đóng cửa lại, nhìn thấy dưới ánh đèn lờ mờ, Thích Trường An đang ngồi dựa vào đầu giường, nhìn về phía cậu. Tóc đối phương hơi lộn xộn, đồ ngủ màu đen làm nổi bật làn da vô cùng trắng, ống tay áo thêu kim tuyến che khuất mu bàn tay, chỉ để lộ ngón tay thon dài, đẹp giống như một bức tranh sơn dầu vậy.

Từ Lạc Dương hai ba phát đã trải xong cái ổ tạm thời của mình, sàn nhà hơi cứng, nhưng chịu đựng một chút là được rồi, bởi vì biết Thích Trường An là yêu quái, nên Từ Lạc Dương nhắm mắt lại, các loại tranh ảnh phân vụn thi thể trong đầu đều biến mất sạch sẽ, chỉ có dáng vẻ ban nãy Thích Trường An mặc đồ ngủ đang tuần hoàn gửi tin nhắn.

Quả nhiên, năng lực của đại yêu quái thật sự rất lợi hại!

Từ Lạc Dương bày xong tư thế ngủ, tự giác gọi một tiếng *"anh Trường An"*, sau đó nghiêm túc chúc ngủ ngon.

"Ngủ ngon." Giọng nói Thích Trường An mang theo ý cười, sau một tiếng "tách", ánh sáng tối sầm.

Trong phòng rất yên tĩnh, Từ Lạc Dương nghe thấy tiếng hít thở của một người khác trong bóng tối, vô cùng có cảm giác an toàn, cậu đang định nhắm mắt ngủ, chợt nghe thấy giọng nói của Thích Trường An.

"Lạc Dương."

"Hả?" Từ Lạc Dương đáp một tiếng, tiếp đó cậu liền nghe Thích Trường An nói: *"Cậu có muốn… lên đây ngủ chung không?"*

Từ Lạc Dương đúng là rất muốn ngủ chung, nhưng vẫn hơi do dự: *"Nhưng mà, không phải anh không thích người khác áp sát quá gần anh sao?"* Nếu như cậu lên chen chúc với Thích Trường An, chắc là cả đêm đối phương sẽ chẳng ngủ ngon được nhỉ?

"Cậu thì khác." Giọng nói Thích Trường An hơi nhẹ.

Cũng đúng nha, bọn họ là cộng sự với nhau, trong kịch bản, Tần Triều và Hứa Trạm từ nhỏ đã cùng ăn cùng ở, sau này Tần Triều trở lại trấn nhỏ, cũng ở trong nhà Hứa Trạm mấy ngày, ngủ cùng một cái giường.

Coi như diễn tập là được rồi!

"Vậy tui lên đó nha." Đèn tường một lần nữa được mở lên, Từ Lạc Dương ôm gối của mình đứng dậy, mà trên chiếc giường không rộng lắm, Thích Trường An đã dịch vào trong, chừa cho cậu một nửa cái giường.

"Ngủ chung thật hở?"

"Ừm."

Động tác lưu loát đặt gối mình song song với gối của Thích Trường An, giống như là lo lắng Thích Trường An sẽ đổi ý vậy, Từ Lạc Dương lại nhanh chóng để chăn mình lên giường, sau đó thân thủ nhanh nhẹn tiến vào trong chăn, một mạch tắt đèn rồi nằm ngay ngắn.

Cảm giác mình được năng lượng của đại yêu quái che chở, yêu tà không phạm bách độc bất xâm, sau khi Từ Lạc Dương nói tiếng "ngủ ngon", chẳng bao lâu sau đã ngủ thiếp đi.

(Yêu tà không phạm bách độc bất xâm: nghĩa là yêu quái tà ma không đụng được tới bạn Lạc Dương, trăm loại độc cũng không xâm phạm được)

Thích Trường An nghe tiếng hít thở thuộc về Từ Lạc Dương trong bóng tối, cảm thấy tiếng hô hấp này dường như hóa thành sợi tơ, bện thành một tấm lưới tinh mịn, mang theo nhiệt độ nóng bỏng, hoàn toàn

bao phủ trái tim anh, chẳng chừa một khe hở nào.

=======

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Ngủ một mình, sợ đến biến dạng QAQ

17. Chương 17: Viên Kẹo Thứ Mười Bảy

Ngày hôm sau lúc Từ Lạc Dương ngủ dậy, tinh thần rất thoải mái. Cậu theo thói quen nhắm mắt lại, bắt đầu đọc *"3 câu hỏi rời giường"* ở trong lòng —— Tui là ai? Tui đang ở đâu? Hôm nay tui phải làm gì?

Hỏi xong lại tự trả lời, tui là Từ Náo Náo ngủ rất ngon, hôm nay trước tiên là phải dẫn mình đi dạo, rồi chạy bộ nửa giờ, sau đó buổi sáng phải mang theo quà, tới cảm ơn anh Hướng ở đồn cảnh sát và Trang sư phụ của Trường An, buổi chiều thì quay về thu dọn hành lý, để ngày mai khởi hành tới đoàn phim.

Giờ tui đang —— câu hỏi cuối cùng vừa xuất hiện, Từ Lạc Dương ngay lập tức chẳng dám mở mắt ra —— giờ tui đang nằm trên giường của Thích Trường An đó!

Đây cũng không phải là vấn đề quan trọng, trọng điểm là vào giờ phút này, cậu rõ ràng cảm nhận được, tay của mình đang túm chặt lấy cổ tay của ai đó, dựa vào xúc cảm thì chắc chắn không phải của mình.

Không phải của mình, vậy chắc chắn là của Thích Trường An!

Lặng lẽ mở một mắt ra, Từ Lạc Dương bèn phát hiện Thích Trường An đã dậy rồi, anh đang ngồi dựa vào đầu giường, tay phải cầm một quyển sách để đọc. Ánh nắng ngoài cửa sổ rọi lên sườn mặt anh, vô cùng dịu dàng.

Nhưng tư thế cánh tay trái của Thích Trường An rõ ràng hơi không tự nhiên, cả người cũng đang nghiêng về bên trái.

Từ Lạc Dương lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chắc là vì cậu túm lấy cổ tay Thích Trường An không chịu buông, nên sau khi Thích Trường An ngủ dậy, để không đánh thức cậu, cổ tay vẫn duy trì tư thế cố định không nhúc nhích. Hết buồn ngủ lại không thể rời giường cũng chẳng có gì làm, đành phải cầm sách đọc bằng tư thế kỳ quặc.

Từ Lạc Dương cảm động, rồi lại lập tức dâng lên một trận áy náy, cậu đang nghĩ xem phải mở miệng như thế nào, thì đã đối diện với đôi mắt Thích Trường An nhìn qua đây.

"Tỉnh rồi hả?" Thích Trường An vẫn luôn chú ý đến Từ Lạc Dương, đối phương vừa mở mắt anh đã phát hiện ra, nhưng Từ Lạc Dương không định thức dậy, nên anh cũng chẳng lên tiếng.

Cơ mà giờ Từ Lạc Dương cứ nhìn anh chằm chằm, Thích Trường An có chút không chịu nổi, nên mới mở lời.

"Ừm tỉnh rồi," Từ Lạc Dương ngồi dậy, nhìn ánh mặt trời rất sáng ở bên ngoài cửa sổ hỏi: *"Giờ là... mấy giờ rồi?"*

"Chín rưỡi."

Nghe xong câu trả lời của Thích Trường An, Từ Lạc Dương lại ngã về trên giường lần nữa, trong khoảng thời gian ngắn cậu không biết phải nói gì —— làm lỡ mất buổi sáng của Thích Trường An, kế hoạch chạy bộ sáng sớm của chính mình cũng chẳng thực hiện được, tim tui đau quá man.

Một lúc sau, Từ Lạc Dương vùi mặt vào trong gối, giọng ồm ồm nói: *"Cảm ơn anh Trường An."*

Sau khi nói xong mới nhận ra, đậu móa, mình còn chưa buông tay người ta ra nữa! Thế là cậu vội vàng thả tay ra, thì nhìn thấy da cổ tay của đối phương đều bị nắm đỏ rồi.

Cậu càng áy náy hơn!

Thích Trường An rất tự nhiên mà thu tay lại, thấy Từ Lạc Dương tỏ vẻ chán nản, anh cười nói: *"Cậu ngủ không an ổn, tay cứ luôn muốn nắm lấy cái gì đó, nên tôi mới đưa cổ tay cho cậu."*

Gò má Từ Lạc Dương đè lên gối, vô cùng uể oải: *"Anh không cần phải an ủi tui, chắc chắn là tui tự mình sờ mó, rồi túm lấy cổ tay anh không chịu buông."*

Vậy có phải nên vui mừng vì mình nửa đêm không chui vào chăn của đối phương không nhỉ? Đây là thói quen hình thành sau khi ba mẹ cậu mất, buổi tối ngủ cậu rất thích ôm hay cầm thứ gì đó, nếu không sẽ ngủ không say giấc.

Cậu quyết tâm dùng hành động thực tế để bày tỏ sự áy náy của mình: *"Trường An, tui đi làm bữa sáng cho anh nhé!"*

Sau khi ăn xong bữa sáng đặc sắc do Từ Lạc Dương làm, hai người đi tới chợ cũ mua một vò rượu, tới thăm nhà Trang sư phụ trước.

Lúc bọn họ vào cửa, Trang sư phụ đang ở trong khoảng sân đầy nắng điêu khắc hoa văn. Nhìn thấy Thích Trường An và Từ Lạc Dương tới đây, Trang Tiết để dụng cụ trong tay xuống, quay người đi vào nhà.

Từ Lạc Dương đứng trong ánh nắng mùa thu híp mắt lại, lười biếng nói chuyện với Thích Trường An: *"Tui đoán Trang sư phụ chắc đang đi lấy quả, cược ba quả cà chua!"* Nói xong, cậu lại cẩn thận đến gần, nhìn hoa văn vẫn chưa điêu khắc xong, hỏi Thích Trường An: *"Cái mõ nhỏ với cả Lá phong anh tặng tui, cũng dùng cái đục nhỏ và dao khắc này để khắc hả?"*

Lá phong giờ được cậu treo trên móc chìa khóa, cái mõ nhỏ cậu bảo Thích Trường An làm một cái lỗ rồi xâu dây buộc trên cổ tay.

"Ừ, nhưng tôi làm rất ẩu, chỉ học được những thứ cơ bản nhất thôi."

*"Cậu học rất giỏi."*Trang sư phụ đi ra, tay trái cầm tẩu thuốc, tay phải cầm một cái hộp gỗ, đưa cho Thích Trường An: *"Cậu đi theo tôi học nghề mộc gần một tháng, biết chịu khổ, rất quyết tâm. Chuyện quay phim của các cậu tôi không hiểu, nhưng chỉ bằng phần tâm tư này của cậu, cho dù ở lĩnh vực nào, cũng sẽ có thành tựu lớn thôi."*

Nói xong, ông tự mình mở khóa hộp gỗ ra: *"Mấy dụng cụ nhỏ trong cái hộp này, đều là do tôi dựa vào khuôn tay và thói quen của cậu mà vội chế tạo ra. Sau này sự nghiệp của cậu bận bịu, chắc sẽ chẳng có bao nhiêu thời gian và tinh lực đặt vào nghề mộc, nhưng tôi vẫn hy vọng, thỉnh thoảng cậu có thể lấy ra luyện tay nghề một chút, khắc mấy thứ đồ nhỏ nhặt gì đó, chứ đừng hoàn toàn bỏ phínó."*

Theo học lâu rồi, đây là lần đầu tiên Thích Trường An nghe thấy Trang Tiết nói nhiều vậy, anh thận trọng trả lời: *"Người yên tâm, con chắc chắn sẽ không bỏ phí."*

Trang Tiết gật đầu, rồi lại nhìn Từ Lạc Dương đang đứng bên cạnh: *"Mỗi lần tới đây cậu lại mang theo một vò rượu hối lộ tôi, tôi cũng đã chú tâm dạy Thích Trường An rồi, giờ tôi sẽ không tặng cậu thứ gì cả. Có muốn thứ gì, thì cậu tự tìm Thích Trường An, bảo cậu ấy làm tặng cậu."*

Từ Lạc Dương cười cong cả mắt: *"Nhớ rồi ạ!"*

Trang Tiết hút một hơi thuốc, rồi lại lần nữa nhìn về cậu thanh niên rất biết lễ nghi trước mặt, chậm rãi nói: *"Lời này có lẽ tôi không nên nói, nhưng Trường An à, cậu còn trẻ, không có chuyện gì là không thể làm được cả."*

Thích Trường An sững sờ, sau cùng lại nhẹ gật đầu.

Bưng hộp dụng cụ đi tới cổng, Thích Trường An xoay người, trịnh trọng cúi người chào Trang Tiết đang đứng dưới mái hiên.

Tiếp đó, hai người lại một mạch đi tới đồn cảnh sát. Đây là lần đầu tiên Thích Trường An gặp được người cảnh sát cũ dẫn dắt Từ Lạc Dương, da đối phương rất đen, khóe mắt có một vết sẹo dữ tợn, đang đứng bên cạnh cổng hút thuốc, chỉ đứng thôi, mà cũng lộ ra một luồng sát khí.

Từ Lạc Dương đi tới, mỉm cười nói: *"Hôm nay anh Hướng cũng rất ngầu nha!"*

"Không biết lớn nhỏ, nói chuyện cho cẩn thận!" Hướng Chinh giẫm tắt tàn thuốc, cười mắng, nhưng lúc anh ta cười, vết sẹo trông lại càng dữ tợn hơn: *"Có mang quà tới không? Ông đây dẫn cậu chơi với mã tấu, lễ mỏng ông sẽ không nhận."*

"Có người thầy nào như anh không?" Từ Lạc Dương nói thì nói vậy, nhưng rất nhanh cũng đã cầm một bao lì xì trong túi đưa tới.

Hướng Chinh vừa sờ đã biết là cái gì, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, anh ta cau mày: *"Có ý gì hả? Đã nói là hai chai Mao Đài rồi mà?"*

Từ Lạc Dương vẫn mỉm cười, hùng hồn chẳng chút yếu thế nói: *"Mao Đài nặng quá em chẳng muốn xách, anh tự đi mua đi! Dù sao thì cái gì em cũng không nhiều, chỉ nhiều tiền thôi."* Cậu vừa nói vừa lui về sau một bước: *"Nếu như anh nhận, em vẫn sẽ nhận anh làm anh trai, ngày lễ ngày tết sẽ gửi tin nhắn cho anh. Nếu như anh không nhận, em sẽ nhanh chân bỏ chạy!"*

Hướng Chinh im lặng mấy giây, rồi mới hít một hơi thật sâu, bàn tay thô ráp vỗ vỗ vai Từ Lạc Dương: *"Anh cảm ơn cậu."*

Đến chỗ ăn cơm, Thích Trường An mới hỏi: *"Cậu tặng cái gì vậy?"*

"Thẻ ngân hàng á!" Từ Lạc Dương vặn vặn những ngón tay mình: *"Nhà anh Hướng rất khó khăn, trước đây anh ấy làm cảnh sát chống ma túy, sau đó vì không nghe cấp trên chỉ huy, đánh chết một tên nghiện, thêm cả việc phe phái đấu đá lộn xộn, nên bị giáng chức.*

Lúc anh ấy làm cảnh sát chống ma túy đắc tội quá nhiều người, ảnh lo kẻ thù sẽ tìm đến cửa, nên đã dẫn cả nhà tới trấn Tần Lí, thủ trưởng cũ của anh ấy vẫn còn, giúp anh ấy tìm việc làm ở đồn cảnh sát, nhàn rỗi, nhưng cũng chăm lo cho gia đình được."

Từ Lạc Dương giúp Thích Trường An rót một ly nước ấm, rồi nói tiếp: *"Trên người anh Hướng có vết thương cũ, lúc thời tiết thay đổi sẽ bị tái phát. Mẹ anh ấy trúng gió liệt nửa người đã mấy năm rồi, đều dựa vào anh ấy chăm sóc cả. Vợ anh Hướng trước đây từng bị con nghiện tìm tới cửa đâm một nhát, không thể sinh con được, sức khỏe cũng không tốt lắm, vẫn luôn phải uống thuốc. Tui nghĩ, tặng gì cũng chẳng thực tế bằng tặng tiền."*

Thấy ánh mắt Thích Trường An chăm chú nhìn mình, Từ Lạc Dương lại nhỏ giọng nói: *"Tui nhìn thấy rồi, dưới cái vò rượu, anh cũng để một tấm thẻ ngân hàng."*

Thích Trường An gật đầu thừa nhận: *"Trang sư phụ vẫn luôn tâm tâm niệm niệm một khối gỗ tốt, nhưng vẫn không nỡ mua."*

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Từ Lạc Dương bưng ly trà: *"Chúc mừng việc trải nghiệm cuộc sống của chúng ta kết thúc mỹ mãn, vậy kế tiếp, hợp tác vui vẻ nha!"*

Thích Trường An cũng bưng ly lên, ly thủy tinh chạm vào nhau vang lên tiếng lanh lảnh: *"Ừm, hợp tác vui vẻ."*

Ở bên cạnh cậu, lúc nào cũng vui vẻ.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, xe của đoàn phim đã tới đón. Lúc lên xe Từ Lạc Dương mới biết, trong khoảng thời gian này, bao gồm cả đạo diễn Trương, biên kịch, phó đạo diễn và sáu staff đều ở trong trấn Tần Lí, cậu ngạc nhiên hỏi: *"Mấy người ẩn hình hả? Trấn Tần Lí nhỏ như vậy, mà cũng chưa từng gặp luôn!"*

Đạo diễn Trương cười cậu: *"Trong mắt cậu trừ đồ ăn ra thì còn cái gì đâu chứ?"*

Nhìn về Thích Trường An đang đứng bên cạnh, Từ Lạc Dương hất cằm lên: *"Còn cả Hứa Trạm nhà cháu đó!"*

"Được, xem ra còn biết nhập phim, không tệ!" Đạo diễn Trương ôm bình nước ngâm đầy quả ươi, chuyển đề tài cực nhanh: *"Bài hát thì sao? Viết xong chưa?"*

Từ Lạc Dương lập tức xấu hổ, kéo Thích Trường An ngồi xuống ghế trống ở phía sau.

Thêm cả tài xế tổng cộng chín người, lái một chiếc mini bus. Từ Lạc Dương ngồi xuống chẳng được bao lâu đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Tối hôm qua cậu vẫn không dám ngủ một mình, nhưng nghĩ nếu lại chạy đi ngủ nhờ thì rất xấu hổ, nếu như sáng hôm sau ngủ dậy, cậu mà ôm Thích Trường An giống như bạch tuộc thật, thì thật sự rất lúng túng.

Thế là cậu gắng gượng ngủ một mình, sáng dậy tinh thần ủ rũ, không biết rốt cục là tối qua mình có ngủ hay không.

Xe đang chạy trên đường rất vững vàng, bỗng đạo diễn Trương gọi cậu: *"Lạc Dương, lúc trước tôi về thành phố B một chuyến, quản lý nhà cậu nhờ tôi đem cái này cho cậu, nói lúc đi cậu quên mang theo, không có nó, buổi tối chắc chắn cậu sẽ nhớ nó đến không ngủ được."*

Từ Lạc Dương tò mò: *"Sao ngay cả bản thân cháu cũng không biết còn có thứ như thế tồn tại nhỉ?"*

Sau đó cậu liền nhìn thấy, đạo diễn Trương cầm một cái túi thật lớn, từ bên trong lấy ra một con heo

Peppa Pig nhồi bông.

"…."

Là Peppa trên giường cậu không sai.

Làm bộ không nghe thấy tiếng cười trêu ghẹo của những người khác, Từ Lạc Dương tỏ vẻ bình tĩnh nhận lấy Peppa Pig ôm vào trong ngực, rồi lại tỏ vẻ bình tĩnh ôm về chỗ ngồi, cậu quyết định giữ sự lạnh lùng, không tùy tiện nói chuyện nữa.

Nhưng đúng là có hiệu quả, Từ Lạc Dương ôm Peppa, chưa được mấy phút đã ngủ thiếp đi.

Lúc trợ lý đạo diễn qua livestream hậu trường của đoàn phim, bèn nhìn thấy Từ Lạc Dương trong ngực ôm Peppa ngủ rất say, đầu tựa trên vai Thích Trường An. Mà Thích Trường An thì cầm điện thoại của Từ Lạc Dương, đang chăm chú chơi game, mỗi lúc xe rẽ ngoặt, còn sẽ giơ tay cẩn thận bảo vệ đầu Từ Lạc Dương nữa.

Trợ lý cảm thấy, fans của Cổ Thành cp tồn tại trên internet cũng có lý do của nó, ít nhất thì vào giờ phút này, cậu ta đã lặng lẽ gia nhập fandom rồi.

Nói với Thích Trường An đang livestream, trợ lý hạ thấp giọng hỏi: *"Thích tiên sinh, anh đang chơi gì vậy?"*

Thích Trường An trước tiên theo bản năng liếc nhìn xem Từ Lạc Dương có bị đánh thức không, rồi sau đó mới nhỏ giọng trả lời: *"Game của Lạc Dương, giúp cậu ấy qua màn."*

Lúc này, tài xế bóp còi, tốc độ tay của Thích Trường An cực kỳ nhanh, anh cẩn thận bịt kín lỗ tai Từ Lạc Dương, đợi hết ồn, mới tự nhiên mà thu tay về, tiếp tục chơi game.

Trợ lý cúi đầu thử nhìn, quả nhiên, chatbox của livestream đã trực tiếp bùng nổ.

"—— *Tui là Heo nhỏ mà anh Lạc Dương đang ôm trong ngực! Đừng ai giành với tui*!"

"—— *Thích tiên sinh, vậy Lạc Dương xin nhờ anh nhé."*

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Peppa Pig... tao cũng biết tự ái mà QAQ

18. Chương 18: Viên Kẹo Thứ Mười Tám

Vừa ngủ một giấc là đã đến nơi, Từ Lạc Dương bị đánh thức đi theo người ta xuống xe, mơ mơ màng màng suýt chút nữa té xuống đất. Tay phải Thích Trường An bắt lấy cánh tay Từ Lạc Dương, tay trái giúp cậu ôm chậu tiên nhân chưởng, khẽ dặn dò: *"Xuống bậc thềm rồi, cẩn thận, ôm Peppa Pig cho chặt..."*

Trợ lý đạo diễn Đào Tiểu Đồ ở bên cạnh nghe thấy, cảm thấy cp này thật là vững đến không thể vững hơn, rồi lại nhịn không được mà đề nghị: *"Hay là cứ đưa heo nhỏ tui ôm trước cho?"*

Từ Lạc Dương vẫn chưa tỉnh táo lắm, theo bản năng mà nhét thú bông vào trong lòng Thích Trường An: *"Không đưa!"* Rõ ràng trong tiềm thức cảm thấy để đồ ở chỗ Thích Trường An là an toàn nhất.

Đào Tiểu Đồ: *"..."* Tui không giành Peppa Pig với cậu đâu mà.

Nhưng có chuyện này chen vào, Từ Lạc Dương cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo, cậu ngáp một cái, nhìn xung quanh, ngạc nhiên hỏi Thích Trường An: *"Nhanh như vậy đã tới thành phố điện ảnh Tầm Dương rồi à?"*

Xác định cậu đã hoàn toàn tỉnh ngủ, Thích Trường An mới thu tay về, hơi bất đắc dĩ nói: *"Cậu ngủ thẳng sáu tiếng đồng hồ rồi đó."*

Xấu hổ đưa tay chỉnh chỉnh lại tóc bị loạn lúc ngủ, Từ Lạc Dương vắt hết óc nghĩ ra một lý do: *"Ngủ ngon, sẽ cao lên!"*

Nói hay như kiểu cậu còn có thể cao lên được vậy.

Thành phố điện ảnh Tầm Dương là khu quay phim lớn nhất trong nước, trong số những bộ phim lúc trước Từ Lạc Dương đóng, có hai bộ cổ trang đều tới Tầm Dương quay, so sánh với Thích Trường An đã quay ba bộ phim điện ảnh nhưng chưa từng quay ở trong nước, lần đầu tiên đến Tầm Dương, Từ Lạc Dương đối với nơi này quả thật không thể quen thuộc hơn được nữa.

Thế là cậu ghé sát vào Thích Trường An, chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: *"Nơi này tui rất quen thuộc, ngày kia mới bắt đầu quay phim, trước đó tui sẽ dẫn anh đi ăn thứ gì ngon nhé!"*

Thích Trường An cũng phối hợp hạ thấp giọng, mỉm cười nói với cậu: *"Ừm, được, tới lúc đó cậu nhớ gọi tôi."*

Đoàn người đi theo đạo diễn Trương về khách sạn, Từ Lạc Dương và Thích Trường An đi ở giữa, đang tám

mấy chuyện thú vị khi quay phim. Nhưng phần lớn đều là Từ Lạc Dương mặt mày hớn hở kể lại, còn Thích Trường An thì chăm chú lắng nghe.

Đến trước quầy lễ tân, Từ Lạc Dương chợt nghe có người gọi cậu, men theo tiếng gọi, liền nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi vừa cao vừa cường tráng đang bước nhanh tới, đối phương vừa mở miệng đã nói một câu: *"Anh Từ, anh hơi mập lên một chút rồi đó!"*

Giả vờ không nghe thấy câu nói không hợp với tình hình thực tế này, Từ Lạc Dương giới thiệu với Thích Trường An: *"Đây là Lư Địch – trợ lý của tui, đã làm việc với nhau năm năm rồi, Trường An anh cứ gọi cậu ta Địch Tử là được."*

Thích Trường An lịch sự chào hỏi, nụ cười của Lư Địch càng thêm rực rỡ hơn: *"Thích tiên sinh, rất hân hạnh được gặp anh!"*

Cậu ta thân cao một mét tám, cơ bắp vạm vỡ, lông mày rậm mắt to, diện mạo như có gắn mấy chữ *"Tui là người tốt"*, giọng điệu hơi kích động nói: *"Phim của anh em đều xem hết rồi, bộ nào cũng vô cùng kinh điển! Nhưng mà anh Từ thích vai diễn tiểu lưu manh A Hồi trong Bão Tuyết nhất, em lại thích tay súng bắn tỉa trong Thợ săn cuối cùng hơn, tụi em toàn vì chuyện này mà diss nhau hoài."*

Lúc mới biết Từ Lạc Dương sẽ diễn song nam chủ với Thích Trường An, Lư Địch đã tự giác đi làm bài tập. Nhưng tin tức về Thích Trường An thật sự quá ít, ngoài phim ảnh ra, ảnh chụp của giới truyền thông được lưu truyền ra ngoài cũng chả có mấy tấm, vô cùng thần bí. Vậy nên cậu đành xem phim nhiều thêm mấy lần, không ngờ càng xem càng cảm thấy, kĩ năng diễn xuất của Thích Trường An đúng là rất nghịch thiên, làm cậu không nhịn được mà xem thêm mấy lần giống như bị trúng độc vậy.

Nhưng nhìn thấy người thật, lại là cảm giác hoàn toàn khác.

Lư Địch mấy năm qua đi theo Từ Lạc Dương và Trịnh Đông, từng gặp qua không ít người, nhưng lúc đối mặt với Thích Trường An, không biết có phải vì khí thế của đối phương quá mạnh mẽ hay không, mà cậu thật sự không dám mở miệng gọi một tiếng "Anh Thích", nên dứt khoát gọi "Thích tiên sinh" theo fan luôn.

"Cậu tới ngày nào vậy?"

Nghe Từ Lạc Dương hỏi, Lư Địch vội vã hoàn hồn: *"Em chỉ tới sớm hơn anh một ngày thôi, anh Trịnh có việc ở thành phố B, phải mấy ngày nữa mới tới đây. Phòng của đoàn phim đều đặt trước hết cả rồi, anh Từ và Thích tiên sinh ở sát vách nhau, phòng em thì ở đối diện phòng anh."*

Nhưng lúc đến phòng ở trên tầng chín, Từ Lạc Dương mới phát hiện, cái "sát vách" này quả là danh xứng với thực —— phòng của cậu và Thích Trường An cách nhau một bức tường, trên tường còn có một cánh cửa gỗ thông nhau, cửa có khóa, nhưng chìa khóa lại đang cắm ngay trên tay nắm cửa.

Lư Địch đang nhanh nhẹn giúp Từ Lạc Dương thu dọn đồ đạc, nhìn thấy cậu nghiên cứu khóa cửa, bèn

nói: *"Đạo diễn Trương cố ý đặt khách sạn này, là do nhìn trúng sự liên hệ của hai căn phòng này, nói như thế này anh và Thích tiên sinh sẽ dễ đối diễn hơn, còn có thể bồi dưỡng cảm giác trúc mã trúc mã sớm chiều chung đụng nữa."*

Nghe xong, Từ Lạc Dương cảm thấy rất có lý, dù sao trước đó cũng vẫn luôn sống chung với Thích Trường An, còn từng ngủ chung một cái giường, thế là cậu chẳng xoắn xuýt chuyện cái cửa gỗ này nữa. Cậu đi qua cùng thu dọn quần áo, hỏi Lư Địch: *"Sao cậu lại gọi Thích Trường An là Thích tiên sinh vậy? Địch Tử cậu không phải là người khách sáo như vậy nha."*

Lư Địch từ trước đến giờ vẫn luôn ỷ vào bản thân lớn lên có khuôn mặt trung hậu hiền lành, tăng độ hảo cảm vô cùng nhanh, sờ sờ cổ tay: *"Em cũng không biết vì sao, nhìn Thích tiên sinh,"* cậu cố gắng nghĩ ra từ để hình dung: *"Trong lòng em lại hơi sợ."*

Tay Từ Lạc Dương dừng lại, ra vẻ bí hiểm hỏi: *"Có phải cảm thấy khí tràng của ảnh hơi dọa người không?"*

"Đúng vậy! Trong lòng hơi sợ."

"Vậy thì đúng rồi!" Từ Lạc Dương mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai rắn chắc của Lư Địch: *"Cậu thật nhạy bén! Nhưng mà đừng sợ, Trường An ảnh là một… người rất tốt, anh là bạn tốt của ảnh. Mà nói chứ, lần này tới đây, ảnh cũng chẳng mang theo trợ lý nào, bình thường cậu có giúp anh mua nước khoáng nhận cơm hộp gì đó, nhớ tiện thể giúp ảnh cầm một phần nhá, anh sẽ tăng lương cho cậu!"*

Nói xong, cậu chợt nhớ lại, Thích Trường An bởi vì dễ bị dị ứng, nên đồ dùng trên giường cái gì cũng tự mang theo, sẽ trực tiếp đổi hết những đồ mà trong khách sạn sắp xếp.

Từ Lạc Dương đi vài bước tới trước cánh cửa gỗ được thông ở trên bức tường, gõ gõ, cửa lập tức được mở ra.

"Giường đệm của anh đã xong chưa? Có muốn tui giúp không?" Từ Lạc Dương đứng ở chỗ cũ hỏi, cũng chẳng tò mò nhìn phía sau Thích Trường An.

Thích Trường An chắc là mới vừa tắm qua, tóc vẫn còn hơi ướt, anh đứng sang một bên mời: *"Mới vừa bắt đầu trải, bên cậu làm xong rồi hả?"*

"Vẫn chưa, nhưng mà còn chút đồ lặt vặt để Địch Tử giúp thu dọn chút nữa là được." Vừa nói, Từ Lạc Dương vừa đi tới cạnh giường Thích Trường An, tự giác giúp đỡ sửa sang khăn trải giường.

Thích Trường An quay người liếc nhìn Lư Địch trong phòng Từ Lạc Dương, bất giác đứng tại chỗ ngây người mất mấy giây, mãi đến tận lúc nghe thấy tiếng Từ Lạc Dương gọi anh mới lấy lại tinh thần.

Hai người vừa bọc xong gối, giọng của Lư Địch đã truyền tới: *"Anh Từ, đạo diễn Trương và biên kịch tới rồi!"*

Vừa dứt lời, đạo diễn Trương cũng đã đi tới cạnh cửa, nhìn Thích Trường An và Từ Lạc Dương đứng hai bên giường lớn, ông gập đầu ngón tay gõ gõ khung cửa: *"Tôi đã nói mà, cảnh cửa này rất có ích đó!"*

Nói xong, ông lại quay đầu nhìn biên kịch Thành Tịnh đứng bên cạnh, giọng điệu rất tự hào: *"Nhìn đi, bọn họ giờ rất có cảm giác của Tần Triều và Hứa Trạm."*

Thành Tịnh là một người đàn ông cao gầy, rất ít nói, mắt hơi cận thị, vậy nên rất thích híp mắt nhìn người khác, anh tính tình ôn hòa, lại rất kiên nhẫn, là biên kịch hiếm thấy có thể chống đỡ được sự xoi mói của đạo diễn Trương với kịch bản, mà vẫn chưa hất bàn bãi công.

Anh híp mắt, đồng ý nói: *"Ừm, gần như đã xuất hiện loại ăn ý đặc biệt của trúc mã trúc mã cùng nhau lớn lên."*

Đây mới là mục đích chủ yếu mà bọn họ yêu cầu Thích Trường An và Từ Lạc Dương sống cùng nhau để trải nghiệm cuộc sống. Chút ăn ý mà chỉ dựa vào diễn xuất thì sẽ diễn không ra, nhất định phải trải qua tháng ngày tích lũy, mới có thể từ giọng điệu, ánh mắt, cùng với những biểu cảm vô cùng nhỏ mà có thể thể hiện được tình cảm chân thật nhất.

Từ Lạc Dương kê xong gối, hỏi đạo diễn Trương: *"Ngài đạo diễn có chuyện gì không ạ?"* Cậu liếc mắt nhìn thấy đạo diễn cầm thứ gì đó trong tay.

"Suýt nữa thì quên mất, cố ý mang đồ tới cho cậu đó." Đạo diễn Trương vỗ vỗ đầu, sau đó đưa hộp kim loại hình chữ nhật trong tay tới: *"Ban nãy chuyên gia đưa tới, chỉ rõ phải đưa cho cậu, bảo là chỉ có dấu vân tay của cậu mới mở ra."*

Vừa nghe câu nói này, Từ Lạc Dương đã đoán được là ai, cậu vui vẻ nói: *"Chắc là Thiểm Thiểm gửi tới, chỉ có ảnh mới có thể làm chuyện thần thần bí bí như thế."*

Quả nhiên, trong cái hộp không biết làm từ kim loại gì, có khảm một nút bấm phân biệt dấu vân tay. Từ Lạc Dương để ngón trỏ vào, vài giây sau, "lạch cạch" một tiếng, khóa hộp kim loại được mở ra.

Đạo diễn Trương, Thành Tịnh và Lư Địch đều lại gần, tò mò hỏi: *"Diệp Thiểm Thiểm gửi cái gì cho cậu vậy? Mau mở ra xem."*

Từ Lạc Dương không vội mở ra, mà nhìn Thích Trường An bên cạnh, mỉm cười nói: *"Trước đây không phải tui từng nhắc tới với anh là anh Trịnh chỉ dẫn dắt hai nghệ sĩ sao? Ngoài tui ra, còn một người nữa là Diệp Thiểm Thiểm. Quan hệ của tui với ảnh rất tốt, quen nhau đã mấy năm rồi, đợi tới lúc có cơ hội tui sẽ giới thiệu cho hai người làm quen, hai người chắc sẽ có đề tài chung để nói chuyện đó."*

Cậu lo Thích Trường An sẽ cảm thấy bản thân chẳng thể hòa hợp, dù sao thì người mình quen, đối với Thích Trường An mà nói cũng chỉ là người xa lạ.

Hiểu được sự lo lắng của Từ Lạc Dương, khóe môi nhợt nhạt của Thích Trường An chợt nổi lên ý cười, anh cũng tò mò hỏi: *"Trong đó là gì vậy?"*

Lúc này Từ Lạc Dương mới mở nắp hộp ra, để lộ thứ màu trắng rất giống viên gạch ở bên trong.

"Đây là... băng ư?" Đạo diễn Trương vốn rất có tinh thần học hỏi, đưa tay chọc chọc, ngạc nhiên nói: *"Là băng thật đó, nhưng Thiểm Thiểm cậu ta gửi băng tới đây, là muốn cung cấp nguyên liệu làm nước đá bào cho cậu hả?"*

Lúc này, một đoạn tin nhắn thoại vang lên, là giọng nói vô cùng dễ nhận ra của Diệp Thiểm Thiểm: *"Lạc Dương! Khối băng này là anh ở Nam Cực tự tay cạy xuống, hộp kim loại là tủ lạnh mini, có thể duy trì nhiệt độ thấp, đưa tới đó chắc chắn vẫn chưa bị tan ra! Nhưng mà Nam Cực thật sự lạnh quá! Trước tiên không nói nữa, đợi anh về cùng ăn mì xào nước tương nhá!"*

Mọi người: *"..."*

Đạo diễn Trương vỗ vỗ vai Từ Lạc Dương: *"Vượt nửa vòng trái đất tặng gạch băng, quà tuy nhẹ nhưng lại nặng tình nghĩa!"*

Chờ nhóm người đạo diễn Trương đi hết, Từ Lạc Dương lấy điện thoại ra chụp lại khối băng, post weibo: *"Quà Diệp Thiểm Thiểm gửi cho tui, ảnh bây giờ đang ở Nam Cực rèn luyện, bức ảnh phía dưới chính là phiến băng ảnh tự tay cạy xuống ở Nam Cực =w= còn chuyện bao lâu nữa ảnh về, thì tui cũng chả biết đâu ~"*

Thích Trường An đứng bên cạnh, nhìn Từ Lạc Dương mỉm cười thỏa mãn post weibo, rồi lại cẩn thận khóa hộp kim loại lại, sau khi tìm xong nơi để cất, mới tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Anh mở khung bình luận ra, phát hiện cậu post chưa tới một phút, đã có vô số fan vào comment hỏi Từ Lạc Dương tin tức liên quan đến Diệp Thiểm Thiểm. Rất rõ ràng, cũng giống như Từ Lạc Dương đã nói, cậu và cái người tên Diệp Thiểm Thiểm này thật sự rất thân nhau.

Ngón tay cầm điện thoại hơi dùng sức, Thích Trường An chợt cảm thấy có một loại cảm giác chua xót nhàn nhạt giống như sóng gợn khuếch tán ra ở trong lòng, còn có một chút cảm giác không rõ, cùng với một loại khát vọng trước đây chưa bao giờ cảm nhận được, bắt đầu nở rộ.

Thật sự rất muốn tham dự vào mỗi một ngày mỗi một đêm mà trước đó cậu đã từng trải qua, biết mỗi một người mà cậu biết, thấu hiểu được mỗi một phần vui vẻ và khổ sở của cậu.

Rất muốn rất muốn.

Ý thức được ý nghĩ của mình hơi thay đổi, Thích Trường An chật vật trốn vào trong phòng vệ sinh, đóng cửa lại, ngước mắt nhìn ánh mắt đầy đố kị và tham lam của chính mình trong gương, anh cảm thấy rất mờ

mịt —— Thích Trường An, mày sao vậy?

Mày đã trở thành người bạn mà cậu ấy tín nhiệm, cũng rất thân thiết với cậu ấy, sống cùng một nhà che chung một cái ô ngủ chung một cái giường với cậu ấy rồi. Mấy tháng tiếp theo, còn có thể cùng làm việc cùng ăn cơm cùng nghiền ngẫm kịch bản nữa.

Nhưng mà, vì sao mày vẫn chưa thỏa mãn?

Sau đó rất nhanh fan đã phát hiện, Thích Trường An vốn luôn share và bình luận weibo của Từ Lạc Dương, nhưng cứ như là đã quên mất, mãi cho đến ngày hôm sau vẫn không share lại bài post phiến băng Nam Cực kia của Từ Lạc Dương.

=========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Vậy nên, khối băng này rốt cục có thể dùng làm nước đá bào không?

19. Chương 19: Viên Kẹo Thứ Mười Chín

Thích Trường An mở vòi hoa sen, vốc nước dội lên mặt, giọt nước theo đường cằm tụ lại một chỗ, rồi im hơi lặng tiếng nhỏ xuống sàn. Anh nhắm mắt lại, đem đố kị và tham lam đang cuồn cuộn trong lòng từng chút từng chút ép trở lại, cuối cùng chẳng để lộ ra chút manh mối nào.

Không được làm cậu ấy sợ.

Hít sâu một hơi, Thích Trường An mở cửa phòng vệ sinh đi ra, nhìn thấy Từ Lạc Dương đã tiện tay giúp anh treo xong quần áo rồi.

"*Trường An anh đói bụng không?*" Từ Lạc Dương đóng cửa tủ quần áo, quay đầu lại hỏi Thích Trường An. Nhận ra mặt đối phương hình như hơi trắng bệch, cậu không nhịn được mà lo lắng: *"Anh thấy không khỏe ư?"*

Thích Trường An lắc đầu: *"Không, tôi vẫn chưa đói."*

"*Vậy tui đi tắm trước, rồi nửa tiếng sau sẽ xuất phát đi tìm đồ ăn nhé?*"

"*Ừ được, tôi đợi cậu.*"

Cửa gỗ trên tường thuận lợi bị đóng lại, Từ Lạc Dương vừa rời đi, căn phòng liền trở nên yên tĩnh. Thích Trường An đứng ở chỗ cũ, mơ hồ nghe thấy tiếng Từ Lạc Dương đang cười đùa với Lư Địch, anh thở phào, nặng nề ngã xuống trên giường, nhìn trần nhà xa lạ ——

Muốn thân thiết với Từ Lạc Dương hơn tất cả những người bạn thân thiết của cậu, muốn đối xử với cậu tốt hơn một chút nữa.

Giơ tay lên dùng mu bàn tay che khuất đôi mắt, Thích Trường An không biết rốt cục là mình muốn gì, nhưng làm như vậy, dường như có thể khiến cho con mãnh thú tham lam bất mãn ở trong lòng yên tĩnh lại.

Có lẽ mình bị bệnh rồi.

Lúc Từ Lạc Dương tắm xong đi ra, đã thấy Thích Trường An qua đây đợi cậu rồi, anh đang ngồi nói chuyện với Lư Địch. Cậu vừa sấy tóc vừa nghe —— sao thời gian, địa điểm, và nhân vật lại nghe quen thế nhờ?

"Lần đầu tiên anh Từ tới Tầm Dương đóng phim là lúc 20 tuổi, lúc đó là mùa đông, rất rất lạnh luôn, đạo diễn giục quay gấp, nhiệt độ dưới 0 độ cũng toàn quay cảnh đêm ở bên ngoài." Lư Địch thổn thức nói: *"Vai diễn của anh Từ là nam phụ Kỳ Lam Thành trong Nhất Kiếm Quang Hàn Thập Tứ Châu , khinh công cực kỳ giỏi, nhưng để xây dựng loại tiên khí tự nhiên, trang phục trong phim đều làm rất mỏng. Khi đó anh Từ mới chỉ diễn qua một bộ phim thanh xuân vườn trường, mặc dù nhanh chóng nổi tiếng, nhưng lai lịch và kinh nghiệm không đủ, nên đạo diễn bảo làm cái gì thì nhất định phải làm cái đó.*

Em còn nhớ ngày đó anh Từ treo dây ở trên cao mười mấy tiếng, liên tục bay tới bay lui, lúc xuống cả người đều lạnh cóng, tay chân hoàn toàn mất đi cảm giác. Phải bọc áo khoác bằng nhung lại, em còn đưa cả túi chườm nóng cho ảnh ôm, rồi chạy đi mua một bát súp cay về. Kết quả ảnh ăn được một hồi thì cúi đầu xuống dùng vai che mất khuôn mặt, một lúc sau, em mới phát hiện ảnh đang lặng lẽ khóc, cái loại mà không phát ra tiếng ấy, vừa ăn súp vừa rơi nước mắt, còn không dám để cho người khác nhìn thấy nữa."

Giờ Lư Địch nhớ lại, vẫn cảm thấy xót xa trong lòng, cậu ta dừng một lúc rồi mới nói tiếp: *"Lúc đó em còn nghĩ, đợi tới lúc anh Từ nổi tiếng, phim của ông đạo diễn tồi đó, tụi em sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn!"*

Từ Lạc Dương tắt máy sấy, đúng lúc nghe rõ câu này, bị chọc cười: *"Còn đạo diễn tồi nữa chứ, phim võ hiệp của đạo diễn Thịnh bộ nào cũng đều là tinh phẩm, người khác muốn đóng còn không có cơ hội kìa! Lúc đó anh Trịnh chạy đến mức chân cũng sắp gãy mất, mới giúp anh tranh thủ được vai diễn kia đó."* Cậu nói xong nhìn sang Thích Trường An: *"Anh đừng nghe cậu ta nói bậy, không đến mức thảm như vậy đâu."*

Lư Địch nhanh chóng tiếp lời: *"Rõ ràng thảm hơn bây giờ! Có một lần anh còn rơi từ trên dây cáp xuống, em và anh Trịnh suýt chút nữa đứng tim luôn!"*

Năm ngón tay run lên, rồi rất bình tĩnh mà nắm lại thành quyền, Thích Trường An nhíu mày: *"Rơi trên dây cáp xuống ư?"*

Từ Lạc Dương trừng Lư Địch một cái, rồi tự mình trả lời Thích Trường An: *"Lúc đó hiện trường xảy ra tai*

nạn bất ngờ, nhưng mà không cao lắm, nên rơi xuống cũng chẳng xảy ra chuyện lớn gì."

Lư Địch lại vội vàng bổ sung trọng điểm: *"Lúc đó trong đoàn phim có người đỏ mắt vì anh Từ nổi tiếng quá nhanh, nên giở trò! Đạo diễn tôi còn muốn nhân nhượng cho yên chuyện ——"*

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Thích Trường An, Từ Lạc Dương đạp Lư Địch một cái, ngắt lời cậu ta: *"Được rồi được rồi không kể nữa, anh và Trường An đi ăn đây, cậu tự giải quyết đi!"*

Đi vào trong thang máy, Thích Trường An nghiêng đầu nhìn Từ Lạc Dương: *"Ngã xuống… có đau không? Có di chứng gì không?"* Anh bỗng cảm thấy rất vô lực, bởi vì những chuyện này đều xảy ra trước khi anh gặp được Từ Lạc Dương, đã mấy năm trôi qua rồi.

"Anh vẫn đang nghĩ đến chuyện này ư?" Từ Lạc Dương biết đối phương thật sự quan tâm cậu, với lại còn nghe phiên bản thêm mắm dặm muối của Lư Địch, còn không bằng cậu tự kể nữa. Giọng điệu cậu rất thoải mái: *"Cũng không tính là di chứng, lúc đó té xuống tui có ý thức mà bảo vệ đầu, nên không có vấn đề gì lớn, chỉ là ngón út bị gãy xương thôi."*

Nói xong, Từ Lạc Dương vươn tay trái ra cho Thích Trường An nhìn: *"Người kia ra tay là muốn tui rút khỏi đoàn phim, tui đương nhiên không thể để hắn ta đạt được nguyện vọng rồi, may mà cũng chỉ là ngón út bị thương, vai diễn của tui trang phục trong phim có ống tay áo rất dài, che hết không thấy được. Chỉ là về sau quay phim quá bận, vị trí bị gãy xương không tốt lắm, sau khi xương cốt lành rồi, hơi có chút không tự nhiên, nhưng mà không nhìn kĩ thì cũng không nhìn ra đâu."*

Tầm mắt Thích Trường An rơi vào trên ngón út bên tay trái của cậu, nhận ra đúng là hơi lồi ra. Trong lòng giống như bị lưỡi dao sắc bén khuấy đảo, anh không nhịn được mà giơ tay ra, dè dặt đụng đụng: *"Còn đau không?"*

"Hết đau từ lâu rồi." Từ Lạc Dương còn cong ngón út lên, vẽ vẽ trên mu bàn tay Thích Trường An: *"Dù sao thì trong giới chính là như vậy đó, đạp thấp nâng cao, thấp thì âm độc dùng ám chiêu."*

Nói xong, cậu tới gần Thích Trường An nhỏ giọng nói, mang theo chút giảo hoạt: *"Cơ mà về sau, đạo diễn kia lại tới mời tui quay phim, tui trực tiếp từ chối luôn, còn lâu mới chơi với ổng nữa!"*

Thích Trường An cũng bật cười theo, ánh mắt dịu dàng nói: *"Ừ, không chơi với ổng nữa, sau này tôi cũng không chơi với ổng."*

"Không được không được, trình độ quay phim võ hiệp của ổng vẫn đứng đầu đó, nếu có kịch bản tốt thì anh cứ ——"

"Không đâu." Thích Trường An lắc lắc đầu: *"Ông ta đối xử không tốt với cậu, tôi sẽ không hợp tác với ổng."* Anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc.

Từ Lạc Dương cong môi cười, không nói thêm gì nữa —— cái loại cảm giác được che chở không có nguyên tắc này, thật sự khiến người ta nghiện nha.

Từ khách sạn đi ra cũng đã hai giờ rồi, Từ Lạc Dương dẫn Thích Trường An quẹo trái quẹo phải, cuối cùng đến một quán lẩu, định đặt một phòng riêng. Mới vừa nhấc chân chuẩn bị đi, đã bị bảy tám fan nhận ra.

Từ Lạc Dương nổi tiếng là cưng fan, bị chặn đường liền tự giác ký tên cho người ta, vừa ký vừa tán gẫu, hỏi các cô ấy tới đây mấy ngày, ở đâu, có an toàn không này nọ.

Mới vừa viết xong câu *"Hy vọng em mỗi ngày đều vui vẻ"*, đã nghe thấy cô bé đứng trước mặt cậu xấu hổ mở miệng, *"Có thể làm phiền Thích tiên sinh cũng ký tên không? Tụi tui đều ship Cổ Thành!"*

Từ Lạc Dương hiểu, không nhịn được mà mỉm cười trả lời: *"Tui không thể đưa ra quyết định thay ảnh được, nhưng tui có thể hỏi giúp các cô xem!"* Nói xong, cậu nghiêng đầu nhìn Thích Trường An ở cách đó mấy bước đang kiên nhẫn đợi cậu, giả bộ ho nhẹ mấy tiếng: *"Thích tiên sinh, có thể lại đây ký mấy chữ không?"*

Thích Trường An đang thờ ơ xem thực đơn, nghe thấy Từ Lạc Dương gọi mình, bèn trực tiếp đi tới. Hôm nay anh vẫn mặc sơ mi trắng quần đen, ở bên ngoài còn mặc thêm một cái áo khoác gió dài màu đen, làm nổi bật chiều cao và đôi chân dài, nhưng khí chất rất lạnh lùng, khiến người ngoài không dám tiếp cận.

"Ký ở đâu?" Thích Trường An nhận lấy bút từ trong tay Từ Lạc Dương, giọng nói theo thói quen mà hạ thấp xuống, nghe rất dịu dàng.

Đầu ngón tay Từ Lạc Dương đặt trên chữ ký của mình: *"Bên cạnh tui á, nhớ viết gần một chút nha!"*

"Được." Thích Trường An cong khóe môi, hỏi Từ Lạc Dương: *"Fan của Cổ Thành cp hả?"*

Cái từ *"Cổ Thành cp"* nói ra từ miệng Thích Trường An, giống như châm ngòi kíp nổ, fan xung quanh đều không nhịn được mà khẽ rít gào.

Từ Lạc Dương cười cong cả mắt, giả vờ đứng đắn: *"Thích tiên sinh anh thật là hiểu biết ha!"*

"Ừ, cậu dạy rất giỏi." Thích Trường An nắm chặt cây bút, nghiêm túc viết tên mình lên bên cạnh chữ ký của Từ Lạc Dương, vô cùng nghiêm túc.

Lúc này, một cô gái mắt to tóc dài chợt hỏi Từ Lạc Dương: *"Cậu… thật sự rất thích Peppa Pig ư?"* Nói còn chưa dứt lời, đã tự mình đỏ mặt trước.

"…" Từ Lạc Dương chợt cảm thấy, chuyện Peppa Pig này về sau tám phần là mình sẽ không cho trôi vào quên lãng được, cậu tỏ vẻ ngay thẳng nói: *"Không, tui không thích."*

Thích Trường An đúng lúc ký tên xong, nghe cậu nói như vậy, tự nhiên tiếp lời: *"Đó là của tôi, cậu ấy ôm giúp tôi."*

"Đó là quà tui được tặng lúc đi mua sữa!"

Hai người gần như nói ra cùng lúc, vô cùng không ăn ý. Cảm thấy mặt mũi gì đó đều theo gió bay đi mất rồi, Từ Lạc Dương không nhịn được dùng ngón tay đâm đâm mu bàn tay Thích Trường An, bị đối phương trở tay nắm chặt lại.

Ánh mắt của mấy fan tỏa sáng, nhỏ giọng nói cái gì đó, Từ Lạc Dương nghe được mấy từ, *"che chở", "thật là cưng chiều", "ôn nhu công", "Cổ Thành phát đường".*

Từ Lạc Dương: *"…"* Cứ giả bộ không nghe thấy gì là được.

Đóng nắp bút lại, Thích Trường An nói: *"Tụi tôi đi ăn cơm, lúc về các bạn nhớ chú ý an toàn."* Giọng điệu anh không nghiêm khắc, nhưng sẽ khiến người ta không tự chủ được mà tin tưởng và nghe theo. Mấy bạn fan gật đầu liên tục, rồi lại nghiêm túc nói cảm ơn, rất nhanh đã rời đi.

Hai người đi tới phòng riêng, Từ Lạc Dương hỏi Thích Trường An: *"Cách người lạ gần như vậy, anh có cảm thấy không thoải mái hoặc không dễ chịu hay không?"*

"Cũng tàm tạm." Tay Thích Trường An xỏ trong túi áo gió, rồi lại giải thích cho ý của mình: *"Cậu đang ở bên cạnh, nên vẫn ổn."*

========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Trái tim bé nhỏ của tui cần phải cấp cứu thêm một chút nữa!

20. Chương 20: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi

Tui ở bên cạnh… nên vẫn ổn?

Đối diện với ánh mắt của Thích Trường An, Từ Lạc Dương tự nhiên cảm thấy cổ họng hơi khô, cậu thậm chí còn có thể nghe rõ tiếng tim đập của mình. Đang không biết nên trả lời như thế nào, phía sau bỗng nhiên vang lên giọng nói của đạo diễn Trương: *"Lạc Dương? Các cậu cũng tới đây ăn cơm à?"*

Giờ phút này, Từ Lạc Dương theo bản năng thở phào một hơi, quên đi cảm giác khác thường ở trong lòng,

cậu quay đầu lại nhìn về phía đạo diễn Trương và biên kịch Thành Tịnh, mỉm cười chào hỏi: *"Đạo diễn Trương, biên kịch Thành, trùng hợp vậy?"*

Thích Trường An hơi thất vọng, nhưng anh cũng không biết rốt cuộc mình đang thất vọng vì cái gì, có lẽ, anh muốn nghe được câu trả lời của Từ Lạc Dương chăng?

Thu liễm tâm tình, Thích Trường An gật đầu với hai người đang đến gần: *"Đạo diễn Trương, biên kịch Thành."*

Đạo diễn Trương mặc một bộ đồ thể thao màu trắng đen, khí phách vẫy vẫy tay: *"Lúc trước tôi còn bàn bạc với phó đạo diễn xem có cần mời hai nam chính ăn cơm không, không ngờ giờ lại gặp được, hay là cứ ngồi chung bàn ăn cùng nhau luôn nhỉ? Tôi mời khách, mọi người cứ mặc sức mà ăn!"*

Từ Lạc Dương bật cười: *"Được!"* Nói xong cậu lại kéo tay áo Thích Trường An: *"Đạo diễn Trương tính tình vô cùng keo kiệt, quay xong một bộ phim, gần như cũng chỉ mời được một bữa cơm này, chúng ta phải bắt lấy cơ hội mới được!"*

Đạo diễn Trương lườm cậu: *"Nói giống như kiểu ở trong đoàn phim của tôi sẽ khiến cậu đói bụng đến gầy đi vậy!"*

Trong lúc mọi người tán gẫu, Thành Tịnh chào hỏi ông chủ xong, bốn người tiến vào một phòng riêng.

Ngồi xuống sát bên cạnh Thích Trường An, Từ Lạc Dương cầm thực đơn đưa cho đạo diễn Trương: *"Người mời khách gọi món đi."*

Đạo diễn Trương xua tay: *"Tôi lười lắm, cậu với Trường An gọi đi."*

Từ Lạc Dương vẻ mặt đau khổ nói: *"Mỗi lần gọi món nội tâm cháu đều rất sợ, lúc nào cũng nghĩ xem cháu nên gọi cái gì, mới không phụ lòng mỹ thực trong thiên hạ này!"*

Bị chọc bật cười, đạo diễn Trương giơ tay nhận lấy thực đơn, cùng Thành Tịnh gọi năm loại món ăn, rồi đưa lại cho Từ Lạc Dương: *"Được rồi đến lượt cậu phát huy đó."*

Lúc này Từ Lạc Dương mới nhận lấy.

Trước tiên cậu gọi mấy món dễ tiêu hóa, mùi vị cũng không tệ lắm cho Thích Trường An, đợi sau khi gọi xong cho Thích Trường An, cậu mới tự gọi hai món mặn hai món chay

Gọi món xong, Từ Lạc Dương lại giới thiệu cho Thích Trường An: *"Canh ở tiệm này rất ngon, nghe nói bên trong có bỏ nguyên liệu làm tương gia truyền, trước đây tui quấn quýt lấy ông chủ muốn mua chút nguyên liệu làm tương đem về, quấn cả nửa năm mà cũng chẳng mua được."*

Nói xong, cậu dùng bút chì gọi món chọc chọc cằm mình: *"Nói chú, ông chủ làm ở đây hai mươi năm rồi, đã nhìn thấy trọn vẹn ngành sản xuất phim điện ảnh truyền hình của đất nước chúng ta chậm rãi phát triển, cực kỳ lợi hại luôn."*

Ông chủ đúng lúc tự bưng nồi đun nước đi vào, nghe thấy lời Từ Lạc Dương nói, cười híp mắt: *"Lạc Dương có phải cậu biết tôi vào, nên cố ý nói vậy cho tôi vui không?"*

Từ Lạc Dương thẳng thắn gật đầu nói: *"Ông chủ chú xem cháu cũng đã khen chú đến vậy rồi, có thể được chú tự mình pha chế gia vị cho không? Bạn cháu lần đầu tới đây ăn đó."*

"Được được được, có gì phải kiêng ăn không?"

Đạo diễn Trương và biên kịch Thành Tịnh không kén ăn, Từ Lạc Dương thì trừ cà rốt ra cái gì cũng ăn, nhưng ông chủ vừa hỏi xong, Từ Lạc Dương bắt đầu vặn đầu ngón tay đếm: *"Ông chủ, trong đó có một phần đừng bỏ bột đậu nành, đừng bỏ hành đừng bỏ rau thơm đừng bỏ mỡ heo đừng bỏ giấm đừng bỏ ớt đừng bỏ dầu gừng, nhờ ông chủ nhé!"*

Cậu nói "đừng bỏ" liên tục, mặt mày cong cong, khiến người ta chẳng thể nào thấy phản cảm. Ông chủ thuật lại một lần, sau đó đi ra khỏi phòng.

Thích Trường An ngồi bên cạnh, khóe miệng nhợt nhạt hiện ra chút ý cười.

Trong lúc đợi món ăn lên, đạo diễn Trương uống trà tán gẫu với Từ Lạc Dương: *"Trước đây tôi có gặp Trịnh Đông một lần, cậu ta còn nói mấy tháng nay không phải cậu đang trải nghiệm cuộc sống, mà là đang quay phim, hủy toàn bộ lịch trình, lo cậu không có tin tức không hot thì chẳng biết phải làm sao, kết quả mới hôm nay thôi mà cậu trực tiếp lên hai cái hotsearch rồi, chắc cậu ta cũng hết hồn luôn."*

Từ Lạc Dương đang ăn bò khô cay khai vị trước khi ăn cơm, nghe ông nói xong cũng tự mình hết hồn trước: *"Hai cái hotsearch á? Cháu chẳng chú ý nữa!"* Cậu lên xe đã bắt đầu ngủ, sau khi đến khách sạn thì vội vàng thu dọn lại phòng, xong rồi thì trong đầu đều toàn là món ăn ngon, còn chưa kịp lên weibo nữa.

Đạo diễn Trương hơi có ý xấu mà mỉm cười: *"Một cái là cậu với Thiểm Thiểm, một cái khác là Cổ Thành cp."*

Hình như cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng trái tim đang treo lơ lửng của Từ Lạc Dương không dám buông lỏng, quả nhiên, cậu lại nghe thấy đạo diễn Trương nói tiếp nửa câu sau, *"Cổ Thành cp và Peppa Pig cùng lên top 3 hotsearch."*

Sợi thịt bò nằm trên đũa Từ Lạc Dương rơi xuống —— xong rồi, Peppa Pig này thật sự là không thể cho qua được nữa rồi.

"Dù sao thì bây giờ trên taobao đã đầy các loại "Peppa Pig của Từ Lạc Dương" rồi, lượng tiêu thụ đều rất

tốt, cậu bây giờ cũng thành tiểu vương tử quảng bá hàng hóa rồi."

Từ Lạc Dương cảm thấy lồng ngực rất đau: *"Những sao nam khác đều là mang cái gì mà áo gió đẹp trai, giày thể thao bản giới hạn hoặc là lắc tay vừa đẹp mắt vừa cool, tại sao đến phiên cháu, lại biến thành Peppa Pig rồi?"*

Thành Tịnh chen vào một câu: *"Có lẽ vì cậu có thiên phú dị bẩm?"*

Đạo diễn Trương nói tiếp: *"Như vậy rất tốt, một dòng nước trong của showbiz!"*

Ngay cả Thích Trường An cũng nói: *"Rất đáng yêu."*

Từ Lạc Dương quyết định không nói lời nào nữa, để trốn tránh hiện thực tàn khốc.

Món ăn và đĩa gia vị đưa lên cùng lúc, đạo diễn Trương và Thích Trường An đang tán gẫu với nhau những nét lĩnh hội tâm đắc về nhân vật "Hứa Trạm", Thành Tịnh ở một bên lắng nghe, thỉnh thoảng bổ sung thêm mấy câu.

Thấy bọn họ không rảnh, Từ Lạc Dương tự mình xắn tay áo, đem những món Thích Trường An có thể ăn dịch tới gần một chút, rồi lại đem mấy món ăn mà bên đạo diễn Trương thích đặt ở trước mặt, sau đó cầm đũa, vui vẻ bắt đầu ăn.

Thích Trường An dư quang nhìn thấy Từ Lạc Dương ăn quá nhanh, bị nóng liên tục hà hơi, nên tiện tay giúp cậu rót một ly trà lạnh đưa tới. Từ Lạc Dương không thèm nhìn, nhận lấy liền đổ vào trong miệng, chẳng khách khí chút nào.

Đạo diễn Trương ở phía đối diện nhìn thấy, rất hài lòng —— đúng là hiệu quả ở chung rất là tốt luôn.

Ăn cơm xong cũng đã gần bốn giờ, Từ Lạc Dương không về phòng mình, mà đi theo tới chỗ của Thành Tịnh, thảo luận về nhân vật "Tần Triều". Hai người đều thuộc kiểu để ý đến tiểu tiết, chờ sau khi rốt cục cũng đã thiết kế xong mấy chi tiết nhỏ theo thói quen của "Tần Triều", trời cũng đã tối.

Từ Lạc Dương ngâm nga hát giúp Thành Tịnh đóng cửa lại, điện thoại chợt đổ chuông, nhìn tên hiển thị trên màn hình, cậu không nhịn được mà mỉm cười: *"Trường An?"*

Không có tiếng động.

Bước chân chợt dừng lại, Từ Lạc Dương cẩn thận phân biệt âm thanh truyền tới trong ống nghe, gọi thêm một tiếng "Trường An" nữa, nhưng vẫn không có người trả lời.

Trái tim bỗng nhiên không ngừng chìm xuống, Từ Lạc Dương không nói thêm gì nữa, mà nắm chặt điện thoại chạy về. Giờ cậu đang ở tầng 5, chạy mấy bước về phía thang máy, rồi lại nghĩ đến việc thang máy còn phải chờ, Từ Lạc Dương lại đổi hướng, trực tiếp tới cầu thang.

Cậu thở hồng hộc mở cửa phòng mình ra, rồi chạy đến phía trước cửa gỗ trên vách tường, hít sâu một hơi, tăng cao âm lượng: *"Trường An, tui qua nhé."* Nói xong, cậu đưa tay đẩy cửa ra.

Trong tầm mắt là một mảnh đen kịt, có thể mơ hồ nhìn thấy có một người đang nằm trên giường, Từ Lạc Dương nín thở cẩn thận lắng nghe, nhưng chẳng nghe thấy tiếng hít thở của Thích Trường An, trái tim nháy mắt liền siết chặt, cậu trực tiếp bật đèn lên.

Lúc này, Thích Trường An đang cuộn tròn ở trên giường, một tay che trên dạ dày, một tay khác thì nắm điện thoại thật chặt, toàn thân rõ ràng đang run rẩy, áo sơ mi mặc trên người đã nhăn hết, chăn mỏng tùy tiện phủ trên eo.

Hô hấp của Từ Lạc Dương cũng thả nhẹ, cậu đi tới bên giường cúi người xuống, cổ họng khó khăn nói: *"Trường An, anh sao rồi? Có phải đau dạ dày không?"*

Một lúc lâu sau, lông mi dày rậm của Thích Trường An mới hơi run rẩy, anh khó khăn mở mắt ra, nhìn Từ Lạc Dương, ánh mắt dường như hơi không thể tập trung: *"Cậu về rồi ư?"*

"Ừm, tui về rồi." Từ Lạc Dương cảm thấy mũi hơi cay cay, sắc mặc Thích Trường An trắng bệch, dấu răng trên môi vẫn đang rướm máu, rõ ràng là anh đang rất đau, đến nỗi cắn bản thân bị thương luôn. Kéo chăn lên đắp kín lại giúp Thích Trường An, Từ Lạc Dương hít sâu mấy cái, khiến cho mình bình tĩnh lại, *"Trường An anh phải uống loại thuốc nào? Số 4 hả? Tui tìm giúp anh."*

Thích Trường An lắc lắc đầu, môi giật giật, ấn đường lập tức nhăn lại. Từ Lạc Dương phản ứng rất nhanh, *"Có phải là đầu lưỡi bị cắn rách rồi không? Vậy trước tiên anh đừng nói gì hết, viết ở trong lòng bàn tay tui là được."*

Nói xong, cậu để đầu ngón tay Thích Trường An lên lòng bàn tay mình, mới nhận ra ngón tay của đối phương rất lạnh, giống như đang chạm vào băng vậy.

Cảm nhận được trên lòng bàn tay vẽ một số "7", Từ Lạc Dương mở ngăn kéo thứ hai trên đầu giường ra, bên trong quả nhiên toàn là lọ thuốc. Tìm một lọ đánh số 07, rót thêm nước ấm, cậu tự mình thử độ ấm trước, rồi mới đút cho Thích Trường An uống.

Thật vất vả cho uống thuốc xong, Từ Lạc Dương nhận ra toàn thân Thích Trường An vẫn lạnh đến phát run, cậu lại vội vàng tới phòng mình, chuyển hết chăn tới, từng lớp từng lớp đắp kín.

Ở trong đầu nhớ lại một lần, những việc có thể làm đều làm hết, lúc này Từ Lạc Dương mới ngồi xuống bên cạnh giường, không yên tâm mà nhìn chằm chằm Thích Trường An.

Hô hấp của anh rất yếu, mặt trắng đến mức chẳng có chút màu máu nào, lông mi vẫn luôn run rẩy, trên trán toàn là mồ hôi lạnh, tóc cũng bị thấm ướt, rõ ràng đang phải chịu đựng sự đau đớn đến cực hạn.

Từ Lạc Dương cẩn thận lấy tay thăm dò trong chăn, phát hiện bên trong gần giống như hầm băng, chẳng có chút hơi nóng nào. Duỗi về phía trước thêm chút nữa, cậu đụng tới eo Thích Trường An, cả bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Nhíu mày, Từ Lạc Dương lấy điện thoại gọi cho Lư Địch, giọng nói đè ép rất thấp: *"Bây giờ có thể mua được thảm điện và túi chườm nóng không?"*

Lư Địch bị hỏi đến mờ mịt: *"Anh Từ, giờ mới tháng mười, những trang bị mùa đông này vẫn chưa có cơ hội xuất hiện trên thị trường đâu."*

Thật ra Từ Lạc Dương cũng biết điều đó, cậu liếc nhìn Thích Trường An đang lạnh đến mức phát run: *"Vậy bỏ đi, coi như anh chưa hỏi."* Cúp điện thoại, Từ Lạc Dương do dự mấy giây, rồi trực tiếp cởi áo khoác và giày ra, vén mấy lớp chăn mỏng lên, cẩn thận nằm xuống giường. Sau đó nghiêng người sang, để cho lồng ngực mình dán chặt lấy phía sau lưng Thích Trường An.

Thân thể đối phương cứng đờ, cơ bắp kéo căng, Từ Lạc Dương vội vàng vỗ về: *"Trường An, tui đây."*

Có lẽ là phân biệt được giọng nói, Thích Trường An mới từ từ thả lỏng.

Từ Lạc Dương từ bé đã là một bạn nhỏ không hay bị bệnh, quanh năm lại rèn luyện, nhìn thì không cường tráng, nhưng sức khỏe rất tốt, nhiệt độ cơ thể rất cao. Đợi tới lúc Thích Trường An không bài xích nữa, cậu mới từ từ ôm chặt lấy người ta —— đậu móa, lạnh quá trời luôn! Chẳng lẽ Thích Trường An là yêu quái hệ băng ư?

Gần nửa tiếng trôi qua, trong chăn mới hơi ấm áp một chút.

Từ Lạc Dương kẹp lấy bàn chân lạnh giống như khối băng của Thích Trường An, hỏi anh: *"Đỡ hơn chút nào chưa?"*

Một lúc sau, Thích Trường An mới mở lời: *"Ừm, đỡ hơn một chút rồi."* Trên đầu lưỡi có vết thương, nên anh nói chuyện hơi ậm ờ.

"Sao đột nhiên lại đau dạ dày? Là vì buổi trưa ăn linh tinh hả?" Từ Lạc Dương tỉ mỉ nhớ lại rồi so sánh, hình như đồ ăn nhiều hơn bình thường một chút, lượng ăn hình như cũng nhiều hơn nữa. Cậu thở dài: *"Xem ra lần sau phải nghiêm túc giám sát anh mới được."*

"Ừm."

Nhận ra hình như nói chuyện có thể dời đi lực chú ý của Thích Trường An, Từ Lạc Dương tiếp tục tìm đề tài: *"Có phải là đau đến mức sắp ngất xỉu? Trước khi mất đi ý thức liền gọi điện cho tui không?"*

"Ừm."

Vẫn là câu trả lời rất nhẹ, Từ Lạc Dương lại cảm thấy xót xa trong lòng. Cậu có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc ấy, mà trước khi mất đi ý thức, Thích Trường An cố gắng gọi điện cho cậu để cầu cứu. Nếu như cậu không nhận được ——

Không muốn tưởng tượng đến khả năng này, bàn tay ấm áp của Từ Lạc Dương phủ lên dạ dày Thích Trường An, thấp giọng nói: *"Sau này cũng gọi điện thoại cho tui nhé, tui chắc chắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về giúp anh tìm thuốc uống."*

Nói xong, cậu bắt đầu dùng tốc độ rất chậm kể lại những chỗ mình và Thành Tịnh bàn bạc về nội dung bộ phim, cùng với mấy chỗ thay đổi nhỏ của lời thoại, giọng nói vô cùng dịu dàng từ tốn, giống như đang kể chuyện trước khi ngủ vậy.

Không biết có phải là thuốc uống vào bắt đầu có hiệu quả hay không, hoặc là nhịn đau đã tiêu hao hết thể lực, Thích Trường An từ từ ngủ thiếp đi.

Từ Lạc Dương đợi người ngủ say, định xuống giường đi nấu chút nước nóng để lau mồ hôi lạnh trên người Thích Trường An. Không ngờ cậu vừa nhúc nhích, Thích Trường An đã bị đánh thức, mắt phải không có tiêu cự, giọng nói để lộ sự bất an: *"Lạc Dương?"*

Buông tha cho ý định đi nấu nước nóng, Từ Lạc Dương ôm chặt lấy anh lần nữa: *"Ngủ đi, tui ôm anh."*

=======

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Đau lòng ảnh quá.

21. Chương 21: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Mốt

Ủ gần một tiếng, cuối cùng cũng khiến Thích Trường An ấm áp hơn một chút, Từ Lạc Dương trong lòng cảm thán, mình lại đốt sáng thêm được một cái kỹ năng —— miếng giữ ấm hình người nữa rồi, còn chẳng cần nạp điện nữa chứ!

Dây cung kéo căng trong lòng hơi thả lỏng, Từ Lạc Dương yên lặng ngáp một cái, cũng ngủ theo luôn. Nhưng cậu vẫn luôn lo lắng cho Thích Trường An, ngủ không sâu lắm, vậy nên nghe thấy tiếng động là cậu

sẽ tỉnh lại.

Mở mắt ra, Từ Lạc Dương nhìn thấy toàn thân Thích Trường An cuộn tròn lại, đầu đang vô ý thức mà liên tục va vào ván giường, phát ra tiếng "cộc" nặng nề. Trên môi vốn đã kết vảy, giờ máu lại chảy ra, càng tôn thêm làn da trắng nhợt nhìn thấy mà đau lòng.

Trái tim cảm thấy đau đớn, Từ Lạc Dương giang tay ôm chặt người vào trong ngực, cậu vừa hoảng hốt vừa luống cuống, giọng nói cũng chẳng bình tĩnh nổi: *"Trường An, có phải lại khó chịu không? Có cần uống thêm chút thuốc nữa không? Tui đi tìm giúp anh… Nước nóng thì sao? Uống nước nóng có tác dụng không? Hoặc là những cái khác ấy?"*

Rốt cuộc thì phải làm sao mới có thể khiến cho anh không khó chịu như vậy nữa đây?

Giờ phút này, thậm chí cậu còn nghĩ, nếu Thích Trường An phải hút máu tươi của cậu mới có thể giảm bớt đau đớn, thì cậu cũng bằng lòng.

Hơn một năm trước, cậu trùng hợp có duyên biết được thân phận yêu quái của Thích Trường An, đôi mắt kia giống như là dấu ấn, khiến cậu luôn không nhịn được mà nhớ lại. Hơn một năm sau, cậu gặp lại Thích Trường An lần nữa, mắt của đối phương đã biến thành màu đen thuần túy, giao tiếp với con người vừa lịch sự vừa xa cách.

Về sau, bọn họ cùng ăn cùng ở, trở thành bạn bè tốt rất ăn ý với nhau, cậu dần dần nhận ra, Thích Trường An rất yêu nghề, vừa nội liễm vừa ôn nhu, đứng ở trong một nhóm người, vĩnh viễn là sự tồn tại rất chói mắt.

Mà không phải giống như bây giờ, bị đau đớn dằn vặt, yếu ớt, vừa chật vật vừa bất lực.

Thời gian giống như bị kéo dài đến vô tận, người trong ngực đau đớn đến mức co rúm lại, mồ hôi lạnh đổ từng tầng từng tầng, thấm ướt cả quần áo bên trong. Nhưng anh giống như đã quen đau đớn như vậy rồi, vẫn luôn cố kiềm chế không để phát ra một tiếng rên rỉ nào. Vì đề phòng anh làm môi và đầu lưỡi bị thương lần nữa, Từ Lạc Dương dứt khoát để ngón tay cậu vào giữa răng, cho anh cắn.

Nhưng lúc sau, cho dù ý thức không rõ ràng, Thích Trường An cũng chẳng cố gắng cắn nữa.

Giống như trải qua một cuộc chiến dài đằng đẵng, lúc nhận ra hô hấp của Thích Trường An dần dần trở nên ổn định, Từ Lạc Dương mới hơi thả lỏng, trên lưng cậu cũng đổ ra một tầng mồ hôi.

Gần một phút sau, Thích Trường An mới mở mắt ra, nhìn Từ Lạc Dương gần trong gang tấc, đang định nói cảm ơn, đã nghe thấy đối phương hơi ngạc nhiên nói: *"Trường An, mắt anh ——"*

Trước đó Từ Lạc Dương đã nhận ra có điều bất thường, so với mắt trái, mắt phải của Thích Trường An rõ ràng không có tiêu cự, lúc nhìn cậu, thậm chí sẽ theo bản năng mà hơi nghiêng đầu về bên phải, dùng mắt

trái để nhìn, giống như là mắt phải không nhìn thấy gì cả vậy.

Mà vòng màu xanh cô-ban xung quanh con ngươi, lần thứ hai có thể mơ hồ nhìn thấy được.

Vừa ý thức được vấn đề này, cậu nhớ lại lúc ở trấn Tần Lí, lần Thích Trường An té xỉu ở trong phòng, hình như cũng có triệu chứng giống như vậy.

Cho nên, mỗi lần lên cơn đau, mắt phải của Thích Trường An đều sẽ bị mù tạm thời sao? Vì vậy mới vô cùng bất an, cậu chỉ mới hơi cựa quậy, anh đều sẽ bị giật mình tỉnh giấc. Nghĩ tới đây, tim cậu giống như bị một con dao cùn đâm vào vậy.

Lập tức hiểu được Từ Lạc Dương đang nói gì, Thích Trường An theo bản năng nhắm chặt mắt lại, không dám mở ra nữa.

Anh chợt cảm thấy hoảng sợ —— nếu như Từ Lạc Dương hỏi anh, vì sao mắt phải sẽ đột ngột không nhìn thấy gì, vì sao đau dạ dày lại nghiêm trọng như thế, hoặc là, vì sao khăng khăng không tới bệnh viện, vì sao chỉ uống thuốc mình tự mang đến, anh phải trả lời như thế nào đây?

Anh không muốn nói dối cậu, nhưng anh cũng chẳng thể nói ra, là vì từ nhỏ, mẹ anh liên hiệp với bác sĩ gia đình, nói anh mắc bệnh nặng, phải uống rất nhiều thuốc, cấm anh xuống giường đi lại, không cho phép anh đi bộ mà chỉ được ngồi xe lăn, ép anh ăn uống qua đường mũi, cắt mất một phần ba dạ dày của anh….

Trong suốt quãng thời gian bị tước mất phẩm giá ấy, anh bị giam cầm trên giường bệnh, bị các loại thuốc phá hủy hệ thần kinh và khả năng miễn dịch, bị dao mổ cắt đi bộ phận khỏe mạnh, bị mẹ mình chặt đứt toàn bộ liên hệ với thế giới bên ngoài.

Anh không nói ra được, anh thậm chí còn không muốn để cho bất cứ ai biết đến đoạn quá khứ đen tối kia, đặc biệt là Từ Lạc Dương.

Bàn tay vỗ nhè nhẹ trên lưng Thích Trường An, mang theo chút ý tứ vỗ về —— Từ Lạc Dương rút ra kinh nghiệm từ bài học lần trước, động tác rất nhẹ rất chậm, cậu sợ nếu như dùng sức hơi mạnh một chút, sẽ vỗ hỏng người ta luôn.

"Tui… sẽ không hỏi nhiều đâu, vì mỗi người đều có bí mật nhỏ chẳng thể nói ra mà." Từ Lạc Dương tự đặt mình vào hoàn cảnh người khác để nghĩ, cẩn thận tìm từ để diễn đạt: *"Đối với tui mà nói, anh chỉ là Thích Trường An thôi, mặc kệ trước kia anh là ai, ở đâu, đã làm những gì, dù sao thì Thích Trường An mà tui biết, là cộng sự hơn một tháng nay sớm chiều ở chung với tui, là A Hồi và Tây Ân trong phim khiến người ta không dời mắt nổi, là một diễn viên vì vai diễn mà hy sinh rất nhiều, là Thích Trường An nhảy vào trong hồ cứu tui từ móng vuốt của con chó, tặng khấu bình an cho tui, nói tui không ở đó thì anh sẽ rút khỏi, còn mang tui đi dằn mặt người ta nữa."*

Cảm giác người đang căng thẳng trong lồng ngực hơi thả lỏng một chút, Từ Lạc Dương biết mình đã đoán đúng, cậu đè ép tiếng thở dài, chua xót và lo lắng trong lòng xuống, tiếp tục chậm rãi nói: *"Giống như anh*

từ trước tới giờ chưa bao giờ tin những tin tức và bài báo trên mạng về tui vậy đó, tui cũng cho là, anh mà tui biết, mới là anh chân thật nhất."

Vậy nên anh đừng sợ.

Thích Trường An ngẩng đầu lên, ánh mắt rất sâu, đôi môi tái nhợt giật giật, khẽ nói: *"Cảm ơn cậu."* Anh sững sờ mấy giây, sau đó giọng nói lại trở nên kiên định: *"Sau này, nếu như tôi có thể,"* nếu như tôi có đủ can đảm đối mặt với quá khứ: *"Tôi sẽ nói cho cậu biết hết."*

"*Ừm."* Từ Lạc Dương giật mấy tờ giấy từ tủ đầu giường, giúp Thích Trường An lau sạch mồ hôi lạnh ở trên trán, hơi mỉm cười: *"Vậy tui đợi anh đó."*

Gật gật đầu, Thích Trường An mệt mỏi nhắm mắt lại lần nữa, chưa được mấy phút đã lại mê man ngủ thiếp đi.

Nhìn lông mày đối phương rốt cục cũng giãn ra, Từ Lạc Dương rơi vào trầm tư —— giữ bí mật quá lâu, cũng sẽ không chịu nổi gánh nặng.

Vậy nên nếu có một ngày, Thích Trường An nói sự thật bản thân là yêu quái cho cậu biết, thì cậu nên nói là thật ra cậu đã biết từ lâu rồi, hay là phát huy kỹ xảo diễn xuất của mình, thể hiện một loạt quá trình tâm lý *"Kinh ngạc —— khó mà tiếp thu —— vô cùng xoắn xuýt —— sau cùng tiếp thu sự thật bạn tốt là yêu quái"* đây?

Thật là hao tâm tổn trí.

Buổi tối Từ Lạc Dương không ngủ trên giường Thích Trường An, bởi vì cậu kiên trì đến 12h hơn đã đói bụng không chịu nổi.

Cẩn thận xuống khỏi giường, xác định không làm Thích Trường An tỉnh giấc, Từ Lạc Dương mới mở cửa về phòng mình, rồi gửi tin nhắn cho Lư Địch, hỏi cậu ta đã ngủ hay chưa.

Lư Địch trả lời rất nhanh: *"Đang xem hotsearch, chưa ngủ."*

"..."

Nhìn thấy hai chữ "hot search", Từ Lạc Dương theo bản năng liếc nhìn Peppa Pig trên giường, cảm thấy trái tim mình rất mệt mỏi, càng đói bụng hơn, thế là cậu gấp rút trả lời tin nhắn, bảo Lư Địch xuống lầu mua giúp cậu một suất đồ nướng.

Vốn cậu có thể tự xuống mua, nhưng tình hình của Thích Trường An không biết sẽ ra sao, cậu thật sự không yên lòng, nên đành phải bảo Lư Địch giúp.

Lư Địch trả lời lại hai chữ: *"Phần ăn?"*

"Ừ, phần ăn!"

Bốn mươi phút sau, cả căn phòng đều bị mùi đồ nướng bao phủ.

"Anh Từ, nhớ giữ bí mật nha, nếu như bị anh Trịnh biết, tiền thưởng của em đi luôn đó!" Lư Địch mặc một cái T-shirt dài tay, hai miếng đã ăn hết một xâu sườn non, cậu ta bắt chước giọng điệu của Trịnh Đông: *"Đêm khuya ăn đồ nướng với nghệ sĩ họ Từ, cân nặng của cậu ấy tăng lên, chú có giúp cậu ấy giảm không?"*

Từ Lạc Dương bưng một bát thạch lạnh vui ơi là vui: *"Hahaha cậu bắt chước thiệt là giống! Nhưng tụi mình lặng lẽ ăn, ăn xong hủy toàn bộ manh mối, cậu không nói anh không nói, ảnh chắc chắn sẽ không biết đâu."*

Nói xong, cậu lại chú ý lắng nghe động tĩnh của phòng sát vách, nghĩ lại vẫn thấy không yên lòng, nên đứng dậy: *"Anh qua đó xem Trường An, ảnh không khỏe, đợi đó nhá, lát nữa anh quay về ăn tiếp."* Nói xong, cậu mở cửa gỗ đi qua.

Lư Địch uống một ngụm cola ướp lạnh, đang nghĩ đời người viên mãn cũng chỉ đến thế thôi, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa, cậu ta vừa nghĩ trễ thế này rồi còn ai tới gõ cửa nhỉ, vừa đứng lên đi tới cửa.

Mười giây sau, cậu ta giơ một xâu thịt bò, cùng Trịnh Đông đứng ở cửa mắt to trừng mắt nhỏ, chợt nhận ra người đứng ở cửa là ai, trên tay Lư Địch bèn hơi dùng sức định đóng cửa lại.

Nhưng Trịnh Đông đã sớm đề phòng, anh dùng khuỷu tay chặn lại, rồi nghiêng người đi vào trong phòng, đương nhiên, toàn bộ hộp và que đồ nướng đầy ắp trên bàn đều bại lộ.

"Giải thích coi?" Giọng Trịnh Đông đều phả ra khí lạnh.

Lư Địch rất có tinh thần chịu trách nhiệm: *"Đều là em ăn hết đó, anh Từ chỉ ngửi mùi cho đỡ thèm thôi."*

Trịnh Đông liếc cậu: *"Nếu anh nói như vậy, chú có tin không?"*

Lư Địch không nói gì hết —— cậu ta cũng không ngốc, sao mà tin được chứ!

Nhìn về cái giường vắng vẻ, toàn bộ chăn trên đó chẳng còn cái nào, chỉ còn lại Peppa lẻ loi một mình, Trịnh Đông híp mắt, giọng điệu càng thêm nguy hiểm: *"Anh Từ nhà chú đâu rồi?"*

Nói *"Anh Từ nhà chú"*, mà không phải là *"Lạc Dương nhà chúng ta"*, Lư Địch dùng chiều cao của mình để thề, giờ Trịnh Đông đang vô cùng không bình thường. Cậu ta kiên trì giải thích, *"Ở phòng bên cạnh, vì*

——”

Nhưng cậu vẫn chưa nói hết, đã phát hiện Trịnh Đông cẩn thận nhỏ giọng nói: *“Hẹn hò thật rồi hả? Không thể chịu nổi xa cách mà đem người trong lòng đến đây ở cùng luôn? Peppa đáng thương, chủ nhân không thèm ôm nó ngủ nữa rồi.”* Giọng điệu còn hơi tủi thân, *“Nhưng Lạc Dương rõ ràng đã đồng ý với anh, nếu có người yêu chắc chắn sẽ không giấu anh mà, với lại, sao chú cũng không nói cho anh biết vậy! Đồ bao che!”*

Lư Địch thành thành thật thật đứng tại chỗ nghiêm túc lắng nghe, càng nghe càng mờ mịt, anh Từ không phải qua phòng bên cạnh trông Thích tiên sinh ư? Mang người yêu đến đoàn phim lúc nào vậy trời? FA vạn năm mà có người yêu rồi ư?

Đúng lúc này, cánh cửa gỗ mở ra, Từ Lạc Dương vừa đi ra, đã nhìn thấy Trịnh Đông phong trần mệt mỏi đứng ở giữa phòng, phía sau là đồ nướng vẫn chưa ăn hết, không nhịn được mà tỏ vẻ chột dạ —— đậu móa sao anh Trịnh đến rồi? Chẳng lẽ ban nãy tán phét nhắc tới tên ảnh, nên trực tiếp triệu hoán người tới luôn hở trời? Lại cảm thấy trời muốn diệt tui nữa rồi! Xem ra mình sẽ không được ăn thịt trong vòng một tháng!

Trịnh Đông thấy cậu chột dạ, càng chắc chắn suy đoán trong lòng mình: *“Có thể để anh chuẩn bị tâm lý, làm một bản đề án trước không? Nhưng mà người yêu cậu đang ở đâu?”* Giọng điệu rất chờ mong.

“??” Từ Lạc Dương vẻ mặt đờ đẫn.

Trịnh Đông cũng nhận ra có gì đó sai sai: *“Không phải người yêu hả? Vậy ở phòng bên cạnh… là ai?”*

Từ Lạc Dương vẫn chưa kịp phản ứng, Thích Trường An đã từ sau lưng cậu đi ra: *“Là tôi.”*

Toàn thể trầm mặc.

Vài giây sau, Trịnh Đông nhìn về phía Lư Địch, máy móc nói: *“Nói cho xong lời trước đó chú chưa nói hết đi.”*

Lư Địch nghiêm túc nhớ lại: *“Ở phòng bên cạnh, vì Thích tiên sinh bị bệnh, anh Từ đang chăm sóc anh ấy.”*

“…”

Bốn người ngồi xuống quanh bàn trà, mắt phải của Thích Trường An đã khôi phục, nhưng sức khỏe vẫn còn hơi yếu, Từ Lạc Dương cầm Peppa Pig làm gối dựa cho anh.

Tiếp đó, Từ Lạc Dương rất tự giác: *“Anh Trịnh, em chưa có người yêu thật mà, nếu có chắc chắn sẽ nói cho anh biết. Nửa đêm mà ăn nhiều đồ nướng như vậy là lỗi của em, em chấp nhận trong vòng một tuần sẽ*

không ăn thịt để duy trì cân nặng."

"Ngày kia đã bắt đầu quay phim rồi, đúng là phải duy trì cân nặng mới được, vậy thì giao hẹn rồi đó, trong vòng một tuần cậu không được ăn thịt." Nói xong, ánh mắt Trịnh Đông lo lắng đánh giá Từ Lạc Dương: *"Nhưng sao đến giờ cậu vẫn chưa yêu đương luôn vậy? Ba cậu ở tuổi này, không chỉ theo đuổi được mẹ cậu, mà còn kết hôn luôn rồi đó."*

"…" Tâm trạng Từ Lạc Dương rất phức tạp, những quản lý khác đều canh phòng nghiêm ngặt giữ khư khư không cho nghệ sĩ trong tay mình hẹn hò, còn quản lý nhà cậu mỗi ngày đều lo lắng cậu chẳng có ai thèm, cuối cùng sẽ trở thành cụ già cô đơn.

Trịnh Đông lại thay đổi đề tài: *"Áp lực bên phía công ty đã xử lý xong rồi, chỉ là lúc cậu quay xong bộ phim này, lịch trình có lẽ sẽ hơi bận rộn, khoảng thời gian này anh sẽ giúp cậu chọn kịch bản và đại ngôn trước, cậu cứ yên tâm mà đóng phim."*

Từ Lạc Dương gật đầu, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Nhưng Trịnh Đông không biết, mới hứa hẹn một tuần không ăn thịt xong, điện thoại Từ Lạc Dương đã nhận được một tin nhắn do Thích Trường An gửi đến: *"Thịt của tôi đều chia hết cho cậu ăn."*

=======

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Theo anh Trường An sẽ có thịt ăn!

22. Chương 22: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Hai

Sáng sớm ngày 23, trời vừa sáng, Từ Lạc Dương đã dẫn Thích Trường An lặng lẽ ra khỏi khách sạn, lên một chiếc xe ba bánh.

Ngồi vào trên xe báo chỗ cần đến, Từ Lạc Dương tháo khẩu trang xuống, vẻ mặt hưng phấn: *"Bánh bao ở tiệm bánh bao Bạch Gia ngon cực kỳ! Lâu lắm rồi tui không ăn, tối hôm qua ở trong mơ ăn năm lồng luôn!"* Vừa nói vừa giơ tay làm ký hiệu số 5.

"Vậy lát nữa cậu định ăn bao nhiêu?" Trong mắt Thích Trường An lóe lên ý cười, tâm tình rất tốt mà hỏi cậu.

"Năm cái." Tâm tình lại lập tức sa sút, Từ Lạc Dương thở dài một hơi, dùng một loại giọng điệu hiểu ra đời chỉ là hư ảo nói: *"Quả nhiên mộng đẹp đều là hư ảo, tác dụng duy nhất là làm nền cho hiện thực vô cùng bi*

thảm thôi!"

Tiếng ồn của xe ba bánh rất lớn, nếu muốn nghe rõ đối phương đang nói gì, thì hai người phải ngồi thật gần nhau mới nghe được. Thích Trường An đang định mở miệng an ủi, đã nhìn thấy Từ Lạc Dương chợt dịch lại gần mình: *"Trường An trước tiên anh đừng nhúc nhích nha, lông mi anh bị rơi mất một sợi nè!"*

Nói xong, cậu dè dặt giơ tay lên, lấy sợi lông mi dưới mắt Thích Trường An xuống.

Thích Trường An vẫn duy trì tư thế cũ không dám cử động, chờ đối phương ngồi lại chỗ của mình, anh vẫn hơi không bình tĩnh nổi. Trong vài giây ngắn ngủi đó, hơi thở ấm áp của Từ Lạc Dương phả vào trên da anh, ngứa thẳng tới đáy lòng anh.

Từ Lạc Dương không nhận ra có gì bất thường, đầu ngón trỏ cậu nâng lông mi lên, giục anh: *"Nhanh nhanh nhanh, Trường An nhanh ước đi!"*

Lúc này Thích Trường An mới lấy lại tinh thần, chẳng qua anh không tin vào những thứ này, nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của Từ Lạc Dương, anh vẫn thành tâm thành ý ước: *"Hy vọng Lạc Dương ăn bánh bao có thể một lần ăn được 5 lồng, mà không bị mập."*

Từ Lạc Dương vui vẻ mỉm cười, sau đó cong miệng thổi lông mi bay đi: *"Hy vọng nguyện vọng của Trường An có thể thành hiện thực!"*

Nhưng từ trên xe ba bánh xuống, tâm trạng Từ Lạc Dương cũng chẳng tốt lắm, cậu xác nhận lại với ông chủ tiệm bánh bao lần nữa: *"18 tệ một lồng thật hở?"* Một lồng chỉ có ba cái, trước đây bán 10 tệ cũng đã đắt lắm rồi được không hả!

Ông chủ vóc người cường tráng, trên cái bụng bự buộc một cái tạp dề màu trắng, đứng phía sau lồng hấp gật đầu: *"Ừ, tăng giá một tháng nay rồi."*

Từ Lạc Dương nhịn đau gọi tám cái, sau đó cấp tốc chụp hình post weibo: *"Không vui! Một lồng mà 18 tệ luôn!"*

Fan rõ ràng rất hiểu cậu, comment đều là *"Sờ sờ đầu, không giận không giận!"* Hoặc là *"Lần ra manh mối! Bánh bao nhà ông chủ Bạch tăng giá rồi hả?"*

Nhưng chỉ một lát sau, chủ đề đã bị tổ lái, fan bắt đầu sôi nổi thảo luận giá bánh bao khác nhau ở các vùng.

Thích Trường An theo thói quen cũng share rồi comment, còn biết học ngay dùng ngay, *"Sờ sờ đầu, không giận, tôi chia cho cậu ăn nhé?"*

Anh vừa share, khu vực bình luận lập tức sôi trào.

"—— A a a a đây là đang cùng nhau đi ăn sáng ư? Làm tròn lên thì chính là cùng nhau đi ngủ, cùng nhau thức dậy! Tui muốn tới thao trường chạy mười vòng!!"

"—— Thích tiên sinh sờ sờ đầu thật là tỉnh! Tỉnh đến mức tui ở trên giường lăn lộn không dừng lại được luôn…."

"—— Có loại cảm giác nhìn ôn nhu công vuốt lông cho thụ xù lông! Moe máu mũi ra 10km!"

Từ Lạc Dương đang xem comment cũng nhìn thấy cái post share này, trong lòng cậu cảm thấy là lạ, ngẩng đầu đang định nói với Thích Trường An không cần chia bánh bao cho cậu, vừa vặn nhìn thấy Thích Trường An giơ tay, sờ sờ đỉnh đầu cậu thật!

Vì để phù hợp với hình tượng của nhân vật, tóc của Từ Lạc Dương đã nhuộm lại màu đen, cũng chẳng phun gel, vậy nên cảm giác mềm mại sờ rất thích. Thích Trường An xoa nhẹ mấy lần, giọng nói dịu dàng còn mang theo ý cười: *"Sờ sờ đầu, Lạc Dương đừng giận nhé."*

Da Từ Lạc Dương trắng, gương mặt lại là kiểu nhỏ nhắn vô cùng thích hợp với màn ảnh rộng, sợi tóc tinh tế kết hợp với một đôi mắt trợn tròn, nhìn giống như động vật nhỏ vô hại.

Chữ viết chuyển hóa thành hiện thực, tim Từ Lạc Dương loạn nhịp mất mười mấy giây, rồi mới phản ứng lại được một chút —— không… không ngờ có ngày, cậu cũng sẽ gặp được tuyệt kỹ sờ đầu trong truyền thuyết.

Dây thần kinh trên da đầu mẫn cảm truyền đến cảm giác ấm áp, không ngờ giọng Thích Trường An lại sexy như thế, giống như thác lũ đồng thời đánh vào trái tim bé nhỏ của cậu, Từ Lạc Dương không khống chế được mà đỏ mặt.

Đúng lúc bánh bao được đưa lên, Từ Lạc Dương vội vàng che giấu, cầm đũa tre gắp một cái bánh bao, để trong đĩa Thích Trường An: *"Anh ăn đi!"*

Thích Trường An bị vẻ mặt hoang mang của cậu chọc cười, cũng gắp cho cậu một cái: *"Không phải nhớ mong lâu lắm rồi sao? Cậu cũng ăn đi."*

Nhìn chằm chằm bánh bao trong đĩa, Từ Lạc Dương hồn vía bay lên mây, tầm mắt lại cố định trên khuôn mặt đang mỉm cười của Thích Trường An, cậu bỗng thả đũa xuống, vội vàng úp mặt xuống bàn, chỉ để lộ ra lỗ tai đỏ bừng ——

Xong rồi xong rồi, trái tim bé nhỏ đang lao điên cuồng trên đường cao tốc, không dừng lại được nữa rồi!

Lúc hai người ăn xong bữa sáng về khách sạn, đúng lúc gặp Lư Địch và Trịnh Đông từ trong thang máy đi ra. Lư Địch khiêng một cái bao lớn màu đen, đầy sức sống chào hỏi: *"Anh Từ, Thích tiên sinh, chào buổi sáng nha!"*

Trịnh Đông ở bên cạnh ngày hôm qua làm việc đến ba giờ sáng mới ngủ, tinh thần uể oải nhận lấy bánh bao Từ Lạc Dương đưa tới, rồi lại đưa qua cho Lư Địch, ỉu xìu nói: *"Giao hết lại cho cậu đó."*

"Yên tâm yên tâm!" Lư Địch mở túi giấy đựng bánh bao ra, chỉ cần cắn hai miếng là đã tiêu diệt hết một cái, mỉm cười hết sức thỏa mãn.

Nhìn thấy quản lý phụ trách sinh hoạt đang ở cửa khách sạn điều phối nhân viên và xe cộ, đợi Lư Địch ăn xong, Từ Lạc Dương bèn bảo cậu đi qua chào hỏi, nói với người ta Thích Trường An sẽ ngồi xe bảo mẫu cùng bọn họ qua, không cần phải bố trí xe khác.

Cái này là do lúc trước bọn họ đã bàn bạc với nhau xong rồi, so với xe của đoàn phim đưa đón, thì xe bảo mẫu của Từ Lạc Dương thoải mái hơn rất nhiều, còn có thể ngủ bù ở trên đường nữa. Đặc biệt là, giờ thần kinh của Từ Lạc Dương vẫn rất căng thẳng, cậu lo rằng mình vừa không chú ý một cái, Thích Trường An bị bệnh ở xó xỉnh nào đó cậu cũng chẳng biết luôn.

Hai phút sau, quản lý phụ trách sinh hoạt vội vã đi theo Lư Địch qua đây, liên tục nói xin lỗi với hai nam chính vì tiếp đón không được chu đáo.

"Không cần không cần," Từ Lạc Dương vội vã xua tay, cười nói: *"Ngày đầu tiên nhiều người nhiều chuyện để làm nên rất bận, anh cũng vất vả rồi. Trường An cùng tui đi qua đó, vừa vặn trên đường còn có thể đối diễn với nhau nữa."* Nói xong, ngón tay cậu lặng lẽ chuyển ra phía sau, khẽ chọc chọc eo Thích Trường An.

Dễ dàng nắm lấy ngón tay quấy phá của Từ Lạc Dương, vẻ mặt Thích Trường An vẫn như bình thường, phối hợp gật đầu: *"Tôi đi cùng Lạc Dương là được rồi, không cần phiền hà bố trí thêm một chiếc xe nữa đâu."* Nghe có vẻ tâm trạng cũng không tệ lắm.

Tảng đá treo trong lòng sản xuất Vương rơi xuống, Thích Trường An là nam chính, phiên vị lại cao, nhưng vừa debut đã đi con đường quốc tế, chưa từng quay bộ phim nào ở trong nước, lần này cũng không mang theo quản lý và trợ lý. Vậy nên anh ta hoàn toàn không nắm chắc tính cách và sở thích của đối phương, về phía xe riêng bố trí để đưa đón, nên chọn xe việt dã hay là xe có rèm che, màu trắng đen hay là đỏ tươi xanh ngọt, hoàn toàn không tìm được manh mối.

Giờ đối phương rõ ràng đang thể hiện sự thân thiện, nên anh ta vội vàng cười nói: *"Vậy trên đường chú ý an toàn nhé!"*

Lên xe bảo mẫu, Thích Trường An ngồi xuống bên cạnh Từ Lạc Dương: *"Ban nãy cố ý để tôi bày tỏ thái độ hả?"*

"Đúng vậy," Từ Lạc Dương gật đầu: *"Môi trường trong nước và nước ngoài rất khác nhau, quản lý phụ trách*

sinh hoạt chịu trách nhiệm toàn bộ việc lớn nhỏ của đoàn phim, đặc biệt là ba bữa cơm và bữa ăn khuya, nếu như anh ta muốn hãm hại ai thì thật sự rất dễ dàng, người bị hãm hại còn có nỗi khổ mà không thể nói ra được."

Từ Lạc Dương khi còn bé đã chạy loạn trong đoàn phim của ba cậu, tự đóng phim thì quanh năm đều ngâm mình trong đoàn phim, đã từng thấy rất nhiều án lệ như vậy. Nhất là Thích Trường An dễ bị dị ứng, thứ không ăn được lại nhiều, nếu thật sự có người muốn giở trò, cũng sẽ không khó lắm.

Thích Trường An biết Từ Lạc Dương lo anh bị chịu thiệt, nên nghiêm túc nói: *"Ừm, tôi sẽ chú ý."*

Trịnh Đông ở bên cạnh nhìn, lúc đầu anh đã nhận ra ý đồ của Từ Lạc Dương nên không ngăn cản. Nhưng lại lo lắng sẽ xuất hiện tình huống Thích Trường An không chỉ không cảm kích, mà ngược lại còn cảm thấy Từ Lạc Dương làm bộ làm tịch.

Nhưng giờ xem ra, quan hệ của hai người đúng là rất tốt, không có gì ngăn cách, lúc này anh mới yên tâm, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ bù.

Chưa được mấy phút, Từ Lạc Dương cũng bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Tối qua mấy vai chính bọn họ, đều bị đạo diễn Trương lôi kéo cùng mở một *"Cuộc họp đọc kịch bản"*, đọc lời kịch mà mình tâm đắc và phân tích nhân vật, đến hơn 12h mới được cho về.

Nếu không đem bánh bao của tiệm bánh bao Bạch gia ra làm động lực, thì sáng sớm hôm nay Từ Lạc Dương hoàn toàn không dậy nổi.

"Muốn ngủ hả?" Thích Trường An nghiêng đầu qua hỏi, giọng rất thấp, hơi khàn khàn. Thấy Từ Lạc Dương gật đầu, anh dịch qua, tới gần cậu một chút: *"Dựa vào trên vai tôi đi, đến trường quay tôi sẽ gọi cậu."*

Mắt đã không mở nổi nữa, Từ Lạc Dương cũng chẳng thèm khách khí, nghiêng đầu, tựa vào trên vai Thích Trường An rồi ngủ thiếp đi.

Cảm nhận được sức nặng ở trên vai, Thích Trường An cũng nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Mười lăm phút sau, Từ Lạc Dương đến trường quay, chút buồn ngủ còn sót lại liền nhanh chóng bị thanh âm của đạo diễn Trương làm chấn động đến tiêu biến luôn, cậu xoa xoa lỗ tai, oán giận: *"Đạo diễn Trương, chú có thể giảm âm lượng của cái loa xuống một chút không?"*

Đạo diễn Trương treo cái loa ở bên eo: *"Haha có phải là dùng tốt hơn cả đồng hồ báo thức không?"* Ông tinh thần sáng láng, mặc một bộ quần áo thể thao mỏng, có lẽ cảm thấy nóng, nên còn xắn cả tay áo lên, chẳng nhìn ra tối qua thức khuya chút nào.

Lúc này, trợ lý đạo diễn Đào Tiểu Đồ cầm ba nén hương cao gần bằng nửa người qua, chia cho mỗi người một cái, rồi lại vội vã rời đi.

Đạo diễn Trương ủy nhiệm cho người khác làm hết việc, còn mình thì ở lại tán gẫu, giọng điệu rất tự hào: *"Hương này đủ to chưa? Tôi tự chọn đó, cầm trên tay thấy nó nặng biết bao! Kính thần, mấy tháng này hãy phù hộ cho đoàn phim của chúng ta được thuận lợi."*

Từ Lạc Dương đồng ý: *"To lắm luôn,"* rồi cậu lại hỏi đạo diễn Trương: *"Vậy ngày đẹp giờ lành để làm lễ khai máy là vào lúc nào vậy?"*

"9h13p, bái xong chụp thêm mấy tấm hình nữa, nhưng mà đã hẹn phỏng vấn với bên truyền thông rồi, đến lúc đó hai cậu chắc chắn sẽ là đối tượng chính được chú ý."

Chẳng bao lâu sau, phó đạo diễn gọi tập hợp. Từ Lạc Dương kéo Thích Trường An qua, hai người đứng ở chính giữa hàng đầu tiên.

Nhân lúc còn mấy phút nữa mới đến giờ, Từ Lạc Dương sáp lại gần, nhỏ giọng hỏi Thích Trường An: *"Anh định bái ai?"*

Mặc dù giờ đoàn phim vẫn sẽ tiến hành nghi thức khai máy, tới đúng giờ lành, tầng vải đỏ trên máy quay phim mới được gỡ bỏ. Nhưng về phương diện bái thần thì chẳng có giới hạn gì, chủ yếu là bản thân mình muốn bái ai thì bái thôi.

"Tôi sẽ không bái, đến lúc đó làm giống cậu là được." Thích Trường An không tin thần linh, nếu thật sự có thần linh, vậy lúc còn bé khi anh bị nhốt trên giường bệnh, cả đêm đều cầu nguyện, sao chả thấy có dấu hiệu gì của thần linh xuất hiện cả. So ra, anh càng tin tưởng bản thân mình hơn.

"Ừm, cũng đúng." Trước đó Từ Lạc Dương còn đang lo lắng, Thích Trường An dù sao cũng là yêu nhị đại có bối cảnh thâm hậu, thần linh bình thường có thể còn không chịu được tam bái này của anh. Nghe anh nói như vậy, cậu yên tâm không ít.

Đến thời gian đã chọn, Từ Lạc Dương theo mọi người cùng nhắm mắt lại, niệm ở trong lòng: *"Ba, mẹ, đây là bộ phim thứ bảy của con, Náo Náo của hai người vẫn rất khỏe, ăn no ngủ ngon, vậy nên không cần phải lo lắng cho con. Lần này con hợp tác với đại yêu quái, ảnh rất lợi hại, hai người yên tâm, con sẽ quay phim thật tốt."*

Hai tay cầm hương, Từ Lạc Dương mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Thích Trường An ở bên cạnh, đối phương nhắm hai mắt, khuôn mặt rất bình thản.

Thế nên, nếu trên thế giới này có yêu quái, chắc cũng sẽ có linh hồn nhỉ? Vậy lúc ba mất mặc dù chậm một năm, nhưng chắc chắn vẫn có thể tìm được mẹ.

Lòng đất lạnh như vậy, hai người bầu bạn với nhau, thì sẽ chẳng cô đơn đâu.

***

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Trường An, anh là yêu quái, vậy thế giới này có tồn tại linh hồn không? Lời tui nói… hai người họ có thể nghe thấy không?

==========

Nghi thức khai máy vừa kết thúc, staff liền tản ra làm chuyện của mình. Từ Lạc Dương và Thích Trường An cùng đi theo Lư Địch về khu vực phỏng vấn của bên truyền thông, dọc đường đều có fan cầm điện thoại chụp ảnh lại.

Từ Lạc Dương đang liệt kê xung quanh đây có món gì ngon, vừa đếm vừa không ngừng chảy nước miếng. Bỗng nhiên, một bó hoa hồng đỏ từ trên trời rơi xuống, không biết là bị ai ném qua, vừa vặn rơi xuống chỗ cách hai người mấy bước, cánh hoa bị rơi mất không ít. Cùng lúc đó, cách đó không xa còn vang lên tiếng cười và tiếng la hét của fan.

"Ý vút chuẩn vậy luôn? Hơn nữa lực cánh tay ——" lời còn chưa nói hết, Từ Lạc Dương đã dừng lại, nhìn gương mặt ngay lập tức mất sạch huyết sắc của Thích Trường An, cậu hơi lo lắng: *"Trường An?"*

Giống như nhìn thấy thứ gì đó làm anh hoảng sợ, đồng tử Thích Trường An co rút lại, thậm chí còn hơi lùi về sau nửa bước, mà ánh mắt anh thì nhìn chằm chằm vào bó hoa hồng đỏ rơi trên mặt đất, sắc mặt tái mét đi.

Nhạy bén nhận ra nơi phát sinh vấn đề, mặc kệ xung quanh có fan vây quanh hay không, Từ Lạc Dương nghiêng người sang, trực tiếp đưa tay bịt kín mắt Thích Trường An, tay phải phủ lên nắm tay đang siết chặt của đối phương, rồi nháy mắt với Lư Địch.

Lư Địch dù có không nhạy bén đến mấy đi nữa thì cũng nhận ra có gì đó sai sai, cậu ta vội vã nhặt bó hoa hồng đỏ và toàn bộ cánh hoa rải rác dưới mặt đất lên, rời đi trước một bước.

Đợi cậu ta đi thật xa rồi, Từ Lạc Dương mới bỏ tay xuống, vỗ về nói: *"Lư Địch đem hoa hồng đi rồi, không sao nữa rồi."*

Cơ bắp kéo căng của Thích Trường An từ từ thả lỏng, anh cúi đầu, nhìn bàn tay Từ Lạc Dương đã dùng để bịt mắt anh một lúc, rồi mới "ừ" một tiếng.

Không hỏi có phải Thích Trường An dị ứng với hoa hồng đỏ không, hay là vấn đề gì khác, Từ Lạc Dương vẫn cứ giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tám về những món ngon ở xung quanh đây, đồng thời ở trong lòng nhớ kĩ —— Trường An phản ứng mãnh liệt với hoa hồng đỏ, hư hư thực thực, chủng tộc tương khắc ư?

Lễ khai máy lần này có tổng cộng mười mấy báo đài đến, Từ Lạc Dương đi tới, thân thiện chào hỏi, rồi lại

cười nói: *"Các vị tới đây vất vả rồi, tôi và Trường An có chuẩn bị trà sữa và đồ uống, có cả một ít đồ ăn vặt nữa, sau khi kết thúc phỏng vấn, các vị có thể tới bên đó tìm trợ lý của tôi để lấy nhé. Tin tức quan trọng, nhưng cũng phải chú ý nghỉ ngơi nha."*

Mấy phóng viên vây xung quanh đều rất tôn trọng hai người, vừa nói cảm ơn tới tấp, vừa nhét micro có gắn tên nhà đài vào trong tay bọn họ. Thích Trường An và Từ Lạc Dương đứng sóng vai nhau, mỗi người chia ra mấy cái ôm trong tay.

"Chào Lạc Dương, đây là bộ phim thứ hai cậu hợp tác với đạo diễn Trương, xin hỏi cậu có cảm nhận gì không? Với cả có người nói vai diễn này hoàn toàn khác những vai diễn mà trước đây cậu từng diễn, cậu nghĩ mình có thể đảm nhận được không?"

Từ Lạc Dương liếc nhìn thẻ phóng viên của đối phương, trả lời khá cẩn thận: *"Đạo diễn Trương là đạo diễn nổi tiếng quốc tế, rất nhiều tác phẩm đều từng nhận được giải thưởng lớn, phòng vé và danh tiếng cũng đứng đầu. Có thể hợp tác với đạo diễn Trương lần nữa, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, cũng tin rằng bản thân mình sẽ học hỏi được rất nhiều điều."*

Lúc trả lời câu hỏi thứ hai, Từ Lạc Dương biết đây là một cái bẫy, nếu cậu vẫn khiêm tốn mấy câu, vậy thì không cần đợi đến ngày mai, vô số tin tức về chuyện cậu thừa nhận bản thân không bằng Thạch Nguyên Hạo, hoặc là tin tức cậu chính miệng thừa nhận Thạch Nguyên Hạo phù hợp với nhân vật này hơn mình sẽ bay đầy trời.

Thế là Từ Lạc Dương mỉm cười rất tự tin: *"Trước khi khai máy, tôi đã bỏ ra thời gian là hai tháng để trải nghiệm cuộc sống, tôi hiểu rất rõ tầm quan trọng mà hai chữ 'cảnh sát' phải đảm nhiệm, cũng không ngừng lĩnh hội tình cảm của nhân vật. Bởi vậy, tôi tin rằng, so với bất cứ người nào khác thì tôi càng thích hợp với nhân vật này hơn, cũng mong mọi người kỳ vọng vào sự thể hiện của tôi ở trong phim nhé."*

Vừa dứt lời, một nữ phóng viên liền bắt lấy khe hở đặt câu hỏi cho Thích Trường An, tốc độ nói rất nhanh: *"Ban nãy Từ Lạc Dương có nhắc đến việc 'trải nghiệm cuộc sống', theo như thông tin trên weibo chính thức đăng tải, hai người cùng nhau trải nghiệm cuộc sống, đối với lần hợp tác này, Thích tiên sinh có muốn nói gì không?"*

Có thể do Thích Trường An không thường lộ diện trước truyền thông, tính tình lại lạnh lùng, nên câu hỏi mềm mỏng hơn rất nhiều.

Nghe rõ lời của đối phương, vẻ mặt Thích Trường An rất hờ hững, trả lời cũng rất giản lược: *"Tôi rất mong đợi việc diễn đối thủ của Lạc Dương, tin rằng sẽ khiến mọi người kinh diễm."*

Nhận ra Thích Trường An trông cũng chẳng hề khó nói chuyện lắm, phóng viên cũng mạnh dạn hẳn lên: *"Xin hỏi Thích tiên sinh, ngài có biết chuyện có không ít fan trên mạng ghép hai người thành một đôi không?"*

Xung quanh yên tĩnh lại, mọi người đều biết, mặc dù giờ trong showbiz rất phổ biến việc ghép và sao tác couple, nhưng người trong cuộc bị hỏi đến vấn đề này, đều cảm thấy bị xúc phạm, nên đều quan sát thái

độ của Thích Trường An.

Nghiêng đầu nhìn Từ Lạc Dương, ánh mắt Thích Trường An nhu hòa đi mấy phần, anh quay về micro nói: *"Cổ Thành cp hả? Tôi rất vui vì tên mình và tên của cậu ấy được gắn cùng một chỗ với nhau."*

Lúc thời gian phỏng vấn hai mươi phút kết thúc, Từ Lạc Dương đưa cho Thích Trường An một chai nước khoáng chưa mở nắp, nhỏ giọng nói: *"Trường An anh dựng cờ sớm quá trời! Nếu như chúng ta không thể khiến người ta kinh diễm, vậy không phải rất mất mặt ư?"*

Thích Trường An vặn nắp chai ra, đưa lại chai nước cho Từ Lạc Dương, rồi lại tiện tay lấy một chai khác chưa mở nắp ở trong tay đối phương qua, mở nắp ra uống một ngụm: *"Cậu không tin ánh mắt của tôi hả? Đừng nghi ngờ, chúng ta chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người kinh diễm."*

Trong đầu vốn câu nói '*Tôi rất vui vì tên mình và tên của cậu ấy được gắn cùng một chỗ với nhau'* vẫn đang chạy qua chạy lại, giờ cầm chai nước khoáng đã được mở nắp, Từ Lạc Dương cảm thấy dái tai mình lại bắt đầu nóng lên rồi!

Anh Trường An có kịch độc! Tui sắp bị trúng độc chết rồi!

Trường quay là giang hồ thu nhỏ, trong studio, staff đã đến đông đủ, đang kiên nhẫn đợi hai nam chính nhận phỏng vấn xong rồi sẽ qua đây.

Thấy người đến, đạo diễn Trương cầm cái loa nhỏ nói: *"Lạc Dương và Trường An đi thay quần áo trước đi, thợ makeup đâu? Tốc độ nhanh lên một chút! Đầu tiên quay cảnh bên trong trước, thợ quay phim đâu? Lát nữa tự mình tìm cảm giác, nhân tiện chụp luôn cả ảnh tạo hình và ảnh tuyên truyền luôn đi!"*

Từ Lạc Dương ngồi trong phòng hóa trang, mà vẫn có thể nghe thấy rõ giọng của đạo diễn Trương, cậu không nhịn được cười: *"Giọng đạo diễn Trương tốt như vậy, sao mỗi ngày còn kiên trì uống quả lười nhỉ?"*

Chị Dương makeup đang giúp cậu sửa lông mày, nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: *"Có lẽ ông ấy hiểu lầm gì về bản thân mình chăng?"*

"Chị Dương nói có lý ghê!" Từ Lạc Dương vẫn duy trì tư thế ngửa đầu, bật cười.

Nụ cười của Từ Lạc Dương rất có sức hút, vẻ mặt chị Dương từ trước đến nay đều hơi nghiêm túc, giờ cũng cười theo cậu, nói chuyện cũng nhiều hơn bình thường một chút: *"Cậu phải hóa trang phức tạp một chút, bởi vì khí chất tổng thể của cậu thiếu một chút cảm giác thô ráp, mặt cậu đẹp quá. Vậy nên da phải đánh tối đi 2 3 tông, lông mày thì vẽ dày lên chút, để toàn bộ đường nét trông có vẻ thâm thúy hơn. Cả tay nữa, cũng phải giúp cậu làm sao cho trông thô ráp một chút, Tần Triều trong kịch bản là người cầm súng đó."*

Từ Lạc Dương gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, rồi lại khó chịu nghiêng đầu đi, nhìn Thích Trường An đang yên lặng ở bên cạnh: *"Vậy Trường An thì sao?"*

"Thích tiên sinh da trắng, mặt lại rất gầy, rất phù hợp với cảm giác Hứa Trạm quanh năm ở trong phòng làm nghề mộc, không cần phải hóa trang nhiều như cậu."

Thế là, đợi tới lúc Từ Lạc Dương từ phòng hóa trang đi ra, cũng đã hơn ba giờ sau. Lư Địch khiêng cái túi lớn đứng đợi ở cửa, thấy Từ Lạc Dương đi ra, vội vã đem cái ly giữ nhiệt màu xám tới: *"Thích tiên sinh đi trước rồi."*

Từ Lạc Dương gật đầu, uống một ngụm, rồi lại hỏi Lư Địch: *"Trường An uống nước chưa?"*

Lư Địch lấy một cái ly giữ nhiệt cùng kiểu màu đen ở trong túi ra, quơ quơ: *"Em đã pha trà đậm theo lời anh Từ dặn dò rồi, Thích tiên sinh uống mấy ngụm, nhìn vẻ mặt thì chắc là rất vui."*

Từ Lạc Dương vỗ vỗ vai Lư Địch, cười nói: *"Anh sẽ phát tiền thưởng cho cậu!"*

Một mạch đi tới trong studio, staff đều đã vào vị trí, đang đợi Từ Lạc Dương.

Đánh giá từ trên xuống dưới mấy lần, cảm thấy không có vấn đề gì nữa, đạo diễn Trương mới mở loa ra nói: *"Lạc Dương, có muốn tìm cảm giác trước không?"*

Từ Lạc Dương giơ ba ngón tay, tỏ vẻ mình cần ba phút. Thật ra gần đây cậu cũng bị Thích Trường An dẫn dắt, hoàn toàn hình thành thói quen bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng có thể nhập diễn. Nhưng hôm nay là lần đầu tiên quay chính thức, cậu vẫn muốn tìm cảm giác, để tránh khỏi việc không đạt được hiệu quả mà đạo diễn Trương yêu cầu.

Chờ cậu tiến vào khu vực làm việc được dựng sẵn, đã ngửi thấy mùi mộc hương quen thuộc, Từ Lạc Dương hoảng hốt cảm thấy, một bước chân của mình vừa rồi, giống như vượt qua đường ranh giới giữa hai thế giới.

Trên băng ghế dài có để một tấm gỗ, Thích Trường An mặc quần dài vải bố màu đen, chân trái vững vàng đạp trên tấm ván gỗ, chân phải giẫm trên đất, đường cong trên chân căng ra. Trên tay anh cầm cái cưa, theo từng âm thanh "kẽo kẹt" của cưa kéo trên tấm gỗ, vụn gỗ bay lên cao.

"Lạch cạch", tấm gỗ bị cưa thành hai mảnh, Thích Trường An cất kỹ đoạn gỗ thừa kia, cầm lấy cái bào, chuyên tâm bắt đầu bào cọc gỗ.

Từ Lạc Dương nhìn tay anh, có vẻ thô nhám hơn so với vẻ khéo léo ngày thường một chút, ngón trỏ hai tay để hai bên miệng bào, ngón tay trái đỡ ở phía sau tay bào, khoảnh khắc cơ bắp cánh tay dùng lực, vụn gỗ màu trắng lại xuất hiện giống như hoa nở, sau cùng rơi xuống đất.

Từ Lạc Dương thả lỏng người dựa vào khung cửa, hơi nheo mắt lại, cười giễu cợt: *"A Trạm có bận không?"*

Giờ phút này, cậu không còn là Từ Lạc Dương nữa, mà là Tần Triều chật vật trở lại trấn nhỏ, phát hiện người bạn tốt cùng mình lớn lên từ nhỏ có thể là hung thủ giết người.

Cùng lúc đó, đạo diễn Trương dùng tay ra hiệu, thư ký trường quay trực tiếp đánh bảng: *" Lối rẽ Trường 113 cảnh 2 lần 1!"* Đồng thời, máy móc cũng bắt đầu hoạt động.

Tiếng dao bào xẹt qua bên ngoài cọc gỗ dừng lại, Hứa Trạm ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi mắt đen nhánh, giọng hắn lạnh nhạt: *"Không bận."* Nói xong tiếp tục bào tấm gỗ.

Tần Triều lấy một điếu thuốc từ trong túi ra, rồi lại tìm bật lửa khắp nơi, không tìm được, cậu lại gọi một tiếng *"A Trạm"*.

Lần này, Hứa Trạm thả lưỡi dao bào trong tay xuống, nhanh chân đi đến trước mặt Tần Triều, lấy bật lửa ra, giúp cậu châm thuốc.

Trên quần thụng dài màu đen của hắn dính đầy bụi gỗ nhạt màu, trên người Hứa Trạm mặc một bộ đồ lao động không tay màu trắng, để lộ vóc dáng thon dài. Tay cầm bật lửa rất đẹp, nhưng mấy vết sẹo trên đó, lại hơi làm hỏng mất vẻ đẹp đó.

Tiện tay nhét bật lửa vào trong túi áo Tần Triều, Hứa Trạm nhìn chằm chằm ánh mắt đối phương: *"Sau này, nhớ tự mang theo bật lửa."* Nói xong, hắn quay người định trở về tiếp tục công việc.

Tần Triều lấy súng ra.

Cậu vẫn biếng nhác dựa trên khung cửa, giống như một chú báo đang tắm nắng. Trong miệng kẹp chặt điếu thuốc, nhưng ánh mắt sau làn khói thuốc lại cực kỳ sắc bén, tay cầm súng cũng rất vững vàng.

Từ cái bóng trên mặt đất, Hứa Trạm nhìn thấy động tác của Tần Triều. Hắn dừng lại, đứng tại chỗ không nhúc nhích, im lặng mấy giây, rồi mới nói: *"Tìm được bằng chứng tôi giết người rồi hả?"* Giọng nói rất nhẹ nhàng.

Tần Triều "ừ" một tiếng, chậm rì rì đứng thẳng người, đi về phía trước hai bước, miệng súng trực tiếp đặt trên xương sọ của Hứa Trạm.

"Tôi biết, cậu chắc chắn sẽ tìm được." Rõ ràng cảm nhận được miệng súng lạnh buốt, giọng Hứa Trạm chẳng run rẩy chút nào, thậm chí còn ổn định hơn so với thường ngày, giống như đáy biển không chút gợn sóng.

Hắn chậm rãi xoay người, quay mặt lại nhìn Tần Triều, khiến miệng súng trực tiếp đặt trên ấn đường của mình, khóe môi nhợt nhạt hiện ra một nụ cười mỉm gần như mát lạnh, hắn nhẹ giọng hỏi: *"Vậy giờ, cậu muốn giết tôi hả?"*

Dường như còn lộ ra chút chờ mong.

"Tôi không giết cậu." Tần Triều nặng nề hút một hơi thuốc, rồi lại thổi khói thuốc ra. Khói thuốc cợt nhả tung bay ở giữa hai người, tựa như dãy núi Hoành Đoạn. Giọng cậu nặng nề: *"Tôi không có quyền khống chế sống chết của ai cả, pháp luật sẽ trừng phạt cậu."*

"Đúng vậy." Nụ cười bên khóe miệng Hứa Trạm chợt trở nên châm biếm: *"Pháp luật ư? Tôi đã từ bỏ pháp luật từ lâu rồi."*

Giọng hắn bỗng trở nên thê lương: *"Giờ cậu quay về đây rồi, thế lúc trước cậu ở đâu? Hả? Lúc ba mẹ tôi chị gái tôi bị từng đao từng đao chém chết, mẹ nó cậu ở đâu chứ!"*

Đôi mắt đầy tơ máu, lúc này Hứa Trạm giống như ác quỷ từ địa ngục bò tới.

"A Trạm ——"

"Đừng gọi tên tôi." Giọng Hứa Trạm rất nhẹ, chất giọng khàn khàn lúc trước biến mất hoàn toàn, tròng mắt đen đặc giống như mực. Một giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, hắn hít một hơi thật sâu, mới đem lời nói ra.

"Nếu như cậu còn nhớ tới tình nghĩa chúng ta cùng nhau lớn lên, thì đừng giao tôi cho pháp luật, cũng đừng giao tôi cho người khác. Nếu như phải chết, hãy để tôi chết trong tay cậu. Xin cậu đó."

***

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Lông mi của ảnh dài thật, lúc bịt mắt ảnh, lòng bàn tay tui thiệt ngứa!

==========

"Cut!" Đạo diễn Trương lên tiếng, phá vỡ sự im lặng, *"Năm phút sau quay lại lần nữa!"*

Giống như mở ra một cái công tắc nào đó, staff vốn đang yên tĩnh xem hai nam chính diễn đối thủ, động tác bắt đầu sôi nổi, nhất thời, trong studio rất ồn ào.

Tiếp đó, loa nhỏ lần thứ hai ném bom toàn trường quay: *"Ánh sáng bị sao vậy hả? Không nhìn rõ Thích Trường An đứng ở đâu sao? Nhân viên đều chưa ăn sáng hết hả? Hiện trường cũng không gọn gàng sạch sẽ, mấy thứ lộn xộn đều vào ống kính hết rồi! Chuyên viên trang điểm đâu, giúp Thích Trường An sửa bóng mờ dưới mắt đậm thêm chút nữa!"*

Tất cả staff đều yên tĩnh như gà.

Đạo diễn Trương bình thường rất dễ nói chuyện, nếu như thích ai còn sẽ mời đối phương đi ăn đồ nướng, sau khi uống bia xong, thì càng dễ nói chuyện. Nhưng một khi tiến vào trạng thái quay phim, giống như là mở ra tuyệt địa vậy, khí tràng vô cùng bá đạo, không cho bất cứ người nào tới trêu chọc râu hổ.

Sau khi sắp xếp sự tình ổn thỏa, đạo diễn Trương nhấc loa nhỏ ở bên người lên, đứng ở trước mặt Từ Lạc Dương, lòng bàn tay vỗ lên vai đối phương, vỗ đến mức người ta lung lay, ông mới vui vẻ cười: *"Thằng nhóc cậu nha, hai tháng nay uống thuốc kích thích hả? Lúc trước cho cậu 80 điểm kỹ năng diễn xuất, giờ sẽ sửa lại một chút, 85 điểm!"*

Từ Lạc Dương trong tay cầm súng giả vẫn chưa tỉnh lại từ trong cảnh ban nãy, cậu nhìn chằm chằm Thích Trường An đang nhắm mắt trang điểm lại, một lúc lâu sau mới chia sự chú ý cho đạo diễn Trương: *"Hiệu quả quay thế nào?"*

"*Tốt hơn cả mong đợi của tôi nữa."* Vẻ mặt đạo diễn Trương nghiêm chỉnh lại: *"Lúc trước mở họp, tôi quyết định quay cảnh này đầu tiên, đúng là muốn nhìn xem bão tố lúc hai cậu diễn xuất rốt cuộc có thể va chạm thành hình dạng thế nào."*

Ông tỉ mỉ nhớ lại: *"Tình cảm của hai cậu đều khống chế rất đúng chỗ, ngôn ngữ cơ thể, biểu cảm đều rất tốt. Trọng điểm là, cậu không bị khí thế của Thích Trường An đè ép, cũng không bị dẫn dắt, khí tràng gần như có thể xem là ngang tài ngang sức, rất đáng khen!"*

"…"

Từ Lạc Dương rất muốn nói, xin hãy đổi cách khen tui đi, cảm ơn!

Trang điểm lại xong, chuyên gia trang điểm lui ra bên cạnh, quầng thâm dưới mắt Thích Trường An rõ hơn không ít, anh đứng dậy đi qua: *"Đạo diễn Trương."*

Biểu cảm của đạo diễn Trương giống như đang nhìn kho báu, vui vẻ hòa nhã, ông nói năng rất nhẹ nhàng, hận không thể lấy ra một mặt ôn nhu nhất: *"Trường An cực kỳ giỏi, hoàn toàn không có lỗi nào để xoi mói, cậu chỉ cần đứng đó thôi, thì đã chính là bản thân Hứa Trạm rồi! Tiếp tục duy trì nhé, nếu như có thể tiến thêm một bậc nữa thì đương nhiên là tốt hơn rồi. Cậu có muốn ăn đồ nướng không? Quay phim xong tôi mời cậu đi ăn, ăn no luôn!"*

Từ Lạc Dương: *"…"*

Nhưng mà cảnh đầu tiên quay ròng rã bảy lần, đạo diễn Trương đều không cho qua. Ngày quay đầu tiên, trạng thái của diễn viên rất tốt, nhưng đều sẽ có vấn đề về ánh sáng hoặc là mấy tiểu tiết. Thấy đã sắp một giờ chiều, thư ký trường quay đói bụng đến mức chẳng còn sức lực để đánh bảng nữa, đạo diễn Trương mới thông báo bảo mọi người trước tiên ăn trưa, nghỉ ngơi một tiếng rồi quay tiếp.

Lư Địch đem bữa trưa đến phòng hóa trang cho hai người: *"Anh Từ, Thích tiên sinh, nhanh tới ăn trưa!"*

Từ Lạc Dương đang phủ kịch bản ở trên mặt, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi. Nghe thấy giọng Lư Địch, cậu vội vã trở mình ngồi dậy, lựa một phần đưa cho Thích Trường An trước: *"Anh nhanh ăn đi, ăn cơm trưa muộn thế này, liệu có đau dạ dày không?"*

Thích Trường An chìa tay nhận lấy, rồi lắc đầu: *"Không đâu."* Thật ra anh cảm thấy hơi khó chịu, nhưng bình thường anh đã quen rồi, nên không cần phải nhắc đến, khiến Từ Lạc Dương lo lắng.

Mở nắp hộp cơm ra, Thích Trường An nhìn món ăn, rồi so sánh với đồ ăn của Từ Lạc Dương, trong mắt không giấu được vẻ ngạc nhiên: *"Vì sao ——"*

Trong hộp cơm toàn là những món anh có thể ăn được.

Từ Lạc Dương thấy anh nhận ra, hơi xấu hổ nói: *"Lúc trước tui có gửi một tờ thực đơn cho sản xuất Vương, bảo ông ấy tìm người đối chiếu theo thực đơn mà nấu, đạo diễn Trương cho phép rồi, đây coi như là lần đầu tiên tui sử dụng đặc quyền của nam chính đi."*

Thấy Thích Trường An vẫn nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp, Từ Lạc Dương tưởng trong lòng anh bất an, nên để đũa xuống nghiêm túc giải thích: *"Chúng ta xem như là kiểu diễn viên vô cùng bớt lo rồi, vừa không gây chuyện vừa không trêu chọc đại gia. Nấu ăn theo tiêu chuẩn riêng, thuộc vào loại yêu cầu trong phạm vi bình thường, đừng nghĩ nhiều, dù sao thì anh có thể ăn cơm một cách vui vẻ là quan trọng nhất!"*

Dựa vào mức độ kén ăn của Thích Trường An, nếu như không lập tiêu chuẩn cao nhất, mỗi ngày chắc chắn sẽ ăn không đủ no, không chừng ngày nào đó còn đói bụng ngất ở trường quay cũng nên.

Bưng hộp cơm, Thích Trường An chợt chẳng biết nói gì.

Anh không biết từ lúc nào, Từ Lạc Dương đã nhớ hết những thứ anh có thể ăn, không thể ăn, thậm chí còn có thể lập ra một tờ thực đơn nữa. Cũng không biết Từ Lạc Dương tìm đạo diễn Trương, rồi đưa thực đơn cho sản xuất Vương vào lúc nào.

Anh không biết trong quá trình này, Từ Lạc Dương đã tốn bao nhiêu tâm tư và sức lực, mới mang được suất cơm trưa đặc biệt này đặt vào trong tay anh.

Thậm chí, nếu như không phải anh phát hiện ra trước, có lẽ Từ Lạc Dương sẽ chẳng hề nhắc đến.

Đến cả hô hấp cũng trở nên hỗn loạn, đè cảm xúc đang cuồn cuộn trong lòng xuống, Thích Trường An nhìn Từ Lạc Dương: *"Ừm, tôi rất vui."*

Từ Lạc Dương cắn một miếng ngó sen giấm đường gật đầu mấy cái —— đúng vậy, ăn cơm vốn là một việc

khiến người ta vui vẻ!

Đoàn phim buổi chiều sáu giờ ngừng quay, kết thúc một ngày, chỉ quay hai cảnh, thời gian còn lại đều dùng để nghiền ngẫm những chi tiết nhỏ.

Từ Lạc Dương thay lại áo quần của mình, hơi không phân biệt được mình là ai, Lư Địch gọi cậu *"anh Từ"* cậu cũng không phản ứng. Vẫn là Thích Trường An gọi một tiếng *"Lạc Dương"*, mới khiến cậu hoàn hồn.

Một nhóm người đi ăn tối, lần này mọi người đều rất mệt, chẳng ai bảo ai, sau khi từng người đều tiêu diệt hết hai bát cơm lớn, mới bắt đầu nói chuyện.

Tâm trạng đạo diễn Trương rất tốt, tìm ông chủ gọi hai chai bia, rót cho Thích Trường An một ly. Từ Lạc Dương nhìn thấy, tiện tay bưng lên tự mình uống, cười híp mắt nhìn đạo diễn Trương: *"Dạ dày Trường An không tốt, không uống rượu được."*

Nhìn nụ cười Từ Lạc Dương, trực giác đạo diễn Trương cảm thấy hơi nguy hiểm, nên vội vàng gật đầu: *"Được được được, cậu uống cũng chả khác gì nhau!"*

Từ Lạc Dương lại cười cười.

Thích Trường An nhìn khuôn mặt tươi cười của Từ Lạc Dương, bỗng rất muốn giơ tay vò tóc cậu, giờ phút này, anh có cảm giác bản thân được một con thú nhỏ giương nanh múa vuốt, tỉ mỉ bảo vệ ở sau lưng.

Là loại cảm giác rất tốt đẹp.

Ăn tối xong, đạo diễn Trương lại sử dụng đặc quyền của đạo diễn, gọi hai diễn viên chính và biên kịch Thành Tịnh tới phòng mình họp, chủ đề cuộc họp là, *"Tui bị hai nam chính diễn đối thủ kích thích, vô cùng kích động, biên kịch, tui muốn đổi kịch bản!"*

Nhưng may chỉ đổi một chút, nếu không sẽ biến thành Thành Tịnh muốn lật bàn mất.

Họp đến hơi mười một giờ, Từ Lạc Dương mới ngáp liên tục cùng Thích Trường An về gian phòng ở tầng 9. Buổi tối nhiệt độ hơi thấp, trên người cậu mặc một cái áo len sợi màu trắng mềm mại, làm tôn lên vẻ xinh đẹp.

Từ Lạc Dương thật sự rất buồn ngủ, yên tâm đi theo sau Thích Trường An, sau khi đi thẳng qua phòng mình, mê man đi theo vào phòng Thích Trường An. Lúc nhắm nửa con mắt định đổ về trên giường, mới chợt tỉnh táo ——

Peppa Pig của mình đâu?

Vỗ vỗ đầu, kịp thời nhận ra hình như mình lại làm chuyện ngu ngốc trước mặt Thích Trường An, Từ Lạc Dương vội vàng lên tiếng chào hỏi, dùng tốc độ cực nhanh mở cửa gỗ ra, chạy thẳng về phòng mình.

Nhưng đợi cậu tắm xong, lúc định sấy khô tóc trực tiếp đi ngủ, mới phát hiện máy sấy trong phòng tắm bị hỏng rồi! Đành phải để tóc ướt, mở cửa gỗ ra đi tìm Thích Trường An.

Cơ mà, không ngờ là, cậu đúng lúc đụng phải Thích Trường An mới ra khỏi phòng tắm.

Trên người đối phương tùy tiện khoác một cái áo ngủ tơ tằm màu đen thêu sợi bạc, dây buộc lỏng lẻo, bên trong trống rỗng, chỉ mặc một cái quần lót màu đen. Đường cong cơ thể lộ ra thập phần trơn láng, cơ ngực cơ bụng đều đầy đủ, tràn đầy cảm giác mạnh mẽ, tỉ lệ cơ thể cũng rất hoàn hảo. Đen trắng đối lập, càng khiến người ta kinh diễm đến cực hạn.

Ánh mắt không tự chủ được mà dời xuống từng tấc từng tấc, Từ Lạc Dương nhìn cái nơi nào đó đang phồng lên, ngạc nhiên nói: *"Không phải anh kén ăn ư? Sao lại… lớn vậy?"*

Thích Trường An buộc chặt thắt lưng rất tự nhiên, chặn tầm mắt Từ Lạc Dương lại, nghiêm túc trả lời: *"Chắc là trời sinh."*

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Lớn hơn tui, hổng dzui QAQ

23. Chương 23: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Ba

Trời sinh ư?

Từ Lạc Dương không nhịn được nhớ lại thứ mình nhìn thấy lúc nãy, cậu thầm nghĩ, chẳng lẽ đây cũng là ưu thế chủng tộc của yêu quái ư? Tiếc là Thích Trường An đã mặc áo ngủ lại rồi, nên chẳng thể tỉ mỉ quan sát thêm lần nữa —— không đúng, sao tui lại xuất hiện cái ý nghĩ hạn chế độ tuổi này chứ!

Cầm máy sấy tóc, Từ Lạc Dương định sấy thêm một lúc nữa, để thổi bay cái ý nghĩ càng ngày càng đen tối ra khỏi đầu.

Thích Trường An kiên nhẫn đợi Từ Lạc Dương sấy khô tóc, rồi giơ tay nhận lấy máy sấy cất đi. Nhìn tóc Từ Lạc Dương vẫn chưa được chỉnh lại gọn gàng, anh không khống chế được tay mình, vươn tới nhẹ nhàng vò mấy cái —— xúc cảm thật là tốt.

Từ Lạc Dương đợi đối phương vò xong, không nhịn được mà đỏ tai kháng nghị: *"Tóc của đàn ông không thể tùy tiện sờ đâu."*

"*Vì sao?"* Thích Trường An vẻ mặt vui vẻ nhìn cậu.

"*Vì… sẽ không cao được!"* Nói xong, Từ Lạc Dương bổ sung thêm một lý do: *"Sẽ không đẹp trai."*

"*Đừng lo, giờ cậu đã rất đẹp trai rồi."* Thích Trường An ngồi ở mép giường, đôi chân dài tách ra một cách rất tự nhiên, tư thế rất thả lỏng, anh hỏi Từ Lạc Dương: *"Cậu còn buồn ngủ không?"*

Từ Lạc Dương cuộn chân ngồi trên tấm thảm ở bên giường, tỉ mỉ cảm nhận một chút: *"Hình như… giờ tui rất tỉnh táo?"* Chẳng lẽ sấy tóc cũng tiện thể thổi bay con sâu ngủ rồi ư?

"*Vậy có muốn đối diễn một lát không? Không phải đạo diễn Trương nói, ngày mai định quay nhiều cảnh một chút để bù lại thời gian bị trì hoãn hôm nay sao?"*

Anh muốn ở bên cạnh cậu nhiều thêm một chút.

Từ Lạc Dương không nghĩ nhiều, đồng ý nói: *"Ừm, được!"*

Hai người đã hiểu rất rõ nội dung của kịch bản, chỉ cần tùy ý đọc một câu nào đó, thì đối phương sẽ biết ngay là cảnh nào.

Mười mấy phút sau, Thích Trường An đưa lưng về phía Từ Lạc Dương, tiếp tục đọc lời thoại: *"Mấy ngày nay mình phải đẩy nhanh tiến độ làm việc, nếu có việc gì thì cậu cứ tới phòng làm việc tìm mình, mình… đi trước đây."*

Giọng điệu hắn hơi phức tạp, đối mặt với người bạn thân mấy năm rồi không gặp, sự thay đổi của đối phương khiến hắn cảm thấy xa lạ, giọng nói hơi hồi hộp, còn hơi mất tự nhiên nữa.

Đọc xong lời thoại, đợi một lúc lâu, cũng chẳng nghe thấy Từ Lạc Dương đáp lời. Thích Trường An quay đầu lại, thì nhìn thấy Từ Lạc Dương đã dựa vào giường ngủ thiếp đi rồi, cậu hít thở nhẹ nhàng, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên yên bình.

Anh tham lam ngắm Từ Lạc Dương. Cậu mặc một bộ đồ ngủ màu lam nhạt, tóc mới sấy khô hơi lộn xộn, trông trẻ ra mấy tuổi. Khấu bình an đeo trên cổ trượt ra khỏi cổ áo, lộ ra một góc.

Cứ nhìn say mê như vậy không biết qua bao lâu, Thích Trường An mới đứng dậy đi tới, khom lưng bế người kia lên, động tác của anh rất cẩn thận. Mí mắt Từ Lạc Dương giật giật, nhưng có lẽ quá buồn ngủ, khí tức trên người đối phương lại quá quen thuộc, nên cậu chỉ cọ cọ áo ngủ tơ tằm của Thích Trường An, rồi lại ngủ thiếp đi.

Nhìn giường của mình, do dự mấy giây, Thích Trường An vẫn bế người tới căn phòng ngủ ở sát vách.

Đặt Từ Lạc Dương lên giường, giúp cậu đắp kín chăn, lúc Thích Trường An quay người đóng kỹ cửa sổ quay về, bèn nhìn thấy Từ Lạc Dương giống như có cảm ứng, ôm chặt heo nhỏ Peppa vào lòng, cuộn tròn người lại, vẻ mặt rất thỏa mãn.

Khoảnh khắc này, Thích Trường An nhận ra, hóa ra mình lại hâm mộ cái thứ đồ chơi bằng nhung này.

Ý thức được ý nghĩ này của mình, anh ngơ ngác đứng tại chỗ mấy giây, rồi mới giúp Từ Lạc Dương tắt đèn, quay về phòng mình.

Mà lúc này, ở phòng đối diện.

Lư Địch bưng một bát mỳ gói ngồi trước máy tính, hỏi Trịnh Đông: *"Anh Trịnh, blogger bên phía chúng ta không phải chưa làm gì hết sao? Sao độ hot lại tăng nhanh như vậy?"*

Đoàn đội của bọn họ vẫn luôn giữ một vài tài khoản blogger mấy trăm vạn fan, chủ yếu là để đăng tin tức và hình ảnh liên quan đến Từ Lạc Dương, vào những lúc mấu chốt thì dẫn dắt chiều dư luận.

Trên tay Trịnh Đông bưng một ly cà phê đen, cũng cảm thấy đau đầu: *"Lúc đó chú cũng ở đó, rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy?"*

Để mì gói trong tay xuống, Lư Địch tỉ mỉ nhớ lại: *"Em dẫn anh Từ và Thích tiên sinh đến khu truyền thông phỏng vấn, tự nhiên có một bó hoa hồng đỏ từ trên trời rơi xuống, rơi rất chuẩn luôn, chắc là fan ở hai bên ném tới."*

Giọng điệu cậu hơi nghi ngờ: *"Sau đó, không biết cụ thể xảy ra chuyện gì, anh Từ bỗng dừng lại rồi xoay người, giơ tay bịt kín mắt Thích tiên sinh, tiếp đó nháy mắt với em."*

"Bọn họ đứng rất gần nhau hả?"

"Cực kỳ gần!" Lư Địch rất chắc chắn, cậu khoa tay múa chân: *"Sắp dính vào nhau luôn ấy, anh Từ còn kéo cả tay Thích tiên sinh nữa! Nhưng Thích tiên sinh vẫn đứng ở chỗ cũ, đặc biệt phối hợp, chẳng phản kháng chút nào."*

Nhìn số lượng bình luận dài dằng dặc trên weibo, bản thân Trịnh Đông hơi nghi ngờ: *"Chẳng lẽ thật sự giống như fan suy đoán, có fan ném hoa hồng cho Thích Trường An, Từ Lạc Dương ghen, nên giơ tay bịt mắt Thích Trường An, không cho cậu ta nhìn, còn bảo chú nhanh đem hoa hồng đi chỗ khác ư?"*

Lư Địch thuật lại lời đó trong đầu một lần, bưng mì ăn liền nghiêm túc gật đầu: *"Logic rất tuyệt vời!"*

"Đúng là rất tuyệt." Trịnh Đông xoa ấn đường, giọng điệu ưu sầu: *"Xem ảnh và bình luận một chút cũng không có tí cảm giác không hài hòa nào, nếu cứ tiếp tục như thế nữa, sáng sớm mai, Lạc Dương ghen lại lên bảng hotsearch mất thôi."*

Mặc dù anh cảm thấy, Từ Lạc Dương hoàn toàn vẫn chưa có cái kỹ năng cao cấp như ghen này.

Nhận ra Trịnh Đông hơi không vui, Lư Địch không hiểu lắm: *"Không phải anh sợ anh Từ khoảng thời gian này sẽ không hot sao? Giờ sắp lên hotsearch, chúng ta còn không cần bỏ tiền ra mua, tốt mà."*

Nhìn ảnh fan chụp và gif trên màn hình, Trịnh Đông thở dài: *"Được fan quét lên hotsearch đúng là rất tốt, nhưng cứ hai ba ngày lại lên hotsearch với Thích Trường An, thì không tốt lắm."*

Nhớ lại tình trạng ở chung của Từ Lạc Dương và Thích Trường An, Trịnh Đông uống hết cà phê đen, ngón tay xoay xoay cái ly rỗng: *"Thôi bỏ đi, khó khăn lắm mới kết bạn được, cậu ta muốn cùng Thích Trường An đùa giỡn, thì cứ để bọn họ đùa giỡn đi."*

Dù sao Thích Trường An còn có thể giúp đỡ Từ Lạc Dương ở sau lưng nữa.

Sáng hôm sau, Từ Lạc Dương dậy trễ.

Cậu cắn bàn chải đánh răng mở cửa gỗ ra, thò đầu qua nhìn, quả nhiên, Thích Trường An đã mặc quần áo xong, đang tựa bên cửa sổ xem kịch bản.

Từ Lạc Dương cả miệng toàn bọt trắng, qua loa nói chuyện với Thích Trường An: *"Đợi tui năm phút nha!"* Nói xong, cậu chạy về mấy bước, rồi chợt nhớ ra gì đó, lại lùi tới cạnh cửa: *"Tui nhớ… tối qua hình như mình đang đối diễn?"*

Thích Trường An gật đầu: *"Sau đó cậu mệt đến mức ngủ gà ngủ gật, nên quay về giường mình ngủ."*

Từ Lạc Dương cố gắng nhớ lại, ký ức tối qua trước khi ngủ hoàn toàn mơ hồ, chỉ nhớ tới lúc đối diễn với Thích Trường An thôi. Chẳng muốn nhớ nữa, cậu lại chạy về phòng vệ sinh, cấp tốc đánh răng rửa mặt thay quần áo, khẩn trương đến mức khiến cậu nhớ lại lúc đi học sắp bị trễ hồi trước.

Lúc vào thang máy, Từ Lạc Dương thả lỏng thở một hơi, rồi lại chân thành giải thích với Thích Trường An: *"Không phải tui cố ý dậy muộn, là heo nhỏ Peppa dùng mọi cách giữ tui lại."*

Thích Trường An trong mắt đầy ý cười nhìn cậu diễn trò.

Từ Lạc Dương làm vẻ mặt u buồn, mỗi một âm tiết đều đầy tình cảm: *"Tui sợ nó bị tổn thương, nên ngủ thêm một lát, bồi nó."*

Thu lại ý cười trong mắt, vẻ mặt Thích Trường An hơi mất mát: *"Vậy cậu không sợ tôi tổn thương sao?"*

Hử? Từ Lạc Dương cẩn thận quan sát vẻ mặt Thích Trường An, nhưng mà kỹ năng diễn xuất của đối phương được điểm tối đa, cậu không phân biệt được, rốt cục anh buồn thật hay là giả vờ buồn, thế là cậu dò hỏi nói: *"Hay là… tui vù vù cho anh nhé?"*

Thích Trường An vẫn chưa kịp hiểu "vù vù" có nghĩa là gì, đã nhìn thấy Từ Lạc Dương tiến lại gần, cong môi, thổi vào tim anh mấy cái. Sau đó ngẩng đầu mỉm cười với anh, mặt mày cong cong: *"Trái tim bị tổn thương của Thích tiên sinh, đã được tui chữa lành rồi!"*

Nhìn Từ Lạc Dương, Thích Trường An ánh mắt sâu xa —— không, chưa chữa lành, mà tim còn đập loạn xạ nữa.

Hai người cùng đi vào studio, đạo diễn Trương đang ăn bánh bao, thấy người đến rồi, ông uống mấy ngụm hết bát sữa đậu nành, bỏ qua việc chào hỏi, mà trực tiếp bắt đầu quay phim luôn.

"Cảnh này, là Tần Triều bị tước mất chức vụ cảnh sát nhân dân, nên nản lòng thoái chí, quay về trấn nhỏ ở quê nhà. Quan hệ của cậu ta với người nhà không tốt, nên đành phải đi tìm bạn thân Hứa Trạm.

Hai người mấy năm rồi không gặp, rất lúng túng, với lại Hứa Trạm còn tự tay giết người, nên đối mặt với người bạn chuộng chính nghĩa, lúc trước còn là một cảnh sát này, trong lòng hắn rất sợ hãi. Nhưng Hứa Trạm là một thợ mộc nghèo, trong căn nhà nhỏ, cũng chỉ có một cái giường, đành phải tạm ngủ chung với nhau."

Nói xong, ông nhìn về phía Thích Trường An: *"Phải nằm cùng nhau, không sao chứ?"*

Từ đầu đạo diễn Trương đã biết, Thích Trường An bài xích việc tiếp xúc tứ chi với người khác, đây cũng là một trong những nguyên nhân ông sắp xếp cho hai người sống chung với nhau ở trấn Tần Lí trong hai tháng.

"Nằm với Lạc Dương thì không sao."

Đạo diễn Trương gật đầu: *"Vậy được, tôi không nói nhiều nữa, trước tiên các cậu quay một đoạn tìm cảm giác xem, tự do phát huy là được."*

Sức nóng của quạt thông gió làm cho trong phòng ngủ tràn ngập vài phần oi bức, Tần Triều lõa nửa người trên, trên cổ khoác khăn lông, xỏ đôi dép tông bằng nhựa, vừa lau mặt vừa từ cửa đi vào.

Hứa Trạm đang ngồi bên cạnh bàn dùng dao nhỏ khắc gỗ, động tác cực kỳ cẩn thận. Nghe tiếng bước chân, hắn khẽ hít thở sâu một hơi, rồi mới ngẩng đầu nhìn về người đàn ông cách hắn mấy bước chân: *"Cậu tắm xong rồi hả?"*

"Tắm xong rồi." Tần Triều đứng phía sau hắn, chợt cúi đầu xuống: *"Cậu đang khắc cái gì vậy?"* Môi cậu ta cách vành tai Hứa Trạm rất gần, giọng hơi trầm.

"Không gì cả." Hứa Trạm trả lời theo bản năng. Nhưng hơi thở của đối phương quá có cảm giác tồn tại, hắn hơi mất tự nhiên mà dịch dịch người.

Tần Triều cũng không nhất định phải nhận được câu trả lời, cậu chẳng chút hứng thú đứng thẳng dậy, rồi ngồi lên trên giường, giọng điệu chậm rì rì: *"Mình ngủ bên trong hay cậu ngủ bên trong?"*

Ngón tay Hứa Trạm cầm dao khắc, rủ mắt xuống: *"Tùy cậu."*

"Vậy được, mình ngủ bên ngoài đây. Trước kia lúc lên cấp ba, đến nhà cậu ngủ, cũng là mình ngủ bên ngoài, buổi tối lúc nào cậu cũng đá chăn." Nhắc tới chuyện cũ, bầu không khí giữa hai người cuối cùng cũng buông lỏng một chút.

Hứa Trạm thu dọn dao khắc và miếng gỗ chưa thành hình, tắt đèn, vắt qua người Tần Triều, cẩn thận mà nằm xuống.

Tần Triều tự nhiên kéo chăn mỏng trên người qua đắp lên cho hắn, tiếp đó nghiêng người sang, tay chống đầu, hỏi Hứa Trạm: *"Mấy năm qua cậu sống như thế nào?"* Rõ ràng là đang định tán gẫu, để loại bỏ chút cảm giác xa lạ.

"Học nghề, làm nghề mộc." Hứa Trạm không nhìn Tần Triều, giọng nói lạnh nhạt. Ánh sáng đèn đường từ ngoài cửa sổ hắt vào, có thể mơ hồ thấy rõ dáng dấp của đối phương.

Tần Triều biết tính hắn, nên cũng chẳng để tâm đến thái độ lạnh nhạt của hắn: *"Công việc này đúng là rất hợp với cậu, yên tĩnh, lại không cần giao tiếp với người khác."* Nói xong, cậu bỗng nhiên cúi đầu, chóp mũi kề sát vào cổ Hứa Trạm ngửi ngửi, cười nói: *"Thảo nào trên người cậu có mùi gỗ."*

Từ Lạc Dương nói xong lời thoại, chợt nhìn thấy vẻ mặt Thích Trường An hơi thay đổi, tiếp đó cậu nghe Thích Trường An mở miệng nói: *"Đạo diễn Trương, xin dừng một chút, tôi quên lời rồi."*

Thích Trường An quên lời thoại ư? Người khác có lẽ không biết, nhưng Từ Lạc Dương thì rất rõ, Thích Trường An xem kịch bản, chỉ cần xem một lần là sẽ nhớ kỹ lời thoại. Bọn họ đối diễn lâu như vậy rồi, từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ gặp trường hợp Thích Trường An quên lời thoại.

Mà lúc này, vẻ mặt Thích Trường An rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dâng lên một trận hoảng loạn —— lúc Từ Lạc Dương cúi đầu đến gần, chóp mũi vừa nhẹ vừa ngứa chạm vào làn da mẫn cảm ở cổ anh, anh liền cứng.

=======

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Đừng có sờ đầu tui... tui sẽ đỏ mặt đó QAQ

24. Chương 24: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Tư

Dưới lớp chăn mỏng đắp trên người, chẳng có ai phát hiện ra sự khác thường của anh. Thích Trường An từ trên giường ngồi dậy, nhìn Từ Lạc Dương, nhất thời không biết phải nói gì.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ nghĩ tới việc, mình sẽ xuất hiện phản ứng sinh lý dưới tình huống như thế này.

Từ Lạc Dương ngồi bên mép giường, giơ tay ra hiệu với đạo diễn Trương, đợi đạo diễn Trương từ sau máy quay phim bước qua đây, cậu mới mỉm cười thương lượng: *"Đạo diễn Trương, chúng ta có thể sửa chỗ này lại một chút không? Ví dụ như... ngửi ngón tay chẳng hạn?"*

Cậu lo Thích Trường An quên thoại, là vì không quen thân mật như thế với người khác.

Đạo diễn Trương cũng nghĩ đến chuyện này, ông nhìn về phía Thích Trường An từ nãy đến giờ vẫn chưa lên tiếng: *"Trường An nghĩ sao?"*

"Không sao, không cần đổi đâu." Thích Trường An lắc đầu: *"Ban nãy chỉ là hơi chưa thích ứng thôi, giờ sẽ không xuất hiện vấn đề nữa đâu."*

"Vậy thì cứ quay theo kịch bản gốc nhé." Đạo diễn Trương về lại phía sau máy quay phim, mở loa nhỏ ra nói: *"Các khâu chú ý, quay lại lần nữa, Lối rẽ Trường 35 cảnh 2 lần 2!"*

Lần này, hai người đều diễn rất suôn sẻ, cho dù lúc sau đạo diễn Trương không hài lòng với ánh sáng và góc quay lắm, nên phải quay lại những ba lần, thì Thích Trường An và Từ Lạc Dương cũng phối hợp với nhau rất tốt. Cùng nhau thả lỏng, Từ Lạc Dương và đạo diễn Trương càng tin rằng, mới đầu Thích Trường An quên thoại, chắc chắn là do tạm thời chưa thích ứng lắm.

Xuống khỏi giường, Từ Lạc Dương nhận lấy áo từ trong tay Lư Địch mặc vào, bèn nhìn thấy biên kịch Thành Tịnh đứng bên cạnh đạo diễn Trương đang vẫy tay với bọn họ. Cậu quay đầu lại gọi Thích Trường An, đối phương đang nhìn chằm chằm hoa văn trên chăn đờ người ra, cậu gọi hai lần mới có phản ứng.

Theo bản năng giơ tay chạm vào trán Thích Trường An, Từ Lạc Dương hơi lo lắng: *"Ban nãy lúc nằm trong chăn, tui cảm thấy thân nhiệt anh hình như hơi cao, anh cảm thấy không khỏe ư?"*

Thích Trường An lắc đầu: *"Không phải là không khỏe, có lẽ do ở đây mở máy thông gió, nhiệt độ cao quá."*

Từ Lạc Dương nghiêm túc đánh giá sắc mặt Thích Trường An thêm mấy lần nữa, phát hiện đúng là không sao, thì mới yên tâm: *"Đi thôi, biên kịch Thành gọi chúng ta qua đó."*

Trong tay Thành Tịnh cầm một cái notebook to bằng lòng bàn tay, trên mũi đỡ một cái kính gọng đen, anh giơ ngón tay nâng kính lên, hỏi: *"Quay xong cảnh này, các cậu có cảm giác gì không?"*

Từ Lạc Dương và Thích Trường An liếc mắt nhìn nhau: *"Về mặt nào?"*

"Phương diện chung sống của Tần Triều và Hứa Trạm."

Từ Lạc Dương suy nghĩ một lát, rồi nói trước: *"Trong lúc hai người chung sống, Tần Triều rõ ràng chiếm vị trí chủ đạo, loại hình thức này chắc đã được xác lập từ lúc còn đi học."*

Thấy Thành Tịnh gật đầu, cậu nói tiếp: *"Tính cách hai người rất khác nhau, Hứa Trạm rất nội liễm, rất ít nói, lúc làm việc rất tập trung. Tần Triều rất hướng ngoại, thuộc loại lúc đi học sẽ chơi bóng rổ ra vẻ đẹp trai, đánh lộn được nhiều người ủng hộ, hơi giống thiếu niên nhiệt huyết trong truyện tranh. Sau này lớn rồi, thì trở thành thanh niên nhiệt huyết. Lại còn làm cảnh sát, đầy tinh thần chính nghĩa."*

Thích Trường An nói tiếp: *"Cảnh này, hai người sống chung với nhau hơi không bình thường. Tần Triều thì không sao, Hứa Trạm mới có vấn đề."*

Từ Lạc Dương cũng gật đầu, *"Tui cũng cảm thấy như vậy."*

Ngón tay xoay xoay bút, Thành Tịnh nhíu mày: *"Nói rõ ra xem?"*

"Hứa Trạm quá để ý đến Tần Triều." Vẻ mặt Thích Trường An lúc suy nghĩ chuyện gì đó rất hấp dẫn người khác, giọng anh không nhanh không chậm, nghe rất lý tính: *"Hứa Trạm đối mặt với Tần Triều đúng là rất chột dạ và bất an, vì hắn giết người, mà Tần Triều là bạn thân, và cũng là cảnh sát. Nhưng biểu hiện chột dạ và để ý của hắn, lại hơi quá mức."*

Nói tới đây, dây cung kéo căng trong lòng anh run lên một cái.

Hơi —— quá mức sao?

Phát hiện Thích Trường An không nói nữa, Từ Lạc Dương bèn nói tiếp: *"Tui cũng thấy vậy, dao động tình cảm của Hứa Trạm đáng lẽ ra không lớn như vậy."*

Thành Tịnh mở notebook ra, viết viết vẽ vẽ lên đó, rồi nói: *"Trong này có tình tiết ẩn."*

"Hả?" Từ Lạc Dương hơi lờ mờ, nhưng cũng hơi ngạc nhiên —— cũng giống như lúc mình chơi game vậy,

cảm giác đang đánh đánh, đột nhiên mở ra được nhiệm vụ ẩn.

"Lúc trước tôi và đạo diễn Trương thận trọng nên không đưa ra đoạn nội dung này trong kịch bản, lo thể hiện không đúng chỗ, ngược lại sẽ vẽ rắn thêm chân." Thành Tịnh mỉm cười, bên trong giọng nói luôn nhã nhặn tăng thêm mấy phần kích động: *"Nhưng giờ xem ra không cần phải lo nữa, các cậu hiểu rất rõ nhân vật, hoàn toàn có thể nắm chắc."*

Nói được một nửa rất khiến người ta tò mò, Từ Lạc Dương không ngừng truy hỏi tình tiết ẩn là gì, nhưng Thành Tịnh đều tỏ vẻ phải đợi sau khi hoàn thiện, mới cho bọn họ xem. Thích Trường An nhìn chằm chằm vệt ánh nắng chiếu trên mặt đất, không nói gì cả.

Buổi trưa vẫn ăn trưa trong phòng hóa trang, ba món một canh. Từ Lạc Dương nhặt hết cà rốt trong bát mình ra, vừa ăn vừa cầm điện thoại lướt weibo, vừa vặn nhìn thấy chủ đề trên top 5 hotsearch —— #Từ_Lạc_Dương_ghen#

Nhìn nhìn một lát, Từ Lạc Dương không kiềm chế được nói: *"Đậu móa! Cao thủ quả nhiên ở trong nhân gian nha! Vì sao sau khi xem xong suy luận và lý lẽ của mấy cổ, bản thân tui cũng tin luôn nhờ?"*

Thích Trường An đang dùng đũa chung gắp cà rốt còn dư lại vào trong hộp cơm của mình, lại chia hơn một nửa xương sườn cho Từ Lạc Dương, rồi ngẩng đầu hỏi cậu: *"Suy luận và lý lẽ gì cơ?"*

"Lúc trước ấy, không phải tui có đưa tay bịt mắt anh sao? Bị fan ở xung quanh chụp hình lại up lên weibo. Có thể thấy là để kích thích nhiệt tình xem ảnh của mọi người, trí tưởng tượng của các fan thật là khác thường, suy luận ra vô số khả năng, thế là tui không cẩn thận lại lên hotsearch rồi."

Từ Lạc Dương để đũa xuống, tràn đầy hứng thú đi giúp vui.

"Từ Lạc Dương: #Từ_Lạc_Dương_ghen# chính thức đến bác bỏ tin đồn, tui chưa bao giờ ghen! Với cả, lúc đó tui chỉ để Trường An giúp tui xem chỉ tay thôi."

Sau khi nhấn gửi, trước tiên Từ Lạc Dương uống mấy ngụm canh, sau đó đưa ngón cái kéo refresh, không ngờ lại có bình luận mới, tất cả đều là *"Sờ sờ đầu, không giận, tui chia cho cậu ăn nhé?"*

Ngay cả dấu chấm câu, cũng giống như cái comment lúc trước của Thích Trường An.

"…" Từ Lạc Dương cảm thấy mình bị tổn thương.

Vứt điện thoại trên mặt bàn, Từ Lạc Dương vội vàng ăn mấy miếng xương sườn an ủi bản thân, rồi chợt nhớ lại: *"Trường An, anh nghĩ đoạn nội dung ẩn mà biên kịch nói là gì??"*

"Tôi biết."

Tinh thần chấn động, Từ Lạc Dương chẳng buồn ăn xương sườn nữa: *"Xin hãy tiết lộ kịch bản!"*

Thích Trường An không lên tiếng.

Nhưng mà chung sống với nhau lâu như vậy, Từ Lạc Dương đã hiểu rất rõ tinh hoa của chiêu này rồi, cậu chẳng do dự chút nào mà mở miệng: *"Anh Trường An, xin hãy tiết lộ kịch bản!"*

Khóe miệng Thích Trường An xuất hiện chút độ cong: *"Đoạn nội dung ẩn trong kịch bản chắc là, Hứa Trạm có cảm tình với Tần Triều."*

"Cảm tình?" Ngơ ngác mất mấy giây, Từ Lạc Dương mới hiểu: *"Hứa Trạm thích Tần Triều ư?"*

Cậu cắn cắn đũa, suy luận theo mạch suy nghĩ này: *"Đúng là có khả năng này, như vậy mới có thể giải thích được việc Hứa Trạm quá mức để ý đến Tần Triều. Tính cách của Hứa Trạm, lúc còn đi học không chừng sẽ bị bắt nạt bị xa lánh các kiểu, Tần Triều chắc chắn sẽ bảo vệ Hứa Trạm. Cái kiểu bù đắp cho nhau này sẽ có sức hấp dẫn cực kỳ mạnh. Hứa Trạm góp nhặt từng ngày, từ từ xuất hiện cảm tình với Tần Triều, là chuyện rất hiển nhiên."*

Thích Trường An nhìn cậu, giọng hơi nhẹ: *"Cậu không thấy phản cảm hả?"*

"Ý anh là tình yêu đồng tính á hả?" Từ Lạc Dương ngậm một miếng xương sườn, lắc lắc đầu: *"Không phản cảm, giống như chuyện kén ăn vậy, mỗi người đều có thể quyết định bản thân mình thích món ăn gì, yêu người nào. Ví dụ như tui không thích ăn cà rốt, người khác không thể vì lý do đó mà nói tui không phải người tốt được."*

"Ừm." Thích Trường An tay nắm chặt đũa, dời ánh mắt đi chỗ khác —— Hứa Trạm thích Tần Triều, vậy mình thì sao?

Ăn trưa xong, đạo diễn Trương xách theo tách giữ nhiệt của ông đến phòng hóa trang, đưa mấy tờ giấy kẹp cùng nhau trên tay qua: *"Buổi trưa Thành Tịnh đã hoàn chỉnh đoạn nội dung ẩn, lát nữa các cậu xem xem. Tôi điều chỉnh trình tự, chiều nay chúng ta quay cảnh này trước, nếu như quay tốt, thì giữ lại. Nếu như không đạt được hiệu quả, vẫn nên xóa đoạn nội dung ẩn này thì hơn."*

Ông lại nhìn về phía Thích Trường An: *"Nếu như xóa đoạn này, diễn giải cảm xúc của Trường An ở đoạn sau sẽ phải kiểm soát lại đó."*

Thấy hai người đều đã nghe và hiểu rồi, đạo diễn Trương bèn nhường chỗ, để chuyên gia makeup đứng chờ ở bên cạnh bắt đầu làm việc.

Từ Lạc Dương ngồi trước gương trang điểm, cẩn thận xem hết đoạn nội dung ẩn, cười nói: *"Trường An, đúng là giống dự đoán của anh như đúc!"*

Hứa Trạm đúng là có tình cảm vượt quá tình bạn với Tần Triều, nhưng hắn quyết định giấu kín. Mà sau khi bản thân giết người, hắn càng đem phần tình cảm này chôn xuống tận đáy lòng. Nhưng trong toàn bộ kịch bản, cũng không chỉ rõ điều này, mà chỉ dùng một cảnh để thể hiện sự xung đột tình cảm ở trong lòng. Về sau, tất cả tâm tình đều bị che giấu trong những lời nói hằng ngày của Hứa Trạm.

Thích Trường An đang nhắm mắt trang điểm: *"Ừ, biên kịch phó thác kinh nghiệm cho nhân vật, còn diễn viên sẽ trao linh hồn cho nhân vật, vậy nên chúng ta có thể lý giải tình cảm của những nhân vật này."*

"Thầy Thích, anh nói quá đúng luôn!" Từ Lạc Dương vừa kích động, tay lại rảnh rỗi, nhân lúc Thích Trường An nhắm mắt, tay khoát lên tay vịn của ghế dựa, cậu bèn dùng ngón tay chọt chọt mu bàn tay đối phương. Kết quả bị Thích Trường An trở tay đè lại: *"Đừng nghịch, ngứa."*

Làm mặt quỷ với cái gương xong, Từ Lạc Dương lần nữa tổng kết được bài học kinh nghiệm, lần sau phải cố gắng không bị bắt!

Một tiếng sau, Từ Lạc Dương nhìn bản thân mình trong gương, có chút xa lạ.

Chị Dương chuyên gia trang điểm đứng phía sau cậu, cười nói: *"Có giống cậu lúc 17 tuổi không? Chị cố tình đi tìm ảnh lúc cậu tham gia thi nghệ thuật để tham khảo, chắc cũng giống đến 80-90% rồi."*

Từ Lạc Dương gật gật đầu, mỉm cười rực rỡ: *"Mặc quần áo bóng rổ nữa, thì em chính là hotboy trường học rồi!"*

Cậu nhìn Tần Triều tinh thần phấn chấn trong gương, nhớ lại tuổi 17 của mình, cũng chẳng thể không buồn không lo như thế.

Trước sinh nhật 16 tuổi một ngày, mẹ cậu được đưa đến bệnh viện, một tháng sau thì qua đời. Về sau, ba cậu tự giam mình ở trong nhà, cả ngày đều say rượu. Uống say, chỉ gọi tên của vợ, rồi chảy nước mắt ngủ thiếp đi. Mỗi ngày đều ngơ ngơ ngác ngác, giống như cây trụ đã mất đi sinh mệnh.

Cứ như vậy ba tháng trôi qua, có một lần cậu tan học về nhà, nhìn thấy ba mình ngã xuống sàn nhà ngất đi nên vội vàng gọi xe cứu thương. Sau khi vào bệnh viện, thì kiểm tra ra bị ung thư.

Khi đó cậu đang học lớp 12.

Về sau, lúc cậu dùng điểm cao nhất trong môn chuyên ngành và môn văn hóa để thi đậu vào học viện Điện ảnh, ba cậu cũng mất luôn.

Tuổi 17 của cậu, phần nhiều chính là từng tầng từng tầng mù mịt đè ép, vận mệnh khiến cho cậu không còn lực để chống đỡ.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Thích Trường An ở trong gương, Từ Lạc Dương nghiêng đầu: *"Trường An, thế giới này rất đẹp, đúng không?"*

"Đúng vậy."

"Tui cũng nghĩ vậy." Từ Lạc Dương nhìn mình trong gương lần nữa, giống như đang tự nói với mình lúc 17 tuổi, đừng sợ, cắn chặt răng, sẽ chống đỡ được hết thôi.

Phòng ngủ của Hứa Trạm được trang trí lại lần nữa, đặt thêm một cái bàn học bị tróc sơn dựa vào tường, phía trên là một dàn máy tính để bàn lỗi thời, bên cạnh là một quyển Hướng dẫn triệu tập dự thi thật lớn bị gió thổi mở ra, "Học viện cảnh sát hình sự" được đánh dấu bằng vòng tròn màu đỏ.

Còn Tần Triều thì nằm trên giường đơn, ngủ rất say. Trang phục bóng rổ trên người cậu vẫn chưa thay ra, đầu gối lên một quyển Từ điển Hán ngữ hiện đại , rõ ràng là sau khi điền xong nguyện vọng thì trực tiếp ngủ luôn.

Trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe thấy rõ tiếng chuyển động của kim đồng hồ treo tường. Hứa Trạm thả nhẹ bước chân, đi tới bên giường, cúi đầu nhìn Tần Triều. Hắn nắm chặt tay rồi lại buông ra, lặp lại mấy lần, cuối cùng, hắn nhợt nhạt nghiêm mặt, dè dặt cúi người xuống, định hôn đối phương.

Lông mi Hứa Trạm không ngừng run rẩy, vừa thấp thỏm vừa kích động, ngay cả môi cũng đang run run, nhưng sau cùng vẫn không thật sự hôn xuống.

Hắn dừng lại phía trên môi Tần Triều, cũng đã cảm nhận được hô hấp nóng ướt của đối phương rồi.

Từ nét mặt của hắn có thể nhìn ra —— vậy là đủ rồi, hắn thỏa mãn rồi.

Theo kịch bản, ngoài cửa sổ phải có mưa rào và sấm chớp, cửa sổ thủy tinh sẽ bị giọt mưa đập vào phát ra tiếng lộp độp, Hứa Trạm cứ như vậy mà đứng trước giường, đứng trọn hai mươi phút.

Mà ở trường quay, đạo diễn Trương lên tiếng, đánh tan hình ảnh cuối cùng còn đọng lại.

Từ Lạc Dương ngồi dậy, xoa xoa lỗ tai ửng hồng của mình, ngón tay cái bấu lấy đầu ngón tay trỏ, làm ký hiệu: *"Ban nãy anh thật sự xém chút nữa là hun tui rồi!"*

Lúc đó cậu nhắm mắt lại, thật sự là phải dùng toàn bộ tố dưỡng nghề nghiệp, mới kiểm soát được vẻ mặt của mình.

Nhìn nụ cười của cậu, Thích Trường An hít sâu một hơi, mỉm cười nói: *"Ừm, tôi ngửi thấy mùi son bóng của cậu, mùi bưởi xanh."*

Rõ ràng là câu nói rất bình thường, nhưng Từ Lạc Dương luôn cảm thấy trái tim mình giống như bị gãi nhẹ, cậu chủ động ra hiệu với đạo diễn Trương: *"Đạo diễn Trương, chúng ta quay thêm một cảnh nữa đi!"*

Thời gian bận rộn đều trôi qua rất nhanh, sau khi ăn tối xong, Thích Trường An và biên kịch Thành Tịnh cùng nhau thảo luận việc sau khi thêm vào đoạn nội dung ẩn, mấy cảnh phía sau nên điều chỉnh như thế nào, thảo luận thẳng đến hơn 11h.

Sau khi kết thúc, Thích Trường An không quay về phòng, mà anh xuống lầu một mình, đi tới khu xanh hóa ở phía sau khách sạn, ngồi trên ghế gỗ bên cạnh bụi cây.

Ngẩng đầu lên, Thích Trường An đếm từng tầng từng tầng, đếm tới tầng chín, cuối cùng cũng tìm được cửa sổ phòng Từ Lạc Dương.

Từ lúc quay phim, anh vì Từ Lạc Dương mà xuất hiện phản ứng sinh lý, trọn một ngày sau đó, Thích Trường An cũng chỉ miễn cưỡng đè ép tâm tư gần như nổi loạn của mình xuống, cố gắng thả lỏng bản thân, cố gắng hóa thân vào nhân vật. Đây là tôn trọng Từ Lạc Dương, cũng là tôn trọng staff trong đoàn phim.

Mãi đến tận đêm khuya thanh vắng, anh mới tìm một nơi không có người, phóng thích tâm tình bị đè ép ra ngoài.

Anh cần làm rõ, mình rốt cuộc là vì "Hứa Trạm" có tình cảm khó nói với "Tần Triều", do đó, đóng vai Hứa Trạm, anh mới nổi lên phản ứng với Từ Lạc Dương đóng vai Tần Triều.

Hay là Thích Trường An anh, nổi lên phản ứng với Từ Lạc Dương. Thậm chí là trong lúc đang quay cảnh buổi trưa kia, anh thậm chí còn suýt chút nữa không kiềm chế được mà hôn cậu.

Sắp tới tháng 11, gió ban đêm mang theo cảm giác mát mẻ, Thích Trường An ngẩng đầu nhìn cửa sổ của Từ Lạc Dương được ánh đèn thắp sáng, bỗng rất muốn biết, giờ cậu đang làm gì.

Do dự vài giây, anh vẫn ấn điện thoại.

Sau khi vang lên mấy tiếng, giọng Từ Lạc Dương truyền ra từ trong ống nghe: *"Trường An? Kịch bản đã bàn bạc xong chưa? Anh đang ở bên ngoài hả?"*

"Ừm, ở bên ngoài tản bộ." Âm sắc Thích Trường An vừa thấp vừa lạnh, nhưng lẫn vào bóng đêm, lại cực kỳ ôn nhu.

"Vậy anh có mặc áo khoác không? Giờ bên ngoài chắc là hơi lạnh, đừng để bị cảm đó." Từ Lạc Dương cảm thấy mình hình như đã trở nên dài dòng, nên tự giác ngừng lại: *"Anh tản bộ xong thì nhanh về nhé,"* cậu suy nghĩ một chút, rồi lại bổ sung: *"Trước khi tui ngủ, sẽ mang Peppa tới chúc anh ngủ ngon."*

"Được." Thích Trường An trả lời: *"Một lát nữa tôi sẽ về."*

Cúp điện thoại, Thích Trường An khẳng định, lúc nhận điện thoại Từ Lạc Dương đang tắm, vì giọng đối phương có mang theo tiếng vọng nho nhỏ, còn có cả tiếng nước nhỏ vụn nữa.

Tưởng tượng ra dáng vẻ Từ Lạc Dương nhận điện thoại, Thích Trường An thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, mỉm cười.

==========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Điện thoại thiếu chút nữa rơi vào trong bồn tắm [sợ hãi.jpg]

25. Chương 25: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Lăm

Đã 12h đêm, Thích Trường An ngẩng đầu, phát hiện đèn của căn phòng trên tầng 9 vẫn còn sáng, anh gần như khẳng định, Từ Lạc Dương chắc chắn sẽ đợi anh về phòng, sau khi chúc anh ngủ ngon mới đi ngủ.

Tâm tình giống như dây leo dưới lòng đất chui lên, khiến anh chẳng thể kiềm chế được. Thích Trường An do dự mãi, cuối cùng cũng quyết định gọi điện cho Thích Trường Ân.

"Trường An?" Giọng Thích Trường Ân vẫn bình tĩnh trầm thấp trước sau như một, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe sẽ nhận ra trong đó có chất chứa sự ngạc nhiên, sau khi gọi tên em trai, giọng anh dịu dàng hẳn đi: *"Có chuyện gì hả?"*

Thích Trường An cố gắng kiềm chế tâm tình, nhưng vẫn không giấu được một tia nhảy nhót trong lời nói: *"Anh, hình như em thích một người."*

Lúc nói ra câu này, sương mù dày đặc trước mắt giống như bị đẩy hết sang hai bên, anh không nhịn được mà bật cười.

Đúng vậy, hóa ra anh thích cậu ấy.

Thích Trường Ân ở bên kia điện thoại im lặng mấy giây, rồi mới hỏi: *"Có thể nói cho anh biết, cậu ấy là người như thế nào không?"*

Thích Trường An tựa lưng vào ghế, tư thế thả lỏng, mắt nhìn chằm chằm cửa sổ phòng Từ Lạc Dương, hoàn toàn không cần phải tìm từ để diễn đạt: *"Cậu ấy rất ấm áp, ở bên cậu ấy em rất vui. Cậu ấy chăm*

sóc em rất chu đáo, em cũng sẽ không nhịn được mà muốn chăm sóc cho cậu ấy, không muốn khiến cậu ấy đau lòng, hoặc là chịu bất kỳ oan ức nào."

Giọng nói ngày càng nhẹ, Thích Trường An từ từ nhắm mắt lại: *"Em rất thích nhìn cậu ấy cười, lúc cậu ấy mỉm cười em cũng sẽ cảm thấy rất vui."*

Thích Trường Ân ngồi trong phòng làm việc, trước mặt là một chồng tài liệu dày đặc cần phải ký tên gấp. Montreal đang là buổi trưa, anh nhìn ánh nắng có chút chói mắt ở bên ngoài cửa sổ, trong lòng chợt dâng lên một cơn đau nhức.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày em trai của anh cũng sẽ dùng giọng nói vừa thấp thỏm vừa vui mừng như vậy mà nói với anh rằng, anh, em có người em thích rồi.

Trong trí nhớ của anh, Thích Trường An từ nhỏ ở nhà sẽ không có cảm giác tồn tại, bởi vì mẹ nói sức khỏe em ấy không tốt, rất dễ bị dị ứng, còn bị hen suyễn nghiêm trọng. Vậy nên nơi em ấy ở đều được khử trùng nghiêm ngặt, không cho người bên ngoài tùy tiện tới gần. Mà sau năm tuổi, Thích Trường An "bệnh tình nặng thêm", mỗi ngày đều phải thở bằng bình oxi, không thể vận động mạnh, thỉnh thoảng xuống lầu, cũng sẽ dùng xe lăn chứ không đi bộ.

Anh lớn hơn em trai sáu tuổi, lúc Thích Trường An còn chưa tới bảy tuổi, anh đã ra nước ngoài học trường nội trú, rất ít khi về nhà. Dần dần, em trai ở trong ấn tượng của anh, đã trở thành một người quanh năm bị bệnh liệt giường, không thể tự ăn uống nên phải cắm ống cho ăn qua đường mũi, mang bình oxi, yếu ớt không thể đến gần.

Thậm chí anh còn nhớ, anh từng hái một đóa hoa hồng nở rộ ở trong vườn hoa của mẹ cho Thích Trường An xem, nhưng lúc đưa tới mẹ lại la hét và gào khóc quở trách, nói anh làm như vậy sẽ hại chết em trai ruột của mình.

Từ đó về sau, anh không dám nữa. Anh là anh trai, anh sẽ bảo vệ em ấy, chăm sóc tốt cho em ấy.

Cho đến sau này, anh mới nhận ra bản thân mình hoàn toàn không thể làm được.

"Anh?" Giọng nói Thích Trường An từ trong ống nghe truyền tới: *"Anh có nghe không?"*

Thích Trường Ân rõ ràng biết Thích Trường An không nhìn thấy, nhưng vẫn gật đầu: *"Anh đang nghe. Cậu ấy... là Từ Lạc Dương, đúng không?"* Thỉnh thoảng anh cũng sẽ quan tâm đến tin tức về Thích Trường An, mà gần đây, hai cái tên "Thích Trường An" và "Từ Lạc Dương" lúc nào cũng gắn liền với nhau.

"Anh biết ư?" Ý cười trong giọng Thích Trường An càng trở nên rõ ràng: *"Chính là cậu ấy."*

"Trường An, em có thể chấp nhận việc gần gũi với cậu ấy ư?"

"Có thể, nếu là Lạc Dương thì không sao cả." Thích Trường An dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: *"Em rất thích việc tiếp xúc với cậu ấy, thân nhiệt của cậu ấy rất thoải mái."*

Mắt hơi sưng lên, Thích Trường Ân đứng bên cửa sổ sát đất, kiên nhẫn tiếp tục hỏi: *"Vậy cậu ấy có thích em không? Em có muốn nói cho cậu ấy biết tâm ý của em không?"*

"Em không nói với cậu ấy đâu." Lần này trả lời rất nhanh, giọng nói Thích Trường An rõ ràng đã bình tĩnh lại, anh giải thích: *"Cậu ấy xem em là bạn thân."*

"Như vậy… em không buồn hả?"

"Không buồn đâu." Thích Trường An suy nghĩ một chút rồi lại nói: *"Anh, anh đã bao giờ cảm nhận được một loại cảm giác như thế này chưa? Trong lòng giống như có một cây non đang mọc lên, anh sẽ cẩn thận che chở cho nó, sẽ tưới nước cho nó, nhìn nó trổ cành mọc lá, anh sẽ rất thỏa mãn. Thế nhưng anh lại không dám chạm vào nó."*

Thích Trường Ân khó khăn hỏi: *"Vì sao lại không dám?"*

"Bởi vì sẽ khiến cậu ấy bị tổn thương." Khóe miệng Thích Trường An hiện lên nụ cười khổ: *"Còn dọa đến cậu ấy nữa."*

Trong 14 năm qua, kẻ thù của anh từ trước đến nay cũng chỉ là bản thân anh. Anh giống như diễn viên xiếc đi trên dây, tìm được một điểm tựa để giữ thăng bằng, dùng để chống đỡ hình tượng bình thường của mình.

Nhưng trong lòng anh, có quá nhiều lòng tham không thể ức chế nổi, những khát vọng dần dần trở nên méo mó, hận thù và sợ hãi không thể phai mờ, cùng với nỗi tự ti cực độ.

Mà Từ Lạc Dương thì lại quá tốt đẹp, sẽ khiến anh dùng mọi thủ đoạn tồi tệ mà chiếm giữ, mà cướp đoạt, mà đòi lấy.

Anh không nỡ.

Nghe giọng Thích Trường An giống như bị lăng trì, Thích Trường Ân dường như lại nhìn thấy mười bốn năm trước, Thích Trường An vừa tròn mười hai tuổi, đi chân đất, sắc mặt tái nhợt đứng trước mặt mình, ánh mắt vừa khẩn thiết vừa bất an: *"Anh, anh có tin em không? Em không có bệnh, thật sự không có bệnh."*

Nhắm mắt lại, Thích Trường Ân mở miệng, giọng nói rất nghiêm túc: *"Cho dù em quyết định như thế nào, anh hai đều ủng hộ em."*

Lúc Thích Trường An trở về phòng, đã gần rạng sáng, mới vừa cởi nút áo khoác ra, đã vang lên tiếng gõ

cửa. Thích Trường An cất giọng nói: *"Cửa không khóa."*

Vừa dứt lời, cửa gỗ liền mở ra một khe nhỏ, một em thú nhồi bông Peppa Pig bằng nhung ló ra ở đó, sau đó là tiếng Từ Lạc Dương giả giọng: *"Tui tới chúc ngủ ngon!"* Nói xong, còn bắt chước mấy tiếng heo kêu, nhưng mà chẳng giống chút nào.

Thích Trường An bị chọc cười: *"Mày tới đây rồi, vậy chủ nhân của mày đâu?"*

"Đây nè!" Từ Lạc Dương vội vàng từ khe cửa chen vào để chứng tỏ cảm giác tồn tại của mình. Cậu đã thay đồ ngủ, chẳng chút khách khí ngồi xuống một bên giường, ngửa đầu nhìn Thích Trường An: *"Hóng gió lâu như vậy anh có lạnh không?"* Vừa nói, vừa đưa tay đụng đụng mu bàn tay Thích Trường An, tiếp đó trợn mắt: *"Lạnh quá!"*

Thích Trường An tỉnh rụi: *"Hơi lạnh, làm sao bây giờ?"*

Không nhận ra bẫy trong đó, Từ Lạc Dương để Peppa qua một bên, cầm lấy tay Thích Trường An, trực tiếp để lên cổ mình: *"Tui sưởi ấm cho anh!"*

Cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền tới, Thích Trường An lại hối hận —— sẽ nghiện.

Từ Lạc Dương không nhận ra có gì bất thường, cậu vẫn duy trì tư thế đó nói: *"Đúng rồi, ban nãy anh không ở đây, đạo diễn Trương qua báo là phía đầu tư mấy ngày nữa muốn qua đây, mời toàn bộ đoàn phim ăn cơm."*

"Phía đầu tư?" Thích Trường An nhớ lại vài giây, hơi không xác định: *"Hai người ở club Tiêm Đính ấy hả? Tên ——"*

"Vương Lâm Hiến và Hà Vĩ Phong". Trí nhớ của Từ Lạc Dương rất tốt, thay Thích Trường An nói ra, cậu suy nghĩ một lát lại không nhịn được mà nói: *"Phật nhảy tường ở đó thật sự rất ngon!"*

Thích Trường An bật cười: *"Vậy lần sau về lại thành phố B, mình lại cùng nhau đi ăn nhé?"*

"Được!" Ánh mắt Từ Lạc Dương sáng rực, vô cùng hăng hái: *"Tui mời anh, sau đó anh mời lại tui một lần, vậy là có thể ăn liên tục hai lần rồi!"*

"Ừm, vậy hẹn rồi đó nha".

Lịch trình đóng phim rất căng thẳng, sau khi trải qua rèn luyện mấy ngày ban đầu, toàn bộ đoàn phim bắt đầu hoạt động với tốc độ cực kỳ nhanh.

Lúc đạo diễn Trương cầm loa nhỏ tuyên bố hôm nay kết thúc công việc trước thời hạn, năm rưỡi tập hợp ở sảnh khách sạn, tất cả staff đều reo hò, chuyên gia ánh sáng còn lớn tiếng hô: *"Đạo diễn Trương, tui yêu anh!"*

Đạo diễn Trương giả bộ không nghe thấy, hắng hắng giọng: *"Khẩu hiệu của chúng ta là gì?"*

Vẫn là chuyên gia ánh sáng giọng lớn nhất, lập tức trả lời: *"Nhà đầu tư tới đây mời ăn cơm, tiện nghi không chiếm thì phí!"* Làm mọi người cười phá lên, bầu không khí cũng thoải mái hơn một chút.

Từ lúc khai máy tới giờ cũng đã mười ngày, tiết tấu đều rất nhanh, Thích Trường An và Từ Lạc Dương là nam chính, cơ bản toàn quay từ tám giờ sáng cho tới sáu giờ chiều, có lúc còn phải tăng ca để quay cảnh đêm. Mà thời gian của staff thì không cố định như vậy, công chuyện trong trường quay rất hỗn tạp, hơn nữa lúc phó đạo diễn quay mấy cảnh không quan trọng, bọn họ thường phải để ý cả hai bên.

Thế là lúc một đám người tới sảnh khách sạn, cứ như là bầy sói đói vồ mồi, khí thế vô cùng hung hãn.

Từ Lạc Dương và Thích Trường An đi theo đạo diễn Trương vào phòng riêng số một, mới vừa ngồi xuống chưa được mấy phút, Vương Lâm Hiến, Hà Vĩ Phong và một người đàn ông trung niên đeo mắt kính đã cùng nhau tới, ba người đều mặc âu phục giày da, hoàn toàn là dáng vẻ của nhân sĩ thành công.

Đạo diễn Trương rất quen thuộc với trường hợp như vậy, ông đứng dậy đón tiếp: *"Vương tổng, Hà tổng, Triệu tổng, lâu rồi không gặp!"*

Ba người cũng rất khách khí với đạo diễn Trương, sau khi chào hỏi, lại dưới sự giới thiệu của đạo diễn Trương, đi qua bắt tay với hai nam chính. Chắc là vẫn còn nhớ chuyện xảy ra ở club Tiêm Đính, Vương Lâm Hiến và Hà Vĩ Phong đều bắt tay với Từ Lạc Dương, nhưng chỉ gật đầu chào hỏi với Thích Trường An. Triệu Tiên Trạch trong lòng hơi ngạc nhiên, nhưng nhìn ra sự kiêng nể trong đó, nên cũng không đưa tay ra.

Thích Trường An tới đây tham gia bữa tiệc rượu này, chủ yếu là vì Từ Lạc Dương, nên anh lạnh nhạt gật đầu với ba người đó, xem như là chào hỏi.

Đạo diễn Trương và nhà sản xuất nhìn nhau, coi như không nhận ra điều khác thường trong đó.

Phòng riêng rất lớn, mười người ngồi ổn định quanh bàn tròn lớn, ngồi cùng còn có phó đạo diễn, biên kịch và giám chế. Vừa bắt đầu, không cần đạo diễn Trương đưa mắt ra hiệu, Từ Lạc Dương đã chủ động đứng dậy, câu đầu tiên là: *"Cộng sự của tôi dạ dày không khỏe lắm, phần của anh ấy sẽ do tôi uống thay."* Nói xong, cậu trực tiếp rót đầy một ly rượu trắng.

Tiếp đó, Từ Lạc Dương lần lượt kính một vòng, mỗi lần đều là một ly đầy, rượu trắng chua cay từ thực quản rót xuống, nhưng nụ cười trên mặt chẳng thay đổi chút nào. Lúc uống ly cuối cùng với đạo diễn Trương, đạo diễn Trương còn nhỏ giọng hỏi: *"Còn chịu được không đó? Trịnh Đông không tới được, bảo tôi giúp chăm sóc cậu."*

Từ Lạc Dương nháy nháy mắt, rồi lại uống cạn một ly rượu trắng đầy tràn, chỉ còn lại một cái ly rỗng.

Những bữa tiệc hoặc là bàn rượu như thế này, Từ Lạc Dương đã từng trải qua rất nhiều, lúc cậu mới debut, rất nhiều đại ngôn hoặc là vai diễn, đều là thảo luận xong xuôi ở trên bàn rượu. Bây giờ có mấy kịch bản cậu tự giành được, nhân khí cũng đi lên, mới không khó khăn như lúc ban đầu. Nhưng có một số quy tắc mọi người đều rõ ràng ở trong lòng, nếu như đã ở trong giới này, thì nhất định phải biết thỏa hiệp.

Kính xong một vòng, mặt Từ Lạc Dương hơi ửng hồng, nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo như cũ. Cậu ngồi lại chỗ của mình, phát hiện Thích Trường An hơi lo lắng nhìn qua, cậu không nhịn được mà mím môi cười.

Suy nghĩ một lát, Từ Lạc Dương ở dưới mặt bàn, dùng ngón tay lần lượt ra hiệu một hai ba bốn năm chứng tỏ mình vẫn chưa uống say.

Thích Trường An yên tâm. Anh sẽ không tự ý can thiệp vào phương pháp giải quyết công việc của Từ Lạc Dương, hoặc là phải để Từ Lạc Dương nương theo thân phận người nhà họ Thích của anh, tránh không cần uống rượu.

Hơn nữa rất rõ ràng, Từ Lạc Dương hiểu rõ phải làm thế nào để sinh tồn tốt hơn ở trong cái giới này.

Ăn hết những món ăn Thích Trường An giúp cậu gắp vào trong bát, Từ Lạc Dương phân tâm chú ý lắng nghe cuộc đối thoại bên phía đạo diễn Trương, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu.

Cậu cẩn thận nghiên cứu thức ăn ở trên bàn, hơi tức ngực dịch lại gần nói chuyện với Thích Trường An: *"Những món này anh đều không thích ăn, đợi ở đây kết thúc, mình đi kiếm món gì ngon ăn ha?"*

"Ừm, được". Chỉ mới nghe Từ Lạc Dương nói, Thích Trường An nhận ra mình đã bắt đầu mong đợi.

Tiếp đó, phó đạo diễn và nhà sản xuất đều đứng lên kính một vòng, Từ Lạc Dương chắc chắn không thể ngồi, nên cũng bưng ly rượu, đi theo một vòng.

Sáu rưỡi, ba người Vương Lâm Hiến đều rời đi, đạo diễn Trương và nhà sản xuất đi theo tiễn, phó đạo diễn thì dẫn Thành Tịnh tới phòng còn lại cùng staff bồi dưỡng tình cảm. Trước khi đi, đạo diễn Trương còn tìm cơ hội nói với Thích Trường An, nếu như Từ Lạc Dương uống rượu khó chịu, thì về trước nghỉ ngơi đi. Ngày mai là ngày nghỉ của đoàn phim, có thể tự do sắp xếp thời gian.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Thích Trường An và Từ Lạc Dương.

"Lạc Dương?"

Vài giây sau, Từ Lạc Dương vẫn ngồi ngẩn người không phản ứng, Thích Trường An liền biết Từ Lạc Dương uống say rồi, anh đứng dậy đi tới cửa, bảo nhân viên phục vụ đưa một bình trà giải rượu tới.

Lúc anh đóng cửa phòng quay người lại, thì nhìn thấy Từ Lạc Dương cầm điện thoại đang gọi điện. Một giây sau, điện thoại của Thích Trường An rung lên.

Nhận điện thoại, anh đứng ở cửa không nhúc nhích, tầm mắt cố định trên người Từ Lạc Dương. Lúc này, Từ Lạc Dương ngoẹo cổ tựa trên ghế dựa bằng da, ánh mắt hơi mơ màng, giọng truyền ra từ trong ống nghe cũng rất mơ hồ, lại có vẻ hơi tủi thân: *"Anh Trường An, đầu tui choáng…"*

"Ừ, không thoải mái ư?" Thích Trường An vẫn nhìn chằm chằm Từ Lạc Dương, giọng nói kiềm chế.

"Không thoải mái, muốn ói… tui uống say!"

Thích Trường An nhìn Từ Lạc Dương giơ tay xoa xoa trán, bên tai là hai giọng nói vừa xa vừa gần: *"Anh tới đón tui được không? Tui choáng… anh không đến, tui chỉ có thể…"* Cậu lại nói thầm: *"Chỉ có thể gì nhỉ? A đúng rồi, tui cũng chỉ có thể ngủ trong công viên thôi!"* Nói xong, còn tự vui vẻ mà bật cười.

Thích Trường An vẫn cầm điện thoại không cúp máy, anh đi vòng qua bàn tròn lớn, đi tới trước mặt Từ Lạc Dương cúi người xuống, giọng nói rất dịu dàng: *"Lạc Dương, tôi tới đón cậu".*

Từ Lạc Dương phản ứng rất chậm, cậu chậm rì rì ngẩng đầu lên, rồi lại chậm rì rì mà nhìn Thích Trường An, chợt giọng nói rất ngạc nhiên: *"Anh bay đến hả? Không đúng, từ khách sạn bay đến cũng không nhanh như vậy".* Sau khi gian nan tự hỏi, cậu lại đổi lời: *"Anh dịch chuyển tức thời tới đón tui!"* Nói xong, còn tự khẳng định mà gật đầu.

"Ừm, dịch chuyển tức thời đến". Thích Trường An đang đưa tay ra muốn dìu cậu, đã nhìn thấy Từ Lạc Dương bỗng đứng dậy, trượt chân một cái bổ nhào về phía người anh.

Mới vừa dùng tay tiếp được người, Thích Trường An đã cảm giác được Từ Lạc Dương tiến gần bên tai anh, nhẹ nhàng lớn tiếng nói: *"Thích Thích, anh thiệt là đẹp!"*

"Thích Thích?"

"Ừm, Thích Thích!" Mặt mày Từ Lạc Dương lại cong lên, nụ cười vô cùng rực rỡ: *"Anh thật là đẹp nha, chỉ kém tui một chút thôi!"* Vừa nói, cậu vừa giơ tay, ra dấu "một chút" rốt cục là bao nhiêu —— lớn bằng nửa cái móng tay.

Thích Trường An bất đắc dĩ: *"Được, cậu đẹp nhất".*

========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

26. Chương 26: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Sáu

Từ Lạc Dương uống say rất ầm ĩ, chẳng yên tĩnh được chút nào, sợ cậu đứng không vững sẽ bị ngã, Thích Trường An đành phải đi theo bảo vệ.

Sau khi xem xét xong vân gỗ trên chân bàn, hoa văn trên giấy dán tường, nghiên cứu giống bèo trong bể cá, thậm chí còn định tính kinh độ và vĩ độ của khách sạn, cuối cùng Từ Lạc Dương đã tiêu hao hết tinh lực bụm trán, lẩm bẩm nói: *"Tui... tui phải tỉnh lại, hình như tui bị quỹ đạo tự quay của Trái Đất làm hôn mê rồi!"*

Cậu chợt nhớ tới gì đó, giọng hơi nóng nảy: *"Thích Thích đâu rồi? Thích Thích đi rồi ư?"*

"Chưa đi, đang ở đây".

Thích Trường An đứng phía sau Từ Lạc Dương, vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy Từ Lạc Dương xoay người mỉm cười với mình, tiếp đó lại giống như trẻ em mới tập đi, lảo đảo bước mấy bước, rồi giang hai tay ra, cả người trực tiếp nhào lên người anh.

Cầm Từ Lạc Dương tựa trên vai Thích Trường An, nhỏ giọng thầm thì "Thích Thích", xong lại gọi "Anh Trường An", lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Một lúc sau lại tự cười trộm, không biết là đang vui vẻ vì cái gì.

"Cậu choáng đầu, nên mình ngồi xuống được không?"

"Được!" Từ Lạc Dương tích cực hưởng ứng, tiếp đó bị kéo ngồi xuống trên sô pha.

Thích Trường An nhớ lại lúc cậu kính rượu ba lượt, mỗi một ly đều là rượu trắng, anh lo lắng hỏi: *"Có muốn ói nữa không?"*

Cẩn thận cảm nhận một lát, Từ Lạc Dương mới nghiêm túc trả lời: *"Không muốn ói".*

"Vậy đầu còn choáng không?"

"Choáng". Giọng cậu rất rõ ràng, đôi mắt thì chăm chú nhìn Thích Trường An, tư thế ngồi còn vô cùng nghiêm chỉnh. Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, là nhân viên phục vụ đưa trà giải rượu tới.

Thích Trường An mới vừa đứng lên định đi tới cửa, liền nhận ra cổ tay áo bị nhẹ nhàng kéo lại, lực kéo rất nhỏ nhưng lại làm cho anh nửa bước cũng không bước được. Anh cúi đầu, giọng nói không tự chủ được mà dịu dàng hẳn đi: *"Lạc Dương?"*

Từ Lạc Dương giống như động vật nhỏ bất an, ngửa đầu nhìn anh, vì uống say, nên đôi mắt ẩm ướt ngấn nước: *"Anh phải đi ư?"*

"Không đi". Trong lòng Thích Trường An chợt mềm mại: *"Cậu ngồi đây nhìn tôi nhé, yên tâm, tôi sẽ không đi đâu."*

Mẹ và ba cũng nói như vậy, nhưng cuối cùng cũng rời đi. Nhưng sau khi từ từ suy nghĩ, Từ Lạc Dương quyết định phải tin tưởng anh, nên thả lỏng ngón tay: *"Vậy tui sẽ nhìn theo anh, anh quay lại nhanh nhé."*

Bước chân không khỏi vội vã hơn, chẳng bao lâu sau, Thích Trường An đã bưng trà giải rượu tới. Từ Lạc Dương nhìn thấy trong tay anh bưng một cái chén rất đẹp, trong nháy mắt liền phấn chấn: *"Là đồ ngon hở?"*

"Không phải, là trà uống vào có thể giúp cậu cảm thấy thoải mái một chút".

"Oh". Từ Lạc Dương mất năm giây để hiểu câu nói này, sau đó, hai tay giấu ra sau lưng, nháy nháy mắt, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa chân thành: *"Tay của Náo Náo mất rồi."*

"Náo Náo?" Thích Trường An ngẩn người, rồi mới lập tức phản ứng lại: *"Náo Náo là cậu ư?"*

"Là tui đó!" Từ Lạc Dương mặt mày sáng sủa, giải thích cặn kẽ cho Thích Trường An nghe về nguồn gốc của cái tên này: *"Khi còn bé, mẹ tui nói tui lúc nào cũng làm ầm ĩ, mèo ghét cún phiền, muốn làm ông trời luôn, vậy nên mới gọi tui là Náo Náo!"* Nói xong, cậu còn nghiêm túc dạy Thích Trường An cách phát âm: *"Từ —— Náo —— Náo!"*

"Từ Náo Náo". Thích Trường An đọc biệt danh này lên, ý cười trong mắt giống như được tắm gội trong gió mưa xuân.

"Ừm!" Từ Lạc Dương dạy phát âm xong, vui vẻ nói tiếp: *"Tay mất rồi, nên chẳng thể tự uống trà được, anh phải đút thì tui mới uống được."*

"Được, tôi đút cậu uống."

Thích Trường An lần đầu tiên làm chuyện này, anh đi lấy một cái thìa sứ qua, cẩn thận múc nửa thìa nước trà, sau khi thổi nguội mới đưa đến bên miệng Từ Lạc Dương. Từ Lạc Dương không quậy nữa, nghiêm túc cúi đầu uống hết, uống xong chép chép miệng, đánh giá: *"Vị nhạt quá!"*

Nhưng lúc thìa thứ hai đưa tới, cậu vẫn cúi đầu uống sạch, uống xong một thìa sẽ mắt đầy mong chờ mà nhìn Thích Trường An.

Sau khi đút xong nửa chén trà giải rượu, Thích Trường An chợt nhìn thấu ánh mắt đối phương, anh đưa

tay trái ra, nhẹ nhàng vò vò tóc Từ Lạc Dương: *"Náo Náo thật là ngoan".*

Từ Lạc Dương thoải mái híp mắt, gật đầu, có chút hoảng hốt nghĩ, mình ngoan như vậy, ba và mẹ liệu có thể đừng rời đi không?

Một chén trà mất mười phút mới đút xong, nhưng trà giải rượu không thể khiến cậu tỉnh rượu, ngược lại khiến Từ Lạc Dương bắt đầu dụi mắt. Cậu ngáp một cái, hai mắt ngấn nước lơ mơ, thuận theo sức lực của bàn tay Thích Trường An, đầu gục trên đùi đối phương.

Nhắm mắt được một lúc, Từ Lạc Dương bỗng líu ríu: *"Anh Trường An của tui đâu rồi?"*

Thích Trường An đang cẩn thận dùng ngón trỏ và ngón giữa giúp cậu ấn ấn huyệt thái dương, nhẹ giọng trả lời: *"Ở đây".*

"*Tui dẫn anh đi ăn đêm….*"Giọng Từ Lạc Dương đứt quãng, nhưng rất cố gắng muốn lên tinh thần: *"Bữa tối anh ăn chưa no, sẽ đói đó,"* giọng cậu dần dần hạ thấp xuống, câu chữ lộn xộn: *"Sẽ đau lắm, còn té xỉu nữa, mắt không nhìn thấy, phải tìm thuốc cho anh uống ngay…."*

Thích Trường An hoàn toàn chẳng thể dùng lời để diễn tả tâm trạng mình lúc này, nhìn Từ Lạc Dương gối trên bắp đùi mình đã ngủ thiếp đi, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc của đối phương ——

Em chính là thuốc của tôi.

Lư Địch đẩy cửa phòng riêng ra, phát hiện trên bàn tròn lớn chỉ còn lại canh thừa thịt nguội, cậu thăm dò gọi một tiếng *"anh Từ"*, bèn nghe thấy có người trả lời: *"Cậu ấy ngủ rồi".*

"*Thích tiên sinh?"* Lư Địch nhỏ giọng, trở tay đóng cửa lại đi vào, ngẩng mặt liền nhìn thấy Từ Lạc Dương đang nằm nhoài trên đùi Thích Trường An, ngủ rất say. Còn Thích Trường An thì dùng một tay đỡ vai cậu, bảo vệ rất kỹ, đề phòng không cẩn thận sẽ ngã xuống đất.

Lư Địch líu lưỡi, mặc dù ngay từ đầu cậu ta đã biết quan hệ của Thích Trường An và anh Từ rất tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến mức này. Tính thử thời gian, thì Từ Lạc Dương ngủ cũng sắp hai tiếng rồi.

Đây tuyệt đối không phải là tình anh em bằng nhựa, mà là bằng inox!

Cậu ta vội vàng đi tới, khẽ thương lượng: *"Đoán được anh Từ sẽ uống say, nên em không uống rượu, có thể lái xe về, vậy giờ chúng ta về, hay là?"*

Mặc dù mấy ngày nay đang từ từ hiểu rõ Thích Trường An, nhưng Lư Địch vẫn rất sợ Thích Trường An, không dám tự đưa ra quyết định. Cậu lại còn dùng thái độ có chút không chính xác lắm, rõ ràng chính là trạng thái khi đối mặt với giáo viên chủ nhiệm cấp ba.

"Giờ về luôn đi, ngủ như thế này Lạc Dương sẽ dễ bị cảm". Thích Trường An bảo Lư Địch dìu Từ Lạc Dương, mình thì chậm rãi đứng dậy, nhưng thử mấy lần đều chẳng thành công —— ngồi lâu quá, chân đã tê rần.

Mấy phút sau, xác định mình có thể đứng được, Thích Trường An mới đưa tay đón lấy Từ Lạc Dương: *"Vất vả rồi, cậu đi chạy xe tới đây, tôi dìu cậu ấy ra ngoài".*

Lư Địch cười nói: *"Không vất vả, phải rồi, vậy em đi lái xe tới cửa nhé".* Cậu ta vừa nói chuyện vừa để ý, nhận ra sau khi Thích Trường An đỡ lấy người, anh Từ vô cùng tự nhiên cọ cọ cổ đối phương, hình như còn mơ màng gọi cái gì đó nữa, rõ ràng vô cùng tín nhiệm, lúc này cậu ta mới yên tâm.

Nhưng lúc Lư Địch đi tới cửa, vẫn có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói dịu dàng của Thích Trường An truyền tới, hình như đang trả lời câu hỏi của Từ Lạc Dương: *"Ừm, tôi đây... vẫn chưa đi, cậu ngủ đi".*

Lòng hiếu kỳ cứ như vuốt mèo cào qua cào lại, nhịn không được, Lư Địch dè dặt liếc mắt nhìn về đằng sau, bèn nhìn thấy anh Từ không gì không làm được nhà mình, đang giơ tay vòng qua cổ Thích Trường An, còn nhỏ giọng lầm bầm, cậu ta lập tức cảm thấy sợ hãi ——

Trời ơi, mình thế mà lại nhìn thấy được tiết mục anh Từ uống rượu xong thì học tiếng heo kêu, mất hình tượng như vậy, mình tận mắt nhìn thấy hiện trường ngày mai liệu có bị diệt khẩu không nhỉ?

****

Từ Lạc Dương sau khi cảm thấy tỉnh táo, nằm một hồi lâu mới mở mắt ra, đập vào mắt là trần nhà rất quen thuộc, cậu lại nghiêng đầu nhìn sắc trời âm u ở bên ngoài, trong lòng nghĩ mấy giờ rồi nhỉ. Đầu rất choáng, rõ ràng là ảnh hưởng của việc say rượu, cả người nằm chẳng muốn nhúc nhích.

Nhưng rất nhanh, cậu đã biết giờ là mấy giờ rồi, tiếng mở cửa vang lên, Từ Lạc Dương ở trong lòng đoán, chắc là cửa gỗ trên vách ngăn được mở ra.

Thích Trường An đi qua.

Quả nhiên, theo tiếng bước chân dần dần đến gần, Thích Trường An đi tới bên giường: *"Cậu dậy rồi hả?"*

Từ Lạc Dương hơi xấu hổ gật đầu: *"Ừm, dậy rồi".*Nói xong, liền nhìn thấy Thích Trường An đưa cho cậu một ly nước ấm. Cậu từ trên giường ngồi dậy, đưa tay nhận lấy ly nước, uống một hơi hết mới mở miệng, *"Mấy giờ rồi vậy?"*

"Mười một giờ," biết cậu đang lo lắng chuyện gì, Thích Trường An kéo rèm cửa sổ ra: *"Cậu ngủ chưa được bao lâu, bên ngoài đang mưa, nên sắc trời rất tối".*

"Tui còn tưởng tui ngủ hết kỳ nghỉ quý giá luôn rồi chứ!" Võ vỗ đầu mình, Từ Lạc Dương ngay lập tức tràn đầy sức sống: *"Trường An, buổi trưa tụi mình ăn lẩu ở trong phòng nhé! Tui vừa ăn ở trong mơ, ngon cực kỳ luôn!"*

Đề tài nhảy cực kỳ nhanh, Thích Trường An đưa tay nhận lấy cái ly rỗng cất đi, cười gật đầu: *"Được, vậy thì ăn lẩu".*

Nửa tiếng sau, Từ Lạc Dương tắm xong đi ra, nhìn thấy trên bàn đã bày biện xong nồi lớn và giá nhóm lửa, bên cạnh còn bày đủ loại thức ăn. Cậu say mê hít một hơi: *"Chính là mùi này!"*

Nói xong, Từ Lạc Dương ngồi xuống bên cạnh bàn, trước tiên múc cho Thích Trường An một bát canh nấm để nguội, rồi mới bắt đầu nhúng đồ ăn.

"Nói chứ, tối hôm qua anh với Địch Tử đưa tui về hở?" Bình thường loại tiệc này, Lư Địch đều sẽ không uống rượu, để tiện lái xe đưa cậu về. Nhưng Từ Lạc Dương lờ mờ nhớ lại, mình hình như... gọi điện cho Thích Trường An?

"Ừm, sau khi uống say không bao lâu thì cậu ngủ, thật ngoan".

*"Tui không phải trẻ con".*Giọng trả lời hơi nhỏ, Từ Lạc Dương xoa xoa vành tai đang nóng lên, cảm thấy hai chữ cuối cùng được Thích Trường An nói ra, thực sự là sống động đến mức nổ tung, cậu vội vàng ăn một miếng thịt bò để hồi phục tâm tình.

Trịnh Đông về ngay lúc này. Anh gõ cửa Từ Lạc Dương, phát hiện không có ai trả lời, suy nghĩ một lát, dứt khoát tới bên cạnh gõ cửa Thích Trường An. Sự thật chứng minh anh đoán không sai, chẳng bao lâu sau cửa đã mở ra.

"Anh Trịnh?" Nhìn rõ người đứng trước mặt là ai, Từ Lạc Dương vội vàng nuốt miếng thịt trong miệng xuống: *"Anh về rồi, em với Trường An đang ăn trưa, anh có muốn ăn cùng không?"* Dẫn người vào trong, bỗng nhiên nhận ra tầm mắt Trịnh Đông rơi xuống trên mặt bàn, cậu theo bản năng mà nói thêm: *"Em không ăn thịt, thịt là Trường An ăn cả đó!"*

Vừa nói xong thì lập tức hối hận, quả nhiên uống rượu sẽ khiến người ta trở nên ngốc nghếch, những lời này của mình quả thực chính là hàng mẫu version hiện đại của câu "giấu đâu lòi đuôi" mà.

Nhưng Trịnh Đông không nói gì, anh nhìn Từ Lạc Dương, giọng điệu cố gắng thoải mái một chút: *"Tin tức lộ ra, giải thưởng Kim Tùng lần này, vai chính Hạ Thu cậu đóng trong Thông báo tìm người , sẽ tham gia tranh giải nam chính xuất sắc nhất. Nhưng mà cũng đã xác định được rồi, năm nay cậu không được."*

Hai ngày trước anh về thành phố B, là vì chuyện này. Giải Kim Tùng, là một trong ba giải thưởng lớn trong nước, có giá trị rất cao. Tác phẩm điện ảnh hai năm qua của Từ Lạc Dương tỉ suất phòng vé cao, danh tiếng tốt, kỹ năng diễn xuất bộ nào cũng được khen ngợi, nhưng vẫn luôn không giành được một giải thưởng nào có trọng lượng —— đó cũng là lý do mà cho dù phải chịu áp lực, Trịnh Đông cũng nhất định

để Từ Lạc Dương đóng bộ phim này của đạo diễn Trương.

Từ Lạc Dương giống như có điều suy nghĩ gật đầu, còn nhân tiện ăn một miếng khoai từ: *"Anh Trịnh đừng buồn, tranh giải cũng đã tốt lắm rồi, giải thưởng thì từ từ đoạt, đúng không?"*Nói xong, cậu nghĩ tới một chuyện: *"Lễ trao giải cuối tháng 11 em vẫn phải đến, vậy phải xin đạo diễn Trương nghỉ trước mới được, để chú ấy sớm điều chỉnh kế hoạch quay phim."*

"Ừm, phải đi một chuyến, yên tâm, trước khi đó anh sẽ thông qua với đạo diễn Trương." Trịnh Đông nói xong, vẫn lo lắng Từ Lạc Dương sẽ thất vọng, nên an ủi: *"Cậu ở trong Thông báo tìm người , diễn vai tinh thần phân liệt thành hai người, hãm hại nhau, diễn xuất suốt toàn bộ phim đều rất tốt, đánh giá trên mạng cũng rất cao, nói cậu diễn xuất tiến bộ hơn trước rất nhiều. Phòng vé cũng rất lợi hại, tháng đó đứng đầu."*

Anh còn nhớ lúc đó Từ Lạc Dương vì để diễn tốt nhân vật Hạ Thu, mỗi khi có thời gian rảnh đều nghiên cứu kịch bản, muốn điên luôn. Về sau, anh luôn lo lắng Từ Lạc Dương liệu có thể bị tinh thần phân liệt theo hay không. Cơ mà, thành tích của bộ phim cực kỳ chói sáng, coi như không phụ lòng với sự hy sinh của Từ Lạc Dương.

Có thể là mong đợi càng cao thì càng thất vọng, trong lòng Trịnh Đông vẫn hơi khó chịu, vốn anh đã gần như xác định, lần này chắc chắn có thể giành được giải nam chính xuất sắc nhất của giải Kim Tùng, chỉ là không ngờ kết quả lại chẳng hề giống như ý người.

Đang định an ủi thêm mấy câu nữa, anh lại nhìn thấy Từ Lạc Dương quay đầu lại, hưng phấn nói với Thích Trường An: *"Trường An, vậy tụi mình sắp được tới club Tiêm Đính ăn phật nhảy tưởng rồi!"*

"..."

=========

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thật ra vẫn hơi thất vọng, nhưng sắp được đi ăn phật nhảy tường với Thích Thích rồi [chờ mong.jpg] [thèm muốn.jpg] [mắt lấp lánh.jpg]

27. Chương 27: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Bảy

Lúc Từ Lạc Dương đưa Trịnh Đông về phòng, trên tay còn cầm một đôi đũa, cậu vừa đi vừa ngâm nga hát, tâm trạng chẳng bị tin tức xấu ảnh hưởng chút nào cả.

Đóng cửa lại, Trịnh Đông hỏi Từ Lạc Dương: *"Nói thật đi, có thất vọng không?"* Nói xong còn thuận tay day day ấn đường, hai ngày nay anh chẳng ngủ được, nên mắt sưng ê ẩm.

Từ Lạc Dương thẳng thắn gật đầu: *"Nếu như nói thất vọng... thật ra cũng có một chút, hồi đó diễn rất đã, cảm giác tự đối diễn với chính bản thân mình vô cùng thần kỳ, em phải phát huy vượt trình độ luôn đó."* Cậu nhìn vẻ mặt không sáng sủa mấy của Trịnh Đông, chần chừ hỏi: *"Vậy, lần này có nội tình bí mật hả?"*

"Ừm, cũng không tính là bí mật lắm." Trịnh Đông giải thích: *"Tống Diệu và cậu vào showbiz cùng một lúc, diễn xuất kém hơn cậu một chút, còn tư lịch và nhân khí thì đều xấp xỉ cậu. Về việc ai đoạt giải, thật ra đang chọn giữa cậu và cậu ta."*

Từ Lạc Dương hiểu: *"Vậy nên lần này sau cùng quyết định ai giành được giải thưởng, không phải là xem diễn xuất cũng không phải là thực lực, mà chủ yếu là kết quả ván cờ của nhiều thế lực hả?"*

"Ừm, Truyền thông Bách Nhạc mấy năm nay đã rớt khỏi hàng ngũ bốn công ty điện ảnh và truyền hình lớn rồi, nên họ thực sự muốn giành lại vị trí trước đây một lần nữa. Khó khăn lắm mới nâng được một Tống Diệu, mắt thấy lần này có hy vọng giành được giải thưởng, có thể nói là đã dốc hết toàn bộ sức lực, bỏ vào đó không biết bao nhiêu là nhân lực và tiền tài."

"Cảm ơn anh Trịnh." Từ Lạc Dương nghiêm túc nói, trong lòng cậu hiểu được, Trịnh Đông nếu biết công ty phía sau Tống Diệu đã dốc hết toàn bộ sức lực, như vậy có nghĩa là sau khi cố gắng giải quyết những vấn đề bòng bong rắc rối trong đó, Trịnh Đông còn từng cố gắng vật lộn, nếu không cũng sẽ không lộ ra vẻ mệt mỏi như thế.

Trịnh Đông thở dài, giơ tay vỗ vỗ vai Từ Lạc Dương: *"Trái tim cậu sao lại rộng lượng như vậy chứ? Cảm ơn anh làm gì? Anh cũng chẳng giúp cậu giành được giải nam chính xuất sắc nhất."*

"Em vẫn muốn cảm ơn đó, người thông minh như chúng ta làm việc, không thể chỉ xem kết quả mà không xem quá trình, mấy ngày nay anh Trịnh chắc chắn rất vất vả." Nói xong, Từ Lạc Dương bèn đẩy người vào trong phòng, vừa cười vừa nói: *"Không giành được thì thôi, được đề cử cũng tốt lắm rồi. Với cả giờ quay bộ phim này, không chừng sẽ giúp em đoạt được giải thưởng cũng nên!"*

Trịnh Đông quay đầu lại: *"Nhắc đến bộ phim này thì, Lạc Dương, cậu tiết lộ một chút cho anh xem, có thể giành được giải thưởng không?"*

Lúc trước anh giúp Từ Lạc Dương giành vai diễn này, chủ yếu là do vừa ý năng lực của đạo diễn Trương, và một trong hai nam chính là Thích Trường An, hai người này gộp lại, tỷ lệ đoạt giải thưởng cực kỳ cao. Nhưng giờ Thông báo tìm người đã thất bại, trong vòng hai năm, phiên vị của Từ Lạc Dương sẽ không thể tăng lên nữa, chỉ có thể xem bộ phim Lối rẽ ra sao thôi.

Vậy nên anh không thể không lo lắng.

"Em cũng khó mà nói được." Từ Lạc Dương cẩn thận suy nghĩ một lát: *"Em không dám cam đoan với anh chắc chắn sẽ đoạt giải được, nhưng trong bộ phim này, với trình độ của đạo diễn Trương, sự phát huy của em và Thích Trường An, cộng với công sức của biên kịch mà nói, thì việc đoạt giải, thậm chí là đoạt được rất nhiều giải thưởng, tỷ lệ đều cực kỳ cao."*

"Thật hả?"

"Thật đó!" Từ Lạc Dương làm vẻ mặt đau khổ: *"Anh không nhìn thấy đâu, em và Thích Trường An đều sắp bị đạo diễn Trương và biên kịch mài chết rồi! Một cảnh mà quay đi quay lại năm sáu lần, ánh sáng nè mỹ cảm nè kết cấu nè, thật sự phải đạt đến trình độ cao nhất luôn ấy. Em nghĩ tới lúc phim được chiếu, em có thể cắt ảnh ra dùng làm hình nền được luôn đó."*

Hiện tại thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cậu với Thích Trường An đã biến thành năm giờ sáng thức dậy, bảy giờ quay phim, buổi tối không có giờ kết thúc công việc cố định. Sau khi kết thúc công việc, còn bị Thành Tịnh kéo đi đọc kịch bản, đọc mà thấy chỗ nào không xuôi lắm, thì sẽ lập tức sửa lại.

Đại khái đã hiểu rõ, Trịnh Đông lo sẽ làm Từ Lạc Dương bị stress, nên không hỏi tiếp nữa: *"Vậy cậu cứ cố gắng quay phim đi, nhưng đừng để mệt quá."*

Từ Lạc Dương gật đầu, kết quả nghe thấy Trịnh Đông nói tiếp: *"Còn phật nhảy tường ——"*

Lòng thầm nghĩ tiêu rồi, Từ Lạc Dương dè dặt hỏi: *"Nửa câu sau là gì vậy?"*

Trịnh Đông bị vẻ mặt khoa trương của cậu chọc cười: *"Đi ăn đi, có thể ăn nhiều một chút, nhưng lúc về phải chăm chỉ tập luyện trong vòng một tuần, anh xin cậu nhất định đừng biến thành một khuôn mặt tròn vo ở trên màn ảnh lớn đó."*

"Được được được, đừng nói là một tuần, nửa tháng cũng được nữa là!" Từ Lạc Dương đang định trở về phòng, không làm phiền Trịnh Đông nghỉ ngơi nữa, mình cũng tiếp tục ăn lẩu với Thích Trường An, thì nghe thấy Trịnh Đông hỏi: *"Cơ mà, trên tay cậu tại sao phải cầm đôi đũa vậy?"*

"Ý anh là cái này hở!" Từ Lạc Dương khua khua đũa gỗ trong tay, mặt mày hớn hở, giọng điệu khoe khoang: *"Đây cũng không phải là đũa bình thường, là Trường An tự tay làm cho em đó, làm từ gỗ cây bách, phía trên còn khắc hai chữ 'Lạc Dương' bằng chữ triện, dùng rất thuận tay!"*

Mi tâm Trịnh Đông nhảy một cái: *"Vậy cái khấu bình an cậu mang trên cổ chưa từng lấy xuống ——"*

"Trường An làm đó, có phải là rất đẹp không!"

"Cái mõ nhỏ lúc trước cậu đeo trên cổ tay, lá phong đeo trên chụp chìa khóa, cũng vậy hả?"

Từ Lạc Dương gật đầu liên tục: *"Ừa, Trường An giỏi lắm luôn, học nghề mộc còn chưa tới một tháng, mà cái gì cũng biết làm!"*

"..."

Trịnh Đông bắt đầu xoắn xuýt, Thích Trường An nhìn qua là một người vô cùng lạnh nhạt, rất khó để gần gũi, còn nghệ sĩ nhà mình thì vẫn chưa tới mức độ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, vậy nên không có khả năng Thích Trường An coi trọng Từ Lạc Dương đâu, chắc là mình nghĩ nhiều quá nhỉ?

Nhưng mà bất thường lắm nha, xem cái kiểu ngay cả đũa cũng đều thầu hết như vầy, lẽ nào Thích Trường An thật sự có ý kia, hơn nữa đã bắt đầu tấn công rồi ư?

Nhìn nụ cười của Từ Lạc Dương, Trịnh Đông không nói ra suy đoán của mình, thật ra nội tâm anh rất bình tĩnh —— cho dù Thích Trường An thật sự bắt đầu tấn công, Từ Lạc Dương chắc cũng chỉ cho rằng, đối phương rất muốn làm bạn thân của cậu thôi.

Dù sao thì, trước đây ở trong giới có người theo đuổi Từ Lạc Dương tròn hai năm mới từ bỏ, mà cho đến bây giờ, Từ Lạc Dương vẫn luôn cho rằng đối phương chỉ muốn hợp tác quay phim với cậu.

FA vạn năm không phải là không có nguyên nhân.

Cùng lúc đó, Thích Trường An nhận được điện thoại của quản lý Lương Khưu gọi tới.

"*Thích thiếu gia, ban tổ chức giải thưởng Kim Tùng lần thứ tư gọi điện tới mời cậu ——*"

"*Tôi đồng ý.*"

Lương Khưu ngớ ra mấy giây rồi mới kịp phản ứng lại: "*Cậu nói, cậu đồng ý lời mời ư?*"

Thích Trường An gắp mấy miếng xương sườn Từ Lạc Dương thích ăn vào trong nồi lẩu, đồng thời trả lời Lương Khưu: "*Ừ, anh và bên ban tổ chức quyết định lịch trình đi.*"

"*Được*", Lương Khưu không hỏi Thích Trường An vì sao lại thay đổi ý định, mà chỉ nói: "*Vậy cậu có yêu cầu gì không?*"

"*Không đi thảm đỏ, chỗ ngồi bên cạnh Từ Lạc Dương.*"

"*…*" Bên cạnh Từ Lạc Dương? Lương Khưu nhớ kỹ: "*Tôi sẽ thảo luận với bên ban tổ chức. Ngoài ra, có cần tôi bảo người lái xe bảo mẫu của cậu đến thành phố điện ảnh Tầm Dương không? Để thuận tiện cho cậu nghỉ ngơi.*"

Thích Trường An chẳng hề nghĩ ngợi gì, mà chỉ từ chối đề nghị này lần nữa: "*Quá phiền, không cần đâu.*"

****

Nửa tháng tiếp theo, vì để trống ba ngày đi tham dự lễ trao giải Kim Tùng, Từ Lạc Dương và Thích Trường An quay phim đến mức choáng váng. Thời gian nghỉ trưa cũng chẳng có, chỉ có thể thỉnh thoảng nhân lúc staff dựng cảnh, tới xe bảo mẫu ngủ một lát mà thôi.

Lễ trao giải Kim Tùng là vào ngày 26 tháng 11, địa điểm tổ chức năm nay là ở Phụng Thành.

Từ Lạc Dương cầm điện thoại xem dự báo thời tiết, tỏ vẻ sầu muộn: *"Vì sao Phụng Thành lại lạnh như thế? Mới cuối tháng 11, mà sắp lạnh tới 0 độ! Tui đã cảm nhận được ác ý từ ban tổ chức rồi!"*

Quả nhiên lướt wechat một vòng, những người phải tham gia giải thưởng Kim Tùng đều đang kêu rên, lúc đi thảm đỏ chắc lạnh chết mất. Từ Lạc Dương nhanh chóng được an ủi, sáp lại gần nói chuyện với Thích Trường An: *"Yêu cầu của tui không cao, chỉ cần lúc đi thảm đỏ và nhận phỏng vấn của MC không lạnh đến mức chảy nước mũi là được rồi! Nếu không sẽ bị người ta cười thật lâu."*

Sắc mặt Thích Trường An không tốt lắm, phấn trang điểm trên mắt rất nặng, anh mỉm cười nói chuyện với Từ Lạc Dương: *"Tôi bảo Lương Khưu đi mua hai cái áo giữ ấm rồi, hiệu quả giữ ấm rất tốt, đến lúc đó chúng ta mỗi người một cái, có thể mặc bên trong áo sơ mi."*

"Được! Tui còn mang theo vũ khí bí mật nữa, đến lúc đó sẽ chia cho anh một nửa!"

Hai người chín rưỡi sáng xuống máy bay, Từ Lạc Dương đang cầm điện thoại chơi game, thì nhìn thấy Lư Địch vội vàng chạy tới.

"Fan đã chờ ở bên ngoài rồi, anh Từ, hai người trực tiếp đi ra ngoài hay là đi cổng VIP?"

Nghe xong, Từ Lạc Dương cất điện thoại vào túi quần, nhìn Thích Trường An, hỏi: *"Trường An thì sao?"* Nếu như trực tiếp đi ra ngoài, chắc chắn sẽ rất đông, đến lúc đó không thể tránh khỏi việc tiếp xúc với người khác. Với lại tối qua Thích Trường An sốt nhẹ, đến bây giờ tinh thần vẫn chưa tốt lắm. Buổi sáng có hơi hạ sốt, nhưng Từ Lạc Dương vẫn hơi lo lắng.

"Sao cũng được." Ở trên máy bay dựa vào Từ Lạc Dương ngủ một lúc, sự mệt mỏi giữa lông mày Thích Trường An đã bớt đi một chút: *"Nếu như đi cổng VIP, chắc chắn sẽ khiến fan đến đón thất vọng, trực tiếp đi ra ngoài đi, tôi đi cùng với cậu."*

Từ Lạc Dương do dự một chút, rồi chợt nhớ tới điều gì đó, cuối cùng cũng gật đầu: *"Tui sẽ bảo vệ anh!"*

Lối ra ở sân bay bị fan bao vây đến mức kiến chui không lọt, vì Từ Lạc Dương và Thích Trường An cùng nhau xuất phát từ đoàn phim, đặt cùng một chuyến bay, nên fan hai nhà cũng chờ ở một lối ra. Tên hai người được viết trên những cái đèn led khác nhau, có fan dứt khoát viết hai cái tên cùng nhau, có fan còn trắng trợn hơn, trực tiếp viết "Cổ Thành cp" lên.

Từ Lạc Dương vừa mới xuất hiện, tiếng la hét của fan suýt chút nữa đã bật tung cả cửa ra máy bay.

"A a a a Lạc Dương Lạc Dương!"

"Người thật đẹp trai quá da thật là trắng mắt thật là to biết phát sáng nữa a a a a a!"

Chỉ đeo một cái balo màu đen, chẳng mang khẩu trang và đeo mắt kính, Từ Lạc Dương đứng tại chỗ, đợi Thích Trường An đi ra, mới tiếp tục sóng vai đi cùng nhau. Nhìn thấy cảnh tượng này, tiếng thét chói tai lại thiếu chút nữa là bật tung luôn cả sân bay.

"Trời ơi hai người đứng chung một chỗ! Mị muốn khóc!! Hai người đều siêu cấp đẹp trai!"

"Trường An Lạc Dương tui yêu hai người!"

Lúc này, Từ Lạc Dương chợt dừng lại, sau đó quay về phía fan ra hiệu "xuỵt", vừa ra hiệu vừa cười.

Dần dần, toàn bộ fan chen lấn xung quanh đều yên tĩnh lại, chỉ còn lại đèn led vẫn đang chớp nháy rực rỡ.

Chờ sau khi hoàn toàn yên tĩnh, Từ Lạc Dương mới nâng cao giọng, cười nói: *"Tui và Trường An cảm thấy hơi không khỏe, muốn tới khách sạn nghỉ ngơi sớm một chút, các cô gái có thể nhường đường cho tụi tui đi ra không? Tui dùng ảnh ký tên hối lộ mấy người, được không?"*

Giống như kỳ tích, chưa tới một phút, đoàn người đông nghịt đã thật sự nhường ra một con đường, mỗi người đều giơ điện thoại chụp ảnh quay video, nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào. Còn có fan đánh ra một hàng chữ trên điện thoại: *"Hai người nghỉ ngơi thật tốt! Chú ý sức khỏe!"*

Đợi sau khi đi qua đoàn người, Từ Lạc Dương xoay người hơi cúi đầu, tay phải bắn tim: *"Cảm ơn các bạn đã tới đây đón tui và Trường An, vất vả rồi, lúc về phải chú ý an toàn nhé!"*

Thích Trường An nhìn nụ cười chân thành của người bên cạnh, rồi cũng từ từ cong khóe môi lên.

Ngồi trên xe chuyên dùng do bên phía ban tổ chức mới phái tới đón, tâm trạng Từ Lạc Dương rất tốt: *"Trường An anh nhìn thấy không? Có thật nhiều thật nhiều đèn led của anh, tui còn nhìn thấy một tấm poster, là cảnh anh diễn tay súng bắn tỉa đang hút thuốc, một tay xách súng, mặc trang phục đánh trận rằn ri, ngọn lửa trên hộp quẹt màu da cam, đẹp trai lắm luôn!"*

Thích Trường An mỉm cười nhìn cậu: *"Sau này mặc cho cậu xem nhé?"*

"Được thật hả?" Từ Lạc Dương tưởng tượng một hồi, cảm thấy nhịp tim mình đều tăng tốc luôn.

"Ừm, được." Chỉ cần em muốn, thì đều có thể.

Ba chiếc xe hòa vào dòng xe cộ trong thành phố, Từ Lạc Dương lấy hai cái khăn quàng cổ bằng lông cừu từ trong balo ra, trước tiên cầm cái màu xám buộc lại giúp Thích Trường An, rồi mới quàng cái màu đen lên cổ mình: *"Tui kiểm tra rồi, Phụng Thành giờ lạnh và khô hanh, gió rất lớn, phải trang bị đầy đủ mới được, nếu không lát nữa lúc xuống xe sẽ rất lạnh."*

Cảm nhận được xúc cảm mềm mại của khăn quàng cổ, Thích Trường An gật đầu: *"Nghe lời cậu."*

Lư Địch ngồi ở ghế bên cạnh tài xế đang lướt weibo, thỉnh thoảng tìm chút tin tức quan trọng nói cho Từ Lạc Dương nghe.

"Anh Từ, ảnh và video của anh và Thích tiên sinh đã được post lên, còn có cả rất nhiều ảnh và video của fan tới đón ở sân bay cũng post lên rồi. Dưới đề tài 'Giải thưởng Kim Tùng', lộ trình của anh và Thích tiên sinh cũng bắt đầu được update đồng bộ."

"Ừm, được, cậu chú ý tiếp đi."

Nói xong, Từ Lạc Dương cũng tự mở weibo ra, nhìn thấy trên trang đầu, tài khoản weibo chính thức của fan cậu đã được update, trong video mới nhất vừa được đăng lên, cậu và Thích Trường An đang một trước một sau bước lên xe.

Mở khu bình luận ra, quả nhiên, đâu đâu cũng thấy "Cổ Thành cp" và "A a a a".

Từ Lạc Dương lần lượt xem hết, rồi bỗng đưa điện thoại cho Thích Trường An: *"Bọn họ đều nói chúng ta mặc đồ đôi, haha, tui cũng chẳng chú ý đến!"*

Nói xong, cậu lại nhìn kĩ lại bức ảnh, phát hiện trên người mình mặc một cái áo khoác ngoài màu trắng, áo lông màu trắng và quần sẫm màu. Còn Thích Trường An mặc một cái áo khoác dài màu đen, thêm cả áo sơ mi trắng, áo gi-lê âu phục và một cái quần tây màu đen: *"Aiz, vừa nhìn như này, mặc dù bên trong mặc không giống nhau, nhưng áo khoác thật sự rất giống đồ đôi!"*

Thích Trường An rủ mắt nhìn màn hình điện thoại, bình tĩnh đáp: *"Ừ, đúng là rất giống".*

Thế là Từ Lạc Dương tiện tay like cái weibo này.

Sau khi like thì tắt màn hình điện thoại, Từ Lạc Dương nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi nên không nhìn thấy, 30 giây sau, comment dưới cái weibo kia nhanh chóng tăng vọt.

"—— Đậu má! Đây là chính thức đóng dấu hả? Mị đã cap lại làm kỷ niệm rồi! Phải up lên wall mới được!"

"—— Mới ở sân bay phát cẩu lương, rồi lại tới weibo phát tiếp, mị chỉ muốn nói, nhà mị còn rất nhiều chậu, nhất định đừng dừng lại nhé!"

"—— A a a a lúc ở sân bay, ánh mắt của Thích tiên sinh thật sự thật sự quá dịu dàng! Động tác để ngón tay sát bên môi của Từ Lạc Dương quá quá quá sexy! A a a a thật sự rất thích Cổ Thành cp!"

"—— Đã cap lại rồi! Không chấp nhận mấy lời giải thích kiểu 'không phải bản thân like', 'bản thân trượt tay mới like', 'hoa mắt mới like'!"

"—— Lạc Dương, Thích tiên sinh của tụi tui giao cho anh đó, xin hãy chăm sóc cho anh ấy thật tốt, kính nhờ!"

=====

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Phụng Thành lạnh quá lạnh quá, may mà tui mua 99 miếng giữ ấm!

28. Chương 28: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Tám

Từ Lạc Dương ngủ một mạch đến nơi, lúc vẫn còn buồn ngủ mở cửa xuống xe, lập tức bị lạnh tỉnh. Cậu quyết định không giả bộ đẹp trai nữa, mà vội vàng cúi đầu cài hết nút áo lại, hận không thể quấn mười lớp áo lông lên người.

Cửa xe mở ra, Thích Trường An vẫn ngồi ở ghế sau hít một hơi khí lạnh, nhẹ ho mấy tiếng, thấy Từ Lạc Dương lo lắng nhìn sang, anh khẽ cười nói: *"Không sao đâu."*

"Có sao chứ, thời tiết lạnh quá." Từ Lạc Dương đưa tay qua, giúp Thích Trường An sửa lại khăn quàng cổ: *"Tui bảo Địch Tử mở đường, chúng ta vào khách sạn nhanh một chút."*

Nhưng hai người vừa mới phá bỏ vòng vây của phóng viên, đi vào trong khách sạn mà ban tổ chức đặt, đã bị staff chờ trong đại sảnh xúm lại, Từ Lạc Dương chỉ kịp chào Thích Trường An, thì đã bị chen chúc kéo vào trong thang máy.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, im lặng được năm giây, Từ Lạc Dương đã bị stylist Mục Lan công kích.

"Tóc khô xơ, mười ngày nửa tháng rồi không dùng dầu xả và dưỡng tóc đúng không? Vành mắt đen đến mức không che được, nhìn ra đã tăng gần 2 ký, mặt tròn." Mục Lan rất gầy, mặc một bộ âu phục màu đen, tóc ngắn, trông vừa già giặn vừa sắc bén. Cô quan sát Từ Lạc Dương từ trên xuống dưới mấy lần, rồi cười nhạt: *"May mà cơ bụng vẫn còn, xem ra cậu vẫn chưa hoàn toàn bung lụa nhỉ."*

Từ Lạc Dương quyết định tiếp tục giữ im lặng.

Quả nhiên, sau khi Mục Lan xuống sàn, chuyên gia trang điểm Điền Nhã Nhã tiếp tục lên sàn, nhưng giọng điệu mềm mỏng hơn Mục Lan một chút: *"Gần đây liên tục thức đêm hả? Da rất xấu, chị sẽ đổi cho cậu bộ dưỡng da khác, lúc đi cậu mang tới phim trường nha, nhất định phải nhớ dùng đó. Vành mắt đúng là rất đen, nhưng cũng tạm, không nổi mụn, chị sẽ cố gắng che giúp cậu. Nhớ ít ăn cay, ít ăn đồ dầu mỡ, ít ăn đồ ngọt, cố gắng dưỡng da lại nhá."*

Gật đầu đáp lại, Từ Lạc Dương thở dài thật sâu: *"Lâu rồi không gặp nhau, các chị đều không muốn lại ôm em trước ư?"*

Mục Lan lạnh nhạt trả lời: *"Tăng cân, không muốn ôm."*

"..."

Phòng khách sạn bị đổi thành phòng hóa trang, Điền Nhã Nhã vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng thùng dụng cụ trang điểm của cô nặng gần 20kg, dụng cụ bên trong trải ra, trực tiếp chiếm một cái bàn lớn. Còn Mục Lan lần này mang theo hai mươi mấy bộ quần áo tới đây, treo đủ ba cái giá treo quần áo lớn.

Sau khi đi vào, Từ Lạc Dương chỉ kịp gửi một cái tin nhắn, báo cho Thích Trường An biết cậu ở phòng nào, sau đó liền bị hạn chế tự do thân thể.

Mục Lan bảo cậu thay tám bộ quần áo, cuối cùng mới quyết định lấy một bộ âu phục màu xanh hải quân, hai hàng nút áo màu vàng, áo sơ mi màu trắng. Còn chuẩn bị một bộ áo khoác ngoài, sơ mi và áo gi-lê màu xám làm đồ dự bị.

Để thẳng cánh tay cho Mục Lan đo chiều rộng của vai và chiều dài tay áo, Từ Lạc Dương bùi ngùi: *"Em cảm thấy mình giống như một con búp bê vậy."*

Thấy Mục Lan ngẩng đầu liếc mình, Từ Lạc Dương lập tức mở miệng nói trước: *"Em biết, chị Lan chắc chắn sẽ nói, 'Mập như vậy, còn muốn làm búp bê hả? Làm em bé trong tranh tết thì còn tạm được!' đúng không đúng không?"*

"Biết là tốt rồi!" Mục Lan cuối cùng vẫn không nhịn được mà bật cười.

Ba giờ chiều, Từ Lạc Dương cơ bản hoàn thành việc *"thay đổi triệt để một lần nữa làm người"*, toàn thân từ trên xuống dưới rực rỡ hẳn lên, tạo nên kỷ lục giá trị nhan sắc cao nhất mới trong suốt hai tháng gần đây. Nhưng cậu đang giở trò, nhất định muốn dán miếng giữ nhiệt trên người.

"Lực hồng hoang cũng chẳng chống đỡ được thời tiết lạnh lẽo của Phụng Thành, các chị nếu như không muốn em bị chết cóng trên thảm đỏ, thì để em dán miếng giữ nhiệt đi!"

(Hồng hoang lực ( ) Người xưa nói: Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang. Truyền thuyết kể lại lúc thiên địa sơ khai, đã từng có một trận đại hồng thủy, gần như hủy diệt toàn bộ thế giới. Bởi vậy, hồng hoang

lực (ngôn ngữ mạng) có thể hiểu là loại sức mạnh có thể hủy diệt thế giới lúc thiên địa sơ khai.)

Dưới thế tấn công bằng ánh mắt vô cùng đáng thương của Từ Lạc Dương, Điền Nhã Nhã bị bại trận, chỉ có Mục Lan vẫn không hề bị lay động: *"Chị càng lo lúc đi thảm đỏ, nam diễn viên họ Từ vừa đi được mấy bước, miếng giữ nhiệt trên người sẽ rơi ra, tin chị đi, ngày mai cậu sẽ lên trang nhất."*

Cực kỳ có cảm giác hình tượng.

Lúc này, bỗng vang lên tiếng gõ cửa, Từ Lạc Dương bảo Lư Địch đi mở cửa, nhưng lại phát hiện chẳng có tiếng nói chuyện truyền tới. Nghe tiếng bước chân từ từ đến gần, Từ Lạc Dương mới biết người đến là ai, cậu nhanh chóng quay đầu, sau đó tầm mắt liền cố định.

Không giống phong cách tùy tính đơn giản ngày thường, lần này Thích Trường An mặc nguyên một cây đen, giày bó đinh tán, quần bó dài, áo sơ mi tơ tằm đều màu đen, thêm cả một chiếc áo khoác dài thêu sợi bạc dài đến mắt cá chân màu đen, làm tôn lên làn da hơi tái nhợt và đôi môi nhạt màu, đẹp trai đến mức Từ Lạc Dương một hồi lâu cũng chẳng phản ứng lại.

"Lạc Dương?" Thích Trường An nhìn thấy Từ Lạc Dương, cũng ngớ ra mất mấy giây, ánh mắt sâu thẳm quan sát người trước mắt một lần. Anh hơi nâng âm cuối lên, khiến lỗ tai Từ Lạc Dương lại bắt đầu hơi ngứa.

Nghe thấy tiếng gọi, Từ Lạc Dương mới lấy lại tinh thần, không nhịn được mà vô cùng thẳng thắn khen ngợi: *"Hôm nay anh đẹp trai quá đi!"*

Rõ ràng rất thoải mái với lời khen này, ý cười của Thích Trường An càng trở nên rõ ràng: *"Áo giữ ấm đưa tới đã mặc vào chưa?"*

"Ừm, mặc rồi, ấm lắm luôn". Từ Lạc Dương trong lòng hơi động, tha thiết mong chờ hỏi Thích Trường An: *"Anh có dán miếng giữ nhiệt tui đưa không?"*

"Dán rồi, cậu đưa tới 50 miếng, lần này không dùng hết, tôi giữ lại, dùng dần".

Nghe Thích Trường An nói xong, Từ Lạc Dương tỏ vẻ mong chờ nhìn Mục Lan: *"Chị Lan chị xem đi! Thích Trường An cũng dán miếng giữ ấm đó!"*

Nhoáng cái đã hiểu rõ tình huống, Thích Trường An cũng nhìn Mục Lan, nhấn mạnh, *"Tôi dán tổng cộng sáu cái".*

Im lặng mười giây, Mục Lan mới nghiến răng: *"Hai cái, không thể nhiều hơn đâu!"*

Nhưng cho dù có mặc áo giữ ấm, còn dán cả miếng giữ nhiệt, thì lúc đi thảm đỏ vẫn bị gió thổi lạnh xuyên

tim. Từ Lạc Dương gian nan duy trì nụ cười, rồi vẫy tay chào fan ở hai bên.

Lúc cậu đi vào khu chụp hình của truyền thông, còn dừng lại phối hợp pose hình chụp ảnh. Nếu không có tố dưỡng nghề nghiệp đang kêu gào trong gió rét, cậu thật sự rất muốn coi thảm đỏ là cuộc thi chạy 100m, một mạch chạy nước rút, không chừng còn có thể phá kỷ lục nữa đó!

Cũng may MC khá có lương tâm, sau khi hỏi mấy câu hỏi thông thường, thì thả cậu đi ký tên. Phối hợp cho truyền thông chụp ảnh xong, Từ Lạc Dương gần như là nhảy từ trên sân khấu xuống.

Đi theo staff được mấy bước, Từ Lạc Dương đã nhìn thấy Thích Trường An đang đứng trên hành lang đợi cậu. Anh dựa vào lan can, dưới ánh đèn chiếu nghiêng tới, một bên mặt đẹp đến mức giống như một bức họa, khiến người ta muốn giấu đi.

Thích Trường An cũng nhìn thấy cậu, sải chân dài đi tới. Từ Lạc Dương còn chưa kịp mở miệng, đã cảm thấy trên vai mình nặng trĩu —— Thích Trường An khoác một cái áo khoác dài màu đen lên người cậu.

Nhiệt độ còn sót lại trên áo khoác nhanh chóng tản ra toàn thân, Từ Lạc Dương cảm thấy trái tim mình hình như cũng hơi nóng lên, cậu không dám nhìn thẳng vào mắt Thích Trường An, nên dứt khoát nhìn khóe môi đối phương, hồi lâu sau mới nói được một câu: *"…. Anh có lạnh không?"*

"Tôi vẫn luôn ở bên trong, không lạnh." Thấy Từ Lạc Dương không dám nhìn mình, Thích Trường An sợ cậu không thoải mái, nên quay người đi trước: *"Đi thôi, chúng ta cùng vào."*

Giơ tay nắm thật chặt áo khoác trên người, Từ Lạc Dương cố giữ bình tĩnh "ừ" một tiếng.

Trong hội trường đã ngồi không ít người, Từ Lạc Dương dọc đường đều mỉm cười chào hỏi, thỉnh thoảng còn dừng lại hàn huyên với tiền bối mấy câu. Những lúc đó, Thích Trường An sẽ đứng bên cạnh, kiên nhẫn đợi Từ Lạc Dương nói chuyện xong rồi lại đi tiếp.

Thế là từ cửa cho đến chỗ ngồi, hai người đi mất gần hai mươi phút. Nhìn thấy Thích Trường An ngồi xuống bên cạnh mình, Từ Lạc Dương ngạc nhiên, rồi lại vui vẻ mỉm cười: *"Thật trùng hợp! Chỗ của chúng ta ở cạnh nhau!"*

"Ừ, đúng là rất có duyên".

Từ Lạc Dương vui vẻ xỏ tay vào túi quần, cầm hai viên kẹo hoa quả ra, chia cho mình và Thích Trường An mỗi người một cái, có chút đắc ý nói: *"Nhân lúc chị Lan không chú ý, tui lặng lẽ cất trong túi đó!"*

Cất kẹo hoa quả vào trong túi, Thích Trường An nói: *"Ngửa tay ra, tôi làm ảo thuật cho cậu xem nhé?"*

"Được!" Từ Lạc Dương hết sức phối hợp nhắm mắt lại, mấy giây sau, liền cảm thấy lòng bàn tay hơi ngứa,

cậu không nhịn được mà đoán xem đây là cái gì. Đợi tới lúc cậu nghe lời Thích Trường An mở mắt ra, thì trên lòng bàn tay của cậu đã có một viên chocolate, nhãn hiệu cậu thích ăn nhất.

Từ Lạc Dương ngẩn ngơ.

Đối diện với đôi mắt sáng rực như ngôi sao của đối phương, Thích Trường An hiếm khi hơi không tự nhiên nhìn về màn hình lớn ở giữa sân khấu: *"Không phải cậu thích ăn cái này sao?"*

"Ừm!" Từ Lạc Dương nắm tay lại, cười đến muốn ngừng cũng không được: *"Tui phải cất lại ăn dần!"*

Vì đã biết là không được giải, nên toàn bộ hành trình Từ Lạc Dương đều rất thả lỏng, cậu nghiêm túc vỗ tay xem biểu diễn, thỉnh thoảng viết chữ trong lòng bàn tay Thích Trường An —— đoán xem người giành được giải thưởng là ai. Nếu đoán đúng sẽ tỏ vẻ đắc ý, nếu đoán sai sẽ cúi đầu ủ rũ, vẻ mặt rất phong phú. Nhưng lúc máy quay lia qua, cậu sẽ ngồi lại nghiêm chỉnh, nở nụ cười tiêu chuẩn, chuyển trạng thái vô cùng nhanh chóng tự nhiên.

Giữa chừng, Thích Trường An lên sân khấu trao giải cho nam phụ xuất sắc nhất, Từ Lạc Dương không nhịn được, lấy điện thoại chụp lại dáng vẻ Thích Trường An đọc tên người giành được giải thưởng, cậu cảm thấy mình chụp rất đẹp, 360 độ nhìn thế nào cũng thấy đẹp, thế là post lên weibo: *"Từ Lạc Dương: Khách mời trao giải thưởng, tìm hiểu chút nha ~ [ảnh]"*

Thích Trường An vừa trở lại phía sau sân khấu mở điện thoại, đã nhìn thấy Từ Lạc Dương post cái weibo này, anh nhấn share: *"Thích Trường An: Được. // Từ Lạc Dương: Khách mời trao giải thưởng, tìm hiểu chút nha ~ [ảnh]"*

Sau khi lễ trao giải kết thúc, hai người cùng trốn khỏi tiệc rượu. Trước đó Lư Địch đã xem đường đi, dẫn Thích Trường An và Từ Lạc Dương vào thang máy, trực tiếp tới bãi đậu xe.

Thang máy từ từ đi xuống, bỗng Thích Trường An nói: *"Tin tôi không?"*

Không biết vì sao Thích Trường An lại hỏi vậy, nhưng Từ Lạc Dương vẫn lập tức gật đầu: *"Tin".*

Ánh mắt Thích Trường An dịu dàng, giơ tay vò loạn mái tóc đã tạo kiểu của cậu: *"Ừm, Lạc Dương của chúng ta sẽ giành được giải ảnh đế".*

Đưa tay sửa lại tóc, Từ Lạc Dương nhận ra lỗ tai mình lại nóng lên rồi.

Nhưng tâm trạng tốt chỉ kéo dài đến lúc cửa thang máy mở ra.

Nhìn Thạch Nguyên Hạo đang đi tới từ phía xa xa, Từ Lạc Dương nhíu mày, quyết định giả vờ không thấy hắn ta.

Nhưng đối phương rõ ràng đến để gây sự.

"Không giành được giải nam chính xuất sắc nhất, nên cong đuôi chạy trốn hả? Giờ Tống Diệu chắc đang nhận phỏng vấn, Từ Lạc Dương, trong lòng khó chịu đúng không?"

Trong lòng Từ Lạc Dương thật sự không khó chịu, mặc dù cậu thất vọng, nhưng cũng chẳng quan tâm đến giải này lắm. Không muốn đáp lại sự khiêu khích rõ ràng như vậy, Từ Lạc Dương kéo cổ tay Thích Trường An đi tiếp, còn lo Lư Địch bị kích động, nên dùng mắt ra hiệu với cậu ta.

Nhưng Thạch Nguyên Hạo khó khăn lắm mới đợi được người, đương nhiên không muốn bỏ qua cho cậu dễ dàng như vậy, giọng điệu hắn châm biếm, tràn đầy ác ý: *"Con trai duy nhất của đạo diễn Từ Quần Thanh, ngay cả giải nam chính xuất sắc nhất cũng không giành được, nếu như lão già nhà anh ở dưới suối vàng biết được, chắc chắn sẽ cảm thấy rất mất mặt!"*

Bước chân Từ Lạc Dương dừng lại.

Cậu hít sâu một hơi, xoay người, chẳng còn nụ cười lúc thường ngày, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh: *"Thạch Nguyên Hạo, thủ đoạn của cậu có thể cao cấp một chút không? Cậu tới tìm tôi, quản lý nhà cậu không biết đúng không?"*

Nói xong, cậu nhìn quanh bốn phía, hất cằm: *"Có phải là bảo phóng viên núp ở chỗ bí mật, muốn chọc giận tôi, đợi tới lúc tôi không nhịn được ra tay đánh cậu, sẽ chụp hình lại, tiếp đó mua tin tức mua thủy quân, trực tiếp hại chết tôi không?"*

Thích Trường An vẫn đang bị siết chặt cổ tay, chỉ nghe giọng điệu, cũng biết Từ Lạc Dương đã tức giận rồi.

Thủ đoạn bị vạch trần, Thạch Nguyên Hạo có chút thẹn quá hóa giận, trực tiếp mở mồm mắng: *"Đúng thế thì sao? Ba mày chết cũng đã chết rồi, chẳng lẽ còn không được nói? Ông ta mắc bệnh ung thư không cứu được, tao coi như đáng đời! Năm đó Từ Quần Thanh dựa vào thân phận đạo diễn, không biết đã ngủ với biết bao nhiêu ngôi sao nữ, không 100 thì cũng 50 đúng không? Không chừng mẹ mày cũng bị ba mày làm tức chết! Mày ——"*

Từ Lạc Dương chẳng thèm quan tâm có phải phóng viên đang núp trong góc tối chụp trộm hay không nữa, cậu không thể không thừa nhận, Thạch Nguyên Hạo tìm điểm đau của cậu rất chính xác.

Siết chặt nắm đấm đi về phía Thạch Nguyên Hạo, Từ Lạc Dương rõ ràng nhìn thấy nụ cười khi đạt được mục đích trên mặt đối phương. Cậu cũng nghe thấy giọng nói gấp gáp của Lư Địch: *"Anh Từ, họ Thạch tìm năm phóng viên tới đây, chúng ta trước tiên chịu đựng một chút, buổi tối đi trùm bao tải, đánh chết hắn!"*

Từ Lạc Dương biết, nếu như một màn này bị chụp lại truyền ra, cậu hoàn toàn không thể giải thích được, mọi người đều chỉ nhìn thấy cậu đánh người, cái này chắc chắn sẽ biến thành vết nhơ của cậu. Cho dù sau này Trịnh Đông có dùng hết mọi mánh khóe, cũng chẳng thể tẩy trắng được chuyện này.

Khoảnh khắc này cậu đã nghĩ đến hậu quả rất rõ ràng, nhưng cậu không cho phép bất cứ ai nói xấu ba mẹ cậu.

Lúc này, nắm đấm của cậu bị Thích Trường An đưa tay bắt được, lúc cậu nhìn qua, Thích Trường An còn nhẹ lắc đầu với cậu.

Mắt Từ Lạc Dương cay cay, trong lòng bỗng nhiên rất tủi thân —— anh cũng muốn ngăn cản tui ư?

"Ngoan, đợi tôi một chút".

Ngay sau đó, gần như không nhìn thấy Thích Trường An ra tay như thế nào, lúc Từ Lạc Dương bình tĩnh lại, đã nhìn thấy Thạch Nguyên Hạo ngã trên mặt đất, phun ra một ngụm máu, bị đánh rụng ba cái răng, hai tay bưng mũi đang đau đớn kêu thảm thiết, xương mũi chắc cũng gãy rồi.

Vẻ mặt không có chút tàn nhẫn nào, Thích Trường An dùng khăn giấy lau khô tay, lúc này mới ôm Từ Lạc Dương còn đang ngây người vào lòng, cằm cọ cọ đỉnh đầu cậu, khẽ nói: *"Đã trút giận giúp cậu rồi, Náo Náo của chúng ta đừng buồn."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

29. Chương 29: Viên Kẹo Thứ Hai Mươi Chín

Toàn bộ tủi thân trong lòng nhanh chóng chuyển hóa thành tâm tình càng thêm phức tạp, thân thể Từ Lạc Dương từng chút từng chút từ từ thả lỏng, cuối cùng tựa trán lên vai Thích Trường An.

Cậu chưa từng nghĩ tới việc, sẽ có người luôn luôn đứng về phía cậu, bảo vệ cậu, giúp đỡ cậu vô điều kiện. Đây là lần thứ mấy nhỉ?

Hoàn toàn không đếm được nữa rồi.

Từ lúc 17 tuổi cho đến giờ, suốt tám năm qua, Từ Lạc Dương dần dần tập thành thói quen chuyện gì cũng đều dựa vào chính mình, không thể cũng không dám dựa vào bất cứ ai. Giờ phút này, cậu chợt nhận ra, hóa ra thỉnh thoảng mình cũng có thể yếu đuối một chút.

"Anh Trường An."

"Hả?" Giọng Thích Trường An rất thấp rất dịu dàng, bên trong dường như còn chứa đựng cả sự kiên nhẫn

vô hạn.

"Tui chỉ gọi anh thôi." Từ Lạc Dương nói xong, bản thân tự mỉm cười trước. Cậu lùi về sau một bước, đứng thẳng người, rồi lại bắt đầu lo lắng: *"Giờ tay anh có đau không? Đầu có choáng không?"*

"Tay không đau, đầu cũng không choáng." Thích Trường An cố gắng coi nhẹ cảm giác mất mát sau khi lồng ngực trống rỗng mà nói tiếp: *"Trước đây tôi có học Cầm nã thủ, đừng lo."*

Từ Lạc Dương gật đầu, nghiêm túc phối hợp diễn: *"Ừ, tui hiểu rồi."* Năng lực của yêu quái không thể để lộ ra trước mặt con người, vậy nên chắc chắn phải tìm một lý do thích hợp để che giấu, ví dụ như Cầm nã thủ.

Nhưng đúng là rất lợi hại, Thích Trường An ngay cả biệt danh của cậu là Náo Náo mà cũng có thể biết được!

Lúc này, Lư Địch lôi ba tên phóng viên qua, trên cổ còn đeo máy chụp ảnh. Cậu ta rất khỏe, sức lực rất mạnh: *"Anh Từ, em tóm được ba tên, hai tên chạy mất, Thạch Nguyên Hạo cũng chạy mất rồi, làm sao đây?"*

"Địch Tử cậu liên lạc với anh Trịnh đi, bảo anh ấy xuống đây ngay." Bản thân Từ Lạc Dương có thể tìm được lý do rời đi trước, không tham gia tiệc rượu, nhưng Trịnh Đông cần phải củng cố nhân mạch, duy trì nhân tình, vừa tới những tiệc rượu như thế này, thì bận rộn hơn Từ Lạc Dương rất nhiều.

Lư Địch gật đầu, gọi điện thoại cho Trịnh Đông, cậu ta chỉ dùng mấy câu đã kể hết nguyên nhân, quá trình, và kết quả. Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An, tự nhiên cảm thấy hơi lo lắng: *"Bên anh phải làm sao bây giờ?"*

Mặc dù Thích Trường An từ lúc vừa bắt đầu, đã dùng tác phẩm để làm chỗ dựa, nhưng cho dù như thế nào đi nữa, có cái vết nhơ "đánh người" này, cũng sẽ xuất hiện ảnh hưởng không tốt. Giờ cậu lại rất hối hận, nếu như lúc đó người ra tay là mình thì tốt rồi.

Thích Trường An trong lòng cũng chẳng thèm để ý đến chuyện liệu có rửa sạch được vết nhơ này hay không, nhưng anh không muốn Từ Lạc Dương vì vậy mà cảm thấy áy náy, nên nói: *"Tôi gọi Lương Khưu, kêu anh ta tới đây xử lý."*

Mấy phút sau, Trịnh Đông và Lương Khưu gần như đến bãi đỗ xe cùng lúc.

Bước chân Lương Khưu rất vội vàng, sau khi xác định Thích Trường An không bị thương, mới thả lỏng, sau đó im lặng đứng bên cạnh chờ dặn dò.

Còn Trịnh Đông chẳng thèm che giấu tâm trạng nóng nảy của mình: *"Cậu có bị thương không? Bố giết chết cái tên họ Thạch kia, ai cho nó lá gan tìm tới đây?"* Anh kéo cánh tay Từ Lạc Dương, quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới mấy lần, xác định Từ Lạc Dương không bị thương, vẻ mặt mới tốt hơn một chút.

Từ Lạc Dương vừa phối hợp cho Trịnh Đông kiểm tra, vừa giải thích: *"Em không bị thương, là Trường An ra tay."*

Lương Khưu đứng bên cạnh nghe thế, hơi ngạc nhiên nhìn Thích Trường An, rồi lại lập tức thu hồi ánh mắt.

Nội tâm xoay chuyển mấy vòng, Trịnh Đông quay đầu nhìn Lư Địch, giọng hơi hung dữ: *"Xin hỏi, cơ bắp của cậu dùng để trang trí hả?"*

Trên cổ Lư Địch còn đeo máy ảnh, cậu ta đứng im, cũng không giải thích vốn muốn xông vào đánh lộn, nhưng Thích Trường An ra tay quá nhanh, cậu ta vẫn chưa kịp phản ứng lại, kẻ địch đã bị đánh ngã, hoàn toàn không có cơ hội cho cậu ta ra tay.

Lư Địch biết đúng là mình không cố gắng hết trách nhiệm, nên chăm chú nghe Trịnh Đông nói xong, cậu ta mới đưa điện thoại của mình tới: *"Trong này có ghi âm."*

Vừa nghe thấy hai chữ "ghi âm", cả mấy người đều không hẹn mà cùng nhìn về cái điện thoại đó, Trịnh Đông cẩn thận hỏi: *"Ghi âm gì?"*

"Là bản ghi âm toàn bộ quá trình Thạch Nguyên Hạo tới đây gây sự đó." Phát hiện bốn người tám con mắt đều nhìn mình chằm chằm, Lư Địch sờ sờ gáy, theo bản năng mà giải thích: *"Hắn vừa mở miệng nói chuyện, em liền cảm thấy hắn giống như người xấu, anh Trịnh không phải anh nói, phàm là chuyện gì cũng phải giấu nghề sao? Vậy nên em mở ghi âm luôn, dù sao thì hắn cũng không chú ý đến em, pin điện thoại cũng còn rất nhiều."*

"Địch Tử phản ứng thật nhanh," Trịnh Đông giơ tay vỗ vỗ vai cậu ta, khen ngợi: *"Anh phát tiền thưởng cho chú! Lần này chơi rất đẹp!"*

Cầm điện thoại, Trịnh Đông mở file ghi âm ra, thời gian không dài lắm nên nghe xong rất nhanh. Mặt anh đen thui, sau khi ổn định lại tâm trạng của mình mới nhìn Từ Lạc Dương nói: *"Ba cậu là một người cuồng vợ, ngủ với nữ diễn viên ấy hả? Ông ta có tiến hóa thêm 800 năm nữa cũng không có khả năng."*

Từ Lạc Dương đồng ý gật gật đầu, sờ môi cười: *"Ừm, đúng vậy."*

Thấy tâm trạng Từ Lạc Dương không bị ảnh hưởng, Trịnh Đông mới nói tiếp: *"Cậu kể lại tình hình lúc đó tỉ mỉ anh xem."*

Từ Lạc Dương gật đầu, vừa nhớ lại, vừa kể hết tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra từ lúc mình bắt đầu đi ra khỏi cửa thang máy, cho đến lúc Trịnh Đông tới bãi đậu xe, bao gồm cả lời nói và vẻ mặt của Thạch Nguyên Hạo.

Sau khi nói xong, cậu nhìn Trịnh Đông: *"Vấn đề bây giờ là, Thạch Nguyên Hạo bị gãy sống mũi, còn rụng*

mất ba cái răng, hoàn toàn là dáng vẻ của người bị hại, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này. Người đứng ngoài quan sát đều sẽ theo bản năng mà đồng tình với kẻ yếu, Thạch Nguyên Hạo lại còn có hình và video phóng viên chụp lại, nên chẳng mấy chốc sẽ ra tay thôi."

Thạch Nguyên Hạo nổi tiếng là làm việc và nói chuyện không có đầu óc ở trong giới, Ngô Tất – quản lý của hắn còn nghĩ mọi cách, đắp nặn cho Thạch Nguyên Hạo thành hình tượng một người "ngay thẳng" —— nói trắng ra là do EQ quá thấp không thể nào cứu vãn nổi.

Trịnh Đông gật đầu, cảm thấy nếu là Thạch Nguyên Hạo, thì thật sự sẽ làm ra loại chuyện, hoàn toàn không nói tình hình cho quản lý nghe, mà tự mình ra tay.

Cùng một nghề với nhau, Trịnh Đông tưởng tượng đến vẻ mặt của Ngô Tất sau khi biết mọi việc do Thạch Nguyên Hạo gây ra —— cực kỳ hóng hớt!

"Nếu nó đã nghĩ mọi cách để tung ảnh và video bôi đen các cậu, vậy thì cứ cho nó cơ hội này, để nó thỏa thích tung đi!" Trong lòng đã tính toán xong, Trịnh Đông lại nói cảm ơn Thích Trường An: *"Cảm ơn Thích tiên sinh vì hôm nay đã ra tay giúp Lạc Dương, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu bị bất lợi."*

Thích Trường An lắc đầu: *"Không cần cảm ơn, tôi và Lạc Dương là bạn tốt, nên làm như vậy."* Nói xong lại hỏi, *"Anh Trịnh trong lòng đã có kế hoạch rồi ư?"*

Một tiếng "anh Trịnh" này khiến trong lòng Trịnh Đông nhảy một cái, anh liếc nhìn Từ Lạc Dương, trả lời: *"Có rồi, nhưng mà chi tiết cụ thể thì còn phải bàn bạc lại đã, dù sao thì, nếu như lần này không hắc chết hắn, tên tôi sẽ viết ngược!"*

"Vậy thì được," Thích Trường An mỉm cười gật đầu, rồi nhìn về phía Lương Khưu đứng bên cạnh nãy giờ vẫn chưa lên tiếng.

Lương Khưu phản ứng rất nhanh, mỉm cười lịch sự với Trịnh Đông: *"Bên chúng tôi sẽ hoàn toàn phối hợp, đúng lúc có thể theo anh Trịnh học tập một chút."*

Trịnh Đông cũng cười đáp lại mấy câu, trong lúc người tới ta đi, rốt cuộc cũng quyết định được phương thức hợp tác cơ bản —— đoàn đội của Từ Lạc Dương sẽ ra tay trước, đoàn đội của Thích Trường An thì giúp đỡ.

Sau khi hai người đạt thành chiến lược hợp tác tạm thời, Trịnh Đông nhìn Từ Lạc Dương, dịu dàng nói: *"Giờ muộn lắm rồi, cậu về tự chơi một mình, rồi nghỉ ngơi sớm một chút. Không cần phải lo, về sau chính là sân nhà của chúng ta rồi. Nhưng mà trước lúc sự việc lắng lại, weibo của cậu và Thích tiên sinh, không được post một chữ nào cả."*

Lúc rời khỏi bãi đậu xe, là Từ Lạc Dương tự lái xe, Lư Địch cũng tạm thời bị Trịnh Đông điều động rồi.

"Sự việc chẳng mấy chốc sẽ được phơi bày, khách sạn do ban tổ chức đặt bên truyền thông đều biết, sáng sớm mai, chắc chắn sẽ bị bao vây, tụi mình chuyển đến chỗ khác ở đi." Đánh vô-lăng rẽ qua đường quốc lộ, Từ Lạc Dương hỏi Thích Trường An: *"Anh có chỗ nào muốn tới không?"*

Bản thân cậu nghỉ ngơi ở đâu cũng được, nhưng Thích Trường An hơi khiết phích, vậy nên nơi ở nhất định phải tỉ mỉ chọn lựa mới được.

"Ở Phụng Thành tôi có chỗ ở."

"Hở?" Đúng lúc gặp đèn đỏ, Từ Lạc Dương dừng lại, ánh mắt hơi ngạc nhiên.

Thích Trường An giải thích: *"Khách sạn Blyton ở đây vẫn luôn giữ lại một phòng hạng sang trên tầng cao nhất cho tôi, một hai năm trước tôi từng ở đó một lần."*

Hoặc là nói, tầng cao nhất của mỗi một khách sạn Blyton, đều giữ lại một phòng hạng sang thuộc về Thích Trường An.

Tập đoàn khách sạn Blyton là của Thích gia, rất nhiều người đều biết, nhưng Từ Lạc Dương vừa vặn thuộc về nhóm người không biết. Cậu giống như đang suy nghĩ gì đó mà gật đầu, thầm nghĩ, thỏ khôn đều có ba hang, yêu quái chắc chắn không chỉ ở một chỗ, ở Phụng Thành có chỗ ở cũng rất bình thường, nhưng mà cậu hơi căng thẳng: *"Vậy đêm nay chúng ta… qua đó ở ư?"*

"Ừm, trong phòng hạng sang đó có ba gian phòng, rất rộng, không ai biết chúng ta tới chỗ nào đâu."

Tưởng tượng đến cảnh ngày mai một đống phóng viên chạy đến vây quanh khách sạn do ban tổ chức đặt, nhưng đều vồ hụt, Từ Lạc Dương cũng bật cười: *"Ừm, vậy tới đó đi!"*

Đúng là giống như Thích Trường An nói, phòng hạng sang trên tầng cao nhất rất rộng, trang trí gọn gàng ngăn nắp, xuyên qua cửa sổ sát đất, có thể nhìn thấy đèn đuốc rực rỡ của thành phố. Trên bàn sách còn đặt một quyển sách nguyên gốc tiếng Latin, thẻ đánh dấu trang bằng đồng thau kẹp ở trong trang sách, lộ ra một góc nhọn.

Từ Lạc Dương đi theo sau Thích Trường An, không nhìn lung tung, trong lòng vừa hơi kích động vừa hơi thấp thỏm —— cậu đi vào lãnh thổ cá nhân của yêu quái nè!

Nghĩ như vậy, tiếng tim đập lại trở nên rõ ràng. Nhưng cậu đoán, cái này cũng giống như lúc mình bị ôm ở bãi đậu xe vậy, là do yêu lực của Thích Trường An tiết ra ngoài, vậy nên ảnh hưởng đến nhịp tim của cậu.

"Buổi tối cậu ở phòng này, tôi ở phòng bên cạnh cậu, được không? Có chuyện gì thì cậu cứ gọi tôi."

Nghe thấy Thích Trường An hỏi cậu, Từ Lạc Dương nhanh chóng thu hồi suy nghĩ đang chạy loạn của

mình lại: *"Ừm, được!"*

Đã sắp rạng sáng, hai người đều hơi mệt mỏi, sau khi chúc nhau ngủ ngon xong, thì bước vào phòng của từng người.

Tắt đèn phòng ngủ, Thích Trường An nằm ở trên giường, chẳng buồn ngủ chút nào.

Từ lúc rời khỏi bãi đậu xe cho tới giờ, Từ Lạc Dương đã hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, giống như hoàn toàn không vì lời nói của Thạch Nguyên Hạo mà khó chịu, cũng không lo lắng về tình hình sau này.

Nhưng càng như vậy, Thích Trường An ngược lại càng lo lắng —— bất kể thoạt nhìn bề ngoài biểu hiện như thế nào, thì thật ra Từ Lạc Dương là một người vô cùng nhạy cảm.

Bóng đêm dần sâu, Thích Trường An nhắm mắt lại, trong lòng đang đoán xem bên phía Trịnh Đông và Lương Khưu tiến triển như thế nào rồi, chợt nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ. Anh không chắc lắm mà ngồi dậy, lắng nghe chút tiếng động nhỏ xíu này.

Mười một giây sau, giọng Từ Lạc Dương từ ngoài cửa truyền vào, đè rất thấp: *"Trường An, anh đã ngủ chưa?"* Gần như chỉ còn lại tiếng thở, phải cẩn thận lắng nghe mới có thể nghe thấy.

Thích Trường An hít sâu năm lần liên tục, mới hơi kiềm chế được nhịp tim đang đập loạn của mình, hai mắt anh nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ, lên tiếng: *"Vẫn chưa ngủ, cửa không khóa đâu."*

Chẳng bao lâu sau, cửa phòng ngủ liền được mở ra từ bên ngoài, nương theo ánh đèn của hành lang, Thích Trường An vừa liếc mắt đã nhìn thấy, Từ Lạc Dương mặc đồ ngủ sẫm màu của khách sạn, trong ngực ôm một cái gối màu trắng, đứng ở cửa, dường như vẫn hơi do dự.

Giọng Thích Trường An hơi khàn khàn: *"Lạc Dương, không ngủ được hả?"*

"Ừ." Từ Lạc Dương bước vào bên trong mấy bước, trong phòng không bật đèn, hơi tối, chỉ có thể nhìn thấy một chút bóng dáng mơ mơ hồ hồ. Cậu đạp trên tấm thảm, hơi do dự hỏi: *"Trường An, đêm nay tui ngủ cùng anh được không?"*

Trong lòng cậu không chắc đối phương liệu có đồng ý hay không, đang định tiếp tục giới thiệu ưu điểm ngủ của chính mình, đã nghe thấy giọng của Thích Trường An: *"Được."*

"Hả?" Từ Lạc Dương hơi không phản ứng kịp, đây là đồng ý rồi hở?

"Tách" một tiếng, đèn ngủ nhỏ được Thích Trường An bật lên, anh ngồi trên giường, vén một góc chăn đắp kín trên người lên, dưới ánh đèn lờ mờ, không thể nhìn thấy rõ ánh mắt anh, nhưng giọng nói của anh vừa

kiềm chế vừa dịu dàng: *"Lên đây đi."*

Từ Lạc Dương không nhịn được mà mỉm cười: *"Ừ, được!"*

Xếp gối xong trước, Từ Lạc Dương mới nhanh nhẹn chui vào trong chăn, nhưng rất nhanh cậu đã nhận ra bên trong chăn vẫn lạnh ngắt, không có chút hơi nóng nào.

Giống như có thuật đọc tâm, Thích Trường An nói: *"Xin lỗi, bên trong rất lạnh đúng không? Tôi nằm sắp hai tiếng rồi, nhưng vẫn không ấm lên chút nào."*

Từ Lạc Dương lắc lắc đầu: *"Không sao, tui có thể giúp anh sưởi ấm ổ chăn!"*

"Ừ." Giơ tay tắt đèn ngủ, Thích Trường An một lần nữa nằm thẳng trên giường, theo bản năng không dám nhúc nhích. Không ngờ anh vừa nằm xuống, chân Từ Lạc Dương đã thăm dò qua, sau đó kẹp thật chặt trên mu bàn chân anh, còn thầm thì nói: *"Chân của anh quả nhiên vẫn lạnh như thế, tui giúp anh sưởi ấm, một lát nữa nó sẽ nóng lên thôi."*

Nhiệt ý đốt người chạy thẳng một mạch từ dưới mu bàn chân lên, Thích Trường An cảm nhận được một cách rõ ràng mình đang nổi lên phản ứng, quần hơi căng. Nhưng anh lại không nỡ dời chân đi, không nỡ rời xa chút ấm áp này.

Từ Lạc Dương không phát hiện ra điều khác thường, hai chân cậu vẫn dán vào mu bàn chân Thích Trường An, nhưng cơ thể lại nhúc nhích, đổi thành tư thế nằm nghiêng, mặt quay về phía Thích Trường An. Cậu lại do dự một chút rồi mới mở miệng: *"Tui có thể nói chuyện với anh không?"*

"Được, cậu muốn nói gì?" Em muốn nói, thì tôi sẽ lắng nghe.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Cảm ơn anh

30. Chương 30: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi

"Tui muốn kể cho anh nghe… chuyện về ba mẹ tui."

"Được."

Đèn trong phòng ngủ đã tắt, có lẽ bóng tối đặc biệt đem lại cho Từ Lạc Dương cảm giác an toàn, nên tay cậu nắm chặt chăn, không nhịn được mà nói hết những lời trong lòng ra: *"Lúc trước Thạch Nguyên Hạo có nhắc tới ba mẹ tui, thật ra... tui rất khó chịu, cũng rất tức giận. Không ai được nói xấu bọn họ, bọn họ thật sự rất tốt."*

Thích Trường An nghiêm túc gật đầu, giọng nói dịu dàng: *"Ba mẹ cậu chắc chắn đều là người rất tốt."*

"Đúng vậy!" Từ Lạc Dương mỉm cười, hơi xấu hổ nói: *"Thật ra ban nãy tui mãi không ngủ được."* Tiếp đó, giọng nói cậu dần dần hạ thấp xuống, rất nhẹ: *"Tui rất nhớ bọn họ, thật sự rất nhớ rất nhớ bọn họ."*

Thích Trường An chưa từng cảm nhận được tình thương của ba mẹ, anh cũng không rõ, ba mẹ trong gia đình bình thường là như thế nào, vậy nên anh không biết an ủi cậu như thế nào cả.

Chỉ là giờ phút này, nghe thấy giọng nói khổ sở của Từ Lạc Dương, anh rất muốn giang tay ra, ôm người đang nằm bên cạnh vào lồng ngực.

"Ba tui và mẹ tui đều là cô nhi, từ nhỏ cùng lớn lên trong một viện mồ côi. Theo lời ba tui kể, từ tiểu học ông ấy đã bắt đầu đánh nhau vì mẹ tui. Bởi vì mẹ tui là kiểu con gái từ nhỏ đã rất xinh đẹp, lại rất thích cười. Vậy nên thường xuyên nhận được thư tình, nam sinh còn tranh nhau giúp bà ấy làm trực nhật nữa."

Từ Lạc Dương nhận ra, kể những chuyện cũ đã dần xuống dưới đáy lòng ra, thật ra cũng chẳng quá khó khăn như tưởng tượng của mình. Nói xong cậu còn đưa tay sờ sờ mắt mình, giọng nói rất tự hào: *"Mắt của tui giống mẹ tui nhất, mũi cũng giống."*

Giọng Thích Trường An cũng mang theo chút ý cười: *"Ừm, mẹ cậu chắc chắn rất xinh đẹp."*

"Đúng vậy, đúng là rất xinh đẹp, xinh đẹp nhất luôn!" Từ Lạc Dương nói tiếp: *"Về sau bọn họ cứ như vậy mà học xong tiểu học, trung học, rồi thi vào cùng một trường đại học. Ba tui tốt nghiệp đại học chưa được bao lâu, đã giành được giải đạo diễn xuất sắc nhất lần đầu tiên, ông ấy quỳ xuống cầu hôn mẹ tui ở ngay lễ trao giải, mẹ tui chẳng chút ngại ngùng mà đồng ý luôn."*

Từ Lạc Dương bật cười, giọng điệu rất vui vẻ: *"Tui từng xem video lễ trao giải này rồi, lúc mẹ tui gật đầu nói được, ba tui đứng tại chỗ khóc luôn, khóc đến mức dừng cũng chẳng được, nhìn rất ngốc."*

"Ba cậu chắc chắn rất yêu mẹ cậu."

"Đúng vậy!" Từ Lạc Dương phụ họa gật đầu: *"Nói chú, mẹ tui 34 tuổi mới sinh ra tui, một mặt là do công việc bận rộn, hai người họ quanh năm đều ngâm mình ở trường quay. Một mặt khác là, ba tui lo mẹ tui sinh con sẽ rất đau, thậm chí sẽ vì khó sinh mà chết, vậy nên ông ấy cứ luôn từ chối không muốn có con. Cuối cùng vì mẹ tui kiên trì, nên mới sinh tui đó.*

Nghe nói lúc nghe thấy tiếng khóc của tui, ba tui đứng bên ngoài phòng mổ trực tiếp gào khóc, tiếp đó chẳng

thèm liếc mắt nhìn tui, mà chạy tới ngồi bên cạnh giường mẹ tui, tiếp tục rơi nước mắt."

"*Ba cậu rất sợ mất đi mẹ cậu."* Thích Trường An nhìn Từ Lạc Dương, đáy lòng mềm mại —— thật tốt, em vì tình yêu mà đến với thế giới này.

Cảm thấy da chỗ chân mình dán vào đã ấm lên, Từ Lạc Dương lại liền chuyển sang vị trí khác, nói tiếp: *"Ba tui từng nói trong một cuộc phỏng vấn, ông ấy không phải là một người ba tốt của tui, bởi vì ông ấy sẽ ghen vì tui, ở nhà cũng sẽ cùng tui tranh giành sự chú ý của mẹ tui. Vậy nên khi còn bé tui toàn tự chơi một mình, hai vợ chồng già bọn họ mỗi ngày đều vẫn tỏa ra mùi chua của tình yêu, làm người ta ngạt thở!"*

Nói tới chỗ này, trong giọng nói Từ Lạc Dương chẳng còn chút ý cười: *"Nhưng về sau, mẹ tui mất vì bệnh tim. Trước sinh nhật 16 tuổi của tui một ngày, mẹ tui từ trường quay trở về trước để tổ chức sinh nhật cho tui, rồi bị ngất ở nhà. Tui gọi điện cho xe cấp cứu, ba tui cũng về rất nhanh. Lúc đó mời bác sĩ giỏi nhất, dùng thuốc tốt nhất, mẹ tui cũng rất phối hợp để điều trị, nhưng chỉ kiên trì được một tháng."*

Cậu im lặng một lát, lúc kể tiếp trong giọng nói đã mang theo giọng mũi nhàn nhạt: *"Sau khi mẹ tui mất, ba tui giống như mất đi trụ cột, bộ phim quay được một nửa cũng chẳng quay tiếp, mà chỉ bồi thường tiền vi phạm hợp đồng. Mỗi ngày đều ở nhà uống rượu, hy vọng sau khi say rồi, có thể nhìn thấy mẹ tui.*

Chẳng bao lâu sau, ba tui khám ra bị ung thư, tui có thể nhìn ra, ông ấy vốn chẳng muốn điều trị, ông ấy chỉ muốn cùng mẹ tui rời đi sớm một chút. Nhưng khi đó tui rất sợ lại mất đi ông ấy, rất rất sợ.

Sau đó tui lấy kịch bản cuối cùng mẹ tui hoàn thành trước khi mất ra, đưa cho ba tui, nói với ông ấy rằng, mẹ tui chắc chắn rất mong cái kịch bản này có thể dựng thành phim. Tui thành công, ba tui vì vậy mà ở lại thêm mười tháng."

Hít hít mũi, Từ Lạc Dương cảm thấy hơi lạnh, nên cuốn lấy chăn, giống như rơi vào trong hồi ức.

"*Trước lúc mất ông ấy nói với tui rằng, Lạc Dương, ba rất xin lỗi, ba không phải là một người ba tốt của con, thế nhưng đợi tới lúc con gặp được người mình yêu, con sẽ hiểu, đôi mắt này của ba ấy mà, chỉ có thể nhìn thấy một mình mẹ con thôi, chứ chẳng nhìn thấy ai khác nữa.*

Thật ra tui hiểu, tui đều hiểu, đối với ông ấy, mẹ tui vừa là người yêu, vừa là người thân, và cũng là bạn, lúc khó khăn nhất bọn họ đều ở bên nhau, cho dù là cái chết, cũng chẳng thể chia rẽ bọn họ."

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cuối cùng thấm vào gối, giọng Từ Lạc Dương nghẹn ngào: *"Ba tui từng nói một câu, ông ấy nói, 'Cả đời tôi, thứ nhất yêu Lâm Tri Ý, thứ hai yêu điện ảnh. Nếu như không có Lâm Tri Ý, vậy điện ảnh, thậm chí là sinh mệnh này, đối với tôi mà nói đều chẳng có bất cứ ý nghĩa gì'."*

Vậy nên sau khi vợ rời đi, ba cậu bèn từ bỏ tất cả để đi theo.

Kể tới đây, Từ Lạc Dương không nhịn được mà khóc ra tiếng. Cậu chôn mặt trên gối, nức nở như một

động vật nhỏ bị vứt bỏ.

Bi thương chưa từng lãng quên, mà chỉ dần xuống đáy lòng, không dám lật ra xem.

"Tui thật sự rất nhớ bọn họ, rất nhớ ba mẹ…"

Thích Trường An nghe thấy giọng cậu, cảm thấy linh hồn mình dường như cũng đang bị lưỡi dao sắc bén cắt qua vậy. Anh chần chừ mấy giây, cuối cùng vẫn đưa tay ôm người vào lồng ngực.

Anh rất muốn nói, em còn có tôi, tôi sẽ yêu em hơn cả ba mẹ em. Cũng rất muốn nói. Cả đời tôi, thứ nhất yêu Từ Lạc Dương, thứ hai cũng là yêu Từ Lạc Dương. Nhưng rốt cục anh vẫn không nói ra khỏi miệng, mà chỉ nói: *"Náo Náo, tôi ở đây, vẫn luôn ở đây."*

Giọng Thích Trường An cũng mang theo chút nghẹn ngào.

Sau cùng, Từ Lạc Dương khóc rồi ngủ thiếp đi. Khóe mắt cậu ửng hồng, lông mi bị nước mắt thấm ướt, ngủ không an ổn chút nào, giống như trong mơ vẫn rất khó chịu và tủi thân.

Thích Trường An cẩn thận rời giường, đi vắt một cái khăn mặt thật ấm tới, anh cúi người, từng chút từng chút lau khô nước mắt trên mặt Từ Lạc Dương, động tác vừa ôn nhu vừa cẩn thận.

Ngủ ngon, Náo Náo của tôi.

Cùng lúc đó, trong khách sạn do ban tổ chức đặt, gian phòng của Từ Lạc Dương đã đổi thành phòng làm việc tạm thời.

Trong tay Trịnh Đông bưng một ly cà phê đen, anh nhìn màn hình máy tính, hỏi trợ lý tuyên truyền Tiết Huỳnh của Từ Lạc Dương: *"Tình hình thế nào rồi?"*

"Từ sau khi một tài khoản weibo VIP tên 'Tôi là phóng viên giới giải trí' post ảnh và một đoạn video ngắn đánh người lên, có sáu tài khoản giải trí đã nhanh chóng share tin này đi. Toàn bộ thủy quân đều đã xong, mấy topic thảo luận trên các diễn đàn nổi tiếng đều bùng nổ. Mà thủy quân, fan Thạch Nguyên Hạo và người qua đường, đã đến comment dưới weibo của Thích tiên sinh và Lạc Dương, nói chuyện rất khó nghe."

Nghe ra sự phẫn nộ trong giọng nói của cô, Trịnh Đông không nói gì, chỉ hỏi tiếp: "*Còn phản ứng của fan thì sao?"*

"Đều đang đợi người trong cuộc bày tỏ thái độ, đồng thời tỏ vẻ không tin Thích tiên sinh sẽ vô duyên vô cớ mà đánh người."

"Ừm, tiếp tục nhìn số liệu, chờ độ hot bàn luận vượt quá mức."

Lúc này, điện thoại vang lên tiếng chuông báo, là Lương Khưu gửi tin nhắn tới: *"Đã liên hệ được rồi."*

Nhìn về màn hình máy tính lần nữa, uống một ngụm cà phê đã nguội lạnh, Trịnh Đông khẽ nói: *"Thạch Nguyên Hạo à, cậu đừng làm tôi thất vọng đó."*

Thạch Nguyên Hạo đúng là không làm Trịnh Đông thất vọng.

Sau khi chủ đề "Thích Trường An đánh người" trực tiếp leo lên top 1 hotsearch, còn chưa tới nửa tiếng, chủ đề "Từ Lạc Dương quy tắc ngầm" lại được leo lên top 2, bên trong là tin tức do một tài khoản giải trí VIP tung ra, vốn phía đầu tư đã quyết định, vai diễn "Tần Triều" là dành cho Thạch Nguyên Hạo đóng, sau đó do Từ Lạc Dương dùng mọi thủ đoạn mới cướp được vai diễnnày. Thậm chí, Từ Lạc Dương còn dùng thủ đoạn không vẻ vang giống như vậy, đoạt hợp đồng đại ngôn vốn thuộc về Thạch Nguyên Hạo.

—— Hoàn toàn đang ám chỉ, sự kiện đánh người lần này là vì Từ Lạc Dương chột dạ, cướp vai diễn của người ta không nói, sau khi khổ chủ tìm đến cửa, còn hung hăng đánh người ta bị thương.

Lư Địch mở chủ đề ra xem, nhịn không được văng tục: *"Mặt hắn sao lại dày như vậy? Đúng là còn dày hơn cả bánh nướng áp chảo! Không được rồi, em phải đi tập quyền anh một chút, lần sau nếu gặp, sẽ đánh nát răng cửa của hắn!"*

Trịnh Đông ngược lại tâm trạng rất tốt, giọng điệu rất thoải mái: *"Chỉ sợ nó không kể hết mấy chuyện lung ta lung tung này đẩy hết lên người Lạc Dương thôi. Dù sao đối với khán giả mà nói, nội dung vở kịch bị đảo ngược mới hay, không phải sao?"*

Lư Địch sờ sờ cơ bắp trên cánh tay mình, lặng lẽ dời tầm mắt đi —— đáng sợ quá! Giờ anh Trịnh cười thật là đáng sợ!

Nhấc chân đạp đạp ghế của Lư Địch, Trịnh Đông cười mắng: *"Địch Tử, vẻ mặt đó của chú là sao hả?"*

Lư Địch bắt chước giọng điệu của Từ Lạc Dương, trịnh trọng chân thành nói: *"Vẻ mặt ngưỡng mộ!"*

*"Được rồi được rồi, nếu ngưỡng mộ thật thì đi rót giúp anh ly cà phê nóng."*Nói xong, Trịnh Đông híp híp mắt: *"Nói chứ, giờ tin tức lên hotsearch một lượt lâu như vậy rồi, bên Ngô Tất chắc cũng đã nhận được tin rồi nhỉ?"*

Ngô Tất đang sứt đầu mẻ trán, sự việc ầm ĩ lớn như vậy, hắn ta sao lại không nhìn thấy được? Nhưng Thạch Nguyên Hạo không liên lạc được, điện thoại của mấy trợ lý cũng chẳng có ai nghe máy, hắn ta khó khăn lắm mới lấy được thông tin phòng bệnh ở chỗ bệnh viện Thạch Nguyên Hạo đang nằm.

Nhưng lúc hắn ta vội vàng chạy tới, vừa mở cửa phòng bệnh ra đã nhìn thấy —— phòng bệnh VIP đúng là rất rộng rãi, mấy trợ lý mỗi người một cái notebook đang làm việc, còn Thạch Nguyên Hạo bị gãy xương mũi đã được xử lý, đang ác độc mắng người, bảo trợ lý tuyên truyền nhanh chóng tung toàn bộ bản thảo ra, giúp hắn liên hệ với phóng viên tới đây phỏng vấn riêng.

Ngô Tất sầm mặt lại, bảo mấy trợ lý ôm máy tính cút ra ngoài, sau khi cửa phòng bệnh đóng lại, mới trực tiếp phát hỏa: *"Cmn cậu đang làm gì vậy hả?"*

Giọng Thạch Nguyên Hạo càng lớn hơn giọng hắn ta, lại còn lộ ra chút phô trương thanh thế: *"Ngô Tất, anh còn không biết xấu hổ mà hỏi tôi hả? Tôi tự mình báo thù thì sao? Họ Từ mang người tới cướp vai diễn của ông đây, còn muốn ông đây cúi đầu khom lưng đem đồ đã đến tay chắp tay nhường cho nó, anh nhát gan oán giận, ông đây dám!"*

Bị lời này làm cho tức giận đến mức suýt chút nữa không đứng vững, Ngô Tất gần như dùng hết sự kiềm chế mấy chục năm nay, mới nuốt ngược mấy lời mắng chửi người trở vào, liên tục tự nói với bản thân không nên tính toán với kẻ đần độn, dù sao kẻ đần độn cũng biết nghe lời.

Hắn ta cố gắng dịu giọng: *"Nhân lúc bây giờ còn có thể cứu vãn, tôi sẽ lập tức liên hệ với phía truyền thông giúp cậu, cậu giải thích rõ ràng tình huống lúc đó, nội dung chính là bản thân uống rượu ở tiệc tối, khá kích động, nên nói chuyện không chú ý. Nhớ kỹ, cố gắng ôm đồm việc vào trên người mình, tỏ ra càng tự trách càng áy náy, lại càng có thể khiến người ta thông cảm. Như vậy, cho dù cậu có sai thật, fan cũng sẽ cảm thấy có thể tha thứ cho cậu, ngược lại là nhóm người Từ Lạc Dương bọn họ quá hẹp hòi. Hơn nữa cậu bị người ta đánh bị thương, hoàn toàn là người bị hại, cho nên ——"*

"Tôi từ chối." Thạch Nguyên Hạo hất cằm nhìn Ngô Tất, rõ ràng không muốn phối hợp.

"Đm, cmn cậu cánh cứng rồi đúng không? Cậu nghĩ giờ cậu đang làm gì?"

Thạch Nguyên Hạo mạnh miệng: *"Tôi sẽ dựa vào năng lực của mình để tự trút cơn giận này!"*

Ngô Tất hít sâu một hơi, giọng điệu coi thường: *"Vậy nên thủ đoạn báo thù của cậu, là dẫn theo phóng viên báo lá cải đi quay mấy cái video lung tung này, sau đó mua tài khoản VIP mua tin tức mua thủy quân hả?"*

"Lung tung?" Thạch Nguyên Hạo giống như bị chọc giận: *"Anh cứ nhìn đi, dựa vào những video này, tôi có thể làm cho Thích Trường An và Từ Lạc Dương mất hết danh tiếng, cút khỏi showbiz!"*

Ngô Tất chẳng muốn nói thêm gì nữa, hắn ta cười khẩy: *"Được, để tôi xem, cậu sẽ bị chỉnh mất hết danh tiếng, cút khỏi showbiz như thế nào."* Nói xong, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Thạch Nguyên Hạo ngồi trên giường bệnh, ánh mắt hung ác, hô hấp dồn dập, cuối cùng hắn hất tay, trực tiếp ném giá treo kim trên sàn nhà, phát ra một tiếng "ầm" thật vang.

Sau khi hai đề tài "Thích Trường An đánh người" và "Từ Lạc Dương quy tắc ngầm" treo trên bảng hotsearch tròn hai tiếng, một đoạn video từ camera giám sát được tung ra.

Video đó vừa hoàn chỉnh vừa chứng tỏ, Thạch Nguyên Hạo dẫn theo năm phóng viên tới bãi đậu xe, bảo bọn họ chia nhau tìm chỗ trốn đi. Khoảng năm phút sau, cửa thang máy mở ra, ba người Từ Lạc Dương từ trong thang máy đi ra, đồng thời, Thạch Nguyên Hạo một mình đi tới.

Sau đó, có thể nhìn thấy rõ ràng Từ Lạc Dương kéo Thích Trường An một cái, ba người tiếp tục đi về phía trước, không thèm quay đầu nhìn Thạch Nguyên Hạo. Rồi qua chừng mười giây, Từ Lạc Dương bỗng nhiên dừng bước, quay người sang.

Video kết thúc khi Thạch Nguyên Hạo té trên mặt đất, Thích Trường An lấy thứ gì đó chùi chùi tay, sau đó quay người đi tới ôm lấy Từ Lạc Dương.

Rất nhanh, đoạn video này đã được share đi rất nhiều, tình hình bắt đầu thay đổi. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Thạch Nguyên Hạo rõ ràng là có âm mưu khiêu khích, Từ Lạc Dương lúc đầu không thèm phản ứng, nhưng vì một nguyên nhân nào đó —— rất có thể Thạch Nguyên Hạo nói gì đó, Từ Lạc Dương mới dừng lại. Mà Thích Trường An lại thay Từ Lạc Dương ra tay.

Mới đầu, đống bình luận vẫn còn tương đối nghiêm túc, chủ yếu là thảo luận tin tức để lộ ra trong video giám sát, mọi người đều đoán xem, rốt cục Thạch Nguyên Hạo nói gì, mới khiến cho thái độ Từ Lạc Dương từ "Tránh phiền phức" đổi thành "Giao chiến chính diện".

Nhưng dần dần, đề tài các bình luận liền hoàn toàn thay đổi.

"—— *A a a mới đầu gái già này sợ kéo thêm anti cho Cổ Thành cp nên vẫn luôn kìm nén, giờ video giám sát được tung ra, Thạch Nguyên Hạo chắc chắn không vô tội, nhưng mà ai tới nói cho mị biết, a a a một màn sau cùng là chuyện gì xảy ra vậy!!!*"

"—— *Thích tiên sinh của mị thật là Jack Sue, vì lam nhan mà nổi giận, sau khi đánh người, chùi sạch tay rồi mới tới ôm Lạc Dương! [máu mũi.jpg]*"

"—— *Ôm ôm ôm ôm ôm ôm ôm ôm rồi!*"

"—— *Không nói thêm gì nữa, đẩy Cổ Thành đến suốt đời!*"

Sự việc đi đến lúc này, đã có người đầu tiên lật ngược vấn đề —— Thạch Nguyên Hạo cũng chẳng vô tội như cách mà hắn biểu hiện ra, còn Thích Trường An ra tay đánh người, cũng là chuyện xảy ra có nguyên nhân. Có không ít fan đã mô phỏng ra cảnh tượng và cuộc nói chuyện lúc đó, thử phân tích động cơ khiến Từ Lạc Dương bỗng nhiên tức giận, Thích Trường An trực tiếp ra tay.

Đương nhiên, mới đầu là Trịnh Đông ra tay dẫn dắt bình luận.

Đến ba giờ sáng, nhóm người trong phòng đang cùng nhau ăn khuya. Lư Địch gặm liên tục ba cái đùi gà, uống một hơi hết ly nước trái cây, hỏi Trịnh Đông: *"Anh Trịnh, chúng ta có cần thả tin tức tiếp không?"*

"Không cần." Trịnh Đông uống hết ly cà phê thứ tư trong đêm nay, day day thái dương: *"Giải tán đi, nhanh đi ngủ, sáng sớm mai còn phải vất vả thêm một chút, tranh thủ lúc bảy rưỡi, tung bản ghi âm ra ngoài. Gần như vừa vặn là thời gian mà dân đi làm đang ở trên tàu điện ngầm, học sinh thì đang trên đường đi học."* Anh để ly xuống, cười nói: *"Xong việc này, bảo Lạc Dương phát tiền thưởng cho mọi người."*

Đợi người đi hết, Trịnh Đông nhìn Lư Địch ngồi yên không nhúc nhích nói: *"Địch Tử, chú không đi ngủ hả?"*

Lư Địch hỏi ngược lại: *"Anh Trịnh không đi à?"*

"Ừm, tối nay anh ở tạm đây, chưa tới cuối cùng, chẳng ai biết liệu có xảy ra rủi ro gì hay không." Trịnh Đông liếc nhìn số liệu hiển thị trên màn hình máy tính: *"Giờ vẫn chưa có hành động gì, coi bộ Ngô Tất đã vứt bỏ Thạch Nguyên Hạo rồi."* Ngón tay anh gõ gõ mặt bàn: *"Nhưng mà đây đúng là phong cách của hắn ta, từ trước đến giờ Ngô Tất chỉ thích những nghệ sĩ biết nghe lời."*

Không nghe lời, đương nhiên cũng chỉ có thể vứt bỏ.

Lư Địch tiếp tục gặm bắp ngô, hàm hồ nói chuyện: *"Vậy em cũng ở tạm đây một buổi tối, có thể cùng anh thay phiên nhau nhìn số liệu."*

Trịnh Đông gật đầu cười nói: *"Vậy được, anh Trịnh của chú đúng là không còn trẻ nữa, tinh thần và thể lực hơi yếu."*

Trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng điện lưu hơi nhẹ, thỉnh thoảng sẽ có tiếng chuông tin nhắn báo số liệu vang lên. Gặm xong ba cái bắp ngô, Lư Địch tìm đề tài để nói chuyện: *"Anh Trịnh, ban nãy anh nói Ngô Tất thích nghệ sĩ nghe lời, nhưng mà nhìn Thạch Nguyên Hạo, cũng chẳng nghe lời mấy nha."*

Trịnh Đông không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại: *"Dưới cái nhìn của chú, Thạch Nguyên Hạo là người như thế nào?"*

"Vẻ ngoài không tệ, diễn xuất bình thường không tính là quá nát, có chút kích động, nói chuyện với người khác không khách sáo lắm, cũng không biết xem xét tình huống, rất dễ đắc tội với người khác."

"Đúng là vậy, nhưng chú có nhận ra không, nhân khí của cậu ta cũng không tệ."

Ngẩn người, Lư Địch nhớ lại: *"Hình như đúng là như vậy, cho dù video giám sát bị tung ra, vẫn còn rất nhiều fan nói chuyện giùm hắn. Nói Thạch Nguyên Hạo của tụi tui vẫn luôn như vậy, tính cách quá ngay thẳng, không biết nói chuyện, nên mới không cẩn thận đắc tội Thích tiên sinh và Lạc Dương, mong Thích tiên sinh và Lạc Dương tha thứ cho cậu ấy."*

"Thông minh lắm." Trịnh Đông cố ý chỉ bảo cho cậu: *"Đây chính là lý do mà muốn ở trong showbiz thì phải xây dựng hình tượng. Chú xem đi, bởi vì hình tượng của Thạch Nguyên Hạo là "ngay thẳng, EQ thấp", vậy nên cho dù cậu ta có chọc giận đắc tội người khác, lý do cũng rất đầy đủ —— Tôi EQ thấp không biết nói chuyện đó! Nếu như anh giận tôi thật, thì chính là anh lòng dạ hẹp hòi, không phóng khoáng."*

Lư Địch gật đầu liên tục: *"Áp bức đạo đức."*

(Áp bức đạo đức: từ này chỉ việc mọi người dùng danh nghĩa đạo đức, dùng yêu cầu tiêu chuẩn quá cao hoặc thậm chí phi thực tế để ức hiếp hoặc công kích người khác.)

"Chú lại nhìn Thạch Nguyên Hạo đi, tuy rằng nói chuyện ngay thẳng không có đầu óc, nhưng thực ra cậu ta tham gia vào các chương trình giải trí, những chuyện kiểu như EQ thấp này, chính là chỉ cần dùng vài hành động nhỏ là đã hiểu rõ, cái này nghĩa là chuyện tôi nói, cậu ta phải nghe lời." Thấy Lư Địch gật đầu, Trịnh Đông nói tiếp: *"Ngô Tất vẽ một vòng tròn cho cậu ta, bảo cậu ta nói thế nào thì làm thế ấy, Thạch Nguyên Hạo phải làm theo những yêu cầu đó. Chính cậu ta cũng biết, bây giờ nhân khí đều là do Ngô Tất giúp cậu ta tích góp, vậy nên cậu ta không thể không nghe lời Ngô Tất."*

Lư Địch thông suốt: *"Nhưng bản thân cậu ta tính cách kích động nóng nảy, lần này liều lĩnh gây chuyện, một phần lớn, là khiêu khích quyền uy của quản lý cậu ta ư? Hoặc là nói, tranh giành quyền lên tiếng của bản thân mình, không muốn vẫn luôn bị quản lý đè ép, làm một con rối bị thao túng ư?"*

*"Ừ, thông minh! Xem ra chú ăn nhiều bắp ngô như vậy cũng vẫn rất có ích."*Trịnh Đông lại bật cười, lần nữa dựa vào ghế: *"Nhưng Thạch Nguyên Hạo không nghĩ rõ ràng hai vấn đề, một là IQ của cậu ta không đủ để cậu ta khiêu khích quản lý của mình, Ngô Tất nhất quyết nghiền ép cậu ta, được không? Thứ hai là, chọn Thích Trường An và Từ Lạc Dương giúp cậu ta hoàn thành mục đích, từ lúc vừa bắt đầu đã chọn sai rồi."*

Tám giờ sáng hôm sau, #ghi_âm_bãi_đậu_xe# trực tiếp thay thế đề tài lúc trước, trở thành top 1 hotsearch, độ hot trực tiếp nổ tung. Mà trên diễn đàn Hải Giác, topic bình luận gần như chất cao đến tận trời.

"—— Cố ý dẫn theo phóng viên trốn đi, sau đó mở miệng khiêu khích, một lần không được, lại công kích và nói xấu ba mẹ đã mất của đối phương để đạt được mục đích của mình, xin Thạch Nguyên Hạo trước khi học đóng phim, thì nên một lần nữa học cách làm người đi!"

"—— Đạo diễn Từ Quần Thanh ngủ với nhiều diễn viên nữ? Lâm Tri Ý vượt quá giới hạn với nghệ sĩ nam? Không rõ ai là cha Từ Lạc Dương ư? Đúng là cống rãnh còn sạch sẽ hơn miệng của cậu!"

"—— Tức quá đi! Lâm Tri Ý là nữ thần của tui, đạo diễn Từ thật sự là một đạo diễn vô cùng xuất sắc, tức đến khóc luôn! Anti Thạch Nguyên Hạo suốt đời! Đau lòng Từ Lạc Dương, ba mẹ đã mất lâu như vậy rồi, bây giờ còn bị người cặn bã như thế chọc vào vết thương! Là tui thì tui cũng đánh! Ra sức mà đánh!"

Tiết Huỳnh ngáp một cái, đôi mắt nhìn chằm chằm máy tính hiện ra tơ máu: *"Anh Trịnh, không cần chúng ta dẫn dắt, tình hình bình luận đã hoàn toàn ngã về phía chúng ta rồi."* Cô nói xong, cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Vất vả rồi." Trịnh Đông nhìn đề tài "Thạch Nguyên Hạo cút khỏi showbiz" la liệt comment trên màn hình, cũng chẳng có chút đồng tình nào —— chỉ cần thiếu thận trọng một chút, bị mắng chửi đòi cút khỏi giới showbiz, có thể đã là Từ Lạc Dương.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt anh lạnh nhạt, dặn dò Lư Địch: *"Liên hệ với Lương Khưu, nói có thể hành động rồi."*

Nửa giờ sau, một đạo diễn nổi tiếng quốc tế đã nửa ở ẩn, ở trên weibo không thường xuyên update post một đoạn văn.

"Năm đó, Lâm Tri Ý bị bệnh mà chết, Từ Quần Thanh chẳng bao lâu sau cũng bị bệnh liệt giường. Tôi tới thăm ông ấy, ông ấy nói rằng, Tri Ý đi rồi, ông ấy giờ chỉ là một ông chồng mất vợ bình thường, không có linh cảm và tài trí để quay phim nữa, khát khao duy nhất của ông ấy, chính là sớm ngày đi theo người vợ đã mất của mình.

Hai người đó tình cảm thắm thiết, có thể so với núi sông. Mà Từ Quần Thanh là đạo diễn đã cống hiến rất nhiều cho sự nghiệp điện ảnh của Trung Quốc, cái này cả thế giới đều biết, mỗi một quyển sách lịch sử phim ảnh cận đại, chắc chắn đều có tên của ông ấy. Sáng nay nghe thấy đoạn ghi âm này, lòng tràn đầy phẫn uất: thằng nhãi ranh mày dám!"

Sau đó, đoạn văn này được vô số đạo diễn, biên kịch nổi tiếng share, sự việc liên tục được đẩy lên, từ ác ý nhục mạ nghệ sĩ nhân phẩm thấp kém, đã biến thành nhục mạ nghệ thuật gia điện ảnh đã mất.

Fan của Từ Lạc Dương đến dưới cái weibo mới nhất của Thạch Nguyên Hạo, đội hình ngay ngắn, giọng điệu uyển chuyển: *tụi tui donate tiền mua băng chuyền cho cậu, chở cậu ra khỏi showbiz, được không?*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Ba mẹ, hai người lúc nào mới có thể tới báo mộng cho con? Náo Náo thật sự rất nhớ hai người.

31. Chương 31: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Mốt

Mười hai giờ trưa.

Trợ lý của Thạch Nguyên Hạo nhìn chằm chằm số liệu trên màn hình máy tính, ngạc nhiên phát hiện, từ tối qua tới giờ, chỉ mới qua mười hai tiếng, dư luận đã hoàn toàn ngã về phía Thích Trường An và Từ Lạc Dương, chẳng có nửa phần chỗ trống để cứu vãn.

Cậu ta cẩn thận liếc nhìn vẻ mặt âm u của Thạch Nguyên Hạo, mở miệng, nhưng vẫn không dám lên tiếng.

Không chỉ cậu ta, mà những người khác ngồi trong phòng bệnh, cũng đều không dám gây ra bất cứ tiếng động gì —— bọn họ đều từng lĩnh giáo tính khí hung hăng của Thạch Nguyên Hạo, giờ lại càng giống như thùng thuốc nổ, vừa đụng vào sẽ bốc cháy.

Nhưng cứ tiếp tục như thế cũng không phải cách hay, cuối cùng trợ lý làm việc với Thạch Nguyên Hạo lâu nhất dè dặt mở miệng: *"Anh Hạo, anh xem… chúng ta có cần liên lạc với anh Ngô không?"*

Một giây sau, một cái ly uống trà từ giường bệnh tàn nhẫn ném tới, ngay sau đó là tiếng chửi rủa của Thạch Nguyên Hạo: *"Toàn là đồ ăn cây táo rào cây sung! Đừng tưởng tôi không biết, các người, toàn nghe lời Ngô Tất hết! Hoàn toàn chẳng thèm để tôi vào trong mắt!"*

Hắn thở hổn hển, cơ miệng căng lên, giơ tay, đập phá tất cả những đồ vật có thể đập ở bên cạnh mình.

Nhìn chằm chằm mấy người trên mặt mang theo sợ hãi, hắn quát, *"Cút! Cmn cút hết cho ông đây!"*

Ngay lập tức, trong phòng chẳng còn ai.

Thạch Nguyên Hạo chùi mặt, tay run run mở weibo ra. Top 1 hotserach trên weibo, đã biến thành #gây_quỹ_mua_băng_chuyền, #ghi_âm_bãi_đậu_xe top 3, còn top 2 là #đau_lòng_Cổ_Thành_cp.

Hắn không cam lòng ấn vào trang chủ của mình, ngón cái trượt thật nhanh, phát hiện trong khung bình luận, tất cả đều đang comment bảo hắn cút khỏi showbiz. Cơn tức giận xông lên, Thạch Nguyên Hạo trực tiếp ném điện thoại vào tường.

Ngồi trên giường gần một phút, hắn mới hơi cứng nhắc xuống khỏi giường, đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên, dưới lầu phóng viên đã vây đầy. Hai chân mềm nhũn, Thạch Nguyên Hạo ngã ngồi trên sàn nhà.

Hắn xong rồi.

Phòng hạng sang trên tầng cao nhất của khách sạn Blyton.

Từ Lạc Dương ngủ thẳng một giấc đến hơn một giờ chiều, cậu mới vừa mở mắt ra, đã cảm thấy hai mắt cực kỳ xót, nên vội vã nhắm lại. Nhưng một giây sau cậu nhận ra, hình như mình… bị người ta ôm?

Cẩn thận mở một mắt ra, hơi nghiêng đầu, Từ Lạc Dương nhìn thấy vẻ mặt ngủ yên của Thích Trường An. Cánh tay đối phương đang ôm chặt eo mình, chân hai người quấn lấy nhau, cậu có thể nghe thấy tiếng hô hấp ổn định của Thích Trường An rất rõ ràng.

Luôn cảm thấy có loại cảm giác quen thuộc lờ mờ, Từ Lạc Dương suy nghĩ một hồi mới nhận ra, tư thế Thích Trường An ôm cậu, không phải giống tư thế cậu ôm Peppa Pig lúc ngủ như đúc sao?

Từ Lạc Dương bỗng hơi thông cảm cho Thích Trường An, có lẽ đối phương cũng giống như cậu, phải ôm cái gì đó mới có thể ngủ ngon, nhưng vì không để mất mặt, nên chưa hề nói ra đúng không?

Ý nghĩ lộn xộn trong đầu quấn thành một cuộn len, Từ Lạc Dương vẫn duy trì tư thế cũ không nhúc nhích, cậu bắt đầu sắp xếp lại ký ức hỗn loạn của mình —— tối qua mình ôm gối qua đây ngủ nhờ, tiếp đó Thích Trường An tốt bụng chứa chấp cậu, sau đó cậu hình như là… khóc xong ngủ thiếp đi luôn?

Đậu móa, mặt mũi mất sạch rồi!

Nhưng cậu lập tức bình tĩnh lại —— ở trước mặt Thích Trường An, cậu còn có thứ gọi là mặt mũi sao?

Đã sớm không còn nữa rồi.

Thế là cậu định nhắm mắt lại ngủ thêm một lát, thì Thích Trường An lại tỉnh.

"Lạc Dương?"

Giọng đối phương khàn khàn, vô cùng gợi cảm. Từ Lạc Dương rất thích học hỏi, cậu cảm thấy nói chuyện như vậy nghe rất hay, nên cũng cố ý làm cho giọng mình khàn khàn một chút: *"Ừm, anh dậy rồi à?"*

Thích Trường An lo lắng nhíu mày: *"Cậu bị cảm hả?"*

"…"

Nhiệt huyết học hỏi lập tức bị dập tắt, Từ Lạc Dương khôi phục lại giọng nói của mình, hơi chán nản: *"Không phải bị cảm, từ trước đến nay tui rất ít khi bị bệnh."* Nói xong, cậu không được tự nhiên hơi dịch dịch, kết quả vừa di chuyển, đã cảm nhận được thứ gì đó đang chọt mình.

Lúc đầu chưa nhận ra, Từ Lạc Dương còn cọ cọ, nhưng hình như càng cọ càng lớn hơn hả? Sau đó cậu thấy, Thích Trường An chôn mặt lên vai mình, hít sâu một hơi, giọng càng khàn khàn thêm một chút: *"Náo Náo đừng nhúc nhích."*

"Đó là ——" Chợt nhận ra thứ đang chọt chọt mình là cái gì, Từ Lạc Dương cảm thấy ban nãy hình như cậu đã làm gì đó không phải rồi. Nhìn chằm chằm đèn treo trên trần nhà, Từ Lạc Dương hơi xấu hổ, tầm mắt đảo loạn: *"Tui hiểu mờ, phản ứng sinh lý bình thường thôi!"*

Ah, thật sự rất lúng túng!

"Ừm." Thích Trường An trầm thấp trả lời một tiếng.

Cảm thấy hô hấp của đối phương rơi vào vùng da trên cổ hơi ngứa, Từ Lạc Dương không nhịn được mà rụt rụt cổ, rồi lại đề nghị: *"Vậy anh… có muốn đi giải quyết không?"*

Lần này, một lúc lâu sau Thích Trường An mới trả lời: *"Được."*

Mãi đến tận lúc cửa phòng vệ sinh bị đóng lại, Từ Lạc Dương mới từ trên giường ngồi dậy, cậu không khỏi nhớ lại cảnh tượng mình đã nhìn thấy ban nãy lúc Thích Trường An đứng lên —— sao lại có cảm giác so với lần trước mình nhìn thấy thì lớn hơn một chút nhỉ?

Lẽ nào yêu quái về phương diện này có thiên phú dị bẩm, còn có thể lớn lên nhỏ đi ư? Lợi hại ghê!

Từ Lạc Dương vào một phòng tắm khác tắm rửa qua, sau khi mặc quần áo tử tế sấy khô tóc, cậu tiện tay dọn dẹp giường, còn gọi điện thoại cho phục vụ gọi cơm trưa, cuối cùng ngồi lên chiếc ghế sắt kiểu đặt trước cửa sổ sát sàn, lướt weibo mấy phút, Thích Trường An mới từ phòng tắm đi ra.

Theo bản năng liếc nhìn thời gian, Từ Lạc Dương không nhịn được mà nói: *"Anh… thật là lâu."*

Thích Trường An dừng bước chân, rồi lại tự nhiên đi tới, cách một cái bàn ngồi xuống đối diện Từ Lạc Dương: *"Tàm tạm."*

Cảm thấy trọng tâm và hướng đi của đề tài này đều cực kỳ quỷ dị, Từ Lạc Dương không nói thêm gì nữa. Cậu đẩy một cái ly sứ men xanh tới trước mặt Thích Trường An: *"Tui nhìn thấy trên bàn có một hộp lá trà, nên giúp anh pha, anh thử xem uống được không?"*

Thích Trường An nếm thử một ngụm: *"Ngon lắm."* Ánh mắt anh tự nhiên mang theo ý cười. Anh thích uống trà đặc, nên có thói quen bỏ rất nhiều lá trà, Từ Lạc Dương không chỉ nhớ kĩ, mà ngay cả số lượng lá trà cũng giống như đúc.

"Nói nè, sáng sớm hôm qua video ở bãi đậu xe được post lên, sáng sớm hôm nay, bản ghi âm do Địch Tử ghi lại được tung ra." Từ Lạc Dương đưa điện thoại tới: *"Đây là tin tức ban nãy, Thạch Nguyên Hạo ra khỏi bệnh viện một mình, bị phóng viên bao vây bốn phía, hắn liền đánh bị thương hai phóng viên tại chỗ, mà Ngô Tất vẫn chưa từng xuất hiện."*

"Hắn bị vứt bỏ rồi hả?" Thích Trường An lập tức phản ứng lại.

"Chắc là vậy." Từ Lạc Dương lấy điện thoại lại: *"Ngô Tất bỏ rơi Thạch Nguyên Hạo, nhưng Thạch Nguyên Hạo còn vướng hợp đồng ở công ty, nếu như không hủy bỏ, nhất định sẽ bị đóng băng. Nếu như hủy hợp đồng đổi công ty, vậy tất nhiên phải trả một khoản phí bồi thường vi phạm hợp đồng rất lớn."*

Thấy Thích Trường An nhìn mình, Từ Lạc Dương bật cười: *"Tui không thánh nhân như vậy đâu, Thạch Nguyên Hạo chọn gây sự, nếu như tui không phản kích, vậy thì người bị phóng viên vây quanh, bị bảo 'cút khỏi showbiz' chính là tui. Cái vết nhơ đánh người cả đời này sẽ không thể tẩy trắng được, thậm chí sẽ còn*

truyền ra tui tính tình ngang ngược, thích bạo lực gia đình này nọ. Mặc dù bây giờ tui vẫn chưa có đối tượng để yêu đương, hahaha."

Đối tượng yêu đương? Uống một ngụm trà, vị đắng trong miệng lan rộng ra, Thích Trường An không nhịn được hỏi: *"Nếu như cậu hẹn hò, sẽ tìm kiểu người như thế nào?"*

"*Câu hỏi này thật là khó!"* Từ Lạc Dương phát hiện trước kia mình cũng chưa bao giờ nghĩ tới, tay chống cằm, cậu nghiêm túc suy nghĩ một chút: *"Trước kia tui chưa từng thích ai, vậy nên cũng chẳng nghĩ tới vấn đề này, cơ mà chắc tui sẽ tìm người vừa mắt mình!"*

Ngón tay Thích Trường An vô thức siết chặt quai chén: *"Vậy có yêu cầu gì không? Ví dụ như chiều cao chẳng hạn?"*

"*Chiều cao hả?"* Từ Lạc Dương tiếp tục suy nghĩ về câu hỏi của anh: *"Tui không thích người thấp lắm, với cả tui cao 1m8, đi giày vào còn có thể cao hơn một chút, nếu như bạn gái tui 1m6, vậy mùa hè lúc tui bung dù, cằm của cổ chắc chắn sẽ bị rám đen!"* Giọng điệu Từ Lạc Dương rất khổ não: *"Mùa đông mặc chung một cái khăn quàng cổ đi đường, rất có thể sẽ bị siết cổ!"*

Thích Trường An vẻ mặt không thay đổi, đồng ý nói: *"Ừm, đúng vậy thật."*

"*Vậy nên, nếu là bạn trai chắc sẽ tốt hơn một chút."*

Nghe thấy câu này, trái tim Thích Trường An run lên, anh cố gắng duy trì giọng nói ổn định: *"Cậu sẽ tìm bạn trai hả?"*

"*Tui cũng không biết nữa, đàn ông hay phụ nữ tui cũng đều chưa từng thích bao giờ, tùy duyên đi, tui rất dửng dưng."* Từ Lạc Dương lại tò mò hỏi Thích Trường An: *"Vậy anh thì sao? Nếu như anh hẹn hò thì sẽ tìm kiểu người gì?"*

"*Sẽ tìm một người rất thích cười, da trắng, thích ăn thịt, biết đàn piano, biết hát."* Người tên Từ Lạc Dương.

Theo bản năng lướt qua ánh mắt của Thích Trường An, Từ Lạc Dương đang cảm thấy trong lòng mình hơi là lạ, thì chuông cửa đột nhiên vang lên. Cậu vụt một cái đứng lên đi tới cạnh cửa: *"Cơm trưa đến rồi, tui đi mở cửa đây!"*

Cậu vừa đi vừa nghĩ, kể cụ thể như vậy, lẽ nào Thích Trường An có người ảnh thích rồi hay sao ta? Nhưng mà, sao mình lại chẳng cảm thấy vui vẻ mấy nhỉ? Chẳng lẽ là vì, bạn thân có khả năng bước vào quần thể "trọng sắc khinh bạn" hả?

Ừm, chắc là vậy!

Hai người ở lại khách sạn Blyton một đêm, sau đó trực tiếp trở về thành phố điện ảnh Tầm Dương, chẳng kịp tới thành phố B ăn phật nhảy tường.

Lúc Từ Lạc Dương xuống máy bay, cả người đều mất tinh thần. Thích Trường An vò vò tóc cậu: *"Thật sự rất muốn ăn hả?"*

Đang định gật đầu, trong đầu Từ Lạc Dương chợt lóe lên một ý nghĩ: *"Nếu như tui nói muốn ăn, chẳng lẽ… anh sẽ đóng gói đầu bếp và nguyên liệu nấu ăn tới đây hở?"*

Thích Trường An tự nhiên gật đầu: *"Ừm, cũng không khó lắm."*

Từ Lạc Dương vội vàng ngăn cản: *"Không cần phải phiền phức như vậy, sau này đi ăn cũng giống nhau cả thôi."*

"Ừm, tùy cậu hết."

Nhìn Thích Trường An một thân áo gió màu đen, Từ Lạc Dương trong lòng thầm nghĩ —— không ngờ anh thật sự rất có tiềm chất yêu quái bá đạo!

Tết nguyên đán vừa qua, nhiệt độ lại giảm xuống mấy độ, cơm hộp rất nhanh nguội, đoàn kịch cũng bắt đầu cùng nhau ăn lẩu cay. Từ Lạc Dương bảo Lư Địch đi mua một cái lò vi sóng để trong phòng hóa trang, mỗi ngày vào buổi trưa đều hầm canh hoặc là ăn nồi nhúng.

Đạo diễn Trương đẩy cửa đi vào, hít sâu một hơi, cười nói: *"Hai cậu thật là, mỗi ngày đều trốn trong này ăn tiêu chuẩn cao nhất!"*

Từ Lạc Dương đang gặm đùi gà tiện tay đưa một bộ bát đũa cho đạo diễn Trương: *"Hôm nay hầm canh gà với nấm, ngon lắm luôn!"*

Đạo diễn Trương mấy ngụm uống xong bát canh: *"Đúng là rất ngon! Nhưng mà Lạc Dương cậu không phải là không cay thì sẽ không vui sao? Hóa ra còn có thể nhịn được cám dỗ, không đi ăn lẩu cay cơ."*

Từ Lạc Dương thầm nghĩ, nếu như bản thân mình đi ăn ngon uống say, để Thích Trường An lại một mình, như vậy sẽ rất thiếu nghĩa khí. Cậu cười nói: *"Mùa đông ăn canh rất bổ dưỡng."* Nói xong, lại giúp đạo diễn Trương múc thêm một bát.

Uống liên tục ba bát canh, đạo diễn Trương mới bắt đầu nói chuyện chính: *"Quay sắp ba tháng rồi, phân cảnh của hai cậu cũng sắp đóng máy rồi."*

Từ Lạc Dương nuốt thức ăn trong miệng xuống, khoa trương thở dài nói: *"Sắp đóng máy rồi, cuối cùng cháu cũng có thể chạy trốn khỏi ma trảo của chú rồi đạo diễn Trương à!"*

"Ma trảo?" Đạo diễn Trương mở loa nhỏ ra, miệng loa quay về phía Từ Lạc Dương: *"Cậu có tin ông đây bắt cậu NG 100 lần không hả!"*

"Đừng có bắt nạt người ta như vậy chớ!" Nói xong, Từ Lạc Dương bịt tai, vẻ mặt đau khổ chạy ra sau lưng Thích Trường An trốn.

Đạo diễn Trương bật cười: *"Được rồi được rồi, tôi thừa nhận mình đúng là ác quỷ."* Hơn hai tháng này, thêm ba ngày đi tham dự lễ trao giải Kim Tùng, Thích Trường An và Từ Lạc Dương tính đâu ra đấy, hai người chỉ nghỉ ngơi được mười ngày, thời gian còn lại đều quay phim không kể ngày đêm. Yêu cầu của ông đối với bộ phim này rất cao, một điểm không đúng thôi là phải quay lại, hai người đều kiên kiên định định theo ông chịu giày vò, chưa từng oán giận một câu.

"Chú biết là được rồi!" Từ Lạc Dương ăn no, lười biếng dựa trên người Thích Trường An: *"Cơ mà rốt cục chú qua đây là có chuyện gì vậy? Cháu sốt ruột quá!"*

"Là có một cơ hội." Đạo diễn Trương cũng không vòng vo nữa: *"Đạo diễn Chử Vệ đang quay một bộ phim về đề tài lịch sử, rất ít được chú ý, các cậu biết không?"*

Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An trước, sau đó gật đầu: *"Biết."*

Chử Vệ là đạo diễn hàng đầu của Trung Quốc, chuyện này cả trong và ngoài nước đều công nhận, cũng chính ông ta đã khám phá ra Thích Trường An. Nghe nói là một lần tình cờ, Chử Vệ mời Thích Trường An khi đó đang học kinh doanh đi casting, sau đó liền trực tiếp xác định người ta.

Mà Thích Trường An cũng không khiến ông thất vọng, hai người hợp tác với nhau trong Bão tuyết và Thợ săn cuối cùng , hai bộ phim đều quét sạch các lễ trao giải lớn, cầm giải thưởng đến mức nhũn tay.

"Chử Vệ cực kỳ bới móc, trong bộ phim này của ông ấy có một vị hoàng đế mất nước, cũng không phải là vai chính, nhưng đã thay đổi liên tục ba diễn viên, toàn bị ông ấy đá, bảo là không hài lòng. Vậy nên tôi đã tiến cử cậu."

Từ Lạc Dương ngây người, ngón tay chỉ chóp mũi mình: *"Tiến cử... cháu ư?"*

"Đúng vậy, chính là cậu." Đạo diễn Trương bị vẻ mặt cậu chọc cười: *"Nhưng cũng chỉ là tiến cử thôi, có giành được vai diễn hay không thì phải trông cậy vào bản thân cậu. Còn nữa, hoàn toàn không có thù lao, cậu và Trịnh Đông bàn bạc với nhau đi."*

"Đó là Chử Vệ đó! Cho dù muốn cháu trả tiền để tới đóng vai phụ, cháu cũng chịu!" Từ Lạc Dương cuối cùng cũng phản ứng lại, tỏ vẻ thành khẩn nhìn đạo diễn Trương: *"Cháu thu hồi lại lời nói lúc trước, chú không có ma trảo, mà sau lưng chú là đôi cánh thiên thần!"*

Đạo diễn Trương nói xong liền rời đi, định về dành hai mươi phút để ngủ trưa.

Từ Lạc Dương ở trong phòng hóa trang đi tới đi lui hai vòng, nhưng vẫn không bình tĩnh được, cả người cậu úp sấp trên lưng Thích Trường An: *"Trường An Trường An tui rất kích động!"*

"Ừ, tôi cũng rất vui." Thích Trường An để cậu tùy ý nằm nhoài trên người mình, suy nghĩ một lát rồi nói: *"Chử Vệ bình thường không thích nói chuyện, chẳng quan tâm đến thứ gì cả, nhưng ông ta hướng dẫn diễn xuất cho mỗi một diễn viên trong đoàn phim rất nghiêm túc, đi theo ông ta, có thể học được rất nhiều thứ."*

Từ Lạc Dương gật đầu liên tục, một diễn viên nếu như có thể gặp được một đạo diễn tốt, là một chuyện vô cùng may mắn.

"Tui cảm thấy trong bộ phim này, diễn xuất của mình tiến bộ hơn rất nhiều, nhưng bây giờ lại giống như đã đụng phải bình cảnh. Hơn nữa bản thân tui cũng cảm nhận được, cơ bản đều là anh dẫn dắt tui nhập diễn, chênh lệch giữa tui và anh vẫn rất lớn, mặc dù khó khăn lắm mới thu hẹp được một chút."

(Bình cảnh: thường là để hình dung sự nghiệp đang phát triển thì gặp phải trạng tái đình trệ không thể tiến bộ nữa, giai đoạn này giống như phần cổ của cái bình, là một bước ngoặt, nếu như không tìm được phương hướng mới thì sẽ cứ bị nhốt mãi tại chỗ)

"Cậu đã rất giỏi rồi, như tôi, chẳng ý thức được bản thân mình hạn chế và thiếu sót ở đâu, vậy nên chẳng thể tiến bộ được."

Từ Lạc Dương không thể lĩnh hội được cái loại "sầu muộn của học bá" này lắm, nên đến gần, hăng hái nói: *"Vậy Thích tiên sinh, chúng ta cùng nhau cố gắng nhé!"*

"Ừ, chúng ta cùng nhau cố gắng."

****

Mưa liên miên mấy ngày cuối cùng cũng tạnh, bố thí một chút ánh mặt trời. Đạo diễn Trương cầm loa nhỏ: *"Cảnh cuối cùng rồi, Trường An và Lạc Dương, tranh thủ quay xong trong một lần! Chúng ta hảo tụ hảo tán!"*

Từ Lạc Dương và Thích Trường An đang cùng nhau ngậm một viên đá lạnh, mùa đông nói chuyện sẽ có hơi trắng, nhưng trong phim thời tiết là mùa hè, nếu không cẩn thận sẽ bị lộ. Cậu nâng giọng gọi đạo diễn Trương: *"Đạo diễn Trương chú có biết dùng thành ngữ không vậy?"* Đầu lưỡi đều sắp bị đông cứng, nói xong liền vội vã nhổ viên đá ra ngoài.

"Trường quay do tôi định đoạt! Nào nào nào, quay phim quay phim!"

Xung quanh nhanh chóng yên tĩnh lại.

Hứa Trạm do Thích Trường An đóng vai đứng thẳng tắp, nhìn Tần Triều, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Trên thân cây bên cạnh hắn, có khắc hai hàng chữ xiêu vẹo.

"Tần Triều lớn lên muốn làm một cảnh sát."

"Hứa Trạm lớn lên muốn làm một họa sĩ."

Ngón tay hắn từng chút từng chút vuốt nhẹ hai hàng chữ, từ từ bật cười: *"Cái này là lúc 9 tuổi, chúng ta cùng nhau khắc."*

Tần Triều cầm súng trong tay, trả lời ngắn gọn: *"Đúng vậy."*

Hứa Trạm một lúc lâu sau vẫn không nói gì, hai mắt hắn nhìn Tần Triều, ánh mắt rất sạch sẽ: *"Có phải cậu vẫn luôn muốn biết, vì sao tôi lại giết ba anh em nhà họ Quách? Còn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy không?"*

"Phải." Tần Triều ánh mắt sắc bén, dừng lại mấy giây, rồi mới hỏi tiếp: *"Hứa Trạm mà tôi biết, sẽ không giết người."*

"A, Hứa Trạm mà cậu biết." Nụ cười bên khóe miệng hắn từ từ biến mất, thậm chí còn mang theo một chút đau buồn, còn lộ ra chút trào phúng: *"Hứa Trạm mà cậu biết, đã chết rồi."* Hắn lại cười: *"Cậu có biết chết như thế nào không?"*

Giờ phút này, Tần Triều có hơi chùn chân, cậu có dự cảm, có lẽ bản thân mình hoàn toàn không gánh vác được một phần chân tướng đã truy vấn rất lâu này.

Hứa Trạm nói tiếp: *"Tốt nghiệp cấp ba, cậu tới trường cảnh sát, còn tôi đi học vẽ. Nghỉ hè năm nhất, tôi về nhà, khi đó tôi vẫn không biết, mẹ và chị tôi vẫn luôn bị ba tên cặn bã nhà họ Quách quấy rối."*

Giọng hắn rất nhẹ, giống như đang kể chuyện nhà người khác.

"Có một lần tôi đi ra ngoài vẽ vật thực, trở về nhà sớm, thì nhìn thấy ba người đó đang ức hiếp mẹ và chị gái tôi. Tôi rất tức giận, nên xông thẳng vào."

Nghe đến đó, Tần Triều gần như có thể nghĩ ra phía sau sẽ xảy ra chuyện gì, mà sự thật do Hứa Trạm nói ra, còn giật gân hơn so với tưởng tượng của cậu, cũng càng khiến người ta khó mà tiếp thu nổi.

"Tôi chẳng những không thể cứu hai người họ, mà còn bị quấn vào trên cột giường, trơ mắt nhìn ba người nhà họ Quách ức hiếp, hành hạ người thân của tôi đến chết. Sau cùng, bọn họ dùng dao, cắt từng khối từng khối khịt của hai người xuống."

"Về sau… vì sao cậu không báo cảnh sát?"

*"Báo cảnh sát ư? Nhà họ Quách hung hăng phách lối như vậy, chẳng lẽ không có tiền của sao? Tôi báo cảnh sát, là có thể đem bọn họ đi xử bắn ư?"*Hứa Trạm cười như điên, thậm chí còn cười ra nước mắt: *"Với lại, nếu như tôi báo cảnh sát, cậu có biết mẹ và chị gái tôi sẽ bị bôi nhọ như thế nào không? Người ta sẽ nói hai người không giữ mình trong sạch, dụ dỗ đàn ông, chắc chắn là lỗi của hai người nên mới phải đền mạng, đáng đời. Còn có những thứ khó nghe hơn, cậu có muốn nghe không?"*

Không đợi Tần Triều trả lời, hắn đã chậm rãi nói tiếp: *"Tôi không muốn hai người sau khi chết rồi còn không yên lòng, hai người cho dù chết, cũng phải sạch sẽ."*

Tần Triều im lặng.

"Vậy nên tôi thôi học ở học viện mỹ thuật, quay về làm một thợ mộc. Bỏ ra thời gian hai năm, từng bước từng bước lên kế hoạch, cuối cùng thần không biết quỷ không hay, giết chết ba người nhà họ Quách."

Nhìn tay cầm súng của Tần Triều, Hứa Trạm nói từng chữ từng chữ: *"Tôi đã không còn là Hứa Trạm mà cậu biết nữa rồi."*

Nói xong, hắn giơ tay lên, lòng bàn tay che trên mu bàn tay Tần Triều.

"Tôi biết, giết người thì phải đền mạng." Ngón tay hắn di chuyển, ấn lên ngón tay đã thủ sẵn trên cò súng của Tần Triều: *"Để tôi chết trong tay cậu đi."*

"Chúc mừng đóng máy!" "Chúc mừng!"

Cảnh cuối cùng quay xong, phân cảnh của Thích Trường An và Từ Lạc Dương hoàn toàn kết thúc. Từ Lạc Dương thả "súng" trong tay xuống, nhìn Thích Trường An, nói: *"Chúc mừng đóng máy!"*

Mỗi lần quay phim xong, Thích Trường An đều phải tốn mấy phút mới có thể thoát vai, lần này cũng vậy, Thích Trường An một lúc lâu sau mới trả lời: *"Chúc mừng."*

Nhận lấy áo Lư Địch đưa tới, Từ Lạc Dương quay người khoác lên cho Thích Trường An trước, rồi mới mặc cho mình.

Đạo diễn Trương bước nhanh tới: *"Đi đi đi, bàn trợ lý sinh hoạt đã đặt rồi, đóng máy rồi mời toàn bộ đoàn phim đi ăn, hai cậu trả tiền đó, không ai được trốn hết!"*

Từ Lạc Dương gật đầu, mượn loa nhỏ của đạo diễn Trương: *"Trường An và tôi mời mọi người ăn tối ở khách sạn Hào Đình, tùy ý gọi món nhé!"*

Staff xung quanh thi nhau reo hò.

Hôm sau còn phải quay phim không thể uống rượu, nhưng mọi người vẫn ồn ào đến mười một giờ mới trở lại khách sạn. Từ Lạc Dương và Thích Trường An cùng nhau đi ra khỏi thang máy, trên hành lang không một bóng người, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng gió rít ở bên ngoài.

Không ai nói gì.

Đi thẳng đến cửa phòng, Từ Lạc Dương mới mở lời: *"Ngày mai bảy rưỡi tui bay, trực tiếp đi tìm đạo diễn Chử Vệ để thử vai."* Tâm trạng cậu hơi phức tạp, trong lòng chua xót, nhưng cậu cố gắng giữ giọng mình thật thoải mái: *"Anh thì sao?"*

"Mười một giờ bay, về thành phố B hai ngày."

"Vậy hả, vậy chẳng thể tới sân bay cùng nhau rồi."

Lại trở nên im lặng.

Mười mấy giây sau, Từ Lạc Dương nhìn gò má Thích Trường An: *"Dự báo thời tiết nói ngày mai chỉ có 2 độ, anh ra ngoài nhớ mặc dày một chút, khăn quàng cổ cũng phải mang, nếu không anh rất dễ bị ho. Nhớ đổ nước nóng vào bình giữ nhiệt, lúc lạnh có thể uống một chút. Đồ trên máy bay anh không thích ăn, nhưng anh lại dễ đói bụng, nên có thể tự mang theo một ít. Bánh bao chay của nhà thứ hai dưới lầu rẽ trái lúc trước anh nói rất ngon, sáng sớm mai có thể mua mấy cái, nhưng đừng ăn nhiều, nếu không dạ dày lại không thoải mái."*

Thích Trường An lắng nghe rất nghiêm túc, thấy cậu dừng lại, mới trả lời: *"Được."*

"Vậy anh... nhất định phải chú ý sức khỏe, chăm sóc bản thân thật tốt." Tay Từ Lạc Dương khoát lên tay cầm, trong lòng hơi khó chịu, cậu lại nhấn mạnh: *"Nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt."*

Thích Trường An mỉm cười rất dịu dàng: *"Ừ, tôi nhớ kỹ rồi, lần sau lúc gặp lại, sẽ cho cậu kiểm tra."*

Một lần nữa lộ ra nụ cười, Từ Lạc Dương dùng sức gật đầu: *"Ừ, chắc chắn sẽ gặp lại nhau rất nhanh."* Nói xong, cậu chợt nhớ tới gì đó, bèn mở cửa vội vàng đi vào, một lát sau lại ôm thứ gì đó chạy ra.

Nhét Peppa Pig vào lồng ngực Thích Trường An, Từ Lạc Dương mặt mày hơi cong: *"Tặng anh, anh có thể đặt ở trên giường."*

Thích Trường An ngớ ra, hơi bất đắc dĩ cười nói: *"Được, tôi mang về ôm ngủ."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tạm biệt.

Tui sẽ nhớ Peppa Pig... của anh.

32. Chương 32: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Hai

Từ Lạc Dương vừa xuống máy bay, trước tiên gửi cho Thích Trường An một tin nhắn, nói mình đã tiếp đất bình an, rồi mới không ngừng nghỉ chạy tới trường quay.

Lúc cậu được trợ lý đạo diễn dẫn tới trước mặt Chử Vệ, đối phương mặc một cái áo khoác dài bằng lông màu đen, đang sửa chữa thiết bị. Thấy người đến, cũng chỉ nhấc mí mắt liếc mắt nhìn, giọng điệu lạnh nhạt dặn dò trợ lý: *"Dẫn tới phòng hóa trang, mặc long bào rồi ra đây."*

Thế là một câu tự giới thiệu "Chào đạo diễn Chử, tôi là Lạc Dương" của Từ Lạc Dương, kẹt lại trong cổ họng không có cơ hội nói ra.

Mỗi đoàn làm phim sẽ mang theo phong cách và thói quen riêng biệt của đạo diễn, một giờ sau, Từ Lạc Dương kim quan vấn tóc, mặc long bào lộng lẫy ngồi trước gương, để mặc chuyên viên make up bôi bôi trát trát lên mặt mình, chỉ có thể cảm thán ở trong lòng —— hiệu suất cao quá đi! Lúc trước cậu tính, điều chỉnh trang phục và make up dù sao cũng phải mất ba bốn tiếng, sự thật chứng minh, cậu nghĩ nhiều quá rồi.

Stylist cầm kim, đang giúp cậu điều chỉnh mấy chi tiết nhỏ trên y phục, tốt bụng chỉ điểm: *"Lát nữa ra ngoài, cậu không cần chào hỏi đạo diễn Chử đâu, mà cứ trực tiếp tới sau máy quay diễn luôn là được. Đạo diễn bảo diễn cảnh nào thì diễn cảnh đó, nếu như không nói gì, thì cậu cứ tự mình phát huy thôi."*

Từ Lạc Dương hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lại rất biết ơn mà cười nói: *"Cảm ơn chị Phương đã chỉ điểm, em nhất định sẽ cố gắng."*

Đường Phương không nói thêm gì nữa, *"Ừm."*

Từ Lạc Dương ra khỏi phòng hóa trang, từ từ thích ứng với kim quan nặng trĩu trên đầu và long bào trọng lượng không nhẹ. Cậu vừa khống chế tốc độ của bước chân, cố gắng mỗi một bước đều phải đi thật vững chãi, vừa vui mừng ở trong lòng —— may mà tối qua cậu thức đêm đọc toàn bộ kịch bản mấy lần, hôm nay ở trên máy bay kiên trì không ngủ gật, mà ôn lại một lần nữa, lời thoại ít nhiều gì cũng nhớ được một chút.

Nếu không cứ dựa theo kiểu "tùy cơ diễn thử" này của đạo diễn Chử, cậu mà đứng sau máy quay chắc chắn sẽ bị xoay vòng!

Chỗ của đoàn phim là một cụm kiến trúc cổ kéo dài, nằm ở phía đông thành phố điện ảnh Già La, chiếm diện tích rất lớn. Sau khi được đoàn phim trang trí lại lần nữa, hiện lên một loại cảm giác chán nản sau khi cực thịnh.

Từ Lạc Dương đi trên hành lang uốn lượn ngoằn ngoèo, từng chút từng chút thả lỏng bản thân, tìm cảm giác của Tử Sở – hoàng đế nước Tấn.

Trong kịch bản, mẫu thân của Tử Sở – Tôn hoàng hậu chết do cung đấu, sau lần đó, Tử Sở tám tuổi được quý phi Thành Thị nhận nuôi, thường xuyên bị đối phương cợt nhả, thậm chí còn bị Thành quý phi lặng lẽ giấu ở sau bình phong, nghe bà ta và hoàng đế lăn giường.

Ngày qua ngày, nội tâm Tử Sở dần dần vặn vẹo, vừa căm hận Thành quý phi, vừa mê đắm sự đẫy đà của nữ nhân trưởng thành thuộc về Thành quý phi.

Tử Sở làm lễ đội mũ chưa được bao lâu, lão hoàng đế vì uống đan dược trợ hứng, nên chết ở trên giường của một cung nữ, sau đó Tử Sở được lên ngôi hoàng đế một cách vội vàng. Mà lúc này, kẻ địch mạnh rình rập xung quanh, trong triều kết bè kết phái, một mảnh hỗn độn.

(Lễ đội mũ: Thời xưa khi con trai đến 20 tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành)

Cách trường quay càng ngày càng gần, vẻ mặt Từ Lạc Dương dần dần hơi thay đổi. Khóe miệng cậu hiện ra một nụ cười, nhưng không làm cho người ta cảm thấy như gió xuân lướt qua, trái lại quỷ dị đến mức khiến người ta rét run. Mỗi một bước cậu đều đi rất ổn định, ngay cả ngọc bội buộc ở trên eo, mức độ đu đưa cũng cực nhỏ. Long bào màu vàng óng tôn lên màu da vô cùng trắng của cậu, môi đỏ thẫm, có một loại vẻ đẹp tà khí, khiến người ta run sợ.

Đạo diễn Chử vẫn đứng ở chỗ cũ, đang cùng chuyên gia ánh sáng trao đổi phương án quay ánh sáng, thấy Từ Lạc Dương đã hóa trang đi tới, vẻ mặt chẳng chút thay đổi, chỉ gọi một tiếng: *"Tử Sở?"*

Từ Lạc Dương không nhanh không chậm xoay người, ánh mắt kiêu ngạo: *"Gọi trẫm làm gì?"* Giọng điệu mang theo một loại cao cao tại thượng nhìn xuống giun dế. Biểu cảm nhỏ nhặt mà cậu thể hiện khiến người ta cảm thấy, nếu như mình không trả lời được nguyên nhân, có lẽ sẽ mất mạng.

Thấy đạo diễn Chử không lên tiếng, Từ Lạc Dương tiếp tục cất bước, từng bước từng bước đi tới sau máy quay. Mà lúc này, trên trường tháp điêu khắc mạ vàng, có đặt bừa một cái gối ôm dài nhỏ màu trắng.

Giọng đạo diễn Chử vẫn lạnh nhạt như cũ: *"Đó là Thành quý phi."*

"..."

Quý phi nhà ngươi dài như vậy ư? Đau lòng cho hoàng đế quá.

Nhưng Từ Lạc Dương lập tức hiểu, đây là đang bảo cậu và "Thành quý phi" đối diễn. Vì giờ cậu vẫn chưa thông qua sát hạch, nên diễn viên đóng Thành quý phi chắc chắn sẽ không tới, thế là đạo diễn Chử cực kỳ tùy ý, ném một cái gối rách không biết lấy từ đâu tới.

Từ Lạc Dương cũng chẳng mất hứng, thực tế, những ý nghĩ này đều chỉ quay một vòng ở trong đầu cậu, rồi liền bị cho qua.

Staff bắt đầu yên tĩnh, tất cả đều nín thở nhìn Từ Lạc Dương đứng ở giữa, tò mò vị "Hoàng đế Tử Sở" thứ tư, rốt cục có thể ở lại hay không. Bọn họ đều cảm thấy đạo diễn quá xoi mói đối với diễn viên đóng vai này, đến giờ, phân cảnh của nam nữ chính đã quay được hơn một nửa, mà vai Tử Sở vẫn còn đang đối diễn viên.

Lúc này, Từ Lạc Dương vẫn luôn đứng im bắt đầu di chuyển.

Chỉ thấy cậu đi về phía trước mấy bước, trong đó có một bước chân còn nâng lên một chút, hình như là đang bước qua bậc cửa, sau đó cậu dừng lại, mở miệng nói: *"Mẫu phi không tới đón trẫm ư?"* Giọng nói đầy tủi thân, giống như đứa trẻ không có kẹo ăn, chỉ có lệ khí chợt lóe lên trong mắt mới khiến người ta hoảng sợ, đồng thời cũng theo bản năng muốn thần phục uy nghi của bậc đế vương.

Không biết Thành quý phi nói gì, mà cậu lại lập tức mỉm cười nói: *"Mẫu phi không khỏe, trẫm lại không biết, là lỗi của trẫm."* Nói xong, cậu bước thật nhanh đi tới bên cạnh giường, ngồi xuống, giọng điệu cực kỳ ôn nhu: *"Mẫu phi không khỏe ở đâu? Có thể nói cho trẫm biết được không?"*

"Chắc là đùi hả? Vậy trẫm sẽ bóp giúp mẫu phi, cả người mẫu phi da dẻ giống như tuyết, xúc cảm chắc chắn rất tốt."

Hình như bị cự tuyệt, Tử Sở lập tức thu lại ý cười, vẻ mặt vừa quái đản vừa tàn nhẫn, nhưng giọng điệu vẫn rất ôn nhu, nhỏ nhẹ nói: *"Nếu mẫu phi không muốn, vậy ta đây sẽ phái người, đưa mẫu phi đến quân doanh, sung làm doanh kĩ nhé? Để những tên lính Hán kia giúp ngươi xoa bóp."*

Thấy Thành quý phi bị dọa, vẻ mặt hắn lại biến trở về vẻ ôn hòa bình thường: *"Mẫu phi đừng căng thẳng, đương nhiên là nói đùa thôi, sao ta có thể cam lòng để mẫu phi bị những tên nam nhân dơ bẩn kia ức hiếp được chứ?"*

Chậm rãi bước chân đến ngồi vào bên mép giường, Tử Sở lưu luyến kê lên đùi Thành quý phi, ánh mắt si mê, thấp giọng nói: *"Mẫu phi, ngươi xem, chỉ cần ngươi nghe lời ta, ta sẽ đối xử với ngươi rất tốt rất tốt, sẽ bưng cả thiên hạ tới trước mặt ngươi. Vậy nên ngươi phải nghe lời, biết không hả?"*

Âm cuối rất nhẹ, giống như tiêu tan trong không khí, Từ Lạc Dương đứng lên, sửa lại vạt áo. Mặc dù vẫn mặc chiếc long bào đó, nhưng không có khí tràng làm người ta sợ hãi như lúc trước nữa. Cậu cười nói: *"Diễn xong rồi."*

Mặc dù trên mặt vẫn duy trì nụ cười, nhưng trong lòng Từ Lạc Dương vẫn rất thấp thỏm, không biết diễn xuất ban nãy của mình có qua được cửa ải của đạo diễn Chử hay không. Tối qua mới nhận được kịch bản, thời gian quá gấp, đạo diễn Chử lại không chỉ định diễn cảnh nào, rõ ràng là để cậu tự chọn, cậu đành phải tìm một cảnh có Thành quý phi mà bản thân mình cũng nhớ rõ lời thoại để diễn.

Đạo diễn Chử từ sau máy quay bước ra, đánh giá Từ Lạc Dương từ trên xuống dưới rất nhiều lần, Từ Lạc Dương thoải mái mỉm cười mặc ông nhìn.

Mấy phút sau, đạo diễn Chử mới nói: *"Ổ lại, sau này cậu chính là Tử Sở."* Sau đó lại nói: *"Mập quá, gầy thêm một chút nữa."*

"…."

Trái tim chảy máu luôn!

Nhưng mười mấy ngày tiếp theo, hoàn toàn không cần cố gắng giảm cân, Từ Lạc Dương tự nhiên gầy đi.

Tối hôm cậu tới đã bị biên kịch gọi đi, sau đó trong tay bị nhét vào ba phiên bản kịch bản khác nhau, đối phương còn dặn đi dặn lại, cần phải học thuộc toàn bộ.

Mới vừa ôm kịch bản quay về phòng, trợ lý đạo diễn lại tới chuyển lời, nói đạo diễn Chử yêu cầu, mỗi một phiên bản đều phải viết một bài phân tích về nhân vật Tử Sở, mỗi một bài không được ít hơn 6000 chữ, trước giữa trưa ngày hôm sau nộp lại. Đáng sợ giống như lúc Từ Lạc Dương đuổi luận văn vậy, cậu ở phòng gõ chữ đến mức tê hết cả ngón tay, thức đêm nên cả ngày cứ ngáp liên tục.

Ngày hôm sau, cậu đưa một xấp phân tích nhân vật cho đạo diễn Chử xem, lúc này cậu mới hiểu, đối phương muốn phân tích nhân vật thông qua cái nhìn của cậu, để quyết định cuối cùng nên dùng phiên bản nào.

Từ Lạc Dương lập tức cảm thấy áp lực tâm lý còn cao hơn cả núi Thái Sơn!

Về sau, Từ Lạc Dương thật sự cảm nhận được, vì sao Thích Trường An nói đạo diễn Chử quay phim là kiểu ý thức lưu điển hình. Bởi vì kịch bản hoàn toàn là giả thuyết, cơ bản sau khi quay phim, kịch bản ban đầu đều bị thay đổi hoàn toàn, thậm chí Từ Lạc Dương thường xuyên không rõ mình rốt cục đang quay cảnh nào, cơ bản là đạo diễn Chử miêu tả cảnh, để cậu tự cân nhắc phát huy như thế nào.

(Ý thức lưu: thể hiện đặc tính không cố định của ý thức; những hiểu biết mà cơ thể từng trải quả là một chỉnh thể thống nhất, nhưng nội dung trong ý thức lại không ngừng thay đổi, chưa bao giờ yên lặng bất động)

Nhưng được cái, đúng là giống như Thích Trường An đã nói, đạo diễn Chử rất kiên nhẫn, còn thích mài giũa và chăm sóc dạy bảo diễn viên, tự bản thân Từ Lạc Dương cũng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, diễn xuất của mình tiến bộ hẳn lên.

Qua năm ngày rèn luyện, Từ Lạc Dương liền bắt đầu vất vả ngày đêm quay gấp, bởi vì phân cảnh của ba "Tử Sở" lúc trước bị xóa hết, toàn bộ nội dung đều cần quay lại, thế là một vai phụ như cậu, còn bận rộn hơn cả nam nữ chính.

Nhưng mà cho dù có bận rộn đến đâu, thì một ngày ba bữa cơm, Từ Lạc Dương đều gửi tin nhắn cho Thích Trường An, nhắc nhở đối phương nhớ ăn cơm, buổi tối gửi thêm một tin chúc ngủ ngon nữa, rồi mới mệt mỏi ngã đầu liền ngủ.

Vào đoàn phim hai mươi ngày, Từ Lạc Dương gầy đi 4kg, cân nặng rơi xuống khoảng 60kg. Lúc này, đạo diễn Chử mới hài lòng.

Từ Lạc Dương nhìn mình mặc long bào hơi rộng trong gương, ở trong lòng đọc thầm một câu Thích Trường An đã từng nói —— hy sinh vì vai diễn, là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà thật sự thật sự rất muốn ăn thịt!

Thành phố B.

Thích Trường An mãi cho đến khi trời tối mới tỉnh lại. Buổi trưa đau dạ dày đến mức co giật, chẳng bao lâu sau ý thức liền không rõ ràng lắm. Anh mở mắt ra, phát hiện mắt phải lại mất thị lực. Mặc dù đã tập thành thói quen, cũng biết chỉ là tạm thời, nhưng trong lòng vẫn rất hoang mang.

Nhận ra bên cạnh có người, anh theo bản năng gọi một tiếng: *"Lạc Dương?"*

"Thích thiếu gia, là tôi, Lương Khưu."

"Là anh hả." Thích Trường An nằm thẳng ở trên giường, quần áo đã bị từng trận mồ hôi lạnh làm ướt nhẹp, anh ngồi dậy một cách hơi khó khăn: *"Anh đi giúp tôi xả nước, tôi muốn tắm."*

Lương Khưu trả lời một tiếng, rồi lại hỏi: *"Cậu muốn ăn chút gì không? Để tôi dặn nhà bếp nấu."* Lúc anh cho rằng đề nghị này sẽ bị Thích Trường An từ chối, thì nghe thấy câu trả lời.

"Làm một phần trứng gà xào cà chua," Thích Trường An dừng lại một lúc, giọng nhu hòa đi mấy phần: *"Thêm một bát canh trứng gà cà chua nữa."*

Lương Khưu phản ứng lại rất nhanh: *"Được, tôi sẽ đi dặn dò nhà bếp ngay."*Nói xong cũng bước nhanh đi ra khỏi phòng ngủ.

Chẳng mấy chốc không nghe thấy tiếng bước chân nữa, Thích Trường An ở lại trong phòng của khách sạn Blyton, không gian bên trong rất lớn, nhưng đồ dùng trong phòng rất ít, nên nhìn trong rất vắng vẻ. Sau khi yên tĩnh lại, ngay cả tiếng của máy điều hòa cũng có thể mơ hồ nghe thấy.

Anh nhắm mắt lại, mấy giây sau lại mở ra, cầm điện thoại ở trong tay. Mở khóa màn hình, quả nhiên, tin nhắn của Từ Lạc Dương đã gửi tới.

"*Trường An, hôm nay lạnh quá đi, tui đoán có thể tuyết sẽ rơi đó! Nhưng mà đạo diễn Chử nói, đúng lúc có thể quay phim ở trong tuyết, có thể tiết kiệm tiền. Anh ăn tối chưa? Giờ càng ngày càng lạnh, đồ ăn anh nhớ ăn nóng một chút, không thì sẽ bị đau dạ dày đó. Lát nữa phải đi nói chuyện kịch bản với đạo diễn và biên kịch, đến bây giờ tui vẫn cảm thấy đạo diễn Chử thật là đáng sợ QAQ.*"

Xem đi xem lại tin nhắn này mười mấy lần, Thích Trường An hốt hoảng cảm thấy, Từ Lạc Dương vẫn đứng ở bên cạnh mình, chứ chưa hề rời đi.

Hóa ra, trên thế giới này có một loại cô độc, chính là lúc em không ở bên cạnh tôi.

Anh nhớ cậu.

Thích Trường An tính toán thời gian, chắc Từ Lạc Dương vẫn đang bàn bạc kịch bản, không thể nhận điện thoại của mình. Suy nghĩ một lát, anh đứng dậy đi tắm rửa sạch sẽ, rồi ăn tối. Làm xong cả hai việc, mới qua năm mươi phút.

Do dự một lát, Thích Trường An nhấn vào weibo, lần lượt xem hết mấy tấm selfie mà Từ Lạc Dương post. Cảm thấy đạo diễn Chử chắc đã thả người, anh đợi thêm mấy phút, rồi mới gọi điện thoại qua.

"*Trường An?*" Từ Lạc Dương bắt máy rất nhanh, giọng nói còn mang theo ý cười: "*Tui vừa mới ra khỏi chỗ của đạo diễn, đang định gọi điện thoại cho anh, không ngờ tụi mình lại tâm ý tương thông nha!*"

"*Ừm.*" Thích Trường An nhắm mắt lại, ở trong đầu phác họa dáng vẻ của đối phương: "*Hôm nay có bận không?*"

"*Cũng tàm tạm, đã quen với tiết tấu và phong cách của đạo diễn rồi. Cơ mà, hôm nay lúc tui đi ra ngoài ăn, phát hiện có một tiệm cực kì ngon luôn, lúc tui ăn đã nghĩ, anh chắc sẽ thích đó. Tui ghi lại địa chỉ rồi, nếu như ngày nào đó tụi mình cùng tới thành phố điện ảnh Già La, tui sẽ dẫn anh tới ăn.*"

"*Được.*" Sắc mặt Thích Trường An vẫn trắng bệch chẳng có màu máu như cũ, trên môi vết máu rướm ra từ dấu răng đã kết vảy, màu sắc cực kỳ chói mắt. Nghe giọng Từ Lạc Dương, cả người anh dần dần thả lỏng.

"*Hôm nay anh có khó chịu không? Ăn tối chưa?*"

Tay Thích Trường An vẫn còn che dạ dày, nhưng giọng điệu vẫn giống như bình thường: "*Không khó chịu, ăn tối rồi, ăn một món một canh.*"

"*Ừm vậy thì được!*" Từ Lạc Dương lại lải nhải kể những việc đã xảy ra ngày hôm nay một lần giống như kể

sổ thu chi, sau đó lại nhỏ giọng oán giận, buổi trưa toàn bộ đoàn phim trừ cậu ra, mỗi người đều có đùi gà ăn, khiến cậu cảm nhận được một loại thương tâm khổ sở thấu tâm can.

Thích Trường An dỗ dành cậu: *"Lần sau tôi dẫn cậu đi ăn, muốn ăn bao nhiêu cũng được."*

Từ Lạc Dương cảm thấy linh hồn vỡ nát của mình trong nháy mắt đã được xoa dịu, nên vui vẻ nói: *"Anh Trường An tốt nhất!"* Mới vừa nói xong, cậu lại ngạc nhiên kêu lên: *"Trường An, chỗ tui có tuyết rồi!"*

"*Tuyết rơi rồi?"* Thích Trường An theo bản năng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rồi lại nhớ tới việc mình ở cách cậu ấy rất xa, nên thời tiết không giống nhau,

"*Ừm, tuyết hơi lớn."* Giọng Từ Lạc Dương rất vui vẻ: *"Thành Phố Lạc Dương hôm nay cũng có tuyết đó, trên weibo có rất nhiều người tag tui. Tui định đi đắp người tuyết, đắp xong sẽ gửi cho anh xem!"*

Hai người nói chuyện thêm nửa tiếng nữa, rồi mới cúp điện thoại.

Sau khi uống thuốc, Thích Trường An nhíu lông mày mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong ngực còn ôm món đồ chơi bằng bông Từ Lạc Dương tặng cho mình. Không biết ngủ được bao lâu, điện thoại di động bỗng vang lên tiếng nhắc nhở, Thích Trường An mở ra, nhìn thấy Từ Lạc Dương post weibo, tag anh vào.

Trong weibo mới nhất, là một tấm selfie Từ Lạc Dương đứng dưới đèn đường màu vàng ấm áp. Cậu rất sợ lạnh nên mặc một cái áo khoác lông thuần trắng, một vòng lông cổ màu trắng che hết phân nửa khuôn mặt, mặt mày cong cong nhìn ống kính.

"*Từ Lạc Dương: Lạc Dương tuyết rơi rồi, còn Trường An thì sao? @Thích Trường An."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tuyết rơi rồi, bỗng nhiên rất nhớ anh ấy.

33. Chương 33: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Ba

Thích Trường An nhìn câu này xuất thần một lúc, rồi lại từ từ bật cười.

"*Thích Trường An: Ừm, rơi rồi. // Từ Lạc Dương: Lạc Dương tuyết rơi rồi, còn Trường An thì sao? @Thích Trường An."*

Trong lòng anh đổ xuống một trận tuyết lớn.

Thế là lúc Lương Khưu tới, lập tức nhận ra tâm trạng Thích Trường An tốt hơn so với mấy ngày trước, anh thở phào nhẹ nhõm, đứng ở bên giường, dựa theo mức độ nặng nhẹ của công việc mà báo cáo.

"*Trường Ân thiếu gia buổi chiều gọi điện tới, mời cậu chủ trì cuộc họp hội đồng quản trị của khu vực Trung Quốc tổ chức ở thành phố B vào ba ngày sau, tài liệu đã chuẩn bị xong rồi, đến lúc đó tôi cũng sẽ đi cùng cậu.*"

Thích Trường An ngồi ở trên giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nhẹ gật đầu: "*Nói với anh cả, tôi sẽ giúp anh ấy ngăn cản.*"

"*Vâng.*" Lương Khưu nói tiếp: "*Thứ hai là vấn đề liên quan đến phim ảnh, gần đây cậu có kế hoạch nhận phim mới không? Có rất nhiều kịch bản đã được đưa tới studio rồi.*"

"*Tạm thời không nhận, chờ sau khi chiếu Tuyệt địa truy kích rồi tính tiếp.*"

"*Được.*" Lương Khưu gật đầu, đang định nói tiếp, đã nghe Thích Trường An nói: "*Anh gọi điện thoại cho Chử Vệ, bảo ông ta đừng khấu trừ đùi gà của Lạc Dương, nếu như ông ta thiếu tiền, tôi có thể đầu tư vốn, giúp ông ta bổ sung chỗ trống tài chính.*"

Lương Khưu phản ứng rất nhanh, mặc dù không biết vì sao chủ đề lại bị bẻ lái, nhưng vẫn trả lời rất nhanh: "*Vâng, Thích thiếu gia, tôi sẽ liên hệ với đạo diễn Chử ngay.*"

****

Thành phố điện ảnh Già La tuyết rơi liên tục năm ngày, toàn bộ đình đài lầu các đều được phủ lên một lớp tuyết, đi trên đường, sẽ khiến người ta có loại ảo giác mình đang xuyên việt. Mà cả đoàn làm phim cũng cực kỳ bận rộn, phó đạo diễn liệt kê hết những đoạn cần cảnh tuyết ra, đợi Chử Vệ chọn.

Từ Lạc Dương khoác một cái áo lông không có chút tạp màu giống như cáo trắng, đứng phía sau camera giám sát, đang thảo luận cảnh quay trước đó với Chử Vệ.

"*Cậu là Tử Sở, cậu nghĩ cảnh ban nãy, nên diễn như thế nào?*" Đạo diễn Chử cũng gầy đi không ít, trên người cũng quấn một cái áo lông màu đen hơi rộng, nói chuyện rất lạnh nhạt. Nhưng Từ Lạc Dương đã quen với cách nói chuyện như vậy của đối phương, còn rất tự nhiên mà đưa một nắm hạt dưa qua.

Chử Vệ lưỡng lự mấy giây, rồi cũng giơ tay nhận lấy, cùng cắn với Từ Lạc Dương.

"*Cảnh này, là Thành quý phi, không đúng, Thành thái phi muốn cầu phúc lợi cho gia tộc mình, bà ấy biết sự mê luyến mà hoàng đế dành cho mình, nên lớn mật câu dẫn.*" Từ Lạc Dương rút lại trong áo lông cáo màu

trắng, suy tư mất mấy giây: *"Về tâm trạng và phản ứng của Tử Sở, quan điểm của cháu và chú lại khác nhau. Đối với Tử Sở mà nói, lúc trước bị Thành quý phi đem ra đùa bỡn, làm cho hắn đối với những thứ như tình dục có cảm giác sợ hãi theo bản năng. Hơn nữa hắn còn thường xuyên bị Thành quý phi bắt nghe góc tường của bà ta và hoàng đế này nọ, vậy nên Tử Sở rất sợ hãi loại chuyện này. Mà hắn mến mộ người phụ nữ này, thuộc phương diện tinh thần nhiều hơn, tình cảm rất phức tạp."*

Đạo diễn Chử nhìn hình ảnh chiếu lại trong camera giám sát, đúng là có loại cảm giác trái ngược: *"Ví dụ?"*

"Thành quý phi là người trưởng thành có quyền có thế, có thể hoàn toàn khống chế cuộc sống của Tử Sở – khi đó vẫn còn là trẻ con, Tử Sở sùng bái loại năng lực khống chế này. Đồng thời, Thành quý phi cũng là một người phụ nữ quyến rũ, bà ấy thỏa mãn ảo tưởng của Tử Sở trong quá trình trưởng thành."

Thấy đạo diễn Chử như có điều suy nghĩ mà gật đầu, Từ Lạc Dương nói tiếp: *"Mặt khác, Thành quý phi lại dùng thân phận mẫu thân nuôi dưỡng Tử Sở lớn lên, vậy nên Tử Sở không tự chủ được mà gửi gắm toàn bộ kỳ vọng của mình đối với mẫu thân vào Thành quý phi. Do đó, trong cảnh Thành quý phi câu dẫn Tử Sở này, Tử Sở sẽ không bị tình dục làm con tim mù quáng, mà chỉ có thể sợ sệt, thậm chí là chạy trốn."*

Chử Vệ nhìn Lạc Dương, không nói ra ý kiến khác: *"Được, cậu là Tử Sở, cứ quay theo lời cậu nói đi."* Nói xong, ông nhìn về staff đang dành thời gian nghỉ ngơi: *"Cảnh đã bố trí xong, chuyên viên ánh sáng, cho cậu 15 phút chuẩn bị."*

Thấy không có chuyện của mình, Từ Lạc Dương đang định tới bên cạnh ngồi một lúc, thì thấy đạo diễn Chử bỗng nhiên quay đầu lại, hỏi cậu: *"Đùi gà buổi trưa có ngon không?"*

"Ngon!" Hai ngày nay đoàn phim lại bắt đầu phát đùi gà, cậu đã chuẩn bị tâm lý, không ngờ lại có phần của cậu, Từ Lạc Dương lập tức cảm thấy toàn bộ thế giới đều rất tốt đẹp.

Chử Vệ gật đầu: *"Ừ, đùi gà cực kỳ đắt."*

"??"

Từ Lạc Dương ngồi xuống băng ghế nhỏ ở bên cạnh, rất nhanh đã ném nghi ngờ trong lòng đi, cậu cầm điện thoại ra, tranh thủ thời gian gửi tin nhắn với Thích Trường An.

20 phút trước Thích Trường An có gửi ảnh tới, ảnh chụp là một cây tiên nhân chưởng, Từ Lạc Dương phóng to ảnh ra, vui mừng gõ chữ gửi qua: *"Không chết thật kìa!"*

Có thêm yêu lực của Trường An có khác!

Lúc trước cậu đem tiên nhân chưởng tới trấn Tần Lí, rồi còn ôm tới thành phố điện ảnh Tầm Dương, về sau trời lạnh, mới bảo Trịnh Đông mang giúp về thành phố B. Lâu như thế không có ai chăm, vậy mà vẫn còn sống.

Nói chuyện chưa được mấy câu, đạo diễn Chử đã gọi người, Từ Lạc Dương vội vã gõ bùm bùm một câu gửi qua: *"Tui quay phim đây, quay xong rồi nói chuyện!"*

Cùng lúc đó, Thích Trường An đang cầm điện thoại, đứng ở bên giường trong phòng ngủ Từ Lạc Dương. Anh giơ tay ra ôm lấy cái gối màu trắng tinh, chầm chậm chôn đầu vào, hít sâu một hơi ——

Con mãnh thú trong lòng bởi vì không được gặp người ấy mà dần dần trở nên nóng nảy, lại lần nữa được trấn an.

****

Thời gian ở đoàn phim đều trôi qua cực kỳ nhanh, Từ Lạc Dương xem lịch, ngã vào trên giường lớn của khách sạn, thở dài một tiếng: *"Mới không chú ý cái mà đã quay hai mươi mấy ngày rồi! Diễn xong vai hoàng đế này, có lẽ em sẽ bị tâm thần phân liệt mất."*

Không biết có phải vì nhập diễn hơi sâu hay không, mà cậu cảm thấy gần đây tính tình mình không tốt lắm, giống như bị vai diễn ảnh hưởng vậy. Tình huống như thế này, lúc trước cậu quay Lối rẽ , cũng từng gặp trên người Thích Trường An.

Lúc quay đến nửa phần sau, Thích Trường An rõ ràng trở nên ít nói hơn, thường xuyên trầm mặc mà ngẩn người, vẻ mặt và động tác giống vai diễn trong phim như đúc.

Trịnh Đông ngồi trước máy tính, chỉ đạo trợ lý tuyên truyền Tiết Huỳnh kiểm soát hướng đi của đề tài từ xa, nghe thấy Từ Lạc Dương cảm thán, bèn an ủi cậu, *"Quay rất tốt, sau khi đóng máy, cậu ngủ hai giấc ăn hai chầu thịt nướng chắc là sẽ trở lại bình thường."* Chưa cho Từ Lạc Dương thời gian phản bác, anh lại hỏi: *"Cậu sao lại nói chuyện với Lâm Vi Na vậy?"*

Từ Lạc Dương vươn mình ngồi dậy, tỏ vẻ tủi thân: *"Em cũng không biết, cổ là nữ ba diễn công chúa của nước đối thủ, em chưa từng quay một cảnh nào với cổ cả! Mà lúc đó không phải anh cũng ở đó sao? Em ăn sáng ở khu phục vụ bữa sáng của khách sạn, cổ tự bưng khay thức ăn tới ngồi, từ đầu đến cuối em và cổ chỉ nói với nhau tổng cộng năm câu, tính cả câu chào buổi sáng và tạm biệt luôn rồi đó."*

Nói xong, Từ Lạc Dương nhăn mặt: *"Không ngờ cổ lại kêu người lặng lẽ chụp hình lại, còn trực tiếp giật tít bảo em và cổ cùng ăn trưa, chuyện trò vui vẻ nữa!"*

Trịnh Đông đang định nói, Lâm Vi Na này tâm cơ thâm trầm, rất có dã tâm, ít tiếp xúc mới tốt, không chừng ngày nào đó sẽ bị xem là bàn đạp. Kết quả lại nghe thấy Từ Lạc Dương nói tiếp: *"Làm hại em vừa nhìn thấy tin tức, phải vội vội vàng vàng giải thích cho Thích Trường An, em với người này không thân, mọi việc đều là vô căn cứ, em vô tội."*

Nhíu ấn đường lại, Trịnh Đông trực tiếp bắt được trọng điểm: *"Cậu bị lôi kéo tạo scandal, vì sao phải vội vội vàng vàng giải thích cho Thích Trường An?"*

"Hả?" Từ Lạc Dương ngồi xếp bằng, khó hiểu nhìn Trịnh Đông: *"Chẳng lẽ không nên giải thích hả"*

"Lẽ nào nên giải thích?"

Từ Lạc Dương cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi lấy cớ: *"Em và ảnh là bạn tốt đó, loại scandal này, chắc chắn không thể để ảnh hiểu lầm được."*

Trịnh Đông híp mắt, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Từ Lạc Dương, hơi không nắm chắc trạng thái bây giờ của Từ Lạc Dương —— chẳng lẽ thật sự coi Thích Trường An là bạn tốt ư?

Cảm thấy ánh mắt hiện tại của Trịnh Đông rất áp bức, Từ Lạc Dương vội vã thay đổi đề tài: *"Đúng rồi anh Trịnh, chuyện này em có cần tỏ thái độ không?"*

"Không cần, trong lòng chúng ta đều hiểu, tin tức và ảnh đều là Lâm Vi Na tung ra, nhưng fan và quần chúng ăn dưa không biết. Vậy nên anh tỏ thái độ rồi, còn bảo Tiết Huỳnh dẫn dắt tình hình, chắc không có chuyện gì đâu."

Nói xong, Trịnh Đông đưa điện thoại cho Từ Lạc Dương: *"Cô ta dám xào, anh dám phốt. Nhưng gần đây cậu có làm gì thì cảnh giác một chút, khoảng thời gian này cậu độ hot đề tài rất cao, có chuyện hay không có chuyện cũng lên hotsearch, đương nhiên sẽ khiến người ta muốn tới cọ nhiệt."*

"Oh, được." Từ Lạc Dương mở phần mềm ra, thì thấy Trịnh Đông đã share lại bài post trên weibo gốc đăng chuyện xấu kia, giọng điệu rất nhẹ nhàng: *"Tôi và Lư Địch cũng ở bên cạnh, vì sao lại không chụp tụi tôi vào luôn? Thợ chụp hình không đủ chuyên nghiệp nha! Với cả, thời gian và địa điểm cũng sai rồi, đây là khu ăn sáng của khách sạn, mọi người buổi sáng đóng phim đều rất bận rộn."*

Từ Lạc Dương xem xong, nhìn Trịnh Đông chỉ cần mấy câu đã giải thích rõ ràng, dây cung trong lòng mới buông lỏng, cậu tiện tay ấn vào weibo gốc, sau đó phát hiện, khu vực bình luận đã tràn ngập comment, toàn bộ đều là "Cổ Thành cp tìm hiểu một chút nha".

Bị đội hình chỉnh tề chọc cười, Từ Lạc Dương nhanh chóng cap hình lại gửi cho Thích Trường An, còn gõ một câu: *"Thích tiên sinh, Cổ Thành cp tìm hiểu một chút nha."*

Lúc Thích Trường An nhận được ảnh, anh đang ăn cơm trưa.

Lương Khưu lấy hết thuốc Thích Trường An phải uống sau khi ăn xong tới, liếc nhìn món ăn trên bàn, anh hơi nghi ngờ —— chẳng lẽ khẩu vị của Thích thiếu gia thay đổi rồi ư? Cái sự kết hợp thần kỳ của trứng gà xào cà chua và canh cà chua trứng gà này, Thích thiếu gia đã ăn liên tục mấy ngày rồi. Nhưng anh không dám hỏi nhiều, mà chỉ im lặng đứng bên cạnh.

Sau khi trả lời tin nhắn của Từ Lạc Dương, Thích Trường An mới hỏi: *"Bên Chử Vệ đã trả lời chưa?"*

"Rồi ạ, trưa nay gọi điện thoại qua, tài vụ của đoàn phim đã gửi số liệu tài chính bị thiếu tới." Lương Khưu dừng một lát: *"Hôm nay trong điện thoại đạo diễn Chử có nhắc tới việc Từ tiên sinh bị thương ở tay."*

Tay cầm đũa hơi dừng lại, Thích Trường An ngẩng đầu nhìn Lương Khưu: *"Xảy ra chuyện gì?"*

"Từ tiên sinh hai ngày gần đây đang quay cảnh chiến tranh, cần phải giương cung, chắc là dây cung ma sát vào tay. Thêm nữa nhiệt độ ở thành phố điện ảnh Già La rất thấp, vậy nên da dẻ trong lòng bàn tay bị nứt nẻ." Nhận ra Thích Trường An không có biểu cảm gì, Lương Khưu cẩn thận bổ sung thêm một câu: *"Từ tiên sinh chắc là không muốn cậu lo lắng, nên mới không nhắc đến."*

"Tôi biết." Thích Trường An do dự nửa phút, vẫn nói: *"Anh sắp xếp một chút, hôm nay tôi muốn tới chỗ Lạc Dương."*

Bởi vì tuyết rơi nên máy bay tới trễ, lúc Thích Trường An tới trường quay, đã mười một giờ đêm. Chử Vệ đứng trong đại sảnh khách sạn, thấy người đến gần hỏi: *"Đến nhanh như vậy hả?"*

"Ừ." Thích Trường An gật đầu: *"Cậu ấy đâu?"*

"Ngủ từ lâu rồi," đối với Thích Trường An, Chử Vệ rõ ràng nói nhiều hơn bình thường một chút: *"Mấy ngày nay đang quay cảnh chiến tranh mùa đông, khôi giáp trên người Tử Sở đều nặng hơn 10kg, còn phải cưỡi ngựa giương cung vác đao lớn, rất mệt mỏi, cậu ấy cơ bản toàn ngã đầu cái là ngủ liền."*

"Đạo diễn Chử."

"Sao?"

Bước chân Thích Trường An dừng lại, giọng điệu nghiêm túc: *"Cậu ấy là Lạc Dương, không phải Tử Sở."*

Chử Vệ bật cười, dẫn người đi vào thang máy, ấn xuống tầng trệt, giọng điệu rất thoải mái: *"Lạc Dương của cậu ở trong mắt tôi, chính là Tử Sở."* Nói xong lại nói tiếp: *"Cậu ấy rất cố gắng, lại chịu được khổ, chưa bao giờ dùng thế thân, là một diễn viên giỏi."*

Thích Trường An mỉm cười, giọng điệu rất tự hào: *"Cậu ấy đương nhiên là diễn viên giỏi rồi."*

Nhìn thấy vẻ mặt của Thích Trường An, Chử Vệ lập tức không muốn khen ngợi Từ Lạc Dương nữa —— người trước mặt phổng mũi rồi.

Cầm thẻ phòng Chử Vệ đưa, Thích Trường An mở cửa phòng Từ Lạc Dương ra, bên trong rất yên tĩnh, chỉ có một chiếc đèn ngủ nhỏ ở trong góc phát sáng. Trở tay đóng cửa lại, anh kiên nhẫn đứng yên năm phút, đợi khí lạnh trên người tán đi sạch sẽ.

Chân đạp trên thảm trải sàn, hô hấp Thích Trường An hơi căng thẳng —— đã hai mươi sáu ngày không nhìn thấy cậu rồi.

Từ Lạc Dương cuộn tròn trên giường, trong ngực ôm một cái gối màu trắng xõa tung, ngủ rất say. Thích Trường An nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của đối phương, chỉ cảm thấy tất cả nhớ nhung, bất an, khát khao trong lòng đều được gột rửa sạch sẽ.

Một lúc lâu sau, anh mới nửa quỳ trên tấm thảm ở bên cạnh giường, nương theo ánh đèn lờ mờ, nhìn rõ trong lòng bàn tay của đối phương, da đã bắt đầu bị nứt nẻ.

Lấy thuốc mỡ ra, giọng nói Thích Trường An rất nhẹ rất dịu dàng: *"Náo Náo, tay có đau không? Tôi giúp em bôi thuốc được không?"*

Vài giây sau, Từ Lạc Dương ngoan ngoãn chìa tay ra, không tỉnh, mà chỉ cọ cọ cái gối đang ôm, mơ mơ hồ hồ nói: "*Anh Trường An? Ưm, đau."*

Sau khi tỉ mỉ bôi một lớp thuốc trên lòng bàn tay Từ Lạc Dương, Thích Trường An vẫn duy trì tư thế đó, yên lặng lắng nghe tiếng hít thở của Từ Lạc Dương. Mãi đến khi chân tê rần mới đứng lên, nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Cuối hành lang, Chử Vệ đang chơi rắn săn mồi, nghe thấy tiếng bước chân, ông ngẩng đầu nhìn Thích Trường An: *"Nhanh vậy đã ra rồi à?"*

"Ừ, cậu ấy đang ngủ."

Chử Vệ hơi ngạc nhiên nhíu mày: *"Không đánh thức cậu ấy hả?"*

"Cậu ấy mệt lắm rồi, ngủ thêm một lát quan trọng hơn."

Chử Vệ không nói thêm gì nữa, mà quay qua hỏi: *"Có cần đặt phòng cho cậu nghỉ ngơi một chút không? Đêm nay ở đây đúng không?"*

Thích Trường An lắc đầu: *"Không cần phiền phức như vậy, sáng mai có hội nghị phải tham gia, Lương Khưu đợi tôi ở dưới lầu, tôi trực tiếp tới sân bay luôn."*

Chử Vệ nhìn hạt tuyết trên áo khoác của anh hóa thành vệt nước, cảm khái: *"Chúng ta quen nhau đã ba năm rồi, tôi vốn nghĩ tính tình cậu rất lãnh đạm, còn kỳ quái mà không thích tiếp xúc tứ chi với người khác, chắc chắn sẽ vẫn cô đơn một mình mà sống."*

Thích Trường An không lên tiếng, chỉ mỉm cười.

"Yên tâm quay về đi, cậu đầu tư một khoản tiền lớn như thế, tôi sẽ không khấu trừ đùi gà của cậu ấy nữa."

"Còn phải chỉ bảo diễn xuất cho cậu ấy."

Chử Vệ hơi ghét bỏ nhìn Thích Trường An: *"Được rồi được rồi, biết rồi, đúng là nhiều chuyện."*

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Từ Lạc Dương tắt đồng hồ báo thức ngồi dậy, mở nửa con mắt uống một ngụm nước lạnh, bị lạnh đến mức lập tức tỉnh táo luôn.

Sau đó cậu phát hiện, vết nứt nẻ trong lòng bàn tay mình không đau nữa. Cúi đầu nhìn tay mình, Từ Lạc Dương nhận ra trên vết nứt hình như bôi một lớp gì đó, vẫn còn hơi trơn.

Cậu cẩn thận nhớ lại, tối qua quay phim xong quá mệt, trở về tắm xong trực tiếp đi ngủ luôn, buổi tối… buổi tối hình như cậu mơ thấy Thích Trường An? Ể, chẳng lẽ đại yêu quái tới trong mơ giúp cậu trị liệu vết thương hả?

Trong lúc lơ đãng, Từ Lạc Dương nhìn thấy trên tủ đầu giường có đặt một tuýp thuốc mỡ, đóng gói màu trắng, phía trên in một chữ "Thích", đánh số 20.

!!

Vén chăn lên xuống giường, Từ Lạc Dương chẳng thèm mặc dép mà chạy đi tìm trong tìm ngoài cả căn phòng một lần, không có ai cả, thế là cậu lại vội vội vàng vàng ra ngoài gõ cửa phòng đạo diễn.

Chử Vệ ngay cả áo khoác còn chưa mặc, mở cửa nhìn thấy cậu hình như cũng chẳng ngạc nhiên.

Từ Lạc Dương thở một hơi: *"Trường An tới hả?"*

"Ừ, đã tới."

Nghe thấy câu trả lời này, Từ Lạc Dương lập tức phản ứng lại: *"Đến, xong lại đi rồi?"*

Chử Vệ gật đầu: *"Ừ, đến lúc nửa đêm, tôi đưa thẻ phòng của cậu cho cậu ấy, nhưng cậu ấy chỉ nán lại nửa giờ rồi đi, bảo là trưa nay có việc, vậy nên suốt đêm phải quay về."*

Từ Lạc Dương trở lại phòng mình, ngã ở trên giường, nhìn thuốc mỡ vẫn còn nắm ở trong tay, kêu lên một tiếng "ngao". ——

Từ Lạc Dương, mày là heo sao? Người ta bôi thuốc xong mà vẫn không tỉnh! Tức quá đi!

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Từ Náo Náo, ta rất thất vọng về mi QAQ

(Lê lết 3 tháng trời mà mới được 1/3 bộ truyện, bao giờ mới xong đây trời ơi, biết thế đừng có ôm cho rồi.)

34. Chương 34: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Tư

Qua ngày 10 tháng 2, bầu không khí bên trong đoàn phim dần dần bắt đầu vội vàng hẳn lên. Từ Lạc Dương đứng trước gương to, stylist và trợ lý đang khoác khôi giáp lên người cậu, bởi vì quá nặng, Lư Địch còn phải ở bên cạnh giúp một tay.

Nhận được ánh mắt của Lư Địch, Từ Lạc Dương ho nhẹ một tiếng, mở miệng cười: *"Chị Phương, chỉ còn một tuần nữa là tết rồi, tới tết, đoàn phim mình có được nghỉ không?"* Nói xong, cậu lại tỏ vẻ hồi hộp đợi đáp án.

Đường Phương chẳng chút uyển chuyển nói: *"Dựa theo thông lệ ngày trước, thì không nghỉ đâu."*

Chử Vệ quay phim trong nước và ngoài nước, để nâng cao năng suất, tiết kiệm thời gian của staff trong đoàn phim, cho nên có hẳn một ê-kíp thành viên cố định. Giống như stylist Đường Phương, đã đi theo Chử Vệ quay mấy bộ phim rồi, nên vô cùng hiểu rõ thói quen của đạo diễn.

Nghe thấy câu trả lời này, Từ Lạc Dương và Lư Địch liếc mắt nhìn nhau, trái tim hai người đều vỡ thành tám mảnh.

Nhưng quay phim cường độ cao khiến Từ Lạc Dương vừa bước ra khỏi phòng hóa trang, đã theo bản năng mà thu hồi lại tâm tư buồn phiền do tết âm lịch không được nghỉ. Đang là rạng sáng, ngoài lều vải lớn, đuốc nhuộm đỏ màn đêm, diễn viên quần chúng thân mặc áo giáp đã vào vị trí của mình, đạo diễn Chử đứng trên cái giá cao hơn một mét, đang điều chỉnh thiết bị. Từ Lạc Dương không cần ai nhắc nhở, tự giác đứng ở chỗ đã được chỉ định.

Cơ mà cậu mới đứng được hai phút, chuyên viên ánh sáng lại ngẩng đầu cãi nhau với đạo diễn Chử ở trên giá, đạo diễn Chử nói chuyện vừa lạnh nhạt vừa độc miệng, chuyên viên ánh sáng thì giống như pháo đốt, vì tranh luận cảnh này nên điều chỉnh ánh sáng như thế nào, xu thế chiến tranh thăng cấp một cách nhanh chóng.

Xem ra trong vòng mười phút chắc chắn cũng chẳng ra được kết quả, Từ Lạc Dương lại không muốn bị bất kỳ bên nào kéo vào chiến cuộc, bèn bưng băng ghế nhỏ ngồi xa một chút, còn rất an nhàn thoải mái mà bắt đầu bôi thuốc lên lòng bàn tay mình —— thuốc mỡ Thích Trường An mang tới hiệu quả cực kỳ tốt, chưa được mấy ngày, vết thương đã gần như khép lại, chỉ còn lại mấy vết sẹo nhợt nhạt.

Suy nghĩ một chút, Từ Lạc Dương lại bảo Lư Địch dùng di động chụp cho cậu một bức toàn thân, xác định người trong hình tư thế đầy oai hùng, lúc này mới gửi cho Thích Trường An, còn bổ sung thêm một câu tự đánh giá mình: *"Trẫm cực kỳ tràn đầy uy nghi thiên tử!"*

Từ Lạc Dương vốn nghĩ đã hơn bốn giờ sáng rồi, Thích Trường An chắc là đang ngủ, không ngờ đối phương lại trả lời ngay: "*Ngô Hoàng quốc vận long xương.*" Rõ ràng là vẫn chưa ngủ.

Nhìn câu nói đó, tay đang gõ chữ của Từ Lạc Dương dừng lại, cậu dứt khoát gửi tin nhắn thoại qua: *"Trường An, có phải là thân thể anh khó chịu không?"*Mỗi lần cậu gửi tin nhắn thoại qua, miễn là Thích Trường An thuận tiện, thì đều sẽ gửi tin nhắn thoại lại cho cậu.

Lần này Thích Trường An trả lời lại chậm hơn một chút: *"Uống thuốc xong thì không khó chịu nữa rồi."*

Từ Lạc Dương hiểu rất rõ giọng điệu của Thích Trường An, nghe ra trong câu nói này rõ ràng hơi suy yếu, cậu đang lo lắng, trên màn hình lại nhảy ra một tin nhắn: *"Có thể gọi video không?"*

Chẳng hề nghĩ ngợi gì, Từ Lạc Dương lập tức gửi lời mời gọi video qua. Rất nhanh, Thích Trường An đã xuất hiện trên màn hình điện thoại. Anh chắc là đang dựa trên đầu giường, sắc mặt tái nhợt, mặc đồ ngủ màu đen, cổ áo lỏng lẻo, có thể nhìn thấy cả xương quai xanh.

Theo bản năng tiến lại gần hơn một chút, Từ Lạc Dương lo lắng: *"Sao anh lại gầy vậy? Ăn không vào ư?"*

"*Ừ, thời tiết lạnh quá, nên khẩu vị không tốt lắm, nhưng mà không có chuyện gì lớn."* Thích Trường An nhìn tạo hình cả người mang trọng giáp của cậu, cười nói: *"Ngô Hoàng sáng sớm đóng phim hả?"*

Cảm thấy từ "Ngô Hoàng" được Thích Trường An nói ra, tự nhiên rất quyến rũ, Từ Lạc Dương giơ tay đụng vào kim quan mang trên đầu, cẩn thận gật đầu: *"Đúng vậy, cảnh cần quay lần này rất vĩ đại."* Vừa nói, cậu vừa cầm điện thoại quay một vòng, cho Thích Trường An xem cảnh tượng ở xung quanh: *"Tui còn đỡ, lúc nãy còn tranh thủ thời gian ngủ được ba tiếng, nhóm đạo diễn Chử mới vất vả, phải thức suốt cả đêm luôn."*

Cậu lại dùng ngón tay chọt chọt màn hình: *"Có đỡ hơn chút nào không? Lương Khưu có ở bên cạnh anh không?"*

"Có, anh ta ở sát vách." Thích Trường An thả lỏng tựa trên gối đầu, mỉm cười nói: *"Sau khi nhìn thấy cậu, thì đỡ hơn nhiều rồi."*

Tim đập loạn, vành tai Từ Lạc Dương hơi nóng lên, đúng lúc nhìn thấy đạo diễn Chử đang dùng tay ra hiệu với mình, thế là cậu vội vàng nói: *"Đạo diễn Chử đang gọi, anh nhất định nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, nhớ uống thuốc, chú ý sức khỏe nha."*

Nhìn sắc mặt mang bệnh nhưng vẫn cười với mình của Thích Trường An, trong lòng cậu dâng lên một trận chua xót, không khỏi nói: *"Anh phải khỏe mạnh đó."*

Thích Trường An gật đầu: *"Được, cậu đi quay phim đi, tôi ngủ ngay đây."*

Sau khi tắt video, Từ Lạc Dương ném điện thoại cho Lư Địch cầm, suy nghĩ một chút lại không yên lòng, nên dặn dò: *"Nếu như Trường An gọi điện thoại tới, thì phải nhắc nhở anh đó, nếu anh đang quay phim, thì ra hiệu cho anh."*

Lúc nói câu này, cậu đã tưởng tượng ra bảy bảy bốn chín cách giả vờ NG.

Thấy Lư Địch gật đầu, Từ Lạc Dương mới đi tới sau máy quay.

Cảnh này là Hoàng đế Tử Sở ngự giá thân chinh, trừng phạt võ tướng. Tử Sở tính cách quỷ dị dễ thay đổi, rất khó lấy lòng, thủ đoạn cứng rắn, cũng không phải là một Hoàng đế nghe khuyên giải, nghe thấy quân địch liên tiếp đánh hạ ba thành, bèn tự mình áp tải lương thảo tới tiền tuyến.

Lúc này, Tử Sở ngồi trên đài cao, vùng hoang dã có tiếng gió thổi vù vù, bó đuốc bốc cháy làm đêm tối đổi thành ban ngày, Rồng đen năm vuốt thêu trên chiến kỳ lớn trông như sắp cắn người.

Hắn đang thưởng thức một chiếc cốc bằng ngọc lưu ly màu xanh biếc trên tay, môi ngả ngớn màu đỏ sẫm, âm cuối hơi cao lên: *"Các vị tướng quân sao không nói gì hết?"*

Tướng lĩnh ngồi phía dưới không ai dám ngẩng đầu.

Nụ cười của Tử Sở càng thêm sâu, đột nhiên hắn ném cái cốc bằng ngọc lưu ly ra ngoài, "choang" một tiếng, mảnh vỡ văng tung tóe. Hắn đứng lên, chân trái trực tiếp giẫm lên bàn trà trước mặt, thân thể nghiêng về phía trước, ánh mắt nham hiểm, tự tiếu phi tiếu, *"Đều coi trẫm là thằng ngốc đúng không? Tưởng rằng trẫm bị vây hãm ở trong thâm cung, được nuông chiều từ bé, không chịu được khổ sở, nên chẳng biết gì cả đúng không?"*

Nói xong, hắn thả chậm tốc độ nói, dặn dò thị vệ ở trước mặt: *"Kéo ba vị đại tướng quân Vương, Dương, Triệu của trẫm ra ngoài chém."*

Cận vệ hành động rất nhanh, lập tức kéo người đi ra ngoài.

Tử Sở lúc này mới dừng lại lần nữa, chậm rãi nói: *"Muốn lui giữ hai thành, chắp tay dâng thành trì cho*

người ta, tất cả đều lấy tội danh phản quốc để luận xử, các khanh có muốn thử không?"

Chúng võ tướng ào ào quỳ xuống: *"Thần không dám!"*

Tử Sở có chút gầy yếu xoay người lại, nhìn bức vẽ hành quân tác chiến cực lớn trên khung gỗ: *"Nên cút thì phải cút, dưới chân là lãnh thổ của trẫm, nửa bước cũng không cho!"*

Quay cảnh đó trọn vẹn trong một lần, sau khi đạo diễn Chử kêu dừng lại, thì đứng sau camera giám thị, vừa tỉ mỉ xem lại những đoạn phim đã quay, vừa cùng chuyên viên ánh sáng thương lượng.

Thấy tạm thời không có chuyện của mình nữa, Từ Lạc Dương trực tiếp ngồi xuống đất, đè lên một đám cỏ khô lớn. Khôi giáp trên người quá nặng, đang là mùa đông, mà cậu lại đổ một thân mồ hôi.

Lư Địch cầm ly giữ nhiệt chạy chậm tới: *"Thích tiên sinh không điện thoại tới."*

"Ừm, dù sao thì cậu cũng phải chú ý đó." Từ Lạc Dương uống mấy ngụm nước, ngẩng đầu nhìn trời: *"Nói chứ đêm 30 còn phải ở trong đoàn phim để quay phim, ở vùng hoang dã này, gió rất lớn, anh luôn cảm thấy giờ lạnh thấu tim rồi."*

Lư Địch gật đầu liên tục, tỏ vẻ tán thành.

Từ Lạc Dương vặn nắp ly lại: *"Cùng nhau chịu khổ không bằng một mình chịu khổ, cậu bắt đầu nghỉ từ giao thừa đi, mùng ba rồi quay lại, quay về ở cạnh ba mẹ cậu, nếu không chú dì cũng sắp không nhớ được mặt mũi cậu luôn rồi."*

Thấy Lư Địch định từ chối, cậu mỉm cười vỗ vỗ vai đối phương: *"Ba mẹ đều ở nhà chờ cậu, tốt lắm đó. Với lại không phải mẹ cậu sắp xếp cho cậu đi xem mắt ư? Tranh thủ sớm ngày thoát kiếp FA đi Địch Tử à!"*

Lư Địch hơi xấu hổ, sờ sờ gáy: *"Vậy được, mùng ba em sẽ quay lại."*

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, buổi sáng hôm giao thừa, đạo diễn Chử tìm thấy lương tâm, tuyên bố toàn bộ đoàn phim có hai ngày nghỉ, mùng hai sẽ bắt đầu quay phim lại.

Bởi vì quá kích động, Từ Lạc Dương mặc khôi giáp hơn 10kg, cứ thế chạy tới ôm đạo diễn một cái, không ngờ đạo diễn không chịu được sức nặng này, trực tiếp đặt mông xuống đất, dẫn tới xung quanh một trận cười vang.

Từ Lạc Dương hơi luống cuống đứng tại chỗ: *"Đạo diễn, cháu vẫn có thể nhận được bao lì xì chứ?"*

Chử Vệ gương mặt lạnh lùng đứng lên: *"Tìm Thích Trường An mà hỏi, tôi không phát đâu!"*

"..."

****

Từ Lạc Dương đến thành phố B vào buổi chiều, lúc ở trên máy bay còn bị mấy fan nhận ra, thế là cho chữ ký mua chuộc đối phương giúp giữ bí mật. Fan cũng rất phối hợp, trước khi đi còn nhỏ giọng nói: *"Hy vọng cậu và Thích tiên sinh năm mới vui vẻ!"*

Xuống máy bay, Từ Lạc Dương đem chuyện này và lời của fan, từ đầu đến cuối gửi cho Thích Trường An, sau đó lại gửi thêm một cái meme *"Cầu xin đại lão phát tiền lì xì"*.

Lúc cậu lấy hành lý, thì nhìn thấy Thích Trường An thật sự phát cho cậu 12 bao lì xì, mỗi cái đều là 888. Vui mừng lần lượt nhận lấy, Từ Lạc Dương lại vội vàng gửi một tin nhắn thoại qua, giọng điệu vô cùng nịnh bợ: *"Thích tiên sinh năm mới vui vẻ, sang năm thân thể khỏe mạnh, công việc suôn sẻ!"*

Thích Trường An vẫn như cũ trả lời rất nhanh: *"Ừ, Náo Náo cũng năm mới vui vẻ."* Anh lại hỏi: *"Về thành phố B rồi hả?"*

"Ừm, vừa mới xuống máy bay." Từ Lạc Dương lại gửi tiếp một tin nhắn: *"Vốn tưởng phải ăn tết ở đoàn phim, không ngờ đạo diễn Chử lại trở nên tốt bụng như vậy!"*

Chợt nghe thấy có người gọi tên mình, Từ Lạc Dương vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy một vòng lớn fan tụ tập ở đằng trước, trên tay đều cầm bảng đèn led viết tên cậu.

Từ Lạc Dương không mang theo quản lý không mang theo trợ lý vẻ mặt mơ màng —— đậu má, fan của tui toàn là FBI à?

Nhưng từ trước đến giờ hai bên đều rất ăn ý, Từ Lạc Dương đi tới, nâng giọng: *"Năm mới vui vẻ nhé các cô gái, tui sẽ đứng tạo dáng hai phút, các bạn tùy ý chụp ha? Chụp xong thì thả tui về đi, cuối năm rồi, trong nhà đều đợi ăn tất niên đấy."*

Fan bị vẻ mặt vô cùng đáng thương của cậu chọc bật cười, sôi nổi nói được. Vừa tới hai phút, thì rất tự giác nhường đường cho cậu đi.

Cơ mà trong nhà Từ Lạc Dương cũng chẳng có ai chờ cậu cùng ăn tất niên, mở cửa nhà ra, bên trong yên lặng, không dính một hạt bụi, rất sạch sẽ, chỉ là không có hơi người. Cậu để vali hành lý ở sảnh trước, rồi trực tiếp đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó ngã ở trên giường, định ngủ thẳng một giấc tới mùng 1 tết luôn.

Đang mơ mơ màng màng, thì lờ mờ nghe thấy tiếng chuông cửa. Từ Lạc Dương mang theo mái tóc lộn xộn rời giường, xỏ dép lê đi tới cửa, cậu vừa dụi mắt vừa nghĩ, phí tài sản đã nộp rồi, chẳng gọi thức ăn ngoài, cũng chẳng có đồ chuyển phát nhanh, ngay cả anh Trịnh cũng đã về nhà ăn tết với người nhà rồi, lúc này

ai sẽ tìm cậu chứ?

Lúc cậu mở cửa, thấy rõ người đứng ở cửa là ai, đầu óc Từ Lạc Dương lập tức giống như bị mắc kẹt, cậu lẩm bẩm gọi: *"Trường An?"*

Cậu vốn không hề nghĩ tới, người gõ cửa sẽ là Thích Trường An.

Từ ngày 18 tháng 1 đến giờ, đã tròn một tháng cậu chưa gặp Thích Trường An rồi. Tầm mắt dính trên mặt đối phương, chẳng thể dời đi được.

"Náo Náo năm mới vui vẻ." Thích Trường An đứng ở cửa, mặc một cái áo khoác dài sẫm màu, tay còn xách theo hai túi đồ ăn thật lớn.

Từ Lạc Dương bỗng nhiên không biết nói gì, một lát sau mới nhả ra được một câu: *"Chào năm mới."* Thậm chí cậu còn ngây ngốc cấu ngón tay mình —— đau đau đau! Thật sự không phải đang mơ nha.

Ngoài trường hợp toàn bộ đoàn phim cùng nhau ăn tết ở trường quay, thì đã rất lâu rồi không có ai ở bên cùng cậu trải qua năm mới. Bạn bè bên cạnh đều có người nhà cần sum họp, lúc giao thừa có thể gọi điện thoại tới, đã coi như là tình cảm rất tốt, nhưng cậu cũng đã quen việc đón giao thừa một mình rồi.

Từ Lạc Dương đứng ở cửa, nhìn Thích Trường An đổi dép, sau đó xách túi đồ ăn vào bếp, trong lòng cậu nghĩ, nếu như ăn tối xong anh phải đi, thì mình cũng đã cực kỳ thỏa mãn rồi. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu xỏ tay vào trong túi quần, dựa vào khung cửa mỉm cười.

Thích Trường An không tìm được đĩa đựng thức ăn, nên quay đầu vẫy tay với Từ Lạc Dương đang đứng ở khung cửa: *"Náo Náo, đĩa ở đâu?"*

Từ Lạc Dương cười chẳng khép miệng lại được, cậu lấy mấy cái đĩa mua nhưng chưa từng dùng tới ra, giúp dọn món ăn được đóng gói. Nhìn thấy bên trong còn có cả phật nhảy tường, mắt cậu lập tức phát sáng: *"Quả nhiên anh Trường An là tốt nhất!"*

Thích Trường An vẫn không nhịn được, đưa tay vò vò mái tóc lộn xộn của cậu: *"Lần đầu tiên biết hả?"*

Hai người bưng thức ăn bỏ lên bàn, năm món một canh, phân lượng rất đủ. Từ Lạc Dương còn hí ha hí hửng chạy đi lấy rượu, rồi mở âm lượng TV to thêm một chút, có hình có dạng bắt đầu ăn tất niên.

Toàn bộ quá trình Từ Lạc Dương đều mỉm cười, đôi mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, cậu cảm thấy mỗi một món ăn đều cực kỳ ngon, rượu cũng vậy. Thích Trường An phát hiện cậu đã uống hết hai bình, bèn đưa tay lấy bình rượu đi: *"Không uống nữa, cậu sắp say rồi."*

Lắc lắc đầu, Từ Lạc Dương thật ra vẫn rất tỉnh táo, chỉ là hơi choáng đầu. Tay cậu chống cằm, chăm chú

nhìn Thích Trường An, mượn cớ uống rượu, có đủ dũng khí, lúc này mới nói thẳng ý nghĩ đã quanh quẩn trong đầu rất lâu ra: *"Trường An, anh có thể ở lại, cùng tui đón năm mới không?"*

Nói xong cậu lại hối hận, cảm thấy mình được voi đòi tiên không biết thỏa mãn. Nhưng cậu thật sự rất muốn rất muốn, có thể cùng nhau đón năm mới.

Thích Trường An rất nhanh đã hiểu, Từ Lạc Dương tưởng anh ăn tối xong sẽ rời đi, nhưng anh cũng chẳng giải thích gì thêm, mà chỉ gật đầu: *"Được, chúng ta cùng nhau đón năm mới."*

Ngớ ra mấy giây, nụ cười của Từ Lạc Dương càng thêm rực rỡ: *"Vui quá đi!"*

Ăn xong, bảo Thích Trường An cứ ngồi trên sô pha, Từ Lạc Dương dụi trán, bước chân ổn định đi tới mở piano ra, cậu ngồi vào trên ghế chơi đàn, nghiêng đầu nói với Thích Trường An: *"Bài hát cuối phim Lối rẽ tui viết xong rồi, tui hát cho anh nghe nhé? Anh là người đầu tiên được nghe đó!"*

Hơi ấm của máy điều hòa ở giữa phòng rất vừa vặn, Thích Trường An cảm thấy hơi nóng, nên mở hai nút áo sơ mi ra, tay khoát lên lưng sô pha, mỉm cười gật đầu: *"Được."*

Đây là lần đầu tiên Thích Trường An nghe Từ Lạc Dương nghiêm túc hát, giọng cậu lúc hát hơi khác lúc bình thường nói chuyện, có lẽ bởi vì bài hát cuối phim Lối rẽ thiên về trữ tình, hai câu đầu giọng mũi của cậu rất rõ ràng, hơi thở vô cùng ôn nhu, giống như nước chảy róc rách trên khe núi.

Nhưng đến đoạn giữa, lại đổi thành chất giọng khàn khàn bi thương, khiến Thích Trường An chợt có loại cảm giác trái tim bị siết chặt lấy.

Hát xong, âm cuối của phím đàn tiêu tan trong không khí, Từ Lạc Dương ngồi trên ghế chơi đàn ngẩn người một lát, bỗng nhiên cả người ngã xuống, đầu trực tiếp nện trên phím đàn, phát ra một tiếng "bang".

Một tiếng này làm Từ Lạc Dương hoàn toàn tỉnh táo, cậu chạy mấy bước tới trước mặt Thích Trường An, vô cùng căng thẳng: *"Trường An mau xem giúp tui, sưng rồi hả sưng rồi hả? Tui là người phải mang tóc giả đó! Nếu như trên trán mang theo cục u trở lại, đạo diễn Chử sẽ châm biếm tui!"*

Thích Trường An buồn cười, vén tóc mái cậu lên nghiêm túc nhìn: *"Không sưng, vẫn rất đẹp trai."* Nói xong, lòng ngón tay cái còn nhẹ nhàng xoa xoa: *"Được rồi, Náo Náo không đau nha."*

Nhìn ánh mắt Thích Trường An, đôi mắt Từ Lạc Dương bỗng hơi ê ẩm.

Đã qua mười một rưỡi, Từ Lạc Dương cuối cùng cũng sửa sang lại tóc, cầm điện thoại chụp một tấm selfie, post lên weibo, rồi post thêm mấy câu chúc mừng năm mới. Cậu tiện tay kéo xuống xem, phát hiện trong mười cái weibo của mình, có năm cái đều là selfie, hơn nữa cậu còn chú ý, góc chụp của mỗi một tấm selfie đều không giống nhau!

Chứng OCD của mình nghiêm trọng như vậy ư?

Cậu dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đụng đụng Thích Trường An: *"Trường An, anh cảm thấy tui chụp selfie góc nào đẹp hơn?"*

"Tấm ảnh đăng vào mùng một tết nguyên đán năm ngoái, ánh sáng và góc độ đều rất đẹp." Sau khi nói ra, hai người đều sửng sốt.

Từ Lạc Dương chớp chớp mắt, một đống số liệu lướt qua trong đầu —— tết nguyên đán năm ngoái, vậy cũng là weibo post lên 415 ngày trước rồi. Mà dựa vào tần suất update của cậu, một bài tiếp nối một bài ùn ùn đăng lên.

Cậu nhìn Thích Trường An, không nhịn được hỏi: *"Anh ——"*

Thích Trường An giống như biết cậu muốn hỏi gì: *"Ừ, tôi xem hết rồi."*

Mỗi một cái weibo, mỗi một tấm selfie của em, tôi đều xem rồi.

Con thú hung dữ trong lồng sắt nhốt ở trong lòng lại bắt đầu giãy giụa —— muốn chiếm được nhiều hơn, muốn thân thiết hơn, muốn nói cho em ấy biết. Nhưng cuối cùng, Thích Trường An vẫn không buông thả bản thân, mà lại một lần nữa treo một cái khóa lớn trên lồng sắt.

Mày sẽ kéo cậu ấy vào đầm lầy hôi thối.

Tiếp đó, giữa tiếng pháo hoa mơ hồ, anh nghe thấy Từ Lạc Dương nghiêm túc nói: *"Thật ra nếu như anh không biết phải post weibo như thế nào, thì có thể hỏi tui, tui sẽ dạy cho anh. Đi xem từng cái từng cái weibo trước đây của tui để học, thật sự quá vất vả! Hơn nữa weibo trước đây của tui giá trị tham khảo cũng không cao, thuộc kiểu khá là bung lụa."*

Chẳng trách đến giờ, mở trang chủ của Thích Trường An ra, hầu như mỗi một cái weibo đều là share lại của cậu.

Suy nghĩ một lát, Từ Lạc Dương nói tiếp: *"Cơ mà, anh không xây dựng hình tượng, nên weibo có thể tùy ý phát huy. Nhưng anh lo lắng cũng bình thường thôi, weibo vẫn rất quan trọng, đừng lo, tui sẽ dạy cho anh!"*

Thích Trường An hơi bất đắc dĩ, dây cung kéo căng trong lòng lại nới lỏng, cười nói: *"Được, cậu dạy tôi."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích, mau gọi thầy giáo đi~

35. Chương 35: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Lăm

Lúc tiếng chuông 0h vang lên, Từ Lạc Dương chân thành ước hai điều ước. Điều đầu tiên là hy vọng Trường An có thể khỏe mạnh, ít bị ốm đau giày vò, điều thứ hai là hy vọng năm mới mình có thể đóng được nhiều bộ phim hay, diễn xuất tiến bộ.

Sợ mình quá tham lam, tỷ lệ thực hiện được điều ước sẽ bị giảm, Từ Lạc Dương còn chịu đựng từ bỏ hai điều ước "Hy vọng có thể đoạt giải" và "Hy vọng mỗi ngày đều được ăn thịt".

Thích Trường An nhìn cậu chắp tay trước ngực, nhắm mắt lại nghiêm túc ước nguyện, mỉm cười hỏi cậu: *"Lạc Dương cậu ước cái gì vậy?"*

Từ Lạc Dương vừa định nói điều ước nói ra sẽ không linh nghiệm, nhưng lại nghĩ tới việc Thích Trường An là đại yêu quái, sẽ khác người bình thường, nói cho anh biết, chắc sẽ không vi phạm quy luật của trời đất đâu nhỉ? Thế là cậu nhỏ giọng nói: *"Điều ước đầu tiên của tui là hy vọng một năm mới, anh có thể khỏe mạnh ít bị ốm. Điều thứ hai là sang năm diễn xuất của tui có thể tiến bộ thêm một chút, có nhiều kịch bản hay."*

Nói xong, cậu tha thiết nhìn Thích Trường An: *"Anh nghĩ hai điều ước này có thể thực hiện được không?"*

Thích Trường An đối diện với ánh mắt Từ Lạc Dương nhìn mình, anh không ngờ, Từ Lạc Dương sẽ xếp nguyện vọng hy vọng anh khỏe mạnh ở vị trí đầu tiên.

Trên mảnh đất khô cạn dưới đáy lòng, chảy ra một dòng nước suối trong veo, từng tấc từng tấc lan tràn ra, giống như chẳng bao lâu nữa, sẽ mọc chồi non, rồi nở hoa.

Mà Từ Lạc Dương coi mười mấy giây im lặng của Thích Trường An là đang cảm ứng quy luật của đất trời, thế là cậu mong chờ nhìn Thích Trường An, chứ không thúc giục.

Một lúc lâu sau, Thích Trường An mới gật đầu, giọng nói rất dịu dàng: *"Nguyện vọng của cậu chắc chắn sẽ được thực hiện."*

"Tốt quá rồi!" Từ Lạc Dương vui vẻ nhảy nhót tại chỗ, sau đó lại vòng ra sau lưng Thích Trường An, tay khoác lên vai đối phương, hơi dùng sức: *"Qua năm mới rồi, nguyện vọng cũng ước rồi, Thích tiên sinh nên đi ngủ thôi!"*

Thích Trường An mỉm cười mặc kệ cậu đẩy mình, phối hợp đi về phía trước: *"Được, vậy mai gặp nhé."* Nói xong lại nghiêng đầu nhìn Từ Lạc Dương: *"Náo Náo ngủ ngon."*

"Thích tiên sinh ngủ ngon!"

****

Thời gian nghỉ đều rất ngắn ngủi, nhoáng một cái đã trôi qua. Mùng một đầu năm, sau khi cùng Thích Trường An ăn trưa xong, Từ Lạc Dương tranh thủ thời gian lên máy bay, hơn chín giờ tối mới tới thành phố điện ảnh Già La. Mới vừa để hành lý xuống, đã bị Chử Vệ gọi tới trao đổi về việc quay phim ngày mai.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Chử Vệ ngẩng đầu nhìn Từ Lạc Dương: *"Ăn tết vui vậy luôn hả?"*

Từ Lạc Dương tâm trạng tốt muốn ngâm nga hát, cơ mà vẫn kiềm chế tâm tình muốn khoe khoang của mình lại: *"Đúng vậy! Tâm trạng cực kỳ tốt luôn!"*Nói xong, cậu đưa cho Chử Vệ một bao lì xì: *"Đạo diễn, bên trong là 666 tệ, hy vọng đoàn phim của chúng ta quay phim thuận lợi!"*

Số tiền không nhiều, chủ yếu là ngụ ý, Chử Vệ không từ chối, đưa tay nhận lấy cất đi, rồi lại đưa kịch bản cho cậu: *"Có sửa lại mấy chi tiết nhỏ, cậu lấy về xem đi, nếu như cảm thấy không ổn, thì ngày mai chúng ta lại bàn bạc rồi sửa tiếp."*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Được, về cháu sẽ xem."*

Chử Vệ mặc dù quay phim lề mà lề mề, còn thường xuyên chợt có linh cảm, nhưng chuyện liên quan đến vai diễn, đều sẽ bàn bạc với diễn viên.

"Ừm, nhưng vẫn phải chú ý nghỉ ngơi đó." Chử Vệ lại tính toán: *"Phân cảnh của cậu còn một tuần nữa là sẽ quay xong, đoạn sau có nhiều cảnh diễn đối đầu. Ngày mai có một diễn viên vào đoàn phim, cậu ta diễn Tử Hiền – em trai cùng cha khác mẹ của cậu. Sau khi người ta đến, trước tiên cậu hãy đối diễn với cậu ta thử xem, nếu như phù hợp quay được hiệu quả tốt, thì sẽ giữ người lại, hiệu quả không tốt thì chúng ta đổi người."*

Kiểu nói như thế này Từ Lạc Dương chắc chắn không thể tiếp lời, nên cậu chỉ gật gật đầu: *"Cháu nhất định sẽ diễn đường hoàng, đạo diễn chú cũng chú ý nghỉ ngơi nhé."*

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, Từ Lạc Dương liền phát hiện, diễn viên mới vào đoàn phim lại là người quen.

"Hạ Nam? Lâu rồi không gặp!" Bởi vì đang mang tóc giả không thể chuyển động, Từ Lạc Dương đành phải vẫy tay chào hỏi, nói chuyện với Hạ Nam qua gương: "*Hôm qua đạo diễn Chử còn nói hôm nay có người vào đoàn phim, không ngờ lại là anh, trước đó chẳng có chút tin tức nào luôn!"*

"Đúng là lâu rồi không gặp." Mặc dù cùng ở trong showbiz, nhưng trong lịch trình chẳng bao giờ xuất hiện cùng lúc, anh ta và Từ Lạc Dương đã một năm lẻ ba tháng không gặp nhau rồi.

Hạ Nam đứng tại chỗ, nhìn Từ Lạc Dương trong gương, mỉm cười nói: *"Lúc trước chưa nắm chắc kết quả, tôi cũng không dám khoe khoang. Chiều qua quản lý mới thông báo cho tôi, bảo rằng vai diễn đã được quyết định. Thế là phải vội vàng thu thập hành lý, quá kích động nên buổi tối ngủ không được, rồi lại đón máy bay sớm để tới đây, vừa mới đến, hành lý còn chưa mở ra nữa."*

Anh ta không nói, kể từ khi biết Từ Lạc Dương gia nhập đoàn phim của Chử Vệ, mà còn một vai diễn còn chưa xác định diễn viên, anh ta đã giục quản lý đi liên hệ, khó khăn lắm mới giành được vai diễn này tới tay. Đến đoàn phim cũng chưa kịp nghỉ ngơi, đã chạy đi tìm Từ Lạc Dương.

Lâu quá không gặp, anh ta lo rằng trong mắt Từ Lạc Dương, mình đã trở thành một người xa lạ.

Stylist Đường Phương nghe xong, bèn liếc mắt nhìn Hạ Nam.

Từ Lạc Dương không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cảm thấy có thể gặp được bạn cũ là một chuyện rất vui, cậu suy nghĩ một chút rồi nói: *"Lúc đó tui cũng vậy, xuống máy bay là chạy thẳng tới đây. Kết quả còn chưa kịp tự giới thiệu bản thân với đạo diễn Chử, đã phải mặc đồ diễn quay phim luôn. Anh có thể tranh thủ thời gian ăn chút gì đó, lát nữa đạo diễn tới, chắc sẽ trực tiếp bắt đầu quay luôn đó."*

Cậu rất thiện chí mà cung cấp tin tức —— năng suất làm việc của đạo diễn cực kỳ cao, nếu không muốn trong lúc quay phim bị đói bụng, thì nhanh đi ăn cơm đi.

Hạ Nam hiểu, anh ta nhìn Từ Lạc Dương thêm mấy lần, rồi mới ra khỏi phòng trang điểm.

Người mới đi chưa được bao lâu, Trịnh Đông đã gọi điện tới.

Nói chuyện công việc xong lại nói chuyện hằng ngày, nghe Từ Lạc Dương nói người mới vào đoàn phim là Hạ Nam, trong lòng Trịnh Đông lập tức vang lên tiếng báo động, anh không dấu vết mà hỏi: *"Cậu gặp cậu ta rồi hả?"*

"Đương nhiên là gặp rồi, Hạ Nam nói ảnh còn chưa cất hành lý đã tới tìm em, em nghĩ chắc vì ảnh mới vào đoàn phim, không hiểu tính cách đạo diễn, nên hơi bất an. Trước đây không phải em và ảnh đã từng cùng tham gia một game show sao? Vẫn tính là người quen, vậy nên ảnh vội vàng tới tìm em học hỏi kinh nghiệm, cũng có thể hiểu được. Em cũng nhắc nhở đại mấy câu."

"..."

Trịnh Đông nghe xong, không biết trả lời như thế nào. Hạ Nam này lúc trước theo đuổi Từ Lạc Dương hai năm mới từ bỏ, cũng coi như nghị lực đáng khen, giờ là sao đây? Chẳng nhẽ định theo đuổi lại hở?

Nhưng mà Trịnh Đông cũng không hiểu lắm, nếu như Hạ Nam dùng cái nghị lực này vào việc đóng phim, có lẽ đã sớm giành được giải ảnh đế, sao lại thắt cổ mãi trên cái cây cổ thụ xiêu vẹo Từ Lạc Dương này chứ?

Nhớ lại mấy câu Từ Lạc Dương nói ở trong đầu mấy lần, Trịnh Đông cảm thấy Từ Lạc Dương chắc sẽ còn FA thêm một trăm năm nữa.

Giống như Từ Lạc Dương đoán, Chử Vệ vừa đến trường quay, đã bảo stylist dẫn Hạ Nam đi thay đồ.

Con đường diễn xuất của Hạ Nam không rộng lắm, từ ngoại hình đến khí chất đều có thiên hướng của bậc quân tử trong phim cổ trang. Trước kia anh ta cũng muốn thử những hướng diễn xuất khác, nhưng tất cả đều thất bại. Thế là anh ta dứt khoát không đấu tranh nữa, dù sao cũng đều kiếm được tiền, vai diễn như vậy còn có thêm nhiều fan.

Lần này, anh ta diễn vai Tử Hiền, cũng là tính cách vừa ôn hòa vừa rộng lượng, nhưng làm việc dây dưa không quyết đoán, có lúc còn có vẻ nhu nhược.

Chử Vệ đánh giá Hạ Nam mặc trang phục cổ trang rầy rà mấy lần, cảm thấy hóa trang mặc dù không thể đem lại cho anh một loại cảm giác kinh diễm giống như Từ Lạc Dương, nhưng vẫn được. Thế là ông dùng tay ra hiệu, rồi nói với Từ Lạc Dương: *"Tử Sở qua đây, trước tiên diễn thử một đoạn xem."*

Từ Lạc Dương gật đầu, sau khi đi tới, cậu đưa lưng về máy quay, nhỏ giọng nhanh chóng nói: *"Tìm một cảnh mà anh khá nhớ lời thoại đi."*

Hạ Nam chưa từng gặp đạo diễn nào như vậy, nên hơi ngơ ngác, nhưng dù sao cũng đóng phim mấy năm rồi, lập tức điều chỉnh tốt trạng thái. Về phần một vài câu thoại nhớ không rõ lắm, anh ta cũng hữu kinh vô hiểm mà lấp liếm được.

Nghe thấy giọng Chử Vệ, hai người đều dừng lại, đợi đạo diễn đánh giá.

Chử Vệ từ trước đến nay chẳng biết nể nang gì, ông không mắng người, chỉ là giọng điệu rất bình thường: *"Sau khi lên phim khí chất cũng không tệ lắm, lời thoại thì rất tệ, cho cậu hai ngày, nếu còn không nhớ lời thoại, thì có thể thu dọn đồ đạc về luôn."*

Từ Lạc Dương đứng ở bên cạnh, mắt nhìn hoa văn trên tấm thảm, cảm thấy đạo diễn Chử nói chuyện đúng là một tiễn xuyên tim. Nhớ lại lần đầu tiên mình vào đoàn phim, đạo diễn Chử bảo cậu gầy lại một chút, so với bây giờ, đúng là ấm áp như mùa xuân.

Thế là lúc ăn trưa, Hạ Nam cầm kịch bản tới tìm cậu đối diễn, nhớ lại mấy ngày mình mới vào đoàn phim, cũng vất vả thức đêm học thuộc lời thoại như vậy, Từ Lạc Dương quyết định lấy chuyện giúp người làm niềm vui, nên không từ chối.

Ngồi ở ghế bên cạnh, nhìn thấy Từ Lạc Dương dùng tốc độ cực kỳ nhanh gửi tin nhắn đi, Hạ Nam thăm dò hỏi: *"Cậu đang nói chuyện với Thích Trường An hả?"*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Đúng vậy, sao anh biết?"*

Miệng Hạ Nam hơi đắng, nhưng giọng điệu vẫn rất bình thường: *"Gần đây thường xuyên nhìn thấy cậu và anh ta cùng lên hotsearch, nên tôi đoán vậy."*Nhận ra Từ Lạc Dương không tức giận, anh ta lại thoải mái nói: *"Lúc trước hai người hợp tác trong phim của đạo diễn Trương, tôi còn tưởng đây là mánh khóe tuyên truyền phim, không ngờ thực tế quan hệ của hai người lại tốt như vậy."*

Nghe Hạ Nam nói xong, trong lòng Từ Lạc Dương tự nhiên hơi không thoải mái: *"Là cực kỳ tốt."* Không muốn nói thêm gì nữa, cậu dứt khoát chỉ chỉ kịch bản: *"Tranh thủ thời gian đối diễn đi, còn bốn mươi phút nữa là bắt đầu quay phim rồi."*

Ba ngày tiếp theo, Chử Vệ lặng lẽ quan sát, Hạ Nam hầu như dành toàn bộ thời gian nghỉ ngơi đi tìm Từ Lạc Dương, còn hết sức ân cần. Có lúc thì dùng chiêu tỉ mỉ như mang bữa sáng, đưa đồ uống, chuyển kịch bản, có lúc lại dùng chiêu công việc như xin chỉ bảo, xin đối diễn, cần thảo luận về nhân vật.

Từ trước đến giờ ông nhìn người đều vô cùng chính xác, trong lòng hiểu rõ, ông liền gọi điện cho Thích Trường An.

Thích Trường An bắt máy rất nhanh: *"Đạo diễn Chử? Lạc Dương xảy ra chuyện gì ư?"*

"Không xảy ra chuyện gì cả." Chử Vệ nhìn Hạ Nam lại cầm kịch bản đi tìm Từ Lạc Dương đối diễn, chậm rì rì nói: *"Vì tình bạn của mình tôi nhắc nhở cậu, nếu như cậu còn không tới đây nữa, Bánh Ngọt Nhỏ nhà cậu sẽ bị cướp mất đó."*

Buổi chiều quay cảnh đầu tiên, chính là hoàng đế Tử Sở tự mình cầm một cái đao cán dài, ngay trước mặt Dĩnh Xuyên Vương Tử Hiền vốn đang một lòng chủ trương nghị hòa, trực tiếp chém đầu một viên đại tướng dưới trướng, Tử Hiền bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch.

Đạo diễn Chử yêu cầu, động tác múa đao phải vừa tàn nhẫn vừa đẹp mắt, còn không được quá đẫm máu, đồng thời biểu cảm trên mặt phải tạo ra được một loại mỹ cảm nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Thế là, chỉ một động tác này, Từ Lạc Dương bị đạo diễn Chử NG ba mươi mấy lần.

Khó khăn lắm mới đạt được yêu cầu, đạo diễn Chử cho toàn bộ staff nghỉ ngơi tại chỗ mười phút. Từ Lạc Dương khoác khôi giáp mười mấy cân, đi tới chỗ nghỉ ngơi bên cạnh, toàn thân đều sắp tan vỡ.

Cậu lấy ly giữ nhiệt từ trong túi ra, theo thói quen kiểm tra một lần trước —— Từ Lạc Dương đối với đồ ăn mình muốn ăn, nước mình muốn uống đều cực kỳ chú ý, dù sao thì trường quay nhiều người nên hỗn tạp, dễ bị hại. Bình thường cậu đều bảo Lư Địch cầm giúp mình, nhưng hôm nay Lư Địch bị cảm nhẹ, Từ Lạc Dương bèn bảo cậu ta tới phòng hóa trang nghỉ ngơi.

Xác định ly giữ nhiệt không có vấn đề gì, Từ Lạc Dương mới đưa tay vặn nắp ra. Nhưng trước đó vung đao cán dài nhiều lần quá, hai tay thoát lực, vẫn cứ run rẩy mãi, cậu thử mấy lần cũng vẫn chẳng vặn được nắp ra.

Hạ Nam đúng lúc cầm kịch bản đi tới, chú ý tới chi tiết này, vội vàng nói: *"Tôi mở giúp cậu nhé?"*

Theo bản năng để ly lại trên ghế nhựa, Từ Lạc Dương cười nói: *"Không cần đâu, không mở ra chứng tỏ hôm nay tui với nó không có duyên phận, có lẽ ý trời muốn bảo tui uống ít nước, giảm bớt số lần chạy tới phòng vệ sinh."*

Trên người cậu mặc đồ cổ trang và khôi giáp, mức độ đi nhà vệ sinh rườm rà đến nỗi mỗi lần đều khiến cậu sụp đổ.

Lúc này, ly giữ nhiệt trên ghế bỗng bị người cầm lên, tiếp đó là giọng nói hơi lo lắng: *"Tay không có sức hả?"*

Từ Lạc Dương chớp chớp mắt, không dám quay đầu lại, mà nhỏ giọng lẩm bẩm nói: *"Có phải mình nghe nhầm không?"* Nếu không sao cậu lại có thể nghe thấy giọng Thích Trường An được?

Giọng nói đó lần thứ hai xuất hiện lại mang theo chút bất đắc dĩ và ý cười: *"Không nghe nhầm đâu, quay đầu lại đi."*

Thế là Từ Lạc Dương cẩn thận quay đầu lại, bèn nhìn thấy Thích Trường An đứng sau lưng cậu. Tóc đối phương đã được xử lý cẩn thận, anh mặc một cái áo khoác lông cừu dài đặt làm riêng, khăn quàng cổ buộc tùy ý, làm nổi bật chiều cao và đôi chân dài. Cầm ly giữ nhiệt trong tay, để lộ một chiếc đồng hồ cơ khí thủ công khảm ngọc bích trên cổ tay.

"Trường An!" Chiến giáp trên người Từ Lạc Dương quá nặng, không thể nhảy lên, nhưng mặt cậu ngập tràn ý cười, rõ ràng là rất vui: *"Sao anh lại tới đây?"*

"Tới giúp cậu mở nắp ly." Thích Trường An vặn nắp ly ra đưa ly giữ nhiệt cho cậu: *"Uống đi."*

Từ Lạc Dương hoàn toàn quên mất cậu vừa mới nói mình không uống nước, tự nhiên nhận lấy ly, một hơi uống hơn nửa ly.

Mà lúc này, có nhân viên đi cùng Thích Trường An tới khách sạn, đang đẩy xe đẩy nhỏ, lần lượt phát đồ uống nóng cho staff.

Từ Lạc Dương nhìn thấy, lập tức cảm thấy nước lọc thật khó uống, cậu kéo kéo ống tay áo Thích Trường An: *"Anh đưa gì tới vậy?"*

"Ca-cao nóng và cà phê nóng, còn cả trà sữa nóng nữa." Nhìn thấu vẻ mặt Từ Lạc Dương, Thích Trường An cười nói: *"Cậu cũng muốn uống hả?"*

"Muốn uống," Từ Lạc Dương gật đầu, mắt đầy khát vọng nhìn Thích Trường An: *"Muốn uống ca-cao*

nóng."

"Lúc giao thừa, ai quyết chí nói, để duy trì cân nặng hiện tại, phải từ chối tất cả những thứ nhiều nhiệt lượng nhiều chất béo?" Nói thì nói thế, nhưng Thích Trường An vẫn giúp cậu đi lấy một ly ca-cao nóng, lại chu đáo cắm ống hút, rồi mới đưa tới trong tay Từ Lạc Dương, dặn dò: *"Hơi nóng đó, cẩn thận một chút."*

Đợi Từ Lạc Dương uống một ngụm nhỏ, thỏa mãn nheo mắt lại, Thích Trường An mới nhìn Hạ Nam đứng bên cạnh nãy giờ vẫn chưa lên tiếng, giọng điệu khôi phục lại sự lạnh nhạt: *"Chào anh, tôi là Thích Trường An."*

Liếc mắt nhìn Từ Lạc Dương chuyên tâm uống ca-cao nóng đứng bên cạnh Thích Trường An, Hạ Nam gượng cười nói: *"Chào anh, tôi là Hạ Nam."*

"Lần đầu gặp, cảm ơn anh mấy ngày nay đã chăm sóc Từ Lạc Dương, Hạ tiên sinh muốn uống gì? Tôi bảo người đưa tới?"

Từ Lạc Dương hoàn toàn không chú ý tới vũ bão ào ào dâng lên trong đó, còn cắn ống hút gật đầu phụ họa: *"Đúng vậy đúng vậy, đồ uống nóng Trường An đưa tới đều cực kỳ ngon, Hạ Nam anh có muốn nếm thử không?"*

Hạ Nam hơi không cười nổi: *"Cảm ơn, vậy tôi muốn một ly cà phê."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Vui đến mức xoay vòng vòng ~

36. Chương 36: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Sáu

Chử Vệ cũng được chia một ly cà phê nóng, ông vừa uống vừa nhìn về phía Từ Lạc Dương, hỏi trợ lý đứng bên cạnh: *"Mười phút, chắc đã đủ thời gian để nghiền ép toàn diện rồi nhỉ?"*

"Hả?" Trợ lý mù mịt.

Chử Vệ lẩm bẩm: *"Chắc chắn là đủ rồi."* Tiếp đó, ông để ly cà phê nóng xuống bên cạnh, nâng giọng: *"Các bộ phận chuẩn bị, stylist, sửa sang trang phục lại cho Tử Sở một chút, năm phút sau sẽ quay phim!"*

Nghe thấy tiếng Chử Vệ, Từ Lạc Dương quay đầu trả lời một tiếng, rồi lại cực kỳ không nỡ mà đưa ly cacao

nóng đến tay Thích Trường An: *"Tui đi nhé."*

"Ừ, tôi sẽ ở đây đợi cậu." Thấy Từ Lạc Dương vẫn chăm chú nhìn mình, Thích Trường An vừa cười vừa bổ sung thêm một câu: *"Ngày mai tôi về thành phố B."*

Từ Lạc Dương lập tức vui vẻ, tốc độ nói rất nhanh: *"Vậy quay phim xong, tui sẽ dẫn anh đi ăn đồ ngon, là tiệm mà lần trước tui nhắc tới trong điện thoại đó, anh chắc chắn sẽ thích ăn!"*

"Được."

Sửa sang trang phục lại xong, Từ Lạc Dương lại không nhịn được mà nhìn Thích Trường An đứng cách đó không xa, cảm thấy trải nghiệm như vậy rất mới mẻ. Trước đây ở trường quay, đều là hai người họ diễn cùng nhau, một người là Hứa Trạm, một người là Tần Triều. Nhưng lần này lại khác, cậu là người ở trong phim, còn Thích Trường An là khán giả ở bên ngoài.

Từ Lạc Dương chợt cảm thấy hơi căng thẳng.

Stylist Đường Phương đang giúp cậu sửa sang lại khôi giáp trên người, Từ Lạc Dương hơi xấu hổ nói: *"Chị Phương, có thể giúp em đánh bóng khôi giáp một chút được không?"* Thích Trường An lần đầu tiên tới thăm đoàn làm phim, cậu nhất định phải biểu hiện thật ngầu mới được!

Đường Phương không vạch trần tâm tư nhỏ của cậu, mà cười nói: *"Được, chị lau thêm một lần."*

"Cảm ơn chị Phương!"

Tiếp đó, Chử Vệ cũng nhận ra, cảnh này trạng thái của Từ Lạc Dương cực kỳ tốt. Ông liếc mắt nhìn Thích Trường An vẻ mặt chăm chú ngồi bên cạnh, cảm thấy hai người này thật sự rất thú vị.

Trong cảnh này, ở giữa ống kính chỉ có Từ Lạc Dương. Hắn mới chém đầu một vị tướng quân chủ trương nghị hòa ở ngay trước mặt Dĩnh Xuyên Vương, rồi lại bảo cận vệ dẫn Dĩnh Xuyên Vương đi nghỉ ngơi, tạm thời, chẳng có ai dám trực diện đối đầu với hắn.

Tử Sở ngồi dựa vào trên trường tháp bằng gỗ, tay chống cằm, ánh mắt mang ý cười, nhưng giọng điệu lại cực kỳ lạnh nhạt: *"Chúng tướng, trẫm hỏi các ngươi, đánh, hay vẫn không đánh?"* Hắn giống như một thanh chủy thủ đã được vấy máu, không chú ý sẽ đoạt đi tính mệnh người ta lần nữa.

Vốn dưới trướng có mười tám vị tướng quân, giờ chỉ còn lại mười người. Mười người này nhao nhao sợ hãi rủ mắt xuống, quỳ một chân trên đất, nâng giọng: *"Đánh! Ngô Hoàng tất thắng!"*

Nghe xong tiếng tung hô này, trong mắt Tử Sở lộ ra một chút trào phúng: *"A, nhìn đi, đây chính là các tướng quân của trẫm!"*

Hắn đột nhiên đứng lên, chiến giáp khoác trên người phản chiếu ra ánh sáng, thanh âm của hắn giống như là bị cứng rắn ép ra từ trong cổ họng: *"Có phải là trẫm phải cầm đao uy hiếp các ngươi, các ngươi mới sẵn sàng ra trận giết địch, chống cự lại kẻ thù ở bên ngoài không? Có phải không!"* Âm cuối hạ xuống, giọng đã khàn khàn.

Không ai dám trả lời, trong lều lớn im lặng như tờ.

Tử Sở từng bước từng bước chậm rãi đi tới trước mặt vị tướng quân quỳ gối ở hàng đầu tiên, ngồi xổm người xuống, hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: *"Đại tướng quân của trẫm, ngươi nói cho ta biết, xem có phải không?"*

Người bị hỏi ngay cả đầu cũng chẳng dám ngẩng lên.

Trực tiếp ngồi xuống đất, Tử Sở hai mắt đỏ đậm, đôi môi đỏ thẫm nhếch lên, giọng nói rất nhẹ: *"Cút."*

"Bệ hạ ——"

"Cút! Cút hết ra ngoài cho trẫm!"

Tiếng khóa giáp va vào nhau vang lên, tướng quân đang quỳ nhao nhao đứng dậy, nhanh chóng ra khỏi lều lớn.

Máy quay chiếu cảnh đặc tả Tử Sở, hắn ngồi trong lều lớn trống không, đôi mắt từ từ nhắm lại, che giấu hết tất cả tâm tình, khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười nhạo, lại để lộ chút chua xót và thất vọng.

Nhưng mà rất nhanh, hắn nhìn chằm chằm địa đồ, vẻ mặt lại trở nên kiên nghị. Đi tới bên giá binh khí, Tử Sở giơ tay nắm chặt chuôi trường đao, định cầm vũ khí lên. Nhưng thử một hồi —— đậu má, sao cầm không nổi? Từ Lạc Dương duy trì biểu cảm, thử lại lần nữa, nhưng vẫn không cầm lên nổi.

Chẳng nhẽ hôm nay mình và cây đao này không có duyên ư? Thật là ngược!

Chử Vệ cũng nhận ra điều bất thường, nên từ sau camera giám sát đứng lên, hỏi Từ Lạc Dương: *"Sao vậy?"*

Từ Lạc Dương hít sâu một hơi: *"Rút không được."* Biểu cảm vẫn không có sơ hở gì, nhưng trong lòng cậu lại đang gào khóc. Để đạt hiệu quả, vũ khí của đoàn phim không phải là mô hình bằng xốp, mà hầu như tất cả đều là đao thật thương thật, mỗi lần cầm trong tay, đều nặng trịch.

"Tay không có sức hả?" Chử Vệ lập tức phản ứng lại: *"Dừng, Từ Lạc Dương đi nghỉ ngơi trước đi, chuẩn bị một chút, quay cảnh Dĩnh Xuyên Vương Tử Hiền trước."*

Từ Lạc Dương cúi đầu ủ rũ ngồi xuống bên cạnh Thích Trường An, nhận lấy ly giữ nhiệt uống mấy ngụm nước, nhưng vẫn ỉu xìu. Suy nghĩ một lát, cậu lại kéo Thích Trường An đứng lên: *"Bên ngoài lạnh quá, tui dẫn anh tới phòng hóa trang nghỉ ngơi."*

Mở cửa đi vào, Từ Lạc Dương do dự mãi, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi Thích Trường An: *"Ban nãy có phải tui… rất ngốc không?"* Tay không có sức, cầm không nổi đạo cụ gì đó, thật sự rất mất mặt! Cậu hơi sốt ruột khoa tay múa chân mấy lần: *"Lúc trước tui múa đao động tác rất ngầu đó, còn đặc biệt có mỹ cảm nữa!"*

Thích Trường An bật cười, lập tức nhận được ánh mắt bi phẫn từ Từ Lạc Dương, anh ngưng cười, nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: *"Trước đó tôi chưa xem qua kịch bản, giờ cũng mới chỉ xem được cảnh này, nhưng tôi có thể nhìn ra, vai hoàng đế do cậu diễn thân thể không quá tốt, nhưng tính cách cực kỳ cứng rắn, hơn nữa trong tính cách, còn mang theo một chút tà khí."*

"Đúng đúng đúng, chính là tà khí!" Sự chú ý của Từ Lạc Dương lập tức bị thu hút: *"Còn gì nữa không?"*

"Từ đầu tới cuối, lời thoại của cậu đều rất tốt, giọng điệu, trọng âm, nhịp điệu, cậu đều nắm rất chắc. Mà cảnh cậu nhắm mắt lại ấy, vẻ mặt rất thích hợp, phẫn hận, không cam lòng, nóng giận và mạnh mẽ tự kiềm chế, thậm chí một chút vặn vẹo trong tâm lý của nhân vật, tất cả đều được thể hiện ra, bao gồm nhiều tầng tình cảm."

Được khen ngợi, Từ Lạc Dương không nhịn được mà nhếch khóe miệng lên, chẳng thèm khiêm tốn: *"Có phải tui rất giỏi không? Phải không phải không?"*

Thích Trường An gật đầu: *"Ừm, rất giỏi, diễn xuất tiến bộ hơn lúc trước rồi."*

Sự kích động dâng lên trong lòng không thể đè nén được, Từ Lạc Dương lấy điện thoại ra, tốc độ tay cực nhanh post một cái weibo: *"Trường An nói diễn xuất của tui có tiến bộ ~"*

Tới lúc Thích Trường An share, comment dưới weibo này đã sắp đến năm con số rồi.

"—— Oh, được, biết rồi, tụi tui đều hiểu, đổi kiểu ngược cẩu."

"—— Được khen hả? Ừm, một kiểu phát cẩu lương khác."

"——Tui lạnh lùng nhìn quang cảnh tú ân ái rõ ràng, lặng lẽ ôm cẩu lương chạy nước rút 800 mét!"

Suy nghĩ một chút, Thích Trường An không comment, mà chỉ nhấn share.

Đoàn phim bận rộn đến khi trời tối mới kết thúc công việc, Từ Lạc Dương thay lại đồ của mình, dẫn Thích Trường An đi ăn tối, hai người lại đi dạo trong thành phố điện ảnh Già La đến hơn chín giờ tối mới về

khách sạn, đúng lúc gặp được Chử Vệ ở cửa khách sạn.

"Chào đạo diễn Chử nha!" Từ Lạc Dương mỉm cười, rõ ràng tâm trạng rất tốt, nói xong, cậu còn giật một xâu kẹo hồ lô từ trong tay Thích Trường An đưa cho Chử Vệ.

Chử Vệ nhận lấy kẹo hồ lô, giọng điệu rất tự nhiên: *"Trường An không phải mai mới đi hả? Khách sạn này hết phòng trống rồi, tôi định đi xung quanh khách sạn này hỏi thăm xem."*

Thích Trường An đứng bên cạnh không lên tiếng.

Lại giật tiếp một xâu kẹo hồ lô đưa tới, Từ Lạc Dương mỉm cười tiếp lời: *"Cảm ơn đạo diễn Chử, cơ mà không cần đi hỏi đâu, buổi tối Trường An ở cùng cháu là được."* Nói xong, cậu lại nhìn Thích Trường An: *"Đúng không?"*

Từ Lạc Dương trong lòng nghĩ, lần này Lương Khưu không cùng tới đây, nếu như một mình Thích Trường An ở chỗ xa, nửa đêm bị ốm thì phải làm sao? Cho nên ở cùng mình vẫn an toàn hơn.

"Ừm." Lúc này Thích Trường An mới gật đầu: *"Tôi và Lạc Dương ở cùng nhau, làm phiền đạo diễn Chử rồi."*

Chử Vệ vốn định ra ngoài ăn đêm, thấy không còn chuyện của mình nữa, ngay lập tức tổng kết: *"Được, vậy các cậu tự sắp xếp đi."*

Tới quầy lễ tân lấy hành lý, hai người cùng nhau trở về phòng. Đóng cửa lại, Từ Lạc Dương lấy một cái gối sạch từ trong tủ ra để lên giường, nhìn hai cái gối song song nhau, mặt mày lại hớn hở.

Thấy cậu cong mắt cười, Thích Trường An cũng không nhịn được mà mỉm cười theo.

Thích Trường An tắm xong đi ra trước, đổi lại Từ Lạc Dương đi vào phòng tắm. Anh sấy khô tóc, vô ý nhìn thấy một chồng giấy a4 để trên bàn, rất dày, tất cả đều là phân tích kịch bản viết tay của Từ Lạc Dương, bao gồm cảnh phim, tâm trạng và tâm lý nhân vật, thậm chí còn có một vài bản chủ yếu là dùng vị thế của người đang đối diễn với mình để lý giải. Trật tự rõ ràng, còn dựa theo thứ tự mà sắp xếp theo số trang. Mà kịch bản để ở bên cạnh, đã bị lật giở đến mức cong luôn.

Cậu thật sự rất cố gắng, trong lòng Thích Trường An chợt trở nên mềm mại. Lúc này, vang lên tiếng gõ cửa, Thích Trường An đi tới, mở cửa.

"Hạ tiên sinh?" Thích Trường An chẳng hề ngạc nhiên.

Lúc nhìn thấy người mở cửa là Thích Trường An, nụ cười trên mặt Hạ Nam lập tức biến mất.

"Sao lại là anh?" Anh ta nhìn vào bên trong phòng, cố gắng mỉm cười: *"Lạc Dương đâu?"*

"Cậu ấy đang tắm." Thích Trường An vẻ mặt không thay đổi, giọng điệu coi như là ôn hòa: *"Xin hỏi có chuyện gì không?"*

Hạ Nam không nói gì.

Anh ta quen biết Từ Lạc Dương trên một gameshow, do chương trình bố trí, mà sống chung với nhau hơn nửa tháng. Sau đó, anh ta quyết tâm, theo đuổi Từ Lạc Dương ròng rã hai năm. Nhưng về sau, anh ta không chắc mình rốt cục thật sự thích Từ Lạc Dương, hay là vì không chiếm được nên không cam lòng?

Xác định được Từ Lạc Dương trong thời gian ngắn sẽ không hẹn hò, anh ta bèn tạm thời bỏ cuộc, định suy nghĩ thật rõ ràng. Mãi đến tận quãng thời gian trước, càng ngày càng hay xuất hiện tin tức Từ Lạc Dương cùng với tên của một người khác —— Thích Trường An, anh ta bỗng nhiên có cảm giác nguy hiểm.

Anh ta vốn nghĩ rằng, Từ Lạc Dương là vì sự nghiệp đang trên đà phát triển, không định yêu đương, nên mới không đáp lại sự theo đuổi của mình.

Nhưng sự thật chứng minh, anh ta sai rồi.

"Anh và Lạc Dương…"

Đúng lúc này, giọng Từ Lạc Dương mơ hồ truyền tới: *"Trường An, lấy giúp tui khăn tắm với!"*

Không phải khách sáo nói *"Có thể lấy giúp tui khăn tắm không?"* mà là chẳng chút khách khí nói *"Lấy giúp tui khăn tắm!"*, thậm chí còn thân thiết giống như chuyện đương nhiên.

"Hạ tiên sinh có muốn vào trong chờ không?"

Hạ Nam lắc lắc đầu: *"Không, tôi chỉ muốn hỏi xem tay Lạc Dương đã đỡ hơn chút nào chưa thôi."* Môi anh ta giật giật, nhưng không nói thêm gì nữa, mà quay đầu rời đi.

Đóng cửa lại, Thích Trường An cầm khăn tắm vắt bên giường trong tay, đi tới phòng tắm. Quay đầu nhìn hai cái gối đặt sát nhau trên đầu giường, anh đứng yên, cười tự giễu.

Rõ ràng đã quyết định dùng thân phận bạn bè đứng bên cạnh em ấy, rõ ràng muốn kiềm chế dục vọng chiếm hữu của bản thân, nhưng lúc biết có người tiếp cận em ấy, lại vội vàng chạy tới, thậm chí còn lo lắng nếu chậm một giây thôi, Từ Lạc Dương sẽ bị người khác cướp đi.

"Lạch cạch" một tiếng, cửa phòng tắm mở ra, hơi nước màu trắng tiêu tán ra. Từ Lạc Dương mặc đồ ngủ,

vì bị hơi nóng hun đốt, làn da lộ ra ngoài hơi đỏ lên.

"Ban nãy hình như tui nghe thấy có người gõ cửa?"

Thích Trường An gật đầu: *"Ừ, là Hạ Nam, anh ta nói muốn tới hỏi xem tay cậu đã đỡ hơn chút nào chưa."*

Nghe xong, Từ Lạc Dương thở dài: *"Tui còn tưởng ảnh tới tìm tui khớp kịch bản nữa chứ."*

"Anh ta thường xuyên tới tìm cậu khớp kịch bản hả?"

"Đúng vậy, ngày đầu tiên ảnh tới, bởi vì không nhớ rõ lời thoại, nên nhận lấy đả kích nặng nề từ đạo diễn Chử, thế là về sau vừa rảnh rỗi thì sẽ tới tìm tui khớp kịch bản, cũng coi như là rất cố gắng." Từ Lạc Dương cầm khăn lau tóc mình: *"Cơ mà mọi người đều ở trong một đoàn phim, trước đây lại quen biết, có thể giúp gì thì giúp thôi, với cả nếu lời thoại của ảnh qua cửa, thì quay phim cũng nhanh."*

Nói xong, Từ Lạc Dương lại mỉm cười: *"Nhưng mà bản thân ảnh có lẽ cũng hơi áy náy, nên lúc tới đều sẽ mang cho tui một ít thức ăn, nhưng tui đang khống chế cân nặng, nên rốt cục chỉ lợi cho Địch Tử thôi!"*

Thích Trường An không tiếp tục chủ đề này nữa, mà nói: *"Tay cậu không phải không có sức sao? Tôi giúp cậu sấy tóc nhé."*

"Thiệt ra tay tốt hơn nhiều rồi." Nói thì nói thế, nhưng Từ Lạc Dương vẫn nhanh chóng mang ghế tới, ngồi vào trước mặt Thích Trường An, tỏ vẻ mong chờ.

Mở máy sấy tóc ra, ngón tay Thích Trường An cẩn thận dịu dàng chỉnh lại tóc Từ Lạc Dương, hai người đều không nói chuyện, trong phòng chỉ có tiếng "vù vù" của máy sấy tóc.

Kết thúc một ngày, cả tinh thần và thể lực của Từ Lạc Dương đều không thể chống đỡ được nữa, mà cường độ truyền tới trên da đầu lại rất thoải mái, thế nên cậu nằm nhoài trên ghế dựa, không cẩn thận ngủ thiếp đi.

Tóc khô rồi, tiện tay để máy sấy lên bàn, Thích Trường An cúi người xuống, bế người lên giường. Từ Lạc Dương mơ mơ màng màng nghiêng người sang, trong tiềm thức còn nhớ chừa một nửa giường cho Thích Trường An ngủ.

Thích Trường An đứng bên giường, nhìn khẩu bình an lộ ra trên cổ Từ Lạc Dương, bỗng nhiên không biết rốt cục phải làm sao mới tốt.

Cậu chính là khắc tinh của anh, cho dù chẳng hề làm gì, cũng dễ dàng khiến lý trí và khả năng kiềm chế của anh tan rã.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Vui quá, cực kỳ vui luôn!

37. Chương 37: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Bảy

Ban đêm quá yên tĩnh, bên tai có tiếng chuyển động nhẹ nhàng của máy điều hòa ở bên ngoài, Thích Trường An giống như bị điểm huyệt, nhìn Từ Lạc Dương đang ngủ rất ngon, tầm mắt anh chẳng nỡ rời đi —— cũng chỉ có loại thời điểm như thế này, anh mới dám không kiêng nể gì như thế.

Nửa qùy trên tấm thảm ở một bên giường, tay phải Thích Trường An cẩn thận nắm chặt ngón tay Từ Lạc Dương, anh hơi dùng sức, những đường vân trong lòng bàn tay hiện ra rõ ràng. Vết nứt trên da đã khép lại, chỉ còn lại mấy vết sẹo trắng nhợt nhạt.

Tay Từ Lạc Dương rất đẹp, nhưng da trên tay không mịn, thậm chí có thể nói là hơi thô ráp, còn có không ít vết chai mới xuất hiện, đều là do một tháng qua nhấc cung bắn tên, vung đao kéo dây cung mà xuất hiện.

Tay trái đang để trên đùi của Thích Trường An siết chặt thành nắm đấm, bởi vì dùng sức, gân xanh đều nổi lên rõ ràng, cuối cùng, vẫn chẳng thể nào nhịn xuống, anh gần như thành kính cúi đầu, đôi môi vừa chạm lên da trên lòng bàn tay Từ Lạc Dương thì lập tức rời đi, một khắc đó, anh thậm chí còn không dám hít thở.

Tiếp đó, Thích Trường An vội vã buông tay Từ Lạc Dương ra, ngã ngồi trên thảm trải sàn, anh hít thở dồn dập, răng cắn chặt lấy môi tạo ra cảm giác đau đớn, mới có thể áp chế được ham muốn cưỡng ép mãnh liệt trong lòng.

Anh không chỉ muốn hôn lòng bàn tay của cậu, mà còn muốn hôn cánh tay, vai, cổ, vành tai, môi, mỗi một tấc da dẻ trên cơ thể cậu. Thậm chí anh còn muốn giam cầm cậu ở bên cạnh mình, cả ngày lẫn đêm, nửa bước không rời.

Không được.

Thích Trường An nhớ lại lúc đón năm mới, Từ Lạc Dương ánh mắt ước ao nhìn anh nói, điều ước đầu tiên của mình, là hy vọng anh khỏe mạnh ít bị ốm, điều ước thứ hai là có thật nhiều kịch bản hay, diễn xuất tiến bộ.

Nụ cười chậm rãi lộ ra, tất cả tham lam và dục vọng chiếm giữ trong ánh mắt Thích Trường An biến mất sạch sẽ, giơ tay giúp Từ Lạc Dương dịch lại góc chăn, anh nhẹ giọng nói: *"Ngủ ngon, Náo Náo của tôi."*

Hơn hai giờ sáng, Từ Lạc Dương chợt tỉnh giấc, cậu gian nan mở mắt ra, phát hiện đèn đọc sách đầu giường vẫn còn sáng, từ góc độ của cậu, có thể nhìn thấy gò má của Thích Trường An.

Ý thức vẫn không tỉnh táo lắm, tay Từ Lạc Dương chậm rì rì từ trong chăn duỗi ra, bắt lấy cánh tay Thích Trường An: *"Trường An?"*

"*Hả?"* Thích Trường An chẳng nhúc nhích cánh tay, để mặc cậu nắm lấy, anh thả kịch bản trong tay xuống nhẹ giọng hỏi cậu: *"Tôi đây, sao vậy?"*

"*Trời vẫn chưa sáng đúng không?"*

Nhìn thời gian, Thích Trường An lắc đầu: *"Giờ mới hai giờ, còn lâu trời mới sáng."*

Từ Lạc Dương yên tâm, nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng giải thích: *"Trời sáng anh phải đi rồi."* Nói xong, cậu theo bản năng mà cọ cọ, sau đó tựa đầu mình lên cánh tay Thích Trường An.

Nghe rõ câu nói đó, vẻ mặt Thích Trường An liền trở nên nhu hòa, anh khẽ vỗ về cậu: *"Ngủ đi, ngày mai cùng nhau ăn sáng."*

Không biết có nghe rõ câu này không, Từ Lạc Dương *"A"* một tiếng, rồi lại ngủ thiếp đi.

Thích Trường An ngủ rất nông, lúc cảm nhận được động tĩnh bên cạnh liền tỉnh. Anh đưa tay mở đèn đọc sách, thì nhìn thấy Từ Lạc Dương vẫn nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay anh không thả, mắt đang nhắm, nhưng lông mày hơi nhíu, hình như không dễ chịu lắm. Mà khiến Thích Trường An ngạc nhiên là, anh rõ ràng cảm nhận được, có thứ gì đó đang chọc vào bắp đùi mình.

Từ Lạc Dương không biết mơ thấy cái gì, theo bản năng lại cọ cọ nhẹ, nhưng vẫn không giảm bớt được loại khó chịu này, thế là không nhịn được mà phát ra tiếng rên nhẹ, mấy từ nói ra cũng mơ hồ nghe không rõ. Nhiệt độ trong chăn rất cao, trên da Từ Lạc Dương rất nhanh đã chảy ra một tầng mồ hôi, mùi sữa tắm giống nhau trên cơ thể hai người, thông qua sự thôi thúc, trở nên thơm ngọt mê người.

Thích Trường An phải dùng tất cả định lực, mới không nghiêng người sang, đưa tay đụng vào người đang nằm bên cạnh mình. Anh ở trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân, không được.

Mà Từ Lạc Dương sau khi tỉnh dậy chỉ mơ màng mấy giây, tam quan liền tan vỡ thành những mảnh vụn, toàn thân cứng đờ gần giống như đá điêu khắc. Cậu vô cùng lo sợ mà lắng nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của Thích Trường An truyền tới trong bóng tối —— chưa tỉnh, may quá may quá!

Tiếp đó, cậu gần như là một phút di chuyển một centimet, cuối cùng cũng dịch đến mép giường, xác định Thích Trường An vẫn chưa tỉnh, Từ Lạc Dương thân thủ nhanh nhẹn xuống khỏi giường, chân trần giẫm lên tấm thảm, dùng cự ly chạy nước rút tiến vào nhà vệ sinh, rồi cấp tốc đóng cửa lại.

Thở một hơi, giơ tay gõ gõ đầu mình, thật ra Từ Lạc Dương không nhớ rõ rốt cục mình mơ thấy gì, hình như là có một người rất đẹp đang hôn tay cậu, kết quả sau đó hình như biến thành tình tiết không phù hợp với thiếu nhi thì phải? Nhưng cậu khẳng định, người trong giấc mơ của cậu có đôi tay rất dịu dàng, lực tay nhẹ nhàng chậm rãi, toàn thân cậu đều bủn rủn không nhúc nhích được. Sau đó trên quần ẩm ướt dinh dính, cậu không muốn tỉnh lại cũng khó.

Bởi vì rất chột dạ, nên Từ Lạc Dương ngay cả đèn cũng chẳng dám mở, một mình để chân trần đứng trong nhà vệ sinh tối om, nghiêm túc giặt quần lót. Mặt đất rất lạnh, cậu suy nghĩ một chút, rồi rất lanh trí đạp chân lên nhau, cách mười mấy giây lại đổi chân trái và chân phải cho nhau, vô cùng công bằng.

Vò vò gột gột, Từ Lạc Dương còn tưởng tượng, nếu giờ cậu đang nhặt đậu, thì cậu chính là Cô bé lọ lem version nam. Nếu như giờ cậu đang nhả bong bóng, thì cậu chính là Mỹ nhân ngư version nam, nam… đậu móa! Từ Lạc Dương suýt chút nữa bật nhảy tại chỗ —— người trong giấc mơ của mình, là đàn ông đó!

Đến muộn nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng xác định được tính hướng của mình, tâm trạng Từ Lạc Dương hơi vi diệu, nhưng lúc cậu cố gắng nhớ lại cảnh tượng trong mơ, chợt lờ mờ nhận thức được, người trong giấc mơ của cậu hình như là… Thích Trường An?

Tui đây xuất hiện ý nghĩ không thuần khiết lắm với… đại yêu quái ư?

Cửa phòng vệ sinh giống như một đạo kết giới, khiến Từ Lạc Dương trốn tránh trong đó không dám đi ra. Đầu cậu hơi choáng váng, suy nghĩ lộn xộn căn bản là không thể sắp xếp lại cho rõ ràng. Không biết qua bao lâu, cậu chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, tiếp đó là giọng Thích Trường An: *"Lạc Dương, cậu đang ở bên trong hả?"*

Giọng truyền tới hơi khàn khàn, đặc biệt là lúc gọi tên cậu, giống như mang theo cái móc nhỏ, khiến nhiệt độ ở tai cậu vụt vụt vụt tăng lên. Từ Lạc Dương giống như mèo bị giẫm phải đuôi, lui về phía sau nửa bước: *"Đừng vào!"* Nói xong lại vội vàng giải thích: *"Tui… ra ngay đây!"*

Im lặng vài giây, giọng Thích Trường An hơi bất đắc dĩ: *"Tôi không vào, nhưng mà, Lạc Dương thân thể cậu có khó chịu không?"*

"Không!" Từ Lạc Dương vội vàng trả lời, giọng hơi run rẩy: *"Không thật đó!"*

Thích Trường An lo Từ Lạc Dương sẽ bị cảm, nhưng lại không thể nói thẳng ra —— từ đầu đến cuối anh đều tỉnh, thế là đành phải nói: *"Vậy tôi đi ngủ trước đây."*

Lúc Từ Lạc Dương nằm lại trên giường lần nữa, tâm trạng cực kỳ phức tạp, cậu dứt khoát dùng tay kéo chăn qua che mặt, rồi nhắm thật chặt mắt lại, giọng ồm ồm nói: *"Ngủ ngon."* Tận lực thể hiện cho cái gọi là "Không có mặt mũi nào đối mặt".

Thích Trường An tưởng là cậu xấu hổ vì chuyện trước đó, nên cũng khẽ nói chúc ngủ ngon.

Từ Lạc Dương hoàn toàn mất ngủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lư Địch nhìn thấy Từ Lạc Dương đẩy cửa đi vào phòng hóa trang, bánh bao trong tay đều bị dọa rơi mất: *"Anh Từ, anh bị đánh hả? Một vùng xanh đen luôn, chuyên viên make up chắc chắn sẽ lo lắng đến mức xoắn tóc!"* Nói xong, cậu ta lại đi tới sau lưng Từ Lạc Dương nhìn nhìn: *"Thích tiên sinh đâu? Đi rồi hả?"*

Ỉu xìu ngồi trên ghế, Từ Lạc Dương nhìn những bóng đèn gắn thành vòng xung quanh gương trang điểm: *"Trường An đi tìm đạo diễn Chử rồi."* Suy nghĩ một chút, cậu lại nghiêng đầu hỏi Lư Địch: *"Cậu cảm thấy… quan hệ của anh với Trường An có tốt không?"*

Lư Địch uống một ngụm sữa đậu nành, gật đầu: *"Rất tốt luôn, trong showbiz rất hiếm thấy ai có mối quan hệ tốt như anh và Thích tiên sinh. Cơ mà, lúc trước em tán dóc với trợ lý của đạo diễn Chử, ảnh bảo là, vốn ảnh còn tưởng quan hệ của anh và Thích tiên sinh tốt là mánh khóe tuyên truyền phim, không ngờ là tốt thật, khiến ảnh lại tin tưởng vào tình bạn của showbiz rồi."*

Nghe thấy hai chữ "tình bạn", Từ Lạc Dương giơ tay gõ gõ trán mình, hai mắt vô thần —— vậy đại khái là, ảnh coi mình là bạn tốt, nhưng mình lại ấy ấy với ảnh.

Lư Địch cũng nhận ra tâm trạng Từ Lạc Dương không đúng lắm, nên dè dặt hỏi: "*Anh Từ, hai anh cãi nhau hả?"*

"*Không."* Còn nghiêm trọng hơn cãi nhau nữa.

"*Vậy là vì hôm nay Thích tiên sinh phải đi, nên anh không nỡ ư?"*

"*Không phải."* Không đúng… hình như thật sự có chút không nỡ?

Lư Địch nhìn dáng vẻ sầu lo của Từ Lạc Dương, vỗ đùi: *"Vậy chắc chắn anh Từ đang đói bụng!"*

"…"

Từ Lạc Dương suy nghĩ vài giây, chợt cảm thấy rất có lý, một bữa ăn tháo gỡ ngàn mối ưu sầu, bèn hạ thấp giọng: *"Cậu chia cho anh một cái bánh bao nhân thịt nhé, giữ bí mật giữ bí mật!"*

Thích Trường An bay vào buổi chiều, sau khi ăn trưa xong, Từ Lạc Dương xin nghỉ mấy tiếng, lái xe đưa anh tới sân bay.

"*Còn hai ngày nữa là tui đóng máy rồi."* Từ Lạc Dương tay cầm vô-lăng, nhân lúc đèn đỏ, nghiêng đầu nhìn Thích Trường An: *"Sau khi đóng máy, chắc tui sẽ về thành phố B trước, anh thì sao?"*

Không biết có phải vì giấc mơ tối qua hay không, mà Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An, chợt cảm thấy hình như người trước mặt mình càng đẹp hơn lúc trước nhiều.

"Chiều mai tôi phải bay tới California."

Từ Lạc Dương phản ứng lại rất nhanh, giọng nói hơi kích động: *"Bộ Tuyệt địa truy kích anh tham gia diễn xuất sắp công chiếu rồi ư?"* Vừa nói, cậu vừa ở trong lòng cân nhắc, chỉ cần không xảy ra sai lầm lớn, doanh thu phòng vé của Tuyệt địa lần này chắc chắn vẫn có thể bùng nổ, mặc dù trong đó phân cảnh của Thích Trường An không nhiều, nhưng đối với một bộ phim bom tấn thuần túy thương mại, đã đủ để lấy được độ nhận thức của khán giả rồi.

"Ừm, chế tác hậu kỳ hoàn thành, đã bước vào giai đoạn tuyên truyền, vậy nên phải qua đó họp." Nói tới đây Thích Trường An bèn dừng lại, anh chợt ý thức được, cứ như vậy, lịch trình hằng ngày của hai người liền chệch nhau.

Từ Lạc Dương cũng nghĩ đến chuyện đó, trong lòng cậu hơi mất mát, nhưng rất nhanh lại mỉm cười: *"Đợi lúc phim ra rạp, tui chắc chắn sẽ đi xem suất đầu, sau đó sẽ viết 5000 chữ bình luận phim cho anh!"*

Bị nụ cười của cậu lây nhiễm, Thích Trường An cũng cười theo" *"Được."*

Tiễn Thích Trường An đi xong, Từ Lạc Dương lại bắt đầu bận rộn, mỗi ngày buổi tối quay về khách sạn cơ bản toàn là vừa ngã đầu liền ngủ, mệt đến nỗi cậu còn chẳng có thời gian để nghĩ xem, rốt cuộc cảm giác của bản thân về Thích Trường An là gì. Mà mấy ngày nay cậu cũng nhận ra, Hạ Nam lúc nào cũng có vẻ muốn nói lại thôi mà nhìn cậu, hình như muốn nói gì đó, nhưng tinh thần và thể lực của Từ Lạc Dương đã bị Chử Vệ nghiền ép sạch sành sanh, nên dứt khoái coi như không nhìn thấy.

Cảnh phim cuối cùng quay rất thuận lợi.

Quân địch vây quanh kinh thành, đại thần trong triều người làm phản, người tháo chạy, nội thị và cung nữ trong hoàng cung cũng cuốn tiền của chạy trốn, cung thành to lớn, chỉ trong một đêm đã trống rỗng.

Tử Sở trong tay cầm trường kiếm Bàn Long, từng bước từng bước tiến vào cung Ngọc Thấu. Thành thái phi mặc cẩm phục lộng lẫy, hoa mẫu đơn thêu trên vải áo cực kỳ đẹp đẽ. Bà đang sơn móng tay, nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần, cũng chẳng ngẩng đầu lên: *"Bệ hạ có thể chờ được không?"*

"Được." Tử Sở đứng yên không nhúc nhích, kiên nhẫn chờ.

Đóng nắp hộp tròn bằng sứ lại, để xuống bên cạnh, lúc này Thành thái phi mới nhìn về phía Tử Sở. Bà đã hơn ba mươi tuổi, nhưng nước da vẫn trắng như tuyết, giọng nói vẫn lưu luyến đa tình như trước: *"Bệ hạ đang sợ hả?"*

"Trẫm không sợ." Tử Sở bước rất vững vàng đi về phía Thành thái phi, mũi kiếm vẽ trên mặt đất, phát

ra tiếng "rít" chói tai. Hắn đứng trước mặt Thành thái phi, rồi ngồi xuống đất, dựa đầu lên trên đùi đối phương, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Dùng ngón tay sơn màu đỏ thắm nhẹ nhàng ấn ấn huyệt thái dương của Tử Sở, Thành thái phi hỏi hắn: *"Bệ hạ không sợ thật ư?"*

Tử Sở vẫn trả lời như vậy: *"Trẫm không sợ, ngươi sợ không?"*

"Sợ." Thành thái phi mỉm cười nói, nụ cười hơi thê lương, nhưng vẫn mang theo sự thản nhiên: *"Nhưng cho dù sợ, cũng không thể tránh khỏi cái chết, không phải sao?"*

"Đúng vậy."

Lúc ra khỏi cung Ngọc Thấu lần nữa, trường kiếm của Tử Sở đã vấy máu. Hắn một đường băng qua cung vua, điện nghị chính, cuối cùng đứng ở trên lầu thành của cung thành.

Quân địch đã bao vây tường thành, thấy Tử Sở một thân long bào sáng chói xách theo trường kiếm đứng trên lầu thành, xung quanh từ từ yên tĩnh lại. Một nam nhân mặc giáp bạc cưỡi ngựa đi tới trước trận địa, ngẩng đầu nhìn Tử Sở, không nói gì.

Thắng làm vua thua làm giặc.

Tử Sở sửa lại long bào mặc trên người, mở miệng hỏi: *"Có thể tha cho bách tính trong thành được không?"*

Nam nhân lập tức trả lời: *"Có thể."*

Tử Sở gật đầu: *"Vậy thì được."* Chỉ thấy hắn giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve tường đá cũ kỹ trên tường lầu, sau đó nhắm mắt lại, nhảy xuống.

Lấy thân đền nợ nước.

Từ trên lầu thành nhảy xuống, Từ Lạc Dương nằm trên đệm lò xo, ngửa đầu nhìn tường thành. Cậu còn sống, nhưng Tử Sở trong phim đã chết rồi.

*"Đừng thương cảm nữa, quay xong rồi thì đứng dậy, phí sân bãi rất đắt đó."*Chử Vệ từ sau camera giám sát đứng lên, nói với Từ Lạc Dương: *"Thu dọn đồ đạc đi được rồi."*

"Hả?" Từ Lạc Dương xuống khỏi đệm lò xo, hơi không phản ứng kịp: "*Có thể về rồi ư? Không cần ăn bữa tiệc chia tay ư?"*

Đạo diễn Chử tỏ vẻ lạnh lùng: *"Lãng phí thời gian."*

"…"

Trợ lý sinh hoạt đã đặt giúp vé máy bay, rồi còn lái xe đưa Từ Lạc Dương và Lư Địch tới sân bay, sau khi nói câu *"Lên đường bình an"*, lại hùng hùng hổ hổ chạy về thành phố điện ảnh Già La.

Lư Địch cầm va ly hành lý, nửa ngày mới nín ra một từ: *"Thật là độc đáo!"*

"Rất độc đáo." Từ Lạc Dương đè mũ đang đội xuống: *"Thật ra ở đoàn phim của đạo diễn Chử rất vui vẻ, mỗi ngày chỉ cần nghĩ xem diễn sao cho hay là được, không có nhiều mấy chuyện nhân tình thế thái hay là lục đục."* Nói xong, cậu vỗ vỗ vai Lư Địch: *"Đi thôi đi thôi, về thành phố B ăn đồ ngon!"*

Dây cung trong lòng hoàn toàn thả lỏng, Từ Lạc Dương ở trên máy bay ngủ rất dữ, mãi đến khi xuống máy bay nhìn thấy Trịnh Đông, vẫn còn buồn ngủ.

Trịnh Đông hỏi Lư Địch: *"Đây là dọc đường đều ngủ hả?"*

Lư Địch gật đầu: *"Hai ngày cuối cùng quay gấp, một ngày anh Từ chỉ ngủ có ba bốn tiếng."*

"Ừm," một tiếng, Trịnh Đông lấy một cái kẹp tài liệu từ trong túi ra, đưa cho Từ Lạc Dương: *"Xem xong thì phát biểu cảm nhận một chút."*

Tay Từ Lạc Dương run run lật mấy tờ giấy mỏng manh lên, trực tiếp bị dọa tỉnh, than thở: *"Tại sao nửa năm tiếp theo, lịch trình lại kín hết rồi?!"*

Trịnh Đông trả lời, *"Bởi vì cậu vẫn chưa flop."*

"…" Rất có lý.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tui mơ một giấc mơ…. QAQ

38. Chương 38: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Tám

Bằng chứng trực tiếp của việc chưa flop, là Từ Lạc Dương ngay cả thời gian về nhà một chuyến cũng không có. Nhét vali vào xe bảo mẫu, cậu ngồi vào chỗ chính giữa, nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, tiếp đó tràn đầy sức sống nói: *"Để cho nhiệm vụ mãnh liệt hơn tới đây đi!! Anh Trịnh, tiếp theo chúng ta làm gì?"*

Trịnh Đông dò lịch trình: *"Hai giờ sau, tức là sáu rưỡi sẽ thử quần áo, tám rưỡi tối kết thúc. Sau đó Điền Nhã Nhã sẽ giúp cậu chăm sóc da mặt."* Nói xong, anh ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát Từ Lạc Dương, hơi ghét bỏ thở dài: *"Lạc Dương à, phải cõng gánh nặng thần tượng về chứ, dù sao chúng ta cũng đang đi con đường nhan trị và thực lực mà."*

Lặng lẽ bỏ miếng kẹo nuga trong tay xuống, Từ Lạc Dương tỏ vẻ tán thành gật đầu: *"Anh Trịnh anh nói đúng lắm!"* Nói xong, cậu còn giả vờ quan tâm mà quay lưng lại, xác định Trịnh Đông không nhìn thấy, mới thả kẹo vào trong miệng.

"..."

Trịnh Đông quyết định tiếp nhận ý tốt của Từ Lạc Dương, quán triệt ý niệm "mắt không thấy tâm không phiền", nói tiếp: *"Sáng mai và chiều mai chụp hình cho tạp chí, tính tình của nhiếp ảnh gia không tốt lắm, cậu nhớ chú ý một chút. Buổi trưa ăn cơm với tổng biên tập của Thanh sắc , nhớ cảm ơn cô ấy lần trước đã giúp đỡ đó. Sau khi chụp ảnh xong, có một cuộc phỏng vấn, dự tính có thể kết thúc trước 1h sáng, danh sách câu hỏi sẽ gửi cho cậu ngay, cậu dành thời gian xem thử đi."*

"Ừm được, em nhớ hết rồi." Thuật lại lịch trình ở trong lòng một lần nữa, Từ Lạc Dương cắn cắn ống hút của ly nước trái cây, nhỏ giọng nói: *"Em vốn còn muốn xuống máy bay, trước tiên về nhà chăm sóc Tiểu tiên nhân chưởng lâu rồi không gặp cơ..."* Nếu có thể nhân tiện ngủ một giấc, vậy thì càng tốt hơn.

"Bạn học Từ, có ý nghĩ như thế, chứng tỏ cậu vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc." Trịnh Đông nhấp một ngụm cà phê đen, thay cậu sắp xếp lại: *"Quay Lối rẽ mất gần năm tháng, quay phim của đạo diễn Chử mất hơn một tháng, loáng một cái mất hết nửa năm. Trong khoảng thời gian này cậu hầu như cũng không có tin mới nào được công bố, mức độ được quan tâm quả thực khá thấp, nếu không lên hotsearch mấy lần, cậu thật sự hết hot rồi."*

Từ Lạc Dương chớp chớp mắt: *"Thời gian trôi qua thật là nhanh, em với Trường An quen biết nhau nửa năm rồi hả?!"*

"..."

Thích Trường An được Từ Lạc Dương nhớ nhung đã quay về khách sạn —— gặp mặt nhà sản xuất chính, sau khi xác định những hoạt động tuyên truyền tiếp theo cần có anh tham dự, Thích Trường An giao những việc còn lại cho Lương Khưu.

Tắm xong, Thích Trường An mặc đồ ngủ bằng tơ tằm ngồi dựa vào đầu giường, cầm điện thoại soạn tin nhắn. Anh muốn hỏi Từ Lạc Dương đã về tới nhà chưa, ăn cơm tối chưa, xuống máy bay có mệt không.

Nhưng sau khi soạn xong, lại từng chữ từng chữ mà xóa hết đi —— California đã là rạng sáng, nếu như Từ Lạc Dương biết giờ anh vẫn chưa ngủ, chắc chắn sẽ lại lo lắng.

Nhưng lúc anh định để điện thoại xuống, lại nhận được tin nhắn do đối phương gửi tới: *"Chào buổi sáng trước nè! Ban nãy chợt nhận ra, tui và anh quen biết nhau đã nửa năm rồi, vui quá đi!"*

Tôi cũng rất vui.

Biểu cảm của Thích Trường An liền trở nên nhu hòa, tất cả xao động trong lòng đều bị câu nói này thanh lọc. Anh tiện tay nhấn vào weibo, chợt phát hiện quảng cáo mặc định ở trang chủ weibo đã đổi thành một loại nước hoa do Từ Lạc Dương đại ngôn. Quảng cáo chỉ dài mấy giây, trong quảng cáo Từ Lạc Dương mặc một bộ tuxedo màu đen, mắt trang điểm rất đậm, thoạt nhìn có vài phần lãnh đạm tà khí, phong cách rất khác thường ngày.

Chỉ nhìn một lần, Thích Trường An đã nhận ra Từ Lạc Dương làm khẩu hình miệng với ống kính, nói là —— Thành tâm khiến bạn vui vẻ

Tim bỗng dưng hẫng một nhịp, Thích Trường An liên tục mở weibo rồi thoát ra sau đó lại mở weibo, mãi cho đến khi điện thoại nhắc nhở pin yếu, anh mới bừng tỉnh nhận ra, mình không biết đã replay cái quảng cáo này bao nhiêu lần.

Ngày hôm sau, Từ Lạc Dương hoàn toàn chỉ làm mỗi mấy việc là thay quần áo và tạo dáng để chụp ảnh, đợi nhiếp ảnh gia chụp xong rời đi, cậu trực tiếp nằm xuống ghế sô-pha nhung thiên nga dùng làm đạo cụ, nhìn chằm chằm trần nhà lẩm bẩm; *"Tui lần thứ hai cảm thấy bản thân mình là một con búp bê bằng vải rách bị người ta chơi đùa đến hỏng mất!"*

Lư Địch đưa ly nước tới, an ủi cậu: *"Anh Từ chịu đựng thêm chút nữa, phỏng vấn xong là có thể ngủ rồi!"* Bận bịu cả ngày, cậu ta cũng không nhịn được mà ngáp một cái.

Một tay chống trên ghế sô-pha ngồi dậy, Từ Lạc Dương chợt hỏi: *"Cậu nói xem Trường An giờ đang làm gì?"*

"Thích tiên sinh hả?" Lư Địch không biết Từ Lạc Dương nghĩ gì mà hỏi chuyện này, cậu ta cố gắng suy nghĩ một lát, rồi không chắc lắm mà trả lời: *"Chắc là đang làm việc, bên chúng ta là mười một giờ đêm, bên Thích tiên sinh chắc là buổi sáng."*

"Buổi sáng à…" Từ Lạc Dương chọc chọc đệm sô pha, giọng điệu lo lắng: *"Địch Tử, cậu nói xem bữa sáng bên đó ảnh ăn có quen không? Trường An ảnh là vua kén ăn đó, nhưng mà ở bên ngoài, nếu như gặp phải đồ không thể ăn hoặc là không thích ăn, ảnh cũng lười kêu người ta đổi lại lần nữa, không ăn là được, cơ mà như vậy thì rất dễ ăn không no!"*

Lư Địch còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy Từ Lạc Dương nói tiếp: *"Ảnh còn rất sợ lạnh, nhưng anh xem dự báo thời tiết rồi, nhiệt độ ở California cao hơn thành phố B."*

Nói xong, Từ Lạc Dương trở nên im lặng, cậu nằm về trên sô-pha lần nữa, nhìn đèn treo nhỏ bị gió thổi đong đưa nhè nhẹ, trong lòng cảm thấy hơi chua chát, giống như vị trà mà Thích Trường An uống —— có người rõ ràng đang ở cách cậu một Thái Bình Dương, nhưng cậu lại không nhịn được mà lo đối phương có mặc đủ ấm, ăn đủ no hay không.

Thay đổi tư thế nằm, Từ Lạc Dương hỏi Lư Địch: *"Cậu đã từng thích ai chưa?"*

Lư Địch đã rất quen thuộc với style bẻ lái của Từ Lạc Dương, cậu nghiêm túc nhớ lại: *"Lúc ở nhà trẻ, em có thích một cô bé thích khóc ở lớp lá bên cạnh, tiếng khóc của cổ rất đặc biệt, mỗi lần em đều nghe ra được."*

"Địch Tử cậu lợi hại vậy? Nhưng mà cái này lâu quá rồi, không có giá trị tham khảo, đổi cái khác đi." Từ Lạc Dương suy nghĩ một lát rồi nói: *"Nói về lần gần đây nhất ấy."*

"Gần đây nhất…" Da dẻ màu lúa mạch của Lư Địch hơi ửng hồng: *"Anh Từ, trước kia lúc anh quay Thông báo tìm người , em rất thích trợ lý của nữ chính, là một cô gái rất đáng yêu, nhỏ hơn em ba tuổi, thích mặc váy màu xanh lam."*

Tinh thần tỉnh táo, Từ Lạc Dương một lần nữa ngồi dậy, tỏ vẻ tha thiết hỏi cậu ta: *"Là cảm giác như thế nào?"* Hỏi xong lại bổ sung: *"Anh vì muốn được trải nghiệm cảm giác này mới hỏi thôi, lát nữa lúc phỏng vấn anh phải đọc một bài thơ tình, cần chuẩn bị tâm trạng trước."*

Lư Địch rất phối hợp: *"Thật ra cảm giác cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ là lúc mua bữa sáng sẽ muốn mua thêm một phần cho cô ấy, lúc nào cũng muốn tìm cô ấy để nói chuyện, buổi tối trước khi nhắm mắt ngủ, sẽ không kìm lòng được mà nhớ tới cô ấy. Ở trường quay có rất nhiều người, nhưng em lúc nào cũng có thể lập tức tìm được cô ấy đang ở đâu. À đúng rồi, em nhìn thấy cô ấy, tim sẽ đập nhanh hơn, mặt còn đỏ nữa."*

"Là vậy hả," Từ Lạc Dương tay chống cằm, nghiêm túc so sánh từng cái từng cái với nhau, cảm thấy hình như mình rất khớp. Theo bản năng đặt tay lên chỗ trái tim đang đập của mình, cậu nhớ lại một lát, lúc mình đối mặt với Thích Trường An, tim cũng từng đập nhanh hơn, hình như không chỉ một lần thì phải?

Mình thích anh ấy sao?

Từ Lạc Dương tự trả lời ở trong lòng —— thích chứ, hơn nữa bất tri bất giác, cảm giác thích này đã tích lại thật là dày đặc, giống như lá rơi ở trên núi, hết tầng này đến tầng khác.

Giống như trước đây ăn kẹo bông, trong lòng chậm rãi trở nên mềm mại, Từ Lạc Dương lẩm bẩm nói: *"Có lẽ anh phải đi tu tiên mới được…."*

"Tu tiên?" Lư Địch mờ mịt.

"Đúng vậy!" Từ Lạc Dương cười toét miệng: *"Tu tiên mới có thể sống thật lâu, không chừng vị cao nhân nào đó thấy khung xương của anh độc đáo, sẽ nhận anh làm đồ đệ nữa đó!"*

Tuổi thọ của loài người chỉ ngắn ngủi mấy chục năm, còn yêu quái chắc có thể sống trên mấy ngàn năm nhỉ?

Lư Địch không thể hiểu nổi sóng não của Từ Lạc Dương: *"Anh Từ anh thấy vui là được rồi."*

Thế là trong cuộc phỏng vấn tiếp theo, lúc được hỏi *"Người yêu tương lai có yêu cầu gì về tuổi tác không"*, Từ Lạc Dương trả lời rất nghiêm túc: *"Chỉ cần thích nhau, thì đối phương có lớn hơn tôi mấy ngàn tuổi cũng không sao cả."*

Chỉ cần là Thích Trường An, mười ngàn tuổi cũng không sao, cơ mà đây coi như là yêu cách tuổi hả? Trâu già gặm cỏ non hả?

Biên tập viên tưởng cậu đang dùng phương pháp cường điệu hóa, nên lại hỏi câu tiếp theo: *"Nếu bảo cậu nói một câu với người yêu tương lai của cậu, thì cậu sẽ nói gì?"*

Lần này Từ Lạc Dương im lặng mười mấy giây, rồi mới dùng giọng điệu dịu dàng quay về ống kính nói: *"Anh phải cố gắng ăn cơm, đừng bị ốm, đợi tui tới tìm anh, sau này tui sẽ đối xử với anh thật tốt thật tốt."* Sau khi cậu nói xong, không kiềm chế được, lỗ tai trực tiếp trở nên nóng hầm hập.

Hỏi xong tất cả các câu hỏi, biên tập viên của Thanh sắc cười nói: *"Sắp tới 60 năm ngày giỗ của Khúc Lâm Giang tiên sinh, có thể mời cậu đọc một bài thơ của Lâm Giang tiên sinh, làm một phần ngoài lề cho buổi phỏng vấn lần này không?"*

Cái này lúc ăn trưa Từ Lạc Dương đã đồng ý với tổng biên tập, nên gật đầu: *"Đương nhiên là được."*

Câu cuối cùng của bài thơ là, tên của em là một nửa bài thơ tôi viết, khiến tôi dùng cả cuộc đời, để viết tiếp phần sau.

Đọc xong câu này, trong đầu Từ Lạc Dương chợt hiện lên tên của Thích Trường An. Ngơ ngác vài giây, ngón tay cậu nắm chặt tờ giấy mỏng, hơi cúi đầu che giấu vẻ mặt của mình.

Kết thúc công việc về đến nhà, đã là hai giờ sáng, Từ Lạc Dương bật đèn, xỏ dép lê đi thẳng đến phòng sách, lục tung lên tìm ra một đống lớn sách cũ, Liêu trai chí dị , Sưu thần ký , Hoài Nam Tử , Bão phác tử , đủ loại sách chất thành một đống cao gần nửa người.

Trước tiên cậu cầm Liêu trai chí dị ra, trực tiếp ngồi trên thảm trải sàn bắt đầu đọc, nhưng mới đọc được hai câu chuyện xưa thì đọc không nổi nữa.

Trong này đều là nữ yêu tinh chủ động đi câu dẫn thư sinh, sau đó thư sinh rất nhanh đã đáp trả lại tình cảm của nữ yêu tinh, tỷ lệ thành công cực kỳ cao. Nhưng tình huống của cậu khác với hoàn cảnh trong truyện xưa, phiên bản của cậu, chắc là thư sinh lên kinh đi thi, gặp một nam yêu quái khôi ngô đẹp trai, bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, sau đó lập chí muốn đi câu dẫn nam yêu quái hả?

Khép sách lại, Từ Lạc Dương bỗng nhiên rất lo lắng, cậu cảm thấy tỷ lệ thành công rất thấp!

Để sách qua một bên, Từ Lạc Dương lật Bão phác tử ra, bên trong kể luyện đan như thế nào. Cơ mà sau khi xem xong phần lý thuyết về kim đan trong sách trình bày, Từ Lạc Dương lại mơ màng —— ăn đan dược luyện bằng vàng đun nóng?

Một tiếng sau, tất cả sách đều bị nhét vào bên cạnh, Từ Lạc Dương nằm trên đất, chợt cảm thấy con đường phía trước vô cùng mờ mịt —— muốn hẹn hò thôi mà sao khó vậy chứ!

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Yêu đương vượt chủng tộc thật sự khó quá QAQ

39. Chương 39: Viên Kẹo Thứ Ba Mươi Chín

Mười mấy ngày sau, Từ Lạc Dương biểu hiện vừa nghiêm túc vừa chịu khó. Trịnh Đông ở bên cạnh nhìn, trong lòng đầy lo lắng, rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi: *"Lạc Dương, gần đây có phải cậu gặp chuyện gì không tốt không?"*

Từ Lạc Dương đang tỉ mỉ phân tích Bí văn về chín sự kiện phi thăng lớn năm mươi năm gần đây , nghe Trịnh Đông nói xong, cậu cẩn thận suy nghĩ một chút rồi nói: *"Gần đây gặp chuyện không tốt ư? Đương nhiên là có rồi, anh Trịnh không phải mấy ngày trước anh với chị Lan liên hợp với nhau, hạn chế tự do ăn uống của em à? Thật là khiến người ta quá đau lòng!"*

"…."

Cảm thấy Từ Lạc Dương chắc sẽ không vì chuyện không được ăn thịt mà nghĩ không thông, Trịnh Đông vẫn lo lắng không yên hỏi: *"Ngoài chuyện này ra, không còn chuyện gì khác nữa hả?"*

"Hết rồi." Từ Lạc Dương hơi nghi ngờ, rồi chợt giống như nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt cậu bỗng trở nên sợ hãi: *"Chẳng lẽ anh Trịnh nghe được tin tức gì ư? Hay là… có người muốn thông qua anh, mà dùng quy tắc ngầm với em hả?"*

Quan sát Từ Lạc Dương từ trên xuống dưới một lần, Trịnh Đông vô cùng ghét bỏ nói: *"Cái tấm thân đầy hương vị thô kệch mang về từ đoàn phim của cậu, kim chủ nào thèm để ý?"*

Từ Lạc Dương giả bộ không nghe thấy.

"Vậy nên, chẳng gặp phải chuyện gì không tốt cả, vậy khoảng thời gian này cả ngày cậu đông lật Kim cương kinh , tây đọc Linh phi kinh này nọ, mấy ngày trước còn nghiên cứu tu chân thời hiện đại, chỉ đơn giản là muốn lên trời thôi hả?"

"Em không lên trời," Từ Lạc Dương nhanh chóng phủ định suy đoán của Trịnh Đông, nhưng cậu lại không thể nói, bản thân đang cố gắng để sớm ngày được hẹn hò, bèn tìm một lý do vô cùng đầy đủ: *"Em như thế này gọi là 'sở thích đa dạng', giờ không phải mọi người đều sùng bái kiểu thiên tài sao?"*

Chỉ chỉ Thái thanh thần giám đóng buộc chỉ để phía trước gương trang điểm, Trịnh Đông nhíu mày nói: *"Cậu muốn làm một diễn viên... tinh thông xem tướng đoán mệnh, còn có thể tu tiên biết luyện đan hả?"*

Từ Lạc Dương hơi chột dạ cười nói: *"Không chừng sau này em rời khỏi showbiz, còn có thể tới quảng trường bày một quầy hàng, giúp người ta xem tướng đổi vận các thứ, haha. Anh Trịnh yên tâm, em sẽ phát cho anh một tấm thẻ hội viên suốt đời!"*

Lúc này, staff đến gõ cửa, nhắc nhở phải lên sân khấu rồi.

Nhìn Từ Lạc Dương đi theo staff ra khỏi phòng nghỉ, Trịnh Đông bỗng nhiên rất lo lắng, nếu như sau khi lên sân khấu, Từ Lạc Dương hai tay kết ấn, ngồi xếp bằng trên sân khấu, bắt đầu hấp thu tinh hoa nhật nguyện hoặc là tín ngưỡng chi lực này nọ, thì phải làm sao đây?

Vội vàng uống mấy ngụm nước, Trịnh Đông cảm thấy mình hình như bị Từ Lạc Dương đánh lạc hướng rồi.

Tinh tú trận là một show giải trí đứng thứ năm trong nước, đây là lần thứ ba Từ Lạc Dương tham gia. Sau khi chào hỏi khán giả xong, cậu bị nam MC Tống Đàm kéo ra đứng giữa sân khấu, đối phương cười hỏi: *"Đây là lần thứ ba Lạc Dương tới tham gia chương trình của chúng tôi rồi, có gì muốn nói với mọi người không?"*

Từ Lạc Dương cầm micro, hỏi Tống Đàm: *"Nói gì cũng được hả?"*

"Đương nhiên rồi!"

Nhẹ ho mấy tiếng, Từ Lạc Dương nhìn về phía khán giả, cong khóe miệng cười nói: *"Tui muốn nói, so với hai lần trước, có phải tui đẹp trai hơn rồi không?"*

Cậu vừa dứt lời, phía dưới khán giả đã vang lên câu trả lời rất đồng thanh: *"Phải!"*

Từ Lạc Dương quay lưng lại mặt nhìn về phía màn hình, tự cười trộm, sau khi cười xong mới quay mặt lại phía khán giả, vẻ mặt chân thành nói: *"Các vị ở đây ánh mắt đều rất tốt!"*

Tống Đàm cười tiếp lời: *"Thật ra có đẹp trai hơn hay không tôi cũng không nhìn ra, nhưng da mặt chắc chắn là dày hơn rồi!"* Nói xong lại hỏi hai MC đứng bên cạnh: *"Hai người có nhớ không, lần đầu tiên Lạc Dương tới tham gia chương trình của chúng ta, được chúng ta khen ngợi cực kỳ đẹp trai, mới được ba giây đã đỏ mặt, không bị lag luôn!"*

"Nhớ chứ nhớ chứ," nữ MC Liễu Ý gật đầu: *"Lúc đó bộ phim đầu tiên của Lạc Dương vừa chiếu, tôi còn nhớ rất rõ ràng, là một bộ phim tình yêu vườn trường, tên là Anh ở thuở ấy chờ em , rất cảm động."*

"Đúng vậy," Từ Lạc Dương gật đầu: *"Lúc đó còn trẻ, mặc đồng phục học sinh vào còn có thể giả vờ làm học sinh cấp ba."*

"Vậy bây giờ thì sao?"

"Bây giờ thì," Từ Lạc Dương hơi lưỡng lự: *"Chắc chỉ có thể đẩy xe ba bánh tới cạnh trường cấp ba bán chao thôi nhỉ?"*

Tống Đàm rất khoa trương: *"Oa, nếu như cậu núp ở cổng trường cấp ba nào đó, thì nhất định phải nói cho tôi biết, tôi sẽ tới chiếu cố chuyện làm ăn của cậu! Nhưng mà lần đầu tiên cậu tới đây, đã biểu diễn cho chúng tôi xem một màn múa ương ca rất xuất sắc, đến giờ tôi vẫn nhớ rất rõ ràng."*

MC nói xong, màn hình liền sáng lên, hình ảnh tư liệu đang chiếu đúng là lần đầu tiên Từ Lạc Dương tới tham gia Tinh tú trận vào sáu năm trước.

Nghiêm túc xem buổi biểu diễn của mình trên màn hình, Từ Lạc Dương còn trịnh trọng làm bình luận viên không chuyên, giọng nói rất phù hợp: *"Khán giả và các bạn ngồi trước tivi, bất kể bây giờ các bạn đang cảm thấy thế nào, thì tiết mục mà các bạn đang xem, chính là màn biểu diễn của tuyển thủ số mười bảy Từ Lạc Dương —— báu vật và tinh hoa của nghệ thuật quảng trường dân gian truyền thống Trung Hoa mang đến cho các bạn! Để tôi đưa sự chú ý tới trên chân vị tuyển thủ này, ây da ây da, chân trái vấp chân phải, sắp ngã rồi… Aiz, tiếc quá, đứng vững rồi!"*

Khu vực khán giả vang lên một trận cười, Từ Lạc Dương cuối cùng cũng không gắng nhịn nữa, mà cũng mỉm cười theo.

Quy trình của Tinh tú trận khá cố định, sau khi qua phần trả lời câu hỏi của vòng thứ hai, Tống Đàm đọc tên của phần thứ ba lên: *"Ai là người thân thiết với bạn nhất."*

Mặc dù trước đó đã nhận được kịch bản, nhưng lúc nghe thấy ba chữ "thân thiết nhất", trong lòng Từ Lạc Dương vẫn giống như rơi xuống một giọt nước đường, cậu không kiềm chế được mà bật cười, dưới khu vực khán giả cũng đã vang lên tiếng thét chói tai.

"Quy tắc trò chơi của chúng ta là, nếu như lúc Lạc Dương trả lời câu hỏi của một vòng, có câu nào không biết câu trả lời, vậy cậu ấy sẽ có một cơ hội, có thể tìm kiếm sự giúp đỡ thông qua 'người thân thiết nhất' này. Nếu như trả lời đúng, là có thể bước vào cửa ải tiếp theo, nếu như trả lời sai, Lạc Dương sẽ phải nhận

hình phạt nghiêm khắc!"

Tống Đàm giơ thẻ đang cầm trong tay lên: *"Được rồi, giờ chúng ta cùng nhau xem xem, trong nhật ký trò chuyện ba ngày gần đây của Lạc Dương, rốt cục thì số lần liên hệ với ai là nhiều nhất!"*

Rất nhanh, trên màn hình lớn đã hiện ra màn hình điện thoại của Từ Lạc Dương, chỉ thấy xếp đầu tiên là "Trường An", thứ hai là "Anh Hùng đồ nướng".

Tống Đàm ngạc nhiên nói: *"Anh Hùng đồ nướng cách chỗ chúng tôi rất gần, đi bộ qua chắc cũng chỉ mất có mười phút, tôi và Liễu Ý còn có rất nhiều đồng nghiệp đều tới đó ăn rồi. Nhưng cá nhân tôi tò mò nhất chính là, Lạc Dương, tại sao ngay cả số điện thoại của tiệm đồ nướng này mà cậu cũng có vậy? Tôi làm việc ở đây hơn mười năm rồi, mà còn chưa có đó!"*

Từ Lạc Dương quay về ống kính, trước tiên nhanh chóng nói một câu xin lỗi: *"Anh Trịnh, em xin thề, em thật sự chỉ ăn ba xâu tàu hủ ky và một xâu đậu cô-ve thôi, chứ tuyệt đối không ăn thịt!"* Vẻ mặt cực kỳ thành khẩn.

Nghe xong, Tống Đàm ở bên cạnh cười đến sắp đau sốc hông: "*Hahahaha Lạc Dương tôi nhất định phải nói cho cậu biết, tiệm này từ trước đến giờ không bán tàu hủ ky và đậu cô-ve đâu!"*

"…."

Đạo diễn truyền thông rất có tâm, còn quay đặc tả cậu.

"Được rồi được rồi, để giữ gìn mối quan hệ hài hòa giữa Lạc Dương và quản lý của cậu ấy, chúng ta vào chủ đề chính thôi." Liễu Ý cố tình hắng giọng: *"Nhật ký trò chuyện cho thấy, người thân thiết với cậu nhất là người được lưu tên là Trường An, tôi đại diện cho khán giả thăm dò, đây có phải Thích Trường An không?"*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Ừ, anh ấy đó."* Nghe cậu thừa nhận, hàng ghế khán giả vang lên tiếng hét chói tai suýt chút nữa đã lật tung cả sân khấu ghi hình.

Đợi lúc yên tĩnh lại, Liễu Ý mới hỏi tiếp: *"Vậy cậu có thể tiết lộ, vì sao một buổi sáng phải gọi tới bốn cuộc điện thoại không?"*

Từ Lạc Dương mím mím môi: *"Cũng chẳng có gì không thể nói cả,"* cậu kể rất tỉ mỉ: *"Trường An giờ đang ở Los Angeles, chênh lệch mười sáu tiếng. Vậy nên sáng sớm sáu giờ gọi điện tới, là để nhắc nhở ảnh sau khi ăn trưa xong nhất định phải uống thuốc, mấy ngày nay ảnh hơi khó chịu. Chín giờ gọi là để nhắc ảnh đã tới giờ ăn tối rồi."*

"*Oh ——"* Tống Đàm "ồ" một tiếng thật dài: *"Lạc Dương thật sự rất chu đáo, vậy vì sao sau chín giờ, mới cách một tiếng đã gọi điện qua rồi?"*

Liễu Ý tiếp lời: *"Anh bị ngốc hả, đương nhiên là để nhắc nhở sau khi ăn tối phải nhớ uống thuốc đó!"*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Ừ, đúng vậy. Cuộc điện thoại cuối cùng vào mười hai giờ trưa, là để báo cho ảnh biết tôi sắp lên chương trình, dựa theo sự sắp xếp kịch bản của tổ chương trình, có lẽ sẽ gọi điện cho ảnh."* Vô cùng thành thật.

"*Tới phần quan trọng rồi, vậy anh ấy có đồng ý không?"*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Đồng ý rồi."* Cậu vừa nói xong, phía dưới khán giả đồng loạt vang lên tiếng hét "Gọi điện thoại".

Tống Đàm cố ý nghiêm túc nói: *"Kịch bản bị lộ rồi, nếu như tạm thời đổi người thì chương trình của chúng tôi có vẻ rất giả dối, vậy nên nhanh nhanh nhanh, gọi điện đi!"*

Từ Lạc Dương nhẹ nhàng ấn ấn, trên màn hình hiện lên đang liên hệ, tự nhiên cậu hơi căng thẳng, theo bản năng mà giải thích: *"Mấy ngày gần đây Trường An rất bận, bên kia đã là buổi tối rồi, có lẽ là đang ngủ."*

Vừa mới nói xong từ cuối cùng, điện thoại đã có người bắt máy, giọng Thích Trường An truyền ra từ bên trong hơi khàn khàn: *"Lạc Dương?"*

Âm cuối hơi nâng lên, có một loại cảm giác rất dịu dàng.

Gọi điện thoại cho Thích Trường An dưới tình huống như thế này, Từ Lạc Dương nhận ra bản thân mình hơi xấu hổ, cậu phải dùng 100% kỹ năng diễn xuất, mới giữ được vẻ mặt bình tĩnh của mình: *"Tui đây."* Nói được hai từ, cổ họng cũng hơi khô: *"Giờ anh chuẩn bị ngủ hả?"*

"*Ừm, nhận điện thoại của cậu xong sẽ ngủ."* Giọng nói Thích Trường An mang theo ý cười rất rõ ràng, rất tự nhiên, giọng điệu gần giống như lúc bình thường hai người nói chuyện: *"Uống thuốc rồi, cũng đã uống nửa ly nước nóng, đồng hồ báo thức cũng đặt rồi."*

Từ Lạc Dương buột miệng nói: *"Los Angeles buổi tối mưa đó, anh nhớ đem cửa sổ…."* đóng lại. Nuốt ngược hai chữ cuối cùng lại, nhưng rõ ràng chậm rồi, cậu đã để lộ sự thật bản thân mình quan tâm đến dự báo thời tiết của Los Angeles, vì thế cả thính phòng đều truyền đến tiếng "suỵt" nhỏ.

Thích Trường An cũng ngơ ngác mất mấy giây, sau đó lập tức nói: *"Được, tôi đi đóng ngay đây."* Tiếp đó liền thấp thoáng vang lên tiếng bước chân, rõ ràng cho thấy đang vừa đi vừa nói chuyện với cậu: *"Giờ cậu đang ghi hình chương trình sao?"*

"*Ừm, đang quay."* Biết rõ đối phương không nhìn thấy, nhưng Từ Lạc Dương vẫn gật đầu: *"Tui đang mở loa ngoài, nói chuyện với anh mọi người ở hiện trường đều nghe thấy, anh có muốn chào hỏi không?"*

Thích Trường An hơi lên giọng: *"Mọi người, chào buổi chiều, rất vui vì có thể thông qua phương thức như thế này chào hỏi mọi người, hy vọng mọi người đều có thể chơi đùa vui vẻ."* Phát hiện Từ Lạc Dương vẫn chưa nói đến chủ đề chính, anh hơi bất đắc dĩ hỏi: *"Vậy Lạc Dương, câu hỏi cậu không thể trả lời là gì vậy?"*

Từ Lạc Dương lúc này mới nhớ lại còn có chuyện này, nên vội vã trả lời: *"Là một đề toán học."* Cậu dựa theo thẻ chương trình mà đọc đề toán, rồi lại bổ sung: *"Nếu như anh không biết cũng không sao, hình phạt rất nhẹ nhàng."*

Nhưng khiến cậu ngạc nhiên là, sau một hồi tiếng ngòi bút ma sát với mặt giấy, Thích Trường An liền báo đáp án, tiếp đó còn an ủi: *"Yên tâm đi, tôi sẽ không để cậu phải chịu phạt đâu."*

Cùng lúc đó, trên màn hình lớn công bố đáp án, giống như đáp án của Thích Trường An.

Từ Lạc Dương ngạc nhiên: *"Anh giỏi quá đi, ngay cả cái đề này mà cũng biết làm!"*

Đề bài này thuộc vào loại chướng ngại vật mà tổ tiết mục cố tình sắp xếp, chính là để nghệ sĩ tiến vào phân đoạn chịu phạt, vậy nên đề bài vừa chuyên nghiệp mà độ khó lại cao.

Thích Trường An bị giọng điệu của cậu chọc bật cười: *"Tôi học kinh doanh ở Westminster, ở đó toán cao cấp và toán học tài chính là môn bắt buộc, giáo sư rất nghiêm khắc."*

Từ Lạc Dương tạm thời hơi thiếu từ để nói, trước mắt cậu bay qua từng dòng comment —— quỳ rồi quỳ rồi, Thích Trường An hóa ra là học thần! Là một đại yêu quái, nhưng lại nắm vững tri thức của loài người như vậy, thật sự vô cùng phạm quy!

Sau khi cúp điện thoại, Tống Đàm cũng rất ngạc nhiên: *"Nói thật ban nãy tôi bị kinh ngạc không hề nhẹ đâu đó, tôi nghĩ mọi người chắc đều từng nghe qua học viện Westminster rồi nhỉ, khoa kinh doanh của nó xếp số một nước E, có thể xếp thứ ba toàn bộ thế giới đó!"*

Tiếp đó, chủ đề rất nhanh đã quay lại trên người Từ Lạc Dương: *"Tôi nhớ lúc học đại học Lạc Dương cũng học ở nước E đúng không?"*

Vô cùng mẫn cảm tránh né đề tài này, Từ Lạc Dương chỉ gật đầu, tránh nặng tìm nhẹ: *"Đúng vậy, thức ăn bên đó thật sự vô cùng vô cùng khó ăn, sau khi tôi qua đó cân nặng trực tiếp tụt xuống mức thấp nhất lịch sử."*

Tống Đàm nhận ra cậu đang né tránh, nên cũng tự nhiên mà thảo luận về mỹ thực ở các quốc gia, anh có khả năng dẫn dắt cực kỳ tốt, hoàn toàn không có nửa điểm không tự nhiên nào.

Dựa theo sắp xếp của kịch bản, phần cuối cùng của chương trình kỳ này, Từ Lạc Dương sẽ biểu diễn ca khúc cuối phim Anh ở thuở ấy chờ em .

Ánh đèn xung quanh sân khấu tối lại, Từ Lạc Dương nhìn mình mặc đồng phục học sinh, mới mười chín tuổi trên màn hình lớn, cậu chợt cảm thấy, thời gian đúng là liều thuốc gây mê hiệu quả nhất, sẽ làm tê liệt thần kinh của người ta, nỗi đau khắc sâu năm ấy, giờ cũng chẳng cảm nhận được nữa rồi.

Ngồi xe bảo mẫu rời khỏi đài truyền hình, Từ Lạc Dương vừa ăn một phần salad hoa quả và rau, vừa cầm điện thoại lướt weibo, phát hiện Cổ Thành cp lại lên hotsearch nữa rồi.

Cậu ấn vào mới biết, hóa ra đã công bố trailer của Lối rẽ . Trailer rất ngắn, còn chưa tới một phút, những đoạn phim cắt ghép lướt qua rất nhanh, nhưng đều rất tiêu biểu.

Đầu tiên là cảnh điền xong nguyện vọng đại học, lúc Từ Lạc Dương ngủ say, Thích Trường An đóng vai Hứa Trạm hơi cúi người. Tiếp đó, lại chuyển đến ảnh Từ Lạc Dương đóng vai Tần Triều mặc cảnh phục, Hứa Trạm cúi đầu chăm chỉ làm mộc. Rất nhanh, hình ảnh lại chuyển đến cảnh hai người xa cách lâu ngày gặp lại, nằm trên một chiếc giường đơn trò chuyện. Mà một màn cuối cùng, là Từ Lạc Dương cầm súng trong tay, miệng súng thẳng tắp nhắm vào Thích Trường An.

Đoạn trailer lại phát lại từ đầu, Từ Lạc Dương phát hiện, mỗi một cảnh đóng cùng Thích Trường An cậu đều nhớ vô cùng rõ ràng, thậm chí còn có thể phác họa ra biểu cảm của đối phương trong mỗi một khoảnh khắc ở trong đầu.

Lật qua lật lại nội dung trong #Cổ_Thành_cp#, Từ Lạc Dương tắt màn hình điện thoại, mấy giây sau mới ngẩng đầu lên, nói với Trịnh Đông ngồi đối diện cậu: *"Cổ Thành cp lại lên hotsearch rồi."*

Trịnh Đông gật đầu: *"Ừ, anh nhìn thấy rồi, lúc trước đạo diễn Trương có nói, công bố trailer đầu tiên, chắc chắn sẽ có hiệu quả như vậy."*

Từ Lạc Dương đắn đo tìm từ: *"Trên mạng có rất nhiều lời đồn, nói em và Thích Trường An ở cùng nhau, thậm chí còn nói tụi em đang hẹn hò, đối với chuyện này… em nhất định phải làm sáng tỏ một chút."*

Dời tầm mắt khỏi máy tính khô khan, Trịnh Đông nhìn Từ Lạc Dương, ấn đường giật một cái, huyệt thái dương phát lạnh, trong phút chốc có dự cảm không tốt. Anh thận trọng trả lời: *"Được, cậu nói đi."*

"Những cái đó không phải là lời đồn, mà là sự thật." Nói xong, Từ Lạc Dương lại cảm thấy không khớp với tình hình thực tế lắm, nên vội vã bổ sung: *"Bây giờ vẫn chưa phải là thật, nhưng tương lai không xa, sẽ biến thành sự thật."*

Trịnh Đông để máy tính qua bên cạnh, càng ngạc nhiên lại càng bình tĩnh: *"Giải thích hàm ý của câu nói này anh nghe xem."*

"Hàm ý gì? Ý của những lời này là, em thích Thích Trường An, nhưng tụi em vẫn chưa ở bên nhau. Đợi em theo đuổi được ảnh, thì lời đồn sẽ trở thành sự thật." Từ Lạc Dương không dám nhìn vẻ mặt của Trịnh Đông, cậu hơi cúi đầu, che giấu ý cười nơi khóe miệng: *"Vậy nên bây giờ, lời đồn tạm thời chỉ có một nửa là thật. Em nói xong rồi đó."*

Trịnh Đông: *"…"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích (gạch ngang) nhà tui siêu giỏi!!

40. Chương 40: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi

Người phản ứng đầu tiên không phải Trịnh Đông, mà là Lư Địch đang ăn bánh bích-quy, cậu ta nhìn Từ Lạc Dương, lắp ba lắp bắp, rõ ràng là bị dọa sợ: *"Em… anh Từ anh… Thích tiên sinh…."*

Từ Lạc Dương tốt bụng giúp cậu móc nối cả câu lại: *"Anh Từ của cậu thích Thích tiên sinh, là kiểu rất thích."*

Biểu cảm đặc sắc trên mặt Lư Địch thể hiện rõ mấy chữ *"Mình khẳng cmn định là đang ảo tưởng hoang đường rồi"*, cậu ta nhìn Từ Lạc Dương rồi lại nhìn Trịnh Đông, rồi lại nhìn Từ Lạc Dương, tam quan cũng giống như bánh bích-quy trực tiếp tan vỡ thành nhiều mảnh vụn: *"Nhưng mà, nhưng mà hai người không phải là tình anh em inox của showbiz hả?"*

Lúc hỏi câu này trong lòng Lư Địch đã sụp đổ, cậu ta rõ ràng mỗi ngày đều đi theo Từ Lạc Dương, vì sao một chút manh mối cũng chẳng nhìn ra? Là do mắt cậu ta bị mù hay là do anh Từ giấu quá sâu?

Từ Lạc Dương quyết định che chở cho tâm hồn yếu đuối mỏng manh của Lư Địch, bèn dùng lời lẽ rất uyển chuyển nói: *"Cậu có thể hiểu là, vẫn là inox, nhưng đã biến thành cầu dây thép, cong queo, quấn thành một vòng vậy đó."*

"…" Lư Địch quyết định chậm một chút hẵng tỉnh lại.

So với Lư Địch, vẻ mặt của Trịnh Đông vẫn tính là bình tĩnh, anh hít sâu ba cái: *"Dây anten của cậu sửa xong rồi hả?"*

"?" Từ Lạc Dương mờ mịt: *"Dây anten gì cơ?"*

Thầm nghĩ bản thân mình 80% là bị chấn động đến ngốc rồi, Trịnh Đông thay đổi cách hỏi: *"Nghe Địch Tử nói, mấy hôm trước ở hậu trường cậu có đụng phải Hạ Nam hả?"*

Từ Lạc Dương không hiểu vì sao Trịnh Đông lại nhắc tới Hạ Nam, nhưng vẫn trả lời: *"Ừm đúng, ảnh tới*

phòng nghỉ tìm em, hàn huyên mấy câu. Có lẽ vì ở trong đoàn phim của đạo diễn Chử em đã giúp ảnh mấy lần, vậy nên ảnh muốn mời em ăn cơm."

"Cậu đồng ý rồi hả?"

Từ Lạc Dương dùng thực lực để diễn dịch cái gì gọi là 'bát phong bất động': *"Đương nhiên là không rồi! Em đã từng cam đoan với anh, tuyệt đối phải cõng gánh nặng thần tượng lên lần nữa, làm sao có thể cùng ảnh sa ngã vào trong thế giới mỹ thực được? Vậy nên em đã từ chối rồi!"*

"..." Trịnh Đông không biết mình nên vui mừng hay là thở dài nữa, xem ra cái dây anten này vẫn chưa sửa xong.

Lư Địch ở bên cạnh bỗng nhiên phản ứng lại: *"Anh Từ, vậy lúc trước em vẫn luôn cho rằng hai người là tình hữu nghị mẫu mực của showbiz, thật ra... là anh ban ngày ban mặt phát cẩu lương hả?"*

Từ Lạc Dương vô tội nói lại: *"Không phải mà, lúc đó anh cũng không biết mình thích Thích Trường An."* Phát cẩu lương gì chứ, chắc là không phải đâu nhỉ?

Trịnh Đông ấn ấn huyệt thái dương bị kéo căng mấy lần, chọn một vấn đề vô cùng quan trọng hỏi: *"Vậy cậu làm thế nào mà xác định được bản thân thích Thích Trường An?"*

"Loại chuyện này không phải là cứ tự nhiên mà biết hả?" Đối diện với ánh mắt đầy nghi ngờ của Trịnh Đông, Từ Lạc Dương chột dạ, cậu do dự mấy giây rồi vẫn nói ra chân tướng sự thật, giọng nói vô cùng thấp: *"Em mơ loại mộng đó."*

Lư Địch nhỏ giọng nói theo: *"Loại nào?"* Rồi lại phản ứng lại rất nhanh, cậu ta bỗng nhiên tỉnh ngộ: *"Oh! Loại mộng kia! Anh Từ hóa ra anh mơ thấy Thích tiên sinh!"*

Từ Lạc Dương phô trương thanh thế: *"Cái này không phải rất bình thường sao? Là giai đoạn mà loài người trưởng thành phải trải qua!"*

Nhìn Lư Địch sau khi tái tạo lại thế giới quan nhanh chóng tiếp nhận chuyện này, và Từ Lạc Dương ánh mắt lơ lửng vành tai đỏ lên, Trịnh Đông lại có loại cảm xúc nhà mình có con trai vừa trưởng thành của cha già: *"Vậy sau này cậu định thế nào?"*

"Theo đuổi ảnh!"

Hết thuốc chữa hết thuốc chữa, theo đuổi cái rắm mà theo đuổi! Trịnh Đông đỡ trán, uể oải nói: *"Được thôi, cậu cố lên, chúc mừng mối tình đầu của cậu."*

"Thường thôi thường thôi." Từ Lạc Dương rất vui, còn chủ động giúp Trịnh Đông rót một ly cà phê đen, rồi

lại nghe thấy Trịnh Đông hỏi: *"Cậu có biết thân phận và bối cảnh của Thích Trường An không bình thường không?"*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Biết."* Vậy nên yêu đương vượt chủng tộc thật sự vô cùng khó khăn!

"Nếu như cậu... theo đuổi cậu ấy thành công, về sau có lẽ cậu sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn." Trịnh Đông nghĩ rất xa, nhà họ Thích là một gia tộc lớn, Thích Trường An được phép yêu người đồng tính hay không, vẫn là một vấn đề.

Nhưng nhìn Từ Lạc Dương đang cười khúc khích, anh chợt không đành lòng nói tiếp —— khó khăn lắm mới thích một người, lại là người có độ khó cao như vậy.

Chỉnh sửa lại chút manh mối, Trịnh Đông thay đổi đề tài: *"Còn nữa, hai cậu đều ở trong showbiz, mặc dù đại đa số mọi người bây giờ đều khá thoải mái với người đồng tính, mức độ tiếp thu của công chúng dành cho người đồng tính cũng cực kỳ cao, nhưng dù thế nào, cũng phải chuẩn bị tư tưởng cho trường hợp xấu nhất."*

Nhìn Từ Lạc Dương nghiêm túc gật đầu, Trịnh Đông phân tích mối quan hệ giữa lợi và hại cho cậu nghe: *"Một mặt, áp lực sẽ tới từ fan. Cậu 25 tuổi, Thích Trường An 26 tuổi, đều đang là giai đoạn fan không chấp nhận được việc idol của mình hẹn hò. Nếu như công khai, tất nhiên sẽ dẫn đến phản ứng mạnh mẽ. Hơn nữa đối với những người anti LGBT, công kích chửi rủa chỉ có nhiều chứ không có ít. Nếu sức chịu đựng tâm lý yếu, không chắc sẽ gánh vác được."*

Vẻ mặt của Từ Lạc Dương cũng rất nghiêm túc: *"Ừm, em biết, nhưng em chịu đựng được."*

"Một loại áp lực khác, sẽ đến từ trong nghề. Cậu biết đó, trong showbiz tình yêu khác giới vẫn chiếm đa số, không phải mỗi người đều có thể tiếp thu được chuyện đồng tính yêu nhau, vậy nên cậu có thể sẽ vì nguyên nhân đó, mà lỡ mất rất nhiều cơ hội, thậm chí sẽ vì vậy mà bị nghi ngờ về trình độ chuyên nghiệp." Trịnh Đông nhìn Từ Lạc Dương đã trưởng thành hơn mấy năm trước rất nhiều, thở dài nói: *"Vậy nên, Lạc Dương, cậu nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, bởi vì đoạn tình cảm này, cậu chắc chắn sẽ phải đánh đổi tiền đồ của mình, phải thận trọng."*

Từ Lạc Dương vẫn trả lời: *"Em biết."* Cậu mỉm cười, không thoải mái, nhưng đầy thản nhiên: *"Em sẽ cố gắng để Trường An biết tâm ý của mình, nhưng nếu ảnh từ chối em vẫn có thể tiếp thu được."*

Nói xong, Từ Lạc Dương lại hơi xấu hổ: *"Thật ra lúc phát hiện có lẽ mình thích Trường An, em đã nghĩ tới vấn đề này rất nhiều lần, suy nghĩ liên tục trong nhiều ngày rồi."*

"Thế nhưng em thật sự rất thích anh ấy, rất thích." Cậu không nói ra những lời sến súa, nhưng sự cố chấp trong ánh mắt cậu, đã đủ để Trịnh Đông cảm nhận được phần tâm tình này.

Trịnh Đông là người cuồng công việc, anh từng có vài mối tình, nhưng cuối cùng cũng chẳng đến đâu, bởi vậy thực ra anh cũng không hiểu vì sao Từ Lạc Dương lại xem trọng phần tình cảm này đến vậy, nhưng

anh sẵn lòng cố gắng tìm hiểu: *"Thật sự thích đến như vậy hả?"*

"*Ừm.*" Dùng sức gật đầu, giọng Từ Lạc Dương hơi nhẹ, nhưng nụ cười lại rất rực rỡ: *"Khoảng thời gian này em vẫn luôn nhớ lại lúc chung sống với ảnh trong nửa năm qua, em nhận ra mỗi một khoảnh khắc, đều quý giá đến mức làm em không muốn quên đi, ảnh thật sự rất tốt."*

Giây phút này, Từ Lạc Dương hơi thất vọng với vốn từ nghèo nàn của mình, cậu chẳng thể miêu tả được rốt cục Thích Trường An tốt đẹp biết bao nhiêu.

Trịnh Đông để ly cà phê đã uống hết trong tay xuống, cuối cùng nhắc nhở một câu: *"Cho dù tương lai cậu và cậu ấy như thế nào, anh đều hy vọng cậu đừng quên những lời mà cậu nói với anh lúc cậu 19 tuổi. Cậu đi đến vị trí ngày hôm nay, thật sự rất khó khăn, đừng phụ lòng bản thân mình lúc trước."*

Tảng đá treo lơ lửng trong lòng Từ Lạc Dương cuối cùng cũng rớt xuống, cậu gật đầu: *"Em sẽ đứng ở nơi cao nhất."*

Trịnh Đông cũng nói ra câu trả lời giống năm đó: *"Anh sẽ giúp cậu."* Nói xong lại dụi dụi ấn đường —— anh đã dự tính được, sau này chắc chắn sẽ thường xuyên xuất hiện tình huống tim đập nhanh, tăng ca đột ngột, và liên tục rụng tóc.

"*Nếu thành công nhớ báo cho anh một tiếng, nhưng cậu định khi nào thì bắt đầu hành động?"*

"*Em muốn làm công tác chuẩn bị trước!"* Từ Lạc Dương nhớ tới một vấn đề: *"Đúng rồi anh Trịnh, đêm nay em muốn đi xem phim."*

Trịnh Đông liếc mắt nhìn cậu: *"Đến xem suất đầu tiên của người yêu cậu hả?"*

Bị hai chữ "người yêu" kích thích loạn nhịp tim, Từ Lạc Dương đổi lại một khuôn mặt cười: *"Đúng vậy, suất chiếu đầu tiên của Tuyệt địa truy kích là 0h tối nay, em đã đồng ý với Trường An sẽ đi xem suất đầu rồi."*

Biết lúc này mới chỉ là bắt đầu, còn rất nhiều tóc rụng đang chờ đợi mình trong tương lai, Trịnh Đông gật đầu: *"Cậu tự hóa trang đi, nhớ chú ý an toàn, nếu như bị nhận ra, thì báo cho anh một tiếng, để anh sớm bảo Tiết Huỳnh dẫn dắt tình hình."*

Thật là thương bản thân mình sau này!

Trước khi tới suất chiếu đầu tiên, Từ Lạc Dương về nhà một chuyến.

Cậu vừa mới tắm xong, Thích Trường An đã gửi yêu cầu gọi video tới, Từ Lạc Dương nhìn áo tắm mặc trên người mình, trực tiếp ấn nghe.

"Thích tiên sinh, chào buổi sáng!"

Thế là Thích Trường An vừa liếc mắt đã thấy, Từ Lạc Dương dây buộc áo tắm lỏng lẻo, cổ áo mở ra, làn da trắng gần như lóa mắt. Cổ họng anh hơi khô, giọng nói mang theo chút khàn khàn của buổi sáng: *"Chào buổi sáng, mới tắm xong hả?"*

"Ừm." Từ Lạc Dương cầm khăn, tùy tiện lau lau tóc, lẩm bẩm: *"Tắm xong rất thoải mái, cơ mà lau tóc mệt quá, thôi tui cứ đợi nước bốc hơi tự nhiên đi."*

"Lần sau tôi sẽ giúp cậu sấy tóc." Tầm mắt xẹt qua nửa điểm màu hồng lộ ra ở rìa cổ áo Từ Lạc Dương, ánh mắt Thích Trường An trở nên thâm trầm, nhưng anh không nhắc đối phương mặc áo ngay ngắn lại: *"Hôm nay bận lắm không?"*

"Tàm tạm, buổi sáng chụp hình, buổi chiều quay chương trình, ngày mai phải đi quảng bá thương hiệu cho đại ngôn, chắc chắn sẽ rất nhiều người. Sau khi kết thúc, thì phải đi xem các địa điểm tổ chức sự kiện." Tùy ý ngồi tựa trên sô-pha, Từ Lạc Dương giải thích: *"Tui sắp tổ chức một buổi fanmeeting, trước đây cũng từng tổ chức rồi, hơi giống buổi concert cá nhân cỡ nhỏ, vậy nên có rất nhiều chi tiết nhỏ tui phải tự mình kiểm định."* Cậu lại tiếp tục đếm trên mấy đầu ngón tay: *"Bài hát cuối phim Lối rẽ cũng phải bắt đầu thu âm, còn rất nhiều chuyện lộn xộn nữa."*

Từ sau khi biết tâm ý của mình, lúc gọi video với Thích Trường An, cảm giác sẽ hoàn toàn khác, Từ Lạc Dương ngạc nhiên phát hiện, mình là một người đàn ông có cơ bụng, lại không nhịn được mà làm nũng!

Đậu móa, vậy nên đây chính là cái gọi là tình yêu khiến người ta bị thiểu năng đó hả? Nhưng mà cảm giác rất tốt nha!

Thích Trường An cũng nghe ra giọng điệu của Từ Lạc Dương hình như yếu đuối hơn bình thường rất nhiều, nên không nhịn được muốn nói thêm mấy câu: *"Nếu như lịch trình dày như thế, thì đừng thức đêm đi xem suất chiếu đầu nữa, sau này tranh thủ thời gian xem cũng giống nhau mà."*

"Không được không được, phim của anh Trường An của tui, tui nhất định phải tới xem suất đầu tiên, tui là người phải viết 5000 chữ bình luận phim đó!" Từ Lạc Dương rất thích kiểu tán gẫu như thế, cậu thả lỏng ằm úp sấp trên sô pha, nhìn đôi môi nhợt nhạt của Thích Trường An, chìa tay chọt chọt màn hình: *"Anh còn bao lâu nữa mới về?"*

Rất nhớ anh.

"Sắp rồi, dựa theo hợp đồng, thì còn khoảng chừng mười hoạt động tuyên truyền nữa." Thích Trường An lấy lịch trình ra, nghiêm túc đếm đếm: *"Hôm nay là ngày 14, còn tám ngày nữa là về rồi."*

"Tám ngày? Là ngày 22 hả? Tui vừa vặn cũng tổ chức fanmeeting vào ngày đó!" Từ Lạc Dương hơi thấp thỏm: *"Anh có muốn tới tham gia không?"*

Tiếp đó, cậu còn toàn lực chào hàng chính mình: *"Ngày đó tui sẽ nói một tiết mục ngắn, còn hát nhảy với đàn piano, fan nói lúc tui vừa hát vừa nhảy, khí tràng mười mét tám, rất ngầu! Anh có muốn tới xem không?"*

"*Tôi về thành phố B chắc đã rạng sáng rồi.*"

"*Vậy à, nhưng mà không sao, tui sẽ giữ cho anh một chỗ ở chính giữa hàng đầu tiên!*" Từ Lạc Dương lại bắt đầu vui vẻ, cậu nằm thẳng trên sô pha, bỗng nhiên gọi: *"Trường An."*

"Hả?"

"*Không có gì, tui chỉ gọi anh vậy thôi.*"

Nghe được câu này, môi Thích Trường An hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười, Từ Lạc Dương nhìn đến phát ngốc, cậu theo bản năng lật lật người, vừa không chú ý một cái đã ngã lăn từ trên sô pha xuống.

"*Lạc Dương? Cậu sao vậy?*"

Nghe thấy giọng nói lo lắng của Thích Trường An, Từ Lạc Dương bưng mũi từ trên thảm trải sàn ngồi dậy, trong đầu bốc lên một câu nói —— em vì nụ cười của anh, mà thần hồn điên đảo đó.

Nửa đêm 11h40p, Từ Lạc Dương trét làn da mình thành màu vàng nhạt, dán thêm râu mép, đeo thêm một cái kính đen, tay cầm theo gậy của người mù, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang bước vào rạp chiếu phim.

Lư Địch chờ ở cửa rạp chiếu phim, thấy Từ Lạc Dương tới, cậu đi qua còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy Từ Lạc Dương mở miệng nói: *"Đồ nhi ngoan, sư phụ bấm ngón tay tính toán, con chắc chắn đã lấy vé rồi, đi đi đi, xem phim thôi!"*

Lư Địch: *"....."* Cái nhân vật này tự nhiên lại có cảm giác ghê.

Tuyệt địa truy kích là phim thương mại điển hình, nhân vật chính và nhóm chính nghĩa của hắn đập tan âm mưu của nhân vật phản diện, nội dung bộ phim không phức tạp, nhưng kịch bản, nhạc nền, diễn viên vân vân đều là hạng nhất, vậy nên phần 1 càn quét hết phòng vé của toàn cầu. Giờ phần 2 công chiếu, mấy suất rạng sáng đều hết vé, chứng tỏ độ hot do phần 1 tích góp được rất cao. Nhưng về phần tỉ suất dẫn đầu tiếp sau đó, phải xem trình độ của phần 2 như thế nào đã.

Lúc nhân vật mang danh hiệu "Quốc vương" do Thích Trường An diễn xuất hiện, Từ Lạc Dương ôm gậy ngồi tại chỗ, còn kích động hơn cả lúc xem phim của bản thân mình.

Trên màn hình lớn, "Quốc vương" mặc một chiếc áo choàng màu bạc, bóng mờ của mũ trùm sụp xuống

khiến người ta không thấy rõ biểu cảm trên mặt, chỉ lộ ra đôi môi nhạt màu. Theo hắn quay đầu, lộ ra huy hiệu hình thập tự tường vi thật lớn trên áo choàng, vạt áo quay cuồng, khí tràng mạnh mẽ cũng khiến người đã xem qua khó mà quên được.

Nghe thấy bên cạnh mơ hồ vang lên mấy lời kiểu *"A a a Thích tiên sinh đẹp trai quá!" "Vì cái quay đầu này, mị nhất định phải xem lại lần nữa!"*, Từ Lạc Dương tỏ vẻ tự hào, cậu rất muốn nói —— chúng phàm nhân, mấy người cũng chỉ nhìn thấy được một điểm nhỏ của tảng băng chìm thôi!

Vai diễn của Thích Trường An là một nhân vật phản diện có danh hiệu "Quốc vương", hắn làm việc quái đản, khó mà dự đoán được, dưới vẻ mặt lạnh nhạt là sự điên cuồng và ham muốn phá hoại cực độ, cũng chính là cơn ác mộng mà vai chính không thể nào thoát khỏi. Xấu xa suốt cả bộ phim, đến cuối cùng cũng chẳng thể tẩy trắng được.

Lúc "Quốc vương" đứng trên bục đá cởi mũ trùm xuống, bó đuốc bùng cháy đốt sáng đôi mắt luôn lạnh ngắt như băng nguyên của hắn, lúc hắn hướng về người đang đuổi theo tuyên cáo tín ngưỡng của chính mình, cũng kiêu ngạo bày tỏ, người đang đuổi theo được phép lần lượt hôn đầu ngón chân của hắn, mắt Từ Lạc Dương không nỡ chớp một cái —— Thích Trường An trên màn hình trở nên vô cùng xa lạ, nhưng khí tràng khiến người ta khiếp sợ lại xuyên qua màn hình hoàn toàn bao vây lấy cậu, khiến cậu lần thứ hai loạn nhịp tim.

Với cả, Thích Trường An nói lời thoại bằng tiếng Latin hóa ra lại hay như vậy!

Nội dung phim vừa đặc sắc vừa súc tích, hai tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, đèn ở phòng chiếu phim sáng lên, Từ Lạc Dương chống gậy mù đứng lên, hình tượng một chút cũng không vỡ. Lúc ngồi trở lại trên xe, Từ Lạc Dương mới lấy kính xuống: *"Địch Tử, phim hay không?"*

"Hay!" Lư Địch lái xe ra khỏi bãi đậu xe, lúc này mới nín ra một câu: *"Thích tiên sinh diễn xuất hay vô cùng."* Nói xong lại xấu hổ cười: *"Vốn từ của em khá nghèo nàn, dù sao thì chính là rất giỏi, diễn xuất còn giỏi hơn anh Từ nữa."*

"Đương nhiên rồi!" Từ Lạc Dương nhìn đường phố rạng sáng vắng vẻ, sờ sờ râu mép giả nói: *"Anh muốn về viết bình luận phim!"*

Từ Lạc Dương nói được làm được, cậu về nhà hai tiếng gõ được 5000 chữ, tốc độ tay cực kỳ nhanh, sau khi viết xong trực tiếp post lên weibo. Nhưng lúc cậu lật tới đề tài "Tuyệt địa truy kích 2 Thích Trường An", bài bôi đen cũng đã được đăng rồi.

Nhìn một câu "Sức mạnh của tiền bạc thật là vĩ đại, ngay cả Thích Trường An cũng hạ thấp thần cách đi quay phim thương mại rách nát hả?" bị đẩy lên thật cao, Từ Lạc Dương không nhịn được, một lần nữa mở văn bản ra, lại 'bùm bùm' viết một phần bình luận phim hơn 3000 chữ, chủ yếu trình bày và phân tích hai quan điểm "Một diễn viên có quyền lựa chọn nhân vật mà mình muốn diễn" và "Diễn viên bước ra khỏi khu vực an toàn của mình để khiêu chiến một nhân vật phức tạp mà vẫn thành công, nên được cổ vũ và chấp nhận."

Bài bình luận phim thứ hai được post lên, fan Từ Lạc Dương đều hơi mờ mịt. Không ngờ chỉ một tiếng sau, lại có bài văn thứ ba được post lên. Toàn bộ bài văn chỉ có 2000 chữ, chủ yếu dùng góc độ tâm lý học đại chúng để phân tích hành vi và điểm xuất phát của antifan, cùng với ngôn luận thường lệ.

Xem xong ba bài văn, fan của Từ Lạc Dương sôi nổi phản ứng lại.

"—— *Hướng quan nhất nộ vi cp??? Hỏa tốc @Thích Trường An, giấu công lao và tên tuổi!"*

(Hướng quan nhất nộ vi cp: câu gốc là "Hướng quan nhất nộ vi hồng nhan" trong "Viên Viên khúc" của nhà thơ đời cuối nhà Minh đầu nhà Thanh Ngô Vĩ Nghiệp, kể về tướng quân Ngô Tam Quế vì biến loạn triều đình và ái thiếp Trần Viên Viên bị người khác cướp mà gây nội chiến)

"—— *Share trước vì ngưỡng mộ! Ngay cả post 10000 chữ diss lại này nọ, mà khí tràng cũng nổ tung! Nhưng Lạc Dương à, hôm nay cậu công như vậy Trường An của cậu có biết không?"*

"—— *A a a trái tim thiếu nữ của lão phu, thức suốt cả đêm tinh thần kém cũng phải gọi một cuộc gọi quốc tế cho Cổ Thành."*

Nhưng mà bình luận phía sau Từ Lạc Dương không thấy, vì lúc cậu viết xong bài văn thứ ba đã sắp 8h, xe bảo mẫu đã dừng ở dưới lầu.

Nghe thấy tiếng mở cửa xe, Trịnh Đông vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Từ Lạc Dương mắt thâm quầng, lỗ chân lông to, cả người đều uể oải, anh tức giận đến mức chẳng muốn nói gì nữa, trực tiếp ném thảm qua: *"Tranh thủ thời gian mà ngủ đi!"*

Từ Lạc Dương nhận lấy thảm lông, nhắm mắt lại được ba giây đã ngủ.

Xe bảo mẫu hòa vào dòng xe cộ, bởi vì là giờ cao điểm đi làm, dọc đường hơi tắc, Trịnh Đông đang ôm máy tính đọc ba bài văn mà Từ Lạc Dương post —— một buổi tối gõ ra 10000 chữ, chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu ư?

Liếc mắt nhìn Từ Lạc Dương cuộn tròn ngủ rất say ở phía sau, Trịnh Đông cam chịu số phận liên hệ với trợ lý tuyên truyền Tiết Huỳnh, bảo cô ấy nhân lúc còn chưa hot, tranh thủ canh chừng đưa "Tình anh em inox của showbiz"lên.

Mới dặn dò mọi chuyện xong, trong khoang xe chợt vang lên tiếng chuông báo thức của điện thoại Từ Lạc Dương, quay đầu lại, Trịnh Đông liền nhìn thấy một cái tay duỗi ra từ bên trong thảm lông nhạt màu, mục tiêu chính xác mà cầm điện thoại lên, tiếp đó, Từ Lạc Dương gian nan mở nửa con mắt, quay về điện thoại nói,

"*Trường An, lúc trước không phải dạ dày anh khó chịu ư? Nhớ uống thuốc trước nửa tiếng, đừng uống nước ướp lạnh. Cũng đừng bận rộn mà quên ăn bữa tối, nếu không buổi tối sẽ không ngủ được."*

Xác định đã gửi tin nhắn thoại đi, Từ Lạc Dương tắt màn hình điện thoại, mặt cọ cọ thảm lông, rồi lại ngủ thiếp đi.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích là báu vật của nhân gian! Không phục thì đến chiến!

41. Chương 41: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Mốt

Bởi vì đối đáp rất kịp thời, quan hệ xã hội cũng làm rất tốt, "Vạn chữ diss" của Từ Lạc Dương không chỉ giúp cậu nhận được thiện cảm của người qua đường, mà còn trở thành tư liệu sống cho các loại meme và tiểu phẩm. Đến buổi trưa lúc kết thúc hoạt động tuyên truyền thương hiệu cho đại ngôn, dư luận trên mạng đã là một mảnh hài hòa.

Bởi vì thời gian rất gấp, nên bữa trưa là gọi từ bên ngoài tới, trực tiếp giải quyết trên xe bảo mẫu luôn. Ba người vây quanh bàn ăn nhỏ, Trịnh Đông vừa mở bộ đồ ăn ra, vừa tranh thủ thời gian giáo huấn Từ Lạc Dương: *"Bạn học Từ, chuyện này nói cho chúng ta biết một đạo lý gì?"*

Từ Lạc Dương tiếp lời cực kỳ nhanh: *"Tin anh Trịnh, không bị anti!"*

Lườm cậu một cái, Trịnh Đông lại bật cười: *"Dù sao thì sau này có chuyện gì, cậu đều phải nhớ báo sớm cho anh một tiếng, để anh còn chuẩn bị đề án ở trong đầu, chúng ta phải kiên quyết không ra trận nếu chưa chuẩn bị gì hết."*

"Ừm, em gần đây rất tự giác." Từ Lạc Dương trả lời, chìa tay lấy một cái hộp gỗ hình chữ nhật từ trong tủ chứa đồ ở bên cạnh ra, hộp gỗ mở ra, để lộ ra một đôi đũa.

Cầm đũa trong tay, Từ Lạc Dương mặt mày hớn hở giới thiệu cho Trịnh Đông và Lư Địch: *"Đây là đũa gỗ Trường An tự tay làm cho tui, trên đó còn khắc tên của tui!"*

Trịnh Đông lạnh nhạt hỏi Lư Địch: *"Địch Tử, có ghi chép lại không, đây là lần thứ mấy gián tiếp khoe ân ái rồi?"*

Lư Địch lấy điện thoại ra, mở note, nghiêm túc trả lời: *"Lần thứ mười bảy của tháng này."*

Từ Lạc Dương: *"..."*

Ăn trưa xong, Từ Lạc Dương quấn thảm lông, tranh thủ thời gian ngủ hai mươi phút. Sau khi lái xe đến nơi cần đến, ba người xuống xe, đi theo staff vào hội trường.

Bên trong đang tiến hành diễn tập thiết bị lần đầu tiên, ánh đèn lúc chớp lúc tắt rất đau mắt, dây điện rải lộn xộn trên mặt đất, vẫn chưa thu dọn kịp. Từ Lạc Dương tiện tay nhấc cái giá phổ nhạc bị ngã trên đất dậy, cậu bảo Lư Địch tặng mấy món quà nhỏ mà mình mang tới cho staff trước, còn bản thân thì cầm một cái micro ngỏ ý cảm ơn với các staff.

Người phụ trách điều chỉnh âm thanh là ông chú râu quai nón đã hợp tác cùng cậu rất nhiều lần, ông ấy mặc một cái áo khoác cao bồi tả tơi chỗ nào cũng có lỗ thủng, tai nghe đeo trên cổ, đứng sau thiết bị gọi Từ Lạc Dương: *"Anh chàng đẹp trai đứng ở giữa, hát thử một cái highnote, để tôi xem hiệu quả xem!"*

"Được!" Từ Lạc Dương gật đầu, cầm micro, mới hát được một nốt, bỗng nhiên dừng lại, ra hiệu "tạm dừng" với ông chú phụ trách âm thanh, rồi chạy chậm tới chỗ Lư Địch. Cậu vội vội vàng vàng nhét điện thoại qua: *"Nhanh nhanh nhanh, lát nữa lúc anh hát, cậu nhớ quay lại đoạn đặc sắc nhất nhá, nhất định phải quay ngầu một chút!"*

Lư Địch gật đầu: *"Anh Từ muốn post lên weibo hả?"*

Tay để lên môi giả bộ ho mấy tiếng, giọng Từ Lạc Dương hơi đè thấp xuống: *"Không post lên weibo, chỉ gửi cho Thích tiên sinh thôi."*

Lư Địch lập tức cảm thấy trách nhiệm của mình rất lớn!

Một lần nữa đứng vào giữa máy móc và thiết bị, Từ Lạc Dương dùng tay ra hiệu, mấy giây sau, nhạc đệm vang lên, nhưng là bản trực tiếp bỏ qua phần mở đầu, mà vào phần cao trào luôn. Từ Lạc Dương trong lòng đếm nhịp, tay trái xỏ trong túi quần, điều hòa tốt hô hấp, theo tiếng nhạc đệm, chất giọng dễ dàng vút lên nốt cao.

Highnote của cậu là dựa vào âm vực rất rộng do trời sinh, âm sắc đặc biệt, có khả năng dung nạp rất lớn, lại bởi vì mấy năm nay được huấn luyện chuyên nghiệp, nên cho dù hát highnote liên tục thì cổ họng cũng không bị mệt.

Tay giơ điện thoại của Lư Địch run lên, cảm thấy một đoạn thử âm này của Từ Lạc Dương, lại trực tiếp đạt đến trình độ biểu diễn chính thức, cậu ta bỗng nhận ra, mình hình như lại bị phát một bát cẩu lương.

Hát xong một đoạn nhỏ, người phụ trách ra hiệu dừng, Từ Lạc Dương tắt micro, rồi lại vội vội vàng vàng chạy qua, hỏi không ngớt: *"Thế nào thế nào, hiệu quả ra sao? Anh hát có hay không?"*

Thấy Lư Địch gật đầu, cậu mới nhận lấy điện thoại, tự xem lại một lần, thấy hài lòng, lúc này mới mở khung chat với Thích Trường An ra, gửi video qua. Suy nghĩ một lát, Từ Lạc Dương lại gõ thêm một hàng chữ: *"Đang thử hiệu quả âm thanh, tùy ý hát mấy câu."*

Lúc nhận được đoạn video này, Thích Trường An đang mặc sơ mi trắng và tuxedo tham gia một bữa tiệc tối. Nhìn thấy câu Từ Lạc Dương gửi qua, trong mắt anh cũng nhiễm ý cười, anh nói với nam chính Willis trong Tuyệt địa truy kích : *"Xin lỗi, tôi có chút việc riêng cần xử lý."*

Hiếm khi nhìn thấy nụ cười như thế của Thích Trường An, Willis mặc dù tò mò, nhưng cũng chẳng nhiệt tình với việc nghe ngóng việc riêng của người khác, bèn gật đầu: *"Được, lát nữa nếu đạo diễn đến tìm anh, tôi sẽ nói anh đi gọi điện thoại với người trong lòng rồi."*

Thấy vẻ mặt Thích Trường An ngạc nhiên mấy giây, Willis thần thần bí bí nói: *"Vẻ mặt của anh bán đứng anh rồi."* Nói xong, còn chỉ chỉ mặt mình, cười trêu ghẹo.

Từ trong phòng tiệc đi ra, tìm một góc yên lặng ở trong sân, Thích Trường An nới lỏng cà vạt, lúc này mới mở video ra.

Âm thanh vang lên trong video rất ầm ĩ, bởi vì ánh sáng không ổn định, nên hình ảnh cũng hơi mơ hồ. Nhưng lúc nhìn thấy Từ Lạc Dương đứng ở chính giữa, tầm mắt Thích Trường An lập tức bị thu hút.

Từ Lạc Dương mặc một cái hoodie màu trắng, quần jean bó sát người lộ ra đôi chân vừa dài vừa mảnh. Lúc nhạc đệm vang lên, Từ Lạc Dương giơ tay lấy mũ xuống, sau đó tay liền tùy ý cắm vào trong túi quần, tư thế đứng rất thoải mái, nhưng lại tỏa ra một loại khí chất mê người. Khoảnh khắc highnote trong veo truyền vào trong tai, Thích Trường An chỉ cảm thấy trái tim của mình cũng theo đó mà run lên một cái.

Anh đứng dưới gốc một tàng cây xanh um, xem đi xem lại đoạn video đó mười mấy lần, mới nghiêm túc trả lời: *"Náo Náo hát cực kỳ hay, rất ngầu."*

Hiện trường vẫn ồn ào như trước, nhưng Từ Lạc Dương rất nhạy bén mà nghe thấy tiếng chuông yếu ớt của điện thoại, cậu cúi đầu nhìn tin nhắn trả lời của Thích Trường An, xoắn xuýt cả buổi, mới trả lời lại một cái meme chống nạnh, phía sau có thêm ba chữ, *"Đương nhiên rồi!"* Vài giây sau, cậu lại hơi xấu hổ thêm vào một câu: *"Lần sau sẽ hát cho một mình anh nghe."*

Không cẩn thận lại tưởng tượng ra mấy hình ảnh không được ổn cho lắm, tai Từ Lạc Dương nóng lên, được mấy giây đã đột phá lên 40 độ, cậu vội vàng lắc lắc đầu, muốn đem mấy cái hình ảnh đã censor trong đầu lắc hết ra ngoài.

Trịnh Đông ở bên cạnh đang thương lượng chuyện bố trí sân khấu với tổng đạo diễn, Từ Lạc Dương nghe thấy thế, vội vã nháy nháy mắt với đối phương.

Phát hiện mắt Từ Lạc Dương sắp co giật, Trịnh Đông dừng một lúc, rồi mới phối hợp nói: *"Hàng ghế khán giả gần sân khấu nhất, ghế ở chính giữa giữ lại, không bán nhé."*

Từ Lạc Dương ở bên cạnh dứt khoát gật đầu, cậu rất muốn lớn tiếng tuyên bố, chỗ đó về sau sẽ là chỗ ngồi dành riêng của Thích Thích nhà tui! Do dự một lát, cậu lại tiếc nuối ở trong lòng yên lặng bỏ đi hai chữ "Nhà tui" đi.

Buồn quá đi, bây giờ vẫn chưa phải.

Buổi sáng ngày 22 tháng 3, đang tiến hành lần diễn thử lần thứ hai đếm ngược. Từ Lạc Dương cầm micro ngồi trên sân khấu, dựa vào một cái giá bằng inox ngủ gà ngủ gật. Khoảng thời gian này lịch trình của cậu rất dày, hằng ngày đều thiếu ngủ, bèn tranh thủ tất cả thời gian để ngủ.

Nghe thấy tổng đạo diễn đang gọi tên mình, Từ Lạc Dương "xoạt" một cái liền đứng dậy, ánh mắt thanh tỉnh, chẳng buồn ngủ chút nào, *"Anh Dương, có chuyện gì hả?"*

"Anh không có chuyện gì, mà anh Trịnh đang gọi cậu."

Từ Lạc Dương gật đầu, bước nhanh tới, thì nhìn thấy Trịnh Đông và Lư Địch đang vây quanh một cái rương bằng kim loại màu đen. Cậu cũng nhìn theo, không phát hiện ra có gì đặc biệt, bèn nghi ngờ nói: *"Thức ăn nhà hàng đưa tới đóng gói nghiêm mật vậy luôn hở?"*

"…" Trịnh Đông cạn lời nhìn Từ Lạc Dương, lời ít mà ý nhiều: *"Thích tiên sinh nhà cậu đưa tới đó."*

Sau đó một giây, anh liền nhìn Từ Lạc Dương mở ra khuôn mặt khác, nhỏ giọng cười nói: *"Tạm thời vẫn chưa phải là nhà em, nhưng mà anh Trịnh yên tâm, em nhất định sẽ cố gắng!"* Ho nhẹ một tiếng, Từ Lạc Dương lại tỏ vẻ nghiêm túc: *"Để em mở ra xem bên trong là cái gì."*

Nói xong, Từ Lạc Dương đưa micro trong tay cho Lư Địch cầm, còn mình thì đưa tay mở rương kim loại màu đen ra.

"Đậu móa!"

"Đại gia!"

"…"

Chỉ thấy trong rương hình chữ nhật, có hai cái micro nằm ngay ngắn, một lớn một nhỏ, toàn thân đều làm từ vật liệu kim loại màu bạc, lớp bột màu bạc ở bên trên, dưới ánh đèn trở nên lấp la lấp lánh, tựa như dải sông Ngân Hà, rất có mỹ cảm. Mà ở giữa thân micro khảm một miếng gỗ nhỏ nhạt màu, trên đó có khắc hai chữ "Lạc Dương" bằng chữ Triện.

Nét chữ rất quen thuộc, giống y như chữ trên đũa gỗ.

Lư Địch nhìn chằm chằm micro ở trong rương, nói hơi không rõ ràng lắm: *"Micro đặt làm theo yêu cầu của Sennheiser trong truyền… truyền thuyết!"*Cậu ta nhìn Trịnh Đông, yếu ớt hỏi: *"Anh Trịnh, cái này bao nhiêu tiền?"*

Trịnh Đông đưa mắt nhìn sổ tay hướng dẫn sử dụng thiết bị bên cạnh, ước chừng: *"Một cái chắc khoảng bảy trăm ngàn trở lên, nguyên bộ gộp lại, giá chắc chắn sẽ không thấp hơn hai triệu."*

Bản thân Lư Địch cảm nhận được, cái gì gọi là nhà nghèo thì nên bớt tưởng tượng.

Từ Lạc Dương cẩn thận cầm micro trong tay, hơi nặng, xúc cảm cực kỳ tốt. Cậu đưa qua trái đưa qua phải một lát, phát hiện lại hoàn toàn phù hợp với khuôn tay và thói quen cầm micro thường ngày của mình. Mà vị trí ngón tay cái, vừa vặn có thể chạm vào hai chữ "Lạc Dương".

Bụng ngón tay chầm chậm vuốt ve chữ viết lõm xuống, trong lòng Từ Lạc Dương giống như không ngừng bùm bùm nở hoa, cậu lấy điện thoại ấn dãy số của Thích Trường An, sau khi đối phương bắt máy cũng chẳng nói gì, mà chỉ cười.

"Nhận được quà rồi hả?" Giọng Thích Trường An cũng mang theo ý cười rõ ràng.

"Ừm, nhận được rồi." Sự vui vẻ trong giọng nói Từ Lạc Dương chẳng che giấu được: *"Rất thích, thích vô cùng, siêu thích! Sau này mỗi bài hát của tui, đều phải dùng nó để hát."*

"Được." Giọng nói Thích Trường An dịu dàng: *"Vốn muốn làm quà tết âm lịch cho cậu, nhưng sản xuất tốn thời gian quá dài, nên không kịp."*

"Không sao không sao!" Từ Lạc Dương rê rê mũi chân, vô ý thức vẽ vòng tròn trên mặt đất, ngón tay lại từng tấc từng tấc xoa xoa chữ viết, nhẹ giọng hỏi: *"Vậy… tên tui là anh tự tay khắc lên hở?"*

"Ừm, phải."

Nghe được câu trả lời trong dự liệu, đại não Từ Lạc Dương ngưng hoạt động chẳng biết phải nói gì, mà chỉ biết đứng cười khúc khích. Trịnh Đông đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này, lòng tràn đầy bất đắc dĩ —— sao càng ngày trông càng ngốc vậy?

Sau khi cúp máy, Từ Lạc Dương từ mỗi góc độ chụp chín bức ảnh, nhanh chóng post lên weibo, cậu suy nghĩ một hồi, nghiêm túc gõ chữ: *"Sau này mỗi một bài hát của tui, đều dùng nó để hát @Thích Trường An."*

Bởi vì dùng thiết bị mới, nên lại là một hồi nhốn nháo. Ông chú phụ trách âm thanh nhìn micro và thiết bị đồng bộ ở trong rương, kích động đến mức tay đều run lên: *"Sống bao lâu nay mới thấy!"*

Ông sờ sờ râu quai nón của mình, nói với Từ Lạc Dương: *"Bình thường loại thiết bị làm riêng cao cấp này, đều sẽ căn cứ vào đặc điểm âm sắc và thói quen kỹ xảo ca hát của cậu để chế tạo, tới lúc cậu dùng, sẽ phát hiện cực kỳ phù hợp. Tôi phải đem thiết bị đi chạy vận hành thử một chút, đại khái cần khoảng hai tiếng, sau đó cậu làm quen một hồi, buổi tối trực tiếp hát chắc chắn không có vấn đề gì!"*

Từ Lạc Dương gật đầu, ôm hai cái micro đi theo phía sau ông chú phụ trách âm thanh, thiếu chút nữa là nhảy tưng tưng mà đi luôn.

Cùng lúc đó, dưới weibo của Từ Lạc Dương, một đám fan đều sợ ngây người.

"—— Vừa tiện tay kiểm tra giá hàng đặt theo yêu cầu của Sennheiser, mị nhìn mấy số 0 ở phía sau mà quáng mắt luôn!"

"—— Vế trên: Vung tiền như nước mua micro; Vế dưới: Không có ẩn tình tui là cẩu; Hoành phi: Cổ Thành cp đầu đội trời xanh!"

"——Thích tiên sinh thiệt là tràn đầy mưu trí, mỗi lần hát một bài, Lạc Dương đều sẽ nhớ ảnh một lần!!"

"——Tui tui tui phải quỳ xuống bái phục!"

"—— Từ Lạc Dương, đây chính là lúc tui nói cho cậu biết một màn vấn đáp kinh điển rồi! Hỏi rằng: Có người xài mấy triệu mua thiết bị micro cho tui, tui nên làm thế nào? Đáp rằng: Mời lấy thân báo đáp!"

Nhưng khoảng thời gian tiếp theo, Từ Lạc Dương cũng không kịp đi xem comment, sau khi cậu làm quen với micro mới, lại bị Mục Lan và Điền Nhã Nhã kéo đi trang điểm và thay đồ, thời gian rất nhanh đã tới sáu giờ chiều.

Cầm micro, hít sâu một hơi, Từ Lạc Dương thông qua cái bục có thể nâng cao hạ xuống mà đi tới sân khấu, theo bản năng nhìn về vị trí chính giữa của hàng đầu tiên, vẫn để trống.

Lòng ngón tay cái theo bản năng vuốt ve hai chữ "Lạc Dương", Từ Lạc Dương trong lòng bình tĩnh lại, cậu mỉm cười chào fan: *"Cảm ơn mọi người đã tới tham gia fanmeeting, hôm nay tui rất rất vui."* Nói xong, cậu cong mắt bật cười, sau đó chỉ chỉ micro trong tay mình: *"Có phải là rất đẹp không?"*

Dưới khán đài truyền đến một tràng hư thanh, lúc nhìn thấy nụ cười của Từ Lạc Dương trên màn hình lớn, hư thanh lại lập tức biến thành một trận gào thét.

"Dù sao thì tui cũng thấy cực kỳ đẹp, với lại tối nay cũng là lần đầu tiên tui dùng cái micro này, các bạn chuẩn bị sẵn sàng đi, tui có thể sẽ thăng thiên đó." Chỉnh lại áo khoác, Từ Lạc Dương vừa nói chuyện, vừa ngồi xuống ghế sô pha bằng lông thiên nga ở chính giữa sân khấu, tư thế ngồi tùy ý, đôi chân dài tách ra khiến người ta chú ý vô cùng.

Nửa tiếng đầu fanmeeting, cơ bản đều là nói chuyện, trả lời câu hỏi và chơi game cùng fan, năng lực khống chế sân khấu của Từ Lạc Dương rất mạnh, nói chuyện được ba câu thì lại một lần pha trò, chẳng vô vị chút nào.

Lúc nhìn thấy ba chữ "Xin mời hát" trên màn hình lớn, Từ Lạc Dương cười nói: *"Nhanh như vậy đã sắp qua một tiếng, tiến vào phân đoạn hát rồi sao?"*

Dưới hàng ghế khán giả vang lên câu trả lời đồng thanh —— *"Phải."* Từ Lạc Dương gật đầu: *"Vậy được rồi, hát thôi!"*

Nói xong, cậu giơ tay trái lên, mở từng nút áo của áo chẽn màu đen ra, tiện tay ném xuống bên cạnh, chỉ còn lại một cái áo len dệt nhạt màu, cậu lại nói: *"Bài hát đầu tiên của ngày hôm nay, là Twilight ."*

Cậu vừa dứt lời, toàn bộ sân khấu liền tối lại, sau đó, một chùm ánh sáng chiếu vào trên người Từ Lạc Dương. Có lẽ là bởi vì ánh sáng chuyển dời, trên mặt cậu chẳng còn nụ cười, mà biểu cảm hơi lạnh nhạt. Mắt cậu trang điểm rất đậm, đuôi mắt mang theo một tia tùy ý.

Trên màn hình vừa xuất hiện cảnh đặc tả khuôn mặt cậu, tiếng gào thét dưới hàng ghế khán giả suýt chút nữa chọc thủng màng nhĩ người ta. Từ Lạc Dương cầm micro, vừa hát vừa nhảy, cổ áo lỏng lẻo theo động tác trượt xuống, lộ ra bả vai và cơ bắp rõ ràng.

Vào lúc này, Từ Lạc Dương chợt nhìn thấy, có một người ngồi xuống chỗ trống chính giữa hàng đầu tiên.

Thích Trường An.

Tim đập kịch liệt, Từ Lạc Dương nắm chặt micro trong tay, đại não trống rỗng mất nửa giây, ngay cả lời bài hát cũng quên luôn. Sau khi kịp nhận ra, cậu vội vã nhìn về máy nhắc lời.

Lúc này, khán giả ở phía dưới phát hiện, nụ cười của Từ Lạc Dương trên màn hình lớn rõ ràng đã thay đổi rất nhiều, trong đôi mắt giống như cất giấu những vì sao.

Cảm xúc trong lòng giống như nước mưa rót vào trong vò bằng sứ thanh hoa, không ngừng dâng tràn, Từ Lạc Dương ngồi xếp bằng trên sân khấu, cầm ống hút cắm vào chai nước suối uống một ngụm, rồi lại dùng khăn chùi đi mồ hôi ở trên trán, cậu mới hướng về dưới sân khấu hỏi: *"Chúng ta cùng nhau hát được không?"*

"Được ——"

"Ừm, vậy hát đến phần giữa của bài hát lúc nãy, các bạn hát 'my love —— my love', tui hát hai câu sau, được không?"

Nói xong, cậu đứng lên, hít sâu một hơi: *"Các vị trong ban nhạc, cảm ơn!"*

Tiếng trống vang lên, toàn bộ hội trường giống như bị châm ngòi, lighstick hội tụ lại thành biển, ánh đèn sân khấu rực rỡ, Từ Lạc Dương dựa theo nhịp điệu mà di chuyển trên sân khấu, sau khi fan cùng nhau hợp

xướng "my love", cậu hát tiếp một câu phía sau: *"Chờ mong mỗi một ngày, mở mắt ra, nhìn thấy anh và em ngủ trên cùng một chiếc giường."*

Lời bài hát này, cậu không ngừng lặp đi lặp lại, đủ hai mươi lần, mà nhịp độ hát bè của toàn hội trường cũng không hề đứt quãng! Sau khi kết thúc, Từ Lạc Dương mặt đầy mồ hôi nằm vật xuống sân khấu, hít thở dồn dập, cậu một tay cầm micro, mu bàn tay của một tay khác che đôi mắt mình lại, khóe miệng lộ ra nụ cười ——

Tâm ý của em, anh có nghe thấy không?

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Anh đến rồi.

42. Chương 42: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Hai

Từ Lạc Dương nằm ngửa trên sân khấu, chắc là vì tiêu hao quá nhiều thể lực, cả người cảm giác nhức mỏi mệt nhoài. Cậu dứt khoát gập một chân lại, nằm luôn chứ không đứng dậy nữa, cậu để micro đến bên môi, thở hổn hển, nhưng giọng nói vẫn trong trẻo như trước: *"Thích không?"*

Trường An, anh thích không ——

Thích bài hát này không? Thích em không?

Nghe thấy tiếng hoan hô bùng nổ dưới khán đài, Từ Lạc Dương mỉm cười, tóc rối trên trán đã bị mồ hôi thấm ướt, cậu tiện tay vuốt vuốt mấy cái, sau đó thử lại lần nữa, kết quả vẫn không thể nào ngồi dậy được. Giọng cậu hơi phiền não: *"Xong rồi, hình như tui không còn sức lực nữa rồi."* Dừng lại mấy giây, Từ Lạc Dương lại nói tiếp: *"Muốn hôn hôn ôm ôm nâng cao cao mới có thể dậy được."*

Tiếng gào thét giống như muốn làm sụp luôn sân khấu vậy.

Dây dưa thêm mấy giây nữa, Từ Lạc Dương mới một tay chống lấy thân thể ngồi dậy, cậu ngồi rất tùy ý, hai chân đều hơi gập lại, thở dài: *"Tui thật sự thật sự hát không nổi nữa, cần phải nghỉ ngơi một lát mới được."* Nói xong, cậu lại cắn ống hút uống hơn phân nửa chai nước, nhưng tầm mắt vẫn không dám nhìn về phía Thích Trường An.

Cậu sợ rồi. Lúc trước high bao nhiêu thì giờ sợ bấy nhiêu.

Sau khi tỉnh táo lại, Từ Lạc Dương mới nhận ra ban nãy mình dũng cảm biết bao nhiêu. Nhưng lúc đó nhìn thấy Thích Trường An đã nói không về được đột nhiên xuất hiện, còn ngồi ở chỗ trống đó, trong lòng Từ Lạc Dương phút chốc bị niềm vui lấp đầy, bao nhiêu tình cảm rối loạn đều dâng trào, hoàn toàn không đè ép xuống được. Cậu nghĩ mình chỉ hát, chứ không vọt xuống khán đài này nọ là đã vô cùng xuất sắc rồi!

Chỉ là không biết Thích Trường An có nghe ra không —— bây giờ Từ Lạc Dương vô cùng xoắn xuýt, vừa hy vọng Thích Trường An hiểu được tâm ý của mình, vừa hy vọng anh không hiểu. Cơ mà, nếu thật sự phải giải thích, hoàn toàn có thể nói là hát cho fan của mình và người yêu nhạc nghe, nói vậy cũng xuôi…

"Vừa nãy chắc mọi người cũng mệt rồi, vậy chúng ta cùng nghỉ ngơi mấy phút nhé." Từ Lạc Dương hai tay nắm chặt micro, dưới ánh đèn, nụ cười của cậu có chút xấu hổ: *"Trước khi hát, đột nhiên lại bật ra được linh cảm, trong đầu có nghĩ ra một đoạn giai điệu, tui thử ngâm nga cho mọi người nghe chút nhé."*

Theo giọng nói của cậu, toàn sân khấu yên tĩnh lại, ánh đèn sân khấu cũng trở nên cực kỳ nhu hòa, từ trên đỉnh đầu cậu đổ xuống, khoảnh khắc này, cậu chính là trung tâm của ánh đèn sân khấu.

Từ Lạc Dương vừa nhẹ nhàng ngâm nga giai điệu du dương, vừa nhớ lại khoảnh khắc nhìn thấy Thích Trường An lúc trước. Ngày 1 tháng 3 đến ngày 22 tháng 3, anh hình như lại gầy đi một chút, làn da cũng nhợt nhạt hơn, không biết có phải vì lịch trình quá chặt hay không. Đợi lát nữa kết thúc, nhất định phải dẫn anh đi ăn đồ ngon để bồi bổ mới được, nếu không nhìn sẽ rất đau lòng!

Trước đây vẫn luôn không nhận ra, giây phút này khi nhìn thấy Thích Trường An, Từ Lạc Dương mới phát hiện, rốt cục mình nhớ anh biết bao nhiêu.

Nghĩ đi nghĩ lại, Từ Lạc Dương lại không cầm lòng nổi mà nở nụ cười, cậu dừng lại, nói tiếp: *"Bài hát này tạm thời tên là Nhớ nhung , sau khi về nhà tui sẽ thử xem có thể viết xong không, nếu như thành công, sẽ viết lời, không chừng sẽ thành ca khúc chủ đề trong full album tiếp theo của tui đó."*

Nói xong, cậu đứng lên, không ngờ đột nhiên xuất hiện cảm giác chóng mặt khiến thân hình cậu lung lay một chút, Từ Lạc Dương vội vàng dựa vào tư thế này, quay người đi về phía sô pha, mới che giấu được. Mượn động tác lau mồ hôi sờ sờ trán của mình, Từ Lạc Dương hơi không xác định —— hình như sốt rồi?

Thế là một tiếng sau đó, Từ Lạc Dương không chạy nữa, mà ngồi yên trên sô pha lông thiên nga, lựa chọn làm một mỹ nam an tĩnh, ngay cả hai bài hát lúc sau, cũng đều chọn nhạc trữ tình để hát —— nếu như đang hát mà bỗng nhiên té xỉu, thì thật sự quá mất mặt.

Phân đoạn cuối cùng là "Bạn hỏi tôi trả lời", trong một cái hộp bằng kính thật lớn, có chứa rất nhiều câu hỏi mà fan tới tham gia fanmeeting viết vào, Từ Lạc Dương sẽ chọn ngẫu nhiên hai mươi câu hỏi để trả lời.

"Chúng ta cùng xem câu hỏi thứ năm nào," Từ Lạc Dương mở cục giấy ra, đọc chữ viết ở trên đó lên: *"Lạc Dương tui thật sự thật sự rất thích cậu, cậu hát hay là đóng phim tui đều thích,"*

Đọc đến đây, Từ Lạc Dương bật cười: *"Phía sau 400 chữ tất cả đều là khen tui 360 độ không góc chết, câu*

hỏi cuối cùng là, giờ rất phổ biến tiểu chó săn và cún con, xin hỏi Lạc Dương cảm thấy mình có thuộc về một trong hai loại hình này không, tui và chị em tốt của tui đã vì vấn đề này mà tranh cãi cả một tuần rồi."

Một lần nữa gấp gọn cục giấy lại, cả khuôn mặt Từ Lạc Dương đều là ý cười: *"Tui sao có thể là hai loại hình bình thường này được! Loại sói xám lớn thì có thể hơi suy nghĩ một chút."* Nói xong, còn giả vờ bắt chước tiếng sói tru 'gừ gừ'.

Nhưng sau khi bắt chước xong thì lại hối hận, Trường An đang ngồi ở phía dưới, liệu có cảm thấy mình ngốc không nhỉ?

Lại rút tiếp một cục giấy ở trong hộp kính, Từ Lạc Dương vừa mở ra vừa nói chuyện: *"Mỗi lần rút giấy, đều rất lo ở bên trong sẽ có một số câu hỏi không trả lời được. Ví dụ như, hỏi tui có cảm thấy mình đẹp trai không nè, đẹp trai cỡ nào nè, có phải là kiểu đẹp trai nhất thế giới không nè."*

Tờ giấy mở ra, Từ Lạc Dương có chút không biết phải làm thế nào: *"Xin hãy đọc hết chữ ở phía dưới,"* cậu dừng lại một chút, rồi nghiêm túc đọc: *"Tiểu não phủ, đại tây kỷ, đại phi nang, tiểu phù nê…"*

(Tiểu não phủ ( ) đồng âm với 'tiểu lão hổ', đại tây kỷ ( ) đồng âm với 'đại sư tử', đại phi nang ( ) đồng âm với 'đại hôi lang' (sói xám lớn), tiểu phù nê ( ) đồng âm với 'tiểu hồ ly', mấy cái này đều là kiểu đọc để bán manh như con nít)

Đọc đọc, Từ Lạc Dương cuối cùng cũng nhận ra mình đang đọc cái gì, trực tiếp cười ngã ra trên ghế sô pha.

Mười giờ tối, hát xong bài hát cuối cùng, Từ Lạc Dương đứng dậy, cúi chào khán đài thật sâu, giọng chân thành: *"Cảm ơn mọi người vì vẫn luôn ủng hộ tui, tui nhất định sẽ cố gắng trở nên giỏi hơn, lúc về hơi muộn, vậy nên xin hãy chú ý an toàn nhé…"*

Đi xuống sân khấu, ánh đèn tối lại, Từ Lạc Dương xác định camera quay không tới, dây cung vẫn luôn kéo căng trong lòng đột ngột buông lỏng, cậu lảo đảo té xuống đất. Nhưng không xuất hiện đau đớn trong dự liệu, Từ Lạc Dương hoảng hốt nhận ra mình được người ta đỡ lấy kéo vào trong lồng ngực. Trước mắt cậu biến thành màu đen, ánh sáng xung quanh lại quá mờ, nhưng không cần nhìn cậu cũng biết người đỡ được cậu là ai: *"Trường An…"*

"Ừ, tôi đây." Thích Trường An ôm chặt đối phương, trước tiên giơ tay sờ thử trán cậu: *"Đứng vững được không?"* Giọng nói vừa lo lắng vừa dịu dàng.

Từ Lạc Dương chẳng còn sức lực để nói chuyện, chỉ gắng gượng trả lời một câu: *"Đứng không vững… Trường An anh ôm tui đi."* Nói xong, đầu cậu tựa trên vai Thích Trường An, hoàn toàn mất đi ý thức.

Trực tiếp bế ngang người lên, vẻ mặt Thích Trường An lạnh lẽo, khí tức tỏa ra giống như muốn đóng băng luôn cả không khí ở xung quanh.

Trịnh Đông nhận ra tình hình bất thường chạy tới, theo bản năng dừng lại ở chỗ cách đó ba bước, anh lo lắng nói: "Thích tiên sinh, Lạc Dương cậu ấy——"

Thích Trường An trầm giọng trả lời: *"Sốt rất cao, phải đưa cậu ấy tới bệnh viện, phiền anh dẫn đường."* Nói xong, tay anh ôm chặt lấy Từ Lạc Dương.

Chiếc Aston Martin màu đen chạy nhanh như chớp lái tới bệnh viện, nửa giờ sau, Từ Lạc Dương nằm trên giường bệnh, mu bàn tay cắm kim tiêm, truyền nước biển.

Bác sĩ nói không có chuyện gì lớn, bị sốt là do khoảng thời gian gần đây quá mệt mỏi, hơn nữa phải khống chế cân nặng, ăn cũng không nhiều, buổi tối hát và nhảy tiêu hao quá nhiều thể lực, nên mới hôn mê bất tỉnh.

Trịnh Đông nhìn Từ Lạc Dương sắc mặt tái nhợt vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng rất khó chịu. Một hai năm gần đây, Từ Lạc Dương đã không vì mệt nhọc quá độ mà nằm viện rồi. Anh lại nhớ tới sau khi Từ Lạc Dương quay xong bộ phim đầu tiên, có thể nói là chỉ cần một bước đã nổi tiếng, các loại tin tức chất thành núi. Khi đó Từ Lạc Dương mỗi ngày chỉ có thể ngủ bốn tiếng, thậm chí có lúc còn xuất hiện tình huống vừa treo kim vừa học thuộc lời thoại.

Thích Trường An ngồi một bên giường bệnh, không nói gì, hai mắt anh chăm chú nhìn Từ Lạc Dương nằm trên giường bệnh. Trịnh Đông nhẹ giọng nói: *"Tôi và Địch Tử còn phải xử lý mấy chuyện phía sau, Lạc Dương trông cậy vào Thích tiên sinh nhé."*

Thấy đối phương gật đầu, Trịnh Đông không nói thêm gì nữa, trực tiếp dẫn theo Lư Địch ra khỏi phòng bệnh.

Từ phòng bệnh đi ra, Lư Địch hơi do dự: *"Em không muốn đi, em muốn ở lại chăm sóc anh Từ."*

Trịnh Đông lườm cậu một cái: *"Anh hỏi chú nhé, lát nữa anh Từ của cậu tỉnh lại, mở mắt ra muốn nhìn thấy Thích Trường An, hay là muốn nhìn thấy chú?"*

"…" Đáp án chính xác quá tổn thương người, Lư Địch tỏ vẻ từ chối trả lời.

Chuyển đề tài, Trịnh Đông lại hơi đau đầu: *"Nhưng mà cái tên tiểu tử thúi Từ Lạc Dương này, vậy mà cũng không thèm nói cho anh biết một tiếng, không khoa học nha, từ lúc nào mà nó lại ngộ ra được phương thức thổ lộ cao thâm như vậy chứ?"*

"Hả?" Lư Địch mờ mịt: *"Anh Từ thổ lộ lúc nào?"*

"…" Vỗ vỗ vai Lư Địch, Trịnh Đông cả buổi mới nói ra được một câu: *"Địch Tử, chú như thế này thật sự sẽ FA thêm 500 năm nữa."*

Một bên khác, tiếng bước chân dần dần rời xa, trong phòng chỉ còn lại tiếng hoạt động của thiết bị chữa bệnh. Thích Trường An nhìn Từ Lạc Dương, ánh mắt cực kỳ chăm chú, giống như cả thế giới này cũng chỉ có một người trước mặt.

Một lúc lâu sau, anh từ từ đứng lên, sau đó cúi người nghiêng đầu, kề sát tai mình lên lồng ngực Từ Lạc Dương.

Theo từng tiếng tim đập vang lên bên tai, Thích Trường An nhắm mắt lại, cơ bắp vẫn luôn kéo căng mới thả lỏng —— bởi vì căng thẳng quá lâu, ngay cả ngón tay cũng đang run rẩy.

Chẳng có ai biết, vào khoảnh khắc nhìn thấy Từ Lạc Dương mất đi ý thức trong lồng ngực mình, Thích Trường An sợ hãi biết bao nhiêu.

Cẩn thận dịch lại góc chăn cho Từ Lạc Dương, Thích Trường An không dám giơ tay chạm vào đối phương, anh lo cậu giống như ngọc lưu ly, vừa đụng vào sẽ vỡ nát. Nhưng bất an trong lòng anh lại giống như cỏ dại, không ngừng lan ra, khiến anh chẳng có sức lực để chống đỡ.

Do dự mười mấy giây, Thích Trường An mới kê tay mình dưới tay đang truyền nước của Từ Lạc Dương, cẩn thận từng li từng tí, sợ cậu sẽ bị đau.

Dưới ánh đèn lờ mờ của phòng bệnh, Từ Lạc Dương đã hoàn toàn mất đi vẻ tràn trề sức sống ở trên sân khấu lúc trước, mặt cậu trắng đến mức chẳng có chút huyết sắc, nhưng hai gò má lại đỏ ửng một cách bất thường.

Thích Trường An từ từ nhớ lại, trước đó anh ngồi rất gần sân khấu, vậy nên vừa bắt đầu đã nhạy bén nhận ra, Từ Lạc Dương hơi bất thường —— sau khi ngồi dậy khỏi sân khấu, Từ Lạc Dương vẫn không dám làm tiếp những động tác hơi mạnh mẽ, ngay cả bài hát cũng chọn những bài không yêu cầu cao về hơi thở để hát.

Lúc này, người đang mê man chợt nói mớ, Thích Trường An tiến lại gần một chút, mới nghe rõ, Từ Lạc Dương đang gọi tên anh.

Trái tim như bị móng vuốt sắc bén vụt qua, Thích Trường An trở tay nắm chặt năm ngón tay Từ Lạc Dương, giọng nói vừa kiềm chế vừa dịu dàng: *"Tôi đây, Náo Náo đừng lo, ngủ đi, tôi sẽ không rời đi."*

Lông mày hơi nhíu buông lỏng, Từ Lạc Dương dường như cuối cùng cũng yên tâm, ngay cả tiếng hít thở cũng nhẹ nhàng đi không ít.

Thích Trường An hôn nhẹ lên cái trán nóng hầm hập của Từ Lạc Dương, nhắm chặt mắt, che giấu tâm tình của mình.

Náo Náo ngốc của tôi.

Mãi đến tận rạng sáng, sau khi bình đầu tiên truyền xong, Từ Lạc Dương vẫn chưa hạ sốt. Cậu giống như vẫn luôn nằm mơ, ngủ không yên ổn chút nào. Mỗi lúc như vậy, Thích Trường An sẽ đến gần bên tai cậu, nhẹ giọng nói chuyện với cậu, có lúc còn sẽ ngâm nga một đoạn bài hát của chính Từ Lạc Dương. Phương pháp này rất có ích, chẳng bao lâu sau, Từ Lạc Dương lại ngủ thiếp đi lần nữa.

Dùng tăm bông dính nước, thấm lên đôi môi khô khốc của Từ Lạc Dương, màn hình di động đang đặt trên kệ bỗng nhiên sáng lên, Thích Trường An đưa tay cầm lấy, phát hiện là Trịnh Đông gọi điện tới.

Sau khi bắt máy không bao lâu, ánh mắt Thích Trường An liền lạnh xuống.

"Lạc Dương ngày 14 có quay một show giải trí, 8h tối nay phát sóng. Show vẫn chưa kết thúc, đã có người post một bài văn, nói Từ Lạc Dương năm nhất vì vi phạm kỷ luật nghiêm trọng, bị nhà trường đuổi học, nhiệt độ đã lên cao lắm rồi."

Thích Trường An sợ đánh thức Từ Lạc Dương, nên giọng nói đè xuống rất thấp: *"Xảy ra chuyện gì vậy?"*

Trịnh Đông không giấu diếm, chuyện này muốn điều tra thì rất dễ. Nếu như để Thích Trường An nghe được "chân tướng" rồi sinh ra hiểu lầm, còn không bằng anh trực tiếp nói ra sự thật.

"Lạc Dương dùng thành tích đứng nhất cả phần thi nghệ thuật lẫn văn hóa để vào học viện Điện ảnh, nhưng ba mẹ cậu ấy từng đắc tội với người khác, vậy nên sau khi Lạc Dương nhập học, người kia liền dùng đủ loại thủ đoạn gây áp lực cho nhà trường, cuối cùng vào tháng mười, người ta diễn một màn kịch, khai trừ học bạ của Lạc Dương."

"Sau đó thì sao?"

Nghe thấy hàn ý trong giọng nói của Thích Trường An, Trịnh Đông nói tiếp: *"Sau đó Lạc Dương được bạn tốt của ba cậu ấy đưa ra nước ngoài học đại học, hai năm sau, người kia thất thế, Lạc Dương mới quay về từ nước ngoài, ký hợp đồng với tôi, bước vào showbiz."* Trong giọng nói anh mang theo sự lo lắng: *"Tôi để ý sự kiện lần này có xu thế rất náo nhiệt, hơn nữa nhắm thẳng vào sự kiện đuổi học——"*

"Anh lo là người trước kia hả?"

"Phải." Cái này cũng là một trong những nguyên nhân anh liên hệ với Thích Trường An.

Ngón tay nhẹ nhàng vỗ về đầu ngón tay Từ Lạc Dương, trên mặt Thích Trường An chẳng có biểu cảm gì: *"Anh liên lạc với Lương Khưu, cứ nói là ý của tôi."*

Cúp điện thoại, điện thoại Thích Trường An hết pin, trực tiếp tắt máy. Anh do dự một lát, rồi cầm điện thoại Từ Lạc Dương lên —— mật mã khóa màn hình Từ Lạc Dương chưa bao giờ giấu anh.

Quả nhiên, sau khi mở weibo ra, chủ đề "Từ Lạc Dương bị đuổi học" đã hot, hơn nữa rõ ràng có người dẫn dắt dư luận. Có kẻ gọi là "bạn học" xuất hiện hé lộ, năm đó bởi vì Từ Lạc Dương là một tên bắt nạt học đường, bức tử một học sinh nữ bị trầm cảm, mới bị đuổi học. Sau đó có người ra mặt vạch trần cái gọi là "nội tình", chỉ ra Từ Lạc Dương còn làm ra chuyện "khiến người ta khó có thể tưởng tượng và tha thứ", mới có thể trực tiếp bị nhà trường đuổi học.

Trong một thời gian ngắn, mọi thứ đều náo động, giống như kẻ tham ăn tham gia vào một bữa thịnh yến vậy, vô số người đứng ở cái gọi là phe của người chính nghĩa, công kích chửi rủa, giống như chậm một giây thôi, là sẽ phản bội lại ánh sáng chói lọi của nhân tính.

Bấm số điện thoại của Lương Khưu, Thích Trường An nói: *"Tôi đây."* Anh nhìn lỗ kim để lại trên mu bàn tay của Từ Lạc Dương, khẽ nói: *"Tôi muốn biết, ai là người đứng sau chuyện này."* Rốt cuộc là ai muốn đẩy Từ Lạc Dương vào chỗ chết.

"Tôi hiểu rồi, Thích thiếu gia."

Sau khi cúp điện thoại, Thích Trường An lại ấn vào weibo, phát hiện các mối quan hệ xã hội cũng đã có tác dụng nhất định, nhưng quan niệm "vào trước là chủ" luôn không dễ gì phá bỏ, nhìn tổng thể thì hiệu quả cũng quá nhỏ.

Thích Trường An vội vàng nghĩ cách, tiếp đó định lên tài khoản weibo của mình. Nhưng sau khi ấn vào màn hình mấy lần, anh chợt phát hiện, tài khoản weibo hiện tại không phải là "Từ Lạc Dương", mà là một acc clone —— "Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo".

43. Chương 43: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Ba

Đầu ngón tay giơ trên bảy chữ "Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo", qua hồi lâu, Thích Trường An vẫn không mở ra, mà chọn đăng nhập vào tài khoản của mình. Sau đó, anh post liên tục hai cái status ——

"Thích Trường An: Mỗi người đều sẽ phải trả giá cho lời nói dối của mình."

Sau khi click post lên, khoảng một phút sau, Thích Trường An mới nghiêm túc gõ bốn chữ: *"Cậu là sao mai @Từ Lạc Dương."*

Anh đắn đo tỉ mỉ, dưới tình huống như thế này, đối phương lợi dụng cái gọi là nhân chứng, đã trải sẵn một tấm lưới ác ý thật lớn, bọc Từ Lạc Dương ở trong đó, từng bước thít chặt lại. Mà trước khi không có bằng chứng, đoàn đội của Từ Lạc Dương ngoài phát văn kiện của luật sư để cho thấy lập trường của bản thân ra, phải tạm thời giữ im lặng, nếu không bất cứ câu nói nào cũng sẽ trở thành vết nhơ để công kích.

Nhưng cùng lúc đó, lại cần có một người rõ ràng đứng ra, khiến cho những người vẫn luôn kiên định ủng hộ Từ Lạc Dương như cũ sẽ không dễ dàng dao động.

Bởi vậy sau khi update hai cái weibo xong, Thích Trường An hiếm khi kiên nhẫn mở khung bình luận ra, kiểm tra phản hồi.

"—— Bạo khóc, cuối cùng cũng đợi được weibo mới của Thích tiên sinh, khóc òa lên luôn!"

"—— Bây giờ áp lực của Lạc Dương chắc chắn rất lớn, xin Thích tiên sinh hãy nói lại với cậu ấy, tụi tui vẫn luôn ở đây, tụi tui tin cậu ấy, sẽ luôn ủng hộ cậu ấy!"

"—— Mới ra khỏi fanmeeting thì nhìn thấy tin tức này, thật sự rất khó chịu, Lạc Dương của tụi tui rất tốt! Tui tuyệt đối không tin, mỗi lần fan đón ở sân bay, mỗi một lần ca hát, cuối mỗi fan meeting, cuối tất cả các hoạt động, Từ Lạc Dương đều chẳng ngại phiền căn dặn tụi tui chú ý an toàn, sẽ là kẻ phẩm chất vừa thấp kém vừa tàn nhẫn trong lời người ta ư!"

"—— Xé giấy ăn lau sạch nước mắt, đi đi đi, xắn tay áo xé trận, lão nương không xé cho mẹ nó không nhận ra, thì sẽ xấu hổ với cái danh phận tiên nữ của mình!"

Xem hết một phần comment, Thích Trường An để điện thoại xuống, lại để tay lên trán Từ Lạc Dương kiểm tra nhiệt độ, nhận ra nhiệt độ hơi giảm một chút, lệ khí rộ lên trong lòng mới biến mất.

Sao có thể để người ta bắt nạt em, bôi nhọ em được? Em là vì sao của tôi mà.

Cứ như vậy ngồi ở trên ghế, ánh mắt Thích Trường An chăm chú nhìn người đang nằm trên giường bệnh, lắng nghe tiếng hít thở của đối phương, khí tràng quanh thân anh từ từ trở nên nhu hòa. Một lúc lâu sau, anh do dự cầm điện thoại lên lần nữa, mở khóa, rồi đăng nhập vào cái weibo tên là "Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo" kia.

****

Lúc Từ Lạc Dương mở mắt ra, cảm thấy chính mình lại lần nữa đầy máu sống lại, dụi dụi đôi mắt hơi sưng, cậu theo bản năng gọi: *"Trường An?"* Bởi vì sức khỏe chưa hoàn toàn bình phục, nên giọng vừa thấp vừa khàn, Từ Lạc Dương tự bị giật mình trước —— Trời ơi! Người vừa nói chuyện là ai vậy! Cổ họng muốn nứt luôn rồi!

Tay vuốt vuốt hầu kết của mình, Từ Lạc Dương vừa thử phát ra tiếng "A a a", vừa nhớ lại, trước khi cậu ngất đi phía sau sân khấu, đúng là Thích Trường An đỡ được cậu. Liếc nhìn xung quanh, rèm cửa sổ kéo xuống, trong phòng rất tối, nhưng có thể nhìn thấy giá truyền dịch ở bên giường, vậy nên chắc chắn là cậu được Thích Trường An đưa đến bệnh viện.

Nhưng mà người đâu rồi?

Nắng sớm xuyên qua khe hở từ rèm cửa sổ chiếu vào phòng, Từ Lạc Dương không tìm được điện thoại, nên đành phải đoán, giờ chắc khoảng bảy giờ sáng. Cậu suy nghĩ một chút, đang định vén chăn xuống giường,

thì chợt nghe thấy ngoài cửa thấp thoáng vang lên tiếng nói chuyện: *"…. Điều tra rõ… là Vương Du Hành hả?"*

Nghe thấy cái tên quen thuộc, động tác của Từ Lạc Dương lập tức dừng lại. Trước đây lúc quay Nhất kiếm quang hàn thập tứ châu , cậu diễn vai nam hai, Vương Du Hành là nam chính do nhà đầu tư chỉ định, giữa hai người cứ như vậy mà kết thù ——

Vương Du Hành cho rằng Từ Lạc Dương sẽ cướp đi danh tiếng của mình trong bộ phim này, vì tiêu diệt đối thủ tiềm ẩn, dứt khoát trực tiếp xuống tay độc ác, muốn khiến Từ Lạc Dương tự động rút khỏi đoàn phim. Mà Từ Lạc Dương vì dây cáp bị Vương Du Hàng động tay, nên lúc đang quay phim thì bị rơi từ trên cáp treo xuống, sau đó đạo diễn bịt miệng tất cả mọi người trong đoàn phim, chọn nhân nhượng cho yên chuyện.

Sau khi phim quay xong, Trịnh Đông và Từ Lạc Dương cùng nhau thu thập bằng chứng Vương Du Hành chơi ma túy, trực tiếp báo cảnh sát.

Cho nên mối thù nảy sinh năm đó giữa hai người, căn bản là kết cấu vững như xi măng, sinh thời chẳng thể nào hòa giải được.

Từ Lạc Dương lập tức nghĩ, Thích Trường An nhắc tới Vương Du Hành, chẳng nhẽ đã xảy ra chuyện gì ư?

Lúc này, vang lên tiếng khóa cửa, Từ Lạc Dương nhanh chóng nằm lại trên giường, đắp kín chăn, nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, cậu cũng không biết sao mình lại có thể làm lưu loát như vậy nữa, dù sao thì cũng tự nhiên thấy chột dạ, giống như là đã nghe trộm được bí mật gì đó vậy.

Tiếp đó, tiếng chân cố gắng bước thật nhẹ của Thích Trường An từ xa đi đến gần, rồi dừng lại ở bên giường. Từ Lạc Dương phát hiện tay đối phương đặt lên trán mình, chắc là đang xem có sốt hay không, hơn nữa Thích Trường An chắc vẫn chưa phát hiện ra cậu giả bộ ngủ.

Từ Lạc Dương trong lòng đắc ý, từ nhỏ cậu đã là cục cưng khỏe mạnh, không cần ba mẹ phải bận tâm, rất ít khi bị cảm. Vậy nên cậu hơi xoắn xuýt giờ có cần mở mắt ra, nói với Thích Trường An mình đã gần bình phục, nhân tiện làm anh bất ngờ một chút không?

Nhưng rất nhanh, ý nghĩ này của cậu đã bị ép xuống, bởi vì cậu vô cùng nhạy bén nhận ra, hình như Thích Trường An đang cúi người xuống, có tiếng vải vóc ma sát nhau vang lên.

Mấy giây sau, một nụ hôn vừa mềm mại vừa mang theo chút cảm giác mát mẻ, dừng lại trên mí mắt cậu.

Ngón tay giấu ở trong chăn của Từ Lạc Dương lặng lẽ nắm chặt lại, cậu phải dùng hết sức lực mới không từ trên giường trực tiếp nhảy lên —— rốt cuộc là có phải đang nằm mơ không! Phải không! Thích Trường An ảnh hôn mình hả?

Cậu mơ hồ ngửi thấy mùi thơm chua chát của lá trà, trong nháy mắt chạm vào nhau liền thấm vào tứ chi bách hài.

Nhưng mà rất nhanh, nụ hôn này đã kết thúc, Từ Lạc Dương lòng tràn đầy chờ mong, tiếp theo Thích Trường An sẽ hôn chỗ nào đây? Trán? Chóp mũi? Hay là môi? Càng nghĩ càng kích động!

Nhưng khiến cậu thất vọng là, chỉ hôn mí mắt xong, Thích Trường An liền đứng bên giường chứ chẳng làm gì nữa. Từ Lạc Dương cảm thấy khó chịu, rất muốn hỏi sao lại không tiếp tục, cậu cũng hôn mê rồi, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một đó! Còn không biết mà quý… trọng, ý nghĩ trong đầu bỗng đứt đoạn, Từ Lạc Dương cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình đang run rẩy, lúc này cậu mới nhận ra có gì đó hơi sai sai ——

Thích Trường An nhân lúc cậu hôn mê mà hôn mí mắt cậu, làm tròn lên, thì chính là Thích Trường An hôn cậu đó!

Trái tim Từ Lạc Dương giống như đang ngồi tàu cao tốc, dường như một giây sau sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực cậu. Chẳng thể nào giả bộ tiếp được nữa, cậu trực tiếp mở mắt ra, đối diện với tầm mắt Thích Trường An.

"Trường An?" Bao nhiêu suy nghĩ lộn xộn trong đầu trong nháy mắt đều không còn quan trọng nữa, Từ Lạc Dương mím mím môi, hơi lo lắng hỏi anh: *"Thân thể anh khó chịu hả?"* Thích Trường An đứng trước mặt cậu, quầng mắt rất đậm, cơ thể trông có vẻ vừa tiều tụy vừa yếu ớt, khiến Từ Lạc Dương có loại kích động muốn nâng đối phương trong lòng bàn tay để che chở.

"Cậu tỉnh rồi hả?" Trong giọng nói của Thích Trường An mang theo chút vui mừng, anh kiềm chế nói: *"Tôi không khó chịu, cậu thì sao, còn khó chịu ở đâu không? Tôi đi gọi bác sĩ tới."*

Nhận ra Thích Trường An quay người định đi, thái độ hình như cũng hơi kỳ lạ, Từ Lạc Dương theo bản năng giơ tay kéo góc áo khoác đối phương. Rõ ràng cậu dùng sức rất nhẹ, có thể dễ dàng tránh được, nhưng lại khiến Thích Trường An chẳng thể nhúc nhích được.

*"Trường An, giờ tui cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi, không cần gọi bác sĩ đâu."*Từ Lạc Dương từng có mấy lần kinh nghiệm vì mệt nhọc quá độ mà bị sốt, nên rất hiểu tình trạng cơ thể của mình bây giờ, cậu cong khóe môi, ngón tay dùng sức, lắc lắc góc áo Thích Trường An, giọng nói theo bản năng trở nên mềm mại: *"Tui khát, muốn uống nước."*

"Để tôi rót giúp cậu." Thích Trường An nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay Từ Lạc Dương, để lại trên chăn mỏng, rồi mới bước nhanh đi tới bên bàn dài, rót một ly nước, anh còn tỉ mỉ thử cả độ nóng.

Từ Lạc Dương nhìn một bên mặt Thích Trường An, sự kích động vì trước đó được hôn trộm bị gác lại một bên. Cậu cảm thấy ngủ một giấc dậy, Thích Trường An hình như trở nên là lạ, ánh mắt và vẻ mặt nhìn cậu, luôn cảm giác có chút gì đó khác thường.

Nhận lấy nước Thích Trường An đưa tới, Từ Lạc Dương một hơi uống hết, cậu nhìn quầng thâm dưới mắt

đối phương: *"Mấy giờ rồi vậy?"*

"Bảy giờ."

"Có phải là anh thức cả buổi tối không?" Từ Lạc Dương nhíu chặt ấn đường, vội vàng dịch vào bên trong, sau đó vén chăn lên vỗ vỗ giường: *"Nhanh lên đây, nhân lúc còn sớm, anh tranh thủ thời gian ngủ một lát đi. Với lại tui cũng tỉnh rồi, không cần phải lo cho tui nữa."*

Thích Trường An do dự, nhưng sau khi đối diện với ánh mắt trong trẻo của Từ Lạc Dương, lời muốn từ chối, lại nhanh chóng biến thành *"Được"*. Anh cởi áo khoác, nằm vào trong chăn, bên trong nhiệt độ rất cao, nhiệt độ cơ thể của người bên cạnh lan ra xung quanh, giống như muốn hòa tan cả máu và thịt của anh vậy.

Những dòng chữ như đã khắc sâu trong đầu lại hiện ra: *"Có tuyết rồi, bỗng nhiên rất nhớ ảnh." "Mình sao lại cứ như vậy mà thích ảnh nhỉ?" "Lâu lắm rồi không gặp Thích Thích, muốn mỗi tối đều mơ thấy ảnh."*

Linh hồn tựa như cũng đã nóng đến phát bỏng, trước kia Thích Trường An chưa bao giờ hy vọng xa vời, có ngày lại có thể được Từ Lạc Dương đáp lại.

Giống như trong góc tối âm u lạnh lẽo, chợt có một chùm ánh sáng rọi vào.

Nhưng anh hoàn toàn không biết, phải làm sao để giải thích với Từ Lạc Dương anh không phải yêu quái, giải thích sức khỏe của anh vì sao lại yếu như vậy, vì sao mắt anh sẽ biến thành màu xanh lam, vì sao lại ghét hoa hồng đỏ, gia đình của anh là kiểu gia đình gì.

Khoảnh khắc xem hết weibo của cậu, anh giống như nhận được một thứ trái cây vừa ngọt ngào vừa chua chát, muốn có thể giữ cho nó trường tồn mãi mãi, ngửi mùi thơm của nó mà sống qua từng ngày. Thậm chí anh còn nghĩ, cứ để Từ Lạc Dương hiểu lầm anh là một yêu quái không rõ lai lịch cũng được, như vậy, anh sẽ không bị người yêu dấu nhất phát hiện, trong lòng anh rốt cục là vặn vẹo và tối tăm đến mức nào.

Từ Lạc Dương giơ tay quơ quơ trước mặt Thích Trường An, trong mắt tràn đầy lo lắng: *"Trường An, trước tiên anh ngủ một lát đi, sắc mặt thật sự rất tệ."*

Thích Trường An lấy lại tinh thần: *"Được, cậu thì sao?"*

"Tui cũng muốn cùng ngủ một lát!" Từ Lạc Dương mặt mày cong cong, cậu nhớ lại nụ hôn dừng trên mí mắt, vành tai hơi đỏ lên, chỉ nói một chữ *"Anh ——"*, Từ Lạc Dương không nói nổi nữa, cậu rụt lại trong chăn, cảm thấy nhiệt độ lại bắt đầu tăng cao, bèn nhỏ giọng nói: *"Bỏ đi, ngủ trước đã!"* Chờ anh ngủ dậy tui sẽ hỏi cho rõ ràng, vì sao anh lại nhân lúc tui ngủ mà hôn trộm tui.

Nhìn thấy Thích Trường An tắt đèn, Từ Lạc Dương lại chui ra từ trong chăn, cậu nhìn bóng hình Thích Trường An mơ hồ dưới tia nắng buổi sớm mai, nhớ tới việc từ lúc tỉnh lại đến giờ cũng chưa nhìn thấy

điện thoại của mình, cùng với lúc trước tên Vương Du Hành vang lên ngoài cửa, nên hỏi dò: *"Tui hỏi một chuyện nhé, hỏi xong sẽ ngủ."*

Giọng Thích Trường An cách rất gần: *"Được, cậu muốn hỏi gì?"*

"Sau khi tui té xỉu ở sau sân khấu, không xảy ra chuyện gì lớn chứ?"

Thích Trường An *"Ừ"* một tiếng: *"Không, mà nếu có, Trịnh Đông cũng sẽ giải quyết."*

Trong lòng đại khái đã hiểu, Từ Lạc Dương không hỏi tiếp nữa.

Trong phòng một lần nữa yên tĩnh lại, Từ Lạc Dương nhắm mắt lại, nhưng không thể đè nén tâm trạng kích động xuống được, người mình thích nằm ở bên cạnh mình, có thể nghe thấy rõ cả tiếng hít thở của đối phương, làm sao có thể ngủ được! Lo lắng mình sẽ làm ảnh hưởng đến việc Thích Trường An ngủ bù, Từ Lạc Dương kiềm chế không nhúc nhích, một mình vụng trộm cười, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, mà vẫn bị phát hiện.

"Náo Náo không ngủ được hả?"

Nghe thấy tiếng "Náo Náo" này, Từ Lạc Dương không tự chủ được mà nói ra ý nghĩ trong lòng, giọng nói rất mềm mại: *"Ừm, hơi không ngủ được."* Cậu lấy dũng khí, nói tiếp nửa câu sau: *"Tui có thể... tạm thời ôm anh ngủ không? Tui không ngủ được."*

Cậu nói xong, không dám chớp mắt, lo rằng sẽ bị từ chối.

Nhưng vài giây sau, cậu liền nhận ra mình được Thích Trường An ôm vào trong lồng ngực, Từ Lạc Dương hồi hộp đến mức cơ bắp đều kéo căng. Tiếp đó, chỗ sau thắt lưng được bàn tay Thích Trường An nhẹ nhàng vỗ vỗ: *"Náo Náo thả lỏng."*

Từ Lạc Dương theo bản năng làm theo lời đối phương, tiếp đó lại nhận được lời khen của Thích Trường An: *"Ngoan."*

"Tay ôm lấy eo tôi."

Đầu ngón tay hơi run, Từ Lạc Dương cẩn thận giơ tay ra, nghe lời mà vòng lấy eo Thích Trường An. Hai người dán vào nhau rất chặt, dường như ngay cả nhịp tim của đối phương cũng có thể cảm nhận được, là tư thế cực kỳ thân mật.

Năm ngón tay hơi nắm chặt, nắm lấy quần áo Thích Trường An, Từ Lạc Dương hít sâu mấy hơi, nhỏ giọng nói: *"Lúc trước tui phát hiện."*

Trong phòng quá yên tĩnh, hai người lại cách rất gần, giọng Từ Lạc Dương rất rõ ràng, cậu nói tiếp: *"Tui biết ban nãy anh hôn trộm tui."*

Thích Trường An không nói gì.

Trong lòng liên tục nhắc nhở mình ba lần nhất định đừng sợ, cuối cùng Từ Lạc Dương cũng nói hết ra: *"Vậy nên, có thể… hôn tiếp không?"* Vừa dứt lời, miệng khô lưỡi khô đến mức sắp bốc hỏa luôn.

Nghe rõ câu nói này, hô hấp của Thích Trường An trở nên ngưng trệ, anh có thể cảm nhận được sự căng thẳng và chờ mong của Từ Lạc Dương —— Từ Lạc Dương như vậy, khiến anh chẳng nỡ từ chối.

Thế là một giây sau, Từ Lạc Dương liền cảm nhận được một nụ hôn dừng lại trên trán mình, tiếp theo là giọng nói vừa khàn vừa dịu dàng của Thích Trường An: *"Náo Náo ngoan, ngủ đi."*

Từ Lạc Dương thấy Thích Trường An không từ chối, nên quyết định không ngoan thử xem, đánh bạo yêu cầu: *"Muốn tiếp nữa được không?"*

Ba giây sau, lại một nụ hôn dừng lại trên ấn đường cậu.

"Xuống… xuống dưới một chút."

Đôi môi mềm mại chậm rãi trượt xuống, nhẹ nhàng đụng vào nơi sống mũi.

"Xuống dưới một chút nữa… được không?"

Nụ hôn dừng lại trên chóp mũi.

Giọng nói Từ Lạc Dương run rẩy: *"Xuống dưới một chút nữa."*

Lần này, một lúc lâu sau Thích Trường An vẫn không cử động. Từ Lạc Dương cũng thả nhẹ hô hấp, không lên tiếng.

Không biết qua bao lâu, trong bóng tối truyền tới một tiếng thở dài vô cùng nhẹ, tiếp đó, khuỷu tay Thích Trường An chống lên trên mặt giường, chống đỡ lấy thân thể, sau đó cúi đầu, vừa quý trọng vừa kiềm chế mà ngậm lấy đôi môi Từ Lạc Dương.

44. Chương 44: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Bốn

Đến bây giờ Từ Lạc Dương mới biết, cảm giác hôn môi hóa ra lại thoải mái như vậy!

Dường như tất cả đầu dây thần kinh chậm chạp đều dồn dập tỉnh lại, cậu có thể cảm nhận được cánh tay Thích Trường An đang vòng trên eo mình, bao phủ khí tức và nhiệt độ trên người mình, hô hấp ấm áp lan tràn trên làn da, cùng với đôi môi vừa ướt vừa mềm. Cảm giác tê dại giống như bị điện giật, trong một giây, đều khiến mỗi một dây thần kinh của cậu cũng bắt đầu run rẩy!

Thời gian hôn môi vô cùng ngắn ngủi, cũng chẳng thâm nhập vào, nhưng khiến hai người vì vậy mà choáng váng. Nhận ra Thích Trường An rời khỏi môi mình, Từ Lạc Dương còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã theo bản năng mà nghênh đón, hai tay vòng lấy cổ đối phương, ngăn cản Thích Trường An rời đi.

Bởi vì động tác quá nôn nóng, dùng quá nhiều sức, hàm răng hai người trực tiếp va vào nhau, dẫn tới một trận đau buốt. Nhưng giờ phút này chẳng thèm để ý đến những thứ đó nữa, Từ Lạc Dương nửa mở mắt ra, nhìn đôi mắt Thích Trường An thâm thúy như mực, dè dặt ngậm lên môi đối phương ——

Anh đừng đi.

Thích Trường An không phản ứng.

Từ Lạc Dương cuống lên, nhưng là một nam thanh niên ngây thơ không có kiến thức về lý thuyết, vô cùng thiếu hụt kinh nghiệm thực tiễn, cậu cũng chẳng có cách nào tốt hơn, đành phải thăm dò duỗi đầu lưỡi của mình ra, nhẹ nhàng liếm liếm trên môi Thích Trường An, để lại chút vệt nước.

Nhưng như vậy là đủ rồi, bởi vì chút mờ ám này, tiếp đó, cậu bị Thích Trường An đè xuống giường, hôn trọn mười phút.

Động tác trêu ghẹo nhỏ nhoi bất giác vừa giống như ngọn lửa đột ngột bùng lên, vừa giống như rượu mạnh rót vào cổ họng, chảy thẳng vào đáy lòng.

Ngoài cửa sổ thấp thoáng vang lên tiếng chim hót, trong phòng rất yên tĩnh, tiếng hít thở quấn quýt cùng nhau, không thể phân biệt được là của ai nữa. Từ Lạc Dương nằm sấp trên người Thích Trường An, đuôi mắt thấm ướt hơi đỏ lên, cậu dùng môi mình dán vào Thích Trường An, thân mật từng tấc từng tấc cọ cọ, thỉnh thoảng giống như ăn kẹo, nhẹ nhàng liếm liếm, nếm thử.

Một tay Thích Trường An làm động tác như đang bảo vệ để che chở Từ Lạc Dương, cực kỳ nuông chiều.

Lại ngậm lấy môi Thích Trường An hút hút, Từ Lạc Dương hơi không muốn buông ra, nhẹ giọng nói: *"Em rất thích anh nha."* Nói xong, ý cười tự nhiên từ trong đôi mắt tràn ra ngoài, giống như nước mùa xuân.

Thích Trường An gần như si mê ngắm nụ cười ôm lấy đuôi lông mày cậu, anh thoáng dùng sức, làm sâu nụ

hôn này. Từ Lạc Dương không đề phòng, nên phát ra âm thanh trầm thấp, nhưng lại cực kỳ tự nhiên mà há miệng ra, để đầu lưỡi Thích Trường An tiến vào.

Từ Lạc Dương vừa bị hôn sâu còn vừa nghĩ, cậu và Thích Trường An quả nhiên là tuyệt phối, mới luyện tập, mài giũa mười mấy phút, đã vô cùng ăn ý, quả nhiên đều là tuyển thủ trời sinh!

Cảm thấy bản thân sắp không thể khống chế được sức lực hôn môi, Thích Trường An cưỡng chế dừng động tác lại, xoay mình đặt Từ Lạc Dương dưới thân, sau đó chôn mặt lên cổ đối phương, hít sâu một hơi, giọng rất khàn: *"Lạc Dương… có thể lặp lại lần nữa không?"*

Đại não Từ Lạc Dương thiếu ô xi, nên phản ứng chậm chạp, mất vài giây mới hiểu Thích Trường An muốn cậu lặp lại cái gì: *"Em rất thích anh."* Nói xong, chính cậu không nhịn được mà bật cười trước, rồi lại nhẹ giọng nói: *"Thật sự rất thích."*

Lập tức nhận ra tâm trạng bất an của đối phương, Từ Lạc Dương cười nhe răng, hỏi: *"Lạc Dương là em, Trường An là anh, đúng không?"*

Thích Trường An nghiêm túc trả lời: *"Ừ, đúng."*

"Vậy, Lạc Dương rất thích Trường An."

Em rất thích anh.

Cảm thấy chính mình có vẻ phát huy trình độ quá mức, nói câu này ra, bản thân Từ Lạc Dương hơi xấu hổ, nhưng đợi một lúc, vẫn không nhận được câu trả lời của Thích Trường An, trong lòng Từ Lạc Dương lộp bộp —— chẳng nhẽ mình quá trắng trợn, dọa Thích Trường An sợ rồi hả?

Nhưng rất nhanh cậu đã nhận ra, có một giọt nước rơi trên cổ mình, mang theo một chút ngứa. Lúc kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, Từ Lạc Dương bị sợ hãi: *"Trường An, anh ——"* sao lại khóc?

Cậu không dám nhúc nhích, để mặc cho đối phương ôm mình, trong lòng chợt cũng khó chịu theo, cậu hơi luống cuống: *"Nếu như bây giờ anh vẫn chưa thích em lắm, cũng không sao, vậy em sẽ cố gắng thêm chút nữa, trở nên tốt hơn một chút…"*

Còn chưa dứt lời, Từ Lạc Dương vừa nghĩ đến loại khả năng này, bèn cảm thấy một cơn đau xót lan tràn khắp ngực, cậu vội vàng đổi loại giả thiết khác: *"Anh không phải là nhân lúc em ngủ hôn trộm em, bị em phát hiện, nên khó chịu đúng không? Em cũng không phải cố ý vạch trần anh, nhưng lúc đó em thật sự quá kích động, phát động hơn trăm triệu tế bào nhỏ, cũng không thể kìm nén được kích động vạch trần anh."*

Hình như… càng tô càng đen thì phải?

Nhưng đợi sau khi cậu nói xong, thì nhìn thấy Thích Trường An ngẩng đầu lên, chẳng có chút dấu vết nào từng rơi lệ, ánh mắt cực kỳ chăm chú mà nhìn cậu.

Ánh mắt Từ Lạc Dương sững lại, cậuchuẩn bị vài giây, rồi nhân đó đánh bạo hỏi thẳng vấn đề: *"Cái đó… anh… anh thích em không?"* Tiếp đó lại vội vã bổ sung: *"Anh nói thật là được, nếu như không thích, hoặc là vẫn chưa thích lắm, cũng chẳng sao đâu, không cần phải lo lắng em sẽ thất vọng hay là không chịu được."* Nói xong, cậu còn mỉm cười với Thích Trường An, mang theo một phần mất mát che giấu rất tốt.

Thích Trường An hơi cong ngón tay lại, nhẹ nhàng chùi đi vệt nước bên khóe môi Từ Lạc Dương. Khoảng cách rất gần, anh có thể nhìn thấy thấp thỏm, bất an và căng thẳng không thể nhịn xuống được trong mắt Từ Lạc Dương.

Lúc trước, bản thân anh chưa từng mong được Từ Lạc Dương đáp lại, anh tự nguyện chịu đựng phần thống khổ yêu mà không theo đuổi được này, đồng thời, mãi cho đến một giây trước anh vẫn còn mâu thuẫn, còn giãy dụa —— anh muốn Từ Lạc Dương, rồi lại sợ mình sẽ làm cậu tổn thương. Nhưng giờ phút này, anh không nỡ để Từ Lạc Dương chịu đựng sự thống khổ như thế, không nỡ để cậu vì do dự và mâu thuẫn của mình, mà thấp thỏm bất an cho dù chỉ một giây.

Thế là Từ Lạc Dương liền nghe thấy câu trả lời của Thích Trường An: *"Thích Náo Náo của anh, rất thích, thích từ rất lâu rồi."*

Từ Lạc Dương giống như nghe thấy tiếng hoa nở khắp cả núi đồi, cậu mềm mại nói: *"Thật sự giống như đang mơ vậy!"*

Thích Trường An đè ép cảm xúc cuộn trào mãnh liệt trong lòng lại, nhẹ nhàng gật đầu: *"Ừ, đúng là giống như đang mơ vậy."* Tỉnh mộng rồi, có phải là em sẽ rời khỏi anh không?

Khoảnh khắc xuất hiện ý nghĩ này, Thích Trường An liền nhận ra cánh tay đang ôm lấy Từ Lạc Dương theo bản năng siết chặt lại, anh một lần nữa thả lỏng ra thật nhanh, đem tất cả dục vọng chiếm giữ và bất an không thể khống chế được niêm phong lại trong một góc.

****

Bên ngoài trời đã sáng, ánh nắng từ khe hở trên rèm cửa sổ chiếu vào. Thích Trường An đã ngủ thiếp đi, Từ Lạc Dương nằm ở bên cạnh, nghiêm túc ủ cả nửa giờ, nhưng cũng chẳng buồn ngủ chút nào, cuối cùng vẫn buông tha cho ý định đi ngủ của mình.

Suy nghĩ một lát, cậu dứt khoát nhẹ nhàng nghiêng người sang, dán mắt vào Thích Trường An, vừa ngắm vừa cảm thán ở trong lòng —— người cậu thích thật sự đẹp trai quá đi! Ngắm đi ngắm lại, cậu lại mỉm cười, cảm thấy mình thật sự rất may mắn, người mình thích vừa vặn cũng thích mình.

Cứ như vậy ngắm gần một tiếng đồng hồ, niềm vui trong lòng Từ Lạc Dương từng chút từng chút ủ thành rượu, vẫn chưa uống nhưng chính cậu cũng sắp say rồi. Cậu lặng lẽ dịch tay phải mình sang cạnh tay Thích

Trường An, sau đó duỗi ngón út ra, dùng sức rất nhẹ câu lấy ngón tay Thích Trường An, cảm thấy hạnh phúc đến mức nổ tung!

Giây phút này, Từ Lạc Dương quả thật rất muốn post một cái weibo để chúc mừng —— 25 năm quật cường FA, từ nay về sau, cậu đã thoát khỏi hàng ngũ nam thanh niên lớn tuổi độc thân không tổ ấm, Thích Trường An cũng không còn là nam yêu quái lớn tuổi độc thân không tổ ấm nữa rồi!

Cơ mà weibo…. Từ Lạc Dương chợt nghĩ, từ lúc tỉnh dậy đến giờ, cậu vẫn chưa nhìn thấy điện thoại của mình.

Nhớ lại một hồi, Từ Lạc Dương xác định, điện thoại của mình chắc là ở trong túi quần Thích Trường An. Cậu do dự mấy giây, rồi tay phải bèn bắt đầu với vào trong túi quần Thích Trường An, cố gắng dưới tình huống không đánh thức Thích Trường An, lặng lẽ lén cầm điện thoại ra.

Từ Lạc Dương hành động cực kỳ chăm chú, hai ngón tay kẹp điện thoại ra ngoài, không ngờ trên đường bị trượt, cậu đành phải đổi lại ba ngón tay, "xoạt xoạt xoạt xoạt" tiếp tục vận chuyển.

Trong lúc cậu đang tập trung ý chí lấy điện thoại, ngón tay bỗng nhiên bị Thích Trường An bắt được, tiếp theo là giọng nói có chút bất đắc dĩ: *"Náo Náo."*

"Hả?" Theo bản năng đáp lại một tiếng, vài giây sau Từ Lạc Dương mới phản ứng kịp: *"Em đánh thức anh hả?"* giọng nói rất chán nản.

"Không phải," em đang ở bên cạnh: *"Vốn cũng không ngủ say lắm."* Thích Trường An duy trì tư thế nắm ngón tay cậu, khàn giọng hỏi cậu: *"Em đang làm gì vậy?"*

Phản ứng đầu tiên của Từ Lạc Dương là: *"Em không phải đang sờ mó anh!"*Nói xong chợt cảm thấy là lạ, nên vội vàng cứu chữa: *"Em không có ý gì khác đâu!"*

Làm sao bây giờ, hình như càng kỳ lạ hơn rồi…

Thích Trường An bật cười, vỗ về cậu: *"Cho dù có ý khác cũng không sao."*Thấy tai Từ Lạc Dương đỏ lên, nụ cười bên khóe miệng anh càng thêm sâu hơn: *"Muốn lấy điện thoại hả?"*

"Ừm," Từ Lạc Dương gật đầu, nhìn Thích Trường An: *"Xảy ra chuyện gì rồi, đúng không?"*

"Đúng vậy."

"Em biết mà," Từ Lạc Dương bắt đầu đoán: *"Chắc là trong lúc em tổ chức fanmeeting, có tin xấu gì đó bị tuồn ra,"* thấy Thích Trường An gật đầu, cậu nói tiếp: *"Thời gian xảy ra chuyện là tối qua, tối qua… cũng chỉ chiếu Tinh tú trường , vậy nên chắc là liên quan đến show kỳ này, hoặc là liên quan đến fanmeeting."*

"Anh và anh Trịnh đều sợ em biết, giấu em mà điều tra chuyện này. Kỳ lạ nhất là, đến bây giờ anh Trịnh vẫn chưa tới giục em post thông báo, thật là không khoa học! Vậy nên, chắc là vì tin tức ồn ào rất lớn, phía anh Trịnh đang bề bộn đến sứt đầu mẻ trán, mà để em tạm thời ở lại trong bệnh viện, là lựa chọn tốt hơn."

Dừng một chút, Từ Lạc Dương lại nói ra kết luận mà mình đoán được: *"Là chuyện em bị đuổi học hồi năm nhất bị lộ, đúng không?"*

Nghe giọng điệu Từ Lạc Dương từ đầu đến cuối đều vô cùng bình tĩnh, trái tim Thích Trường An giống như bị cây kim đâm vào: *"Lạc Dương ——"*

Khi đó em mới mười bảy tuổi.

"Không sao," Từ Lạc Dương mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng chọt chọt mu bàn tay Thích Trường An: *"Chuyện này trong lòng em vẫn chịu đựng được. Vậy, anh đã điều tra ra được, là Vương Du Hành ở sau chuyện này hả?"*

Thích Trường An nhìn Từ Lạc Dương đang rũ mi mắt, nghiêm túc trả lời: *"Ừ, là hắn. Anh bảo Lương Khưu điều tra người đứng sau chuyện này, phát hiện khoảng chừng năm ngày trước, Vương Du Hành bắt đầu ra tay sắp đặt mọi chuyện. Sau khi giải thích rõ ràng chuyện em bị đuổi học từ đầu đến cuối, hắn tìm người viết thông báo và bài đăng, rồi lại ra giá cao mua thủy quân cao cấp, còn hư cấu ra những thứ như nhân chứng vật chứng."*

"Sau đó trong chương trình hôm qua, lúc MC nhắc đến vấn đề "học đại học ở đâu", em lại theo bản năng lẩn tránh, nên hắn đã bắt được điểm này, trực tiếp bắt đầu thêu dệt sự việc lần này?"

"Đúng vậy."

Kéo kéo chăn, Từ Lạc Dương tự nhiên đưa chân dán vào đôi chân lạnh lẽo của Thích Trường An, cậu ở trong đầu đơn giản chỉnh lý lại sự việc một hồi, rồi lại hơi nghi ngờ: *"Lúc trước Vương Du Hành chơi ma túy, bị em và anh Trịnh cùng tố cáo, đến bây giờ, hắn chắc tạm thời cũng không thể ngóc đầu lên được, bên trong có biến cố gì hả? Sao hắn lại có tinh lực bắt đầu gây chuyện nữa rồi."*

"Căn cứ vào những thứ Lương Khưu điều tra được, hắn thông qua giới thiệu của quản lý, quen biết một doanh nhân."

Đồng tử Từ Lạc Dương thu nhỏ lại, theo bản năng cong cong khóe môi: *"Có phải là… Đới Tuyết Thanh không?"* Ba chữ cuối cùng, cậu nói thật chậm.

Cái tên này đối với cậu mà nói, vô cùng quen thuộc. Lúc đó cậu bị trường học đuổi học, bạn tốt trước kia của ba vội vàng đưa cậu lên chuyến bay để bay ra nước ngoài: *"Lạc Dương, nghe lời chú, tên Đới Tuyết Thanh này tính cách xảo quyệt lại hay thay đổi, giờ lại có rất nhiều thủ đoạn, giữa hắn và ba mẹ con oán hận chất chứa, con phải ra nước ngoài tránh đi. Con vẫn luôn rất hiểu chuyện rất thông minh, nên có thể hiểu được ý của chú, đúng không?"*

Từ đó, cậu bèn ghi nhớ cái tên "Đới Tuyết Thanh" vào trong lòng.

"Là ông ta." Thích Trường An trở tay nắm chặt lấy tay Từ Lạc Dương: *"Anh sẽ điều tra tiếp, có kết quả sẽ báo cho em biết."*

"Được."

Nhìn mặt mũi Từ Lạc Dương, trong lòng Thích Trường An có một góc bắt đầu sụp đổ —— sau khi xảy ra chuyện, anh và Trịnh Đông đều không ai bảo ai muốn giấu chuyện này đi, lo rằng sẽ vạch trần vết sẹo đã kết vảy của Từ Lạc Dương.

Cậu kiên cường hơn bọn họ tưởng tượng, nhưng như vậy lại càng khiến anh đau lòng hơn.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tui hẹn hò rồi ~

45. Chương 45: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Lăm

Trịnh Đông bận rộn đến hơn một giờ chiều mới dẫn Lư Địch tới bệnh viện, kết quả vừa mở cửa, đã nhìn thấy một màn thật đau mắt, anh không nhịn được mà đỡ trán: *"Từ Lạc Dương, cậu gãy tay rồi hả?"*

Từ Lạc Dương ăn xong một thìa cháo do Thích Trường An đút, nhìn Trịnh Đông đứng ở cửa, lý do rất đầy đủ: *"Em là bệnh nhân mờ!"* Nói xong, cậu lại cúi đầu nhìn trong bát, giọng nói mềm nhũn: *"Trường An em muốn ăn hạt sen!"*

Thích Trường An rất tốt tính múc một viên hạt sen tròn mẩy, thổi nguội rồi mới đút tới miệng Từ Lạc Dương.

Trịnh Đông nhìn thấy cảnh tượng này, nhíu nhíu mày: *"Các cậu?"*

"Đúng vậy, tụi em ở bên nhau rồi!" Từ Lạc Dương không thể chờ đợi được nữa mà nói ra, giọng điệu khoe khoang: *"Tụi em đang hẹn hò."* Nói xong lại cắn cắn thìa, cười giống như hoa nở. Thích Trường An thấy cậu cười, cũng mỉm cười theo.

"…" Càng đau mắt rồi.

Cầm hai cái ghế để xuống cạnh giường, Trịnh Đông kéo Lư Địch ngồi xuống, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Từ Lạc Dương: *"Nói thật đi, thân thể đã khỏe chưa?"*

"Khỏe rồi, chỉ là đầu còn hơi khó chịu, cơ mà giờ bảo em ra ngoài chạy một vòng năm trăm mét, cũng chẳng sao cả." Từ Lạc Dương nói thì nói thế, nhưng lại cực kỳ thản nhiên để Thích Trường An đút cho ăn.

Trịnh Đông dời tầm mắt, ở trong lòng tự nói với mình, đây có lẽ chính là tình thú trong truyền thuyết chăng?

"Vậy cậu cố gắng nghỉ ngơi đi, công việc ——"

"Anh Trịnh, em biết hết rồi." Từ Lạc Dương hiếm khi ngắt lời anh, cậu cố gắng khiến giọng mình trông có vẻ thoải mái một chút: *"Không cần phải nhìn Trường An, ảnh cũng giấu em, còn giấu cả điện thoại của em nữa, là do bản thân em lanh trí đoán được chân tướng của sự thật."*

Trước khi đến Lư Địch đã được Trịnh Đông dặn đi dặn lại là không được nhắc đến chuyện này, giờ phát hiện Từ Lạc Dương đã biết rồi, cậu ta không nhịn được mà mở miệng: *"Cái tên Vương Du Hành kia thật là đáng ghét! Tìm người giả làm bạn học của anh Từ bôi nhọ thì thôi đi, còn kiếm cả người bị hại nữa."*

"Địch Tử cậu phải bình tĩnh, tức giận vì chuyện này không đáng đâu, hơn nữa anh chưa từng làm gì cả, Vương Du Hành nhiều nhất cũng chỉ có thể giở trò dối trá để hãm hại anh, đồ giả thì mãi mãi chẳng bao giờ trở thành đồ thật được."

Từ Lạc Dương nhẩm lại lịch trình mấy ngày nay ở trong lòng, rồi nói với Trịnh Đông: *"Anh Trịnh, chiều nay và sáng mai không phải đã hẹn đi bàn hợp đồng đại ngôn sao? Trước tiên không đi nữa."*

Trong lòng cậu rõ ràng, giờ tình hình không ngừng xấu đi, chân tướng vẫn chưa sáng tỏ, bên phía doanh nghiệp vốn muốn cậu ký hợp đồng đại diện chắc chắn đang do dự.

Trịnh Đông gật đầu: *"Được."* Anh nhìn Từ Lạc Dương vẫn đang mỉm cười, trong lòng khe khẽ thở dài: *"Tình hình đã tạm thời khống chế được rồi, chỉ cần chúng ta tìm được bằng chứng, có thể chứng minh cậu chẳng liên quan gì đến việc truyền ra trên mạng là được."*

Giọng Lư Địch không tốt lắm: *"Rõ ràng là chúng ta bị hãm hại, lại còn phải đi tìm bằng chứng để chứng minh sự trong sạch của mình!"*

Trịnh Đông không tiếp lời, mà nói: *"Nhưng trong này có một chỗ khó."*

"Lập trường và thái độ của Học viện điện ảnh, đúng không?" Thấy Trịnh Đông gật đầu, Từ Lạc Dương nói tiếp: *"Em bị đuổi học là chuyện chắc như đinh đóng cột, mà nhà trường để bảo vệ mặt mũi, chắc chắn sẽ không làm chứng cho em, nói năm đó phán quyết sai."*

Tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Từ Lạc Dương, Trịnh Đông cẩn thận hỏi: *"Tình huống của năm đó rốt cục là như thế nào? Có thể cứu vãn được không?"*

"Khó nói lắm." Nụ cười của Từ Lạc Dương nhạt đi một chút: *"Đới Tuyết Thanh là người đứng đầu tập đoàn Hoa Lực, lúc đó rất ít người dám đối đầu với ông ta, nói là thủ đoạn tày trời cũng không quá đáng. Lúc đó, ông ta quyết tâm tạo áp lực cho nhà trường, nói nhất định phải đuổi học em, nhà trường ngầm đồng ý, nhưng tỏ ý phải có lý do mới có thể đuổi học được. Vậy nên một tháng sau, nhà trường thu được 'chứng cứ' —— 'em' dùng tiền mời mấy tên lưu manh, bắt nạt một nữ sinh bị trầm cảm, làm đối phương tự sát bất thành."*

"Sau đó thì sao?" Trịnh Đông nhíu chặt lông mày: *"Chẳng có ai tới tìm cậu nói chuyện cả hả?"*

"Đương nhiên là không có, chừng đó chứng cứ cũng đủ trở thành lý do của nhà trường rồi, em trực tiếp nhận được thông báo, nói mình bị đuổi học luôn. Vốn em muốn tới tìm nhà trường, nhưng bị ngăn cản."

"*Trương Trích hả?"*

"Đúng vậy, là chú Trương, chú ấy và ba mẹ em cùng lớn lên trong một viện mồ côi, quan hệ vẫn rất tốt. Em từng nghe mẹ em nhắc tới rất nhiều lần, kết quả học tập của chú ấy là tốt nhất, chú ấy thi đậu trường đại học đứng đầu nước Mỹ, rồi ở bên kia định cư luôn."

"Chú ấy trực tiếp dẫn em rời khỏi trường học, sau đó mua vé máy bay. Trên đường tới sân bay, em mới biết những thứ này đều là tác phẩm của Đới Tuyết Thanh. Lúc đó chú Trương nói với em rằng, lúc chú ấy mới nghe thấy tin đồn thì đã vội vã từ nước ngoài quay về, nhưng vẫn chậm một bước. Làm em bị nhà trường đuổi học chắc chắn chỉ mới là bước đầu tiên, Đới Tuyết Thanh sẽ không dễ dàng dừng tay, vậy nên biện pháp tốt nhất, là để em ra nước ngoài học, ít nhất thì ở nước ngoài, sức ảnh hưởng của Đới Tuyết Thanh không lớn như thế, em cũng có thể không bị quấy rối mà hoàn thành việc học."

Từ Lạc Dương cười cười: *"Bởi vì ba mẹ em đều là trẻ mồ côi, vậy nên em ở trong nước không có người thân, em nghĩ, ít nhất cũng phải học cho xong, nên đồng ý. Vốn chú Trương muốn dẫn em tới nước Mỹ, nhưng em nghĩ chú ấy cố ý quay về, đã xem như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, không thể làm phiền cuộc sống của chú ấy nữa, nên cuối cùng tự mình tới Châu Âu."*

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Từ Lạc Dương quả quyết nói: *"Những 'chứng cứ' được đưa lên cho nhà trường lúc đó, người hành hung và người bị hại hẳn đều là người của Đới Tuyết Thanh, bệnh án, tự sát bất thành chắc cũng là hư cấu. Những kẽ hở trong đó chắc chắn đã được giấu kín, chúng ta chẳng thể nào chứng minh rằng chuyện năm đó không phải em làm."*

"Em từ nước ngoài quay về, bởi vì công ty của Đới Tuyết Thanh nội đấu vô cùng nghiêm trọng, ông ta thất thế, rồi lưu vong đến Nam Mỹ. Bây giờ, chuyện này bị khơi ra lần nữa, vẫn chưa thể xác định là chủ ý của bản thân Vương Du Hành, hay là do Đới Tuyết Thanh bày mưu đặt kế."

"Muốn chứng minh chuyện năm đó không phải Lạc Dương làm, có thể để Đới Tuyết Thanh chính miệng thừa nhận." Thích Trường An vẫn không lên tiếng bỗng dưng mở miệng, vẻ mặt anh mang theo ý lạnh rõ

ràng: *"Chỉ cần ông ta chính miệng thừa nhận, tất cả những thứ này đều là do ông ta giật giây, vậy thì bất kỳ nước bẩn nào cũng chẳng thể dội lên người Lạc Dương."*

Nhưng ai cũng biết, mức độ khó khăn của phương pháp này.

Cảm thấy đề tài này quá nặng nề, Từ Lạc Dương cười an ủi: *"Anh Trịnh, anh không cần phải lo lắng như vậy, em chưa từng làm thì chính là chưa từng làm, cho dù là lên tòa, em cũng vẫn sẽ nói như vậy. Chỉ là mấy ngày này anh và Tiết Huỳnh phải vất vả rồi, ngoài ra, dù sao thì mấy ngày này em cũng chẳng có việc gì, đúng lúc có thể để cho chị Lan và Nhã Nhã nghỉ ngơi."*

"Được," Trịnh Đông gật đầu, phối hợp chuyển đề tài: *"Cậu xem cậu về nhà hay là vẫn tiếp tục ở lại trong bệnh viện?"*

"Đương nhiên là về nhà rồi! Giường bệnh viện chật lắm, lúc em và Trường An ngủ cùng nhau, lúc nào cũng cảm thấy không cẩn thận sẽ ngã xuống!"

"..." Trịnh Đông hít sâu một hơi, chẳng muốn nhìn Từ Lạc Dương thêm chút nào nữa, nên dứt khoát hỏi Thích Trường An: *"Thích tiên sinh, vậy tôi sẽ sắp xếp xe, hay là để Lạc Dương đi cùng cậu?"*

"Em đi với Trường An!" Từ Lạc Dương vô cùng hăng hái, rồi lại dùng ngón tay chọt chọt lòng bàn tay Thích Trường An, nhỏ giọng nói: *"Trường An, em đi cùng anh được không?"*

"Được." Dùng tay phải nắm chặt ngón tay Từ Lạc Dương, giọng Thích Trường An dịu dàng đi không ít: *"Lương Khưu đang chờ ở bãi đậu xe, tôi dẫn Lạc Dương về."*

Nói thêm vài câu nữa, Trịnh Đông bèn dẫn Lư Địch định về công ty, trước khi đi dặn dò Từ Lạc Dương, điện thoại phải mở 24 giờ. Anh đi tới cửa, lúc quay người đóng cửa, vô ý nhìn thấy thứ gì đó trong tay Từ Lạc Dương rơi xuống đất, cậu khom người kiếm, Thích Trường An gần như theo bản năng mà duỗi tay ra, chắn góc nhọn trên tủ đầu giường, đề phòng Từ Lạc Dương đụng đầu vào.

Đóng cửa lại, Trịnh Đông đứng trên hành lang, nghi ngờ hỏi Lư Địch: *"Chú nói xem, rốt cuộc là Thích Trường An coi trọng Từ Lạc Dương ở điểm nào vậy?"*

Lư Địch nói thẳng: *"Em thích con gái đáng yêu, không hiểu lắm."*

"..."

Một tiếng sau, vì đề phòng phóng viên, Thích Trường An dẫn Từ Lạc Dương đến nơi ở của mình.

Đi thang máy lên tầng cao nhất khách sạn Brighton, mở cửa ra, Từ Lạc Dương đi vào trong nhìn ngó, phát hiện vị trí lắp đặt thiết bị và đồ gia dụng, đều giống ở Phụng Thành như đúc.

Biết từ bệnh viện về, Từ Lạc Dương chắc chắn phải tắm rửa trước, nên Thích Trường An nói: *"Bố cục không khác chỗ lúc trước em ở lắm, tủ trong phòng tắm có áo tắm đó."*

Từ Lạc Dương gật đầu, để đồ trong tay xuống đi vào phòng tắm, đi được một nửa cậu quay đầu lại hỏi Thích Trường An: *"Trường An, muốn tắm chung không?"*

Sau khi hỏi xong cậu lại ngại: *"Vừa rồi em không nói gì cả!"* Chẳng mấy chốc đã bỏ chạy chẳng thấy bóng dáng đâu.

Thích Trường An nghe thấy tiếng cửa phòng tắm đóng lại, trong mắt hiện lên ý cười, anh đứng tại chỗ một lúc, rồi mới tới một phòng tắm khác.

Bốn mươi phút sau, Từ Lạc Dương mặc áo tắm màu đen, biếng nhác nằm nhoài trên ghế, thắt lưng buộc rất lỏng, để lộ phần da sau gáy và lồng ngực. Tóc bị máy sấy thổi rất lộn xộn, cậu hơi híp mắt lại, giọng nói chẳng chút sức lực: *"Trường An, lát nữa anh phải đi hả? Buổi chiều có lịch trình gì không?"*

"Có."

"A —— em biết mà." Từ Lạc Dương hạ giọng, mấy giây sau lại phấn chấn: *"Vậy anh đi làm đi, em có thể gọi video với anh!"*

Thích Trường An một tay cầm máy sấy tóc, một tay khác ngón tay cẩn thận vuốt vuốt da đầu Từ Lạc Dương, ấm giọng nói: *"Không cần, lịch trình chính là ở bên em."*

Mạnh mẽ ngẩng đầu lên, Từ Lạc Dương không sấy tóc nữa, mà dùng một tư thế không được tự nhiên lắm xoay người, ôm lấy eo Thích Trường An: *"Thật hả?"*

"Thật." Thích Trường An tắt máy sấy, vò vò mái tóc mới khô một nửa của cậu: *"Vậy nên lịch trình của anh rất bận rộn."*

"Vậy thì đúng là bận thật." Giọng Từ Lạc Dương rất vui vẻ, cọ cọ Thích Trường An thêm lần nữa rồi mới ngồi lại, nhưng mới vừa ngồi yên chưa được hai giây, cậu lại lấy máy sấy trong tay Thích Trường An để xuống một bên, ho nhẹ một tiếng, sau đó gọi: *"Thích tiên sinh."*

"Hả?"

"Em vui lắm!"

"Vậy nên?"

"Vậy nên anh có thể hôn em không?" Nói xong, cậu ngẩng đầu lên, còn tự giác nhắm hai mắt lại, rõ ràng rất chờ mong.

Rất nhanh, Từ Lạc Dương đã cảm nhận được nụ hôn của Thích Trường An, nhất thời, tất cả chuyện buồn phiền trong lòng đều biến mất, cậu cảm thấy mình giống như ăn được một thìa mật ong thật đầy vậy.

Nhưng một giây sau, chuông điện thoại của Thích Trường An lại vang lên. Từ Lạc Dương vô cùng không muốn, cơ mà vẫn chuẩn bị từ bỏ cơ hội hôn môi này, thế nhưng cậu lập tức phát hiện, môi mình vẫn bị Thích Trường An nhẹ mút.

Cùng lúc đó, trong điện thoại vang lên giọng nói của Lương Khưu: *"Thích thiếu gia, kết quả điều tra có tiến triển."*

Thích Trường An buông môi Từ Lạc Dương ra: *"Nói đi."* Cực kỳ ngắn gọn nói xong, lại ngậm lấy môi Từ Lạc Dương lần nữa.

Bị thao tác cao cấp như vậy hù cho hết hồn, Từ Lạc Dương không ngờ, hôn môi hóa ra lại có thể kích thích như vậy!

Trong điện thoại, giọng Lương Khưu vẫn đang nói tiếp.

"Ba mươi ngày trước, Vương Du Hành tham gia một tiệc rượu, tình cờ gặp Đới Tuyết Thanh mới về nước, buổi tối hôm đó, thư ký của Đới Tuyết Thanh liền liên lạc với quản lý của Vương Du Hành.

Ngày hôm sau, Vương Du Hành được quản lý dẫn tới trước mặt Đới Tuyết Thanh, rất nhanh đã đạt được thỏa thuận, Đới Tuyết Thanh giúp Vương Du Hành trả hết món nợ lớn, tặng một căn biệt thự, một chiếc xe, một chiếc du thuyền, cũng cung cấp cả tài nguyên trong giới. Mà Vương Du Hành thì chỉ cần gọi là có mặt."

Vỗ về hôn lên chóp mũi Từ Lạc Dương, Thích Trường An nói: *"Tiếp tục đi."*

"Chuyện này là chủ ý của bản thân Vương Du Hành, theo phán đoán ban đầu, sở dĩ Vương Du Hành hướng mũi nhọn vào Từ tiên sinh, một mặt là vì lúc trước có thù cũ, mà nguyên nhân chủ yếu nhất, là muốn thông qua cách này, lấy lòng Đới Tuyết Thanh."

Anh ta dừng lại một lát mới nói tiếp: *"Một tiến triển khác là, nhận được tin tức chính xác, Đới Tuyết Thanh là trẻ mồ côi, đã từng lớn lên cùng một viện mồ côi của ba mẹ Từ tiên sinh. Đồng thời, hai phần ba tác phẩm của đạo diễn Từ Quần Thanh – ba của Từ tiên sinh, Đới Tuyết Thanh đều là người đầu tư ở phía sau."*

Sau khi cúp máy, Từ Lạc Dương hơi hỗn loạn: *"Không phải chú Trương nói, Đới Tuyết Thanh rất hận ba mẹ em sao? Sao lại phải lặng lẽ đầu tư cho phim của ba em?"*

Chưa từng nghe thấy ba mẹ nhắc đến cái tên "Đới Tuyết Thanh" này, Từ Lạc Dương đành phải phát huy trí tưởng tượng: *"Chẳng lẽ trước đây quan hệ của bọn họ rất tốt, nhưng cuối cùng lại trở mặt thành thù hả?"* Gãi gãi tóc, cậu vẻ mặt đau khổ: *"Suy nghĩ thật sự làm người ta hói đầu!"*

Thích Trường An nhìn điện thoại vẫn chưa hề mở ra bị Từ Lạc Dương để trên mặt bàn, biết cậu thật ra cũng không phải thật sự không quan tâm như là bề ngoài cậu biểu hiện.

Vừa định mở miệng hỏi cậu có muốn ăn gì không, Thích Trường An liền thấy Từ Lạc Dương như vừa nghĩ ra chuyện gì, vẻ mặt mang ý cười: *"Trường An, nhanh đọc thầm ở trong lòng 'Náo Náo sẽ không hói đầu', đọc ba lần, sau đó hôn em một cái đi!"*

Trong nháy mắt liền hiểu được lý do Từ Lạc Dương bảo anh làm như thế, Thích Trường An có chút bất đắc dĩ mỉm cười, nhưng vẫn nghiêm túc đọc ba lần, sau đó trịnh trọng đặt một nụ hôn xuống giữa lông mày Từ Lạc Dương ——

Hy vọng quãng đời còn lại, Náo Náo của anh sẽ suôn sẻ.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Đại yêu quái của em ~ [đỏ mặt.jpg]

46. Chương 46: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Sáu

Buổi chiều qua ba rưỡi, bầu trở trở nên âm u, tầng mây rất dày. Hai người tắt đèn phòng chiếu phim, chen chúc trên một cái sô pha để xem phim. Từ Lạc Dương còn chuẩn bị cả nước và đồ ăn vặt, vô cùng đầy đủ.

Nhưng xem chưa được bao lâu, Từ Lạc Dương đã bắt đầu thất thần, một lát sau lại không nhịn được mà nhìn trộm Thích Trường An.

"Lạc Dương?"

Nhìn trộm bị phát hiện, nên lá gan Từ Lạc Dương càng lúc càng lớn, cứ trắng trợn mà nhìn tiếp. Cậu dùng ngón tay khẽ chọc đầu gối Thích Trường An: *"Em không xem phim là có lý do, bởi vì Trường An đẹp hơn phim nhiều."*

Nói xong, động tác trên tay cậu dần chậm lại, giọng nói lại trở nên hơi do dự: *"Thật ra… cho đến giờ em vẫn cảm thấy không chân thật."*

Lòng bàn tay Thích Trường An nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy cậu, giọng nói cực kỳ dịu dàng: *"Không chân thật ư?"* Giống như là đang dỗ dành cậu nói ra ý nghĩ chân thật nhất của mình.

"Ừm, đúng là không chân thật. Rõ ràng từ sáng nay cho đến bây giờ, mới chưa được mười hai tiếng, nhưng em lại có loại cảm giác," Từ Lạc Dương dừng lại, cố gắng miêu tả: *"Có loại cảm giác đã ở bên anh rất nhiều, rất nhiều năm rồi!"*

Tìm được phương hướng, Từ Lạc Dương miêu tả cụ thể hơn một chút: *"Giống như là ở trong mắt em, mỗi một biểu cảm, mỗi một động tác của anh, cũng có thể tách ra, lặp đi lặp lại rất nhiều lần, vậy nên mỗi một giây đều trôi qua rất chậm."*

Hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác này, Thích Trường An giơ tay nắm chặt lấy tay Từ Lạc Dương, mười ngón đan vào nhau, tiếp đó hỏi cậu: *"Giờ đã cảm thấy chân thật được chút nào chưa?"* Nhiệt độ từ nơi tiếp xúc với nhau bắt đầu thẩm thấu, truyền dẫn, chẳng chút ngăn trở.

"Rất chân thật!" Từ Lạc Dương chợt ngả lên sô pha cười ra tiếng, cậu hơi mở ngón tay ra, mặt mày hớn hở: *"Thích tiên sinh, chúc mừng tụi mình, hoàn hảo đạt được thành tựu lần đầu tiên chính thức nắm tay nhau!"*

Nói xong, cậu lắc lắc tay hai người đang nắm lấy nhau, rồi lại hơi ngạc nhiên nói: *"Trường An, anh có nhận ra đây hóa ra lại là lần đầu tiên tụi mình chính thức nắm tay nhau không!"*

"Ừm, đúng là lần đầu tiên."

"Rõ ràng tụi mình cũng đã hôn nhau rồi, vậy mà giờ mới nắm tay nhau lần đầu tiên, trình tự có phải... hơi sai sai không?"

Hai người đều là tay mơ trong chuyện yêu đương, hoàn toàn không có kinh nghiệm để làm theo, thế là bắt đầu nghiêm túc thảo luận.

Thích Trường An tuân theo thái độ nghiên cứu học thuật nói: *"Vậy Lạc Dương, em nghĩ tụi mình thiếu mất quá trình nào?"*

Từ Lạc Dương nghiêm túc suy nghĩ: *"Em nghĩ... có lẽ là tụi mình ở bên nhau quá nhanh, vậy nên thiếu mất mấy cái đoạn 'anh theo đuổi em em theo đuổi anh' hay chiếu đi chiếu lại trong phim thanh xuân vườn trường ha?"* Nói xong, cậu suy nghĩ mấy giây, rồi lại phủ định: *"Không đúng không đúng, em theo đuổi anh rồi, ở fanmeeting lúc trước của em, em đã hát câu 'chờ mong mỗi một ngày, mở mắt ra, nhìn thấy anh và em cùng ngủ trên một chiếc giường' cho anh nghe đủ 20 lần rồi!"*

Nhớ tới bóng dáng đứng dưới ánh đèn sân khấu cực kỳ chói mắt, Thích Trường An ngâm nga lại câu hát đó: *"Hát như vậy hả?"*

"Gần giống vậy, cơ mà anh hát sai một âm rồi." Từ Lạc Dương tự hát lại một lần, sau đó uốn nắn: *"Chữ 'mở' trong đoạn 'mở mắt ra' không phải hát kiểu như anh đâu."*

Gật đầu tỏ vẻ đã nhớ, Thích Trường An ngâm nga lại lần nữa, Từ Lạc Dương lần thứ hai kiên nhẫn sửa lại: *"Chữ 'mở' anh hát đúng rồi, nhưng hai chữ đầu tiên lại bị sai mất rồi, anh hát cao quá rồi."* Chỉ ra chỗ sai xong, cậu làm mẫu hát lại lần nữa.

Lúc Thích Trường An ngâm nga lần thứ ba, nhận ra anh lại hát sai một âm, Từ Lạc Dương mới chợt phản ứng lại: *"Em phát hiện ra rồi nhé! Anh thả thính em!"*

Thích Trường An không thừa nhận: *"Thầy Từ, anh vẫn chưa học được."*

"Chưa học được thầy Từ cũng không dạy nữa!" Từ Lạc Dương ngồi quỳ gối trên sô pha trợn tròn mắt, nhưng được mấy giây, cậu ngại cơ bắp ở mắt bị mệt, nên lại mềm oặt nằm ngửa trên đùi Thích Trường An: *"Thích tiên sinh, anh có muốn nghe thầy Từ tâm sự không?"*

"Tâm sự?" Ngón tay Thích Trường An khẽ gảy những lọn tóc nho nhỏ trên trán Từ Lạc Dương: *"Rất muốn nghe."*

"Vậy em nói nha, anh không được cười nhạo em đâu đó!" Đợi Thích Trường An gật đầu, cậu mới xấu hổ nói: *"Thật ra không dám giấu giếm, cho đến giờ nhìn thấy anh, em vẫn rất hồi hộp."*

Tay Thích Trường An dừng lại: *"Hồi hộp? Vì sao?"*

*"Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì em vẫn có loại ý nghĩ 'Người tốt như vậy mà lại đồng ý hẹn hò với mình, ảnh có phải bị mù mắt không?', với cả 'Lúc ảnh hết mù có phải sẽ lập tức hối hận, rồi vội vàng chia tay không' này nọ."*Từ Lạc Dương yếu ớt thở dài: *"Đúng là yêu đương không phải chuyện dễ dàng gì, sẽ khiến người ta cảm thấy không chân thật, còn sẽ hồi hộp, rồi đủ loại cảm xúc lung ta lung tung nữa."*

Nghe hết nửa câu đầu, ánh mắt Thích Trường An rất sâu: *"Lạc Dương, anh không tốt như em vẫn nghĩ đâu."* Thấy vẻ mặt 'Em không chấp nhận bất cứ lời phản bác nào' của Từ Lạc Dương, anh lại nói: *"Nhưng anh cũng từng có ý nghĩ gần giống như em."*

"Anh cũng có á?" Từ Lạc Dương sau khi ngạc nhiên lại lập tức vui vẻ: *"Tụi mình không hổ là Cổ Thành cp, tâm ý tương thông mức độ ăn ý là 100 điểm!"*Nói xong, cậu giơ tay sờ sờ cằm Thích Trường An: *"Trường An rất tốt rất tốt, ở trong mắt em anh là tốt nhất."*

Thích Trường An không lên tiếng, chỉ thoáng nghiêng đầu, môi chạm lên lòng bàn tay Từ Lạc Dương, ở trên đó ấn lên một nụ hôn.

Phát hiện bản thân mình bị một nụ hôn đơn giản khơi gợi đến mức giống như có một ngọn lửa đốt lên trong lòng, Từ Lạc Dương vội vã ngồi dậy, giấu mu bàn tay ra sau lưng, đánh trống lảng: *"Để hoàn thiện*

quá trình hẹn hò, tụi mình có nên bù đắp lại cái đoạn 'Lúc anh thích em thì em không thích anh, tới lúc anh không thích em nữa, em mới nhận ra rốt cục em yêu anh đến chừng nào' không?"

Nói xong đề nghị này, Từ Lạc Dương chợt lĩnh ngộ được một trong những điểm tốt của diễn viên —— đó là có thể bù đắp quá trình yêu đương!

"*Được, biên kịch Từ, em sắp xếp cảnh phim đi.*"

Từ Lạc Dương không từ chối, mà rất nhanh đã nghĩ xong: *"Như vậy nè, cảnh đầu tiên chúng ta sẽ diễn, anh tìm em tỏ tình, nhưng lúc đó em vẫn chưa thích anh, nên trực tiếp từ chối."*

"*Được.*" Thích Trường An gật đầu, còn giả vờ làm thư ký trường quay mà đánh bảng.

Từ Lạc Dương nhập diễn rất nhanh, cậu đứng trước mặt Thích Trường An, khuôn mặt đẹp đẽ hơi thiếu kiên nhẫn: *"Anh tìm tui là muốn nói cái gì? Tui không có thời gian đâu, muốn nói gì thì nói nhanh đi."* Cậu còn rất cool mà bỏ thêm một câu: *"Một phút như thế này, tui sẽ kiếm ít đi năm trăm triệu, thời gian của tui rất quý giá đó!"*

Thích Trường An không bật cười, mà vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, ngẩng đầu khẽ nói: *"Lạc Dương, anh muốn nói với em rằng, anh rất yêu em, muốn hỏi xem ý em thế nào."*

Tim hẫng mất một nhịp, Từ Lạc Dương thật vất vả mới giữ được hình tượng nhân vật, nhưng lời thoại rõ ràng đã yếu đi, khí tràng ngay lập tức bị Thích Trường An đang ngồi lấn át mất: *"Anh chờ một chút, tui phải cẩn thận suy nghĩ đã."*

Cậu xoay người, đưa lưng về phía Thích Trường An, nhưng chưa được mười giây đã quay người lại: *"Nhịn không được nữa rồi, em kiên trì được tám giây, đây là cực hạn rồi!"* Nói xong, Từ Lạc Dương cúi đầu, rất nhanh mà đụng một cái lên môi Thích Trường An: *"Ý nghĩ của anh cũng chính là ý nghĩ của em! Ở bên nhau ở bên nhau, không có lựa chọn thứ ba đâu!"*

Thích Trường An bị vẻ mặt vội vàng của cậu chọc cười, anh kéo cậu ngồi lên đùi mình: *"Thích anh vậy luôn hả?"*

"*Đương nhiên là thích rồi!*" Từ Lạc Dương lại dùng trán mình đụng đụng trán Thích Trường An: *"Em cảm thấy tụi mình không thích hợp với kiểu hẹn hò mà toàn bộ quá trình đều quanh co, rung động đến tâm can, cẩu huyết kia."*

"*Vậy tụi mình thích hợp với kiểu nào?*"

"*Có lẽ khá hợp với kiểu,*" Từ Lạc Dương thay đổi giọng nói: *"Anh yêu em!"*Tiếp đó lại đổi sang một giọng khác: *"Trùng hợp vậy? Em cũng rất thích anh!"*

Diễn xong, cậu mở tay ra: *"Được rồi, ở bên nhau thôi, hết phim."*

Sau khi nói ra ý nghĩ trong lòng, Thích Trường An lập tức phát hiện ra, Từ Lạc Dương đã khôi phục lại trạng thái vừa thoải mái vừa tự nhiên, xem ra chẳng khác trước đây lắm, nhưng mỗi một lần vô thức đối mặt với nhau, đều thể hiện càng nhiều sự thân mật ẩn sâu trong lòng.

****

Ánh đèn neon rọi sáng ngoài cửa sổ, trời mưa rất lớn, trong tiếng mưa rơi có thể mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại của Từ Lạc Dương.

Nhìn bóng lưng của Từ Lạc Dương ở phía xa xa, Thích Trường An đứng tại chỗ, chứ không lại gần.

Cúp điện thoại, Từ Lạc Dương vừa quay người thì nhìn thấy Thích Trường An đang đứng ở chỗ không xa lắm, chăm chú nhìn cậu. Ba chân bốn cẳng chạy qua, Từ Lạc Dương bị nhìn đến miệng khô lưỡi khô, theo bản năng liếm liếm môi, tiếp đó lại nhìn thấy Thích Trường An đưa ly nước trong tay tới bên mép cậu.

Cúi đầu uống hai ngụm lớn, sau khi Từ Lạc Dương nuốt nước xuống bèn hỏi: *"Hôm nay không pha trà hả?"*

"Không, sau này anh sẽ ít uống trà lại." Thích Trường An vẫn luôn nắm rất rõ tình trạng sức khỏe của mình, tốt nhất là nên ít uống trà, nhất là trà đặc, cơ mà từ trước đến giờ anh chưa bao giờ để ý.

Nhưng từ nay về sau, anh muốn khỏe mạnh hơn một chút. Ít nhất là phải sống lâu giống như Từ Lạc Dương, nếu như có thể sống nhiều hơn em ấy một ngày, thì càng tốt hơn.

Hết khát rồi, Từ Lạc Dương vui vẻ nói: *"Lúc trước không phải em đã nhờ anh Trịnh đi tìm Đới Tuyết Thanh sao? Ban nãy anh Trịnh nhận được hồi âm rồi, Đới Tuyết Thanh đồng ý gặp em, thời gian đã hẹn là chiều mai."* Cậu muốn chính miệng mình hỏi xem, lý do mà đối phương nhằm vào mình rốt cục là gì. Với lại không thử một lần, thì làm sao biết không có đường lùi?

"Muốn anh đi cùng em không?" Bình thường Từ Lạc Dương đã đưa ra quyết định, Thích Trường An cũng sẽ không can thiệp vào.

Từ Lạc Dương lắc lắc đầu: *"Không được, em đi một mình được rồi."* Nói xong, cậu lại vặn vặn ngón tay Thích Trường An: *"Nhưng anh có thể chờ em ở dưới lầu không? Anh Trường An nhà em chính là cột chống trong lòng em, khiến em chẳng cảm thấy sợ chút nào hết."*

Bởi vì biết có một người luôn đứng ở sau cậu vô điều kiện, vậy nên cậu mới đủ dũng khí, mà đối mặt với người cậu đã từng cảm thấy hoàn toàn chẳng thể chống lại.

Buổi chiều ngày hôm sau, cậu tới sớm hơn thời gian đã hẹn mười phút, cậu được thư ký dẫn tới trong một

gian phòng nghỉ, đối phương sau khi hỏi ý thích của cậu, thì bưng tới một ly nước lọc. Từ Lạc Dương nhận lấy, mỉm cười nói cảm ơn, nhưng vẫn không uống.

Mười phút sau, cậu gặp được Đới Tuyết Thanh trong phòng làm việc.

Cùng lúc đó, Thích Trường An ngồi trong xe ô tô đợi Từ Lạc Dương, anh nhìn tòa nhà cao chọc trời, biết người anh nhớ nhung giờ đang ở một tầng nào đó trong tòa nhà này. Mấy phút sau, Thích Trường An bấm số của Lương Khưu, giọng nói nghiêm nghị: *"Có manh mối về sổ sách cá nhân của Đới Tuyết Thanh không?"*

"Có rồi, nhưng hơi khó khăn, nên tiến triển rất chậm."

"Ừm, cố gắng đẩy nhanh tốc độ." Thích Trường An nhắm mắt lại, tốc độ nói chậm lại: *"Cuộc họp hội đồng quản trị của tập đoàn Thích thị sắp tới, tôi sẽ tới tham gia, anh coi rồi sắp xếp đi."*

Lương Khưu vô cùng ngạc nhiên, trước đây lúc anh vẫn chưa đi theo Thích Trường An, đã biết nhị thiếu gia của nhà họ Thích hoàn toàn không đụng vào chuyện kinh doanh trong nhà. Đến bây giờ, thời gian anh làm việc dưới quyền Thích Trường An không hề ngắn, càng rõ ràng cảm nhận được, Thích Trường An rất không thích thân phận người nhà họ Thích của bản thân mình, thậm chí còn rất căm ghét.

Không suy đoán lung tung tâm tư của boss nữa, Lương Khưu lập tức tỉnh táo lại: *"Được, Thích thiếu gia."*

Cúp điện thoại, Thích Trường An thả điện thoại ra. Trước đây anh chỉ định thông qua việc đóng phim, mà sắm vai một người khác, trải nghiệm một cuộc đời hoàn toàn khác, nhờ vào đó để lãng quên đi chuyện lúc trước. Nhưng anh nhận ra, hiện tại anh càng ngày càng khát khao có thể có đủ sức mạnh, để bảo vệ Náo Náo của anh.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tui đi lật sách, thì thấy trình tự chính xác hình như là, nắm tay, ôm, hôn nhẹ, hôn sâu, làm tình.

Cơ mà, không hợp để dùng cho tui và Thích Thích cũng bình thường thôi —— #bàn_về_tính_đặc_thù_của_yêu_đương_vượt

47. Chương 47: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Bảy

Văn phòng có diện tích rất lớn, máy điều hòa bên trong mở rất thấp, mà rèm cửa của cửa sổ sát đất cũng được kéo rất kín, chẳng có một tia sáng nào lọt vào được, chỉ có mấy chiếc đèn đang bật ở trong góc là nguồn sáng duy nhất trong phòng.

Từ Lạc Dương không tới gần, mà đứng ở khoảng cách an toàn, lên tiếng chào hỏi: *"Đới tiên sinh."*

"Bé yêu, mang cho cậu ấy một cái ghế." Dây thanh quản của Đới Tuyết Thanh hình như từng bị tổn thương, giọng ông khi nói chuyện có loại cảm giác thô ráp như có gì đó xoáy thẳng vào tai.

"Vâng."

Nghe thấy tiếng trả lời này, Từ Lạc Dương mới nhận ra trong phòng làm việc còn có thêm một người nữa, cậu men theo giọng nói mà nhìn qua —— Vương Du Hành?

Vương Du Hành mặc một cái áo sơ mi kẻ sọc và quần đen kiểu cũ, rủ mắt, yên tĩnh bưng một cái ghế, để xuống trước mặt Từ Lạc Dương.

Tiếp đó, giọng nói của Đới Tuyết Thanh lại vang lên: *"Cởi quần áo ra."*

"Vâng." Vương Du Hành chẳng chút chần chừ, giơ tay lên bắt đầu cởi nút áo.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, Từ Lạc Dương không lên tiếng cũng chẳng nhúc nhích, điện thoại trong túi quần cậu vẫn luôn trong trạng thái kết nối, khiến cậu hơi an tâm một chút —— biểu hiện của Đới Tuyết Thanh hoàn toàn khác trên tài liệu thu thập được, vì vậy kế hoạch đã nghĩ xong lúc trước, tất cả đều chẳng có chút tác dụng nào.

Trong khoảng thời gian ngắn mà Từ Lạc Dương đang suy nghĩ mọi chuyện, Vương Du Hành đã cởi áo mình ra, để lộ lằn roi vẫn chưa hoàn toàn kết vảy trên người. Lằn roi rất sâu, mỗi một vết đều đổ máu, Từ Lạc Dương nhanh chóng nhìn lướt qua, xem ra không dưới hai mươi vết.

"Quỳ xuống."

Nói quỳ là quỳ, Vương Du Hành vẫn chẳng chút chần chừ, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Từ Lạc Dương. Toàn thân hắn rất gầy gò, theo động tác đó, còn có mấy lằn roi nứt vảy, máu tươi chậm rãi rỉ ra, dọc theo da dẻ trên lưng chảy xuống.

Từ Lạc Dương cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, lạnh nhạt nhìn Vương Du Hành một chút, rồi dời tầm mắt đi.

"Lạc Dương, hài lòng không?" Đới Tuyết Thanh để ly rượu thủy tinh xuống, nhìn lằn roi trên lưng Vương Du Hành, biểu cảm mang theo chút điên cuồng và si mê: *"Rất đẹp, đúng không?"*

Từ Lạc Dương vẫn như cũ, mặt chẳng hề có chút cảm xúc nào: *"Ý của Đới tiên sinh, tôi không hiểu."*

Nghe cậu nói xong, Đới Tuyết Thanh híp mắt lại: *"Hôm nay, chẳng lẽ cậu không phải vì chuyện đang xôn*

xao ầm ĩ mấy ngày gần đây, mà chạy tới đây tìm tôi nói chuyện ư?" Nói xong, ông ta giơ tay chỉ chỉ về phía Vương Du Hành: *"Không quản thúc được tên này, để cậu ta ức hiếp cậu, là lỗi của tôi."*

Trong đầu Từ Lạc Dương nảy ra đủ loại suy nghĩ, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển. Từ lúc vào đây đến bây giờ, có thể nhìn ra thần thái và biểu cảm của Đới Tuyết Thanh không bình thường lắm, bây giờ thái độ đối với cậu cũng rất kỳ lạ, trong lời nói, càng giống như xem cậu là một hậu bối hơn.

Nhưng Từ Lạc Dương vẫn không thả lỏng tinh thần, cậu vẫn cẩn thận giữ im lặng như cũ.

Đới Tuyết Thanh uống cạn rượu trong ly thủy tinh, bỗng nhiên lại hỏi cậu: *"Cậu ta có giống Quần Thanh không?"* Hỏi xong, ông ta bèn nhìn Từ Lạc Dương không dám chớp mắt, như muốn có được đáp án từ cậu.

"Không giống, hắn và ba tôi chẳng giống nhau một chút nào hết." Từ Lạc Dương nhìn thẳng Đới Tuyết Thanh, nói rất chắc chắn.

Nhưng cậu mới nói xong, đã nghe thấy Đới Tuyết Thanh giống như đang lẩm bẩm: *"Tôi còn tưởng rằng, lúc cậu ta mỉm cười, góc nghiêng sẽ hơi giống Tuyết Thanh, hóa ra là chẳng giống chút nào sao?"*

Nói xong, ông ta hơi sững sờ, nửa phút sau, giống như sức lực bị tán loạn, toàn thân bắt đầu ủ rũ, nói với Vương Du Hành: *"Cầm đồ của cậu rồi cút đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa."*

Trên mặt Vương Du Hành tràn đầy vẻ sợ hãi, nhưng chẳng dám nói một lời, hắn cầm quần áo lên, vội vội vàng vàng ra khỏi phòng làm việc.

Trong văn phòng chỉ còn lại hai người, hơi lạnh của máy điều hoà khiến sau lưng Từ Lạc Dương lạnh run.

Một hồi lâu sau, giọng nam ồm ồm lại vang lên lần nữa: *"Đã rất lâu rồi tôi chưa nhìn thấy Quần Thanh và Tri Ý."* Đới Tuyết Thanh nhìn Từ Lạc Dương: *"Cậu khá giống Tri Ý đó."*

Lâm Tri Ý là tên của mẹ Từ Lạc Dương.

Nghe đến đó, suy đoán trong lòng Từ Lạc Dương lần thứ hai bị đạp đổ, lúc trước cậu cứ nghĩ, có lẽ là Đới Tuyết Thanh thích ba cậu, nên sẽ tự nhiên mà hận cậu và mẹ cậu. Nhưng giờ nghe thấy một tiếng 'Tri Ý' này, Từ Lạc Dương lại dao động —— nếu là cậu, sẽ tuyệt đối chẳng thể gọi tên tình địch bằng giọng điệu vừa thân mật vừa hoài niệm như vậy được.

Tay Đới Tuyết Thanh hơi run, lúc tự rót rượu cho mình, làm đổ không ít lên mặt bàn. Nhìn chằm chằm rượu màu hổ phách trong ly thủy tinh, ông ta nâng ly lên: *"Vậy cậu tới tìm tôi, là vì sự kiện mấy năm trước tôi buộc cậu thôi học hả?"*

"Phải." Giọng Từ Lạc Dương rất bình tĩnh: *"Tôi muốn biết nguyên nhân."*

Uống hết ly rượu, Đới Tuyết Thanh mới mở miệng, nhưng không trực tiếp trả lời câu hỏi đó: *"Bọn họ chắc chắn chưa từng nhắc đến tôi cho cậu nghe, cậu chắc chắn cũng chẳng biết, tên của tôi, là do mẹ cậu đặt cho tôi."*

Nói xong, ông ta dựa vào lưng ghế, nhớ lại kể: *"Tôi là do ba mẹ cậu nhặt được ở trước cửa cô nhi viện vào một mùa đông. Ba cậu cầm từ điển, tìm cho tôi một cái họ, chính là họ Đới. Mẹ cậu cho tôi một cái tên, là Tuyết Thanh."*

Từ Lạc Dương hiểu ra, Quần Thanh và Tuyết Thanh, đều là tên màu sắc.

"Nhưng mà về sau, bọn họ đều không để ý đến tôi nữa, đều vứt bỏ tôi... Rõ ràng đã nói sẽ chăm sóc tôi, sẽ giống như người nhà, luôn luôn ở bên nhau, nhưng bọn họ đều nói dối."

Ly rượu mới uống hết một nửa bị dùng sức ném trên sàn nhà, dịch rượu rất nhanh đã thấm ra sàn, trong mắt Đới Tuyết Thanh tràn đầy sự thù hận: *"Bọn họ nói dối! Bọn họ lừa tôi!"* Ông ta nhìn chằm chằm Từ Lạc Dương, giống như xuyên thấu qua cậu, mà nhìn một người khác.

Một đoạn ký ức trong đầu bỗng được lật ra, Từ Lạc Dương do dự mấy giây, rồi vẫn hỏi: *"Có phải ông từng vẽ một bức tranh, dùng bút sáp màu, trên đó vẽ ba người, đánh dấu 'anh', 'chị', 'mình' không?"*

Nhận ra vẻ mặt Đới Tuyết Thanh từ từ bình tĩnh lại, trong mắt xuất hiện vẻ sáng rỡ, Từ Lạc Dương mới giải thích: *"Tôi từng nhìn thấy trong phòng sách của mẹ tôi, đồ chắc giờ vẫn còn ở đó. Tôi đoán, chắc là ông vẽ."*

"Chắc chắn là tranh do tôi vẽ... chắc chắn là vậy!" Đới Tuyết Thanh đứng dậy, ở chỗ cũ đi tới đi lui mấy bước: *"Tri Ý lớn hơn tôi mười mấy tuổi, bà ấy vẫn luôn bảo tôi gọi bà ấy là chị, gọi Quần Thanh là anh."*

Vẻ mặt Đới Tuyết Thanh giống như vừa khóc vừa cười, kể rất lộn xộn: *"Lúc tôi 14 tuổi, thì được ba đẻ tìm thấy, đón về nhà họ Tưởng. Thật lâu sau này, lúc gặp lại, bọn họ nói tôi thay đổi, trở thành người có lòng dạ độc ác... Tôi cũng không thích bọn họ... Tôi là con riêng giữa chừng được tìm về, ngay cả cái họ 'Tưởng' cũng chẳng thể dùng, giống như một con chó, bị mắng nhiếc, bị đối xử lạnh nhạt, lúc đó bọn họ đang ở đâu chứ?"*

"Tôi không cam tâm, tôi không cam tâm kéo dài hơi tàn trên thế giới này, tôi tranh giành với mấy người anh trai, giết chết cha tôi, tôi còn đem người đàn bà từng ngược đãi tôi vào viện tâm thần, nắm trong tay toàn bộ tập đoàn Hoa Lập. Tôi phải để cho bọn họ thấy, lúc trước tôi lựa chọn được mang về, là không sai!"

"Thế nhưng, vì sao bọn họ lại chết?" Giọng Đới Tuyết Thanh vừa gấp gáp vừa lo sợ không yên, mắt ông ta hơi sung huyết, nhìn chằm chằm Từ Lạc Dương thật lâu, rồi chợt nói: *"Cậu biết không, tôi đố kỵ cậu biết bao nhiêu, bọn họ rất thích cậu, rất cưng chiều cậu, ngay cả lúc chết, không yên tâm nhất vẫn là cậu!"*

Giây phút này, Từ Lạc Dương chợt hiểu ra, đây có lẽ là nguyên nhân Đới Tuyết Thanh phí hết tâm tư nhằm vào cậu.

Nhìn Đới Tuyết Thanh ôm chai rượu, vẻ mặt điên cuồng, tâm trạng Từ Lạc Dương rất phức tạp. Từ trước đến nay cậu chưa từng nghĩ sẽ là nguyên nhân như vậy.

Do dự một lát, Từ Lạc Dương vẫn mở miệng nói: *"Di vật của ba mẹ tôi vẫn còn, nếu như bức tranh kia là ông vẽ, vậy ở trong kho, chắc vẫn còn nhiều đồ của ông, khi còn bé tôi nghịch ngợm, từng lục lọi thấy."*

Cả người Đới Tuyết Thanh đều sững lại, ngạc nhiên nhìn cậu.

"Có mấy bức tranh tương tự, còn có một quyển vở viết văn bị xé mất bìa, có sách truyện, hình như còn có một tấm bằng khen rách nát, một ấm nước đã bị tróc nước sơn, trên đó in 'Học sinh ba tốt', những thứ đó chắc cũng là của ông."

Từ Lạc Dương nói tiếp: *"Tôi không biết giữa ông và ba mẹ tôi rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mới cả đời không qua lại với nhau nữa. Nhưng bọn họ vẫn chưa quên mất Đới Tuyết Thanh được bọn họ để tâm chăm sóc lớn lên."*

Không nói thêm gì nữa, Từ Lạc Dương quay người đi ra khỏi văn phòng. Lúc đóng cửa, cậu nghe thấy bên trong mơ hồ vang lên tiếng khóc. Tay dừng lại vài giây, cuối cùng Từ Lạc Dương vẫn khép khe cửa lại.

Ngồi lại trên xe lần nữa, Từ Lạc Dương lấy mũ và kính xuống, thở một hơi thật dài, cơ thể lạnh buốt lúc này mới ấm trở lại.

Thích Trường An nhìn cậu từ trên xuống dưới thật nhiều lần, giọng nói lo lắng: *"Em không sao chứ? Có bị thương không?"* Nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ ở trong điện thoại, anh rất muốn xông lên tìm Từ Lạc Dương, nhưng chưa nhận được ám hiệu đã định lúc trước, Thích Trường An vẫn lựa chọn tin tưởng cậu, tiếp tục chờ.

"Em không sao, Đới Tuyết Thanh ông ta… tinh thần hơi không bình thường lắm, lúc em rời khỏi đó, còn nghe thấy tiếng khóc của ông ta. Rõ ràng là người đã gần 50 tuổi, lại khóc giống như một đứa trẻ bị oan ức vậy."

Thích Trường An không cảm nhận được gì: *"Lúc em vì ông ta tạo áp lực cho trường học mà bị đuổi học, rồi vội vội vàng vàng bị đưa ra nước ngoài, cũng rất oan ức."*

Nghe thấy câu này, Từ Lạc Dương trực tiếp ngã lên người Thích Trường An: *"Em cũng chỉ cảm thán chút thôi, mặc dù em lòng dạ rộng rãi, nhưng rất thù dai."* Nói xong, cậu lại cong mắt, hạ thấp giọng: *"Em đây vừa oan ức vừa đáng thương, anh Trường An thật sự không hôn an ủi em một cái ư?"*

Thích Trường An ngớ người, rồi lập tức bật cười, cúi đầu hôn một cái lên chóp mũi cậu: *"Đủ chưa?"*

Thấy Từ Lạc Dương còn nhìn mình, Thích Trường An có chút bất đắc dĩ, sau cùng vẫn dịu dàng ngậm lấy môi Từ Lạc Dương.

Sau khi Từ Lạc Dương rời đi, khoảng một tiếng sau, cửa phòng làm việc bị mở ra từ bên ngoài. Thư ký của Đới Tuyết Thanh cẩn thận tránh chai rượu trên thảm trải sàn, thấp giọng nói: *"Chúng ta nhận được cảnh cáo từ Thích thị."*

"*Thích thị?"* Đới Tuyết Thanh nhắm mắt lại, hỏi anh: *"Xảy ra chuyện gì?"*

"*Kẽ hở trong sổ sách cá nhân của ngài bị tìm ra, đối phương tỏ ý, anh ta sẽ đem tất cả những thứ liên quan đến ngài đang nắm trong tay, giao hết cho cháu ngài."* Thư ký hết sức cẩn thận mà tìm từ. Tập đoàn Hoa Lập nội đấu rất nghiêm trọng, đảng phái mọc lên như rừng, mặc dù Đới Tuyết Thanh đã trở về từ Nam Mỹ, nhưng địa vị cũng không vững chắc. Mà người bây giờ nắm quyền, là cháu trưởng của ông, thủ đoạn rất lợi hại. Chỉ cần sơ ý, Đới Tuyết Thanh sẽ thua cả bàn cờ.

Nghe xong, Đới Tuyết Thanh mỉm cười, *"Nếu cậu là tôi, cậu sẽ làm thế nào?"*

Thư ký uyển chuyển nói: *"Tôi sẽ không để phần chứng cứ này rơi vào tay đại thiếu gia."*

"*Được, điều kiện của nhà họ Thích là gì?"*

"*Điều kiện hơi kỳ lạ,"* thư ký cúi đầu, không dám nhìn vẻ mặt của Đới Tuyết Thanh: *"Đối phương yêu cầu, ngài phải xin lỗi Từ Lạc Dương, cũng phải giải thích rõ ràng chân tướng của chuyện năm đó."*

"*Khẩu khí thật là lớn!"* Đới Tuyết Thanh hơi giận dữ: *"Ai nói?"*

"*Thích Trường An."*

Một bên khác, sau khi về đến nhà, Từ Lạc Dương bèn quấn quýt lấy Thích Trường An luyện tập kỹ năng hôn môi, một lát sau, chợt nghe thấy một tiếng sói hú 'gào gừ', cậu luôn cảm thấy hơi quen tai, thầm nghĩ: *"Sao lại giống như tiếng của mình thế nhỉ?"*

Tiếp đó, cậu nhìn thấy Thích Trường An một tay ôm lấy eo mình, một tay khác lấy điện thoại, mở tin nhắn chưa đọc ra.

Từ Lạc Dương rất nhanh đã hiểu ra: *"Trường An, hóa ra anh cắt tiếng em bắt chước tiếng sói hú làm chuông tin nhắn hở?"* Còn có thao tác như dzị nữa!

"*Ừ, rất đáng yêu."*

Tai Từ Lạc Dương nóng lên, biểu cảm có hơi mất tự nhiên: *"Vậy… em sẽ miễn cưỡng đồng ý."*

"*Cảm ơn Náo Náo."* Thích Trường An thả điện thoại xuống, ôm lấy người đang ngồi trên sô pha, hỏi

cậu: *"Có muốn luyện tập tiếp nữa không?"*

Từ Lạc Dương gật dầu, trịnh trọng nói: *"Không gian phát triển của hai chúng ta vẫn còn rất nhiều, cùng nhau học tập cùng nhau tiến bộ!"*

"Ừm, được."

Mà điện thoại đặt trên mặt bàn, trên màn hình hiển thị tin nhắn Lương Khưu gửi đến: *"Thích thiếu gia, Đới Tuyết Thanh đồng ý rồi."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Mê muội hôn môi chẳng thể thoát ra được, yêu lực của anh Trường An càng ngày càng lớn mạnh!

48. Chương 48: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Tám

Chăm chỉ luyện tập kỹ thuật hôn gần nửa tiếng, nhân lúc Thích Trường An đi gọi điện thoại, Từ Lạc Dương mới lấy điện thoại ra, vội vàng vào acc clone của mình, xóa cái weibo mới nhất, sau đó post lại một cái mới —— đổi "Anh Trường An" thành "Thích Thích".

Sau đó, cậu lại chăm chỉ cần mẫn block hết tất cả những fan được hệ thống giới thiệu để kết bạn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong nick weibo clone của cậu có rất nhiều bí mật nhỏ, không thể để người khác phát hiện được. Dù sao thì cậu cũng chưa bao giờ dám coi thường năng lực điều tra của fan, hai họ "Thích" và "Từ" cũng không hiếm, nhưng nếu như xuất hiện cái tên "Trường An" nữa, thiệt sự là phải đổi tên trong chớp nhoáng luôn đó!

Cơ mà nếu bị phát hiện thật, thì cậu có thể nói, mấy cái này là vì cậu muốn dấn thân vào sự nghiệp viết tiểu thuyết huyền huyễn nên mới phác thảo ra thôi? Hình như về mặt lo-gic chẳng có vấn đề gì cả!

Thích Trường An nhận điện thoại xong, bèn nhìn thấy Từ Lạc Dương đang dùng vẻ mặt căng thẳng mà chọt chọt màn hình điện thoại, biểu cảm đổi tới đổi lui vô cùng phong phú. Trong lòng anh hơi động, bèn mở weibo của mình ra, tìm 'Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo', biết ngay, nội dung weibo mới update chẳng có gì thay đổi, nhưng 'Anh Trường An' đã được đổi thành 'Thích Thích'.

Nghĩ tới nguyên nhân Từ Lạc Dương làm như thế, Thích Trường An có chút bất đắc dĩ mỉm cười, Náo Náo của anh thật là.

Trong lòng mềm mại như nhồi đầy bông, Thích Trường An đứng tại chỗ, đợi Từ Lạc Dương tắt màn hình điện thoại, anh mới đi qua: *"Đang làm gì vậy?"*

"Em đang xem comment trên weibo." Từ Lạc Dương giả vờ hắng giọng: *"Rồi còn đi xem cả tình hình chung xem sao nữa."*

Thích Trường An biết hai ngày này cậu chẳng thể lướt weibo, nên ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa vành tai cậu: *"Không khó chịu hả?"*

"Khó chịu chứ." Cảm thấy vành tai hơi ngứa, Từ Lạc Dương không nhịn được mà nói ra lời thật lòng: *"Những fan lúc trước nói rất thích em, đảo mắt đã mắng em, cái độ tương phản này…"* Cậu không nghĩ ra từ gì để hình dung, nên nhạt nhẽo nói: *"Chính là rất khó chịu."*

Nói xong, cậu lại mỉm cười: *"Nhưng nhìn thấy có rất nhiều người tới dưới weibo của em, để lại comment các cô ấy tin em, nói chuyện này chắc chắn là giả, là bôi nhọ, thì em thấy rất vui! So sánh với nhau, thì vui hơn khó chịu nhiều."*

Thích Trường An cúi đầu hôn lên nụ cười bên khóe miệng cậu, anh bừng tỉnh nhận ra, Từ Lạc Dương hình như mãi mãi đều có năng lực như vậy, giống như tất cả những thứ tối tăm sẽ chẳng thể ngăn được bước chân cậu.

Đứng thẳng lại lần nữa, Thích Trường An mới mở miệng nói: *"Anh vừa mới nói chuyện điện thoại với Lương Khưu, Đới Tuyết Thanh có câu trả lời rồi."*

Sự chú ý của Từ Lạc Dương bị hấp dẫn, cậu rất nhanh đã hiểu ra, mắt trợn hơi lớn: *"Trường An anh ——"*

"Em cố gắng, anh cũng cố gắng."

Khoảnh khắc này, trong lòng Từ Lạc Dương có chút ê ẩm, cậu nói năng hơi lộn xộn: *"Thật ra cho tới bây giờ, em khá là dửng dưng với chuyện này."* Cậu nhìn Thích Trường An, nói ra ý nghĩ của mình: *"Lúc trước em quyết định đi gặp Đới Tuyết Thanh, đã suy tính không chu toàn, khá lý tưởng hóa. Nhưng em nghĩ cho dù như thế nào, cũng phải đi thử xem, dù sao có hỏng bét thì cũng không thể hỏng bét hơn nữa."*

Thích Trường An nghe rất chăm chú.

Ánh mắt của đối phương cho Từ Lạc Dương dũng khí, cậu từng chút từng chút xé vết sẹo chưa bao giờ kết vảy của mình ra.

"Em còn nhớ rất rõ, lúc năm nhất đại học, bị chú Trương vội vội vàng vàng đưa ra nước ngoài, thật ra khi đó em vô cùng không cam lòng. Em không hiểu, rõ ràng em chẳng làm gì cả, tại sao phải chạy trốn ra nước ngoài như thế. Vậy nên đến trường học bên kia, thật lâu về sau em vẫn không thể phấn chấn lên được, mỗi ngày đều sa sút tinh thần, chẳng phân biệt được ban ngày hay ban đêm."

Từ Lạc Dương hơi xấu hổ: *"Khi đó tuổi còn rất nhỏ, trước lúc ba mẹ em mất, em thật sự là kiểu người hoàn toàn không biết chịu khổ. Đến sau này mới từ từ hiểu ra, rất nhiều lúc, sự thật cũng chẳng quan trọng đến vậy. Rất nhiều người đều chỉ tin cái mà mình muốn tin, nhìn thấy những thứ mà mình muốn thấy."*

Thích Trường An không ngắt lời, anh chỉ chăm chú nhìn người đang đứng trước mặt, tưởng tượng xem cậu phải trải qua bao nhiêu gian khổ và thất bại, mới trưởng thành thành Từ Lạc Dương của hiện tại.

"Nhưng trong lòng em cũng hiểu, chú Trương chịu ra tay giúp em, đã rất hiếm thấy rồi." Từ Lạc Dương thở dài: *"Ba em là người rất đơn thuần, hơi ngốc nữa. IQ của ông đều đặt hết lên việc quay phim. Ông ấy không linh hoạt giống như đạo diễn Trương, mà vô cùng cố chấp, rất dễ đắc tội với người khác. Về cơ bản, ông ấy đem lòng nhiệt huyết đổ hết vào phim ảnh, tình cảm thì dành hết cho mẹ em, còn dư lại thì chia cho em, chẳng còn lại một chút nào, nên bạn bè của ông rất ít."*

Thấy trong mắt Thích Trường An hiện ra sự đau lòng, Từ Lạc Dương nhếch môi mỉm cười, an ủi lại anh: *"Không sao đâu."*

Cậu lại nói tiếp: *"Lúc đó đến sân bay, chú Trương còn nói xin lỗi em, nói chú ấy không có khả năng giúp em làm sáng tỏ chân tướng, chỉ có thể để em rời đi chật vật như thế. Nhưng em rất biết ơn chú ấy, chú ấy làm phó giáo sư của một trường đại học ở nước ngoài, chỉ biết dạy học, chứ chẳng giỏi việc đối nhân xử thế. Trực tiếp dẫn em ra nước ngoài đi học, chắc là cách tốt nhất mà khi đó chú ấy có thể nghĩ ra được và làm được."*

"Giờ em còn liên lạc với chú ấy không?" Thích Trường An rất cảm ơn người đó, bởi vì có ông ấy ở đó, Từ Lạc Dương lúc ấy mới không rơi vào hoàn cảnh tứ cố vô thân.

"Có, nhưng mà rất ít. Khi đó em ở nước ngoài, nghe nói Đới Tuyết Thanh bị đày đi Nam Mỹ, thì liền muốn quay về. Vì nguyên nhân đó mà gần như cãi nhau với chú Trương, chú ấy hy vọng em đừng quay về nữa, cho dù ở lại Châu Âu hay Mỹ phát triển, đều tốt hơn là về nước.

Nhưng có lẽ do di truyền của ba em, nên em cũng rất cố chấp, rất kiên định mà mua vé máy bay quay về, chẳng bao lâu sau thì ký hợp đồng với anh Trịnh, bắt đầu quay phim và ca hát."

"Chú ấy giận hả?"

Từ Lạc Dương hơi đắc ý: *"Đúng vậy, chú ấy rất giận, nhưng vào trung thu, quốc khánh, tết âm lịch hay Giáng sinh, ngay cả quốc tế phụ nữ em cũng gửi quà cho chú ấy, chúc chú ấy ngày lễ vui vẻ. Duy trì như thế hơn một năm, chú ấy mới đồng ý nhận điện thoại của em."*

"Chú ấy còn nhắc nhở em, dựa vào thói quen không chừa thủ đoạn nào của Đới Tuyết Thanh, chắc chắn có thể đoạt lại những thứ của mình một lần nữa, một ngày nào đó sẽ từ Nam Mỹ trở về. Khi đó, nếu như Đới Tuyết Thanh vẫn không buông tha cho em, chú Trương bảo hãy tới nhờ chú ấy, còn nói sẽ giới thiệu bạn gái ——"

Nhận ra mình lỡ miệng, Từ Lạc Dương dùng sức giơ tay lên, vội vàng che miệng mình lại, giả bộ mình chưa nói gì cả.

Giọng Thích Trường An hơi nguy hiểm: *"Bạn gái?"*

Từ Lạc Dương vội vàng lắc đầu, che miệng nói chuyện: *"Em đã có anh Trường An rồi, sao có thể có bạn gái gì đó nữa chứ!"*

Thích Trường An tới gần bên tai cậu, giọng nói bao bọc trong hơi thở ấm áp: *"Anh là của em, Náo Náo cũng chỉ có thể là của anh thôi, đúng không?"*

"Đúng đúng đúng!" Luôn cảm thấy nếu như cậu trả lời chậm thêm chút nữa, một giây sau Thích Trường An sẽ biến thành đại yêu quái luôn. Từ Lạc Dương vội vàng nói sang chuyện khác: *"Kể tiếp kể tiếp, em đương nhiên rất kiên định từ chối! Dù sao thì em cũng là người trưởng thành rồi, chú Trương cũng có cuộc sống và gia đình của chú ấy, em đối với chú ấy mà nói, thật ra cũng chỉ là con trai của người bạn từng rất thân thôi."*

Bởi vì những việc đã từng trải qua, Từ Lạc Dương vẽ ra ranh giới giữa người và người vô cùng rõ ràng, cậu không thích làm phiền người khác, nếu như nhận được giúp đỡ, cậu cũng sẽ báo đáp lại gấp bội.

Thích Trường An giơ tay vò vò tóc cậu: *"Sau này có anh ở đây."*

"Ừm!"

Da đầu truyền tới cảm giác tê dại khiến toàn thân cậu đều thả lỏng, Từ Lạc Dương lần nữa nói về chuyện mình đi tìm Đới Tuyết Thanh.

"Lúc em vào phòng làm việc, thật sự cảm thấy trong đó rất u ám! Hơn nữa vừa bắt đầu, cái cách Đới Tuyết Thanh đối xử với Vương Du Hành, thật ra hơi dọa em sợ. Nhưng cũng rất rõ ràng, ông ta đang thông qua Vương Du Hành mà tưởng nhớ ba em. Ông ta đối xử với Vương Du Hành giống như đang đối xử với một cái tượng gỗ điêu khắc, lý do tồn tại của đối phương, chính là mặt nghiêng hơi giống bạn cũ."

"Vậy nên sau khi em nhận ra điều này, bèn dùng chiêu tình cảm hả?" Toàn bộ quá trình Thích Trường An đều nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, còn nhớ nội dung cuộc trò chuyện rất rõ ràng.

"Đúng vậy, lúc sau tâm trạng ông ta rất kích động, chứng tỏ ông ta rất coi trọng ba mẹ em, nhưng tâm lý hơi vặn vẹo. Vậy nên em thử trực tiếp đánh bài tình cảm xem sao."

Thích Trường An cười hỏi: *"Em thật sự nhìn thấy tranh của ông ta hả?"*

"Em từng thấy thật, nhà em đúng là có bức tranh mà ông ta vẽ, nhưng mà sau khi bị em lục ra, mẹ em bèn

cầm bức tranh đó, coi như một tài liệu để giảng dạy về phản diện." Từ Lạc Dương đếm ngón tay: *"Mẹ em bảo em đừng có không từ thủ đoạn nào giống như người đã vẽ bức tranh này, phải là một người biết rõ giới hạn. Đặc biệt, không được coi mạng người như cỏ rác.*

Em kết hợp với những lời của Đới Tuyết Thanh đoán, Đới Tuyết Thanh vì tranh giành quyền lực ở nhà họ Tưởng, có lẽ trên tay đã dính mạng người, đồng thời không thừa nhận mình sai, vậy nên ba mẹ em mới từng bước rời xa ông ta."

Thích Trường An gật đầu: *"Có thể lắm, nhưng bản thân Đới Tuyết Thanh không nghĩ rõ ràng, ông ta dùng thân phận con riêng rơi rớt ở bên ngoài quay về nhà họ Tưởng, thì chắc chắn sẽ phải đối mặt với một thế giới khác, ông ta và ba mẹ em chỉ có thể càng ngày càng xa nhau thôi."*

Nói xong, anh lại khen cậu: *"Náo Náo thông minh lắm."*

"Đương nhiên rồi, chắc chắn rất thông minh!" Từ Lạc Dương cười tít mắt, một lát sau lại nói tiếp: *"Nguyên nhân ông ta hận em, là vì những thứ em nhận được, lại là những thứ ông ta không thể nhận được nữa. Vậy nên em bèn nhắc đến mấy thứ như bằng khen với vở viết văn này nọ, chứng minh ba mẹ em thật ra vẫn nhớ đến Đới Tuyết Thanh của năm đó. Lâu năm như vậy rồi, vở viết văn cũng chẳng phải là thứ đặc biệt gì, bản thân Đới Tuyết Thanh chắc cũng chẳng nhớ rõ.*

Em làm hết những gì có thể rồi, nếu ông ta tìm thấy lương tâm, nể mặt ba mẹ em, không nhằm vào em nữa, vậy thì không thể tốt hơn. Cơ mà nếu ông ta vẫn cảm thấy ba mẹ em có lỗi với ông ta, vẫn nghĩ không thông, vậy em đành phải nghĩ thêm cách khác thôi."

Từ Lạc Dương lại giơ tay ra kéo ống tay áo Thích Trường An: *"Em đã nói hết tất cả mọi chuyện trong lòng rồi đó, anh lặng lẽ làm cái gì vậy? Tụi mình trao đổi bí mật đi!"*

"Anh bảo người đi điều tra sổ sách riêng tư của Đới Tuyết Thanh, sổ sách sẽ để lộ ra rất nhiều bí mật và tiểu tiết."

Đúng là thao tác cao cấp! Từ Lạc Dương gật đầu liên tục: *"Sau đó thì sao?"*

"Còn điều tra một vài chuyện của Tưởng gia." Thích Trường An tóm tắt quá trình và tiểu tiết, nói thẳng kết quả điều tra ra: *"Ông cụ Tưởng gia Tưởng Phó cả đời đều rất lăng nhăng, cùng vợ chính thức sinh được hai đứa con một trai một gái, ngoài ra còn đón hai người con riêng về nhà, vậy nên Đới Tuyết Thành xếp hàng thứ tư.*

Lúc Tưởng Phó còn sống, Đới Tuyết Thanh ẩn nhẫn chịu đựng không bộc phát, đi nương nhờ anh cả của ông ta là Tưởng Thụ Vân, dựa vào tay Tưởng Thụ Vân, để chị gái đi lấy chồng nước ngoài, tiện tay làm anh hai mình thành người tàn tật."

Từ Lạc Dương sợ ngây người: *"Quả nhiên nghệ thuật đều bắt nguồn từ cuộc sống! Đây chẳng phải là phim nội đấu của nhà giàu sao?"*

"Ừm, tới lúc Tưởng Phó vừa chết, Đới Tuyết Thanh cắt đứt quan hệ với Tưởng Thụ Vân, chiếm đoạt quyền lực, tự mình quản lý tập đoàn Hoa Lập. Khi đó chắc là giai đoạn bành trướng nhất trong lòng ông ta, ông ta vất vả chịu đựng lâu như vậy, chắc rất muốn chứng minh cho ba mẹ em thấy, ông ta chọn quay về Tưởng gia, dùng nhiều thủ đoạn như vậy, đều không sai."

Nhưng Lâm Tri Ý và Từ Quần Thanh lại lần lượt qua đời.

Từ Lạc Dương cũng theo mạch suy nghĩ: *"Giống như sau khi mới phất lên, không có người khoe khoang, có lẽ còn hơi cảm thấy hối hận? Nhưng ông ta chắc chắn sẽ không thừa nhận là mình sai, rồi lại cảm thấy trước khi ba mẹ em mất, đều không yên tâm về em, nhiều năm như vậy lại thờ ơ với ông ta, để ông ta cô đơn ở Tưởng gia chịu nhiều đau khổ như vậy, cho nên mới càng trở nên khủng bố?"*

Thử đi tìm hiểu sóng não của Đới Tuyết Thanh, Từ Lạc Dương phát hiện thật sự quá khó khăn.

"Có lẽ là vậy," Thích Trường An gật đầu, nói tiếp: *"Nhưng địa vị của Đới Tuyết Thanh rất chênh vênh, thượng vị chưa được hai năm, con trai của Tưởng Thụ Vân, cũng chính là cháu đích tôn của Tưởng gia Tưởng Lăng Tỉ, liền đoạt lại địa vị trong tay mình, đồng thời trực tiếp trục xuất Đới Tuyết Thanh tới Nam Mỹ, quản lý một công ty con sắp phá sản."*

Từ Lạc Dương đã hiểu: *"Vậy nên anh định đem sổ sách riêng đã điều tra ra được của Đới Tuyết Thanh, chuyển cho Tưởng Lăng Tỉ, mượn tay Tưởng Lăng Tỉ đối phó với Đới Tuyết Thanh hả?"*

Cậu lại lập tức phủ định: *"Không đúng, như vậy quá chậm, anh chắc sẽ tiết lộ cho Đới Tuyết Thanh biết chuyện mình điều tra ra sổ sách riêng, đồng thời có thể bất cứ lúc nào cũng có thể giao cho Tưởng Lăng Tỉ. Đới Tuyết Thanh mới quay về, nền móng chắc chắn sẽ không ổn định, ông ta sẽ không vì nhỏ mất lớn, nên sẽ tạm thời thỏa hiệp, dù sao thì chỉ cần sơ ý một chút, ông ta có lẽ sẽ bị đuổi đến Nam Mỹ tiếp."*

"Náo Náo thông minh lắm." Thích Trường An cúi đầu hôn lên đuôi mắt cậu: *"Chính là như vậy, ông ấy từng bước một quay về từ Nam Mỹ như thế nào, trong sổ sách đều phơi bày rất rõ ràng. Vậy nên, ông ta chắc chắn sẽ không muốn thứ này bị Tưởng Lăng Tỉ đoạt được."*

"Vậy… còn phần sau nữa không?"

Thích Trường An hiểu ý của cậu: *"Anh đã hẹn ăn một bữa cùng Tưởng Lăng Tỉ rồi."*

Từ Lạc Dương lại đắc ý: *"Em biết mà, bẫy người thì phải bẫy đến cùng, tiễn phật thì phải tiễn đến tây thiên, người xưa nói rất có lý!"*

"Ừm," giọng Thích Trường An cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt rất dịu dàng: *"Cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì, thì Đới Tuyết Thanh cũng đã từng bức em đến bước đường cùng, tất cả những chuyện này, anh đều sẽ giúp em đòi lại từng phần từng phần một."*

Tim Từ Lạc Dương giống như đang tan chảy, cậu xem nhẹ đôi mắt ê ẩm của mình, cười toét miệng: *"Thích tiên sinh, em có thể nhào tới hôn anh một cái không?"*

Thích Trường An gật đầu: *"Đương nhiên."* Nói xong, anh giang hai tay mình ra.

Từ Lạc Dương hoan hô một tiếng, trực tiếp bổ nhào tới, hôn liên tục đến mấy lần, sau đó tựa trán lên vai Thích Trường An, khẽ nói: *"Trường An, cảm ơn anh."*

Hai năm qua, Từ Lạc Dương nổi tiếng quá nhanh, đương nhiên cản đường không ít người. Hơn nữa Trịnh Đông giao thiệp rộng, thủ đoạn cũng rất mạnh, nghệ sĩ của mình lại không chịu thua kém, tỷ lệ cướp tài nguyên thành công cực kỳ cao. Vậy nên lần này thấy Từ Lạc Dương gặp khó khăn, ngoài lúc đầu Vương Du Hành mua thủy quân ra, không ít công ty và đoàn đội cũng dẫn theo thủy quân tới ồn ào, muốn khuấy cho nước đục hơn.

Tốt nhất là, cho dù cuối cùng có bằng chứng, cũng phải khiến Từ Lạc Dương chẳng thể nào tẩy trắng.

Dù sao showbiz cũng chỉ lớn đến thế, tài nguyên cũng chẳng nhiều hơn được, ít đi một đối thủ có khả năng cạnh tranh, luôn luôn chẳng có hại.

Bởi vậy, từ ngày 22 sự kiện đó bùng nổ đến nay, đã qua hai ba ngày, độ hot vẫn không xuống được. Đề tài 'Từ Lạc Dương bị đuổi học' vẫn luôn nằm trên top 3 hotsearch, trên diễn đàn xuất hiện hết topic này đến topic khác, tất cả đều là topic nổi bật, chỉ cần vào một chút cũng đã bị kéo dài đến vô cùng đồ sộ.

"—— Fan não tàn bây giờ vì một việc xấu của nghệ sĩ, có thể không cần tam quan luôn sao?"

"—— Nói gì mà không có bằng chứng chứ, năm đó học viện điện ảnh trực tiếp đuổi học, đây không phải là bằng chứng hả? Thật sự đủ buồn nôn, lương tri đều bị giẫm nát trên đất!"

"—— Sai lưu manh đi quấy rối nữ sinh, đối phương còn là một người bị bệnh trầm cảm, hành vi như vầy cũng thật sự quá cực phẩm rồi, ông đây sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên gặp người xấu xa như thế, người như vậy nên kéo ra ngoài bắn chết! Đồ rác rưởi!"

"—— Tui là fan, đồng thời cũng không định trở thành anti, cho dù trên mạng có nói thế nào đi chăng nữa, tôi đều tin đây là bôi nhọ cậu ấy! Bất kể người nào chỉ hơi hơi hiểu Từ Lạc Dương, cũng sẽ không tin cậu ấy sẽ làm ra chuyện như vậy! Với cả fan nhà nào đó cũng đừng tới gây chuyện, năm đó ông chủ nhà bạn chặn đại ngôn của Lạc Dương nhà chúng tôi, về sau Lạc Dương chỉ đoạt lại bằng bản lĩnh của mình thôi, vậy nên đừng cọ nhiệt bán thảm xoát độ tồn tại."

"—— Không phải fan không phải anti, chỉ là người qua đường thuần túy, hữu nghị dán link!!! [link]"

Mấy phút sau, comment nhiều đến mức trực tiếp lật sang trang khác.

"—— Ông đây không nhìn nhầm chứ? Cấp cao tập đoàn Hoa Lập tự mình đứng ra… xin lỗi? Baike của người này [link] dài dữ thần, để tui từ từ xem!"

"—— Chữ nhiều quá, có vị nào đại diện tổng kết lại không?"

"—— Đại diện tới đây! Tổng giám đốc trước kia của Hoa Lập đứng ra, làm sáng tỏ chuyện năm đó Học viện điện ảnh đuổi học Từ Lạc Dương, là do ông ta tạo đủ loại áp lực. Đồng thời cái gọi là bằng chứng cũng là do ông ta làm giả, bao gồm sổ chẩn đoán bệnh trầm cảm lúc trước tung ra, thân phận và bệnh tình của người bị hại, đều là giả. Động cơ là vì có thù riêng với ba mẹ Từ Lạc Dương. Nói cách khác, từ đầu đến cuối, Từ Lạc Dương đều bị oan!"

"—— Tức đến khóc luôn! Cứ nói lời xin lỗi qua loa như vậy là coi như xong sao? Lạc Dương của tụi tui năm đó mới 17 tuổi! Ba mẹ vừa mới qua đời! Tui chẳng dám nghĩ cậu ấy rốt cục làm thế nào mà chống đỡ! Giờ còn bị đâm vào vết sẹo một lần nữa, đau lòng quá!"

"—— Còn muốn thế nào nữa? Chỉ là một nghệ sĩ nhỏ họ Từ, còn người ta là tổng giám đốc của Hoa Lập đó, không phục hả? Xông lên cắn ông ta đi!"

Sau khi 'Tin tức trong ngày' công bố bài phát biểu xin lỗi chưa đến một giờ, "Đau lòng Từ Lạc Dương" đã được đẩy lên top 1 hotsearch, top 2 là "Từ Lạc Dương trong sạch", so sánh với top 3 "Từ Lạc Dương bị đuổi học", cực kỳ chói mắt.

Đến tận lúc này, weibo vẫn luôn không có động tĩnh gì của Từ Lạc Dương cuối cùng mới update một dòng trạng thái, không kèm theo ảnh, chỉ có mấy chữ đơn giản, lại trong vòng 20 giây, đã có hơn một ngàn comment.

Chưa tới một phút, Thích Trường An đã share lại weibo này: *"Thích Trường An: Giống như trước kia tôi đã từng nói, mỗi người đều sẽ vì lời nói dối của mình mà trả giá thật lớn. //@Từ Lạc Dương: Thanh giả tự thanh, cảm ơn các bạn vẫn luôn tin tưởng tôi, cổ vũ tôi."*

(Thanh giả tự thanh: đại loại là người thanh bạch thanh cao ko cần nói ra thì cũng vẫn là người thanh cao)

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Cảm ơn anh, vì chưa bao giờ nghi ngờ em QAQ

49. Chương 49: Viên Kẹo Thứ Bốn Mươi Chín

Sáng sớm ngày hôm sau, Từ Lạc Dương đến Giải trí Dữu Lê.

Đi thẳng vào phòng làm việc của Trịnh Đông, Từ Lạc Dương dọn bữa sáng đã đóng gói lên trên bàn: *"Anh Trịnh, tới ăn sáng nè, nhóm Tiết Huỳnh đâu?"*

"Em ở đây." Trịnh Đông còn chưa nói gì, cửa phòng nghỉ bên cạnh đã mở ra, trợ lý tuyên truyền Tiết Huỳnh đi ở đằng trước, mái tóc ngắn hơi lộn xộn, cô mặc một cái T-shirt màu trắng dài tay nhăn nhúm, vọt nhanh tới bên cạnh bàn, xắn ống tay áo lên bắt đầu húp cháo.

Lư Địch ngáp một cái đi theo ở phía sau, vốn tinh thần còn uể oải, vừa thấy tư thế của Tiết Huỳnh, đã cảm nhận được uy hiếp, thế là cũng vọt theo tới, cắn hai ba miếng đã tiêu diệt hết một cái bánh mì.

Trịnh Đông hai ngày nay bị đến năm vết lở trong miệng, nói chuyện sẽ bị đau, nên húp cháo cũng phải nhai kỹ nuốt chậm.

"Hôm qua Đới Tuyết Thanh phát văn bản làm sáng tỏ, coi như là đã tháo gỡ nút thắt quan trọng nhất. Tiếp theo, dưới áp lực của dư luận, Học viện điện ảnh cũng post văn bản thanh minh, mặc dù chỉ đẩy một giáo viên đã về hưu ra chịu tội, nhưng cũng đủ rồi."

Thấy Từ Lạc Dương gật đầu, Trịnh Đông nói tiếp: *"Giờ việc chúng ta phải làm, là tiếp tục duy trì độ hot của chuyện này, làm sáng tỏ tất cả những điểm đáng ngờ và điểm đen, ngăn chặn hết mọi tình huống có thể khơi lại đống tro tàn."*

Từ Lạc Dương tự giác bày tỏ: *"Vậy mấy ngày nay em sẽ không update weibo, sau khi tụi anh làm xong công tác xã hội em sẽ lên tiếng."* Nick chính không thể update, nhưng có thể update nick phụ!

*"Ừm, vì chuyện này, bây giờ độ hot của cậu trên internet đã hoàn toàn bùng nổ rồi, lòng cảm thông mọi người dành cho cậu đang ở vào thời kỳ đỉnh cao."*Trịnh Đông phân tích cho cậu nghe: *"Cảnh ngộ hoàn toàn khác bây giờ, lúc cậu năm nhất đại học, còn chưa trưởng thành, ba mẹ đã mất vì bị bệnh, nhưng dưới tình huống như thế, cậu vẫn dựa vào sự cố gắng của mình, dùng thành tích cao nhất thi vào Học viện điện ảnh, đây chính là điển hình của con nhà người ta, vô cùng chăm chỉ. Chỉ dựa vào điều này, sẽ khiến rất nhiều người qua đường chuyển thành fan của cậu.*

Chẳng bao lâu sau, cậu lại bị ân oán đời trước liên lụy, bị vu oan hãm hại, sau đó bị ép phải xuất ngoại, hoàn toàn là Cải thìa đáng thương version hiện thực, quần chúng ăn dưa đều thích kiểu tình tiết vừa cẩu huyết vừa kịch tính này."

Từ Lạc Dương nhỏ giọng nói: *"Thật ra cũng không thảm đến thế…"*

Giả bộ không nghe thấy lời cậu nói, Trịnh Đông nói tiếp: *"Vậy nên sau chuyện này, độ nổi tiếng của cậu sẽ tăng mạnh. Nhưng mà hút fan dễ, thì mất fan cũng không khó, có thể ổn định được đợt nhân khí phất*

lên này không, còn phải xem tình hình sau này.

Còn trên mạng đang bàn luận ai đứng sau lưng cậu, mà có thể khiến Đới Tuyết Thanh phải phát văn bản thanh minh và xin lỗi, cái này tạm thời không sao hết, đồng đội của chính nghĩa cũng chính là người chính nghĩa!"

Từ Lạc Dương mỉm cười gật đầu, rồi lại xuất thần mất mấy giây —— bỗng nhiên rất nhớ đồng đội chính nghĩa Thích tiên sinh.

Chậm rì rì ăn hết cháo gà xé sợi nấu với nấm hương, Trịnh Đông đưa máy tỉnh bảng cho Từ Lạc Dương: *"Nhân họa đắc phúc, bắt đầu từ tối qua, hòm thư của anh liền nổ tung, tất cả đều là kịch bản, đại ngôn và lời mời tham gia show, anh sàng lọc rồi, cậu xem lại xem, rồi tự chọn đi."*

(Nhân họa đắc phúc: Trong lúc gặp họa lại có điều may mắn)

Lúc này, Tiết Huỳnh ôm laptop vọt tới: "Vương Du Hành bị bắt rồi!"

Từ Lạc Dương và Trịnh Đông đồng thời nhìn sang: *"Vương Du Hành? Bị bắt?"*

Xoay màn hình máy tính về phía hai người họ, Tiết Huỳnh gật đầu: *"Đúng đúng đúng, là chuyện mới xảy ra thôi, tàng trữ ma túy, tụ tập chơi ma túy, trực tiếp bị ban ngành có liên quan dẫn đi!"*

Nghe thấy ba chữ 'chơi ma túy', Từ Lạc Dương nhớ lại lúc trước ở trong phòng làm việc của Đới Tuyết Thanh, cậu đã thấy Vương Du Hành hơi gầy gò không bình thường, nhưng khi đó cậu không nghĩ theo chiều hướng này, cậu cứ nghĩ Vương Du Hành đã sớm cai nghiện rồi.

Thấy Tiết Huỳnh còn muốn nói gì đó, Trịnh Đông hỏi cô: *"Chẳng lẽ vẫn còn chuyện gì ư?"*

"Có có có! Còn một chuyện nữa!" Tiết Huỳnh chuyển cửa sổ, chỉ vào màn hình: *"Chuyện mấy năm trước, trong đoàn phim Nhất Kiếm Quang Hàn Thập Tứ Châu , Vương Du Hành giở trò với dây cáp treo, làm anh Từ rơi từ trên dây cáp xuống, còn phải vào viện, cũng được bốc ra rõ ràng, đầy đủ nhân chứng, còn có cả video không biết tìm được từ đâu, đúng là quả bom luôn."*

Trịnh Đông cẩn thận đọc kỹ bài báo đăng thông tin bùng nổ này từ đầu đến cuối, cuối cùng nhìn Từ Lạc Dương: *"Thích tiên sinh nhà cậu chắc chắn đã có âm mưu từ lâu, lần này Vương Du Hành muốn trở mình, thật sự rất khó."*

Một bên khác, Thích Trường An đang gọi video với Thích Trường Ân.

"Gần đây em có khỏe không?" Thích Trường Ân ngồi trong phòng làm việc, đằng sau là một bức tranh sơn dầu rất lớn, anh mặc một bộ âu phục màu đen, cà-vạt thắt rất chỉnh tề.

"Khá tốt, mỗi ngày Lạc Dương đều nhắc em uống thuốc đúng hạn." Chỉ nhắc đến cái tên này, ánh mắt Thích Trường An cũng bắt đầu nhu hòa lại.

Thích Trường Ân cũng mỉm cười: *"Anh xem tin tức rồi,Vương Du Hành cũng do em ra tay hả?"*

"Ừm, là em." Nhớ tới việc Từ Lạc Dương bị rơi từ trên dây cáp xuống, cùng với ngón út cho đến giờ vẫn có chút hơi không tự nhiên, giữa lông mày Thích Trường An cũng mang theo chút tàn nhẫn.

Vẫn luôn chú ý đến vẻ mặt Thích Trường An, giọng Thích Trường Ân ôn hòa lại: *"Xác định là cậu ấy rồi hả?"*

"Ừm, là em ấy, sẽ chẳng có thêm người thứ hai nữa." Thích Trường An thả lỏng tựa trên khung cửa: *"Anh, em bảo Lương Khưu sắp xếp, sau này họp hội đồng quản trị em đều sẽ tham gia."*

Thích Trường Ân cười nói: *"So ra, trên phương diện tài chính và thương mại thì em có thiên phú hơn anh, trước đây ba cũng từng nói, em giống ông ấy nhất. Nhưng mà trước đây không phải kéo em đi họp, đến cửa phòng họp rồi, em còn quay người bỏ chạy sao? Sao giờ thoắt cái lại tự giác như vậy?"*

"Em muốn bảo vệ em ấy."

Nghe thấy đáp án như vậy, Thích Trường Ân hơi ngạc nhiên, rồi lại cảm thấy cũng nằm trong dự liệu.

Nhìn kỹ người trong màn hình, anh bừng tỉnh phát hiện, chỉ một khoảng thời gian không gặp thôi, mà Thích Trường An thật sự thay đổi rất lớn. Cười rất nhiều, nói cũng trở nên nhiều hơn, còn sẽ thả lỏng mà tán gẫu với anh nữa, chứ chẳng hề giống như lúc trước, hầu như thời thời khắc khắc đều kéo căng dây cung trong lòng, đề phòng tất cả mọi người xung quanh.

Trong lòng vừa có chút vui mừng vừa có chút phức tạp, em trai anh, giờ cũng đã có người mà em ấy muốn toàn lực bảo vệ rồi, thậm chí còn vì người này mà trở nên mạnh mẽ.

Thích Trường Ân nhẹ giọng nói: *"Anh trai mãi mãi ủng hộ em, em chắc chắn có thể làm được."*

****

Sau khi hủy bỏ cảnh báo, Từ Lạc Dương liền chuyển từ khách sạn về Vịnh Thiên Hà, nhân tiện cũng đóng gói Thích Trường An mang về nhà mình luôn. Từ Giải trí Dữu Lê về nhà, cậu cảm thấy toàn thân mình đều suy yếu, đổi dép ở cửa xong, cả người đều nhào luôn lên người Thích Trường An, giống như là không có xương vậy.

Giơ tay ôm lấy eo Từ Lạc Dương, Thích Trường An tự nhiên mà hôn lên vành tai cậu: *"Mệt hả?"*

"Ừm, mệt lắm!" Từ Lạc Dương tỏ vẻ khổ sở: *"Cả buổi sáng đều xem kịch bản, đầu óc em sắp nổ tung rồi! Vấn đề là kịch bản đều rất dở, không phải là loại kịch bản thiên lôi cẩu huyết thì cũng là một nồi cháo tình cảm hầm bà lằng, anh thích em em thích anh ta. Trọng điểm là, đây cũng đã qua tay anh Trịnh sàng lọc một lần rồi!"*

"Đợi Lối rẽ của đạo diễn Trương công chiếu, kịch bản đưa tới sẽ tốt hơn nhiều, tiền cát xê cũng cao hơn, trước tiên em có thể không vội mà nhận phim."

"Em với anh Trịnh cũng nghĩ như vậy, nhưng mà lúc trước quay Lối rẽ và phhim của đạo diễn Chử Vệ, thời gian kéo dài quá lâu, bên công ty không đợi được. Vậy nên có lẽ trước tiên em sẽ nhận mấy show thực tế ngoài trời, nhưng cụ thể nhận cái gì thì còn đang bàn bạc." Nói xong, Từ Lạc Dương lại hỏi Thích Trường An: *"Anh thì sao?"*

"Tạm thời không nhận kịch bản, nhưng có việc khác phải tới thành phố S."

"Bao giờ anh đi?" Từ Lạc Dương bỗng rất mất mát, nhỏ giọng thầm thì: *"Tụi mình mới ở bên nhau, anh lại phải đi, vậy nên tụi mình nhanh như vậy đã phải yêu xa rồi ư? Ngược quá ngược quá!"*

Thích Trường An thấp giọng an ủi cậu: *"Sáng ngày mốt anh bay, xong việc anh sẽ về, sẽ không kéo dài lâu đâu."*

"Ngày mốt?" Từ Lạc Dương lấy điện thoại ra xem đi xem lại thời tiết của thành phố S, thấy cả tuần trời đều mưa, cậu suy nghĩ một lát rồi nói: *"Trường An anh đợi em chút nhá!"* Nói xong chạy vào nhà kho.

Chẳng bao lâu sau, Từ Lạc Dương cầm một cái ô gấp đi ra, rồi lại chạy vào phòng sách tìm bút, sau đó ký tên mình vào mặt trong của chiếc ô. Sau khi làm xong, cậu đưa ô cho Thích Trường An xem: *"Như vậy mỗi lần anh dùng ô, sẽ nhớ em một lần!"*

Thích Trường An nhìn cậu, khẽ trả lời: *"Được, mỗi ngày anh đều sẽ che cái ô này."*

"Ừm!" Lại nghĩ tới cái gì đó, Từ Lạc Dương vội vội vàng vàng chạy vào phòng để áo mũ, một hồi lâu mới từ trong ngăn kéo lấy ra một đôi bao tay mỏng màu trắng, sau đó đưa bút cho Thích Trường An, tự mở lòng bàn tay ra: *"Thích tiên sinh, có thể ký tên lên đây được không? Hơi nhỏ thôi, đừng lớn quá."*

Nói xong, còn ra dấu tổng thể vị trí và kích cỡ.

Thích Trường An nhận lấy bút, nghiêm túc viết tên mình xuống, tiếp đó, anh nhìn thấy Từ Lạc Dương gập năm ngón tay lại, cười nói: *"Em đi đâu cũng sẽ mang theo đôi bao tay này,"* nói xong còn lắc lắc tay trái, đắc ý hất cằm: *"Giờ anh đang ở trong lòng bàn tay em rồi!"*

Cậu vừa nói xong, thì thấy mình bị Thích Trường An ôm vào lòng, tiếp đó cảm thấy đối phương cúi đầu cắn cắn vành tai mình: *"Náo Náo, em còn vậy nữa là anh không nỡ đi đâu."*

Từ Lạc Dương tựa vào vai Thích Trường An nhỏ giọng cười: *"Đi đi đi đi, đợi anh từ thành phố S về, em sẽ tới đón anh về nhà."* Nói xong, còn ngẩng đầu hôn lên khóe môi Thích Trường An.

Cậu vốn chỉ muốn hôn một chút, không ngờ tay Thích Trường An lại nắm nhẹ lấy cổ cậu, sau đó liền di chuyển lên trên, thoáng dùng sức đè đầu cậu lại, tiếp tục hôn thật lâu.

Ăn tối xong, Thích Trường An ở phòng sách xử lý tài liệu Thích Trường Ân gửi tới, Từ Lạc Dương một mình nằm ở sô pha bên ngoài, vừa ăn hoa quả vừa tiếp tục xem kịch bản.

Chẳng bao lâu sau, một khung chat đột nhiên nhảy ra, đến từ Thích Trường An.

"Đang làm gì đó?"

Thay đổi tư thế, Từ Lạc Dương nằm sấp trên sô pha, nghiêm túc gõ chữ: *"Đang xem kịch bản."* Nhấn gửi đi, cậu nhìn về cửa phòng sách đang đóng chặt, không nhịn được mà mỉm cười.

Rất nhanh, Thích Trường An đã trả lời lại: *"Náo Náo, anh nhớ em."*

Nhìn thấy câu này, Từ Lạc Dương ở trên sô pha lăn hai vòng, suýt chút nữa rơi xuống đất, cậu cắn cắn nắm tay, vẫn vui vẻ cười ra tiếng, lỗ tai cũng hơi phát nhiệt.

Xoắn xuýt một hồi lâu, không biết trả lời như thế nào, Từ Lạc Dương dứt khoát nhắn lại: *"Lạc Dương của anh rời mạng rồi."*

Trong phòng sách, Thích Trường An hoàn toàn không xem nổi tài liệu, anh tiện tay nới lỏng nút trên cổ áo sơ mi, ngửa lưng tựa vào ghế, nhìn chằm chằm đèn treo trên trần nhà xuất thần.

Từ Lạc Dương, Từ Lạc Dương, Từ Lạc Dương —— cái tên này thật sự khiến anh muốn tạm thời quên đi một giây, anh sẽ chẳng làm được.

Lúc này, vang lên tiếng vặn khóa cửa, tiếp đó, cửa phòng sách bị mở ra, Từ Lạc Dương ôm máy tính bảng đứng ở cửa, giả vờ nghiêm túc: *"Thích tiên sinh, em vào được không?"*

Thích Trường An vẻ mặt chăm chú nhìn cậu, nhẹ nhàng gật đầu.

Từ Lạc Dương đóng cửa lại, trên mặt đều là nụ cười, cậu bước nhanh tới bên cạnh Thích Trường An, giả bộ ho mấy tiếng, sau đó hỏi: *"Em cho anh mượn ôm hai phút, sau đó em nghiêm túc xem kịch bản, anh nghiêm túc xem tài liệu, Thích tiên sinh cảm thấy ý này thế nào?"*

Thích Trường An ôm người lên đùi, cúi đầu hôn lên làn da bên cổ cậu, giọng khàn khàn: *"Thích tiên sinh*

không muốn chỉ ôm hai phút, mà muốn ôm một đời, được không?"

Từ Lạc Dương gật đầu, cố nén ý cười, cố gắng ra vẻ nghiêm túc: *"Em suy nghĩ chút đã!"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Lòng tham của tui còn lớn hơn cả đại yêu quái, một đời quá ngắn. Vậy nên, rốt cục tui có cần thảo luận về chuyện tu luyện với Thích Thích không nhỉ? Aiz, rầu quá!

50. Chương 50: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi

Nghe thấy đạo diễn hô "Kết thúc công việc", Từ Lạc Dương giống như di hình hoán ảnh, nhanh chóng quay lại phòng trang điểm, nhìn đồng hồ, trong miệng cậu nhắc mãi: *"Năm rưỡi rồi… về nhà là sáu rưỡi, á sao lại muộn vậy… Trường An liệu có đói bụng không nhỉ!"*

Trịnh Đông mở cửa đi vào không cẩn thận nghe hết cả câu đó, cảm thấy miếng cẩu lương này gõ rất đau răng, anh dứt khoát đứng ở cửa: *"Đạo diễn đang bảo buổi tối liên hoan."*

Bàn tay đang vội vàng tẩy trang của Từ Lạc Dương dừng lại, một giây sau tiện tay che lên bụng, vẻ mặt đau khổ: *"Đầu em đau quá!"*

"…" Trịnh Đông cảm thấy cảnh tượng này mình thật không đành lòng nhìn thẳng: *"Cậu ngốc hay anh ngốc?"*

Từ Lạc Dương cũng nhận ra hình như mình che sai chỗ, cậu vẫn ngoan cường duy trì động tác che bụng của mình: *"Anh hiểu là được rồi, tụi mình đều không phải là người để ý tiểu tiết, đúng không anh Trịnh!"*

Trịnh Đông nhìn trời.

Biết đây là đã ngầm cho phép, Từ Lạc Dương tiếp tục tẩy trang: *"Vậy em sẽ không tới buổi liên hoan đâu, anh Trịnh anh cứ nói em… lên cơn đau dạ dày đi! Đạo diễn chắc chắn sẽ tin."*

Nghệ sĩ một khi bận rộn, thì sẽ chẳng thể ăn cơm đúng giờ, cho nên đều sẽ có bệnh bao tử tùy cấp độ, nhưng do sức khỏe của Từ Lạc Dương từ nhỏ tới giờ quá tốt, nên dạ dày chưa bao giờ xảy ra vấn đề này.

"Được, nhưng cậu vội vàng trở về như vậy làm gì? Có việc gấp hả?"

Vẻ mặt Từ Lạc Dương lập tức chuyển qua hình thức tự hào, mặt tươi như hoa: *"Anh Trịnh, em là người đã có gia đình rồi, vậy nên anh không thể dùng quan điểm trước đây mà đối xử với em được!"* Nói xong, cậu lại buồn phiền than thở: *"Sáng sớm mai Trường An bay, vậy nên anh có thể nắm lấy cơ hội mà thông cảm cho người sắp yêu xa là em đây được không?"*

Trịnh Đông thấy cậu tỏ vẻ đau buồn, nghĩ hai người mới ở bên nhau, nên không đành lòng: *"Vậy cậu về đi, anh gánh thay cậu. Sáng sớm mai cậu có muốn tới sân bay tiễn không? Nếu muốn, anh sẽ giúp cậu đẩy lịch trình lên mười giờ."*

Nghe được câu này, vẻ đau buồn trên mặt Từ Lạc Dương lập tức biến mất chẳng còn tăm hơi: *"Đi đi đi đương nhiên là muốn đi rồi! Em biết mà, anh Trịnh là tốt nhất!"*

Ngâm nga về nhà, Từ Lạc Dương xỏ dép tìm Thích Trường An khắp nhà, cuối cùng tìm thấy anh ở trong phòng xem phim. Trên màn hình lớn đang chiếu một bộ phim kinh điển cũ, đoán Thích Trường An chắc đang nghiền ngẫm diễn xuất, nên Từ Lạc Dương không lên tiếng.

Rón rén đi tới, cậu sà vào lồng ngực Thích Trường An, sau đó tiến đến bên tai đối phương nhỏ giọng nói: *"Em về rồi nè!"*

Thích Trường An ôm người vào trong lồng ngực mình, rồi lại hôn lên đuôi mắt cậu, giọng rất dịu dàng: *"Ừm, cùng anh xem hết phim này không?"*

"Cùng xem cùng xem!" Tiếp đó, Từ Lạc Dương không nói thêm gì nữa, mà nghiêm túc xem phim. Đang xem, cậu chợt phát hiện, mình và Thích Trường An, vậy mà lại có loại cảm giác của lão phu phu?

Chắc chắn là ảo giác! Mới ở bên nhau chứ mấy, rõ ràng là kiểu nhiệt tình như lửa đốt cháy sa mạc!

Trong lòng cậu đang bung lụa, không biết đã tưởng tượng đến nơi nào rồi, mãi một lúc sau mới phát hiện ra người bên cạnh thay đổi tư thế. Một giây sau, bàn tay hơi lạnh của Thích Trường An vuốt ve gò má cậu, rồi trực tiếp cúi đầu hôn xuống.

Môi bị ngậm lấy, Từ Lạc Dương theo bản năng thả lỏng, kết quả bị đè xuống trên sô pha.

Tiếng nhạc cuối phim vang lên, giọng nữ lưu luyến hát tiếng Pháp, không khí giống như cũng biến thành mật ong vàng óng ánh, tản ra vị ngọt, Từ Lạc Dương có loại kích động muốn khiến thời gian dừng lại ngay tại khoảnh khắc này.

Lúc bài hát cuối phim kết thúc, nụ hôn này cũng kết thúc theo, giọng Thích Trường An hơi khàn khàn: *"Anh rất nhớ em."*

Từ Lạc Dương vẫn đang thở hổn hển, không đủ hơi để nói chuyện, cậu rủ mắt xuống: *"Rõ ràng… rõ ràng buổi sáng mới gặp mà."*

Thích Trường An cũng không giải thích, mà xuống khỏi sô pha, sau đó khom lưng trực tiếp bế người lên: *"Đi ăn tối thôi."*

Mông mình bị tay Thích Trường An nắm lấy, Từ Lạc Dương hơi xấu hổ, cậu cố gắng quên đi, dời sự chú ý đến chuyện quan trọng hơn: *"Bữa tối ăn gì?"*

Trong lúc nói chuyện, cứ như vậy bị bế đi mấy bước, Từ Lạc Dương lại bắt đầu lo lắng, mặc dù cậu không nặng, chỉ 60kg thôi, nhưng sức khỏe Thích Trường An không tốt, có khi nào đang đi rồi bế không nổi không nhỉ?

Lắc lắc đầu, Từ Lạc Dương tỏ ý, phải tin vào đại yêu quái!

"Anh đặt thức ăn ở club Tiêm Đính, có phật nhảy tường mà em thích ăn đó."

"Phật nhảy tường!" Chân Từ Lạc Dương kẹp chặt eo Thích Trường An, sau khi vui vẻ lại hơi nghi ngờ: *"Club Tiêm Đính không phải là rất kiên quyết không giao thức ăn ngoài ư?"* Tiếp đó bản thân cậu lại nghĩ thông suốt, chắc chắn là Thích Trường An lại dùng yêu lực!

Thấy cậu làm vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, Thích Trường An đoán được đại khái cậu đang nghĩ gì, anh không nhịn được cúi đầu cắn cắn môi trên của cậu: *"Náo Náo, đừng nghĩ lung tung."*

"Oh, được." Em đây là đang suy nghĩ có chứng có cứ mà.

Một mạch bế người tới bên cạnh bàn ăn, thả xuống trên ghế, Thích Trường An lại đi lấy dép và tất tới. Tiếp đó, anh nửa quỳ trên tấm thảm bện lông cừu dài nhạt màu, giơ tay nắm chân trái Từ Lạc Dương để lên trên đùi mình, cẩn thận giúp cậu mặc tất.

Từ Lạc Dương giật giật ngón chân, mặt hơi nóng lên, tùy tiện tìm đề tài để nói chuyện: *"Nhìn từ góc độ này, đường nét môi của Trường An anh thiệt là đẹp."*

"Ừm, không phải em mới hôn xong à."

"…" Bị trêu ghẹo rồi! Nhớ lại cảm giác trước đó bị đặt trên sô pha hôn môi, ngón tay chống trên ghế của Từ Lạc Dương hơi giật giật.

Thích Trường An mặc dép lên chân trái Từ Lạc Dương: *"Chân phải."*

Nghe lời đưa chân phải qua, Từ Lạc Dương lúng túng nói: *"Thật ra em tự mặc được, như thế này em hơi áp lực…"*

Thích Trường An nghe vậy, ngẩng đầu lên: *"Vậy Náo Náo phải nhanh tập thành thói quen đi mới được, vì về sau anh rất muốn chăm sóc cho em."*

Nhìn ánh mắt đối phương, Từ Lạc Dương không nhịn được lần thứ hai ngoảnh mặt qua chỗ khác —— thật sự quá quá quá phạm quy rồi!

Hơn 10h tối trời bỗng đổ mưa, mãi cho đến tận 0h, tiếng mưa rơi vẫn còn rất rõ ràng. Từ Lạc Dương nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, theo thói quen đem những việc đã xảy ra vào ban ngày sắp xếp lại ở trong đầu, không ngờ càng sắp xếp càng tỉnh táo.

Ôm chăn ngồi trên giường một lúc, cuối cùng Từ Lạc Dương vẫn mặc dép mở cửa phòng ngủ ra, đi đến căn phòng bên cạnh.

Thích Trường An cũng chưa ngủ, mà đang đọc sách. Thấy Từ Lạc Dương tới, anh kéo chăn của mình ra: *"Muốn ngủ chung hả?"*

Rõ ràng quan hệ đã trở nên thân mật hơn, nhưng so với trước lúc ở bên nhau, hai người lại càng thận trọng hơn một chút. Cho dù là ở khách sạn hay lúc đã về nhà, đều ăn ý mà ngủ riêng, tựa như đang kiềm chế tuân theo một giới hạn nào đó.

Từ Lạc Dương không lên tiếng, mà cởi dép bò lên giường, chui vào trong lồng ngực Thích Trường An, đọc sách cùng anh.

"Tiếng Latin? Vẫn là quyển sách lúc trước hả?" Cậu cẩn thận nhớ lại: *"Em còn nhớ rất rõ, lúc ở trong căn nhà mình thuê ở trấn Tần Lí, anh cũng đọc quyển này, bên cạnh còn để một quyển sách gốc tiếng Hy Lạp cổ nữa."*

Thích Trường An hôn lên đỉnh đầu cậu: *"Ừm, thơ ca trong quyển sách này viết rất hay."*

"Thơ ca ư?" Từ Lạc Dương nhớ lại nói: *"Nói chứ, trước đây lúc em học đại học, tiếng Latin cũng là môn học bắt buộc, cơ mà ngôn ngữ này đối với em mà nói thật sự quá khó, vậy nên giờ em gần như quên hết rồi."*

"Vậy anh đọc cho em nghe nhé?"

"Ừm!" Từ Lạc Dương gật đầu, tiếp đó, bên tai bèn vang lên giọng nói đầy từ tính của Thích Trường An, cậu hơi say mê nghĩ, hoàn toàn không cần phải đọc thơ, chỉ cần giọng nói của Thích Trường An, cũng đã là vần thơ tuyệt mỹ không thể với tới rồi.

Cơ mà rất nhanh, mí mắt Từ Lạc Dương bắt đầu trở nên nặng trĩu, cậu cố gắng muốn lên tinh thần, nhưng sự thật chứng minh, không thể thành công.

Nhận ra tiếng hít thở bên tai đã trở nên nhẹ nhàng, Thích Trường An khép sách lại, tắt đèn, ôm Từ Lạc Dương vào lòng, giọng rất thấp: *"Ngủ ngon, Náo Náo của anh."*

Ngày hôm sau lúc Từ Lạc Dương ngủ dậy, bên cạnh đã chẳng còn ai nữa, cậu gào lên một tiếng, rồi vội vã quay người gọi điện cho Thích Trường An, biết đối phương đã sắp lên máy bay, cậu kéo chăn: *"Tức quá! Tức đến biến hình! Tại sao lúc anh đi em lại không phát hiện chứ?"*

Giọng Thích Trường An mang theo ý cười: *"Lúc anh dậy, em nhắm mắt muốn dậy theo. Nhưng anh nói giờ trời còn chưa sáng, vẫn ngủ thêm được một lát, thế là thành công dỗ em ngủ tiếp."*

"…"

Từ Lạc Dương à, sao mày lại đáng thất vọng vậy hả? Dễ bị lừa quá đó!

Nằm trên giường gọi điện với Thích Trường An, mãi cho đến khi máy bay cất cánh, Từ Lạc Dương mới rời giường rửa mặt thay quần áo.

Trên người mặc một cái áo lửng màu lam xám khói, Từ Lạc Dương đi từ phòng ngủ tới cửa, bất chợt nhận ra căn nhà thật trống vắng. Cậu đứng ở cạnh cửa đổi giày, vừa đổi vừa nói: *"Hôm qua mới nói mình phải nhanh tập thành thói quen đi, nói rất thích chăm sóc mình… ngủ một giấc dậy, người đã chẳng thấy đâu!"*

Lẩm bẩm một lúc, chính Từ Lạc Dương lại không nhịn được mà mỉm cười. Nghĩ một chút, cậu nhanh chóng chạy đến trước bảng thông báo lịch trình hàng ngày, cầm giấy bút ra, nghiêm túc viết: *"Nhớ Thích tiên sinh lén lút trốn đi, không dẫn em cùng tới sân bay."*

Ở dưới cùng còn viết ngày và ký tên, Từ Lạc Dương còn dùng nam châm nhỏ màu xanh lam đính tờ giấy lên bảng nhắc nhở, lúc này mới thật sự ra khỏi cửa.

Thành phố S.

Sau khi Thích Trường An xuống máy bay, dẫn Lương Khưu đi một con đường đặc biệt, trực tiếp tới khách sạn Brighton ở trung tâm thành phố. Ở căn hộ cao cấp trên tầng cao nhất thay lại âu phục đặt làm riêng, Thích Trường An mang khuy măng sét lên: *"Tưởng Lăng Tỉ đã tới chưa?"*

Hai mươi giây sau, Lương Khưu trả lời: *"Theo lời giám đốc nói, thì mười một phút trước Tưởng Lăng Tỉ đã vào phòng riêng rồi."*

"Ừm, đi thôi."

Tưởng Lăng Tỉ ngồi trên ghế, xoay xoay ly rượu đỏ trong tay, cực kỳ kiên nhẫn, thỉnh thoảng mới liếc mắt nhìn đồng hồ ở trong góc.

Lúc kim giây chỉ về số "12", cửa phòng riêng cũng đồng thời bị mở ra, một người đàn ông vẻ mặt hơi nhợt nhạt đi vào. Tưởng Lăng Tỉ biết chính chủ đến, nên đứng dậy cười nói: *"Thích thiếu gia thật là đúng giờ!"*

Thích Trường An nhẹ gật đầu: *"Để Tưởng tổng đợi lâu rồi."*

Hai người ngồi đối diện nhau, Lương Khưu đứng ở phía sau Thích Trường An, im lặng giống như một cái bóng.

Tưởng Lăng Tỉ không quanh co lòng vòng, mà nói thẳng: *"Xin hỏi những điều lúc trước Thích thiếu gia nói, đều là thật ư?"*

"Ừ, là thật. Trên tay tôi đúng là đang cầm sổ sách riêng của Đới Tuyết Thanh, bao gồm những năm này Tưởng thị có người nào vẫn luôn lén lút giao dịch tiền bạc qua lại với ông ta, ông ta làm sao để móc nối quan hệ, ở Nam Mỹ xa xôi, cũng có thể biết rõ hướng đi của anh."

Tưởng Lăng Tỉ hơi thay đổi sắc mặt, rồi lại nhanh chóng che giấu vẻ mặt: *"Thích thiếu gia có điều kiện gì?"*

"Nam Mỹ cũng được, Châu Phi cũng được, để ông ta lúc còn sống, đừng quay về nữa."

Trên mặt Tưởng Lăng Tỉ lộ ra chút bối rối: *"Tính ra trên mặt huyết thống, ông ấy cũng là chú của tôi, tôi không thể ——"* đối diện với ánh mắt lạnh nhạt của Thích Trường An, theo bản năng cảm thấy không thể dễ dàng đắc tội với đối phương, lời vốn muốn nói ra miệng liền dừng lại, Tưởng Lăng Tỉ không làm bộ làm tịch nữa: *"Mục tiêu của tôi và Thích thiếu gia giống nhau, hợp tác vui vẻ!"*

Một bên khác, sau khi ăn trưa xong, Từ Lạc Dương bèn tới studio Tinh Không của Vệ thị để ghi hình tiết mục. Cậu là khách mời đặc biệt của Tinh quang tú kỳ này, nhưng dựa theo kịch bản, nhiều nhất hai tiếng là có thể quay xong.

"Trước tiên chúng ta xem xem Lạc Dương rút được chủ đề gì nào," nam MC mở tấm thẻ bị gấp đôi lại ra, đọc chữ ở bên trên: *"Xin mời diễn lại đoạn phim ngắn được chiếu trên màn hình lớn."*

Nữ MC tiếp lời: *"Được rồi, bây giờ chúng tôi cũng hơi hồi hộp nè, người mà Lạc Dương phải diễn lại là ai nào? Mời nhìn lên màn hình lớn!"*

Khoảnh khắc màn hình lớn sáng lên, hàng ghế khán giả vang lên tiếng hét suýt chút nữa làm sập cả sân khấu, dần dần, tiếng la hét dần trở nên thống nhất, biến thành "Cổ Thành… Cổ Thành…" đều đặn.

Nam MC cố ý nói: *"Rốt cục là các bạn đang gọi ai vậy? Trên sân khấu của chúng ta cũng chẳng có người tên Cổ Thành."*

Âm thanh trong thính phòng lại càng lớn hơn.

Từ Lạc Dương ngồi trên ghế chân cao, quần bò mài ôm lấy đôi chân dài của cậu khiến nó căng lên nhìn rất đẹp, trong tay cậu cầm micro, cười nói: *"Xin lỗi, hôm nay chỉ có tui ở đây, chứ không có Trường An."*

Nữ MC cười tiếp lời: *"Xem ra tổ tiết mục của chúng ta nhất định phải cố gắng, tranh thủ một ngày nào đó mời cả Trường An và Lạc Dương tới chương trình của chúng ta mới được."* Nói xong, cô dùng tay ra hiệu: *"Giờ mời Lạc Dương chuẩn bị, tiến vào cửa ải này!"*

Trên màn hình lớn đang chiếu lại cảnh trong Bão tuyết , tiểu lưu manh A Hồi do Thích Trường An thủ vai đứng trên mái nhà, ánh tà dương chiếu xuống, chia toàn bộ trấn nhỏ thành hai vùng một sáng một tối, mà nơi A Hồi đứng, vừa vặn là ở chính giữa, ranh giới của sáng tối xen kẽ nhau.

Chính giữa sân khấu, Từ Lạc Dương dùng tư thế đứng hoàn toàn giống như thế, trong miệng thờ ơ nhai kẹo cao su, ngay cả tần suất nhai cũng đều hoàn toàn giống nhau.

Mà nhìn tà dương lặn về phía Tây, A Hồi trong phim giơ tay lên, Từ Lạc Dương trên sân khấu cùng giơ tay, hai người cùng khoảnh khắc đó, nói ra lời thoại giống nhau: *"Đây chính là ánh sáng."*

Tựa như thời không giao hòa.

Đèn trên sân khấu một lần nữa sáng lên, hai MC đi lên, đều vô cùng ngạc nhiên: *"Lạc Dương, tụi tôi có thể nhiều chuyện một chút không? Sao cậu có thể mô phỏng giống như thế! Làm phiền đạo diễn chiếu hình ảnh lên một chút! Đúng... các bạn khán giả nhìn kỹ nhé, ngay cả độ cong của cánh tay Lạc Dương, cũng chẳng khác chút nào so với Thích Trường An ở trong phim luôn!"*

"Thật ra chỉ cần xem nhiều, thì sẽ rất dễ dàng nhớ kỹ," Từ Lạc Dương nhớ lại nói: *"Bộ phim Bão tuyết này, tui xem sắp hơn năm mươi lần rồi."*

MC và khán giả ở hiện trường đồng thời phát ra tiếng thán phục, nam MC cầm thẻ, giọng nói khoa trương: *"Không ngờ Lạc Dương của chúng ta, lại giấu kỹ chuyện là fan cuồng phim của Thích tiên sinh như vậy đó nha."*

Từ Lạc Dương gật đầu thừa nhận, nhìn hình ảnh đang dừng lại trên màn hình, cười nói: *"Tui rất thích phim của ảnh."* Tui càng thích ảnh hơn.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Nhớ nhung, chính là em ở cách anh 1151km

51. Chương 51: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Mốt

Quay xong chương trình, toàn bộ tinh thần của Từ Lạc Dương mất sạch trong vòng một giây, cậu ỉu xìu ngồi trong phòng trang điểm, Trịnh Đông ở bên cạnh cũng chẳng có tinh thần chút nào. Chuyên viên makeup Điền Nhã Nhã đang mở các dụng cụ mới, hơi ngạc nhiên hỏi: *"Anh Từ, anh Trịnh, sao trông hai người uể oải thế?"*

Từ Lạc Dương nằm nhoài trên bàn trang điểm: *"Thật không dám giấu em, hôn nay là ngày thế giới uể oải, cô bạn, muốn uể oải cùng tụi này không?"*

"..."

"Đừng để ý đến cậu ấy, cậu ấy đang ở trong tình trạng yêu xa, ở trên sân khấu lại mô phỏng nhân vật của Thích Trường An, có lẽ khơi gợi ra bệnh tương tư." Trịnh Đông uống một ngụm cà phê đen, thở dài: *"Còn anh là vì Husky nhà anh không để ý đến anh."*

Vừa nghe thấy câu này, Từ Lạc Dương rốt cục cũng tìm được chút tinh thần, cậu lập tức ngồi thẳng lại: *"Anh Trịnh, hóa ra anh cũng có ngày hôm nay!"*

Từ Lạc Dương chính là thể chất mèo không thèm đếm xỉa, chó không thèm quan tâm, cây cối không thèm để ý điển hình, đương nhiên, ngoại trừ hai trường hợp bị chó rượt lúc trước.

Trái lại Điền Nhã Nhã hơi lo lắng: *"Có phải bị ốm không? Giờ mùa xuân cũng đến rồi, vi khuẩn gì đó đều sinh sôi rất mạnh!"*

"Không bị ốm đâu, con Alaska mới tới ở nhà bên cạnh vừa nhìn nó một cái, nó liền vui vẻ theo sau, còn mỗi lần anh gọi tên nó, nó đều lạnh nhạt nằm sấp trên sàn nhà, giả bộ không nghe thấy."

Từ Lạc Dương ở bên cạnh nghiêm túc phân tích: *"Em nghĩ nó đang đến thời kỳ phản nghịch!"*

"Phản nghịch?"

"Đúng vậy! Đặt tên cho một con husky là Husky, thật chẳng có chút sáng tạo nào, có lẽ là nó đang kháng nghị, muốn anh đổi tên cho nó!"

Trịnh Đông nhíu mày: *"Ví dụ?"*

"Đẹp trai nhất giới chó? Tiểu King Kong vô song?"

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ, Điền Nhã Nhã cười đến mức tay đang cầm bông trang điểm cũng run lên.

Tẩy trang xong, điện thoại Từ Lạc Dương vang lên tiếng thông báo có cuộc gọi video, cậu tiện tay cầm qua, nhìn rõ tên hiển thị trên màn hình, lập tức sợ ngây người: *"Anh Trịnh anh Trịnh, anh mau tới nhìn giúp em xem, tên hiển thị trên màn hình là ai vậy?"*

Trịnh Đông đi tới nhìn, cũng bị khiếp sợ: *"Thiểm Thiểm? Cậu ấy từ Nam Cực về rồi hả?"* Diệp Thiểm Thiểm là một nghệ sĩ khác do anh dẫn dắt, lúc trước còn từ Nam Cực gửi về cho Từ Lạc Dương một khối băng.

"Đậu móa, người mất tích hơn nửa năm cuối cùng cũng về rồi!" Từ Lạc Dương vừa nói, vừa bắt máy. Hai giây sau, khuôn mặt của Diệp Thiểm Thiểm đã xuất hiện trên màn hình. Cậu ta mặc một cái áo len dệt màu trắng cổ chữ V, để lộ xương quai xanh, mái tóc đen tuyền hơi lộn xộn, đang cầm thìa kim loại ăn bánh ngọt.

Từ Lạc Dương nhìn chằm chằm bánh ngọt, lập tức cảm thấy đói bụng.

"Lạc Dương sao cậu gầy đi nhiều vậy? Có phải anh Trịnh lại không cho cậu ăn thịt không? Không sao, anh Diệp về rồi đây, về sau anh Diệp sẽ che chở cho cậu!" Diệp Thiểm Thiểm cách ống kính rất gần, nhưng nhan sắc chẳng bị giảm đi chút nào, nói xong, cậu ta chợt nhận ra còn một người đứng bên cạnh nữa, sững sờ mất mây giây mới chào hỏi: *"Anh Trịnh anh cũng ở đây ha!"*

"…."

Chú ý tới vẻ mặt một lời khó nói hết của Trịnh Đông, Từ Lạc Dương vội vàng đổi chủ đề: *"Anh từ Nam Cực về rồi hả? Lần này vậy mà lại đi lâu như vậy, hơn nửa năm trời chả có tin tức gì."*

"Về rồi về rồi, hôm nay vừa về tới nhà, đúng rồi, anh còn mang quà về cho cậu nữa đó!"

Nhớ tới viên gạch băng Nam Cực lần trước vượt hơn nửa vòng trái đất đưa đến trong tay mình, trong lòng Từ Lạc Dương có dự cảm không lành: *"Cái gì vậy?"*

Ống kính bắt đầu đong đưa liên tục, cuối cùng dừng trên một đống hộp ở trong góc, Diệp Thiểm Thiểm chìa tay mở một hộp trong số đó ra, giới thiệu: *"Trong này toàn là lông chim cánh cụt anh thu gom được đó!"*

"…."

"Một miếng nhỏ nhỏ này là san hô, anh tự lặn xuống đáy biển mò, có phải rất lợi hại không?" Tiếp đó, Diệp Thiểm Thiểm lại mở một hộp khác ra: *"Đây là răng của báo biển, tổng cộng có hai cái, cậu và anh Trịnh vừa vặn mỗi người một cái, nhưng hơi bị mòn rồi, hai người đừng ghét bỏ nha."*

Mất hai mươi phút, cuối cùng cũng giới thiệu hết những thứ ở trong mười mấy cái hộp, lúc này Diệp Thiểm Thiểm mới bắt đầu vào chủ đề chính: *"Lạc Dương, lâu như vậy rồi anh không về, có xuất hiện món ngon gì*

mới không?"

"*Có có có, em note lại hết rồi!"* Từ Lạc Dương lập tức chẳng ủ rủ nữa, mà bắt đầu hào hứng cùng Diệp Thiểm Thiểm thảo luận chủ đề mấy ngày tiếp theo nên đi ăn món nào, hoàn toàn quên mất Trịnh Đông còn đứng sau lưng cậu.

Lư Địch ngồi bên cạnh ăn hamburger, nhỏ giọng bàn bạc với Trịnh Đông: *"Thiểm Thiểm về rồi, cân nặng của anh Từ sắp không khống chế được nữa rồi."*

Trịnh Đông lại bắt đầu đau lòng tóc của mình —— một tên quỷ phiền phức đang ở trước mặt, một tên quỷ phiền phức khác cũng về rồi, đây là ý trời muốn anh hói đầu hả?

Thế là trong mấy ngày kế tiếp, Từ Lạc Dương rốt cục cũng phấn chấn, vừa có thời gian là lại cùng Diệp Thiểm Thiểm ra ngoài ăn đồ ngon, cuộc sống vô cùng thoải mái.

Buổi tối, hai người ngồi trong một nhà hàng riêng tư, cầm điện thoại cùng đánh Super Mario. Từ Lạc Dương thua liền bảy ván, trái tim bé nhỏ nứt ra, cậu dùng khuỷu tay chọc chọc Diệp Thiểm Thiểm: *"Thiểm Thiểm, tụi mình thương lượng đi, để tui thắng một lần được không?"*

Diệp Thiểm Thiểm cười cong cả mắt, lúm đồng tiền bên khóe miệng rất rõ ràng: *"Được, cậu kêu anh một tiếng anh Diệp anh sẽ đồng ý!"*

Không do dự, Từ Lạc Dương quả quyết từ chối: *"Vậy thì bỏ đi, lần sau tui sẽ bảo Trường An tới quyết chiến với anh!"*

"*Trường An? Thích Trường An hả?"* Diệp Thiểm Thiểm tò mò: *"Anh ở đó ngay cả mạng internet cũng không kết nối được, quay về mới phát hiện hóa ra cậu cũng là người có CP rồi!"*

Rõ ràng trong lòng vô cùng đắc ý, nhưng Từ Lạc Dương vẫn giả bộ rất bình tĩnh: *"Đúng, là ảnh đó,"* nói xong, cố gắng nhẫn nhịn suốt bốn ngày rốt cuộc vẫn không nén được, cậu để điện thoại xuống, nhỏ giọng nói: *"Thiểm Thiểm, tui muốn nói cho anh biết một tin tức quan trọng."*

Diệp Thiểm Thiểm thấy cậu tỏ vẻ nghiêm túc, trong lòng cũng hồi hộp theo, cậu ta sáp lại gần, giọng đè xuống rất thấp: *"Tin tức gì? Anh chắc chắn sẽ giúp cậu giữ bí mật!"*

Ho nhẹ mấy tiếng, Từ Lạc Dương không nhịn được mà mỉm cười, khẽ nói: *"Thích Trường An —— là bạn trai của tui!"*

Khoảnh khắc nói ra, trong lòng Từ Lạc Dương bắt đầu nổ đầy pháo hoa. Bởi vì Trịnh Đông đề nghị tạm thời giữ bí mật, đợi sau khi fan hoàn toàn chấp nhận sự sự tồn tại của 'Cổ Thành CP', rồi công khai chuyện yêu đương. Vậy nên trừ staff ở bên cạnh ra, chẳng ai biết cậu và Thích Trường An hẹn hò, bạn bè tốt trong showbiz tất cả cũng đều phải giấu.

Nhưng cái cảm giác này cũng chẳng dễ chịu gì, mỗi ngày Từ Lạc Dương đều muốn tuyên bố với toàn bộ thế giới, cậu và Thích Trường An đang yêu nhau. Nhưng hoàn cảnh bây giờ khiến cậu không thể không suy nghĩ nhiều, không thể không thận trọng hơn nữa —— cậu muốn chịu trách nhiệm cho chuyện của mình và Thích Trường An, cũng phải có trách nhiệm với fan xung quanh mình.

Diệp Thiểm Thiểm chớp chớp mắt, vài giây sau mới phản ứng kịp: *"Bạn trai cậu? Ah, vậy anh phải lấy thêm một cái răng báo biển cho cậu mới được! Hai cái lúc trước, chỉ đủ chia cho cậu và anh Trịnh thôi."*

Răng báo biển? Từ Lạc Dương nghĩ: *"Cũng đúng, cơ mà giờ ảnh đang ở thành phố S chưa về, ngày mai anh đưa cho tui cũng được."*

"Được!" Diệp Thiểm Thiểm gật đầu, rồi lại hỏi Từ Lạc Dương, giọng vẫn đè rất thấp: *"Cậu ta đối xử với cậu có tốt không? Cậu ở bên cậu ta có hạnh phúc không?"*

Nghe thấy câu hỏi của cậu ta, trong lòng Từ Lạc Dương giống như bị nhét vào một viên kẹo bông, cậu nghiêm túc trả lời: *"Ảnh đối xử với tui rất tốt rất tốt, ở bên ảnh mỗi ngày đều rất hạnh phúc, thậm chí tui còn mong, hết kiếp này, kiếp sau cũng có thể gặp lại ảnh nữa."*

Thật ra Diệp Thiểm Thiểm không hiểu lắm, cậu ta khổ sở tìm cách để mô tả: *"Có phải giống như kiểu anh đối với anh trai anh không?"*

Biết "Anh trai anh" trong miệng cậu ta là chỉ Cung Việt – người yêu của cậu ta, Từ Lạc Dương tự nhiên cảm thấy mình bị nhét một bát thức ăn cho chó, nhưng hình như cũng không sai: *"Ừm, chắc là gần giống vậy, tui hoàn toàn không chấp nhận được việc ảnh sẽ rời khỏi tui, chia tay tui, hoặc là thích người khác."*

Nghĩ tới đều sẽ nổ tung tại chỗ!

Diệp Thiểm Thiểm tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn cậu: *"Lạc Dương, dục vọng chiếm hữu của cậu mạnh thật nha!"*

"..."

Ăn một hạt lạc, Diệp Thiểm Thiểm chợt nhớ tới: *"Nhưng sao hai người lại biết nhau?"* Cậu ta cẩn thận nhớ lại: *"Anh nhớ hơn hai năm trước, tụi mình ăn xong đồ nướng đi ra, xe cậu đỗ trong bãi đỗ xe bị đâm phải, trên kính chắn gió có để lại một tấm danh thiếp, trên đó viết tên 'Thích Trường An', thế nhưng không phải cậu không đi tìm cậu ta sao?"*

"Đúng vậy, lúc đó tui còn rất ngạc nhiên, tui hóa ra thật sự gặp một người tên 'Thích Trường An'." Từ Lạc Dương cũng ăn một hạt lạc, nói tiếp: *"Năm ngoái đạo diễn Trương định quay một bộ phim mới, để tui và ảnh đóng hai nam chính, nên dần dần bắt đầu thân thiết."*

Tay Từ Lạc Dương từ từ bóc đậu phộng, bỏ qua một phần không nhắc đến —— sau khi lấy danh thiếp, bởi vì rất tò mò về người tên 'Thích Trường An' này, cậu bèn gửi tin nhắn liên lạc với đối phương, hẹn

xong thời gian và địa điểm gặp mặt.

Nhưng đợi tới lúc cậu ngụy trang kín mít, đến chỗ hẹn trước, lại phát hiện Thích Trường An hóa ra là yêu quái ẩn núp trong thế giới loài người, nên sợ hãi bỏ chạy.

Cậu nghĩ sau này sẽ chẳng gặp lại nhau nữa, không ngờ một năm sau, Thích Trường An chỉ bằng bộ phim Bão tuyết , giành được giải thưởng đến mức cầm nhũn cả tay, quét cảm giác tồn tại ——

Lúc nhận ra nam chính của bộ phim này là Thích Trường An, hộp cơm trong tay Từ Lạc Dương bị dọa rơi mất!

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, cửa phòng riêng bị đẩy ra, trên tay ông chủ bưng một cái khay lớn đi tới, thuần thục hét to: *"Đồ ăn —— lên ——"*

Dọn xong sáu món một canh, ông chủ nụ cười đầy mặt xoa xoa tay, từ trong túi cầm ra một tờ giấy trắng: *"Xin hỏi, có thể phiền hai vị ký tên lên đây không?"*

Ông ta hơi xấu hổ giải thích: "Tôi và vợ tôi rất thích xem Sơn Hà Y Cựu do hai người đóng cùng nhau, lúc phim chiếu, chúng tôi tới rạp xem rất nhiều lần."

"Đương nhiên có thể rồi!" Từ Lạc Dương nhận lấy giấy bút, nghiêm túc ký tên, còn cẩn thận viết năm chữ 'Chúc kinh doanh thuận lợi'. Diệp Thiểm Thiểm trong miệng ngậm mấy hạt đậu phộng, nhận lấy bút, cũng theo quy củ, ở phía dưới viết 'Chúc thân thể khỏe mạnh'.

Ông chủ rất vui vẻ: *"Hai người đợi chút, tôi có ủ mấy vò rượu hoa đào, giờ sẽ lấy cho hai người nếm thử!"*

Năm phút sau, hai người nhìn chằm chằm vò rượu đặt giữa bàn, liếc mắt nhìn nhau.

"Uống không?"

"Uống!"

Rượu hoa đào có vị tinh khiết, hương hoa ngào ngạt, hai người cậu một chén tôi một chén, hoàn toàn quên mất lời dặn trước đó của ông chủ: *"Nồng độ cồn hơi cao."*

Đến lúc sau, Diệp Thiểm Thiểm cầm đũa chọc cá diếc kho, ậm ờ nói: *"Em trai Trường An, hóa ra cậu thật sự tìm thấy Trường An của cậu rồi…"*

Từ Lạc Dương trước mắt hơi lắc lư, nhưng vẫn kiên trì gặm xương sườn: *"Ừ, tui cũng cảm thấy rất thần kỳ…."* Mắt nhìn chằm chằm đũa trong tay Diệp Thiểm Thiểm, cậu lại không nhịn được mà khoe

khoang: *"Trường An còn từng làm một đôi đũa khắc tên tui tặng cho tui đó!"*

Một giây sau, đủ thứ suy nghĩ lướt qua trong đầu, Từ Lạc Dương lại hỏi: *"Anh ở Nam Cực có lạnh không?"*

"Lạnh, lạnh lắm, lúc anh đi cạy gạch băng, suýt chút nữa bị gió thổi bay đi!"

"Nguy hiểm vậy luôn hả?" Từ Lạc Dương tay chống cằm: *"Thiểm Thiểm, anh biết thuật phân thân hả? Sao lại biến thành hai người rồi?"*

Diệp Thiểm Thiểm đã nằm sấp trên mặt bàn, ngón trỏ chọt điện thoại: *"Không được, anh khó chịu, anh muốn tìm anh trai anh tới đón anh…."*

Hai mươi phút sau, cửa phòng riêng mở ra, một người đàn ông mặc âu phục thủ công sẫm màu đi vào. Từ Lạc Dương nhận ra người tới là ai, bèn chào hỏi:*"Cung tiên sinh, anh tới đón Thiểm Thiểm à?"*

Nghe thấy lời Từ Lạc Dương nói, Diệp Thiểm Thiểm cố gắng nghiêng đầu sang, nhìn thấy Cung Việt bèn mỉm cười: *"Anh tới rồi?"* Nói xong, giọng nói bắt đầu tủi thân: *"Đầu em đau."* Cậu ta nói xong, còn thử muốn đứng lên.

Cung Việt bước nhanh tới, ôm người vào trong lòng, giọng nói dịu dàng: *"Khó chịu thì dựa vào anh."*

Diệp Thiểm Thiểm ngây ngốc gật đầu: *"Ừm, không muốn dựa, muốn ôm cơ!"*

"Được." Một lần nữa ôm người thật chặt, lúc này Cung Việt mới nhìn về phía Từ Lạc Dương rõ ràng cũng uống không ít: *"Cần tôi báo cho Trịnh Đông không?"*

Từ Lạc Dương lắc lắc đầu: *"Không cần đâu, cảm ơn Cung tiên sinh, anh dẫn Thiểm Thiểm về trước đi."*

Cung Việt nhìn Diệp Thiểm Thiểm đang cọ tới cọ lui trên người anh, dặn dò vệ sĩ đứng ở cửa: *"Cậu đứng ở cửa, chờ người đón Từ Lạc Dương tới rồi mới được về."*

Cửa phòng riêng bị đóng lại lần nữa, Từ Lạc Dương uống hết một chén rượu hoa đào cuối cùng còn dư lại, một mình ngồi trước bàn ăn, chợt cảm thấy hơi khó chịu.

Mặc dù biết mọi người đều là người trưởng thành, đều có chuyện mà mình phải làm, không cần mỗi ngày đều dính lấy nhau. Mỗi ngày lúc Từ Lạc Dương gọi điện cho Thích Trường An, biết đối phương rất bận, vậy nên cố gắng chỉ kể những chuyện vui vẻ, cũng sẽ không trò chuyện quá lâu.

Nhưng có lẽ vì uống rượu, khả năng tự chủ suy giảm, cũng có thể là nhìn thấy Cung Việt tới đón Diệp Thiểm Thiểm về, Từ Lạc Dương hơi không khống chế được tâm trạng của mình.

Nhìn chằm chằm hoa văn trên bát một lúc, Từ Lạc Dương cũng lấy điện thoại của mình ra, không để ý đến mấy cuộc gọi nhỡ trên màn hình, cậu trực tiếp bấm vào bàn phím gọi điện, không hề nghĩ ngợi gì, mà nhấn ra một dãy số.

Nhưng cậu cũng không nhấn nút gọi, chỉ nhìn chuỗi con số hiển hiện trên điện thoại di động, vờ như mình đang gọi điện thoại với Thích Trường An, nói đi nói lại mấy lần.

"Thiểm Thiểm được bạn trai ảnh đón về nhà rồi, anh Trường An chừng nào anh mới tới đón em?"

Thích Trường An vội vàng từ thành phố S về, lại phát hiện trong nhà không có ai, gọi điện thoại cũng chẳng có ai nghe. Sau khi hỏi Trịnh Đông, biết vị trí của Từ Lạc Dương bèn vội vã chạy tới đây, anh đứng ở cửa phòng riêng, nghe thấy tiếng lẩm bẩm đầy tủi thân của Từ Lạc Dương, mệt mỏi tích lũy mấy ngày nay, vào một giây đó đều tan biến sạch sẽ.

Anh đóng cửa phòng riêng lại, đi tới, giọng nói nhẹ đến mức lo sẽ dọa đến đối phương: *"Lạc Dương, anh tới đón em về nhà."*

Từ Lạc Dương mê man trừng mắt nhìn chằm chằm điện thoại, rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn Thích Trường An mặc một cái áo khoác thật dài, phong trần mệt mỏi đứng trước mặt mình: *"Anh... lại dịch chuyển tức thời tới đón em hả?"*

Thích Trường An bất đắc dĩ thở dài: *"Không phải đã đồng ý với anh là không suy nghĩ lung tung nữa rồi sao?"*

"Vậy là anh bay đến hả?"

Thích Trường An từ bỏ, anh liếc mắt nhìn vò rượu nhỏ đã trống rỗng ở trên mặt bàn, hỏi cậu: *"Còn đứng lên được không?"*

"Đứng lên được! Em còn có thể múa một bộ Thái Cực Kiếm nữa!"

Giơ tay nâng người dậy, Thích Trường An kiên nhẫn thương lượng với cậu: *"Xe đỗ ở bên ngoài, anh dẫn em về, được không?"*

"Được nhiên là được!" Lúc này, Từ Lạc Dương nói chuyện còn khá rõ ràng, cũng không say lắm, chỉ là suy nghĩ hơi đứt đoạn, lá gan cũng lớn hơn bình thường nhiều. Đến chỗ dừng xe, nhận ra xung quanh không có người, cậu bèn kéo ống tay áo Thích Trường An: *"Anh Trường An."*

"Hửm?"

Mắt Từ Lạc Dương rất sáng, mềm giọng nói: *"Em uống rất nhiều rượu, môi rất nóng, anh phải hôn một*

cái thì mới hạ nhiệt được!"

Mặc dù đã là nửa đêm, xung quanh không có ai, nhưng ở bên ngoài không an toàn, Thích Trường An kiên nhẫn dỗ dành cậu: *"Về nhà rồi hạ nhiệt nhé, được không?"*

Từ Lạc Dương giở trò: *"Không được, bây giờ luôn cơ, nếu không… nếu không em sẽ không về đâu!"* Nói xong, cậu còn duỗi ngón út ra, câu lấy ngón tay Thích Trường An nhẹ nhàng lắc lắc.

Từ trên ngón tay truyền đến cảm giác ngưa ngứa không ngừng lan ra, màu sắc trong mắt Thích Trường An càng ngày càng đậm, ở thành phố S, mỗi ngày anh đều che cái ô do Từ Lạc Dương ký tên, nỗi nhớ trong lòng giống như sắp phát điên.

Với cả, anh chưa bao giờ nhẫn tâm từ chối yêu cầu của Từ Lạc Dương.

Kéo người đi tới góc tường khuất sáng, trong ánh mắt ngạc nhiên của Từ Lạc Dương, Thích Trường An cởi áo khoác của mình ra, dùng áo che mặt và hơn nửa thân thể của hai người. Sau đó vội vàng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi nóng bỏng của Từ Lạc Dương.

Mùi thơm ngào ngạt của rượu hoa đào vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, được nhiệt độ cơ thể đun nóng, xoay tròn giữa môi và răng, hô hấp nóng rực như muốn hòa tan cả hai người.

Rõ ràng chỉ tách ra chưa tới năm ngày, nhưng giống như đã dài cả 500 năm.

Từ Lạc Dương thả lỏng dựa vào tường xi-măng phía sau, hai tay vòng lấy cổ Thích Trường An, đầu lưỡi chuyển động theo anh. Cảm nhận được bàn tay hơi mát mẻ của Thích Trường An từ vạt áo luồn vào trong áo, phủ lên cái eo mẫn cảm của mình, cậu theo bản năng nhẹ run rẩy, khóe môi để lộ ra chút âm thanh.

Giống như bị đánh thức, đầu lưỡi Thích Trường An lui ra khỏi miệng Từ Lạc Dương, anh vỗ về ôm người vào trong lồng ngực, nhẹ hôn lên tóc mai cậu: *"Náo Náo ngoan, cùng anh về nhà được không?"*

Từ Lạc Dương bị hôn đến run chân không ầm ĩ nữa, mà gật đầu: *"Được, về nhà xem phim cùng Thích Thích."*

Cơ mà Từ Lạc Dương luôn rớt mạng ở thời điểm mấu chốt, lúc cậu được Thích Trường An nửa dìu nửa ôm vào cửa, đã hoàn toàn ngủ mất.

Thích Trường An giúp cậu thay quần áo, dùng khăn ướt lau mặt và tay, thậm chí còn bưng một chậu nước qua, giúp cậu rửa sạch chân, rồi mới thả Từ Lạc Dương xuống giường, đắp kín chăn.

Cẩn thận đóng cửa phòng ngủ lại, Thích Trường An mệt mỏi nặn nặn ấn đường, định đi lấy nước uống. Đi được mấy bước, anh bèn dừng lại, nhìn mấy tờ note màu trắng dùng nam châm nhỏ ghim trên bảng thông

báo lịch trình hằng ngày, trên đó đều là chữ viết của Từ Lạc Dương.

"Nhớ Thích tiên sinh lén trốn đi, không dẫn em cùng tới sân bay. Ngày 27 tháng 3, buổi sáng, Từ Lạc Dương."

"Dự báo thời tiết nói, thành phố S vẫn đang mưa, anh có che ô không? Ngày 27 tháng 3, buổi tối, Từ Lạc Dương."

"Hôm nay phải đi quay quảng cáo, dậy trễ, tối qua mơ thấy anh, không muốn từ trong mơ tỉnh dậy. Ngày 28 tháng 3, sáng sớm, Từ Lạc Dương."

"Mệt quá, tiêu chuẩn của đạo diễn kia đánh giá 1 sao! Tính tình 1 sao! Tạo hình 1 sao! Khái niệm về thời gian cũng 1 sao! Khiến em chẳng thể nào kiềm chế được mà giận 5 phút! Cơ mà, nghĩ đến anh em lại thấy vui. Ngày 29 tháng 3, rạng sáng, Từ Lạc Dương."

"Đồ ở đó anh ăn có quen không? Tâm trạng có tốt không? Ngủ có ngon không? Có lạnh không? Liệu có mệt quá không? Công việc có bận không? Nhớ em không? Trường An, em rất nhớ anh. Ngày 30 tháng 3, rạng sáng, Từ Lạc Dương."

"Chào buổi sáng, em lại sắp bị muộn rồi! QAQ ngày 31 tháng 3, trời vừa sáng, Từ Lạc Dương."

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Trước khi uống chén rượu hoa đào thứ nhất, dựng một lá cờ: tui chắc chắn sẽ không uống say giống lần trước!

Ngày cuối cùng của năm cũ, tặng mọi người 2 chương đọc cho vui. Lại một năm mới đến nữa rồi, hy vọng mọi người đều vui vẻ, khỏe mạnh, thành công. Cảm ơn mọi người vì vẫn ủng hộ truyện của một đứa edit dở như tui, mặc dù tui edit rất lâu vì còn bận đi làm nhưng cũng lết được hơn một nửa bộ này rồi. Năm mới cũng vẫn ủng hộ tui để edit thêm nhiều bộ cho mọi người đọc nhé.

52. Chương 52: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Hai

Thích Trường An đứng trước bảng thông báo lịch trình hằng ngày, xem đi xem lại lời nhắn trên đó rất nhiều lần, cuối cùng, anh giơ tay lên, dùng đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve từng chữ một, mỉm cười.

Hóa ra mỗi lần anh bung dù, người mà anh nhớ nhung cũng đang nhớ anh. Buổi tối lúc nhớ một người đến không ngủ được, người kia cũng đang vì anh mà trằn trọc trở mình.

Ngoài cửa sổ trời lại bắt đầu đổ mưa, tiếng mưa rơi tí tách tí tách. Thích Trường An cầm giấy và bút, muốn viết gì đó, nhưng ngòi bút đặt ở trên giấy, rất lâu sau cũng chẳng viết được nét đầu tiên.

Lúc Từ Lạc Dương mở cửa phòng ngủ đi ra thì nhìn thấy cảnh tượng này. Cậu vốn cũng không say lắm, ở trên xe ngủ một giấc cũng tỉnh rượu được một nửa rồi. Ban nãy bị tiếng mưa rơi đánh thức, nhớ lại người tới đón mình về nhà hình như là Thích Trường An, bèn vội vã vén chăn xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ tìm người, cậu cứ lo hồi ức mơ hồ trước đó là ảo giác của mình.

Thật sự không phải!

Nhưng lúc nhận ra Thích Trường An đang nhìn mấy tờ giấy cậu ghim trên bảng nhắc nhở lịch trình hằng ngày, Từ Lạc Dương chợt cảm thấy không khỏe, nên vội vàng chạy tới. Vừa đối diện với đôi mắt của Thích Trường An, cậu lại xấu hổ: *"Anh thấy rồi hả, em… em chỉ tùy tiện viết vậy thôi!"* Ánh mắt cậu nhìn loạn: *"Không phải anh nói mai mới về ư? Em vốn định sáng sớm mai sẽ giấu hết mấy tờ giấy này đi."*

Càng nói giọng càng nhỏ lại, Từ Lạc Dương ở trong lòng cảm thán, mình đúng là càng ngày càng không có tiền đồ!

"Anh cũng định viết một tờ giấy cho em." Thích Trường An chú ý tới vành tai ửng đỏ của cậu, ý cười càng thêm sâu: *"Giờ em tỉnh rồi, anh sẽ trực tiếp nói cho em nghe."*

Từ Lạc Dương tỏ vẻ nghiêm túc gật đầu, trong mắt còn có chút chờ mong: *"Ừm, anh nói đi."*

"Anh yêu em."

!!

Câu tỏ tình này đến quá đột ngột, Từ Lạc Dương chưa kịp chuẩn bị tâm lý, kết quả tim đập điên cuồng, tai nóng lên, ánh mắt càng dính vào trên người Thích Trường An, vào lúc chính bản thân không nhận ra, ý cười trong mắt cũng sắp tràn hết ra ngoài.

Giơ tay ôm người vào trong lồng ngực, Thích Trường An hôn lên vành tai nóng bỏng người của Từ Lạc Dương —— anh là ngôi sao ở trong vũ trụ tăm tối bôn ba qua không biết bao nhiêu năm ánh sáng, cuối cùng cũng gặp được em.

Từ Lạc Dương ở trong phòng tắm chậm rì rì tắm rửa, vừa tắm vừa cười, ảnh nói ảnh yêu tui, Trường An nói ảnh yêu tui rồi! Càng nghĩ càng thấy hạnh phúc, sự nôn nóng trong lòng cũng không kiềm chế được nữa, Từ Lạc Dương đưa tay tắt nước, vội vàng mặc đồ ngủ, vuốt mái tóc còn đang nhỏ nước, rồi đi gõ cửa phòng ngủ của Thích Trường An.

Vừa gõ cửa vừa xây dựng tâm lý cho bản thân —— tui có lý do cực kỳ chính đáng nhá!

Bên trong rất nhanh đã vang lên giọng nói của Thích Trường An: *"Vào đi."*

Vừa mới dứt lời, Thích Trường An đã nhìn thấy Từ Lạc Dương mở cửa, giơ máy sấy tóc đang cầm trong tay lên: *"Trường An, em gội đầu rồi."*

Thích Trường An để sách trong tay xuống, từ trên giường ngồi dậy, vẫy tay với cậu: *"Ừm, lại đây, anh giúp em sấy khô."*

"Tới đây tới đây!" Từ Lạc Dương vui vẻ ngồi xuống bên mép giường, dựa lưng vào lồng ngực Thích Trường An, hơi nóng của máy sấy tóc tản ra trên đầu, được vuốt lông thật sự rất thoải mái. Cậu khép hờ mắt, hỏi Thích Trường An: *"Em muốn ngủ cùng anh, được không?"*

Tay đang vuốt tóc của Thích Trường An dừng lại, sau đó lại giống như không có gì xảy ra mà tiếp tục động tác trên tay: *"Được."*

Từ Lạc Dương lần nữa ngồi lại ngay ngắn: *"Sáng ngày mai em phải đi quay một video, đi rất sớm, anh ở nhà phải nghỉ ngơi thật tốt, ngủ thêm một chút nhá."* Biết Thích Trường An để có thể sớm quay về, chắc chắn là đã đánh đổi cả thời gian ngủ, cậu lại dùng tay vỗ vỗ đùi Thích Trường An: *"Có thể cố gắng mơ thấy em!"*

Thích Trường An mỉm cười gật đầu: *"Được, anh sẽ cố gắng."*

Từ Lạc Dương lại nhắc đến chuyện hôm nay: *"Thiểm Thiểm từ Nam Cực về, mấy ngày nay bữa tối em đều giải quyết cùng ảnh!"* Đang nói, cậu không nhịn được mà mỉm cười: *"Anh không biết đâu, ảnh ăn giỏi lắm, đúng là dạ dày không đáy! Em nghĩ có lẽ ở Nam Cực ảnh thèm ăn lắm, ảnh kêu ảnh ở đó, ngày nào cũng ăn canh cải trắng và rau xà lách, hơn nửa năm cũng chưa từng đổi thực đơn…"*

Nghe cậu nhắc đến bạn thân bằng giọng điệu rất thân thiết, Thích Trường An chợt nhận ra, trong lòng anh đã chẳng còn loại lo lắng và đố kỵ lúc đầu nữa, mãnh thú bị giam trong lòng từng ngày từng ngày đều được vỗ về, thậm chí còn có thể bình tĩnh hòa nhã nói: *"Sukiyaki lần trước em dẫn anh đi ăn cũng rất ngon."*

"Đúng ha, vậy lần sau em sẽ dẫn Thiểm Thiểm đi ăn!" Tóc khô rồi, Từ Lạc Dương giơ tay vuốt vuốt, rồi lại hỏi: *"Vậy Trường An, anh có muốn đi cùng không?"*

"Không cần đâu, nếu như em lại uống say, thì anh sẽ tới đón em."

Từ Lạc Dương giơ tay thề: *"Không đâu không đâu, tuyệt đối sẽ không có lần thứ ba nữa!"* Nói xong, cậu lại chống hai tay lên vai Thích Trường An: *"Thích tiên sinh nhanh ngủ đi, muộn rồi!"* Chỉ hơi dùng sức, hai người đã ngã nằm xuống giường.

Khoảng cách quá gần, hai bên đều có thể cảm nhận được sự biến hóa trên cơ thể đối phương. Khoảnh khắc này, trong đầu Từ Lạc Dương nhớ lại mấy chữ lớn: "THIÊN LÔI CÂU ĐỊA HỎA!" tiếp đó là "TIỂU BIỆT THẮNG TÂN HÔN!", sau cùng là "CỦI KHÔ BỐC LỬA!". Còn chưa làm gì cả, chỉ dựa vào trí tưởng tượng, Từ Lạc Dương đã lần thứ hai tự làm tim mình đập nhanh hơn.

Nhưng lại chẳng giống như cậu dự đoán, Thích Trường An chỉ đưa tay kéo chăn qua, đắp lên người của cả hai, rồi hôn lên chóp mũi cậu: "Náo Náo ngủ ngon, nhanh ngủ đi, không phải ngày mai phải dậy sớm đi làm sao?"

Tắt đèn, trong phòng rất nhanh đã tối lại. Từ Lạc Dương do dự một lát, rồi trực tiếp duỗi tay ra, đụng lên nơi đang nổi lên phản ứng rõ nhất trên người Thích Trường An, thẳng thắn nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Rõ ràng anh muốn em, sao lại giả bộ không muốn?"

Thích Trường An không lên tiếng.

Sự im lặng lan ra, Từ Lạc Dương cũng chẳng nói gì, mười mấy giây sau, cậu tới gần hôn lên khóe môi Thích Trường An, giọng nói mang theo ý cười: *"Nếu anh không muốn nói, thì em sẽ không hỏi."* Cậu nghĩ chắc Thích Trường An có nỗi khổ tâm trong lòng khó nói ra, thế là lại đến gần hôn thêm một cái: *"Không sao, ngày nào đó anh muốn nói, thì hãy nói cho em biết, được không?"*

Thích Trường An siết cánh tay, ôm thật chặt người vào trong lồng ngực: *"Ừm, được."*

Từ Lạc Dương mơ hồ nhận ra một chút kiềm nén trong giọng nói của đối phương, cậu suy nghĩ một lát, quyết định không truy hỏi, mà đổi đề tài: *"Trường An."*

"Hả?"

"Sau này tụi mình đừng chia phòng ngủ nữa, mà ngủ chung giường luôn, được không?" Đầu ngón tay Từ Lạc Dương vô thức vẽ lên lòng bàn tay Thích Trường An, giải thích: *"Mấy ngày nay em vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện này, anh xem công việc của tụi mình bận rộn như vậy, lịch trình lại toàn sắp xếp lệch nhau, chớp mắt một cái đã phải yêu xa, đã mấy ngày rồi không được gặp nhau. Nếu như chia phòng ở, thật sự cũng chỉ có thể nói với nhau được mấy câu trước khi đi ngủ thôi."*

Thích Trường An nắm chặt ngón tay cậu, cảm thấy trái tim mềm đến nát bét: *"Được, sau này anh và Náo Náo sẽ ngủ chung với nhau."*

Từ Lạc Dương mỉm cười, khoa trương hôn anh một cái, giọng nói trong bóng tối vô cùng rõ ràng: *"Vậy Thích tiên sinh ngủ ngon!"*

Thích Trường An cũng nhẹ giọng chúc ngủ ngon, nhưng trong lòng lại đầy ý nghĩ chua chát, bỗng nhiên

anh cảm thấy mình đối xử với Từ Lạc Dương rất không công bằng —— lúc nãy anh từ chối như thế, chắc chắn sẽ khiến đối phương khổ sở.

Lúc này, Từ Lạc Dương ở trong lồng ngực anh nhúc nhích, sau đó tiến đến bên tai anh, giống như đang nói thầm: *"Em muốn nói với Trường An rằng, đừng suy nghĩ lung tung, đừng ép bản thân mình, anh thật sự đã rất tốt rất tốt rồi!"*

Thích Trường An không nói thêm gì nữa, chỉ lần nữa ôm thật chặt Từ Lạc Dương vào lòng.

Sáng hôm sau, lúc Thích Trường An tỉnh lại, trong nhà chỉ còn lại một mình anh. Từ trên giường ngồi dậy, bèn nhìn thấy trên đầu giường có dán một tờ note, trên đó là chữ viết hơi mất trật tự: *"Thích tiên sinh yêu dấu của em, ăn sáng! Uống thuốc! Em sắp bị muộn rồi a a a a!"*

Nắm tờ giấy ở trong tay, Thích Trường An tới phòng bếp trước, quả nhiên nhìn thấy trên kệ bếp có đặt một phần bữa sáng —— trứng gà rán thành hình trái tim, cùng một bát cháo nhỏ tốt cho dạ dày, chỉ cần làm nóng là có thể ăn được, bên cạnh là ly nước và lọ thuốc.

Thích Trường An đứng tại chỗ, siết chặt tờ note trong lòng bàn tay —— Anh chưa từng cho rằng việc sống trên đời là một điều tuyệt vời. Nhưng vì em, anh hy vọng còn có kiếp sau.

Một bên khác, nhân lúc đạo diễn đang chạy thử thiết bị, Từ Lạc Dương như không có chuyện gì xảy ra đi tới đứng bên cạnh Trịnh Đông, bưng ly uống nước, cũng không lên tiếng.

Trịnh Đông chia cho cậu một chút sự chú ý: *"Gây họa gì rồi?"*

Ồ? Ngay cả cái này mà cũng có thể nhìn ra được ư? Từ Lạc Dương sờ sờ mặt mình, hơi nghi ngờ, chẳng nhẽ trên mặt mình viết mấy chữ lớn "Em đã gây họa" ư?

Thấy Trịnh Đông nhìn sang, Từ Lạc Dương hắng giọng, nhìn xung quanh, sau đó hạ thấp giọng, tốc độ nói hơi nhanh: *"Anh Trịnh, có tin tức tối hôm qua em bị chụp ảnh gì đó không?"*

Vừa nghe thấy câu này, Trịnh Đông bèn híp mắt: *"Hôm qua không phải cậu đi ăn cùng Thiểm Thiểm hả?"* Nhớ lại buổi tối nhận được điện thoại của Thích Trường An, anh rất nhanh đã phản ứng lại: *"Thích Trường An về rồi hả?"*

"Ừm, về rồi." Nói xong, Từ Lạc Dương mỉm cười rất tươi sáng.

Trong lòng nhảy một cái, Trịnh Đông kéo người tới bên cạnh: *"Nói rõ xem nào, có khả năng bị chụp được cái gì?"*

Từ Lạc Dương nhìn trời, dồn khí đan điền: *"Hôn môi."*

"..."

Có lẽ là từ đầu đã chuẩn bị tâm lý rất vững vàng, Trịnh Đông nhận ra trong lòng mình vậy mà lại chẳng chấn động chút nào: *"Tình hình lúc đó như thế nào? Nói anh nghe xem."*

"Thời gian là rạng sáng, địa điểm là một nhà hàng tư nhân, nhân vật là em và Trường An. Em uống... một chút rượu, Trường An tới đón em về. Không phải em với ảnh đã mấy ngày không gặp sao, ở bãi đỗ xe ngoài trời, em bèn lôi kéo ảnh... ừm." Nói xong, bản thân Từ Lạc Dương cũng cảm thấy, đúng là uống rượu vào là không chấp nhận được!

Nhận ra Trịnh Đông khí áp càng ngày càng thấp, cậu lại vội vã bổ sung: *"Nhưng mà lúc đó Trường An kéo em tới một góc tường, tối hù, còn dùng áo khoác che mặt với một nửa người nữa. Dựa theo góc độ đứng mà nói, ảnh hoàn toàn che khuất em rồi, nếu như xung quanh thật sự có người chụp trộm, chắc chỉ có thể chụp được phía sau lưng ảnh."*

Trong lòng Trịnh Đông thở phào nhẹ nhõm, rồi lại trừng Từ Lạc Dương: *"Ý thức đề phòng của cậu ấy mạnh hơn cậu nhiều, nếu không hôm nay cậu cứ chờ mà lên đầu trang đi!"*

Từ Lạc Dương sờ sờ mũi, biết mình thật sự sai rồi, nên khiêm tốn tiếp nhận ý kiến phê bình. Nhưng mà một lát sau, cậu vẫn không nhịn được nói: *"Em cũng cảm thấy Trường An rất lợi hại!"*

"..."

Cảm thấy nếu còn tán phét tiếp nữa chắc mình sẽ nổi khùng, Trịnh Đông nhanh chóng kết thúc chủ đề câu chuyện: *"Lần sau cẩn thận một chút, nếu như bị chụp được, quyền chủ động sẽ không ở trong tay chúng ta đâu. Còn nữa, ngày 3 lên đường tới Luân Đôn xem trình diễn thời trang, lúc đi phải chụp ảnh sân bay, Mục Lan đã phối bốn bộ đồ, sau khi kết thúc công việc ở đây, cậu tự tới chọn một bộ đi."*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Được."* Nói xong, lại tha thiết mong chờ nhìn Trịnh Đông.

"Được rồi được rồi, đạo diễn gọi kìa, đi nhanh đi!"

Xác định Trịnh Đông thật sự không tức giận, Từ Lạc Dương mới yên lòng: *"Vậy em đi nha!"*

Sáng ngày 3 tháng 4, Từ Lạc Dương chụp ảnh xong mới lên máy bay. Lần này cậu được một nhãn hàng hiệu mời tới xem bộ sưu tập xuân hè, còn ở bên đó chụp một trang bìa tạp chí, dự tính lịch trình sẽ mất năm ngày.

Trước khi đi, Từ Lạc Dương viết những việc cần nhớ cho Thích Trường An dài trọn một tờ a4, nhưng vẫn cảm thấy không yên tâm, đành phải trong lòng tự an ủi mình, đến lúc đó vẫn có thể gọi điện thoại gọi video, chắc sẽ chẳng có chuyện gì đâu.

Lúc này, cậu dừng lại ở chỗ ngồi bên cạnh mình, nhìn người ngồi ở chỗ bên cạnh, mắt không dám chớp một cái, chỉ sợ vừa chớp mắt, người trước mặt sẽ biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Khoang hạng nhất sắp xếp theo kiểu 121, ở giữa, tại vị trí mà hai ghế ngồi, có lắp đặt vách ngăn, nhưng giờ đã để xuống rồi. Khóe miệng Từ Lạc Dương chậm rãi lộ ra nụ cười, xác định xung quanh chẳng có ai, cậu mới mở miệng hỏi: *"Xin hỏi xưng hô như thế nào ạ?"*

"Tôi họ Thích, Thích Trường An."

"Tui tên Từ Lạc Dương, anh không cảm thấy tên tụi mình rất xứng đôi sao?"

"Xin lỗi, không thấy."

"Vậy, anh có thể đưa tay cho tui một lát được không?"

Để tờ báo trong tay xuống, Thích Trường An phối hợp đưa tay tới, sau đó bèn cảm giác được Từ Lạc Dương dùng đầu ngón tay viết xuống lòng bàn tay anh ba chữ, tiếp đó ngẩng đầu mỉm cười với anh, mặt mày trong veo.

Thích Trường An tỉnh bơ: *"Em viết cái gì vậy?"*

Từ Lạc Dương nghiêm túc viết lại lần nữa, sau khi viết xong nhận ra Thích Trường An vẫn bày ra vẻ mặt nghi ngờ như trước, cậu bèn kiên nhẫn viết lần thứ ba, từng nét từng nét đều viết rất chậm.

Viết xong nét cuối cùng, bèn chờ mong nhìn Thích Trường An, rề rà mấy giây, Từ Lạc Dương mới chợt phản ứng lại, cậu tỏ vẻ không dám tin nói: *"Anh lại gài bẫy em!"*

Trở tay nắm chặt lấy tay Từ Lạc Dương, hơi dùng sức kéo người qua, Thích Trường An cắn đầu ngón tay ban nãy viết chữ của Từ Lạc Dương, khẽ mỉm cười nói: *"Ngoan, anh cũng yêu em."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tức quá đi! Sao lần nào cũng bị lừa thế chứ!

53. Chương 53: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Ba

Từ Lạc Dương vốn định tức giận trong ba phút, nhưng cậu lại chẳng kiên trì được ba giây. Ngồi vào vị trí, cậu nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không thể dung túng thói quen xấu như vậy được —— nếu không thì nó sẽ báo trước cho việc sau này mình chắc chắn sẽ thường xuyên bị Thích Trường An ghẹo, vậy nên nhất định không được bỏ qua như vậy!

Nhưng cậu lại chẳng giận Thích Trường An nổi, Từ Lạc Dương phân vân, cuối cùng dứt khoát bắt chước Thích Trường An, há miệng cắn cổ tay đối phương.

Tay Thích Trường An rất đẹp, phần xương chỗ cổ tay nhô lên rõ ràng, da rất trắng, có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh ở dưới da, có loại vẻ đẹp mỏng manh yếu đuối, cái này khiến cho lúc Từ Lạc Dương cắn cũng chẳng dám dùng sức.

Sau khi nhả ra, tựa như bị mê hoặc, cậu lại không kiềm chế được, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm chỗ nhô lên ở xương cổ tay, ở trên đó để lại vệt nước ướt át.

Nhận ra lòng bàn tay Thích Trường An hình như hơi nóng lên,Từ Lạc Dương bỗng nhiên lấy lại tinh thần, cảm thấy hành động này của mình hơi mờ ám, nên vội vã buông tay ra, nói chuyện cũng trở nên lắp ba lắp bắp: *"Em —— đúng rồi, em tức giận đến biến hình rồi! Thích tiên sinh, anh suy nghĩ xem phải dỗ dành em như thế nào đi!"*

Thích Trường An dựa vào lưng ghế mỉm cười, ánh nắng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ máy bay chiếu vào, khiến toàn bộ ý lạnh trên đuôi mắt anh đều hóa thành xuân thủy. Anh gật đầu, nghiêm túc hỏi Từ Lạc Dương: *"Cho anh hỏi, có phương án nào để lựa chọn không?"*

Từ Lạc Dương tỏ vẻ ngạc nhiên, giọng nói khoa trương: *"Ơ kìa ơ kìa, như vậy là không được nha, anh phải tự nghĩ ra mới được!"* Nói xong, cậu lại nghi ngờ nhìn hai bên, cảm thấy hơi kỳ lạ: *"Ghế ngồi trên khoang hạng nhất tỉ suất thấp như vậy ư? Đến giờ vẫn chưa có những người khác tới."*

Cậu vừa nói xong, thì nghe Thích Trường An trả lời: *"Khoang hạng nhất của chuyến bay này anh bao hết rồi."*

Từ Lạc Dương tiêu hóa mất mấy giây, vẫn cảm thấy rất vi diệu: *"Bao… bao hết rồi?"*

"Ừm, không muốn có người quấy rầy."

Từ Lạc Dương ở trong lòng tự động bổ sung đầy đủ câu nói này —— không muốn có người ở bên cạnh quấy rầy tụi mình ở chung. Thích Thích của tui thật sự quá ngọt ngào!

Không nhịn được kéo khóe miệng lên cười, tay trái Từ Lạc Dương hơi nắm lấy cổ tay Thích Trường An, không tự chủ được mà lắc lắc, giọng nói rất nhẹ: *"Không thể không nói, Thích tiên sinh rất đáng được khen ngợi!"*

Xác định không có người lên nữa, Từ Lạc Dương cũng nói chuyện hơi tùy ý hơn, cậu lại lên án: *"Trường An, kỹ năng diễn xuất của anh quá lừa người! Lúc trước em hoàn toàn không nhìn ra, anh chắc chắn muốn đi cùng em. Với cả, rõ ràng lúc em viết những việc cần chú ý dài như vậy, anh ở bên cạnh vẫn luôn rầu rĩ không vui, em còn tưởng rằng là vì anh không nỡ xa em."*

Kết quả, hóa ra tất cả chỉ là đang diễn thôi!

"Những việc cần chú ý anh vẫn luôn mang theo bên mình." Thích Trường An nắm ngược lại tay Từ Lạc Dương không buông, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve đốt ngón tay của cậu, nụ cười bên khóe miệng vẫn không biến mất: *"Ừm, muốn dành cho em một niềm vui bất ngờ, vậy nên đành phải rèn luyện kỹ năng diễn xuất một chút."*

"Được rồi, đúng là rất ngạc nhiên!" Từ Lạc Dương cười cong cả mắt, hoàn toàn quên mất chuyện mình muốn tức giận.

Hai người ở bên nhau, thời gian đều trôi qua cực kỳ nhanh. Lúc máy bay hạ cánh, Từ Lạc Dương ngáp một cái, trán theo bản năng cọ lên vai Thích Trường An, tay cũng siết chặt góc áo đối phương không buông: *"Sao nhanh như vậy đã đến rồi?"* Mắt vẫn chưa mở ra nổi.

Thích Trường An nhẹ nhàng giúp cậu chỉnh lại mái tóc có hơi rối loạn, rất tỉ mỉ: *"Đến rồi, đi thôi, xuống máy bay em phải bắt đầu làm việc rồi."*

Từ Lạc Dương cố gắng lên tinh thần, mấy giây sau, lại nằm nhoài lên người Thích Trường An: *"Thiệt là mong máy bay cứ bay về phía trước đừng dừng lại, nếu vậy thì có thể tiếp tục ở trong thế giới hai người cùng anh rồi."*

Nói xong, cậu lại thở dài: *"Cùng một hoàn cảnh là xung quanh thời thời khắc khắc đều đầy rẫy những ống kính, trước đây em đã tập thành thói quen rồi, cảm thấy đó là một phần của công việc, chẳng có gì ghê gớm cả. Nhưng sau khi ở bên anh, thì cảm thấy hơi nghẹt thở, bởi vì ở sau ống kính, em cũng chẳng thể tùy ý treo trên người anh như thế này được, cũng không thể muốn ôm anh là ôm anh được."*

Nói đến phần sau, mấy lời oán giận của Từ Lạc Dương cũng sắp biến thành sự thật rồi.

"Sau này không cần lo lắng nữa." Tiếp đó, Thích Trường An lại dỗ dành cậu: *"Xuống máy bay anh sẽ cùng em tới khách sạn, thu lưu anh một đêm, được không?"*

Từ Lạc Dương lập tức mặt mày hớn hở: *"Được được, đương nhiên là được rồi!"*

Quả nhiên, vừa xuống máy bay, Từ Lạc Dương liền bị staff vây xung quanh. Stylist Mục Lan đem tới một cái túi đeo chéo mang lên lưng cậu, đánh giá người từ trên xuống dưới, xác định không có vấn đề gì nữa, mới để nhiếp ảnh gia tới chụp hình.

Cùng lúc đó, ở trong nước đang là buổi tối, weibo của Từ Lạc Dương mới post ảnh sân bay lên, fan vẫn luôn chờ đợi tin tức bèn share cực kỳ nhanh, nhưng một lát sau, đã có fan mắt sắc phát hiện: *"Tui đang xuất hiện ảo giác hả? Người bên cạnh có phải Thích tiên sinh không vậy? Cầu xin giám định!"*

"—— Vậy chắc ảo giác tập thể rồi, bởi vì mị cũng thấy! Nhưng mà trong lịch trình của Thích tiên sinh, không phải là không có mục này ư? Ban nãy đi xem rồi, cũng không có thấy đăng ảnh chụp đi đường và ảnh sân bay!"

"—— A a a! Thích tiên sinh cầm gì trên tay vậy? Là ba lô màu đen cùng mũ và khẩu trang của Lạc Dương đó! [tranh ảnh]"

"—— Ây da trời ơi! Có phải tụi mình đã phát hiện ra bí mật khủng khiếp gì không! [sợ hãi.jpg]"

Đợi tới lúc Từ Lạc Dương ngồi trên xe, trèo lên weibo xem phản hồi của mấy bức hình, cũng bị hoảng sợ: *"Thời gian ngắn như thế, không biết ai lại có cảm hứng mãnh liệt mà viết được đoản văn hai ngàn chữ rồi!"*

Thích Trường An dựa người qua: *"Đoản văn hai ngàn chữ? Viết cái gì vậy?"*

Theo bản năng tắt màn hình điện thoại, vẻ mặt Từ Lạc Dương hơi không tự nhiên —— viết một màn máy bay play của cậu và Thích Trường An, mình bị ấy ấy đến quá thảm, thể lực không thể chống đỡ nổi, toàn thân mệt mỏi, vậy nên Thích Trường An mới giúp cậu cầm balo cầm khẩu trang cầm mắt kính.

Sao lại nghe có lý vậy chứ!

Cơ mà, nội dung vừa cao cấp vừa kịch liệt như vậy, đừng có cho Trường An xem thì hơn…

Thế là về sau, Từ Lạc Dương bèn nhận ra, khoảng thời gian vốn định tận dụng để cùng Trường An đi ăn mỹ thực hoàn toàn chả có, bảo là thả lỏng thoải mái một chút cũng đều là giả, chẳng khác gì trong nước cả, cậu vẫn cực kỳ bận rộn như trước!

Bởi vì cậu học đại học ở đây, tiếng anh chính là tiếng mẹ đẻ thứ hai, nên còn phải nhân tiện đảm nhận vai trò phiên dịch tạm thời. Hết tạp chí này đến tạp chí khác đến phỏng vấn viết bài, đến gặp nhà thiết kế và người phụ trách nhãn hàng, thử quần áo, sau ba ngày, đầu óc Từ Lạc Dương hoàn toàn choáng váng. Mãi đến lúc ngồi vào hội trường show, cậu mới lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm.

Sau khi ngồi vào đúng vị trí và tạo dáng xong, Từ Lạc Dương bèn bắt đầu thuần thục thả lỏng bản thân, nhân cơ hội kéo dãn thần kinh vẫn luôn căng thẳng của mình.

Nhưng lúc lơ đãng nhìn quanh, cậu chợt phát hiện, bộ quần áo đang được trình diễn trên sân khấu chữ T, Thích Trường An mà mặc chắc chắn sẽ rất đẹp! Bộ kia hình như cũng rất đẹp, cà-vạt cũng không tệ! Thế là đến phần sau, Từ Lạc Dương xem biểu diễn thời trang cực kỳ chăm chú, một lòng một dạ chọn quần áo

cho Thích Trường An.

Đợi sau khi kết thúc, lúc Trịnh Đông biết chỉ chớp mắt Từ Lạc Dương đã tiêu hết hơn hai triệu, trái tim vốn vững như bàn thạch cũng phải chấn động luôn.

"218 vạn, ba bộ quần áo, cậu đang dùng thực lực giải thích cái gì gọi là tiêu tiền như nước hả?" Trịnh Đông rất muốn lắc lắc vai Từ Lạc Dương, hỏi cậu, bản thân cậu vì sao không nỡ mặc đồ đắt tiền như vậy?

Lý do của Từ Lạc Dương vô cùng chính đáng: *"Trường An mặc đẹp!"* Hơn nữa cậu còn cảm thấy, đống áo quần này phối với Thích Trường An, còn hời cho tụi nó nữa. Nhưng nghĩ nếu nói ra câu này, có thể sẽ tăng thêm trị số tức giận của Trịnh Đông, nên cậu vẫn chọn nhịn lại không nói.

"..."

Nhìn ý cười rõ ràng trong mắt Từ Lạc Dương, Trịnh Đông cảm thấy, đây mới là cẩu lương kim cương chân chính!

Buổi chiều hôm sau, Trịnh Đông dẫn đoàn đội về nước trước, Từ Lạc Dương ở lại. Trong phòng của khách sạn do bên nhãn hàng đặt, cậu vừa thu dọn hành lý, vừa câu có câu không nói chuyện với Thích Trường An, rất ung dung.

"Giờ em vẫn còn có loại cảm giác kỳ diệu, anh Trịnh vậy mà thật sự đồng ý cho em nghỉ ba ngày! Cơ mà Trường An, lát nữa tụi mình đi đâu vậy, thật sự không thể nói trước sao?"

Phát hiện dưới thế tấn công bằng ánh mắt của mình, Thích Trường An vẫn giữ bí mật, Từ Lạc Dương thở một hơi thật dài, không thu dọn quần áo nữa, mà tỏ vẻ mất mát: *"Tình yêu thật là ngắn ngủi, nhanh như vậy mà anh đã không còn yêu em nữa rồi!"*

Bản lĩnh nắm vững lời thoại triệt để hiển hiện.

Thích Trường An bị vẻ mặt và giọng điệu của cậu chọc cười, anh ôm người qua, cúi đầu hôn lên khóe môi cậu, thỏa hiệp: *"Dẫn em tới nơi anh đã sống mười năm qua."*

Mắt Từ Lạc Dương trợn thật lớn —— hang ổ của yêu quái ư?

Hai giờ sau, xe dừng lại trước một trang viên nhỏ.

Từ Lạc Dương mở cửa xe, cẩn thận dẫm lên mặt đất —— hoa dại màu hồng đậm đua nhau nở, nối dài miên man ở dưới chân cậu, theo bãi cỏ kéo dài đến chân núi không xa lắm. Xung quanh không có dân cư, tiếng chim hót rõ ràng, bươm bướm như ẩn như hiện, ở phía xa xa còn có thể nhìn thấy một dòng sông nhỏ trong suốt hơi cạn chảy qua.

Bầu trời màu xanh lam giống như đã được gột rửa, áo sơ mi trắng trên người Thích Trường An dưới ánh mặt trời giống như đang phát sáng. Anh xắn tay áo lên đến khuỷu tay, mở cửa sắt mạ vàng chạm trổ hoa văn ra, cười hỏi Từ Lạc Dương: *"Không lại đây hả?"*

Lúc này Từ Lạc Dương mới lấy lại tinh thần, bước nhanh theo sau.

Từ cửa lớn đi vào là một con đường thẳng thắp, hai bên đường lát gạch đá, thảm cỏ được cắt tỉa rất ngay ngắn, tiếng nước từ đài phun nước bằng đá cẩm thạch róc ra róc rách, còn có mấy cây già lâu năm tươi tốt. Hoa phi yến và Lupinus mọc khắp nơi trong vườn hoa, cả bức tường xanh ngát. Mà ở phía xa xa, trên tường ngoài gạch màu đỏ của ngôi nhà nhỏ ba tầng, bò đầy dây leo màu xanh lục, chỉ lộ ra mấy khung cửa sổ màu trắng.

Thấy Thích Trường An lấy ra một cái chìa khóa hình thù kỳ lạ, mở cửa ngôi nhà nhỏ ra, Từ Lạc Dương hơi ngạc nhiên: *"Nơi này không có ai ở hả?"* Lẽ nào thảm cỏ ngay ngắn, cắt tỉa cành lá, đều dựa vào yêu lực ư?

"Có người ở đây chăm nom nhà cửa và cây cối, nhưng hai ngày nay anh muốn tới đây ở, vậy nên hôm qua bọn họ đã rời đi rồi."

Gật đầu, Từ Lạc Dương theo Thích Trường An vào nhà, phát hiện bên trong trang trí theo kiểu cổ điển. Tấm thảm lông cừu trải sàn cực lớn, cửa sổ sát đất trong suốt, trên tường đá có khắc phù điêu tinh xảo, đồ bạc hoa lệ, tất cả đều giống như đang xuyên không.

Thích Trường An bật đèn tường, vừa dẫn Từ Lạc Dương đi lên lầu, vừa nói: *"Trung học anh học trường nội trú, mỗi lần nghỉ hè, anh đều sẽ tự mình tới đây ở. Về sau đại học cũng vậy, kỳ nghỉ cơ bản đều sống ở đây."*

Nhớ lại bên ngoài là một đồng cỏ bao la, Từ Lạc Dương hỏi anh: *"Mình anh ở đây, sẽ không cảm thấy trống trải ư? Nếu như thời tiết giông bão, anh có sợ không?"*

Thích Trường An giơ tay vặn tay nắm cửa, mở cửa phòng ngủ ra, trong mắt lộ ra chút hoài niệm, tốc độ nói theo bản năng mà chậm lại: *"Anh không sợ đâu, hồi đó lúc anh chỉ cô độc một mình, mới có cảm giác an toàn."*

Anh mới chạy trốn khỏi giường bệnh, theo bản năng đề phòng mỗi một người ở bên cạnh, thần kinh luôn luôn căng thẳng, khiến mỗi phút mỗi giây, anh đều trải qua rất khó khăn.

Mà buổi tối mưa lớn, cả căn nhà giống như bị mưa gió ngăn trở, hoàn toàn tách biệt với thế gian. Thời điểm đó, anh mới có thể dung túng bản thân, hơi thả lỏng ngủ thiếp đi.

"Trường An?"

Nghe thấy giọng nói của Từ Lạc Dương, Thích Trường An nghiêng người sang, gần như theo bản năng mà

bật cười: *"Trong này là phòng ngủ của anh, buổi tối tụi mình cùng ở đây, được không?"*

Từ Lạc Dương gật đầu cười: *"Được!"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Trước đó có một khoảnh khắc, em không biết vì sao, nhưng em biết anh rất khổ sở.

Thích Thích của em, em ở đây.

54. Chương 54: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Tư

Hai người treo hết quần áo mang theo vào trong tủ quần áo, rồi cùng nhau xuống lầu tới phòng bếp. Người lúc trước trông nom căn nhà để lại rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, cơ mà Từ Lạc Dương nhìn đống đồ đến mù mịt, cậu vặn mấy đầu ngón tay đếm: *"Em biết nấu cà chua với trứng gà, còn biết nấu cháo, biết dùng nồi cơm điện nấu cơm!"*

Đếm như thế này, hình như mình biết nấu rất nhiều thứ nhỉ?

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Từ Lạc Dương, Thích Trường An vò tóc cậu: *"Vậy thì ăn cà chua và trứng gà nhé, anh giúp em rửa cà chua."*

Nửa giờ sau, cơm và đồ ăn được bưng lên bàn, Từ Lạc Dương chia đũa cho Thích Trường An, thấy anh nhìn món ăn trong đĩa cười, cậu tò mò: *"Sao anh lại cười vui vẻ thế?"*

"Anh nhớ tới lúc mới biết em ở trấn Tần Lí, em cũng nấu hai món này. Lúc đó anh đợi ở ngoài phòng bếp, còn nghiêm túc nghĩ xem nên khen em như thế nào."

Từ Lạc Dương xấu hổ nhìn qua hướng khác: *"Không dám giấu anh, lúc đó em xào trứng gà bị cháy mất năm lần, đều lặng lẽ ném vào trong thùng rác, không để anh nhìn thấy."*

"Thật ra thì anh cũng phát hiện ra rồi, lúc rửa chén thì nhìn thấy, nhưng lúc đó anh giả vờ không nhìn thấy."

Mắt hơi trợn lớn, Từ Lạc Dương lập tức dán mặt mình lên trên bàn, kêu rên: *"Em thật sự chẳng muốn biết cái chân tướng này một chút nào hết!"*

Em cũng cần mặt mũi mà!

Sau khi ăn trưa xong, hai người cùng đi ra ngoài tản bộ. Thời tiết tháng bốn rất đẹp, gió nhẹ ấm áp, Từ Lạc Dương nằm trên bãi cỏ không muốn đứng dậy, còn cố gắng kéo cả Thích Trường An nằm xuống, cùng nhau lãng phí thời gian.

Tiện tay hái một đóa hoa dại màu tím nhạt đưa cho Thích Trường An, Từ Lạc Dương ở dưới ánh mặt trời hơi híp mắt lại: *"Ban nãy em nhớ lại, ngày trước mỗi lần tâm tình thiếu nữ của mẹ em trỗi dậy, mỗi ngày đều xúi ba em qua đây mua lâu đài, kiểu tương tự như vầy nè, xung quanh trống trải, có núi có hồ có bãi cỏ. Vì để em ủng hộ bà thông qua nghị quyết gia đình, bà ấy còn cố ý về thuyết phục em, nói nếu như người một nhà chúng ta ở trong lâu đài, thì bà sẽ là hoàng hậu, em có thể giả làm hoàng tử, khi đó em vừa mới lên năm hai tiểu học."*

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó cha em một người cuồng nuông chiều vợ, thật sự dẫn mẹ em qua đây xem lâu đài, nhưng mà đắt quá, cuối cùng hai người mua một mô hình lâu đài trở về, cái loại mà mình phải tự tay ghép lại ấy."

Thích Trường An tay phải chống đầu, nằm nghiêng, tay trái giúp Từ Lạc Dương che đi ánh mặt trời hơi chói mắt: *"Vậy có phải bọn họ rất thất vọng không?"*

"Hoàn toàn không, mẹ em vừa quay về, bèn ôm em giả khóc, vừa khóc vừa nói 'Náo Náo của bổn cung ơi, mẫu hậu chẳng thể nào để con làm hoàng tử được, vậy nên, hóa đau thương thành sức mạnh, ghép cái mô hình lâu đài này lại là được rồi!'" Nói xong, Từ Lạc Dương bĩu môi: *"Cái mô hình lâu đài đó vô cùng phức tạp, nhưng lúc đó em quá ngoan, nên thật sự nghiêm túc ngồi ghép, mất nửa kỳ nghỉ hè mới ghép xong!"*

Cậu tổng kết lại: *"Đây mới là khó khăn của thời kỳ trưởng thành!"*

Thích Trường An ánh mắt rất sâu nhìn cậu một lúc, rồi cúi người hôn đuôi mắt đang cong lên của cậu, giọng rất nhẹ: *"Náo Náo."*

"Hửm?"

"Em có muốn biết… chuyện nhà anh không?"

Giữa hai người chợt yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng gió thổi qua.

Từ Lạc Dương chớp chớp mắt, ở bên nhau lâu như vậy rồi, cậu có thể nhận ra được Thích Trường An rất muốn giấu kín chuyện này, vậy nên mặc dù thỉnh thoảng cậu sẽ kể về chuyện của ba mẹ mình, nhưng chưa từng chủ động hỏi Thích Trường An.

Giờ Thích Trường An đột ngột nói như vậy, Từ Lạc Dương hơi do dự: *"Có thể hỏi ư?"*

Nói không tò mò là giả, có lúc cậu cũng sẽ thấp thỏm, nếu như người thân của Thích Trường An không thích cậu, ném vào mặt cậu một tấm séc trị giá năm trăm triệu bảo cậu rời xa Thích Trường An thì phải làm sao đây?

"Đương nhiên là được." Lúc Thích Trường An trả lời bốn chữ này, giọng anh hơi khàn, anh hít một hơi, rồi lại nói tiếp: *"Em muốn biết cái gì thì đều có thể hỏi anh."*

Từ lần trước, lúc Từ Lạc Dương hỏi anh 'Tại sao rõ ràng rất muốn cậu, nhưng lại giả bộ không muốn', Thích Trường An bèn nhận ra, có lẽ là theo bản năng, Từ Lạc Dương không nhắc tới chuyện về phương diện này nữa. Hai người mỗi ngày buổi tối đều ôm nhau cùng đi vào giấc ngủ, lúc rời giường sẽ trao nhau một nụ hôn chào buổi sáng, chẳng khác gì trước đây cả.

Nhưng Thích Trường An hiểu, mình không thể tiếp tục dựa vào sự dung túng của đối phương được, mặc dù Từ Lạc Dương biểu hiện ra không chú ý đến chuyện đó, không để chuyện đó ở trong lòng, nhưng em ấy chắc chắn sẽ suy nghĩ lung tung, sẽ thấy buồn.

Đây là vấn đề của anh, anh phải thử đi bước đầu tiên.

Chú ý đến tiếng hít thở không ổn định của Thích Trường An, Từ Lạc Dương cố gắng khiến giọng mình nghe thoải mái một chút, cậu thăm dò hỏi từ câu hỏi cơ bản nhất: *"Vậy Trường An anh... có người thân không?"*

"Có, anh có một anh trai, tên Thích Trường Ân."

Thích Trường Ân? Cảm thấy cái tên này nghe hơi quen, Từ Lạc Dương không suy nghĩ nhiều, mà hỏi tiếp: *"Giờ ảnh đang ở trong nước hả?"*

"Không, anh ấy vẫn luôn ở Montreal, ngoại trừ cần đi công tác, thì cơ bản sẽ không về." Thích Trường An hơi thả lỏng, nhưng một giây sau, anh lại nghe Từ Lạc Dương hỏi: *"Vậy ba mẹ của anh thì sao?"*

Ba mẹ.

Giống như ngòi nổ bị châm một mồi lửa nhỏ, khoảnh khắc nghe thấy hai từ này, nhịp tim Thích Trường An đột ngột tăng tốc, trước mắt anh giống như xuất hiện một vùng đầy máu, máu tươi từ trên mặt đất cuồn cuộn không ngừng tràn về phía này, rất nhanh đã tràn qua mu bàn chân anh, dường như muốn nhấn chìm anh.

Mà giây phút đó, ở trong mắt Từ Lạc Dương, sắc mặt Thích Trường An lập tức trở nên trắng bệch, giống như nhìn thấy cảnh tượng gì đó làm người ta sợ hãi, con ngươi của anh co rút, ngay cả trán cũng toát mồ hôi hột.

Trái tim hoảng sợ, Từ Lạc Dương vội vã ngồi dậy, theo bản năng ôm Thích Trường An vào lồng ngực, nhè nhẹ vỗ lưng đối phương, không ngừng vỗ về: *"Trường An… Trường An em không hỏi nữa, anh đừng suy nghĩ, đừng nghĩ nữa…."*

Nhận ra toàn thân Thích Trường An kéo căng, cả người đều hơi run rẩy, Từ Lạc Dương ngồi thẳng lại, hai tay nâng mặt đối phương lên, cố gắng làm cho giọng mình ổn định lại: *"Trường An, nhìn em này, nhìn vào mắt em đi."*

Lặp đi lặp lại nhiều lần, tầm mắt hai người mới giao nhau, Từ Lạc Dương cố gắng mỉm cười, giọng nói cực kỳ dịu dàng: *"Giờ anh chỉ nghĩ đến một mình em thôi được không? Em ở trước mặt anh, ban nãy tụi mình cùng ăn cơm, cùng nhau tản bộ, cùng nhau rửa chén… Chỉ nghĩ đến một mình em là đủ rồi, ngoài ra đừng nghĩ đến cái gì nữa cả…"*

Mỗi một giây đều trôi qua cực kỳ lâu, gần một phút, hô hấp của Thích Trường An mới dần dần ổn định lại, những giọt mồ hôi thấm ướt đẫm trên da anh, tròng mắt ánh lên vẻ tối đen như mực.

Từ Lạc Dương đưa tay nhẹ nhàng giúp anh sửa lại tóc, tiếp đó đến gần, dán lên đôi môi lạnh ngắt của đối phương: *"Được rồi, không sao nữa rồi, em đây, em đang ở đây."*

Thích Trường An tựa trán mình lên trán Từ Lạc Dương, cảm nhận thân nhiệt của đối phương, nhắm mắt lại, giọng anh khàn khàn: *"Xin lỗi em."*

Anh vẫn không thể nào làm được.

"Không cần xin lỗi đâu," Từ Lạc Dương lắc lắc đầu, nụ cười vừa ấm áp vừa rực rỡ: *"Em yêu anh, cho nên cũng yêu tất cả mọi điều về anh, tốt cũng được, xấu cũng được, đều ở trong phạm vi. Còn những bí mật nhỏ ấy, anh có thể tiếp tục cất giữ, không phải nói giữa người yêu cũng cần duy trì cảm giác thần bí, nếu không sẽ rất dễ đánh mất sức hấp dẫn sao? Anh làm được rồi đó!"*

Thích Trường An ánh mắt cực kỳ chăm chú nhìn Từ Lạc Dương, người mà anh yêu vẻ ngoài rất ưa nhìn, đường nét khuôn mặt không phải kiểu lạnh lùng như đao gọt búa bổ, mắt rất lớn, lông mi cũng rất dài, da trắng, còn thích cười nữa, nên cả người trông rất ấm áp nhu hòa, giống như một đốm lửa nhảy nhót.

Từ từ cúi người, Thích Trường An thành kính đặt một nụ hôn lên ấn đường Từ Lạc Dương.

May mắn biết bao, anh mới gặp được em.

Đến chạng vạng, trời bắt đầu đổ mưa, Từ Lạc Dương kéo Thích Trường An chạy về, vừa chạy vừa cười, lúc tới trong sân, quần áo hai người đều bị xối ướt. Lau nước mưa trên mặt, Từ Lạc Dương kéo cổ tay Thích Trường An: *"Đi đi đi, nhanh đi tắm rồi thay quần áo đi!"*

Đẩy Thích Trường An vào phòng tắm, Từ Lạc Dương cởi áo khoác ra, trên người chỉ mặc một cái áo len

dệt, trong tay cầm khăn tùy ý lau tóc. Lúc này, chuông điện thoại vang lên, cậu bắt máy, nói được mấy câu, bèn nhận ra giọng Trịnh Đông không bình tĩnh như ngày thường.

"Anh Trịnh, xảy ra chuyện gì rồi hả?" Ở trong đầu nhanh chóng xoay một vòng, Từ Lạc Dương xác định mình không gây họa, thế là thấp thỏm hỏi: *"Chẳng nhẽ anh muốn thu hồi ba ngày nghỉ của em? Em thật sự sẽ từ chối đó! Anh tuyệt đối đừng thử nhé!"*

Trịnh Đông tâm trạng tốt, nói thẳng đáp án: *"Anh vừa nhận được điện thoại, bên phía Stu, người ta đã quyết định chính thức ký hợp đồng để cậu làm người đại diện toàn cầu của bọn họ."*

Stu là một thương hiệu vô cùng xa xỉ trên thế giới, lần này, Từ Lạc Dương dùng thân phận ngôi sao nam duy nhất được nhãn hàng chính thức mời tới xem biểu diễn thời trang, nhưng cậu và Trịnh Đông ở phương diện này đều tương đối thận trọng, chẳng đặt hy vọng vào việc lấy được đại ngôn, vậy nên từ đầu tới cuối đều rất thoải mái.

Thế là, Từ Lạc Dương không hề chuẩn bị tâm lý, bị tin tức này dọa đến mức đánh rơi luôn khăn trong tay, cậu há há mồm, khó khăn phát ra âm thanh: *"Vậy mà lại chọn em ư?"*

"Anh cũng rất muốn hỏi chuyện này! Lúc trước cậu từng đại diện cho trang phục và nước hoa của Đoan Ninh, đồng hồ đeo tay và mắt kính của Cherisi, nhưng làm đại diện toàn cầu cho Stu, hàm lượng sức nặng hoàn toàn không phải cùng một cấp đâu, hơn nữa trước đó còn chẳng có chút xíu tin tức nào!"

"Đúng đúng đúng, thắc mắc của em và anh hoàn toàn giống nhau!"

"…" Trịnh Đông sắp xếp lại mạch suy nghĩ, hỏi cậu: *"Hôm qua sau khi kết thúc, không phải có tổ chức tiệc chúc mừng sao, cậu và Wilson tán gẫu những gì?"*

Wilson là giám đốc sáng tạo của Stu, đeo kính, để râu quai nón, Từ Lạc Dương cố gắng nhớ lại: *"Lúc đó sau khi chụp ảnh chung theo quy trình, ông ta bèn đưa cho em một ly Cocktail, đầu tiên là khen khẩu âm của em rất chuẩn, sau đó bắt đầu lan man tán gẫu. Từ chuyện thần thoại dân gian cho tới lý tưởng thiết kế, từ chuyện tranh cử tổng thống đến món ngon nông thôn xung quanh, còn tán dóc chuyện mấy môn tự chọn khiến em lo lắng hồi học đại học, cùng với những thứ ông ta đã trải qua lúc còn ở học viện phục trang La Mã nữa."*

"Còn gì nữa không?"

"Hết rồi," Từ Lạc Dương khẳng định: *"Sau đó ông ta bị người khác gọi đi, mãi cho đến khi tiệc kết thúc, em cũng chẳng có cơ hội tìm ông ta nói chuyện nữa."*

Bên Trịnh Đông truyền đến tiếng lật trang giấy: *"Anh điều tra rồi, một số từ chủ chốt trong những buổi thông báo của nhãn hàng Stu gần đây, một là tử vong và hồi sinh, một là phục sinh, một là hai mặt tích cực-tiêu cực của bản thân. Anh đoán, ông ta chọn cậu, có lẽ là liên quan đến những việc cậu đã trải qua từ năm 17 tuổi đến 19 tuổi bị phơi bày ra lúc trước."*

Nghĩ một lát, Trịnh Đông lại phân tích tiếp: *"Hai năm gần đây, trong tình hình lượng tiêu thụ đĩa nhạc khá suy thoái, lượng tiêu thụ album của cậu đều ổn định ở vị trí số 1, lực hút phòng vé trong nước đứng top 3 chắc chắn không thành vấn đề. Lúc trước nhờ cậu đại diện, đồng hồ đeo tay của Cherisi suýt chút nữa sold out, những phương diện này chắc ông ta cũng đã cân nhắc."*

Fan của Từ Lạc Dương chủ yếu là phụ nữ trẻ từ 20 đến 30 tuổi, khả năng liên kết và sức mua đều vô cùng mạnh mẽ.

Nhìn hạt mưa đánh vào cửa thủy tinh, Từ Lạc Dương nghĩ một chút rồi hỏi: *"Tin này bao giờ công bố?"*

"Giờ trong nước là 2h sáng, tin tức sẽ được công bố vào 7h sáng, còn năm tiếng nữa." Trịnh Đông đã hoàn toàn tỉnh táo lại: *"Cậu ở lại Luân Đôn thêm mấy ngày nữa đi, ngày mai anh sẽ qua, sau này cậu có thể một bước unlock hết mấy thương hiệu xa xỉ khác luôn không, chính là phải xem sức nặng quả cân lần này đó."*

Cúp điện thoại, Từ Lạc Dương nhặt khăn bị rơi dưới đất lên, tiện tay vứt điện thoại qua một bên, vui vẻ đứng tại chỗ nhảy nhót, nhảy xong cậu lại muốn đi gõ cửa phòng tắm, khó khăn lắm mới nhịn được cái kích động này xuống.

Cậu hít sâu mấy hơi, ép buộc bản thân mình phân tán sự chú ý, trong lúc vô ý, tầm mắt cậu bị sách ở trên giá sách hấp dẫn.

Rút một quyển trong đó ra, Từ Lạc Dương mới phát hiện là sách giáo khoa trung học của Thích Trường An, trên đó chi chít đầy ghi chép, vừa nhìn đã biết vô cùng chăm chỉ. Giữa trang sách còn kẹp mấy tờ giấy, chắc là bài tập trên lớp, trong năm đề chỉ sai có một đề.

Từ Lạc Dương xem đến mức say sưa, dường như chỉ xuyên qua những chữ viết này, là có thể nhìn thấy Thích Trường An thời niên thiếu, mặc đồng phục học sinh cắt may tinh tế —— áo khoác đồng phục sẫm màu, áo ghi-lê lông cừu, cà-vạt, ngồi trong lớp học nghiêm túc nghe giáo viên giảng bài, nói không chừng ngón tay còn linh hoạt xoay bút.

Đợi chút, trong lòng Từ Lạc Dương dấy lên một tia nghi hoặc, yêu quái cũng cần học lần lượt trung học đại học ư? Chẳng nhẽ để học tập tri thức của loài người, để hòa nhập vào xã hội loài người tốt hơn ư? Vậy chắc chắn là còn phải điều chỉnh vẻ bề ngoài theo tuổi tác của loài người nữa, thật là vất vả!

Từ Lạc Dương lại rút một quyển sách giao khoa ra, phát hiện chữ trên đó càng lưu loát và đẹp hơn lúc trước rất nhiều, cậu lại cảm thán ở trong lòng —— vì để ngụy trang được phẩm chất không ngừng trưởng thành và tiến bộ của nhân loại, Trường An thật sự rất dụng tâm!

Lúc này, tiếng bước chân quen thuộc đến gần, Từ Lạc Dương để sách xuống, chạy mấy bước qua, cả người trực tiếp nhào lên người Thích Trường An, quăng toàn bộ nghi ngờ trong lòng trước đó qua một bên, rồi lại kích động thông báo tin tức: *"Trường An Trường An, Wilson – giám đốc sáng tạo của Stu chọn em làm người đại diện toàn cầu rồi!"*

Từ Lạc Dương nhấn mạnh: *"Không phải đại ngôn đồng hồ đeo tay, cũng không phải đại ngôn trang phục, mà là đại ngôn toàn cầu đó!"*

"Chúc mừng Náo Náo," Thích Trường An cũng mỉm cười: *"Náo Náo của anh giỏi nhất."*

"Đương nhiên rồi!" Từ Lạc Dương hất hất cằm, nhưng rất nhanh lại bắt đầu ủ rũ: *"Ngày mai anh Trịnh sẽ qua đây, buồn quá đi, lại phải bắt đầu làm việc rồi."*

Thích Trường An an ủi cậu: *"Bây giờ sự nghiệp của em đang đi lên, chắc chắn phải bỏ tâm sức lên công việc nhiều hơn, anh cũng sẽ không biến mất, lúc em kết thúc công việc, là có thể nhìn thấy anh rồi."*

Từ Lạc Dương nhìn anh chằm chằm, vẻnh môi không nói gì.

"Vậy ngày mai anh đưa em tới đó nhé?"

Từ Lạc Dương tiếp tục nhìn chằm chằm.

"Anh sẽ tới tham ban, mang đồ ăn ngon tới cho em."

Từ Lạc Dương vẫn không nói lời nào.

Thích Trường An đành chịu: *"Anh đi cùng em, được chưa?"*

"Được được!" Từ Lạc Dương nắm chặt cánh tay một chút cũng không buông: *"Tự anh nói sẽ đi cùng em đấy nhé!"*

"Ừm, là anh nói."

Thích Trường An nghĩ, sau khi thông qua Dự luật không ăn cà rốt , liệu có thể thông qua Dự luật hạn chế số lần làm nũng không nhỉ?

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tui phải rèn luyện kỹ năng nấu nướng mới được, ví dụ như…. bánh cà chua trứng gà chẳng hạn?

55. Chương 55: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Lăm

Trong nước buổi sáng đúng 7h, các tài khoản chính thức của Stu liền thông qua các phương tiện tuyên bố tin tức đầu tiên: "Stu xin vui mừng tuyên bố, diễn viên và ca sĩ nổi tiếng Từ Lạc Dương sẽ trở thành người đại diện toàn cầu mới của thương hiệu."

Tin tức này vừa công bố, giới thời trang trong nước liền chấn động, ngay sau đó, #Từ_Lạc_Dương_Stu# rất nhanh đã được đẩy lên top hotsearch.

"—— Chẳng nhẽ đây chính là 'không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì sẽ hù chết người' trong truyền thuyết sao? Để tui tính xem, đại ngôn cao cấp nhất mà Lạc Dương của chúng ta lấy được là Đoan Ninh và Cherisi, giờ trực tiếp đổi thành đại diện toàn cầu của Stu luôn hả?? Tui đi ngủ một giấc rồi nhìn lại xem, luôn cảm thấy mình đang nằm mơ!"

"—— Sao tác đến tận Stu, không sợ bị kéo vào danh sách đen, sau này không mượn được quần áo nữa sao? Haha"

"—— xly (Từ Lạc Dương) đại ngôn Stu? Để Tống Diệu đi đâu rồi? Dù sao đi nữa cũng chẳng tới phiên xly đâu, đúng là trò cười khôi hài nhất!"

"—— Anti không não mời giải tán đi! Với cả, sao chỉ có mình tui bình tĩnh thế này? Đầu năm ngoái, lúc Cherisi đưa quảng cáo đồng hồ của Từ Lạc Dương lên toàn cầu, tui đã biết, Từ Lạc Dương đây là sắp LÊN! TRỜI! RỒI! Vậy nên giờ lấy được đại ngôn của Stu không phải là chuyện rất bình thường sao? Làm gì mà phải ngạc nhiên vậy! Fan sự nghiệp như tui xin phép đi trước ăn mừng bằng một chầu lẩu đây"

"—— Lúc Lạc Dương làm đại diện, nước hoa của Đoan Ninh sold out đó, tìm hiểu chút đi! Đồng hồ đeo tay của Cherisi cũng hot tung trời luôn đó, tìm hiểu chút đi! Kính của Cherisi sold out đó, tìm hiểu chút đi! Vậy nên những 'vết xe đổ này', Stu chắc chắn đã tìm hiểu rồi!"

Tin tức chính thức công bố chưa được một phút, Từ Lạc Dương đã share, nhưng mà sau đó, cậu không đi xem tình hình dư luận, mà tắt điện thoại, chuẩn bị ủ cơn buồn ngủ.

Nhưng nhắm mắt lại ủ cả mười phút, vẫn chẳng cảm thấy buồn ngủ chút nào, Từ Lạc Dương nghiêng người sang úp sấp lên người Thích Trường An, kéo dài giọng: *"Xong rồi, ngủ không được làm sao bây giờ! Sắp mười hai giờ rồi!"*

Wilson – tổng giám đốc sáng tạo của Stu là một người chẳng làm việc theo trình tự gì hết trơn, linh cảm tới, bèn trực tiếp thông báo cho Từ Lạc Dương ngày mai chụp ảnh, bao gồm chụp poster quảng cáo và hình tượng luôn. Vậy nên, nếu Từ Lạc Dương dám thức cả đêm, hôm sau chắc chắn sẽ bị chuyên viên trang điểm ghét bỏ đến chết.

Thích Trường An giơ tay ôm người vào trong lồng ngực, hôn lên tóc cậu: *"Anh hát ru cho em nghe nhé?"*

"Em chắc chắn sẽ càng nghe càng hưng phấn!" Từ Lạc Dương không ngừng quay tới quay lui, lẩm bẩm hỏi: *"Trường An, nếu anh gặp trường hợp như thế này, thì sẽ làm gì để khiến bản thân bình tĩnh lại vậy?"*

"Trường hợp như thế nào?"

Từ Lạc Dương cố gắng đưa ra ví dụ: *"Ví dụ như lúc được đạo diễn Chử Vệ chọn diễn vai nam chính trong Bão tuyết , anh có kích động đến mức ngủ không được không?"*

"Không có," Thích Trường An nhớ lại nói: *"Anh gặp được Chử Vệ ở Luân Đôn, khi đó đang học đại học, vừa vặn là cuối tuần, anh và bạn học đi ăn cơm. Chử Vệ xuyên qua cửa sổ thủy tinh của nhà hàng nhìn thấy anh, bèn vội vàng chạy vào, đứng bên cạnh bàn hỏi anh có muốn quay phim không."*

Từ Lạc Dương khẳng định: *"Anh chắc chắn sẽ từ chối!"*

"Ừm, anh trực tiếp từ chối luôn."

"Haha đau lòng đạo diễn Chử Vệ một lát!" Từ Lạc Dương rất có hứng thú với chuyện lúc trước của Thích Trường An, bèn giục không ngớt: *"Sau đó thì sao sau đó thì sao? Về sau tại sao anh lại đồng ý!"*

Ngón tay nhẹ vỗ về xương sống Từ Lạc Dương, Thích Trường An nói: *"Đạo diễn Chử tiếp tục liên hệ với anh thêm hai lần nữa, nhưng anh không có hứng thú, nên từ chối hết. Sau đó anh ta phải về nước quay một bộ phim ngắn, bèn mời anh tới phim trường xem, nói là nếu anh có hứng thú, thì có thể thử trước xem sao. Khi đó đúng lúc anh vừa thi xong, nên theo tới."*

Hóa ra được mời ba lần mới tới phim trường xem! Từ Lạc Dương tỏ vẻ khâm phục nhìn Thích Trường An —— quả nhiên, thế giới vương giả mình chẳng thể hiểu được!

Thấy mắt cậu đầy ngạc nhiên, Thích Trường An mỉm cười hôn lên vành tai cậu: *"Đến phim trường, anh nhận ra đóng phim rất thú vị, ở trong phim, bản thân sẽ biến thành một người hoàn toàn khác. Bởi vì điều này, anh chấp nhận lời mời của đạo diễn Chử. Anh còn nhớ lúc đó đạo diễn Chử rất mừng, còn mời anh ăn một bữa đồ nướng."*

Đồ nướng? Rút ra được từ mấu chốt, lại tính toán thời gian, tay đang nắm lấy áo ngủ của Thích Trường An của Từ Lạc Dương theo bản năng siết thật chặt —— vậy nên, chẳng nhẽ đây chính là nguyên nhân hơn hai năm trước, Thích Trường An đụng hỏng xe cậu ư?

Hô hấp bất chợt tăng tốc, Từ Lạc Dương cố gắng ra vẻ tự nhiên hỏi: *"Chỗ đạo diễn Chử mời anh ăn đồ nướng, có phải là một tiệm tên là Nob không? Vị trí rất hẻo lánh, bãi đỗ xe cũng lụp xụp, vẫn là đường đá vụn."*

Thích Trường An gật đầu: *"Em cũng từng tới đó hả? Anh còn nhớ ánh sáng ở bãi đỗ xe cũng không tốt lắm, lúc lái xe dạ dày cực kỳ đau, nhìn không rõ, không cẩn thận đụng phải xe đang đỗ ở bên cạnh."*

Trong lòng như có một chiếc móc kéo một cái, Từ Lạc Dương có thể tưởng tượng ra được, lúc đó chắc Thích Trường An bỗng nhiên lên cơn đau dạ dày, mắt phải cũng không nhìn thấy, với lại xung quanh ánh sáng quá mờ, nên mới xảy ra tai nạn.

"Ừm, đương nhiên là từng tới đó rồi, tiệm đó là do đạo diễn Trương và bạn ông ấy hùn vốn mở." Từ Lạc Dương dùng chóp mũi cọ cọ vai Thích Trường An, nghĩ thầm, em không chỉ từng tới đó, mà chiếc xe anh đụng phải đó là của em đó.

Nhưng thật may, chiếc xe bị anh đụng chính là của em.

Từ Lạc Dương lại vui vẻ, giọng nói thoải mái: *"Sau này có cơ hội, tụi mình lại tới đó một lần nữa, được không?"*

Thích Trường An tưởng Từ Lạc Dương thèm ăn, nên gật đầu: *"Được."*

Hôm sau trời còn chưa sáng Từ Lạc Dương đã rời giường, việc đầu tiên cậu làm là chạy tới phòng vệ sinh, chăm chú nhìn mình trong gương xem có bọng mắt hay không. Tự nhìn vẫn chưa yên tâm, lại chạy tới hỏi Thích Trường An: *"Da của em có đẹp không? Lỗ chân lông có lớn không? Mắt có bị sưng không?"*

Ngón tay Thích Trường An nâng cằm cậu cẩn thận quan sát: *"Không, đẹp lắm."*

"Không uổng công tối qua em ngủ sớm như vậy!" Tảng đá lơ lửng trong lòng Từ Lạc Dương cuối cùng cũng rơi xuống, cậu tiện tay giúp Thích Trường An cài nút áo lại, rồi đến gần hôn lên cằm đối phương: *"Chào buổi sáng, Thích tiên sinh! Lại là một ngày tốt đẹp!"*

Thích Trường An nhìn ý cười trong mắt cậu: *"Ừm, chào buổi sáng, Náo Náo, lại là một ngày tốt đẹp."*

Nhưng đến phòng làm việc của Wilson, Từ Lạc Dương bèn nhận ra, đây chắc chắn là một ngày không thể nào tốt đẹp được.

Quần áo treo đầy năm cái giá quần áo, chiếm nửa gian phòng. Wilson đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm Từ Lạc Dương, rồi lại bảo cậu cởi hết áo khoác ra, chỉ để lại một cái áo bó sát người bằng bông. Cứ quan sát như vậy sắp 20 phút, Wilson mới dặn dò mấy trợ lý bên cạnh, từ trong đống quần áo đó chọn ra 11 bộ.

Từ Lạc Dương nghiêm túc giả bộ mình là ma nơ canh, áo quần trên người đến rồi lại đi, lúc thử đến bộ thứ chín, Wilson vỗ tay: *"Chính là cậu."* Trong mắt ông ta hiện ra sự say mê, tự lẩm bẩm: *"Nam tước sống lại từ trong phế tích pháo đài cổ, đúng chính là như vậy…."*

Dường như nhớ ra cái gì đó, Wilson lại lấy bút chì ra, bắt đầu viết viết vẽ vẽ ở trên giấy, chìm đắm trong thế giới của mình.

Tiếp đó, tóc Từ Lạc Dương nhuộm thành màu lam xám, vành tai mang một cái khuyên tai đính ru bi cực kỳ xa hoa lóa mắt. Mắt trang điểm rất đậm, màu môi cũng đậm hơn rất nhiều, nên da dẻ trông hơi nhợt nhạt. Trên ngón giữa tay trái đeo một chiếc nhẫn ngọc lục bảo, dưới cổ áo cũng cài một cái ghim cài áo hoa bốn cánh hình thoi bằng vàng nạm men.

Từ Lạc Dương nhìn mình ở trong gương, nhận lấy găng tay tơ lụa trợ lý đưa tới, chậm rãi đeo lên tay phải, cằm hơi giương lên mấy độ, nhất thời, vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của một vị nam tước liền như tràn ra từ khóe mắt đuôi mày, cực kỳ khiến người ta cảm thấy lạnh giá.

Giữa ngón tay Wilson kẹp một cái bút chì, hài lòng cười to: *"Tôi biết mà, khí tràng của cậu có thể hòa hợp tuyệt mỹ với mấy bộ đồ này! Biết ngay! Biết ngay!"*

Hai giờ sau, Từ Lạc Dương mới theo staff đến chỗ chụp hình —— một nơi nằm ở ngoại thành, phần lớn đã biến thành lâu đài cổ kính đổ nát. Lâu đài trước đây cỏ dại rậm rạp, đâu đâu cũng có tường sập và tượng đá bị hỏng. Staff đang xác định vị trí chụp hình, Từ Lạc Dương cùng Thích Trường An ngồi trong xe bảo mẫu, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Trên xe cũng chỉ có hai người họ, Từ Lạc Dương ngậm ống hút uống từng ngụm nước trái cây nhỏ, thì nghe thấy Thích Trường An nói: *"Lạc Dương, em có biết việc anh muốn làm nhất bây giờ là gì không?"*

Từ Lạc Dương cắn ống hút, hơi ngạc nhiên nhìn anh: *"Là gì?"* Chẳng lẽ Thích Trường An muốn hôn cậu? Nhưng mà trên mặt cậu trang điểm rất đậm, hôn môi chắc chắn sẽ gây tai họa đó! Sau đó cậu bèn nhìn thấy, Thích Trường An trực tiếp quỳ một gối xuống trước mặt cậu, dùng lực rất nhẹ nhưng không cho phép chống cự nắm lấy tay cậu, cúi đầu, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên mu bàn tay cậu, giọng âu sầu giống như rượu.

"Ngài công tước của ta, người giống như chòm sao làm người ta say mê."

Sắc mặt Từ Lạc Dương đỏ lừ, nói chuyện cũng chẳng lưu loát: *"Anh… em…"*Đại não trống rỗng tư duy xoắn vặn hết, trong đầu đều là 'A a a a' ầm ầm chạy qua.

Ngón tay Thích Trường An vân vê ngón tay cậu, rõ ràng là động tác cực kỳ bình thường, nhưng lại lộ ra một chút ám muội, Từ Lạc Dương cảm thấy lòng bàn tay mình sắp bị thiêu cháy rồi!

Lúc này, cửa khoang xe bị gõ, Từ Lạc Dương đáp một tiếng, tiếp đó, cậu hít sâu thật nhiều lần, mới làm giảm nhiệt độ ở trên mặt, giọng cậu hơi thấp: *"Em phải xuống xe trước đây…"*

Cậu xoắn xuýt một hồi, lại đến gần Thích Trường An, nhắm mắt lại, hàng mi dày rung rung đến lợi hại. Cuối cùng, cậu duỗi đầu lưỡi hơi ướt át ra, liếm liếm môi Thích Trường An, nhẹ giọng đáp lại: *"Anh chính là mặt trăng quay xung quanh chòm sao đó."*

Nói xong, bèn vội vội vàng vàng xuống xe.

Đoàn phim nghiêm khắc tuân theo thời gian tan tầm, nên sáu giờ đúng đã kết thúc công việc. Cầm bông tẩy trang tự tẩy trang cho mình, Từ Lạc Dương vừa cố gắng duy trì vẻ mặt không cảm xúc, vừa nói nhỏ với Thích Trường An: *"Ban nãy em xem lịch, phát hiện hôm nay có buổi biểu diễn có thể xem!"*

Đưa tăm bông cho Từ Lạc Dương, Thích Trường An hỏi: *"Biểu diễn gì vậy?"*

Hơn bảy giờ, sắc màu của hoàng hôn dần dần dày đặc, hai người quẹo ngang quẹo dọc, cuối cùng tới một quán bar tên là "Queen's highland". Từ Lạc Dương kéo Thích Trường An, nói với bartender đang lau chùi ly thủy tinh câu gì đó, đối phương gật đầu, từ trong hộp gỗ hồ đào màu đen, lấy hai mảnh kim loại đưa tới.

Từ Lạc Dương nói một tiếng cảm ơn, sau khi nhận lấy, chia một mảnh cho Thích Trường An, rồi tiếp tục đi vào bên trong.

Đi qua một cánh cửa nhỏ cũ nát, bước trên một đoạn đường hẻm thật dài, trên hai vách tường đầy hình graffiti dày đặc, còn có thể dần dần nghe thấy tiếng nhạc từ cuối hẻm truyền tới.

Thích Trường An hiểu ra, biểu diễn mà Từ Lạc Dương nói: *"Là buổi biểu diễn của ban nhạc underground hả?".*

"Đúng vậy!" Trên ngón tay Từ Lạc Dương xoay xoay miếng kim loại, mặt mày hớn hở nói: *"Lúc em học đại học, thích nhất là tới đây nghe hát, mấy ban nhạc này tuyệt lắm!"*

Mở một cánh cửa sắt hơi rỉ sét ra, từng luồng âm thanh liền ập tới, trong sân tu tập rất nhiều người, ánh đèn mờ tối, một tay bass mũi đính khuyên đang đứng trên sân khấu, rõ ràng là đang cố tình phô diễn kỹ thuật, dẫn đến từng tràng tiếng thét phấn khích.

Đưa miếng kim loại cho bartender canh giữ ở cửa, Từ Lạc Dương bèn nghe đối phương hỏi: *"Tới một mình hả? Lần đầu tiên? Hình như là gương mặt mới."* Nói xong, hắn giống như làm ảo thuật, một cái ly đế cao được để xuống trước mặt Từ Lạc Dương, dưới ánh sáng chiếu rọi, màu sắc của rượu bên trong dần thay đổi, bọt khí sủi lên, nhìn rất đẹp.

Từ Lạc Dương còn chưa kịp trả lời, đã thấy eo mình bị ôm lấy, cánh tay kia dùng sức hơi lớn, khiến cả người cậu ngã vào trên người Thích Trường An. Tiếp đó, bên tai vang lên giọng nói lạnh nhạt của Thích Trường An: *"Quản cho tốt mắt của anh, em ấy là của tôi."*

Lúc nói câu này, giọng Thích Trường An là đang cảnh cáo, trên mặt anh không có biểu cảm gì, chỉ lộ ra đuôi mắt sắc bén, giống như lưỡi dao làm người ta sợ hãi.

"Thật là tiếc." Bartender nhún nhún vai, cũng chẳng để ý, rất nhanh lại đưa thêm một ly rượu giống vậy để xuống trước mặt Thích Trường An: *"Vậy chúc hai vị buổi tối vui vẻ!"* Nói xong, lại quay người chào hỏi những người khách đang đi vào.

Thấy Từ Lạc Dương nghiêng đầu nhìn mình, Thích Trường An mặt mày ôn hòa lại, tay phủ trên eo dời xuống, nhẹ nhàng nắn ná bên mông bị quần bò bao quanh của Từ Lạc Dương, thấp giọng hỏi: *"Chẳng nhẽ anh không phải là người của em?"*

Giọng điệu lại có vẻ hơi tủi thân.

Trước khi đến, Từ Lạc Dương bảo Thích Trường An mặc một cái áo khoác phong cách quý tộc trang trí tinh xảo, còn đeo một cặp kính áp tròng màu lam bảo thạch, giờ bị đối phương dùng một đôi mắt thâm thúy như vậy chăm chú nhìn mình, Từ Lạc Dương cảm thấy hai chân mình đều hơi nhũn ra!

Lúc này, tiếng nhạc ở hiện trường chợt trở nên kịch liệt, tiếng hoan hô cũng trở nên dày đặc, Từ Lạc Dương lấy lại tinh thần, vội vàng kéo Thích Trường An băng qua đoàn người, tới đứng ở phía dưới sân khấu, lớn tiếng nói: *"Lâu lắm rồi em chưa tới xem biểu diễn, nhớ quá!"*

Thích Trường An che chở người ở trong lồng ngực mình, đến gần cắn cắn vành tai cậu: *"Sau này nếu muốn tới đây, anh đều sẽ đi cùng em."*

Sau khi ban nhạc biểu diễn lên sân khấu, không khí hiện trường lên đến cao trào, toàn bộ quá trình Từ Lạc Dương đều rất kích động, nhưng mà, ngay cả khi đang cùng toàn bộ hội trường hòa ca, một cánh tay của cậu đều luôn nắm chặt lấy tay Thích Trường An, dường như theo bản năng lo lắng đối phương sẽ biến mất.

"Trường An, người hát có phải rất đẹp trai không? Em thật sự rất thích kỹ xảo hát high note của ảnh! Giọng cũng cực kỳ hay luôn!" Tầm mắt Từ Lạc Dương dừng trên sân khấu, hai mắt rạng rỡ, không nhịn được mà chia sẻ với Thích Trường An.

Thích Trường An đứng bên cạnh, tầm mắt luôn dừng trên người Từ Lạc Dương, nghe xong câu này, bỗng hơi dùng sức, kéo tay Từ Lạc Dương. Thấy đối phương nhìn sang, anh đến gần nói: *"Nhìn đi."*

Nhìn đi?

Từ Lạc Dương vẫn chưa kịp phản ứng lại, đã nhận ra Thích Trường An buông lỏng tay đang nắm chặt của hai người, nhân lúc ban nhạc đi ngang sân khấu 30 giây, chân dài trực tiếp nhảy lên sân khấu.

Không biết Thích Trường An nói gì với người hát chính, hai người đập tay, sau đó, Thích Trường An cũng cầm lấy micro.

Toàn sân khấu bùng nổ một trận hoan hô, Từ Lạc Dương lần này chẳng nói gì, cậu ngẩn ngơ nhìn Thích Trường An ở trên sân khấu, nhịp tim từng tiếng nối tiếp từng tiếng, giống như sắp đâm thủng màng tai.

Tiếng ồn ào xung quanh dần dần yên tĩnh lại, sau tiếng nhạc đệm dữ dội, tiếng hát lạnh lẽo của Thích Trường An vang lên.

Đến tận giờ phút này Từ Lạc Dương mới biết, hóa ra Thích Trường An lại hát hay như vậy!

"….you are sunrise darkest day……you shout whenever and i willthere…"

Em là ánh nắng nở rộ trong màn đêm thâm trầm của anh, anh thuận theo tiếng gọi của em mà hiện thân, mỗi giờ, mỗi khắc.

Từ Lạc Dương si mê nhìn người đàn ông tay cầm micro màu kim loại trên sân khấu, chỉ cảm thấy hàng ngàn hàng vạn từ ngữ, vào giờ phút này đều trở nên yếu ớt.

Tùy ý đứng dưới ánh đèn rực rỡ của sân khấu, Thích Trường An hơi cúi đầu, bóng sáng hắt xuống điểm tô cho ngũ quan của anh, khiến cho cả người anh như tỏa ra một loại mỹ cảm chán nản nào đó.

Nhưng Từ Lạc Dương rất nhanh đã phát hiện ra, khán giả xung quanh mình đều giống như bị kích thích, đang điên cuồng vì Thích Trường An mà gào thét, tiếng huýt sáo không ngừng vang lên.

Thừa dịp ánh đèn chuyển sang nơi khác, một đoạn lời bài hát thật dài phía sau do người hát chính tới hát, Từ Lạc Dương lấy điện thoại ra, rất nhanh tìm tới cái weibo post lên ngày 24 tháng 10 năm ngoái ——

"Từ Lạc Dương: #Từ_Lạc_Dương_ghen# chính thức đến bác bỏ tin đồn, tui chưa bao giờ ghen! Với cả, lúc đó tui chỉ để Thích Trường An xem chỉ tay giùm tui thôi!"

Cảm thán một câu tự vả thiệt là đau, Từ Lạc Dương vội vàng chọn xóa bỏ.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Giấm nhãn hiệu nào dễ ăn hơn vậy?

56. Chương 56: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Sáu

Tiếng đàn ghi ta cuối cùng kết thúc, tiếng hoan hô và tiếng huýt gió kéo dài rất lâu, nhưng nhân vật chính chẳng còn trên sân khấu nữa —— nhân lúc ánh sáng đột nhiên tối lại, Từ Lạc Dương kéo cổ tay Thích Trường An, một mạch chạy khỏi hiện trường.

Dựa vào ký ức, kéo người băng qua hai ngã rẽ, Từ Lạc Dương đẩy một cánh cửa nhỏ ra, đi vào trong một gian chứa đồ có dán nhãn "Đang bị hỏng". Bên trong chỉ còn một giá gỗ trống rỗng, đèn trần đã bị hỏng, sau khi đóng cửa lại, tầm nhìn trước mắt lập tức trở nên tối đen.

Bên tai có thể mơ hồ nghe thấy giai điệu biểu diễn của nhạc cụ, Từ Lạc Dương vẫn nắm lấy cổ tay Thích Trường An, thở hổn hển nói: *"Chỗ này sẽ chẳng có ai vào."*

Mất đi thị giác làm độ mẫn cảm của thính giác và xúc giác được nâng lên, hô hấp của hai người giống như hòa vào nhau, nhịp tim Từ Lạc Dương tăng tốc, hơi thở khẽ run: *"Anh… ban nãy nói gì với người hát chính thế?"*

Tốc độ nói của Thích Trường An rất chậm: "Anh nói người tôi yêu đang ở bên dưới, tôi muốn để trong mắt em ấy, chỉ nhìn thấy một mình tôi thôi."

Cùng lúc đó, Từ Lạc Dương cảm thấy môi mình được lòng bàn tay ấm áp mơn trớn, có lẽ quá mẫn cảm, trên môi có cảm giác nhoi nhói như là bị kim châm. Tiếp đó, đôi môi mềm mại của đối phương liền phủ lên.

Thích Trường An không nhúc nhích, dán vào môi cậu hỏi: *"Lạc Dương, anh hôn em được không?"*

Từ Lạc Dương hoàn toàn nói không ra lời, cậu ngầm cho phép, chủ động hôn đáp trả —— hành động cực nhỏ này cuộn lên cơn sóng thần giữa hai người, gần như trong nháy mắt, Từ Lạc Dương đã nhận ra, bàn tay đặt trên lưng cậu của Thích Trường An dùng sức, ngay sau đó, cậu trực tiếp bị đè ở trên cửa!

Nụ hôn càng thêm sâu, hô hấp đã biến thành một chuyện khó khăn, hàm trên bị đầu lưỡi ngượng ngùng liếm qua, ngứa ngáy nhanh chóng lan ra khiến hai chân Từ Lạc Dương lập tức hơi đứng không vững, tay cậu theo bản năng siết chặt áo khoác Thích Trường An, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Ngoài cửa là hành lang, thỉnh thoảng sẽ có người đi qua, tiếng cười đùa truyền vào, kích thích khiến đầu ngón tay người ta đều run rẩy!

Thích Trường An trực tiếp giơ tay bế người lên, để Từ Lạc Dương tựa lưng lên cánh cửa, hai chân kẹp lấy eo của anh, một tay anh nâng mông Từ Lạc Dương, tiếp tục hôn môi.

Mỗi một dây thần kinh dường như đều bị nhiệt ý giội rửa một lần, Từ Lạc Dương cảm thấy toàn bộ dây thần kinh của mình sắp hỏng mất! Cậu lan man nghĩ, cho nên những nụ hôn trước kia, ôn nhu của Thích Trường An đều là kết quả của việc cố ý kiềm chế hả? Quả nhiên như thế này mới là diện mạo đích thực của đại yêu quái…

Mãi cho đến khi đầu lưỡi nếm được vị máu tanh cực kỳ nhạt, Từ Lạc Dương mới được thả ra, cậu dựa vào cửa, gấp gáp hít thở lấy khí ô xy, lẩm bẩm gọi: *"Trường An."*

Thích Trường An đang dùng bụng ngón tay cái giúp cậu chùi đi vệt nước nơi khóe miệng, nghe thấy tiếng cậu gọi, anh dịu dàng đáp lại: *"Hửm?"*

"Em nếm thấy vị máu," hơi thở Từ Lạc Dương bất ổn: *"Là máu của ai vậy?"*Khoang miệng cậu giờ tê rần, hoàn toàn không cảm nhận được sự đau đớn,

Trong bóng tối, giọng Thích Trường An mang theo ý cười: *"Là của anh, ban nãy em quá kích động, nên cắn rách môi anh."*

"..."

Hóa ra mình lợi hại vậy luôn?

Vì việc này, hai người không ở lại đó nữa. Trở lại khách sạn, Từ Lạc Dương mới biết Trịnh Đông đã đến, còn ở dưới lầu. Đi tới cửa mấy bước, cậu lại quay ngược về đi soi gương, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới đi xuống lầu gõ cửa.

Trịnh Đông mở cửa, nghiêng người sang cho Từ Lạc Dương đi vào, đánh giá cậu từ trên xuống dưới một lần, vẻ mặt ghét bỏ: *"Vành tai cậu bị sao vậy?"*

Loại chi tiết nhỏ này mà cũng phát hiện ra, anh Trịnh anh thật sự không định đổi nghề bước vào giới trinh thám hả? Theo bản năng giơ tay che vành tai lại, Từ Lạc Dương chột dạ: *"Chẳng sao cả!"* Ban nãy lúc cậu soi gương không chú ý đến vành tai, nhưng mà trước đó Thích Trường An ngậm lấy vành tai cậu vừa cắn vừa mút, chắc chắn đã để lại dấu.

Thấy Từ Lạc Dương giống như mèo bị giẫm phải đuôi, Trịnh Đông hơi bất đắc dĩ: *"Vậy anh sẽ giả bộ không nhìn thấy."* Nói xong, anh giơ máy tính bảng trong tay lên: *"Cậu coi như lại bạo rồi, tin chính thức của Stu vừa công bố, mấy tạp chí đã gọi điện tới, nói sẽ giữ lại trang bìa cho cậu."*

Từ Lạc Dương gật đầu, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước: *"Anh Trịnh sau khi anh xem xong, có thấy cái nào được không?"*

Trịnh Đông gật đầu, trên mặt rốt cục cũng lộ ra nụ cười, anh thả lỏng người tựa trên ghế sô pha: *"Ở trên máy bay anh vẫn đang lo, liệu cậu có vì ký với Stu mà bay lên không."* Biết không thể khen Từ Lạc Dương được, vừa khen cậu cái là da mặt sẽ dày thêm một thước, anh trực tiếp ngừng lại, bắt đầu trả lời câu hỏi trước đó: *"Anh sàng lọc rồi, kế hoạch của Thượng Sắc không tệ."*

"Kế hoạch gì?" Từ Lạc Dương tò mò, vừa hỏi vừa tự giác cầm hoa quả ăn, làm hòa hoãn cảm giác đói bụng.

" Thượng Sắc đang lên kế hoạch cho một chủ đề 'Vãn Xuân', muốn mời cậu và Thích Trường An chụp ảnh couple, phát hành cùng số đặc biệt trung tuần tháng năm."

Thượng Sắc là một trong năm tạp chí lớn trong nước, một tháng phát hành một lần, mỗi lần trang bìa đều có thể tạo thành hiện tượng. Hơn nữa cũng khác các tạp chí khác có thể chỉ định team chụp hình, Thượng Sắc từ trước tới giờ rất cố chấp, luôn nắm vững quyền chủ đạo chụp ảnh trong tay mình, chụp như thế nào, chụp cùng ai, cũng phải tuân theo kế hoạch có sẵn.

"Trang bìa hả?"

Trịnh Đông gật đầu: *"Trang bìa."*

Theo bản năng cắn một ngụm táo thật lớn, Từ Lạc Dương hơi do dự: *"Anh Trịnh ý anh thế nào?"*

"Anh phải hỏi cậu trước, tình cảm của cậu và Thích Trường An có lâu dài không?"

Vấn đề này, Từ Lạc Dương trả lời không chút do dự: *"Chắc chắn sẽ lâu dài."*

Biết Từ Lạc Dương giống ba cậu, một khi đã quyết định, cho dù có vấp phải khó khăn nhiều hơn nữa cũng sẽ không quay đầu lại, Trịnh Đông suy nghĩ rồi nói: *"Nếu sẽ ở bên nhau lâu dài, vậy các cậu không thể yêu đương giấu giếm như thế cả đời được, sau này chắc chắn phải công khai. Dựa theo kế hoạch lúc đầu của chúng ta, sẽ tạm thời không nói, nhưng phải để cho người khác trong tiềm thức từ từ tiếp thu việc giữa hai cậu tuyệt đối không thuần khiết, như vậy lúc công khai mức độ khó khăn sẽ giảm xuống rất nhiều."*

Thấy Từ Lạc Dương gật đầu, anh nói tiếp: *"Trước khi lên máy bay anh nhận được tin tức của Thượng Sắc , sau đó Lương Khưu liên hệ với anh, nói bên Thích Trường An cũng đồng ý với lời mời này rồi."*

Từ Lạc Dương buột miệng nói: *"Trường An không phải chưa bao giờ chụp ảnh tạp chí, không nhận phỏng vấn riêng sao?"* Đây mới là nguyên nhân ban đầu cậu còn do dự.

Trịnh Đông mỉm cười: *"Cậu đây là yêu đương nên IQ giảm rồi hả? Cậu đang cố gắng, chẳng nhẽ Thích Trường An nhà cậu không cố gắng à?"*

Thấy vẻ mặt Từ Lạc Dương lại bắt đầu đắc ý, Trịnh Đông quẹt quẹt màn hình mấy lần: *"Chuyện thứ hai, lúc trước không phải nói sẽ nhận cho cậu một show thực tế sao? Đã quyết định xong rồi, là Hành động tuyệt mật của Vệ thị, có kịch bản nhưng khá thoải mái, có chỗ để cá nhân phát huy, khá hợp với cậu."*

Từ Lạc Dương từ trước đến giờ rất tín nhiệm vào ánh mắt của Trịnh Đông: *"Có gì cần phải chú ý không?"*

"Có một chuyện, còn nhớ Tống Diệu chứ? Giải thưởng Kim Tùng lần trước cậu chỉ được đề cử, còn cậu ta giành được giải nam chính xuất sắc nhất, lúc đó đoàn đội của cậu ta post tin tức, lôi kéo xỉa xói vô cùng thành thục. Lần này cậu ta định tranh giành làm người đại diện của Stu, nhưng cậu lại giành được, vậy nên đoàn đội của cậu ta lại bắt đầu mượn cơ hội sao tác, post vô số tin tức, hạ thấp cậu nâng Tống Diệu, cái đám không não anti cậu ở weibo lúc trước và trong diễn đàn, một nửa là người của bên đó."

"Anh ta cũng muốn tham gia?"

"Muốn tham gia, hợp đồng cũng ký rồi." Trịnh Đông hỏi cậu: *"Nếu như cậu không muốn xung đột chính diện với cậu ta, ở chỗ anh còn một show cậu có thể xem thử."*

Nụ cười của Từ Lạc Dương rất thản nhiên: *"Không cần đâu, show này đi, mọi người cạnh tranh bình*

thường."

Sắp xếp lại lịch trình sau này lại lần nữa, Từ Lạc Dương mới về phòng mình. Cậu trở tay đóng cửa lại, đứng ở cửa hơi chần chừ không dám đi vào bên trong.

Có lẽ không nghe thấy tiếng động, giọng Thích Trường An từ bên trong truyền tới: *"Lạc Dương?"*

Chỉ nghe thấy giọng nói, tai Từ Lạc Dương liền không khống chế được mà hơi nóng lên, nhớ tới cảm giác hôn môi trước đó, trong lòng lại cuống cuồng. Đợi cậu đi vào, lúc nhìn thấy Thích Trường An khoác áo ngủ, dây buộc lỏng lẻo, có thể nhìn thấy một vùng da thật lớn, thì chân không bước nổi nữa.

Nam sắc mê người, khiến người ta hoàn toàn không chống đỡ được!

Thấy Thích Trường An chìa tay ra cho cậu, Từ Lạc Dương bất giác bước tới, ngồi xuống trong lồng ngực đối phương. Cố gắng đặt sự chú ý lên chuyện chính, cậu mở miệng nói: *"Anh Trịnh vừa nhắc đến chuyện Thượng Sắc muốn mời hai tụi mình chụp trang bìa."*

Tay Thích Trường An xoa xoa eo cậu, chóp mũi cọ cọ lên da ở trên cổ cậu, giọng rất thấp: *"Lương Khưu cũng nhận được tin tức, anh đồng ý rồi."*

"Em cũng đồng ý rồi." Ở trong đầu tìm tòi một vòng, Từ Lạc Dương nhận ra chuyện công việc đã nói xong rồi! Bởi vì dựa quá gần nhau, nhiệt độ thân thể lại lần nữa bị khơi dậy, cậu vội vàng đứng lên: *"Em đi tắm đây!"* Nói xong, căn bản là chạy biến vào phòng tắm.

Hôm sau trời vừa sáng, bảo Thích Trường An ngủ thêm một lát, Từ Lạc Dương tự tới nơi chụp hình sớm nửa tiếng. Wilson cũng đến sớm, đang cùng chuyên viên thiết kế phông cảnh miêu tả hiệu quả cảnh mà mình muốn tạo được. Thế là sau khi chào hỏi xong, Từ Lạc Dương lại bị lôi kéo hàn huyên cách nhìn về sản phẩm hết nửa giờ.

Nhưng lúc cậu đẩy cửa đi vào phòng nghỉ cá nhân của mình, vừa liếc mắt đã thấy trên mặt bàn có để một miếng bánh Mousse dâu tây tinh xảo. Từ Lạc Dương ngạc nhiên —— tối qua ở trên nick clone, cậu mới ước nếu như hôm nay có thể ăn được một miếng bánh Mousse dâu tây thì tốt quá, vậy mà lại thành sự thật kìa!

Suy nghĩ một lát, Từ Lạc Dương lấy di động ra, post weibo: *"Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo: Cảm ơn, hy vọng sáng sớm mai có thể có một miếng Mousse chocolate và một ly hồng trà đại cát lĩnh!"*

Sau khi post weibo ước nguyện, cả ngày Từ Lạc Dương đều hơi tâm thần không yên, trong lòng cậu vô cùng thấp thỏm —— rốt cục có thể thực hiện được không? Khó khăn lắm mới chịu đựng qua một buổi tối, sáng sớm Từ Lạc Dương lại chạy tới chỗ chụp ảnh trước, lúc tay đặt trên tay cầm của cửa phòng nghỉ, nhịp tim cậu tăng tốc rất nhanh.

Hít sâu một hơi, Từ Lạc Dương mở cửa nhìn vào trong, biết mà, trên mặt bàn để một miếng Mousse chocolate và một ly hồng trà đại cát lĩnh còn bốc hơi nóng —— đậu móa, lại thành sự thật rồi!

Lúc này staff vẫn chưa đến, Từ Lạc Dương đóng cửa phòng nghỉ lại, đứng ở bên cạnh bàn gỗ, phát hiện thìa cà phê được đặt cẩn thận bên trái ly trà, Mousse chocolate tỏa ra một cỗ vị ngọt mê người.

Nửa giờ sau, Từ Lạc Dương lại post một cái weibo: *"Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo: Trà chiều muốn sandwich jambon, tháp dâu tây và trà bá tước."*

Buổi chiều còn kém năm phút nữa là đến bốn giờ, Wilson giơ tay ra hiệu, biểu thị đã đến giờ trà chiều, tất cả mọi người nghỉ ngơi nửa giờ.

Từ Lạc Dương chào đối phương, rồi bỏ chạy về phòng nghỉ. Vẫn là vị trí ban đầu, trà chiều cậu ước đã chuẩn bị xong. Jambon xắt mỏng, ít tương, dâu tây không bổ ra, trực tiếp để ở trên mặt, còn rắc một lớp đường bột mỏng. Trà bốc hơi nóng, nhiệt độ vừa uống, thìa cà phê vẫn như cũ được đặt nghiêng bên ly trà.

Từ Lạc Dương ăn một trái dâu tây, vị chua ngọt lan rộng ra, cậu không nhịn được mà bật cười.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Lặng lẽ vui vẻ ~

57. Chương 57: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Bảy

Ra khỏi phòng nghỉ, tâm trạng Từ Lạc Dương còn tốt hơn cả thời tiết tháng tư. Nhớ tới một câu chuyện từng đọc được trên weibo, cậu vội vàng chụp một bức ảnh bầu trời post lên vòng bạn bè, sau đó bắt đầu đợi.

Năm giây sau, người đầu tiên ấn like xuất hiện, Từ Lạc Dương hào hứng bấm vào xem —— không phải Thích Trường An, là Diệp Thiểm Thiểm, thất vọng quá!

Tự nói với mình phải kiên nhẫn, Từ Lạc Dương tiếp tục chờ, mãi đến tận cái like thứ năm, trên màn hình cuối cùng cũng xuất hiện tên Thích Trường An. Thỏa mãn chụp màn hình lại, cậu gửi ảnh qua cho Thích Trường An: *"Vòng bạn bè được anh bấm like, chính là vòng ngọt ngào!"*

Thích Trường An gửi lại một tin nhắn thoại: *"Ngoan, sao Náo Náo lại ngọt ngào thế?"*

Không nhịn được nghe đi nghe lại câu này bảy lần, Từ Lạc Dương cảm thấy mình sắp chết chìm trong âm cuối hơi nâng lên của đối phương rồi. Kiềm chế nội tâm đang kích động lại, Từ Lạc Dương bắt đầu nghiêm túc trả lời câu hỏi: *"Phân tích trên phương diện sinh vật học, là vì nơi em sinh ra và lớn lên chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn, cho nên phần đường tích lũy lại hơi nhiều, nên là rất ngọt."*

Sau khi tin nhắn thoại gửi đi, rất nhanh đã có tin nhắn trả lời, chỉ có năm chữ: *"Về anh sẽ nếm xem."*

Vào giờ phút này, Từ Lạc Dương chắc chắn, nai con đâm loạn trong lòng mình đã đâm đến hôn mê rồi! Nhưng mà, trong chuyện yêu đương, bọn họ rõ ràng đều cùng là lính mới đang trong giai đoạn bắt đầu học tập cơ mà, tại sao luôn cảm thấy Thích Trường An tiến bộ nhanh hơn mình nhiều nhỉ?

Chắc chắn là ảo giác!

Từ Lạc Dương thả điện thoại vào trong túi áo, mới đi được một bước, chợt nghe thấy giọng của Wilson: *"Từ, có thể tiếp tục đứng im tại chỗ được không?"*

Men theo giọng nói nhìn sang, Từ Lạc Dương nhìn thấy Wilson đang cầm giấy viết viết vẽ vẽ, tầm mắt hai người nhìn thẳng nhau, Wilson còn quơ quơ bút chì kẹp trong tay. Từ Lạc Dương hiểu ngay, nghe lời mà dừng lại, không bước đi nữa.

Ánh mắt Wilson cực kỳ nóng bỏng, nhưng không khiến người ta phản cảm, Từ Lạc Dương cũng từng cảm nhận được ánh mắt này từ ba mình —— đó là sự say mê và chuyên tâm khi có linh cảm.

Cứ đứng như vậy gần ba phút, Wilson mới bước nhanh tới, hai mắt sáng lên:*"Cậu đúng là Muse cho linh cảm của tôi! Nhanh xem đi, cảm thấy thế nào?"*

Từ Lạc Dương cúi đầu nhìn qua, phát hiện hình vẽ trên giấy là bản thảo thiết kế, khăn quàng cổ kết hợp với áo khoác ngoài cắt may kỳ lạ, mặc dù không biết muốn biểu đạt cái gì, nhưng không xấu. Thế là Từ Lạc Dương cũng ăn ngay nói thật: *"Không xấu."*

Lòng bàn tay Wilson vỗ trên vai cậu: *"Cậu rất giống ba cậu, ánh mắt và thẩm mỹ đều đòi hỏi rất cao! Đợi quần áo làm xong, tôi sẽ tặng cậu một bộ, cậu có thể mặc qua đây xem biểu diễn thời trang!"*

Sự chú ý bị hấp dẫn bởi một từ đối phương nhắc đến, giọng Từ Lạc Dương hơi dè dặt: *"Ba… tôi?"*

"Đúng vậy, là Từ Quần Thanh đó." Lúc Wilson nói ra cái tên này, phát âm rất chuẩn. Ông ta tiện tay kẹp bút chì ra sau tai, nói tiếp: *"Ba cậu từng quay một bộ phim, tên là Vũ hội cung đình , nói về sự xa xỉ và điên cuồng trong xã hội quý tộc của đất nước này. Tất cả trang phục trong phim, đều do tôi thiết kế. Nhưng mà đây là chuyện lúc tôi mới tốt nghiệp học viện trang phục La Mã, hơn hai mươi năm trước rồi."*

Từ Lạc Dương rất ngạc nhiên: *"Nhưng tôi chưa từng nghe ba tôi nhắc tới chú."*

Wilson buông tay, nhướn mày, giọng điệu thờ ơ: *"Đương nhiên rồi, ông ấy và tôi chướng mắt nhau, đều cho rằng thẩm mỹ của đối phương vô cùng, vô cùng, vô cùng hỏng bét! Phải biết rằng, nếu không phải vì nhu cầu của điện ảnh và nghệ thuật, tôi nghĩ chúng tôi sẽ không bao giờ hợp tác với nhau."*

Tiếp đó, ông còn bổ sung thêm một câu: *"Hợp tác với ba cậu, lúc nào cũng khiến tôi khiếp sợ, hóa ra trên thế giới này vẫn còn người có thẩm mỹ hỏng bét như vậy!"*

Từ Lạc Dương nghe xong chỉ cười.

Nhìn thấy cậu cười, Wilson cũng cười theo: *"Nhưng tôi rất rõ ràng, cậu không kế thừa tính khí cổ quái và tính cách bướng bỉnh của ba cậu, cậu rất thông minh, là bé đáng yêu, là bé đáng yêu sẽ mang đến linh cảm cho tôi!"*

"Tôi đã 25 tuổi rồi." Từ Lạc Dương cố gắng uốn nắn.

*"Dựa theo truyền thống của các cậu, tôi chắc là cùng thế hệ với ba cậu, vậy nên cho dù cậu có 40 tuổi, tôi gọi cậu là bé đáng yêu cũng chẳng sao cả."*Wilson sửa lại râu quai nón của mình: *"Được rồi, thời gian trà chiều kết thúc, vị này, chúng ta phải chụp hình tiếp rồi."*

Đi theo vài bước, Từ Lạc Dương do dự mấy giây, rồi vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng: *"Xin hỏi, vì sao chú lại chọn tôi?"*

Nghe thấy câu hỏi này, vẻ mặt Wilson nghiêm chỉnh lại, tự dìm mình: *"Cậu chắc cũng biết, từ khi tôi tiếp nhận vị trí tổng giám của Stu đến nay, rất nhiều người đều nói, quần áo của Stu càng ngày càng khó mặc. Đương nhiên, ý nghĩ trong lòng bọn họ cũng chẳng phải như vậy. Có lẽ là vì không muốn biểu hiện ra sự nông cạn và thiếu sót mỹ cảm của bản thân, bọn họ mới không nói thẳng quần áo càng ngày càng xấu."*

Từ Lạc Dương bị chọc cười, uyển chuyển nói: *"Là thế này, rất… khó mặc!"*

"Chính tôi cũng nghĩ vậy, đặc biệt là người châu Á, rất khó mặc ra cảm giác mà tôi muốn, nhưng cậu lại là ngoại lệ!" Nói xong, Wilson lấy điện thoại ra, từ trong album chọn ra một bức ảnh: *"Mấy tháng trước, tôi nhìn thấy tấm hình này."*

Từ Lạc Dương vừa nhìn đã nhận ra, hình đó chụp vào lúc mình đi tham gia buổi biểu diễn cuối năm, khí đó, cậu mặc một bộ đồ trong bộ sưu tập thu đông của Stu, ba món trang phục đơn lẻ kết hợp lại với nhau, còn bị mấy blogger thời trang mỉa mai là chắp vá chả có chút tiêu chuẩn nào.

"Những món đồ đơn này rất khó để mặc, không cẩn thận thì sẽ biến thành thảm họa. Nhưng mặc ở trên người cậu, lại nhìn rất hợp, trông hoàn toàn không kỳ cục chút nào." Wilson kẹp bản kí họa dưới nách, khoa chân múa tay nói: *"Cậu mặc mấy bộ đồ này, là 'cậu' mặc 'nó', mà không phải là 'quần áo' đang mặc 'cậu'. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy, đã cảm thấy cậu rất đẹp, chứ không phải cảm thấy quần áo thật đáng chú ý."*

Từ Lạc Dương đại khái đã hiểu nguyên nhân vì sao Wilson lại chọn cậu.

"Được rồi, chúng ta phải chụp xong trước giờ tan tầm, nếu không sẽ lại kéo tới ngày mai mất." Wilson dùng một sợi dây da mỏng cột râu quai nón của mình lại, nhẹ nhàng vỗ vai Từ Lạc Dương: *"Với cả, nên tự tin vào bản thân mình nhiều một chút, cậu thật sự rất giỏi, bản thân cậu có một loại khí chất nhu hòa nhưng lại cực kỳ kiên cường, giống như nước vậy."*

Đúng sáu giờ, Wilson cùng với nhiếp ảnh gia chính Barnes vừa hô kết thúc công việc, lịch trình chụp hình ba ngày kết thúc. Từ Lạc Dương nghiêm túc nói cảm ơn với các staff, rồi lại cùng chụp ảnh chung với Wilson và Barnes, từng người post lên tài khoản mạng xã hội của mình, rồi mới về khách sạn.

Nhưng lúc mở cửa phòng khách sạn ra, nụ cười trên mặt Từ Lạc Dương từ từ nhạt đi —— tình huống hơi không đúng. Trời tối rồi, nhưng trong phòng không bật đèn, ánh đèn neon ngoài cửa sổ lọt vào, làm bên trong cũng không đến nỗi chẳng nhìn thấy gì.

Trong lòng Từ Lạc Dương hốt hoảng, cậu thả nhẹ bước chân đi tới bên giường, cúi người, cẩn thận đưa tay qua, bèn phát hiện lòng bàn tay Thích Trường An lạnh lẽo, nhưng trán lại nóng hầm hập.

Trái tim đột nhiên đau nhói như bị kim đâm, Từ Lạc Dương lo ánh sáng quá mạnh sẽ kích thích mắt, nên chỉ đưa tay bật đèn ngủ, sau đó nhìn về phía Thích Trường An đang nằm trên giường, nhẹ giọng gọi: *"Trường An? Anh có nghe thấy tiếng em gọi không?"*

Cậu cố gắng tự nói với mình phải bình tĩnh, nhưng hoàn toàn không thể bình tĩnh nổi. Kiềm chế sức mạnh trên tay, trước mắt Từ Lạc Dương chợt xuất hiện hình ảnh mấy năm trước, ba cậu nằm trên giường bệnh, cho dù cậu có khóc gọi như thế nào, cũng chẳng thể nhận được lời hồi đáp.

Đến giờ cậu mới phát hiện ra, ba mẹ lần lượt qua đời, khiến cậu đem nỗi sợ hãi chôn xuống tận đáy lòng, một khi bị chạm đến, sẽ khiến lí trí của cậu sụp đổ.

Lúc này, hô hấp của Thích Trường An có sự thay đổi rõ ràng, mắt cũng từ từ mở ra. Từ Lạc Dương hít hít mũi, miễn cưỡng cười nói: *"Trường An, anh phải uống thuốc gì? Em lấy giúp anh…."*

Mười mấy giây sau Thích Trường An mới tỉnh táo lại, giọng hơi khàn: *"Anh uống thuốc rồi,"* mắt phải của anh không có tiêu cự, nên theo bản năng nghiêng đầu, dùng mắt trái không bị ảnh hưởng thị lực nhìn Từ Lạc Dương, ánh mắt dịu dàng, vỗ về cậu: *"Đừng lo, không sao đâu, anh rất nhanh sẽ khỏe lại thôi, chỉ là hơi bị cảm."*

Tại sao mình lại không thể về sớm một chút? Tưởng tượng đến cảnh Thích Trường An một mình bất an cuộn tròn nằm trên giường, Từ Lạc Dương lại càng đau lòng.

Nửa quỳ trên tấm thảm ở bên cạnh giường, cậu chôn mặt mình trong lòng bàn tay lạnh lẽo của Thích Trường An, bất an và tự trách trong lòng giống như thuốc màu bị đổ vào trong nước, không ngừng lan rộng ra. Giọng Từ Lạc Dương rầu rĩ: *"Trường An, lâu lắm rồi em không thấy anh bị bệnh."*

Chẳng lẽ bởi vì hai ngày nay, cậu ước mấy điều, Trường An vì thỏa mãn nguyện vọng của cậu, vậy nên tiêu hao yêu lực ư?

Trong lòng cảm thấy rất khó chịu, Từ Lạc Dương hạ thấp giọng: *"Xin lỗi…"*

Tay đang nắm lấy tay Từ Lạc Dương của Thích Trường An siết chặt lại, anh không nhìn nổi dáng vẻ cúi đầu ủ rũ của đối phương, nghi ngờ hỏi: *"Sao em lại xin lỗi?"*

Từ Lạc Dương càng khó chịu hơn: *"Anh đừng lừa em, chẳng lẽ không phải vì mấy điều ước của em sao?"*

Nghe câu trả lời đó, Thích Trường An ngớ ra, chợt kết nối được với sóng não của Từ Lạc Dương, anh hơi bất đắc dĩ.

Trước đây anh vẫn luôn không biết nhắc đến chuyện này như thế nào, mà giờ, Thích Trường An không muốn Từ Lạc Dương tự trách, nên anh bèn nói thẳng những lời vẫn luôn muốn nói nhưng không dám nói ra: *"Náo Náo, anh không phải yêu quái."*

"Em biết," Từ Lạc Dương gật đầu không chút do dự, giọng vẫn rất đáng thương: *"Thân phận phải giữ bí mật, em hiểu mà."*

"…"

"Anh không cần phải phủ nhận chuyện bữa sáng và trà chiều xuất hiện trong phòng nghỉ ngơi không phải anh đưa tới." Từ Lạc Dương nói tiếp: *"Lúc em nhìn thấy bánh Mousee dâu tây, đã đoán có thể là anh, nhưng em không dám ăn, sợ bản thân nghĩ nhiều, cũng sợ đồ ăn là do người khác để ở đó, bên trong có thứ không tốt. Nhưng ngày hôm sau, thìa cà phê được đặt nghiêng 60 độ ở bên trái ly trà, em biết chắc chắn là anh."*

Đây là thói quen nhỏ của cậu, chỉ có Thích Trường An biết.

"Trà chiều lúc sau, jambon được cắt rất mỏng, dâu tây không bổ ra, đường bột rắc rất ít, cũng đều là thói quen của em, tất cả anh đều nhớ rất rõ." Càng nói càng áy náy, Từ Lạc Dương giương mắt nhìn Thích Trường An.

Thích Trường An bị ánh mắt này nhìn đến đau lòng, dịu dàng nói: *"Náo Náo."*

"Hả?"

"Anh lạnh quá, có thể nằm cùng anh không?"

Từ Lạc Dương hai ba phát cởi quần áo trên người ra chui vào trong chăn, rồi dính sát vào người Thích

Trường An, giọng vẫn rất rầu rĩ: "Anh ấm hơn chút nào chưa?"

"*Ừm.*" Thích Trường An cảm nhận được thân nhiệt quen thuộc, cảm giác bất an do mất phải tạm thời không nhìn thấy cũng biến mất, anh hôn lên tóc Từ Lạc Dương, hỏi cậu: *"Hôm nay có mệt không?"*

"*Mệt thì cũng không mệt, nhưng mà buổi sáng anh Trịnh lại nổi nóng.*"

"*Có chuyện gì hả?*"

Từ Lạc Dương hơi xấu hổ: *"Lần trước, lúc tụi mình cùng đi xem ban nhạc underground biểu diễn, anh lên sân khấu hát, người ở xung quanh đều huýt gió cho anh, em… rất không vui, nên xóa một cái weibo post lúc trước."*

Cậu tăng nhanh tốc độ nói: *"Chính là cái weibo em nói mình tuyệt đối sẽ không ghen đó."*

Giọng Thích Trường An mang theo ý cười: *"Sau đó thì sao? Bị fan em phát hiện hả?"*

"*Đúng vậy!*" Từ Lạc Dương vô cùng chán nản: *"Anh nói xem mấy cô ấy sao lại lợi hại vậy? Cái đề tài 'Từ Lạc Dương xóa weibo' bị đẩy lên, trọng điểm là, mấy cô ấy còn nghĩ ra đủ loại cảnh tượng và kết cục sau cùng, vẽ truyện tranh và ảnh màu! Truyện tranh còn rất đẹp nữa chứ, nhưng mà có rất nhiều cảnh nóng."*

Nhận ra đề tài đã bị lái lệch, Từ Lạc Dương vội vàng quay lại chủ đề ban đầu: *"Dù sao anh Trịnh cũng đâm chọc em, nói là sao không xóa thêm mấy cái. Lúc đó em cũng không nghĩ nhiều thế, dù sao cũng lâu vậy rồi."*

Vừa nói chuyện, Từ Lạc Dương vừa đưa tay qua, thăm dò thân nhiệt của Thích Trường An: *"Em đi vắt khăn giúp anh hạ nhiệt được không? Anh cứ sốt mãi."*

Theo bản năng siết cánh tay, ôm chặt người lại, Thích Trường An cười nói:*"Ôm em là đủ rồi."* Sức khỏe của anh chính anh cũng biết, khoảng thời gian gần đây anh vẫn luôn rất chú ý, số lần bị bệnh đã ít đi rất nhiều, cảm cúm lần này cũng không nghiêm trọng bằng trước đây, sau khi uống thuốc chắc chẳng mấy chốc sẽ hạ sốt.

Từ Lạc Dương còn chưa kịp cảm thấy hạnh phúc vì câu nói này, thì đã nghe thấy câu tiếp theo: *"Với cả anh vẫn chưa nếm thử vị ngọt của em."*

Nhớ tới câu 'Về anh sẽ nếm thử' trong cái tin nhắn thoại được gửi tới ban ngày, hô hấp của Từ Lạc Dương ngưng lại, tai lập tức đỏ lên, giọng cà lăm: *"Anh muốn nếm… chỗ nào?"*

****

Buổi trưa ngày hôm sau, lúc Trịnh Đông nhìn thấy Từ Lạc Dương, mặt đều đen luôn. Anh bảo Lư Địch đi lấy một cái tai nghe kiểu trùm đầu tới, treo trên cổ Từ Lạc Dương: *"Lúc xuống máy bay chắc chắn sẽ có fan và truyền thông, cậu chú ý một chút, có thể che được chỗ nào thì che chỗ đó."*

Nói xong, Trịnh Đông lại che mắt tỏ vẻ không đành lòng nhìn thẳng, nhỏ giọng: *"Tối qua các cậu chơi đùa điên rồ bao nhiêu vậy? Da lộ ra ở trên cổ đầy dấu hôn luôn."*

Từ Lạc Dương dùng nắm đấm che khóe miệng, cũng hạ thấp giọng nói: *"Anh Trịnh, nếu như em nói tụi em vẫn rất thuần khiết, thì anh có tin không?"*

"Trêu anh hả?"

"..."

Từ Lạc Dương nghĩ thầm, em thật sự không trêu anh. Tối hôm qua Thích Trường An hôn hết cả người cậu, ngay cả trên bắp chân cũng có một chuỗi dấu hôn, nhưng cũng chẳng có nửa điểm vượt ranh giới, thật sự chỉ là hôn môi đơn thuần.

Đến lúc sau, chính Từ Lạc Dương cũng mơ hồ nghĩ, chẳng nhẽ cậu ngọt như vậy thật? Vì tự nghiệm chứng, cậu còn liếm liếm cổ tay mình, nhưng chẳng nếm được chút vị ngọt nào, cổ tay lại bị Thích Trường An nắm lấy, hôn lên từng tấc từng tấc.

Bay hết mười mấy tiếng máy bay mới hạ cánh xuống sân bay quốc tế ở thành phố B. Vì lo lắng thân thể Thích Trường An không thoải mái, Từ Lạc Dương tự mình đi gặp fan và truyền thông tới đón ở sân bay.

Lần này, trên người cậu mặc một bộ trang phục thời thượng mới nhất của Stu, đã suy nghĩ qua những câu hỏi có thể bị hỏi một lần. Ví dụ như, nếu như được hỏi tâm trạng khi được chọn làm người đại diện toàn cầu của Stu như thế nào? Vậy thì phải thể hiện là mình rất kích động, rất vui, cảm ơn sự ủng hộ của fan và sự cho phép của nhãn hàng.

Nhưng khác hoàn toàn so với cậu tưởng tượng, khi nghe thấy phóng viên hỏi câu đầu tiên: *"Xin hỏi Lạc Dương, cậu bỏ ra hai triệu mua ba bộ đồ của Stu, là định tặng cho Thích Trường An hả? Cư dân mạng sôi nổi bày tỏ, đây là chính thức phát đường, xin hỏi cậu thấy thế nào?"*

Từ Lạc Dương cảm thấy, có lẽ là tư thế xuống máy bay của mình không đúng lắm.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tui thật sự rất ngọt ư?

58. Chương 58: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Tám

Mặc dù câu bị hỏi không nằm trong phạm vi đã chuẩn bị trước, nhưng Từ Lạc Dương vẫn thận trọng tiếp nhận, cậu tránh nặng tìm nhẹ: *"Stu hội tụ những nhà thiết kế đứng đầu toàn cầu, mỗi một bộ quần áo đều ngưng kết rất nhiều tâm huyết. Đặc biệt là sau khi đã hoàn toàn hiểu rõ quy trình làm việc phức tạp để hoàn thành một bộ trang phục thời thượng, tôi càng cảm thấy, những cái đó không chỉ là quần áo, mà giống tác phẩm nghệ thuật hơn. Vậy nên tôi mua ba bộ trong số đó, làm quà tặng cho Trường An."*

Sau khi nói xong, cậu bèn mỉm cười nhìn phóng viên trước mặt, thầm nghĩ, anh hỏi đi, hỏi tiếp đi, dù sao tui cũng làm người đại diện, nâng bi Stu hoàn toàn là việc không thể từ chối. Hơn nữa ở trên máy bay, bản nháp tui đã viết cả mấy trang giấy, hoàn toàn không sợ nhé, biết chưa!

Thế là tiếp đó, mặc kệ là hỏi gì, Từ Lạc Dương đều có thể thuận lợi nhắc đến Stu, thổi phồng 360 độ không góc chết, Lư Địch ở bên cạnh nghe đến mức cũng sợ luôn.

Dần dần nhận ra thật sự không thể hỏi ra được chuyện gì hot, các phóng viên mới nhao nhao ngừng công kích.

Nhưng ngồi trên xe bảo mẫu, Từ Lạc Dương liền thay đổi vẻ khí định thần nhàn ban nãy, trực tiếp bổ nhào lên người Thích Trường An, tủi thân nói: *"Trường An, em bị bắt nạt!"*

Thích Trường An buồn cười, nhẹ tay vỗ vỗ lưng cậu: *"Ai bắt nạt Náo Náo của chúng ta vậy?"*

"Cái này không quan trọng, quan trọng là anh phải dỗ dành em!"

"Ừm, vậy anh phải dỗ em như thế nào đây?" Thích Trường An rất khiêm tốn xin chỉ bảo.

"Cái này rất đơn giản!" Từ Lạc Dương lập tức ngồi thẳng dậy, mắt đầy mong đợi: *"Anh không về khách sạn ở được không? Vẫn cứ ở chỗ em, mỗi sáng sớm em sẽ nấu bữa sáng cho anh, buổi tối thì làm ấm chăn cho anh!"*

Thấy Thích Trường An gật đầu, Từ Lạc Dương đến gần tai đối phương: *"Em thật sự rất hạnh phúc, nghĩ tới việc buổi tối có thể ngủ bên cạnh anh, bèn cảm thấy nằm mơ cũng có thể cười tỉnh!"*

Màu môi Thích Trường An vẫn còn hơi nhợt nhạt, nhưng ý cười bên khóe miệng lại rất sâu: *"Anh cũng rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc."*

Nhưng lần này chỉ ở nhà được ba ngày, hai người đã phải lên đường tới một trấn nhỏ ở Giang Nam, chuẩn bị chụp series 'Vãn Xuân' của Thượng Sắc .

Dọc đường Từ Lạc Dương đều rất kích động, lúc xuống máy bay, ngồi vào xe bảo mẫu cũng vẫn chưa bình tĩnh nổi, Trịnh Đông thấy cậu rất nhàm chán: *"Bạn học Từ, cậu tới đây làm việc, cũng không phải đến du xuân, kích động như vậy làm gì?"*

"Sao mà không kích động được? Làm việc cùng Trường An, chính là đi du xuân!" Nói xong, Từ Lạc Dương mở ba lô mang theo bên mình, bày ra cho Trịnh Đông xem: *"Anh xem nè, em còn chuẩn bị cả đồ ăn vặt, đồ uống và ly giữ nhiệt nữa!"*

"…" Trịnh Đông tỏ vẻ quá cay mắt, anh ấn xuống nút bấm trên vách khoang xe, trực tiếp dựng vách ngăn lên, quyết định nhắm mắt làm ngơ.

Thu lại hạt dưa vốn muốn cho Trịnh Đông, Từ Lạc Dương ở trong lòng tính toán thời gian, lấy ly giữ ấm từ trong ba lô ra, đưa cho Thích Trường An: *"Đến giờ uống thuốc rồi, vừa vặn bốn tiếng."*

Giơ tay nhận lấy ly, vặn nắp ly ra, Thích Trường An uống một ngụm nước nóng, bèn nhận ra Từ Lạc Dương mắt đầy sốt sắng nhìn mình, hỏi: *"Có nóng không?"*

"Không nóng, nước đủ ấm."

Từ Lạc Dương tỏ vẻ tự hào: *"Đương nhiên rồi, em phải đổi rất nhiều lần, mới khống chế được độ ấm của nước đó."* Nói xong, nụ cười của cậu trở nên rực rỡ, kề sát vào Thích Trường An: *"Em nhận ra em chăm anh rất tốt, nên rất thỏa mãn!"*

Lúc này, trong lòng Thích Trường An giống như ngâm đầy đường, ánh mắt quý trọng hôn lên trán cậu.

Chỗ cần đến lần này là một trấn nhỏ vùng sông nước tên là 'Nghi Thượng', vị trí ở Giang Nam, tất cả các công trình kiến trúc đều dựa vào nước mà xây dựng, trong không khí ẩm ướt tràn ngập hương hoa thanh ngọt, tường trắng ngói đen, liễu rủ cùng đường đá xanh, khiến tâm trạng người ta đều trầm tĩnh lại.

Lúc bọn họ đến, trời cũng sắp tối rồi, đoàn người trực tiếp đi tới khách sạn trước đó đã an bài xong, quyết định xong thời gian ngày mai bắt đầu quay, bèn trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Nhanh chóng thu dọn xong hành lý, thay bộ áo quần khác, Từ Lạc Dương kéo Thích Trường An lặng lẽ đi ra ngoài: *"Trên trấn nhỏ hình như có lễ truyền thống đưa thần mùa xuân, giờ trời tối rồi, ánh sáng lại mờ, tụi mình đội mũ đi, chắc chắn sẽ không bị nhận ra đâu."*

Cũng gần giống như Từ Lạc Dương đã đoán, trên đường chính của trấn Nghi Thượng chen chúc toàn người. Trên những ngọn cây hai bên đường có treo đèn lồng, ngã tư đường còn có người đang diễn tấu nhạc cụ truyền thống, hấp dẫn sự chú ý của đại đa số người đi đường.

Nhận ra quầy hàng ném vòng ven đường vắng vẻ, chẳng có mấy người ở đó, Từ Lạc Dương kéo Thích Trường An qua: *"Anh từng chơi cái này chưa?"*

Thích Trường An lắc đầu: *"Anh chưa từng chơi."*

Trước lúc 12 tuổi, anh đều trải qua trên giường bệnh và xe lăn, sau năm 12 tuổi, thì học ở trường nội trú, nên không có cơ hội chơi mấy trò chơi kiểu này.

"Vậy hôm nay tụi mình cùng nhau chơi nhé? Rất đơn giản, anh cứ dùng cái vòng nhựa kia ngắm đúng mà ném qua, nó chụp trúng cái gì, thì cái đó sẽ là của anh. Nhưng mà, anh không được gian lận mà dùng yêu lực đâu!"

Sau khi nói xong, thấy Thích Trường An gật đầu, Từ Lạc Dương cầm 10 đồng đi tìm chủ quầy đổi năm cái vòng nhựa, đưa hết cho Thích Trường An, còn liên tục nói *"Cố lên!"* mấy lần.

Thích Trường An nhận lấy vòng nhựa, lấy một cái cầm trong tay phải, rồi chợt giơ tay, trực tiếp thả vòng nhựa lên đỉnh đầu Từ Lạc Dương.

Vẫn chưa kịp phản ứng lại, Từ Lạc Dương đã nghe thấy bên tai vang lên giọng nói Thích Trường An cố ý làm cho nó vừa khàn khàn vừa từ tính: *"Chụp trúng Lạc Dương, Lạc Dương thuộc về anh rồi."*

Tay Từ Lạc Dương run lên, đồng thời trái tim bé nhỏ cũng loạn nhịp, trong lòng vô cùng không phục —— vì sao mình không nghĩ ra tình thoại đẳng cấp này nhỉ? Ngược quá!

Lúc này, bên cạnh có một giọng nói vang lên: *"Quấy rầy rồi, xin hỏi các anh là… Cổ Thành hả?"*

Nụ cười trên mặt Thích Trường An biến mất ngay lập tức, anh che khuất Từ Lạc Dương sau lưng mình, chỉ trả lời hai chữ: *"Không phải."*

Người nói chuyện là một cô gái trẻ tóc dài vừa cao vừa gầy, cô hơi lúng túng, luôn mồm nói: *"Tôi không có ác ý gì, cũng không chụp ảnh, tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện gặp được các anh ở đây!"* Theo bản năng không dám nhìn thẳng Thích Trường An, cô vội vàng nói: *"Tôi chỉ là rất muốn chính miệng nói với các anh rằng, tôi sẽ luôn luôn ủng hộ các anh!"*

Lúc này, Từ Lạc Dương từ sau lưng Thích Trường An ló đầu ra, ngón tay đỡ mép mũ lưỡi trai, trong giọng nói mang theo ý cười: *"Nhưng tụi tui không phải Cổ Thành mà cô nói, cơ mà, nếu bọn họ nghe thấy lời cô nói, chắc chắn sẽ rất cảm kích."* Nói xong, cậu kéo ống tay áo Thích Trường An: *"Đi thôi, em vừa nhìn thấy bên kia có đồ ăn ngon."*

Nghiêng đầu qua nhìn Từ Lạc Dương, ánh mắt Thích Trường An rõ ràng trở nên ấm áp hơn: *"Được."*

Cô gái trẻ nhìn thấy hai người định đi, bèn lấy dũng khí nói: *"Xin hỏi, các anh… chắc chắn là thật ư?"*

Từ Lạc Dương đè mũ lưỡi trai đội trên đầu: *"Cô đoán xem?"* Nói xong, cậu vội vàng trả vòng nhựa lại cho

chủ quầy, kéo Thích Trường An bỏ chạy. Ở trong đoàn người rẽ ngang rẽ dọc, xác định đã chạy thật xa, cậu mới dừng lại, nụ cười vô cùng rực rỡ.

Thích Trường An bất đắc dĩ giúp cậu đội mũ lại: *"Vui vậy hả?"*

"Nghịch một chút cực kỳ vui luôn!" Từ Lạc Dương đứng thẳng, khoa tay nói:*"Em có cảm giác mình là boss sau màn đang cố che giấu thật thâm sâu ở trong anime, là cái kiểu vô cùng thần bí ấy!"* Nói xong lại rất tiếc nuối: *"Không thể ném vòng thật là tiếc!"*

"Không sao, tụi mình có thể chơi những trò khác." Thích Trường An nhìn người trước mặt, cảm thấy chỉ cần ở bên em ấy, cho dù làm gì cũng đều trở nên cực kỳ thú vị.

Hôm sau, trời âm u chuyển mưa nhỏ. Phụ trách chụp ảnh chính là đoàn đội hàng đầu của Thượng sắc , vô cùng chú trọng hiệu suất. Sau khi giải thích ý tưởng và cấu trúc tổng thể cho hai người nghe xong, bèn trực tiếp bắt tay vào việc.

Sau ống kính, Từ Lạc Dương mặc một cái áo khoác vận động màu trắng, đang thả lỏng ngồi trên trụ đá ở đầu cầu, thờ ơ nhai kẹo cao su. Lúc này, thần thái trong mắt cậu sáng lên —— cách đó không xa, Thích Trường An đạp một chiếc xe đạp kiểu cũ chạy tới. Đợi người tới gần, Từ Lạc Dương lập tức thổi một cái bong bóng màu trắng, trong đôi mắt cong cong tràn đầy ý cười rực rỡ.

Tiếp đó, cậu vẫy vẫy tay với Thích Trường An, chân đang đạp xe của đối phương dừng lại, nhìn sang phía cậu, vẻ mặt lạnh nhạt từ từ ôn hòa lại.

Lư Địch ôm áo khoác của Từ Lạc Dương và Thích Trường An, cùng Trịnh Đông đứng ở xung quanh sân chụp, nhỏ giọng nói: *"Cảnh tượng này giống như là lúc anh Từ và Thích tiên sinh học trung học, hai người hẹn nhau cùng tới trường vậy. Anh Từ còn rất lười, không muốn đạp xe không muốn đi bộ, bèn ép Thích tiên sinh, bảo Thích tiên sinh đạp xe đạp chở ảnh."*

Cậu ta suy nghĩ một chút rồi nói: *"Cơ mà, bọn họ chắc chắn sẽ bị thầy chủ nhiệm túm, em còn có thể nhìn ra giữa hai người họ có làn sóng tình yêu ngấm ngầm cuộn trào nữa!"*

Trịnh Đông liếc cậu ta một cái: *"Chú cũng có nhãn lực đó!"*

Nhưng sự thật chứng minh, sau khi số đặc biệt của Thượng Sắc được phát hành, rất nhanh đã bị tranh mua đến hết hàng, mà video hậu trường buổi quay chụp "Vãn xuân" trên weibo chính thức của Thượng Sắc, lượng share đã đạt đến sáu con số.

Dưới weibo của Từ Lạc Dương và Thích Trường An, các lượt bình luận lại nhanh chóng bùng nổ.

"—— Hai người họ che chung một cái ô đi trên đường đá xanh, hình ảnh thật sự đẹp đến mức gào khóc! Đặc biệt là ánh mắt! Ánh mắt! Chớp mắt đã vạn năm nha! Nếu như thế này cũng không tính là yêu!"

"—— Một mạch mua ba quyển tạp chí! Hiến pháp của Cổ Thành quá sực tuyệt!! Cờ xí của đảng Cổ Thành vĩnh viễn không bao giờ ngã! Quả nhiên, chỉ có ho và tình yêu là không che giấu được, tóm lại có phải chân ái hay không, thì nhìn ánh mắt là được rồi! Tui thiệt tình sắp ngất mất thôi, Trường An Lạc Dương sao lại ngọt ngào như vậy!"

"—— Giang Nam tháng năm, đẹp nhất không phải là đá xanh và ô giấy dầu, mà là người ngồi ở đầu cầu đợi ta!"

"—— Tại sao nhìn thấy những bức ảnh này lại có cảm giác muốn khóc nhỉ? Rõ ràng là đường chính chủ phát ngọt nhất mà TT, có lẽ bọn họ ở một không gian nào đó, chính là trúc mã trúc mã cùng nhau lớn lên từ nhỏ!"

Những bình luận trên mạng Từ Lạc Dương đều không nhìn thấy, ngày số đặc biệt của Thượng sắc bán ra, show truyền hình "Hành động tuyệt mật" của Thải Hồng Vệ thị cũng chính thức bắt đầu ghi hình.

Mấy năm gần đây, mấy show truyền hình thực tế dùng để nâng đỡ nghệ sĩ bản thân Từ Lạc Dương đã từng tham gia ba lần, nên rất quen thuộc với khuôn mẫu của chương trình. Lúc nghe thấy tiếng gõ cửa, cậu thả cái muôi trong tay xuống đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là nhóm mấy anh quay phim tổ chương trình xếp cho Từ Lạc Dương. Từ Lạc Dương nói chào buổi sáng trước, sau đó hỏi: "*Anh Triệu, mấy anh đã ăn sáng chưa? Có muốn cùng nhau ăn một chút không? Em luộc trứng gà, còn cả bột yến mạch, bánh quy và nước trái cây nữa!"*

"Không cần, tụi anh ăn xong rồi mới tới." Anh Triệu vào cửa, sau đó bèn bắt đầu hết lòng hết dạ theo sau Từ Lạc Dương quay phim.

Lúc Hành động tuyệt mật làm công tác tuyên truyền, vô cùng dũng cảm tuyên bố khẩu hiệu 'Không có kịch bản', thu hút đông đảo ánh mắt, đồng thời cũng khiến cho rất nhiều khán giả nghi ngờ. Vì đảm bảo tính thực tế của việc 'Không có kịch bản', thể hiện ra dáng vẻ chân thật nhất của khách mời, tổ chương trình tỏ ý, phần mở đầu của chương trình, đoạn tới trong nhà khách mời sẽ được livestream trên mạng.

Bởi vậy, lúc hình ảnh hiện trường ở trong nhà trực tiếp truyền lên mạng, khung bình luận đã nổ tung.

"—— Mau tới lay tỉnh mị! Mấy người có nhìn thấy tủ giày ban nãy chợt lướt qua không? Size của hai đôi giày khác nhau!"

"—— A a a a theo vào phòng vệ sinh quay đi, phải cap màn hình để đánh dấu trọng điểm! Cốc súc miệng đôi! Bàn chải đánh răng đôi! Khăn đôi! Có phải là mị phát hiện ra bí mật gì rồi không!"

Lúc này, fan trước màn hình máy tính bèn nghe thấy một giọng nói truyền tới, đến từ anh Triệu đi theo quay hình: *"Lạc Dương, giờ tôi đang xem màn hình comment của livestream, rất nhiều khán giả đều rất tò mò trong phòng vệ sinh của cậu, cho dù là khăn mặt, hay là cốc súc miệng và bản chải đánh răng, tất cả đều là đồ đôi, có thể trả lời lý do được không?"*

Ánh mắt Từ Lạc Dương rất bình tĩnh, còn hơi xấu hổ mỉm cười: *"Lúc em tự đi mua mấy đồ dùng này, đều theo thói quen mà mua một bộ, dùng để giả vờ mình không phải là cẩu FA, rất xót xa."*

"—— Tui sẽ tổ vẻ khoan dung nhìn cậu nói hươu nói vượn [tín nhiệm giữa người với người đâu.jpg]"

"—— Tổ chương trình thiệt là khô khan! Tui thích anh quay phim này quá đi!! Còn Lạc Dương, cậu đừng đấu tranh, tụi tui đã nhìn thấu rồi! Thích Trường An ở đây."

"—— Cầu búa được búa, Lạc Dương, trong lòng tụi tui đều rất nặng nề, hóa ra cậu giấu tụi tui ở bên ngoài có người rồi… Kiêu ngạo nở nụ cười của người dì!"

Từ Lạc Dương ỷ vào việc không nhìn thấy màn hình comment, vô cùng bình tĩnh ăn xong bữa sáng, sau đó kéo vali đi theo ra cửa. Sau hai giờ đi xe, cậu trực tiếp được staff của tổ chương trình dẫn tới chỗ cần tới —— một khu trò chơi mới xây dựng, vẫn chưa khai trương ở phía Đông Nam thành phố B.

Mới xuống xe chưa được mấy bước, Từ Lạc Dương đã nhìn thấy người quen từng hợp tác quay chung một bộ phim.

Giang Lưu debut hai năm, vì diễn nam hai trong Thông báo tìm người mà có không ít fan, nhân khí tăng vọt. Lần này, quản lý của cậu ta phải dùng rất nhiều sức lực mới đưa cậu ta vào được show thực tế này. Nhưng cậu ta lần đầu tiên quay show thực tế, lại vừa lúc gặp phải Thải Hồng Vệ thị không đi theo con đường bình thường, nói không với kịch bản, nên thật sự không đưa kịch bản, khiến cậu cảm thấy hơi lờ mờ.

Lúc này nhìn thấy Từ Lạc Dương, Giang Lưu giống như nhìn thấy cứu tinh, cậu nghênh đón, trực tiếp hỏi: *"Anh Từ, anh nhận được kịch bản chưa?"*Giọng rất sốt ruột.

Biết cậu ta thật sự hoảng hốt mới có thể trong tình huống tất cả camera đều đầy đủ xung quanh, hỏi chuyện nhạy cảm này, Từ Lạc Dương dứt khoát lắc lắc đầu: *"Không nhận được, nhưng mà Giang Lưu này, anh lặng lẽ nói cho cậu biết, ở trên đường tới đây, anh đã hỏi anh trai quay phim rồi, vì tổ chương trình của chúng ta bề ngoài xa hoa, nhưng thực tế kinh phí không đủ, không có tiền tìm người viết, vậy nên cái loại cao cấp như kịch bản gì đó, không tồn tại đâu."*

Giang Lưu mãi một lúc sau mới phản ứng kịp, hình như mình hỏi chuyện không nên hỏi, nên nhanh chóng bắt kịp nhịp điệu của Từ Lạc Dương, giọng khổ não: *"Đoàn phim này nghèo như vậy, cát-sê của chúng ta có bị giảm không nhỉ?"*

Thầm nghĩ phản ứng cũng không tính là chậm, Từ Lạc Dương vỗ vai Giang Lưu: *"Anh thấy có hơi mông lung đó, cơ mà, chúng ta có thể nịnh nọt kim chủ baba."*

Nói xong, hai người rất ăn ý cùng nhau nhìn về ống kính, đồng thanh nói: *"Rất cảm ơn sữa chua Khai Hân vì danh hiệu độc quyền của chương trình, tâm trạng không tốt sao? Uống một hộp sữa chua thì sẽ vui ngay!"*

Staff xung quanh đều mỉm cười, Từ Lạc Dương thu đuôi lại: *"Xong rồi xong rồi, lời thoại quảng cáo này xấu hổ quá!"* Nói xong, cậu kéo Giang Lưu đi vào trong.

Quay lưng lại rồi, cách người quay phim hơi xa một chút, Giang Lưu mới thở ra một hơi, trên lưng đổ một tầng mồ hôi: *"Cảm ơn anh Từ đã cứu cảnh!"*

Từ Lạc Dương cười vẫy vẫy tay: *"Không có gì không có gì, nhưng mà anh thật sự cũng rất lờ mờ, lúc trước nói chuyện đều có kịch bản quy trình này nọ, giờ cái gì cũng chẳng có."*

"Bên em ban đầu nhận được tin cũng là như vậy. Em lần đầu tiên tham gia show thực tế, không có kịch bản luôn cảm thấy không ổn, nếu như biểu hiện không tốt kéo thêm anti, quản lý của em thế nào cũng xé em! Nhưng mà đạo diễn và tổ chương trình hình như rất bình tĩnh, cái kiểu mà đã bày mưu lập kế ấy."

Giang Lưu dừng mấy giây, hơi do dự nói: *"Anh Từ, Tống Diệu đến trước anh cỡ năm phút, dẫn theo đủ năm trợ lý đến đây khoe khoang, mở miệng câu đầu tiên là hỏi anh đã tới chưa."*

Trên mặt Từ Lạc Dương không lộ ra biểu cảm gì, chỉ cười nói: *"Anh ta quan tâm anh vậy luôn hả?"*

"Dù sao thì em cũng cảm thấy lai giả bất thiện, anh Từ anh chú ý một chút nhé." Giang Lưu an phận không nói thêm gì nữa, mà đổi đề tài: *"Nói chứ, tổ chương trình mời tổng cộng sáu khách mời, nhưng còn một khách mời thần bí tới giờ vẫn chưa công bố, không biết rốt cục là ai nữa."*

(Lai giả bất thiện: chỉ người đến nhưng không có ý tốt.)

Từ Lạc Dương thì không để ý lắm, an ủi: *"Không sao, cho dù trong lòng có hận đến nổ tung, mọi người trên mặt cũng sẽ hòa thuận, vui vẻ với nhau thôi!"*

Giang Lưu lo lắng gật đầu.

Đúng mười giờ, đạo diễn tổ chương trình Văn Trí Lăng cầm loa, bắt đầu tiến hành theo trình tự.

Năm vị khách được mời khách khí chào hỏi nhau mấy câu, xây dựng cảnh tượng bạn bè hòa thuận, sau đó đứng quay mặt về phía thiết bị ghi hình. Từ Lạc Dương đứng ở chính giữa, bên trái là Tống Diệu, bên phải là Giang Lưu, đứng ngoài cùng bên trái là Tần Hiểu Nhiên và ngoài cùng bên phải là Quản Huyền, lần đầu tiên Từ Lạc Dương gặp bọn họ, hoàn toàn không quen.

"Mọi người, chào buổi sáng! Cảm ơn các bạn đã tới tham gia chương trình này của chúng tôi, tôi là Văn Trí Lăng, đạo diễn của Hành động tuyệt mật , có thể gọi tôi là đạo diễn Văn." Văn Trí Lăng mặc một bộ quần áo thể thao màu xám, nói chuyện chậm rãi: *"Chương trình của chúng ta đã tên là Hành động tuyệt mật , vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều bí mật."*

Mấy khách mời đều rất phối hợp, Tống Diệu còn trực tiếp nói một câu: *"Đạo diễn Văn, xin hãy tiết lộ!"*

"Đừng gấp, bí mật đầu tiên mà chúng ta phải giải, chính là —— ai là khách mời thứ sáu của chúng ta!"

Từ Lạc Dương đứng tại chỗ, bị tốc độ nói của đạo diễn Văn thôi miên hơi buồn ngủ. Cậu ở trong đầu đang nhớ lại khuôn mặt của Thích Trường An để lên tinh thần cho mình, chợt cảm thấy Giang Lưu ở bên cạnh cong khuỷu tay lên, liên tục đụng đụng cậu mấy lần, giọng nói rất kích động: *"Anh Từ anh Từ, mau nhìn đi! Anh mau nhìn đi!"*

Hơi kỳ lạ, lúc Từ Lạc Dương nghiêng đầu qua, nhìn rõ người đang từ từ đến gần, cũng bị chấn động —— xong, lại bị lừa!

Cậu còn nhớ rất rõ, tối qua Thích Trường An nói, bởi vì chuyện công việc, hôm nay phải đi sớm một chút, vậy nên lúc trời vẫn chưa sáng, Thích Trường An đã kéo vali rời đi. Không ngờ đi cả một buổi sáng, hóa ra lại đi tới trước mặt mình!

Thích Trường An cao, chân dài, rất nhanh đã đi tới sau camera, anh nhìn Từ Lạc Dương trước, rồi mới cầm micro tự giới thiệu bản thân: *"Chào mọi người, tôi là Thích Trường An."* Vô cùng ngắn gọn.

Không đợi Từ Lạc Dương phản ứng lại, Giang Lưu đã bước sang bên kia một bước, để dành ra một chỗ, sau đó nháy mắt với Từ Lạc Dương: *"Cổ Thành đảng chẳng chút lung lay."*

"..."

Thế là, Thích Trường An rất tự nhiên đứng bên cạnh Từ Lạc Dương, vị trí của sáu người bèn biến thành từ trái qua phải lần lượt là Tần Hiểu Nhiên, Tống Diệu, Từ Lạc Dương, Thích Trường An, Giang Lưu và Quản Huyền, đứng xếp hàng dựa theo phiên vị trong tương lai.

Sau khi đứng lại, Từ Lạc Dương bèn nghe thấy giọng nói của Thích Trường An: *"Lạc Dương, lâu rồi không gặp."*

Nếu không phải trước mặt là một loạt camera, Từ Lạc Dương rất muốn không để ý hình tượng mà trợn trắng mắt —— anh cứ giả vờ đi, là ai sáng sớm nay ra ngoài trước, còn đè cậu trên cửa hôn mười mấy phút mới thả ra hả!

Lúc này, giọng nói của đạo diễn Văn vang lên: *"... Bên trong công viên trò chơi này không chỉ có tàu lượn siêu tốc mạo hiểm, mà còn có nhà ma vô cùng kích thích. Xét thấy hôm nay là kỳ đầu tiên mà chương trình chúng ta quay, tôi vô cùng thân thiện tặng mọi người một gợi ý —— các cậu phải tìm năm item nhiệm vụ, một trong số đó, giấu ở trong nhà ma."*

Nghe xong câu nói này, Từ Lạc Dương cảm thấy không khỏe, tay theo bản năng kéo ống tay áo của Thích Trường An, cảm thấy mình đã nhận được ác ý đến từ tổ chương trình!

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tui sợ QAQ

59. Chương 59: Viên Kẹo Thứ Năm Mươi Chín

Cảm nhận được sức mạnh yếu ớt truyền tới trên ống tay áo, Thích Trường An thay đổi tư thế, che ống kính, ở sau lưng nhẹ nhàng nắm lấy ngón út của Từ Lạc Dương: *"Sợ hả?"*

Từ Lạc Dương duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng người tí hon trong lòng đã lệ rơi đầy mặt, cậu nhỏ giọng trả lời: *"Sợ!"*

Trong mắt nổi lên ý cười, Thích Trường An dịch dịch ngón tay: *"Đừng sợ, anh ở đây."*

Quy tắc trò chơi của Hành động tuyệt mật kỳ thứ nhất rất đơn giản, sáu người chia làm hai đội, trước ba giờ chiều, đội nào tìm được nhiều item nhiệm vụ hơn, đội đó sẽ thắng. Tương ứng, bên thua phải chịu phạt.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu, từ trước đến giờ thắng thua cũng chẳng quan trọng, quan trọng là biểu hiện trong suốt quá trình chơi.

Đạo diễn Văn cầm loa, chỉ chỉ cái hòm đậy vải đen bên cạnh, giọng vẫn rất ung dung thong thả: *"Bây giờ, trước tiên chúng ta sẽ chia đội thông qua việc rút thăm, ai rút trước đây?"*

Tần Hiểu Nhiên đứng bên cạnh cười híp mắt giơ tay lên: *"Đạo diễn để tôi rút!"*Nói xong bèn chạy qua, tay trực tiếp vói vào trong hòm, lấy ra một cái bảng nhựa, trên đó viết 'I'.

Người thứ hai rút thăm là Quản Huyền, Từ Lạc Dương thấy rất rõ, lúc nhận ra trên bảng của mình cũng viết 'I', mặt Quản Huyền tối thui. Đứng bên cạnh Tần Hiểu Nhiên, nhưng hai người đều chẳng giao lưu với đối phương.

Từ Lạc Dương hiểu, cái khác thì không rõ, nhưng cái đoạn rút thăm này, tổ chương trình chắc chắn đã lên kế hoạch từ trước rồi.

Quản Huyền học piano từ nhỏ, sau này bước chân vào showbiz, hình tượng xây dựng là hoàng tử piano cao lãnh, hình như tính cách bản thân cũng khá là hướng nội, không thích nói chuyện lắm. Còn Tần Hiểu Nhiên ở trước ống kính lúc nào cũng hi hi ha ha, nhìn thì khá hài hước, nhưng thực tế không ít tâm nhãn, đã từng công khai nói không quen với hình tượng giả tạo của Quản Huyền, vẻ bất hòa của hai người hoàn toàn hiện rõ ra ngoài.

Mà bản thân Từ Lạc Dương và Tống Diệu một năm nay cạnh tranh tài nguyên với nhau rất dữ, lúc trước hai người tranh giải thưởng Kim Tùng, Truyền thông Bách Nhạc sau lưng Tống Diệu dùng tiền dùng ân tình, tâng bốc Tống Diệu, sau đó còn tung tin, kéo giẫm Từ Lạc Dương, fan hai bên xé nhau đến mức túi bụi. Về sau Từ Lạc Dương lấy được đại ngôn của Stu, Tống Diệu đến một sợi lông cũng chẳng giành được, đoàn đội hai bên cũng âm thầm giao thủ mấy lần.

Trong sáu người thù cũ không thiếu, lại có cậu và Thích Trường An đảm nhận vai trò một đôi cp, yếu tố gây hot và thu hút người xem hoàn toàn đầy đủ. Hơn nữa mời Thích Trường An chưa từng tham gia show thực tế tới, mức độ quan tâm của tổ chương trình không cao là điều không thể.

Nhận rõ tình hình, Từ Lạc Dương liến phát hiện hùng tâm bừng bừng của Thải Hồng Vệ thị, cơ bản đã dự báo được gió tanh mưa máu sau khi chiếu rồi.

Người thứ ba đi rút thăm là Giang Lưu, rốt cục cũng rút được bảng nhựa viết 'II'. Từ Lạc Dương đến gần hơn một chút nói chuyện với Thích Trường An: *"Từ đại sư không cần đoán cũng biết, chúng ta chắc chắc được chia cùng một đội!"*

Quả nhiên, Tống Diệu rút được 'I', một đội đủ quân số, Từ Lạc Dương và Thích Trường An trực tiếp thuộc về đội thứ hai.

Giang Lưu vui vẻ chạy tới đứng cùng một chỗ với Từ Lạc Dương, nụ cười sạch sẽ: *"Kính nhờ anh Từ chăm sóc!"*

Cong mắt mỉm cười, Từ Lạc Dương chỉ chỉ Thích Trường An, thở dài: *"Lần này, anh Từ của cậu cũng chỉ có thể hi vọng Thích tiên sinh che chở thôi."*

Nói xong, staff đưa "đồng phục đội" tới —— áo khoác rất mỏng, dài đến đầu gối, bên Tống Diệu là màu xanh quân đội, còn của đội Từ Lạc Dương là màu lam đậm.

Từ Lạc Dương chủ động đứng qua, trước tiên cầm một cái đưa cho Thích Trường An, tiếp đó đưa một cái cho Giang Lưu, rồi cuối cùng mới cầm cái của mình.

Kiểm tra một lần, Từ Lạc Dương mới mặc áo lên người mình, nhưng lúc cậu định cúi người kéo dây kéo lại, đã nhìn thấy Thích Trường An ngồi xổm người xuống, tỉ mỉ giúp cậu kéo dây kéo xong.

Giang Lưu đứng bên cạnh bị một màn này dọa sợ, tự lẩm bẩm: *"Thật là mù mắt chó của em!"*

Tay Từ Lạc Dương giả nắm thành quyền, che đi nụ cười nơi khóe miệng.

10h30 phút, hai đội chia nhau tiến vào công viên trò chơi từ cửa Nam và cửa Bắc.

Đầu tiên tìm đến cột mốc chỉ đường trong công viên trò chơi, sau khi chụp lại bản đồ, ba người bèn chạy tới nhà ma. Nhà ma của công viên trò chơi này thiết kế rất có tâm, được xây ở trên một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ, muốn lên đảo thì phải chèo bè trúc để qua.

Từ Lạc Dương không thể thoái thác, cầm lấy sào trúc dặn dò: *"Nhanh lên thuyền, xem tui trổ tài, dẫn mấy người đạp gió rẽ sóng!"*

Giang Lưu đứng trên bè trúc: *"Anh Từ, ngay cả bè trúc mà anh cũng biết chèo luôn!"*

"Đương nhiên rồi, kỹ năng cần thiết để sinh tồn đó!" Nói xong, Từ Lạc Dương tràn đầy hứng thú hát hò, há mồm bắt đầu hát: *"Trường An anh ngồi ở mũi tàu nha Lạc Dương đang ở phía sau anh ——"* hát tới đây, cậu chợt phát hiện lời bài hát ở phía sau hơi thẳng thắn quá, nên khẩn cấp nín nửa câu sau lại, suýt chút nữa bị nội thương.

Lúc này, Giang Lưu bỗng nhiên vội la lên: *"Anh Từ anh Từ, người bên đội số một sắp đuổi kịp mình rồi!"*

Từ Lạc Dương quay đầu nhìn lại, nhìn thấy mấy người bên Tống Diệu cũng đã đến bên cạnh hồ, đang mở dây thừng của bè trúc. Vỗ tay mấy lần, cậu tăng nhanh tốc độ, còn tự thêm các loại giả thiết: *"Người lái đò thần diệu chính là anh, đừng cuống đừng cuống!"*

Lúc ba người lên bờ, bè trúc của nhóm Tống Diệu vẫn đang quay vòng tại chỗ, chưa chèo được bao xa. Từ Lạc Dương thấy vui, chạy đi tìm Thích Trường An muốn được khen: *"Trường An Trường An, em giỏi không?"*

Thích Trường An giơ tay vò vò tóc cậu: *"Em giỏi nhất!"*

Nhưng tâm trạng tốt vì được khen ngợi chỉ duy trì không tới nửa phút, đứng ở cửa nhà ma, Từ Lạc Dương lập tức cảm thấy sợ hãi. Theo bản năng trốn ra sau lưng Thích Trường An, cậu trợn mắt, nhìn chòng chọc cánh cửa lớn lụp xụp kia chẳng nói lời nào.

Giang Lưu bước về phía trước mấy bước, chợt nhận ra Thích Trường An và Từ Lạc Dương đều không đuổi theo, lập tức kịp phản ứng: *"Anh Từ anh sợ hả?"*

Giống như mèo xù lông, Từ Lạc Dương nhanh chóng phản bác: *"Làm sao có khả năng! Anh cũng chẳng phải là bé cưng!"* Nói thì nói thế, nhưng người vẫn trốn sau lưng Thích Trường An, nửa bước cũng không di chuyển.

Bị phản ứng của Từ Lạc Dương chọc cười, Thích Trường An nắm chặt cổ tay cậu: *"Đi thôi bé cưng, anh bảo vệ em."*

Ba người đẩy cửa gỗ ra bước vào, bên trong ánh sáng rất mờ, một cơn gió lạnh thổi qua, khiến sau lưng người ta bất giác hiện ra khí lạnh.

Mắt dần dần thích ứng với sự thay đổi của ánh sáng, Giang Lưu nhìn rõ thiết kế ở bên trong: *"Vậy mà lại chia ra hai con đường luôn, hay là em đi một bên, anh Từ, anh và Thích tiên sinh đi một bên nhé?"*

Nhận ra tay Từ Lạc Dương đang lạnh run, Thích Trường An bí mật nắm chặt lấy tay đối phương, trả lời thay cậu: *"Được, nhưng cho dù có tìm được đồ hay không, thì bốn mươi phút sau, chúng ta cũng sẽ tập hợp ở lối ra nhé."*

"Được ạ." Giang Lưu lắc lắc điện thoại do tổ chương trình phát ở trong tay, tùy ý chọn con đường bên trái, rất nhanh đã chẳng thấy người đâu.

Thích Trường An nghiêng đầu nhìn Từ Lạc Dương ở sau lưng mình: *"Tụi mình cũng đi thôi."*

"Ừm, đi đi đi!" Giọng Từ Lạc Dương yếu ớt, nếu như không phải VJ đang ở phía sau, giờ phút này cậu rất muốn dán sát người mình lên người Thích Trường An, để năng lực của đại yêu quái sẽ che chở cậu từ đầu đến chân!

Đi vào cửa hang bên phải, sau một đoạn đường ngắn, Từ Lạc Dương nhỏ giọng nói ra phát hiện của mình: *"Mặt đất hơi ướt."* Cậu lấy điện thoại ra, mở đền pin chiếu lên mặt đất, suýt chút nữa đã nhảy lên: *"Trường An… trên đất toàn là máu!"*

Sau khi nói ra câu này còn có tiếng vọng, có vẻ càng đáng sợ hơn.

Thích Trường An dứt khoát đan mười ngón tay vào nhau, dịu dàng nói: *"Là giả đó, chắc chắn toàn là dùng thuốc màu."*

Hai người tiếp tục đi về phía trước, xung quanh im lặng, chỉ mơ hồ vang lên tiếng gió thổi và tiếng bước chân của vài người. Tim Từ Lạc Dương vẫn luôn treo lơ lửng không dám thả lỏng, cậu liếm liếm phiến môi hơi khô khốc: *"Trong này hình như có cống ngầm, em nghe thấy tiếng dòng nước chảy."*Nói xong, vừa vặn rẽ qua một chỗ ngoặt, Từ Lạc Dương gượng gạo cười nói: *"Anh xem, em nói rồi mà, ở đây thực sự bố trí cống ngầm, nhưng mà ——"*

Ngay lúc đó, Từ Lạc Dương bỗng nhiên cảm thấy mắt cá chân mình bị cái gì đó lạnh ngắt túm lấy, cậu cúi đầu, bèn nhìn thấy một cánh tay thon gầy trắng bệch vươn ra từ giữa cống ngầm bằng kim loại, đang nắm chặt lấy mắt cá chân cậu không chịu buông.

Từ Lạc Dương bị dọa sợ, năm giây sau, cậu trực tiếp chui vào trong lồng ngực Thích Trường An, oa oa kêu: *"Anh Trường An cứu em! Có ma! Chân của em sắp bị gặm rồi!"*

Một tiếng hét này của cậu, làm anh giai VJ đi phía sau và nhân viên giả ma trong cống ngầm bị hoảng sợ. Thích Trường An che chở người trong lồng ngực, vỗ về lưng cậu: *"Ngoan không có chuyện gì, có anh ở đây, chân của em sẽ không bị gặm đâu."*

VJ Triệu Hành phụ trách quay Từ Lạc Dương nhỏ giọng nói: *"Lạc Dương cậu ấy… vẫn ổn chứ?"*

Thích Trường An hơi bất đắc dĩ cúi đầu nhìn người ôm chặt lấy eo mình, trong giọng nói mang theo ý cười: *"Bạn nhân viên kia dọa đến em ấy rồi."*

Ở trong lồng ngực Thích Trường An nửa phút, Từ Lạc Dương mới gian nan đứng thẳng lại, xoa xoa mặt mình: *"Chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi, còn nhiệm vụ phải làm mà."*

Thích Trường An nhìn sắc mặt trắng bệch của cậu mà có chút đau lòng, nửa quỳ xuống trên đất, chìa tay xoa xoa mắt cá chân cậu, sau khi đứng dậy lại tiến đến bên tai cậu, do dự một lát, vẫn an ủi: *"Được rồi đừng sợ nữa, đại yêu quái bảo vệ em."*

Nhận ra cảm xúc của Từ Lạc Dương rõ ràng chuyển biến tốt đẹp, VJ phía sau đều rất tò mò Thích Trường An đã nói gì, cơ mà chẳng nghe được chút nào, nên chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nhưng cả đoạn đường tiếp theo, Từ Lạc Dương bình tĩnh hơn rất nhiều, hai tay cậu kéo quần áo Thích Trường An, chú ý đến biến động nhỏ ở xung quanh, suy nghĩ một lát nói: *"Đạo diễn Văn nói item nhiệm vụ ở trong này, cơ mà dọc đường tới đây, xung quanh toàn là vách tường nhẵn nhụi, chẳng nhìn thấy thứ gì đặc biệt."*

Thích Trường An chú ý tới bóng người đứng trong góc tối, bèn giơ tay che kín mắt Từ Lạc Dương: *"Lát nữa có nghe thấy gì cũng đừng mở mắt nhé."*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Được, em không mở mắt."*

Sau đó, đầu tiên Từ Lạc Dương nghe thấy tiếng bước chân của Thích Trường An, tiếp đó là tiếng thốt lên sợ hãi của VJ ở đằng sau, cùng với tiếng vải vóc ma sát vào nhau không rõ ràng lắm. Cậu đứng tại chỗ, nhắm chặt mắt không nhúc nhích, hơi tò mò: *"Trường An, anh đang làm gì vậy? Em mở mắt được chưa?"*

"Được rồi."

Vừa mở mắt, Từ Lạc Dương bèn nhìn thấy Thích Trường An đã chế trụ một "con ma", dùng 'đầu lưỡi dài' rơi ra ngoài của đối phương cột hai tay lại, bộ dạng kẻ mạnh hiếp đáp người yếu tiêu chuẩn. Hình ảnh này hơi ma huyễn, Từ Lạc Dương đứng tại chỗ một lúc, mới chợt phản ứng kịp, lại nhanh chóng chạy tới phía sau lưng Thích Trường An: *"Trường An giỏi nhất!"* Giọng nói vô cùng kiêu ngạo.

Thích Trường An ngăn tầm mắt cậu lại, hỏi 'con ma' kia: *"Item nhiệm vụ ở đâu?"*

'Con ma' lắc đầu liên tục: *"Tôi không biết!"*

"Hỏi một lần cuối cùng, ở đâu?"

Nhân viên giả 'ma' nhìn ánh mắt lộ ra một chút sắc bén của Thích Trường An, cảm thấy hơi không chống đỡ nổi, thầm nghĩ các anh em tui có lỗi với mấy người, tui phải khuất phục rồi: *"Trong một cái bàn đá ở phía trước."*

Từ Lạc Dương cảm thán: *"Còn có thao tác vậy nữa hả?"* Vậy nên nếu không kéo nhân viên cưỡng chế tra hỏi, có lẽ ở trong nhà ma có lật ba vòng cũng chẳng tìm được đồ, đạo diễn Văn và tổ chương trình cũng rất có tâm!

Sau đó, có lẽ là hình ảnh ban nãy khiến dũng khí của Từ Lạc Dương tăng lên 50%, mặc dù cậu vẫn nắm chặt tay Thích Trường An, nhưng dù sao cũng chẳng sợ sệt như lúc đầu nữa, trên đường đi còn liên tục nghĩ linh tinh: *"Tất cả gió lạnh đều là gió của máy điều hòa, toàn là gió của máy điều hòa gió của máy điều hòa…"*

Nghe đến mức hai VJ ở phía sau cười không ngừng được.

Đi qua một đoạn đường ngoằn ngoèo nữa, rốt cục cũng nhìn thấy một cái bàn đá tạo hình kỳ quái, hai người xem xét mấy phút, rồi cùng nhau nhấc phiến đá trên mặt bàn lên, lộ ra một hộp kim loại được đặt ở bên trong.

Đúng bốn mươi phút, Giang Lưu đúng giờ ra khỏi nhà ma, cậu ta vô cùng hưng phấn lắc lắc tấm thẻ trong tay: *"Anh Từ, Thích tiên sinh, em tìm được phiếu cơm trưa!"*

Từ Lạc Dương vội vàng chạy tới: *"Phiếu cơm trưa? Giỏi vậy! Tặng cậu tiểu hồng hoa nè!"*

Thích Trường An đi theo phía sau chợt nhàn nhạt hỏi một câu: *"Anh thì sao?"*

Lập tức nhận ra Thích Trường An hình như không vui, tránh khỏi camera, ngón út Từ Lạc Dương câu lấy ngón tay Thích Trường An, nhẹ nhàng lắc lắc, chẳng nói lời nào, mà chỉ cười với anh.

Một chút ghen tuông bốc lên trong lòng trước đó lập tức tản đi sạch sẽ, Thích Trường An cũng cong khóe miệng theo.

Giang Lưu ở bên cạnh thấy rất rõ, trong lòng đất rung núi chuyển —— Chời má, cp mình stan hình như là thiệt nè! Còn cực kỳ… chói mắt!.

Căn cứ theo bản đồ đường đi chụp lại lúc trước, ba người rất nhanh đã tới được khu ăn cơm, vì có phiếu cơm trưa, nên món ăn rất phong phú.

Từ Lạc Dương ngồi xuống, liếc nhìn ly thủy tinh trước mặt Thích Trường An, sau đó trực tiếp bưng đi tìm người của nhà bếp đổi. Giang Lưu hơi nghi ngờ: *"Ly nước trái cây kia có vấn đề hả? Sao anh Từ phải cố ý đem đi đổi?"*

Tầm mắt Thích Trường An vẫn đặt trên người Từ Lạc Dương chẳng dời đi, trả lời: *"Không có vấn đề gì, chỉ là tôi không uống nước táo, vì dạ dày không tốt lắm, cũng không uống đồ uống có bỏ thêm đá."*

Một câu nói bình thường như vậy, Giang Lưu cảm thấy mình bị tú ân ái đầy mặt luôn.

Lúc ăn cơm được một nửa, ba người của đội số một cũng đến. Tống Diệu nhìn thấy Từ Lạc Dương đang gặm cánh gà, vẻ mặt lập tức trở nên khó coi, nhưng rất nhanh đã đổi lại một nụ cười, còn đi qua chào hỏi: *"Không rút được một đội với cậu, thật là tiếc."* Giọng nói rất lấy làm tiếc.

Từ Lạc Dương rất muốn nói, tui chẳng cảm thấy tiếc chút nào, nhưng cậu vẫn duy trì nụ cười, dẫu sao cũng diễn kịch mà, người có mặt ở đây ai không biết.

Tống Diệu thấy Từ Lạc Dương không nói gì, lại mở miệng nói: *"Không ngờ các cậu lại nhanh hơn tụi tôi nhiều như vậy, item nhiệm vụ của nhà ma cũng bị các cậu lấy được, nhưng buổi chiều vẫn còn thời gian, thắng thua vẫn chưa chắn chắn."*

Oh, hóa ra là qua đây hạ chiến thư, Từ Lạc Dương cười híp mắt trả lời: *"Buổi sáng tụi tôi chỉ gặp may thôi, các anh cố lên!"*

Giang Lưu ở bên cạnh lặng lẽ cười, cảm thấy không cần nhìn cũng biết, vẻ mặt của Tống Diệu chắc chắn rất khó coi.

Sau bữa cơm trưa, ba người ngồi dưới bóng cây ở thảm cỏ bên ngoài, lấy hộp kim loại trước đó tìm được trong nhà ma ra. Trong hộp để một tấm bảng kim loại to bằng lòng bàn tay, trên mặt vẽ rất lộn xộn, ba người đều cho rằng, đây chỉ là một phần, cần mấy miếng ghép lại mới có thể nhìn thấy nội dung hoàn chỉnh, thế là cứ đặt ở bên cạnh không để ý nữa.

Item thứ hai, là một tấm thẻ. Giang Lưu đọc chữ trên thẻ lên: *"Hữu nghị nhắc nhở, đi tới cổng của thế giới khác, sẽ mở ra đúng một giờ."*

Từ Lạc Dương đang nằm trên sân cỏ, đầu gối lên đùi Thích Trường An, toàn thân đều thả lỏng: *"Một giờ? Giờ còn chưa tới mười hai rưỡi nữa, tính ra vẫn còn ba bốn mươi phút. Cơ mà đi tới cổng của thế giới khác? Trong công viên trò chơi có chỗ này nữa hả?"*

Giang Lưu mở bản đồ lúc trước dùng di động chụp lại ra, chăm chú tìm kiếm một lượt: *"Trong này không có chỗ nào có liên quan đến cửa hết, chẳng lẽ câu này còn có ẩn ý gì khác? Anh Từ, anh cảm thấy thế nào?"*

Mặc dù mới chung đụng mấy tiếng, nhưng Giang Lưu vẫn không dám nói chuyện với Thích Trường An, luôn cảm thấy đối phương quá giữ khoảng cách —— dựa vào chiến tích huy hoàng chỉ hai bộ phim đã quét sạch các liên hoan phim lớn, Thích Trường An từ lâu đã được phân vào vị trí "Không phải phàm nhân".

Từ Lạc Dương ngẩng đầu nhìn Thích Trường An: *"Trường An, anh nghĩ sao?"*Ánh mặt trời buổi chiều rất đẹp, cậu được mặt trời sưởi đến mức thoải mái, lại còn quay mặt về phía Thích Trường An, thế là giọng không tự chủ được mà thả đến mức rất mềm mại. Giang Lưu ở bên cạnh nghe thấy thì hơi ngạc nhiên —— trước đây tui hoàn toàn không dám tưởng tượng, anh hóa ra lại là anh Từ như vậy!

Tự nhiên giơ tay giúp cậu chỉnh lại mớ tóc rối che khuất mắt, Thích Trường An nói: *"Chắc là ở trong cung điện Essos."*

Nghe thấy cái tên đó, Giang Lưu cúi đầu, rất nhanh đã tìm được tòa nhà đánh dấu cái tên này: *"Ở phía đông nam, cách chúng ta một đoạn, nhưng mà ban nãy em đã xem xét qua rồi, chúng ta có thể đạp xe đạp qua!"*

Ba người thu dọn đồ xong bèn chuẩn bị xuất phát, Từ Lạc Dương hỏi Thích Trường An: *"Sao anh biết là ở đó? Cung điện E gì đó."*

"Bởi vì ở trong chuyện thần thoại xưa, trong cung điện Essos có một mặt tường, chỉ cần trả lời câu hỏi hiện ra trên tường, là có thể thông qua cánh cửa xuất hiện trên mặt tường đó, bước vào một thế giới khác tốt đẹp hơn."

"Ngay cả cái này cũng biết! Trường An trong đầu anh chứa gì vậy? Bách khoa toàn thư hả?"

"Không chứa Bách khoa toàn thư," Thích Trường An nghiêm túc trả lời: *"Chứa toàn là em."*

"..."

Vành tai nóng lên, Từ Lạc Dương bước nhanh mấy bước, cảm thấy hôm nay thật sự là không có cách nào nói chuyện phiếm đàng hoàng được.

Nhưng lúc đến nơi dừng xe đạp, bọn họ bèn nhận ra, hóa ra chỉ có tổng cộng hai chiếc xe đạp. Từ Lạc Dương cảm thấy tổ chương trình chắc chắn là cố ý, nhưng không thể không khuất phục, bèn đề nghị: *"Hay là, Giang Lưu cậu đạp một chiếc, anh và Trường An một chiếc?"*

Ba người đều đồng ý với phương án này, nhưng vấn đề lại tới nữa rồi, rốt cục thì ai chở ai đây?

Thích Trường An trực tiếp ngồi ở đằng trước, sau đó vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau xe: *"Em lên đây đi."*

Ánh mặt trời xuyên qua bóng cây chiếu xuống, vệt sáng lờ mờ rơi vào trên người Thích Trường An, hình ảnh vô cùng đẹp đẽ. Từ Lạc Dương vội vàng ngồi lên, hai tay túm lấy quần áo trên eo Thích Trường An, nhỏ giọng nói:*"Chiều em vậy."* Ý cười trong mắt rực rỡ giống như ánh mặt trời.

Thích Trường An hai tay nắm lấy ghi đông xe đạp, nghiêng đầu nhìn cậu cười: *"Không chiều em thì chiều*

ai?"

Giang Lưu ngồi trên xe đạp bên cạnh chợt rất lo âu —— không biết chiếc xe đạp kia có chở nổi cẩu lương nặng như vậy không nữa.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Kỹ năng nói tình thoại của Thích Thích rốt cuộc là làm sao mà luyện ra được nhỉ? Tui cũng rất muốn học!

60. Chương 60: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi

Sự thật chứng minh, năng lực chuyên chở bằng xe đạp cũng có thể tạo thành một thử thách, Thích Trường An chở Từ Lạc Dương chạy vùn vụt, rất nhanh đã tới được nơi cần tới.

Bên ngoài cung điện Essos vô cùng có cảm giác như đang ở nước ngoài, Giang Lưu liếc nhìn thời gian: *"Giờ là 12h40."*

"Vậy tụi mình nhanh vào đi, căn cứ vào thói quen của tổ chương trình, chắc chắn sẽ không để tụi mình đi trên con đường bình thường đâu." Từ Lạc Dương nói xong bèn đưa tay đẩy cửa cung điện ra, ánh đèn bên trong lập tức sáng lên toàn bộ. Nhìn cái bảng gỗ viết bốn chữ 'Bạn nói tôi đoán' đặt ở nơi cách bọn họ mấy bước, Từ Lạc Dương ngạc nhiên nói: *"Tui rốt cục là nhà tiên tri hay là miệng quạ đen vậy trời?"*

Lúc này, bên trong lại vang lên giọng nói của đạo diễn Văn: *"Thời gian khảo nghiệm độ ăn ý của các cậu đã đến, trong ba người, người thứ nhất giơ bảng lên cho người thứ hai xem, người thứ hai dùng lời để miêu tả chữ hoặc từ trên bảng cho người thứ ba, người thứ ba thông qua miêu tả đoán chữ hoặc là từ gì đó, trả lời được tám câu trong mười câu, thì coi như qua cửa."*

Từ Lạc Dương hỏi: *"Nếu như không qua cửa thì sao?"*

"Thì làm lại lần nữa."

"…" Suy nghĩ một lát, Từ Lạc Dương hỏi một vấn đề cuối cùng: *"Người bên đội số một giờ đang làm gì?"*

"Bọn họ thông qua manh mối khác, đã tới một nơi khác rồi."

Ba người tranh thủ thời gian trao đổi một lát, Giang Lưu cầm bảng gợi ý, Từ Lạc Dương miêu tả, Thích Trường An đoán. Sau khi từng người vào vị trí, Giang Lưu bèn mở bảng gợi ý thứ nhất ra, phía trên là một

chữ cực lớn —— ghen.

Từ Lạc Dương nhìn lướt qua, tốc độ nói rất nhanh: *"Lần trước tụi mình cùng đi xem ban nhạc biểu diễn, anh lên hát, em làm sao? Một chữ một chữ!"*

Xem ban nhạc biểu diễn? Thích Trường An còn lên hát? Giang Lưu trợn to mắt: *"Chời má, Anh Từ anh đang tung tin hot đó hả!"*

Mà Thích Trường An rất nhanh đã nói ra đáp án chính xác: *"Em ghen, đáp án là ghen."*

"Đúng đúng đúng!" Nhìn ba chữ viết trên bảng gợi ý thứ hai, Từ Lạc Dương khoa tay múa chân nói: *"Sáng qua em nấu gì cho anh? Ba chữ, trong đó gồm một chữ là loại phương pháp nấu ăn và một chữ cùng họ với chim."*

"Trứng gà chiên."

Giang Lưu máy móc đổi bảng gợi ý —— lượng thông tin trong câu nói kia cũng lớn quá rồi đó!

"Đúng đúng đúng, tiếp đi tiếp đi, em bị cái gì đó của một người bắn trúng," Từ Lạc Dương bưng tim, làm tư thế ngã về phía sau: *"Sau đó liền thích anh."*

"Mũi tên của thần Cupid."

"Em sợ cái gì nhất? Một chữ, là động vật! Tiếp nữa là mỗi buổi sáng em đều phải dẫn theo nó đi ra ngoài."

"Chó." Thích Trường An giống như hoàn toàn không cần suy nghĩ, thì đã nói ra đáp án chính xác: *"Dẫn chó đi dạo."*

"Lúc tụi mình cùng đón năm mới, em muốn đi làm cái gì, nhưng mà không đi được, đành phải bứt rứt ở trong nhà?"

"Đốt pháo."

Cơ bản mười mấy giây là trả lời xong một câu hỏi, lúc trả lời hết cả mười câu, thời gian mới qua ba phút. Từ Lạc Dương thở một hơi, chạy tới đập tay với Thích Trường An và Giang Lưu: *"Đúng hết đúng hết, tụi mình giỏi quá!"*

Giang Lưu thả bảng gợi ý trong tay xuống, ánh mắt vẫn còn mang theo sự kinh ngạc, nhỏ giọng nói: *"Anh Từ, sau khi kỳ này chiếu, fan của Cổ Thành sợ sẽ phát điên luôn!"*

Tâm trạng Từ Lạc Dương rất tốt, cũng nhỏ giọng nói: *"Không sao, dù sao quan hệ của anh và Trường An rất tốt cũng chẳng phải bí mật gì."*

Cậu làm như vậy là có nguyên nhân, từ đầu đến cuối, tổ chương trình rõ ràng hoàn toàn không chê loại chuyện lớn, trong lòng Từ Lạc Dương hiểu được, tổ chương trình muốn rating, nhất định sẽ tung ra chuyện hot. Đồng thời, bản thân cậu và Thích Trường An tỏ ra càng thân thiết càng trắng trợn, khán giả sẽ càng cảm thấy bọn họ đang diễn kịch, là để trói cp sao tác độ hot.

Giang Lưu cũng hiểu, giờ hậu kỳ của show thực tế toàn là thánh biên tập, cho dù chỉ giao lưu với nhau rất bình thường, cũng có thể thông qua đủ loại mánh khóe, xào nấu thành một vở kịch thật cẩu huyết. Mà trong giai đoạn này, thông tin do Từ Lạc Dương tiết lộ, cũng chỉ một lần nữa chứng thực quan hệ của cậu và Thích Trường An rất tốt mà thôi.

Sau khi qua ải, ba người tiếp tục đi vào trong, quả nhiên, cửa ải thứ hai rất nhanh đã xuất hiện, yêu cầu một hơi thổi tắt một dãy nến đang cháy, nến có ba hàng giống nhau, mỗi hàng mười hai cây, trong mười hai cây nến thổi tắt mười cây thì coi như qua ải.

Giang Lưu giơ tay: *"Cái này em rành lắm!"* Tiếp đó, cậu ta đi tới, trực tiếp một hơi thổi tắt hết mười hai cây nến.

Sau khi khiếp sợ, Từ Lạc Dương chạy tới đập tay với cậu ta: *"Anh đã nhìn thấy ánh bình minh của thắng lợi rồi! Chưa tới mười phút đã vượt qua hai ải, tổ chương trình sợ là sắp tức chết rồi! Ha ha ha!"*

Giang Lưu cũng rất vui: *"Chúng ta tiếp tục cố gắng, làm tổ chương trình tức chết!"*

Cửa ải tiếp theo yêu cầu phải bắn tên, trong mười mũi tên trúng tám mũi thì coi như qua ải.

Giang Lưu trực tiếp bày tỏ: *"Em chưa từng đóng phim cổ trang, còn chưa sờ qua cung tên nữa!"*

Từ Lạc Dương cũng nhăn mặt: *"Anh mặc dù từng đóng cổ trang, nhưng anh chỉ biết tư thế giương cung lắp tên thôi."* Thế là cuối cùng, hai người đều dời tầm mắt đặt lên người Thích Trường An.

Thích Trường An không nói gì, chỉ đưa tay cầm lấy cung tên bằng gỗ trên mặt bàn, anh để mũi tên lên dây cung, chỉ nghe "bịch" một tiếng, mũi tên cắm thật sâu vào hồng tâm, chỗ lông đuôi vẫn còn đang rung rung.

"Quá... quá lợi hại!" Từ Lạc Dương nhìn mà sững sờ, cậu vẫn chưa kịp phản ứng, mũi tên thứ hai của Thích Trường An đã bắn ra, vững vàng cắm vào vị trí trên hồng tâm một tấc. Tiếp đó, mỗi một mũi tên bắn ra, đều ngay ngắn sắp xếp xung quanh hồng tâm, rất nhanh đã tạo thành một đường tròn.

"Em vậy mà lại thật sự cảm nhận được sát khí!" Giọng Giang Lưu tỏ vẻ khâm phục.

Từ Lạc Dương không tiếp lời, ánh mắt cậu chuyên tâm nhìn Thích Trường An ở phía trên vài bước, đối phương mặc áo khoác dài màu lam đậm, chân dài đứng mở ra, cánh tay giơ thẳng, khớp ngón tay thon dài đặt trên dây cung sẫm màu, mặt không hề có biểu cảm gì, toàn thân giống như lưỡi đao sắc đã rút ra khỏi vỏ, bộc lộ tài năng.

Hỏng rồi, Thích Thích nhà tui thật sự quá đẹp trai, trái tim bé nhỏ lại sắp hi sinh rồi!

Một mũi tên cuối cùng cắm thật sâu trên bia ngắm, vừa vặn cùng tám mũi tên còn lại tạo thành một hình tròn, bao vây mũi tên đầu tiên ở hồng tâm vào chính giữa.

Thích Trường An để cung tên lại chỗ cũ, nghiêng người sang hỏi Từ Lạc Dương: *"Thế nào?"*

Từ Lạc Dương trả lời không chút do dự: *"Đẹp trai bùng nổ đến chân trời luôn!"*

Nghe thấy câu trả lời của cậu, khóe miệng Thích Trường An mới lộ ra một nụ cười.

Qua cửa ải số ba, đứng trước một cánh cửa thật lớn, vẫn còn năm phút nữa mới đến 1h. Lúc này, bên trong lần nữa lại vang lên tiếng của đạo diễn Văn: *"Chúc mừng ba vị đột phá vòng vây, bây giờ, câu hỏi cuối cùng sẽ xuất hiện trên vách tường, thắng bại chính là ở đây!"*

Giang Lưu trực tiếp ngồi xuống đất, kéo dài giọng: *"Tại sao vẫn còn câu hỏi vậy! Em tưởng là có thể trực tiếp mở cửa ra nữa chứ!"*

Từ Lạc Dương cũng ngồi xuống theo, vô cùng không phục: *"Thêm cả Trường An, anh cũng nghĩ là có thể trực tiếp mở cửa!"*

Lúc này, màn hình lớn trên vách tường bắt đầu có biến hóa, đạo diễn Văn hoàn toàn không quan tâm kháng nghị của bọn họ, mà nói tiếp: *"Yêu cầu chính là, trong vòng ba phút, hãy tìm ra cái đầu cún có biểu cảm khác biệt ở trong màn hình."*

Vừa dứt lời, hình ảnh hiển thị trên màn hình lớn liền dừng lại, Từ Lạc Dương bị màn hình đầy đầu chó vàng óng ánh dọa đến mức biểu cảm dại ra: *"Tàn… tàn phá sinh lực! Số đầu chó này chắc phải mấy ngàn luôn? Tổ chương trình cũng tàn nhẫn quá rồi đó!"*

Giang Lưu cũng hơi lờ mờ: *"Em cảm thấy buổi tối mấy cái đầu chó này chắc chắn sẽ chạy tới trong giấc mơ của em."*

Nhưng cũng đã đến ải cuối cùng rồi, chẳng có lý do gì để từ bỏ cả, chia màn hình lớn thành ba phần trên giữa và dưới, mỗi người phụ trách một phần, gần như là dùng đến giây cuối cùng để tìm cái đầu chó có biểu cảm khác biệt kia.

Lúc đợi cửa mở ra, mắt Từ Lạc Dương vẫn luôn nhìn Thích Trường An chằm chằm, Thích Trường An hỏi cậu: *"Đang nhìn gì vậy?"*

"Nhìn anh, anh đẹp, ban nãy mắt bị tổn thương, cần được chữa trị."

Lúc này, cửa cuối cùng cũng mở ra, một rương kim loại hình chữ nhật xuất hiện trước mặt ba người, tiếp đó, căn cứ vào manh mối được gợi ý ở trong rương, ba người chạy đến thế giới tượng cát, tìm thấy chiếc rương thứ ba trong một tòa thành làm bằng cát.

Ba giờ đúng, sáu người lần thứ hai tập hợp, đạo diễn Văn cầm loa: *"Đội số hai của Thích Trường An, Từ Lạc Dương, Giang Lưu thắng, bây giờ, mời ba vị cử ra một thành viên chọn hình phạt."*

Từ Lạc Dương ở trong lòng lẩm bẩm, quả nhiên cái tổ chương trình này chỗ nào cũng có bẫy, chọn hình phạt cái gì chứ, hơi không chú ý một cái là sẽ bị bắt lấy điểm yếu.

Nhìn mấy thứ đồ vật trên bàn sau khi đã lấy miếng vải đen che xuống, Từ Lạc Dương chỉ chỉ cái thứ ba: *"Tôi chọn hình phạt 'uống một ly nước rau cải'."*

Thích Trường An hoàn toàn chẳng chút do dự: *"Tôi nghe theo Lạc Dương."*

Giang Lưu đứng bên cạnh tỏ vẻ sợ hãi —— hóa ra cái này cũng có thể bắt lấy cơ hội mà khoe ân ái hả? Cậu ta cũng vội vã nói: *"Tôi cũng đồng ý với anh Từ."*

So với mấy hình phạt hơi quá đáng khác, nước rau cải tuy khó uống, nhưng giá trị dinh dưỡng vẫn rất cao, nếu không hoàn toàn có thể tưởng tượng được, sau khi chương trình phát sóng, bọn họ sẽ bị fan của ba người bên nhóm Tống Diệu giễu cợt.

Hành động tuyệt mật quay kỳ nào sẽ chiếu kỳ đó, tổ chương trình muốn xem hiệu quả trước, rồi mới tiến hành kế hoạch điều chỉnh cho lần quay thứ hai, thế là năm ngày sau vừa vặn là thứ sáu, Hành động tuyệt mật liền được quyết định chiếu vào giờ vàng tám giờ trên kênh của Thải Hồng Vệ thị.

Trước khi phát sóng, tổ chương trình yêu cầu khách mời tham gia quay show đều phải giúp đỡ tuyên truyền ở trên weibo, Từ Lạc Dương rất nhanh đã share tin ở weibo chính thức của chương trình. Chưa đầy một phút, Thích Trường An share lại weibo của cậu: *"Cùng nhau xem. // @Từ Lạc Dương: Tui đã đặt báo thức rồi, đúng tám giờ tối sẽ xem chương trình."*

Chạy xong lịch trình, Từ Lạc Dương vội vàng chạy về nhà, vừa vặn kịp giờ chương trình phát sóng.

Trong phòng xem phim, Thích Trường An ngồi trên sô pha, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: *"Náo Náo, đến đây."*

Từ Lạc Dương đi qua ngồi xuống, cậu chìa tay cầm một quả dâu tây ăn, thấy rất ngọt, bèn cầm một quả đút cho Thích Trường An.

Thích Trường An cong khóe miệng: *"Đút cho anh hả?"* Âm cuối hơi giương lên, mang theo chút hương vị dụ dỗ.

"*Nhiều tuổi hơn em như vậy, mà vẫn còn giống như cục cưng muốn đút ăn,*"nói thì nói thế, Từ Lạc Dương vẫn dùng răng mình cắn dâu tây, ngậm lấy đưa đến bên miệng Thích Trường An. Hai người chầm chậm chia nhau ăn dâu tây, rồi cũng thuận theo tự nhiên mà hôn nhau.

Nhưng tay vừa luồn vào trong quần áo Thích Trường An sờ soạng được mấy cái, Từ Lạc Dương bèn thở hổn hển ngồi lại: *"Lát nữa rồi tiếp tục, xem chương trình trước đã, lần đầu tiên em quay cùng anh đó."*

"*Được.*" Cánh tay Thích Trường An khoát lên vai Từ Lạc Dương, tư thế vô cùng thả lỏng.

Đang chiếu cảnh Thích Trường An lên sân khấu, Từ Lạc Dương mỉa mai: *"Tổ chương trình thật sự chịu đựng rất giỏi, đến giờ mới chịu công bố khách mời bí mật là ai."*

Cùng lúc đó, ống kính di chuyển từ dưới lên trên, cuối cùng lúc hình ảnh cố định trên mặt Thích Trường An, tần suất comment trên màn hình vốn ổn định bỗng nổ tung.

"*—— A a a a lúc còn sống vậy mà lại có thể nhìn thấy Thích tiên sinh xuất hiện trong show thực tế! Nhân sinh viên mãn rồi! Cảnh này tui phải xem một trăm lần!*"

"*—— Khách mời bí mật hóa ra lại là Thích tiên sinh! Ôm Notebook rít gào! Quá quá quá đẹp trai! Thích tiên sinh sao anh lại đẹp trai vậy!*"

"*——Thải Hồng Vệ thị mấy người thắng rồi, fan Cổ Thành vẫn còn ba giây để tới hiện trường!*"

Qua hậu kỳ cắt nối biên tập, hiệu quả của chương trình rất khác biệt, Từ Lạc Dương xem đến chăm chú, sau đó cậu liền phát hiện, vào lúc đạo diễn Văn nói chuyện, Tống Diệu nhìn cậu rất nhiều lần, ánh mắt mặc dù không ác ý, nhưng tuyệt đối không tốt đẹp gì, rõ ràng tổ chương trình muốn làm nổi bật việc hai người bất hòa.

Còn nữa, cậu nhận ra lúc mình nghe thấy phải vào nhà ma, theo bản năng kéo ống tay áo Thích Trường An, vậy mà lại bị quay đặc tả.

Quả nhiên, màn hình toàn là 'Ha ha ha', còn có mấy câu kiểu 'Ha ha ha Lạc Dương lập tức sợ hãi!' 'Kéo ống tay áo gì đó quá tự nhiên rồi!' 'Cổ Thành đảng cảm thấy mỹ mãn". Từ Lạc Dương bịt mắt: *"Em cũng cần mặt mũi mà!"*

Thích Trường An an ủi cậu: *"Rất đáng yêu."*

Từ Lạc Dương mặt buồn rười rượi, hoàn toàn không cảm thấy được an ủi chút nào. Nhưng cậu từ từ nhận ra, phần đầu toàn là những điểm nhỏ nhặt, tương tác giữa cậu và Thích Trường An quả thật là đã bị tổ chương trình cắt nối biên tập đến chói lòa mắt người xem luôn.

Giống như cảnh Thích Trường An ngồi xổm xuống, cẩn thận giúp cậu kéo khóa kéo của áo khoác, trực tiếp lặp đi lặp lại slow motion những ba lần. Lúc ở trên bè, cậu hát 'Trường An anh ngồi ở mũi tàu nha Lạc Dương ở phía sau anh', được hậu kỳ làm thêm một cái khung bốc lên bong bóng màu hồng phấn, còn thêm một pha quay chậm vẻ mặt và ánh mắt của hai người.

Lúc tới nhà ma, cậu vì sợ mà kéo tay Thích Trường An đi vào trong, cũng được chiếu đủ góc độ. Khoa trương nhất là lúc bị 'ma' nắm lấy cổ chân ở cống ngầm, cậu theo bản năng nhào vào trong lồng ngực Thích Trường An, ba chữ "anh Trường An" trực tiếp bị đẩy lên trên màn hình bình luận, dày đặc đến mức che hết hình ảnh trên màn hình.

Từ Lạc Dương lẩm bẩm: *"Anh Trường An chỉ có em mới được gọi thôi!"*

"Được, chỉ có em mới được gọi."

Xem đến phần sau, Từ Lạc Dương đã hoàn toàn bình tĩnh, dù sao thì tổ chương trình để nâng sức hút, không chỉ có các loại đặc tả, hay là mấy khung hình trái tim hồng phấn, mà còn cho cậu và Thích Trường An bgm riêng, chỉ cần bọn họ ở trong cùng khung hình, bgm sẽ bắt đầu phát đi phát lại, chẳng bao lâu sau Từ Lạc Dương cũng đã có thể ngâm nga theo.

Lúc này, Trịnh Đông nhắn tin đến, chỉ có ba chữ: *"Xem weibo."*

Từ Lạc Dương cầm điện thoại trèo vào weibo, lại xác định tổ chương trình quả thật là vừa giàu vừa dám chơi lớn, hạ quyết tâm phải làm nên chuyện, hotsearch về Hành động tuyệt mật chiếm sáu trong mười vị trí đầu, mà #Cổ_Thành_cp# trực tiếp được fan đẩy lên top 1, phía sau còn kèm theo một chữ 'bạo'.

Mở đề tài ra, Từ Lạc Dương phát hiện chương trình vẫn chưa kết thúc, nhưng phân đoạn tương tác giữa cậu và Thích Trường An đều đã bị các blogger cap màn hình lưu lại hết, số lượt chuyển phát cao đến kinh người. Thậm chí không cần thủy quân, fan hâm mộ cũng đã trực tiếp nhấn chìm weibo và các diễn đàn lớn.

"—— Fan cp không có dự tính trước, rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là cẩu lương kim cương, tán gẫu kim cương, nhưng cũng phải ngậm nước mắt nuốt xuống! Thật sự ngon quá đi! Ngược cẩu đẳng cấp cung điện, khoe ân ái đẳng cấp sách giáo khoa!"

"—— Lúc Lạc Dương bắt đầu lên hình, mị còn kín đáo tưởng tượng ra 'Dương Lưu cp' của cậu ấy và Giang Lưu, nhưng lúc Thích tiên sinh xuất hiện, mị fuck, chính cung đúng là chính cung, khí tràng vô địch, từ đó về sau, Cổ Thành mạnh mẽ phát đường, trong mắt mị sẽ không có gì khác nữa!"

"—— Thật sự quá mù mắt rồi, mị tin đây không phải là kịch bản, dù sao thì mấy biểu cảm mờ ám kia của Lạc Dương nhà chúng ta hoàn toàn là theo bản năng đó! Thích tiên sinh chính là sủng nịch công, với cả giờ mị mới phát hiện, Lạc Dương hóa ra cậu biết làm nũng như vậy!"

"—— A a a a ngoài a a a a mị thật sự không biết nói gì cả a a a a!"

"—— Tò mò quá! Cái khúc Thích tiên sinh ngồi xổm xuống sờ mắt cá chân Lạc Dương, sau đó rốt cục ở bên tai Lạc Dương nói cái gì, mà Lạc Dương lập tức không sợ hãi nữa nhỉ!"

Từ Lạc Dương nhìn thấy đoạn này, nghiêng đầu hỏi Thích Trường An: *"Em rất biết làm nũng thật hả?"*

"Ừm."

"Anh hoàn toàn không chống đỡ được thật hả? Vậy em hỏi cái gì anh cũng trả lời hết chứ?"

"Đúng vậy."

Từ Lạc Dương để điện thoại xuống, ngồi lên đùi Thích Trường An, tay cậu vòng lên cổ đối phương, giọng điệu nghiêm túc, giọng nói rất thấp: *"Vậy anh có thể nói cho em biết, bản thể yêu quái của anh rốt cuộc là gì được không?"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tò mò rất lâu rất lâu rất lâu rồi!!!

61. Chương 61: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Mốt

Từ Lạc Dương hỏi đến chuyện này, là đã cố gắng làm công tác chuẩn bị ở trong lòng rất lâu rồi. Dù sao ở trước mặt cậu, Thích Trường An vẫn luôn xuất hiện với hình ảnh của con người.

Biết đối phương là yêu quái là một chuyện, hiểu được bản thể lại là một chuyện khác —— cậu cần phải xác nhận, cho dù bản thể của Thích Trường An là gì thì cậu cũng đều có thể hài lòng chấp nhận. Với lại, Thích Trường An cũng không thể tự lựa chọn xuất thân của chính mình, vậy nên, cậu nhất định không thể để giữa hai người họ vì chuyện này mà xuất hiện khoảng cách được!

Nhưng sau khi hỏi ra, Từ Lạc Dương vẫn rất thấp thỏm, thấy Thích Trường An không trả lời, cậu bèn tiến đến bên tai đối phương: *"Trường An, nếu như không thể nói, thì em sẽ không hỏi nữa, đây là bí mật nhỏ*

của tụi mình!"

Nhân tư thế này, Thích Trường An ôm người vào trong lồng ngực mình. Một tay anh ôm lấy eo Từ Lạc Dương, một tay khác nhẹ nhàng xoa nắn gáy cậu: *"Thật sự rất muốn biết hả?"* Trong giọng nói của anh vừa mang theo ý cười nhàn nhạt, vừa ẩn giấu một chút bất đắc dĩ.

"Muốn, rất muốn vô cùng muốn." Từ Lạc Dương được xoa nắn đến mức rất thoải mái, cậu dứt khoát tiến vào trạng thái toàn thân vô lực, tựa đầu lên vai Thích Trường An, còn nhanh chóng dùng đầu lưỡi liếm lên phần da lộ ra trên cổ đối phương. Sau khi thực hiện được, còn hơi híp mắt lại, rõ ràng vô cùng hưởng thụ kiểu thân mật như vậy.

Thích Trường An nghiêng đầu, cắn cắn môi Từ Lạc Dương: *"Náo Náo."*

"Hả?"

"Em nghĩ bản thể của anh là gì?"

Từ Lạc Dương cố gắng tìm từ: *"Không dám giấu anh, Thích tiên sinh, đối với vấn đề này em có rất nhiều phỏng đoán,"* cậu lần lượt đếm đầu ngón tay nói cho Thích Trường An nghe: *"Mới đầu em đoán, anh chắc là một hỗn huyết nửa yêu quái. Bởi vì sức khỏe anh rất tệ á, có lẽ do việc dòng máu không thể dung hợp mà tạo thành. Hơn nữa anh còn dị ứng với một vài món ăn, em đoán có lẽ là do thân thể của anh không thể chịu được đồ ăn của loài người!"*

Nói xong, cậu hơi xoắn xuýt nhíu mày: *"Nhưng mà em vẫn chưa đoán được bản thể của anh là gì. Bình thường thân nhiệt rất lạnh, lúc sốt lại rất nóng, có thể có sự tương khắc chủng tộc với hoa hồng đỏ, biết tiếng Hy Lạp cổ và tiếng Latin, mắt màu xanh cô ban, yêu lực rất mạnh, có thể ở rất xa triệu hoán đồ vật thực hiện mấy nguyện vọng nhỏ của em, nhưng không thể tiếp xúc thân mật ấy ấy với em."*

Thở một hơi thật dài, Từ Lạc Dương dùng ngón tay chọt chọt lưng đối phương: *"Thật sự quá khó đoán!"*

Trở tay lại nắm chặt ngón tay Từ Lạc Dương trong lòng bàn tay mình, giọng Thích Trường An khàn khàn, anh nhìn đối phương một lúc lâu, mới nhỏ giọng hỏi: *"Vậy… cho dù anh là yêu quái không rõ lai lịch, em vẫn muốn ở bên anh chứ?"*

"Sao lại không muốn? Đương nhiên là muốn rồi!" Giọng Từ Lạc Dương mang theo chút giọng mũi, rất mềm, nhưng rất kiên định: *"Thật ra em biết anh là yêu quái từ lâu rồi, nhưng vẫn yêu anh, chuyện này thật sự là chẳng thể nào kiểm soát được."*

Cậu dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn tay Thích Trường An mấy lần:

"Em biết yêu đương vượt chủng tộc sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề, ví dụ như tuổi thọ của anh rất dài, còn tuổi thọ của em thì rất ngắn. Không cần ba mươi năm, mà chỉ hai mươi năm sau thôi, em sẽ trở nên già

đi, nhưng anh vẫn sẽ trẻ đẹp như giờ. Cơ mà em yêu anh, anh cũng yêu em, nên em cảm thấy em vẫn có thể cố gắng thêm chút nữa."

Cảm thấy mình hình như quá lý tưởng hóa, Từ Lạc Dương hơi xấu hổ, nhưng vẫn tiếp tục nhấn mạnh: *"Dù sao thì cũng vẫn phải cố gắng thì mới biết rốt cục có được hay không. Ví dụ như em có thể thử tu luyện nè, không chừng sẽ sống lâu hơn một chút, ở bên anh lâu hơn một chút."*

Nói xong, cậu lại cong mắt nhìn Thích Trường An mỉm cười: *"Trường An của em tốt như vậy, em chẳng muốn xa anh chút nào."*

"Anh… không tốt giống như em nghĩ đâu." Giọng Thích Trường An hơi khàn khàn, thậm chí còn lộ ra một chút hoang mang và không chắc chắn. Tắt chương trình đang chiếu, trong phòng yên tĩnh lại, anh giơ tay nhẹ nhàng đặt lên mắt Từ Lạc Dương, sau khi đối phương theo sức anh mà nhắm mắt lại, anh cẩn thận hôn lên mí mắt Từ Lạc Dương, lặp lại lần nữa: *"Thật đó, anh không tốt giống em nghĩ đâu."*

"Anh rất tốt." Từ Lạc Dương mở mắt ra, uốn nắn anh: *"Nếu như anh không tin bản thân mình, thì anh cứ tin em, tin vào ánh mắt của em."*

Giờ phút này, trái tim của Thích Trường An cực kỳ run rẩy, anh nhìn người trong ngực, không kiềm chế được mà lần lượt hôn lên trán, chóp mũi, môi của đối phương —— chính là người này, cho dù biết anh là yêu quái, vẫn bằng lòng ở bên anh. Cho dù biết trở ngại rất nhiều, cũng vẫn muốn cố gắng thử nghiệm.

So ra thì, anh còn gì mà phải nhát gan?

Từ Lạc Dương phát hiện cánh tay ôm cậu của Thích Trường An đang từ từ nắm chặt lại, khiến cậu hơi không thoải mái, nhưng nhạy cảm nhận ra tâm trạng đối phương không đúng lắm, nên cậu không động đậy, chỉ lần thứ hai nói: *"Đây là bí mật không thể nói ư? Hay là tụi mình đổi đề tài đi?"*

Nặng nề hôn lên trán Từ Lạc Dương, Thích Trường An chuyên chú nhìn vào mắt cậu: *"Náo Náo, anh thật sự không phải là yêu quái."*

Cảm thấy tình hình có gì đó không đúng, Từ Lạc Dương từ trong ngực Thích Trường An ngồi thẳng dậy: *"Nhưng mà, nhưng mà trước đây chính miệng anh đã nói, không phải là lúc ở nhà ma đâu, trước kia nữa kìa."*

Thích Trường An rất kiên nhẫn: *"Có thể nói cho anh biết cụ thể là lúc nào được không?"*

"Chính là cái lần đạo diễn Chử mời anh ăn đồ nướng, lúc đi ra, anh không khỏe, đâm phải một chiếc xe ở bãi đỗ xe mà anh từng kể lúc trước đó."

Rất nhanh đã phản ứng lại, Thích Trường An hỏi: *"Đó là… xe của em ư?"*

"Đúng vậy, là xe em đó, siêu có duyên luôn! Buổi tối hôm đó, em với bạn em cũng ăn đồ nướng ở đó, lúc đi ra thì nhìn thấy đầu xe bị đụng hỏng, trên kính chắn gió có để lại danh thiếp của anh."

Từ Lạc Dương nhớ lại tình huống lúc đó rất rõ ràng: *"Em vốn không định đi tìm anh, nhưng vì bạn em, là Diệp Thiểm Thiểm á, ảnh cứ nói em tên Lạc Dương, em chắc chắn có một anh trai thất lạc nhiều năm tên là Trường An. Nên lúc nhìn thấy tên viết trên danh thiếp là 'Thích Trường An', em rất tò mò."*

"Vậy nên lúc đó em dùng thân phận khác để liên lạc với anh?"

"Đúng vậy." Nói xong, giọng Từ Lạc Dương trở nên hơi sốt ruột: *"Em tới địa điểm đã hẹn để tìm anh, còn tới trước giờ hẹn nữa. Nhưng hình như đi sớm quá, anh đang gọi điện ở hành lang, em không cẩn thận nhìn thấy mắt anh, màu sắc hai bên khác nhau, một bên là màu đen, một bên thì màu xanh lam, còn nghe thấy anh nói một câu."*

Đoán được câu nói này mới là nhân tố quyết định, nhưng ký ức khi đó đã mơ hồ, Thích Trường An hỏi cậu: *"Anh nói gì?"*

Từ Lạc Dương cẩn thận lặp lại: *"Anh nói, 'Yêu quái khoác da người như tôi, hoàn toàn không nên sống tạm bợ trên thế giới này'."*

Hóa ra là vậy.

Phát hiện Từ Lạc Dương vẫn đang nghiêm túc nhìn mình, Thích Trường An hít vào một hơi thật sâu: *"Khi đó, bệnh của anh phát tác liên tục, tâm trạng tiêu cực trong lòng rất nặng, thậm chí còn nghĩ tới… cái chết, nên mới nói ra lời như vậy."*

Nghe thấy chữ 'chết', trái tim Từ Lạc Dương giống như đột nhiên bị siết chặt lại, cậu áp chế tất cả ý nghĩ lung ta lung tung hiện lên trong đầu xuống, cố gắng trấn tĩnh hỏi: *"Nhiều lần phát tác… là bệnh gì?"*

Khoảnh khắc hỏi câu này, Từ Lạc Dương chợt rất hoảng hốt, cậu nắm chặt cổ tay Thích Trường An, khẩn thiết nhìn vào mắt đối phương.

"Nếu như giải thích, nguyên nhân sẽ khá dài."

Từ Lạc Dương vẫn yên lặng nhìn anh.

Im lặng gần nửa phút, Thích Trường An mới lần nữa mở lời, tốc độ nói rất chậm: *"Người… sinh ra anh, tên là Thẩm Chiết Hồng, vào lúc hai mươi hai tuổi, bà vì quan hệ thông gia của gia tộc mà gả cho ba anh. Hai năm sau, anh trai anh Thích Trường Ân ra đời.*

Ba anh là người coi gia tộc và công việc là trung tâm điển hình, mỗi ngày đều rất bận rộn, không có thời

gian để về nhà. Lúc anh trai anh sáu tuổi thì bắt đầu theo giáo viên gia đình để học tập, vì cô đơn, bà lại sinh anh ra."

Thích Trường An càng nói giọng điệu càng bình thản, giống như đang kể câu chuyện của người khác, mang theo sự lạnh nhạt thuộc về người đứng xem.

"Lúc anh được ba tháng, bà lấy lý do có người bên cạnh có ý đồ không tốt đối với anh, đem anh từ chỗ bảo mẫu tới bên cạnh bà ấy chăm sóc. Bắt đầu từ khi đó, bà ấy bèn nói với người trong nhà rằng sức khỏe của anh không tốt, rất dễ bị dị ứng, còn bị hen suyễn nghiêm trọng. Vì để chu toàn cho lời nói dối này, bà ấy mua chuộc tất cả bác sĩ trong gia đình."

Rất nhanh cảm nhận được gì đó, Từ Lạc Dương theo bản năng gọi tên 'Trường An', giọng rất hoảng loạn. Nhưng sau khi gọi tên anh, cậu lại dừng lời mình muốn nói lại, bởi vì cậu biết, cũng đã từng nếm trải cảm giác này —— đem vết thương không thể kết vảy của mình từng chút từng chút xé ra, đem máu thịt đã sắp thối rữa bên trong để lộ ra ngoài.

Cậu hiểu, vậy nên chẳng nói gì nữa.

"Đến lúc anh năm tuổi, Thích thị đang tiến hành cải tổ nội bộ, ba bận rộn hơn, hằng năm chỉ trở về vào dịp sinh nhật của người thân, lễ giáng sinh và tết nguyên đán, về rồi cũng lại rời đi rất nhanh. Thẩm Chiết Hồng rất ghét thái độ không quan tâm của ba anh, nên bà ấy tìm ra cách, chính là khiến sức khỏe anh tệ hơn."

"Trường An…"

"Ừm," Thích Trường An đáp một tiếng, giọng vẫn bình thản như trước: *"Nên theo ý của bà ấy, bệnh của anh nghiêm trọng hơn, mỗi ngày đều phải cắm ống thở ô xy, không thể vận động mạnh, không được đi bộ, xuống giường sẽ bị đặt trên xe lăn. Khi đó anh vẫn không hiểu lắm, chỉ biết sức khỏe mình không tốt, phải phối hợp để điều trị."*

"Nhưng hai năm sau, vào sinh nhật bảy tuổi của anh, ba vì có việc khẩn nên không thể về tổ chức sinh nhật cho anh. Ngày đó trạng thái tinh thần của Thẩm Chiết Hồng không tốt lắm, buổi tối bà ấy ngồi bên giường anh, cứ khóc mãi. Bà ấy cầm tay anh hỏi đi hỏi lại, sao ba con vẫn chưa về? Có phải là ông ấy không cần con nữa? Cũng không cần mẹ nữa không? Có phải là sẽ không bao giờ trở về nữa không?"

Khóe miệng Thích Trường An lộ ra một tia trào phúng: *"Tối hôm đó, 'bệnh tình' của anh nhanh chóng chuyển biến xấu, rất nhanh đã bị cắm ống cho ăn qua đường mũi, không thể tự ăn uống, cũng chẳng thể tự hô hấp. Anh nghe bà ấy thảo luận bệnh của anh với bác sĩ, lần đầu tiên anh cảm thấy… kỳ lạ và nghi ngờ, bởi vì không giống như bọn họ nói, anh không cảm thấy khó chịu.*

Anh hỏi bà ấy, mẹ, con bị bệnh rất nghiêm trọng thật sao? Bà ấy vô cùng dịu dàng, cũng rất khổ sở trả lời anh rằng, đúng vậy, con bị bệnh rất nghiêm trọng, con bệnh nghiêm trọng như vậy rồi, sao ba con vẫn chưa quay về thăm con vậy?"

Lúc này, nhìn thấy một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay của mình, Thích Trường An ngơ ngác: *"Náo Náo ——"*

"Vậy anh trai anh thì sao?" Giọng Từ Lạc Dương nghẹn ngào, cậu nắm chặt ống tay áo Thích Trường An: *"Anh ấy đâu?"*

"Lúc anh sáu tuổi, anh ấy đã được đưa đến trường nội trú tư nhân ở nước ngoài để học rồi." Động tác của Thích Trường An rất nhẹ, anh dùng lòng bàn tay mềm mại giúp Từ Lạc Dương lau đi nước mắt, bên khóe miệng mang theo một nụ cười khổ: *"Xin lỗi, anh làm em khóc rồi."*

Lắc lắc đầu, Từ Lạc Dương nhìn anh, nói chẳng ra lời, chỉ có những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi.

"Nghỉ hè anh Trường Ân sẽ về, một năm về ba lần. Thẩm Chiết Hồng rất thích hoa hồng đỏ, chủng loại rất nhiều. Có một lần sau khi trở về, anh Trường Ân biết anh lâu lắm rồi không ra khỏi phòng, bèn tới vườn hoa bẻ một cành hoa hồng tặng cho anh, nói ánh mặt trời ở bên ngoài rất đẹp, hỏi anh có muốn ra ngoài ngắm cảnh không. Nhưng việc này chọc giận Thẩm Chiết Hồng, bà vừa la hét vừa khóc, nói Trường Ân làm như vậy sẽ hại chết anh."

Trong mắt nhuộm một chút ý cười: *"Nhưng buổi tối hôm ấy, Trường Ân bèn lặng lẽ chạy tới phòng anh, nói với anh rằng, anh ấy nhất định sẽ cố gắng, cố gắng trở thành một người thật giỏi, như vậy sẽ có thể tìm được bác sĩ giỏi cho anh, chữa khỏi bệnh của anh, sau đó sẽ mua máy bay, du thuyền và xe cho anh, cho anh đi du lịch toàn thế giới.*

Anh vui lắm, mặc dù không biết mình có thể sống đến khi đó không, nhưng ngay cả giấc mơ tối hôm đó cũng khiến anh vui vẻ vô cùng."

Dùng mu bàn tay tùy tiện chùi đi nước mắt của mình, Từ Lạc Dương cúi đầu hôn lên lòng bàn tay Thích Trường An, cậu cố gắng ngẩng đầu cười với anh.

"Sau đó thông qua camera giám sát, chuyện anh Trường Ân tới tìm anh bị Thẩm Chiết Hồng biết được, bà ấy rất sợ hãi, sợ sau khi mất chồng, mất con trai trưởng, lại mất đi anh. Vậy nên không lâu sau, bà ấy sắp xếp phẫu thuật, cắt bỏ một phần ba dạ dày của anh.

Từ đó về sau anh trở nên rất yếu ớt, hai năm đó, mật chảy ngược, xuất huyết dạ dày khiến anh mất ngủ rất nghiêm trọng. Trùng hợp có một lần, nửa đêm Thẩm Chiết Hồng tới ngồi ở bên giường nói chuyện với anh, bà ấy cứ nghĩ anh ngủ rồi, nên thấp giọng nói, bà ấy không cần phải lo anh sẽ rời đi nữa."

"Bắt đầu từ khi đó, anh càng thêm xác định, có lẽ anh hoàn toàn không bị bệnh."

Ủ lên đôi mắt đỏ ửng của Từ Lạc Dương, Thích Trường An hôn lên tóc cậu, thở dài: *"Anh không nên nói những chuyện này cho em biết."* Những thứ tối tăm, thậm chí là quá khứ tanh mùi máu này.

"Anh nên nói cho em biết." Từ Lạc Dương cắn chặt cổ áo anh, mãi đến lúc lợi trở nên đau nhức mới buông ra, khàn giọng nói: *"Sau đó thì sao?"*

"Sau đó đến năm anh 12 tuổi, ba anh quay về, ở nhà bàn bạc việc có cần đưa anh đi học hay không, hay là mời giáo viên gia đình tới dạy anh. Bọn họ cãi nhau ầm ĩ. Ba anh cho rằng, cho dù sức khỏe của anh không tốt, nhưng người thì không nên không có tri thức, hạn chế của thân thể không thể cứ như vậy hạn chế luôn tư duy của anh. Thẩm Chiết Hồng thì trách móc ba anh, nói như vậy sẽ hại chết anh.

Qua chừng mấy ngày, anh rốt cục cũng bắt được cơ hội, nửa đêm chạy ra khỏi phòng tìm được anh Trường Ân. Khi đó anh rất sợ, còn rất kích động nữa, anh lấy dũng khí hỏi anh ấy, anh, anh có tin em không, em thật sự không bị bệnh. Anh bảo anh ấy dẫn anh ra ngoài làm kiểm tra, thoát khỏi phạm vi thế lực của Thích thị và Thẩm gia."

Hô hấp của Từ Lạc Dương run lên, mãi đến tận khi nghe thấy câu nói kia của Thích Trường An: *"Anh ấy tin anh."*

"Sau khi có kết quả kiểm tra, ba anh và Thẩm Chiết Hồng cãi nhau cực kỳ kịch liệt. Sau đó, Thẩm Chiết Hồng bấn chết ba anh, rồi tự sát. Tiếp đó, anh trai mới vừa trưởng thành lên kế thừa gia sản, anh được đưa đến trường anh trai từng học," dừng lại một chút, Thích Trường An bật cười: *"Anh được tự do."*

Nghe thấy bốn chữ cuối cùng, Từ Lạc Dương trực tiếp nhào vào trong lồng ngực Thích Trường An, khóc thành tiếng.

Nghe thấy tiếng nghẹn ngào của cậu, Thích Trường An cúi đầu, nhẹ nhàng cọ cọ tóc cậu: *"Nên, Lạc Dương, anh thật sự không tốt như em nghĩ đâu, thậm chí căn bản không được tính là một người bình thường nữa. Trong lòng anh có rất nhiều oán hận, rất nhiều tham lam, rất nhiều bất mãn.*

Em xem đi, anh kể những chuyện này cho em biết, anh muốn khiến em đồng cảm với anh, thương xót anh, đau lòng anh, muốn khiến em khổ sở vì anh, khóc vì anh, muốn khiến em sẽ không rời xa anh, anh rất hèn ——"

Từ Lạc Dương dùng môi mình dán chặt lấy môi anh, ngăn lại những lời tiếp theo của anh. Vì môi bị cắt rách, nên có chút máu nhuộm lên môi Thích Trường An. Mấy giây sau, Từ Lạc Dương lui ra, nhẹ giọng hỏi anh: *"Anh cam lòng rời khỏi em không?"*

Thích Trường An im lặng nhìn cậu, sau cùng vẫn lắc đầu.

"Em cũng không nỡ rời khỏi anh," Từ Lạc Dương đem năm ngón tay của mình đan vào kẽ hở những ngón tay Thích Trường An, nắm thật chặt, cậu cố gắng khiến mình mỉm cười, nhưng giọng vẫn còn mang theo chút nghẹn ngào: *"Thích Thích của em, anh Trường An của em, là người tốt nhất mà em từng gặp được, chẳng ai có thể so sánh được với anh ấy, anh ấy tốt như vậy, em muốn ở bên anh ấy cả đời."*

"Nhưng ——"

"Không có nhưng," Từ Lạc Dương hất hất cằm, mang theo sự khẳng định rõ ràng: *"Nếu như không ở bên anh, em sống bao nhiêu ngày, thì sẽ khổ sở bấy nhiêu ngày, anh nỡ ư?"*

Thích Trường An đối diện với ánh mắt của cậu, một lúc lâu sau, thỏa hiệp: *"Anh không nỡ."*

Anh không nỡ để em khổ sở, càng không nỡ để em khổ sở vì anh.

Rất hài lòng với đáp án này, Từ Lạc Dương thả giọng rất mềm: *"Vậy anh có thể ôm em chặt hơn chút nữa được không?"*

Thích Trường An siết chặt cánh tay.

"Chặt thêm chút nữa."

Thích Trường An làm theo lời cậu.

"Đúng, như vậy đó." Giọng Từ Lạc Dương mang theo ý cười, cậu khẽ nói: *"Trường An, sau này đừng nghĩ đến việc thả em ra, hãy vây hãm em trong lồng ngực anh đi."*

Giây phút này, Thích Trường An từ từ nhắm mắt lại, anh cảm thấy con thú giữ bị giam trong lòng mình đang được sự dịu dàng vỗ về.

62. Chương 62: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Hai

Từ Lạc Dương ngồi quỳ chân ở trên sô pha, dựa vào Thích Trường An, bởi vì duy trì một tư thế quá lâu, hai chân đều hơi tê tê, nhưng cậu chẳng muốn nhúc nhích. Trái tim giống như bị kim đâm, vừa chua xót vừa đau.

Cậu nhớ tới trước kia lúc ở trấn Tần Lí, từng nhắc đến chuyện post weibo, Thích Trường An nói nguyên nhân không post weibo, là vì cảm thấy trong cuộc sống không có chuyện gì thú vị để có thể chia sẻ với mọi người.

Cậu còn nhớ tới trang viên nhỏ ở vùng ngoại ô Thích Trường An dẫn mình tới lúc ở Luân Đôn, cậu hỏi anh, một mình ở đây, liệu có cảm thấy trống rỗng và sợ hãi không. Anh trả lời như thế nào nhỉ?

—— Khoảng thời gian đó, chỉ có lúc anh ở một mình, mới có cảm giác an toàn.

Trước đây cậu đều không hiểu, không hiểu vì sao Thích Trường An hay bị ốm, vì sao nhìn thấy hoa hồng màu đỏ sắc mặt sẽ trở nên trắng bệch. Vì sao rõ ràng muốn cậu, nhưng lại giả bộ không muốn. Cũng

không hiểu vì sao Thích Trường An chưa bao giờ nhắc tới người nhà của mình, một lần duy nhất nhắc đến, cũng không có cách nào kể tiếp.

Bây giờ nhớ lại những chi tiết nhỏ lúc trước, cậu chỉ cảm thấy ray rứt đến đau lòng.

Giây phút này, cảm xúc trong lòng Từ Lạc Dương đang đấu đá lung tung, không tìm được lối ra, cậu chỉ có thể từng tiếng từng tiếng lẩm bẩm gọi tên Thích Trường An, cứ gọi mãi, cậu mới chợt hiểu, cái gì gọi là khoét vào tim thấu vào xương.

Trường An của em, em thật sự thà rằng anh là đại yêu quái, chẳng có ai có thể làm tổn thương đại yêu quái.

"Náo Náo."

"Náo Náo của anh ở đây." Thích Trường An vừa dứt lời, Từ Lạc Dương liền đáp lại một tiếng. Cậu nhìn người đang ôm mình, không nhịn được mà đến gần hôn lên môi đối phương.

Thích Trường An để mặc cậu cọ xát trên môi mình, giọng nói dịu dàng: *"Anh kể cho em biết những chuyện này... không phải là để tranh thủ sự đồng cảm của em, hoặc là dùng những câu chuyện đã qua này, làm lý do trói buộc em, để em không rời khỏi anh."*

"Em biết." Từ Lạc Dương gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc: *"Em biết, Trường An rất giỏi, nhưng em sẽ đau lòng."*

Chớp chớp mắt, chợt phát hiện mình hình như không cẩn thận đã đạt được thành tựu 'khóc đến mức mắt cũng đều đau' rồi, cậu lại lắc lắc tay Thích Trường An: *"Trường An."*

"Hửm?"

Giọng Từ Lạc Dương hơi khàn: *"Giúp em thổi mắt chút đi, vừa rát vừa đau khó chịu quá."*

Cảm nhận được Thích Trường An nghiêm túc thổi thổi lên mí mắt của mình, cậu lại thoải mái hừ hừ mấy tiếng: *"Hai mí mắt của em có phải là sưng lên rồi không?"*

"Ừm, sưng rồi." Thích Trường An chạm lên đuôi mắt đã chuyển thành màu hồng của cậu: *"Náo Náo trước tiên thả tay ra, anh đi lấy nước đá và khăn mặt tới, chườm lạnh một tí, nếu không ngày mai em chẳng thể ra ngoài được đâu."*

Tưởng tượng đến cảnh sáng sớm mai, mấy phóng viên ngồi xổm bên ngoài tiểu khu của cậu có thể sẽ hỏa tốc viết ra tiêu đề khiến người ta nổ tung giống kiểu Nghi ngờ Từ Lạc Dương xuất hiện di chứng phẫu thuật thẩm mỹ, mắt trở nên rất lớn! , Từ Lạc Dương lập tức cảm thấy không khỏe.

Cậu vội vàng ngồi thẳng lại, buông lỏng quần áo của Thích Trường An đang siết chặt trong tay ra, nhưng vừa mới buông ra, trong lòng chợt cảm thấy trống rỗng, nên dứt khoát dán sát lại: *"Không buông không buông, tụi mình cùng đi lấy."*

Một phút sau, Thích Trường An đem khăn mặt lạnh đã chuẩn bị xong cẩn thận phủ lên trên mí mắt hơi sưng của Từ Lạc Dương.

"Shhh —— lạnh lạnh lạnh!" Từ Lạc Dương ngồi quỳ chân trên sô pha, bị kích thích thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Cậu ngẩng đầu lên, vừa kêu gào vừa thương lượng: *"Anh Trường An, thiệt ra em thấy, đắp nước đá gì đó chắc chắn không có ích bằng việc anh thổi lúc nãy đâu á!"*

Tay cầm khăn mặt không nhúc nhích, Thích Trường An trêu cậu: *"Vì yêu lực vô biên của anh hả?"*

Xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, Từ Lạc Dương nhỏ giọng trả lời một câu *"Đúng vậy đó"*, quả nhiên cái chuyện yêu quái này, sau này sợ là cũng sẽ không tha cho cậu. Một lúc sau, cậu lại hỏi: *"Vậy có phải là em thật sự không cần tu luyện không?"*

"Ừm, không cần thật." Thích Trường An mỉm cười: *"Nhưng nếu thật sự tìm được bí tịch công pháp gì đó, em cũng có thể thử chút xem."*

Từ Lạc Dương liên tục xua tay: *"Thôi đi thôi đi, không có anh ở đây, một mình em sống thật lâu cũng chẳng có ý nghĩa gì."*

Sau khi đắp nước đá, mắt bớt sưng một chút, hai người một lần nữa ngồi lại trên sô pha, Từ Lạc Dương ngồi trên đùi Thích Trường An, giơ tay chạm vào hầu kết của anh: *"Trường An, anh nói thật với em, sức khỏe của anh… còn có thể khôi phục như cũ không?"*

Dừng tất cả các loại ý nghĩ trong đầu mình lại, cậu mới ổn định được giọng điệu nói chuyện của mình.

"Một năm sau khi ba anh mất, anh trai anh bèn xây dựng một phòng nghiên cứu vì anh, hạng mục chủ yếu nhất trong đó chính là nghiên cứu bệnh tình của anh." Biết nếu như không nói rõ ràng, Từ Lạc Dương nhất định sẽ càng lo lắng hơn, vậy nên Thích Trường An kể rất tỉ mỉ:

"Thuốc bình thường không có hiệu quả với anh, vậy nên những loại thuốc mà em nhìn thấy anh uống đó, đều được sản xuất từ phòng nghiên cứu này. Nhưng vì khi còn bé từng dùng quá nhiều thuốc, bao gồm thuốc có một số thành phần không rõ, còn từng phẫu thuật nữa,"

Nói xong, anh nắm chặt tay Từ Lạc Dương, để lên trên mắt phải của mình: *"Đây là di chứng, chứng loạn sắc tố mống mắt khác thường, lúc phát tác, mắt phải sẽ hiện ra màu xanh lam, đồng thời sẽ dẫn tới việc tai phải bị điếc, nhưng triệu chứng sẽ không kéo dài quá lâu. Còn cả triệu chứng dị ứng và đau dạ dày của anh cũng giống vậy, đều là di chứng."*

Sau khi nói xong, Thích Trường An cắn nhẹ đầu ngón tay Từ Lạc Dương, cố gắng khiến giọng nói thật thoải mái: *"Anh sẽ hết sức phối hợp điều trị, mặc dù chẳng thể khỏe mạnh giống như em, nhưng vẫn có thể cùng em già đi."*

Mũi Từ Lạc Dương chua xót, cậu gật đầu, lấy ngón út ngoéo tay với Thích Trường An: *"Ngoéo tay, đã nói rồi, không được nuốt lời!"*

"Được, không nuốt lời."

Kim đồng hồ chỉ về số '11', Thích Trường An mở lại Nhiệm vụ tuyệt mật : *"Xem tiếp không?"* Thấy Từ Lạc Dương gật đầu, nhấn xuống nút phát hình.

Bên trong truyền ra giọng nói của Thích Trường An, Từ Lạc Dương nhìn về màn hình, thì thấy đang chiếu đến cảnh Thích Trường An dùng đầu lưỡi dài bằng caosu của 'con ma' trói hai tay đối phương lại, sau đó ép hỏi item nhiệm vụ đang ở đâu.

Nhìn bình luận chạy vùn vụt trên màn hình, ngón tay Từ Lạc Dương chọt chọt eo Thích Trường An: *"Em thắc mắc!! Có phải anh thật sự giống như bọn họ nói, là vì lúc trước những 'con ma' đó dọa em, anh thầm nhớ kĩ, nên bèn bắt lấy cơ hội dùng việc công trả thù riêng không?"*

"Ừm, gần như vậy."

Từ Lạc Dương nằm trên đùi Thích Trường An cười: *"Wa wa wa tổng tài bá đạo nhà em! Em rơi vào tay giặc rồi, nhanh tới hôn cái nào!"*

Chương trình vẫn đang tiếp tục, Từ Lạc Dương chú trọng việc quan sát kỹ thuật cắt nối biên tập hậu kỳ cao cấp của tổ chương trình, rồi lại từ bên cạnh mò điện thoại qua, chọt mở weibo ra coi hotsearch, kết quả ngạc nhiên nhìn thấy, #Cổ_Thành_cp# vẫn đang chiếm top 1, nhưng chủ đề top 3 đã biến thành #Từ_Lạc_Dương_tiết_lộ#.

Đầu cậu đầy dấu chấm hỏi: *"Em tiết lộ cái gì sao em không biết nhỉ?"*

Nhưng lúc cậu vừa mở ra xem, đã hoàn toàn bị dọa sợ: *"Đậu móa, trong số fan của em, thật sự không có thiên tài trinh thám fbi gì đó trà trộn vào chứ?"*

"—— Các cô gái! Có còn nhớ lúc tổ chương trình livestream tới đón Lạc Dương, ở cửa nhà của Lạc Dương có dép lê size khác nhau không? Có còn nhớ cốc súc miệng đôi giống nhau vụt qua không? Có còn nhớ câu hỏi Lạc Dương hỏi Thích tiên sinh ở phân đoạn 'bạn hỏi tôi đoán' không? Dì đây xưa nay không nghĩ tới, cp tui ship thiệt sự quá toẹt vời! [lau máu mũi.jpg]."

"—— Cùng nhau đếm ngược đón năm mới, cùng nhau ăn sáng, cốc súc miệng couple dép couple khăn mặt couple, được rồi, tụi tui thật sự không biết gì hết!!!"

"—— A a a, Thích tiên sinh giương cung cài tên đẹp trai ngất trời! Xin hãy nhận phim cổ trang đi! Còn nữa còn nữa, 'trong đầu anh chỉ có em, không chiều em thì chiều ai'! Tui nghe theo Lạc Dương hết! Giống ở trên, tui cũng không biết gì hết ~ [tim thịch thịch thịch.jpg]"

"—— Uầy mấy người đều quên vụ ghen hết rồi hả?? Lạc Dương quyết đoán tự vả mặt mình, xóa cái weibo nói mình tuyệt đối không biết ghen! Vốn mị cho là sắp biến thành bí ẩn của thế kỷ rồi, kết quả tự cậu ấy tiết lộ luôn! Nguyên văn: 'lần trước tụi mình cùng đi xem ban nhạc biểu diễn, anh lên hát, em làm sao? —— em ghen.' Tui xem đi xem lại đoạn này ba mươi mấy lần, trái tim thiếu nữ đã nổ thành mảnh vụn!!"

"—— Mới nhảy hố ~ chỉ muốn bày tỏ nếu như cái này cũng không tính là tình yêu! Phát đường đã phát tới mức không dừng được luôn rồi, vì sao có thêm chút vị cay vô thì còn nhiều đường hơn vậy! Thật sự gõ đến đau răng! Gõ ra bệnh tiểu đường luôn!!"

Từ Lạc Dương đưa điện thoại cho Thích Trường An, bảo anh cùng xem: *"Vậy mà lại vòng tới cái chuyện ghen kia,"* cậu nghĩ một lát rồi nói: *"Đợi đến ngày nào đó em cố gắng thêm chút nữa, trực tiếp đổ giấm chua hết cả Thái Bình Dương luôn, để mấy cô ấy khiếp sợ thêm lần nữa!"*

Thích Trường An cười cậu: *"Ừm, dã tâm của em thật lớn."*

Lúc này, điện thoại vang lên tiếng chuông báo tin nhắn, Từ Lạc Dương mở ra: *"Đúng là đạo diễn Chử,"* cậu vừa xem vừa nói: *"Giờ người gửi tin nhắn cho em, ngoài thông báo cước phí, gọi nhận chuyển phát nhanh và quảng cáo ra, thật sự cũng chỉ còn mỗi đạo diễn Chử."*

Xem xong tin nhắn, Từ Lạc Dương và Thích Trường An nhìn nhau: *"Hóa ra bộ phim này hôm nay đã đóng máy rồi hả? Đúng là không thể tin được!"*

Thích Trường An tán thành: *"Lúc đầu anh đoán, bộ phim này chắc sẽ quay tới mùa hè năm sau."* Tiếp đó, anh lại bổ sung: *"Có lẽ là tình hình quay phim rất thuận lợi."*

"Đúng vậy đúng vậy, ngày nào mà đạo diễn Chử không yêu sách, không tạm thời đổi kịch bản gì đó, em đều cảm thấy ảnh chắc chắn bị giả mạo, dù sao thì em là một vai phụ chẳng có bao nhiêu cảnh, mà cũng phải ở trong đoàn lâu như vậy!"

Vừa nói, Từ Lạc Dương vừa vội vàng tìm tới weibo của Chử Vệ, share lại tin tức bộ phim Loạn thế đã đóng máy.

*"Nói chứ, thật sự đến giờ em mới biết bộ phim này tên là Loạn thế đó."*Suy nghĩ một lát, Từ Lạc Dương lại từ trong điện thoại của mình, lấy bức ảnh mình mặc long bào lúc đóng vai hoàng đế Tử Sở up lên weibo, kèm caption: *"Cho mấy người một cơ hội nói thật, Trẫm, có tuấn mỹ không?"*

Vừa đăng xong, khu bình luận đã có vô số comment, cơ mà đội hình cực kỳ chỉnh tề, đồng loạt đều @Thích Trường An.

Thích Trường An nhìn thấy, trực tiếp dùng điện thoại Từ Lạc Dương đăng nhập vào weibo của mình, sau đó nhấn share: *"Ngô Hoàng độc nhất vô nhị.// Từ Lạc Dương: Cho mấy người một cơ hội nói thật, Trẫm, có tuấn mỹ không?"*

Anh vừa share, khu bình luận của hai bên đều nổ tung.

"——Hồi máu đến tận chân trời luôn! Ngô Hoàng gì đó, phiên dịch thành Hán ngữ hiện đại, không phải là "Lạc Dương của tui" sao? Xong thêm một chút nữa, chính là 'em yêu của tôi'! Xin hãy cho tui điểm tối đa môn ngữ văn!"

"—— Che ngực ngã xuống đất! Được được được, anh nói cái gì thì chính là cái đó!"

"—— Đạo diễn Chử đóng máy nhanh như vậy hả? Nhưng hoàng đế do Lạc Dương diễn thật sự rất đẹp! Gọi điện thoại quốc tế! Cực kỳ tò mò là kiểu nhân vật như thế nào, nhìn ảnh thì có vẻ sức khỏe không tốt lắm, vẻ mặt hơi u ám, chẳng lẽ là tiểu hoàng đế bệnh kiều ư? Ấu!"

"—— Tích góp tiền vé xem phim! Lối rẽ hợp tác với Thích tiên sinh chừng nào chiếu vậy? Chẳng lẽ là sau khi đưa tới liên hoan phim ư? Không thể đợi được nữa rồi!"

Từ Lạc Dương ở bên cạnh nhìn, phát hiện ở cột follow của Thích Trường An vẫn hiển thị số '1', cậu liếm liếm môi: *"Giờ anh vẫn chỉ follow em thôi hả?"*

"Ừm, cái weibo này vốn chỉ tồn tại vì một mình em."

Nhận lại điện thoại từ Thích Trường An, Từ Lạc Dương cố gắng làm lơ vành tai đang nóng lên của mình, hỏi: *"Trường An, nói thật đi, mấy tình thoại này anh học ở đâu vậy?"*

Xin hãy nói cho em biết, em cũng muốn học cùng!

"Em."

"Hả?" Từ Lạc Dương mù mờ: *"Em á? Em dạy anh lúc nào?"*

"Em không dạy anh, nhìn thấy em, tự nhiên anh sẽ biết."

Từ Lạc Dương cảm thấy một ngày nào đó, trái tim bé nhỏ của mình sẽ vì không chịu được công kích này mà bãi công mất!

Một lần nữa tắt màn hình điện thoại, Từ Lạc Dương mới vừa ấn màn hình, ngón tay đột nhiên dừng lại, dè dặt nhìn về phía Thích Trường An, mở miệng: *"Đợi chút, Trường An, anh ——"*

Giọng nói phát ra đều cà lăm luôn: *"Nick clone tâm tình nhỏ… của em…"*

Trong lòng Từ Lạc Dương bao nhiêu dòng bình luận vèo vèo bay loạn, đậu móa! Sẽ không giống như mình nghĩ chứ! Tui sợ quá đi!

Thích Trường An lại bị vẻ mặt của cậu chọc cười, xoa xoa tóc cậu: *"Ngoan."*

Oh hiểu rồi.

Từ trong câu trả lời chỉ có một chữ này, lĩnh hội được sự thật tàn khốc, Từ Lạc Dương giờ mới hiểu, nếu Thích Trường An không phải là yêu quái, chắc chắn sẽ không cảm ứng được nguyện vọng nhỏ của cậu, vậy trà chiều đột nhiên xuất hiện trong phòng nghỉ ngơi, chỉ có thể có một loại khả năng.

Nghĩ tới đây, toàn thân cậu đều ủ rũ: *"Chẳng muốn ngoan, nick clone gì đó, anh… anh đã sớm phát hiện rồi hả?"* Thấy Thích Trường An gật đầu, Từ Lạc Dương lại do dự hỏi: *"Vậy anh biết nhũ danh của em, cũng không phải là dùng yêu lực để cảm ứng phải không?"*

"Ừm, là em uống say, tự nói cho anh biết."

Mười mấy giây sau, Từ Lạc Dương đầy chờ mong: *"Trường An, hay là, tụi mình đem mấy ký ức lung tung kỳ quái về yêu quái nè, acc clone nè, cách thức hóa một hồi?"*

Xoa xoa vành tai ửng hồng của cậu, giọng Thích Trường An mang theo ý cười: *"Nhưng anh muốn đem mỗi một sự kiện xảy ra, mỗi một giây tụi mình ở bên nhau, ghi nhớ thật kỹ."*

"Đợi sau khi già đi, cùng nhau từ từ nhớ lại hả?"

Giờ phút này, Từ Lạc Dương cảm thấy trái tim mình lại bắt đầu đau đớn!

Chúc mọi người năm mới vui vẻ!!!!!

63. Chương 63: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Ba

Từ Lạc Dương nhận ra, có lẽ thời vận của mình không tốt lắm nên lúc nào cũng bị túm lấy cái đuôi nhỏ, lướt weibo lần cuối trước khi ngủ, cậu lần thứ hai bị chấn động: *"Chời má, Thích tiên sinh, tụi mình lại bị lộ rồi!"*

Thích Trường An đang khép hờ mắt, tinh tế hôn mút vành tai Từ Lạc Dương, nghe thấy lời cậu nói, anh chia ra một chút sự chú ý: *"Bị lộ cái gì?"*

Bị giọng nói vừa thấp vừa khàn của đối phương trêu ghẹo, giọng Từ Lạc Dương không tự chủ được mà nhỏ lại: *"Thì là… thì là trước đó, không phải anh dùng điện thoại của em vào weibo sao? Bị phát hiện rồi."*

"Hả?"

Bị cảm giác ngứa ngáy trên vành tai làm cho cả người run lên, hô hấp của Từ Lạc Dương không tự chủ được mà bắt đầu nhanh hơn, nhưng cậu vẫn cố ý dời sự chú ý lên trên màn hình điện thoại.

"*Em thấy có bình luận nói, weibo lúc trước của anh vẫn luôn được post từ điện thoại HTC, lần này lại biến thành Fruits Phone, mà weibo của em vẫn luôn được post từ Fruits Phone. Nên bọn họ nhất trí cho rằng anh dùng điện thoại em để post weibo, còn vẽ cả fanart nữa* chớ."

"*Fanart* ư? Vẽ có chính xác không?"

"Không đủ chính xác đâu! Đại khái là vẽ cảnh tượng em ngồi trên đùi anh, em và anh cùng nhau xem điện thoại… ừm…"

Cảm nhận được Thích Trường An đang nặng nề mút vành tai mình, âm cuối của Từ Lạc Dương không khống chế được mà thay đổi, điện thoại thiếu chút nữa không cầm chặt.

"*Mấy cô ấy rất tỉ mỉ.*" Tay Thích Trường An từ từ phủ lên mu bàn tay Từ Lạc Dương, anh lấy điện thoại để xuống bên cạnh, rồi lại ghé vào bên tai cậu chầm chậm nói: *"Thế nhưng, bây giờ anh không mong em còn nghĩ đến người khác."*

Đây là lần đầu tiên anh thẳng thắn bày tỏ dục vọng chiếm hữu của mình như thế.

Thay đổi tư thế, cánh tay phải chống trên mặt giường, Thích Trường An giơ ngón tay trái lên, nhẹ nhàng vuốt ve cằm Từ Lạc Dương, ánh mắt cực kỳ chuyên chú, anh dịu dàng nói: *"Náo Náo, chỉ nghĩ tới một mình anh thôi được không?"*

Giờ phút này, những thứ khác trong đầu đều biến thành mây trôi, trong mắt Từ Lạc Dương toàn bộ đều là người trước mặt, cậu trực tiếp giơ tay, kéo cổ áo Thích Trường An xuống, chẳng chút do dự mà hôn lên.

Đợi tới lúc trên đôi môi của Thích Trường An dính lên một vệt nước, Từ Lạc Dương lại mang theo một chút khiêu khích nói: *"Vậy anh Trường An, anh phải cố gắng lên nha!"*

Thế nhưng, chưa tới năm phút, Từ Lạc Dương đã hối hận —— không không không, không cần cố gắng như vậy đâu! Thật đó!

Sự thật chứng minh, mỗi người đều sẽ phải vì lời nói của mình mà trả giá thật đắt. Sáng sớm hôm sau, lúc nhận điện thoại do Trịnh Đông gọi tới, Từ Lạc Dương buồn ngủ đến mức chẳng mở nổi mắt, theo bản năng lo lắng sẽ đánh thức Thích Trường An ngủ ở bên cạnh, cậu cho dù mơ mơ màng màng, cũng vô thức mà hạ thấp giọng: *"Anh Trịnh?"*

"Hai giờ chiều có hẹn phỏng vấn, bốn giờ phải tham gia quay video cho một nhãn hàng, xin hỏi bây giờ cậu đang ở đâu?"

"Em bị giường phong…. ấn," chợt phát hiện Thích Trường An đã tỉnh, đang từ phía sau hôn lên lưng mình! Từ Lạc Dương mẫn cảm mà run rẩy, suýt chút nữa không ổn định được giọng nói, cậu lặng lẽ hít sâu một hơi, rồi mới tiếp tục dùng giọng nói bình tĩnh nói tiếp: *"Em chắc chắn sẽ tới trước mười một giờ."*

Vội vàng cúp điện thoại, Từ Lạc Dương cảm thấy tất cả đầu dây thần kinh của mình đều thức tỉnh, toàn thân bắt đầu nóng lên. Cậu chôn mặt vào trong gối, hoàn toàn là dáng vẻ mặc kệ đối phương muốn làm gì thì làm, cũng chẳng phát ra âm thanh nào, chỉ có lúc thật sự không nhịn được, mới lộ ra một chút giọng mũi.

Tô điểm thêm cho tấm lưng đối phương vài vết hồng nhạt nữa, Thích Trường An mới ôm người vào trong ngực mình: *"Sao lại ngoan thế?"*

Trong mắt ướt nước, Từ Lạc Dương trừng anh, chẳng có chút uy hiếp nào: *"Phản kháng có tác dụng không?"*Tối hôm qua cũng vậy, Thích Trường An đè lên người cậu, cơ bản hôn hết toàn thân cậu một lần, dục vọng chiếm hữu nổ tung.

Đụng đụng vào khóe môi cậu, Thích Trường An mỉm cười: *"Ừm, vô dụng."*

"Bạo chúa! Bạo chúa chuyên chế!" Liếc nhìn thời gian, Từ Lạc Dương lại thả mềm giọng nói: *"Mười rưỡi em bắt đầu thu dọn đồ đạc, giờ tám rưỡi, còn hai tiếng nữa."*

Ý cười sâu hơn, Thích Trường An lại trêu cậu: *"Hai tiếng? Náo Náo muốn cùng anh ủ cơn buồn ngủ hả?"*

Tức quá đi! Từ Lạc Dương kéo chăn che đầu, giọng ồm ồm nói: *"Em, em từ chối nói chuyện với anh!"*

Phát hiện cậu xù lông, Thích Trường An cũng tiến vào trong chăn, ngón tay liên tục xoa lên đôi môi nhẵn bóng của Từ Lạc Dương, thành khẩn nói: *"Anh sai rồi, ôm một cái nhé?"*

"Không ôm!" Nói xong, Từ Lạc Dương càng tức hơn: *"Không đúng, không phải em muốn từ chối nói chuyện với anh sao?"*

Nghe thấy tiếng cười không hề che giấu chút nào của Thích Trường An, Từ Lạc Dương cảm thấy có lẽ IQ của mình đã bỏ nhà ra đi rồi, siêu cấp ngược! Cậu không nhịn được mà hé miệng, cắn lên ngón tay Thích Trường An, nhưng lại không nỡ dùng sức ——

Xong rồi, đã có thể biết trước được cuộc sống tối tăm mù mịt sau này rồi!

Trang web hẹn phỏng vấn có quen biết, nên danh sách câu hỏi Trịnh Đông đã xem qua một lần, xóa bỏ đi ba câu hỏi đi quá giới hạn, đối phương cũng hết sức phối hợp, vậy nên tình cảnh vẫn rất hài hòa.

"Ngày 1 tháng 6 hằng năm, Lạc Dương cậu đều sẽ tổ chức party chúc mừng, cùng fan mừng sinh nhật, năm nay cũng như vậy phải không?"

Nghe thấy câu hỏi của nam MC, Từ Lạc Dương bấm ngón tay tính toán, hôm nay là ngày 17, cách sinh nhật mình hình như chẳng còn bao nhiêu ngày. ở trong lòng cảm khái thanh xuân một đi không trở lại, cậu trịnh trọng lắc lắc đầu: *"Tiệc sinh nhật năm nay chắc phải tổ chức sớm một hai ngày, tôi sẽ để trống ngày sinh nhật."*

"Là do có kế hoạch khác rồi hả?"

Tay hơi nắm thành quyền, che đi nụ cười trên khóe miệng, Từ Lạc Dương gật đầu: *"Ừm, có kế hoạch rất quan trọng."* Biết phóng viên muốn hỏi gì, cậu lập tức bổ sung thêm một câu: *"Là bí mật, không thể nói ra đâu."*

"Vậy thì thật là tiếc, nhưng mà hằng năm đều cùng chúc mừng sinh nhật, fan của cậu thật sự rất hạnh phúc!"

Thấy Từ Lạc Dương gật đầu, nam MC liếc nhìn thẻ nhắc nhở trong tay, hỏi tiếp: *"Lúc trước chúng tôi đều nhìn thấy cậu share tin tức liên quan đến bộ phim mới Loạn thế của đạo diễn Chử ở trên weibo. Nhưng rất nhiều khán giả đều bày tỏ, sau khi nhìn thấy weibo này mới biết cậu có tham gia diễn xuất. Vậy nên có thể tiết lộ nguyên nhân lúc trước vẫn luôn giữ bí mật không?"*

"Đương nhiên là được, nhưng lúc trước vốn tôi không nói gì, đơn giản là vì chưa chắc chắn thôi! Cũng có thể hiểu là vì sợ." Nụ cười của Từ Lạc Dương rất nhẹ nhõm: *"Mọi người chắc chắn đều biết thói quen của đạo diễn Chử, mặc dù cảnh đã quay, nhưng hậu kỳ có lẽ hoàn toàn sẽ không dùng đến."*

"Đúng là như vậy, phong cách làm việc của đạo diễn Chử từ trước tới giờ khá là đặc biệt, hiểu mà hiểu mà!" Nam MC cũng cười nói: *"Vậy Lạc Dương nghĩ sau này có còn cơ hội hợp tác với đạo diễn Chử không?"*

"Tôi đương nhiên là muốn rồi, không cần cát-xê, tự mình đầu tư tiền vào đoàn phim tôi cũng tự nguyện! Đạo diễn Chử thật sự là một đạo diễn cực kỳ giỏi, tôi tin mỗi một diễn viên, đều có thể học được rất nhiều rất nhiều thứ từ anh ấy." Nói xong, Từ Lạc Dương nhìn về phía ống kính, nghiêm túc nói: *"Đạo diễn Chử, vậy nên nếu có vai diễn nào hay, nhất định phải liên hệ với tui nha, đừng liên hệ với Trường An! Số điện thoại của tui là, 139——"*

Nam MC rất phối hợp, vội vàng cười ngăn *cản: "Số điện thoại hay gì đó, trước tiên chúng ta hãy nhịn xuống đừng nói đã!"* Thấy Từ Lạc Dương lần nữa cầm lại micro, anh ta cũng nhìn về phía camera: *"Hy vọng hai bộ phim của Lạc Dương, đều có thể đạt doanh thu phòng vé tốt! Cũng hy vọng cậu ấy muốn gì được nấy!"*

Ngồi trở lại xe bảo mẫu, Từ Lạc Dương chẳng kịp uống nước, mà lập tức cúi đầu mở điện thoại. Trịnh Đông nhìn nụ cười say mê hiện lên trên khóe môi cậu, bèn cảm thấy chua đến đau răng: *"Lại đang gửi tin nhắn với Thích tiên sinh nhà cậu hả?"*

"*Anh Trịnh, anh hiểu em quá nha!"* Nói xong câu đó, Từ Lạc Dương lại lần nữa cúi đầu, tốc độ gõ chữ của ngón tay nhanh như bay.

"*Không phải anh hiểu, mà là cậu biểu hiện quá rõ ràng."* Trịnh Đông đưa ly giữ nhiệt cho cậu: *"Không phải nói sau khi hẹn hò, chẳng bao lâu sau sẽ tiến vào thời kỳ mất hứng ư? Các cậu vì sao càng ngày càng dính lấy nhau thế?"*

Từ Lạc Dương cười híp mắt: *"Bởi vì một đời quá ngắn, nhất định phải quý trọng để đi qua mới được."* Giả vờ không nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Trịnh Đông, cậu lại hỏi: *"Anh Trịnh, tiếp theo chúng ta đi đâu vậy?"*

"*Tới Hoa thành thế kỷ, không kẹt xe, nên chắc ba mươi phút là đến rồi."*

Đem vị trí và hành trình tiếp theo của mình gửi hết cho Thích Trường An xong, Từ Lạc Dương mới tắt màn hình điện thoại, ôm ly giữ nhiệt uống mấy ngụm nước, sau đó tranh thủ thời gian ngủ một lát.

Một bên khác, Thích Trường An đang xem tài liệu, lúc nhận được tin nhắn định vị do Từ Lạc Dương gửi tới, ánh mắt anh theo đó mà mềm mại lại.

Bắt đầu từ buổi trưa ra khỏi nhà, Từ Lạc Dương đến chỗ nào, thì đều gửi định vị qua cho anh, thêm mấy câu nói hoặc là một tấm hình. Có lúc chụp cảnh vật xung quanh, có lúc lại là selfie. Xem như đang nói cho anh biết, mình ở đâu, đang làm gì, tiếp theo sẽ làm gì.

Thích Trường An biết, Từ Lạc Dương đang dùng phương pháp của chính mình để khiến anh có cảm giác an toàn ——

Anh không có cảm giác an toàn, vậy em sẽ cố gắng hết sức để cho anh cảm giác an toàn.

Ngón tay di chuyển trên màn hình, gõ chữ ra xong lại xóa đi, lặp đi lặp lại thật nhiều lần, cuối cùng, Thích Trường An chỉ gửi qua ba chữ —— anh yêu em.

Lúc nhận được tin nhắn trả lời, Từ Lạc Dương mới vừa xuống xe. Nhìn thấy ba chữ đó, cậu lập tức cảm thấy toàn bộ mệt mỏi đều bị quét đi sạch sành sanh, tâm trạng tốt đến mức muốn ngâm nga hát.

Cất điện thoại vào trong túi quần, Từ Lạc Dương bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó: *"Anh Trịnh, lát nữa tụi mình vào đó, trước khi thay đồ, có phải là có phóng viên đang chờ để chụp ảnh không?"* Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, cậu lại đưa điện thoại cho Trịnh Đông: *"Nhờ anh chụp cho em một tấm toàn thân, em muốn post weibo, chụp ngầu một chút đó!"*

Trịnh Đông theo lời cậu chụp xong, bèn nhìn Từ Lạc Dương post lên weibo, tiếp đó còn kèm theo caption: *"Thật là quá gian nan, khó khăn lắm mới tranh được một cái áo khoác cùng mẫu với Trường An! Tui mặc vào có phải đẹp trai hơn ảnh không?"*

Đợi cậu ấn post lên, Trịnh Đông mới tỉ mỉ đánh giá Từ Lạc Dương một lần: *"Anh mới phát hiện ra, size áo hơi sai sai, hơi lớn một chút, nhưng cũng không rõ ràng lắm, vậy nên cái áo đó là của Thích Trường An hả?"*

Từ Lạc Dương gật đầu, mặt mày hớn hở: *"Đúng vậy, cái áo khoác này rất đẹp đúng không? Buổi trưa lúc em ra cửa thì nhìn thấy, nên lặng lẽ mặc vào rồi bỏ chạy, vô cùng kích thích!"*

Chờ quay xong video cho nhãn hàng, Từ Lạc Dương lấy lại điện thoại ở chỗ Trịnh Đông, lòng tràn đầy chờ mong login weibo xem bình luận, kết quả chỉ vừa liếc mắt, đã bị cái comment đầu tiên hấp dẫn.

"—— Phổ cập kiến thức một chút nè, cái áo khoác này là bản limited toàn cầu của SA, tổng cộng chỉ có năm cái, đang ở trong tay mấy người dưới đây: Franky – Gerrard, Allan – Cole, Rio – Terry, Wayne – Neville, và Thích Trường An. Vậy nên xin hỏi, Từ Lạc Dương cậu tranh được cùng kiểu ở đâu vậy? Đúng là rất khó khăn!"

Comment reply ở phía dưới xếp hàng rất chỉnh tề,

"—— Ở chỗ @Thích Trường An, hahahaha cười chết bổn tiên nữ! Cap màn hình rồi! Đừng giở trò!"

"—— Ở chỗ @Thích Trường An, Lạc Dương đáng yêu quá ~ tim tui tan chảy rồi!"

"—— Ở chỗ @Thích Trường An, được được được, vất vả cho Lạc Dương của chúng ta quá, cướp quần áo từ chỗ Thích tiên sinh, đúng là rất không (nhấn mạnh) dễ dàng!"

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Kích…. kích thích QAQ

64. Chương 64: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Tư

Từ Lạc Dương kéo kéo áo khoác trên người mình, sau khi im lặng mười mấy giây mới nói: *"Hóa ra là hàng limited, ánh mắt của mình cũng tốt quá rồi đó!"*

"…" Trọng điểm của cậu có phải là có vấn đề không? Nhưng mà, Trịnh Đông cảm thấy mình đã sớm luyện thành trái tim kim cương bất hoại, nên anh vô cùng bình tĩnh thảo luận với cậu: *"Chẳng lẽ không phải là ánh mắt của Thích Trường An tốt ư?"*

"Ánh mắt của ảnh cực kỳ tốt."

Trịnh Đông đang định gật đầu, bèn nghe thấy Từ Lạc Dương khoái trá nói tiếp một câu: *"Ảnh coi trọng em, nên ánh mắt ảnh cực kỳ tốt luôn!"*

"…"

Sau khi chào hỏi đạo diễn và staff, Trịnh Đông và Từ Lạc Dương rời đi trước. Mặc dù sự kiện "Áo khoác cùng kiểu với Thích Trường An" có độ thảo luận rất hot, nhưng Trịnh Đông không định sử dụng phòng quan hệ công chúng. Một mặt, "Mặc chung một cái áo" có thể giải thích là vì quan hệ của hai người rất tốt, càng đi dẫn dắt chiều gió, thì càng có vẻ chột dạ. Mặt khác là, được dẫn dắt xoát nhiệt độ cơ bản đều là fan cp của hai người, các fan vì gương mặt hay sự nghiệp đều lạnh lùng tỏ vẻ không quan tâm mấy, vậy nên mấy ngày nữa, độ hot tự nhiên sẽ giảm thôi.

Ngồi trên xe, Từ Lạc Dương lại bắt đầu vừa vui vẻ nhắn tin với Thích Trường An, vừa nghe Trịnh Đông thông báo lịch trình ngày mai.

Ngón tay đang chọt màn hình dừng lại, Từ Lạc Dương ngẩng đầu lên: *"Chiều mai trống ư?"* Nhớ lại lời trước đây Trịnh Đông từng nói, cậu tỏ vẻ buồn rầu: *"Anh Trịnh, chẳng lẽ em sắp flop rồi ư?"*

"Flop? E rằng cậu nghĩ nhiều quá rồi. Là do hoạt động đã định lúc trước đổi thời gian, cậu có thể nhân cơ hội mà nghỉ ngơi nửa ngày." Trịnh Đông đưa ly giữ nhiệt cho cậu, giục cậu uống nhiều nước, rồi mới nói tiếp:

"Anh nói nè, Lối rẽ do cậu quay với Thích Trường An tháng sáu sẽ đưa đến liên hoan phim, Loạn thế của đạo diễn Chử cũng sắp bước vào giai đoạn tuyên truyền. Người có mắt đều biết, định giá của cậu đến cuối năm sẽ tăng vọt, cho nên giờ người muốn tranh thủ ký hợp đồng với cậu không biết có bao nhiêu đâu, hòm thư của anh mỗi ngày đều sắp bị nổ tung rồi."

Từ Lạc Dương cười cong cả mắt, rồi lại nghiêm túc trả lời: *"Nhưng đợi Lối rẽ công chiếu đã em mới nhận thêm kịch bản."*

"Lý do?"

"Trường An nói, về sau kịch bản tìm tới em sẽ cao cấp hơn, giờ mà ký, sẽ rất thiệt thòi!"

"Ừm, cậu ấy nói rất đúng." Đây cũng là một nguyên nhân mà Trịnh Đông rất xem trọng Từ Lạc Dương —— cho dù là vô danh hay đang "hot", thì Từ Lạc Dương đều rất tỉnh táo, cậu biết bản thân muốn gì, biết

cố gắng như thế nào để đạt được mục tiêu. Dù sao thì trong giới này, tiếng tăm và tiền tài đều tới rất dễ, sẽ rất dễ khiến người ta quên đi sơ tâm ban đầu.

Để điện thoại xuống, Từ Lạc Dương do dự một lát, rồi vẫn nói ra lời trong lòng: *"Anh Trịnh, anh có thể đừng dùng loại ánh mắt bây giờ mà nhìn em được không?"*

"Ánh mắt gì?"

"Chính là loại ánh mắt vui mừng khi anh nhìn thấy Husky nhà mình cuối cùng cũng biết tự đi vệ sinh đó."

"…."

Về đến nhà đã sắp tám giờ, Từ Lạc Dương đi qua ôm Thích Trường An hôn một cái: *"Nhớ anh lắm luôn!"*

Nắm tay đối phương ở trong tay mình, Thích Trường An dẫn người vào bên trong: *"Mệt không?"*

"Làm việc không mệt, chỉ là nhớ anh nhớ đến mệt luôn, tế bào não của em mỗi phút mỗi giây đều nhớ anh, nên tiêu hao hơi lớn!" Từ Lạc Dương giẫm dép lê phát ra tiếng 'lạch bạch', ngửi thấy mùi thơm bay tới, cậu kéo Thích Trường An đang đứng yên tại chỗ: *"Em ngửi thấy rồi, có đồ ăn ngon!"*

"Mũi thính vậy luôn hả?"

Biết mình đoán đúng, Từ Lạc Dương lập tức mở cờ trong bụng, vội vàng đem thức ăn lên bàn, cắn một miếng xương sườn sốt khoai tây, cậu thỏa mãn đến mức híp hết cả mắt lại. Nuốt thức ăn trong miệng xuống, cậu lại nói: *"Trường An, sau này không cần phải đợi em đâu, nếu như em về muộn, anh có thể ăn trước, dạ dày anh không tốt, cần phải chú ý mới được."*

Thích Trường An bưng chén nhỏ giúp cậu múc canh: *"Anh rất thích cảm giác ăn cơm cùng em, rất ấm áp."*

Từ Lạc Dương không nhịn được mà mỉm cười: *"Em cũng rất thích!"* Nhận lấy chén canh, cậu chợt nhớ lại: *"Đúng rồi, chiều mai anh có việc gì không?"*

Mặc dù sống cùng nhau, nhưng Từ Lạc Dương cũng chẳng rõ dạo này Thích Trường An đang bận gì, chỉ là thỉnh thoảng sẽ vô ý nhìn thấy Thích Trường An xem tài liệu toàn là số và bảng biểu.

"Chỉ cần em muốn, thì bất cứ lúc nào anh cũng rảnh."

"Chiều mai em được nghỉ, vậy đến lúc đó, tụi mình cùng nhau làm bánh trứng gà đi!"

Nhưng rất rõ ràng, Từ Lạc Dương đã đánh giá cao năng lực của cậu và Thích Trường An.

"Hoàn toàn không ngờ nhào bột lại khó hơn đóng phim nhiều vậy luôn!" Từ Lạc Dương nhìn tranh ảnh trên giáo trình, rồi lại nhìn bột mì do mình làm ra, cậu sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là làm ra thứ thảm thương không nỡ nhìn!

Nhìn chằm chằm tay mình, rồi lại nhìn Thích Trường An đang nghiêm túc rửa cà chua ở bên cạnh, Từ Lạc Dương lặng lẽ đi qua, chìa móng vuốt tội ác dính đầy bột mì, trực tiếp vẽ một chữ 'C' thật lớn trên mặt đối phương.

Ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Từ Lạc Dương cười đến mức không đứng thẳng nổi, Thích Trường An đút một miếng cà chua đến bên miệng cậu, cũng chẳng nói gì.

Nhưng đến tối, lúc hai người nằm dài trên giường, Từ Lạc Dương lại hồi hộp. Hai tay cậu kéo chăn, nghiêng đầu hỏi Thích Trường An: *"Thích tiên sinh, anh nói thật đi, anh có nhân lúc em ngủ mà đánh lén em để báo thù bột mì hồi chiều không?"*

Thích Trường An giơ tay che mắt cậu: *"Không đâu, nhanh ngủ đi, không phải mới qua bảy giờ em đã kêu buồn ngủ sao?"*

Gật đầu trả lời, nhưng Từ Lạc Dương vẫn không yên tâm, suy nghĩ vừa chuyển, cậu nhắm mắt lại điều chỉnh hô hấp, giả bộ mình đã ngủ thiếp đi, lập chí phải ngồi xổm trông coi quân địch.

Vào lúc giả vờ ngủ sắp biến thành ngủ thật, Từ Lạc Dương chợt phát hiện, Thích Trường An nằm bên cạnh cậu đang cử động!

Vừa kích động vừa hồi hộp, chỉ cảm thán thời gian không phụ lòng người, tim Từ Lạc Dương đều treo lên. Nhận ra Thích Trường An đang nghiêng người qua phía mình, từ từ tới gần, trong lòng đếm tới năm, Từ Lạc Dương đột nhiên mở mắt ra: *"Hù, bị em bắt được rồi nhé! Em biết mà, anh nhất định sẽ báo thù!"*

Bị Từ Lạc Dương dọa hết hồn, rồi lập tức lại bị chọc cười, Thích Trường An đối diện với ánh mắt đầy đắc ý của Từ Lạc Dương, giọng nói rất nghiêm túc: *"Náo Náo, chỉ là anh chuẩn bị đi ngủ, định tặng em một nụ hôn ngủ ngon thôi."*

"Thật hở?"

"Thật."

Cẩn thận phân tích vẻ mặt Thích Trường An, Từ Lạc Dương cảm thấy hình như không có vấn đề gì, bèn nhắm một mắt lại, tỏ vẻ chờ mong: *"Vậy anh hôn đi!"*

Thích Trường An cong môi: *"Nhưng giờ anh không muốn hôn nữa, ngủ thôi, Náo Náo ngủ ngon."*

"..."

Từ Lạc Dương tủi thân bọc kín chăn, trong lòng dâng lên cảm giác mất cả chì lẫn chài.

Chiều ngày 22 tháng 5, Từ Lạc Dương xách vali lên xe do tổ chương trình của Hành động tuyệt mật bố trí. Vừa ngồi lên xe, cậu đã nhắn tin với Thích Trường An: *"Em lên xe rồi!"*

Thích Trường An nhắn lại rất nhanh: *"Anh cũng lên xe rồi, ngoan."*

Nhìn nụ cười trên mặt Từ Lạc Dương, VJ Triệu Hành hỏi: *"Lạc Dương đang nói chuyện với Thích tiên sinh hả?"*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Đúng vậy, là ảnh đó, tụi em đang thảo luận xem lần này tổ chương trình sẽ đưa tụi em đi đâu. Lần trước ít nhất cũng biết chỗ cần đến, lần này cũng chỉ được thông báo mỗi thời gian xuất phát, em hơi hoảng!"*

Mặc dù miệng thì nói mình hoảng, nhưng chưa tới mười phút Từ Lạc Dương đã dựa vào ghế ngủ thiếp đi, hô hấp cực kỳ nhẹ nhàng. Triệu Hành ở bên cạnh nhìn đủ, vội vàng quay cho Từ Lạc Dương một pha cận cảnh.

Xe chạy một mạch tới ven thành phố B, gần tối mới tới được nơi tập hợp.

Từ Lạc Dương xuống xe, phát hiện chung quanh là đồng không mông quạnh, liếc mắt nhìn qua, toàn là núi rừng nối tiếp nhau, cậu vội vàng chạy tới đứng bên cạnh Thích Trường An: *"Trường An Trường An, em cứ có dự cảm không tốt!"*

Thuận tay giúp cậu chỉnh lại mớ tóc bị gió thổi lộn xộn, Thích Trường An hỏi cậu: *"Dự cảm gì không tốt vậy?"*

"Em cảm thấy đạo diễn Văn chắc chắn sẽ không cho tụi mình cơm ăn!"

Đạo diễn Văn đứng bên cạnh liếc mắt nhìn Từ Lạc Dương: *"Cậu tiết lộ kịch bản sớm như thế, sẽ khiến tôi cảm thấy người bên tổ kế hoạch đã phản bội tổ chức đó."*

Từ Lạc Dương tỏ vẻ khiếp sợ: *"Tôi chỉ nổ thôi, đạo diễn Văn, hóa ra chú lại có ý nghĩ như thế thật! Đúng là mất tính người mà!"*

Nói xong, cậu lại đắc ý hất hất cằm: *"Nhưng mà tôi không sợ!"* Tiếp đó, cậu thò tay vào trong túi áo móc

ra hai cái bánh mì, còn có hai chai nước trái cây nhỏ, rồi chia một phần cho Thích Trường An: *"Đều là vị anh thích đó."*

Đợi Thích Trường An nhận hết đồ trong tay, Từ Lạc Dương còn cầm nước trái cây, vô cùng phách lối mà cụng ly với Thích Trường An, vẻ mặt cực kỳ thiếu đánh.

Giang Lưu tới sớm hơn Từ Lạc Dương, lúc này mới tập hợp qua đây: *"Anh Từ, trong túi của anh còn đồ ăn không?"*

"Để anh tìm xem." Từ Lạc Dương lại thò tay vào, một hồi lâu sau mới lấy ra một viên kẹo.

Nhìn viên kẹo ô mai nằm trong lòng bàn tay, hai người ngơ ngác nhìn nhau, Từ Lạc Dương hơi do dự: *"Hay là… cậu ăn tạm nhé?"*

Sau khi người đến đông đủ, đạo diễn Văn giơ loa bắt đầu nói chuyện.

"Hoan nghênh các vị tới tham gia buổi quay hình kỳ hai của Hành động tuyệt mật , địa điểm quay hình lần này là ngọn núi Đại Trạch dưới chân các vị đây, thời gian quay hình là 24h, nói cách khác, đêm nay mọi người sẽ qua đêm trên núi."

Từ Lạc Dương vui vẻ nói nhỏ với Thích Trường An: *"Cắm trại dã ngoại kìa, vui quá! Em còn mang theo vòng tay chống muỗi nữa, đến lúc đó tụi mình mỗi người một cái!"*

Giang Lưu đứng ở bên cạnh, nghe thấy câu này, cậu ta nghi ngờ mà đánh giá túi áo khoác của Từ Lạc Dương —— ngay cả vòng tay chống muỗi mà cũng có, chẳng lẽ thật sự là túi thần kỳ?

Mà lúc này, nhiệm vụ cũng đã được phân công, sáu người sẽ được chia thành ba nhóm, phải nhân lúc trời còn chưa tối mà dựng xong lều bạt, đồng thời vào trong núi tìm thức ăn, nấu bữa tối đầu tiên trong núi.

Tần Hiểu Nhiên sôi nổi nhất giơ tay đầu tiên: *"Xin hỏi có cung cấp công cụ không? Ví dụ như lưới săn gì đó chẳng hạn."*

Đạo diễn Văn cười híp mắt trả lời: *"Ngoài một cái đao công cụ, một cái bật lửa ra, thì chẳng có gì nữa đâu."*

Giang Lưu cũng đứng ra: *"Vậy nếu như chẳng tìm được thức ăn thì sao?"*

"Thì đói."

Nghe thấy hai chữ này, Từ Lạc Dương nghiêng đầu dựa lên vai Thích Trường An: *"Em càng ngày càng tin chương trình này vô cùng đơn giản tự nhiên chứ không làm bộ!"*

Thích Trường An điều chỉnh tư thế, để cậu tựa được thoải mái hơn một chút, rồi thấp giọng an ủi: *"Yên tâm đi, anh sẽ không để em đói bụng đâu."*

Vẫn là bốc thăm chia nhóm, Tống Diệu và Tần Hiểu Nhiên nhóm 1, Giang Lưu và Quản Huyền nhóm 2, cuối cùng lại là Từ Lạc Dương và Thích Trường An chung nhóm.

Nhìn tấm thẻ nhựa vẽ chữ 'C' trong tay, trong lòng Từ Lạc Dương hiểu, chắc chắn là vì sau khi chiếu kỳ thứ nhất, hai người bọn họ dính lấy nhau có hiệu quả tốt nhất, độ hot cũng cao nhất, vậy nên lần này, tổ chương trình cũng không định chia rẽ bọn họ.

Nhận xong lều bạt, sáu người đến chỗ cắm trại mà tổ chương trình chỉ định. Nhóm A và nhóm B đều tách ra hành động, một người ở lại dựng lều, một người ra ngoài tìm thức ăn. Từ Lạc Dương hỏi Thích Trường An: *"Tụi mình có cần tách ra hành động không? Hiệu suất chắc sẽ cao hơn một chút."*

"Không cần đâu, để em ở đây một mình anh sẽ lo lắng."

Từ Lạc Dương che máy quay mỉm cười, trong lòng giống như đang nở hoa —— Ây dô, anh Trường An nhà mình thiệt là biết trêu người quá đi.

Dọn xong cỏ dại xung quanh, tốn thêm mười phút để dựng lều, Từ Lạc Dương và Thích Trường An mới cùng nhau đi vào rừng rậm.

Dọc đường đi, nhận ra hai người đều ung dung kiếm cành cây, thỉnh thoảng còn bứt mấy ngọn cỏ, VJ hơi ngạc nhiên: *"Các cậu đang kiếm củi khô chuẩn bị nhóm lửa hả?"*

Từ Lạc Dương tỏ vẻ thần bí: *"Không nói cho anh biết đâu, em phải giữ bí mật!"*

Nửa tiếng sau, lúc Thích Trường An làm một cây cung và năm mũi tên trong tay thành hình, VJ mới tỉnh ngộ: *"Hóa ra là làm vũ khí!"*

Từ Lạc Dương gật đầu liên tục: *"Lúc trước để quay Lối rẽ , Trường An đã đi học nghề mộc đó."* Nói xong, cậu lại quơ quơ mấy mũi tên mình cầm trong tay: *"Có phải là rất giỏi không? Trường An cái gì cũng biết làm hết á!"*

Đợi tới lúc Thích Trường An dùng cung tên thô sơ do mình làm bắn được một con thỏ, hai VJ đã sợ ngây người. Từ Lạc Dương hoan hô một tiếng chạy tới, ôm Thích Trường An nhảy nhảy mấy lần, rồi lại ngồi xổm xuống xem thỏ, rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề.

"Cược cái loa của đạo diễn Văn, thỏ gầy và động tác chậm như thế chắc chắn không phải thỏ rừng, em đoán có lẽ là do tổ chương trình thả ra."

Lúc này, trong bộ đàm truyền tới giọng nói vô cùng đau đớn của đạo diễn Văn: *"Trong lòng cậu biết là được rồi, đừng có vạch trần ra được không? Thỏ này vốn là bữa tối của staff tổ chương trình! Với lại nó gầy chỗ nào? Có đồ ăn mà còn kén chọn như vậy, sao cậu vẫn chưa chầu trời!"*

Tay Từ Lạc Dương kéo áo khoác Thích Trường An, cười đến mức đứng chẳng vững.

Lúc Giang Lưu và Tần Hiểu Nhiên quay về đều ôm không ít quả dại và nấm, thu hoạch khá phong phú. Nhưng nhìn thấy Từ Lạc Dương đang định nấu canh thỏ, hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi vội vã ngồi xuống bên cạnh Từ Lạc Dương.

Giang Lưu đưa quả dại đẹp nhất trong tay qua, thương lượng: *"Anh Từ, anh ăn thịt, có thể cho tụi em uống ngụm canh không?"*

Liên tục gật đầu mấy lần, Tần Hiểu Nhiên cũng vội vàng đưa nấm trong tay qua.

Từ Lạc Dương mỉm cười xán lạn: *"Không cần phải hối lộ anh."* Nói xong, cậu chỉ chỉ thịt thỏ đã xử lý xong: *"Trường An săn được hai con, chúng ta ăn chung, tức chết tổ chương trình!"*

Trong lòng cậu hiểu, mặc dù thỏ là do Thích Trường An săn được, nhưng nếu như thật sự chỉ có hai người họ ăn, đợi tới sau khi chương trình chiếu ra, không biết sẽ bị anti thành gì luôn. Dù sao thì phân lượng đầy đủ, hai người cũng ăn không hết, còn không bằng anh khỏe tôi khỏe cả nhà khỏe.

Nói là làm, đi mượn tổ chương trình cái nồi, sau đó nhóm lửa, sáu người tùy ý ném toàn thịt thỏ đã rửa sạch và nấm dại vào trong nồi, cuối cùng ngồi vây quanh thành vòng tròn, chia đều quả dại ra.

Cắn một miếng quả dại, Tần Hiểu Nhiên đề nghị: *"Dù sao thì thịt thỏ cũng phải mất một khoảng thời gian mới chín, hay là chúng ta tìm chút chuyện để làm đi?"*

Tống Diệu bị Tần Hiểu Nhiên kéo qua, trong lòng không tình nguyện, nên vẻ mặt không tốt đẹp gì, cũng không có ý muốn tiếp lời. Quản Huyền và Tần Hiểu Nhiên không hợp nhau, nên cũng im lặng. Cuối cùng vẫn là Từ Lạc Dương mỉm cười tiếp lời: *"Vậy chúng ta chơi gì đây?"*

Bầu không khí vốn hơi ngột ngạt bị phá vỡ, Tần Hiểu Nhiên cười nói: *"Trời cũng tối rồi, lại ở trong núi sâu, bầu không khí không thể nào tốt hơn nữa, hay là chúng ta thay phiên nhau kể chuyện ma?"*

Lập tức giống như xù lông, Từ Lạc Dương trốn ra sau lưng Thích Trường An, thò đầu ra, rầu rĩ: *"Chúng ta có thể chơi trò gì thân thiện hơn chút không?"*

Tống Diệu thấy cậu sợ, nên hăng hái lên không ít: *"Nếu bất đồng ý kiến, thì cứ dứt khoát bỏ phiếu đi!"*

Mười giây sau, trong số sáu người, chỉ có Thích Trường An phối hợp với Từ Lạc Dương, không bỏ phiếu

tán thành.

Từ Lạc Dương bấm chân tính toán, đêm nay mình chắc sẽ không ngủ được. Cậu lén liếc nhìn Thích Trường An, bắt đầu suy nghĩ đến khả năng buổi tối lẻn vào lều của Thích Trường An.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích, có hẹn không?

65. Chương 65: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Lăm

Trời dần dần tối lại, trong núi rừng rất yên tĩnh, có thể nghe rõ tiếng lốp đốp của đống lửa. Chợt có cơn gió thổi qua, Giang Lưu xoa xoa cánh tay của mình: *"Sao gió bỗng lạnh thế nhỉ? Nhưng em nhớ nhiều người từng nói, lúc kể chuyện ma, xung quanh sẽ hội tụ âm khí, thậm chí ma cũng sẽ bị thu hút tới, cùng ngồi nghe kể chuyện."*

Từ Lạc Dương càng sợ hơn, cậu theo bản năng mở to hai mắt, rồi nhích lại gần bên người Thích Trường An.

"Nên nói không chừng, đã có ma ngồi ngay bên cạnh chúng ta chuẩn bị nghe kể chuyện rồi đó." Tần Hiểu Nhiên cười tiếp lời, còn nói: *"Chúng ta ai kể trước đây?"*

Giang Lưu giơ tay: *"Để tôi, nhưng chuyện tôi muốn kể không phải là chuyện ma, mà là chuyện có thật trước đây từng xảy ra trong đoàn phim."*

Thấy năm người đều nhìn qua, cậu ta hắng hắng giọng: *"Mọi người đều biết, từ trước đến nay đoàn làm phim đều là nơi có tần suất xảy ra những sự kiện thần quái cao, đặc biệt là những khi toàn bộ đoàn phim đều đến nơi hoang dã quay phim."*

Tay Từ Lạc Dương nắm lấy ống tay áo Thích Trường An, xoắn xuýt không chịu nổi, vừa sợ lại vừa muốn nghe, khiến cậu cảm thấy mình sắp bị tâm thần phân liệt luôn. Thấy Giang Lưu dừng lại, cậu còn không nhịn được mà giục: *"Sao nữa?"*

"Trong đoàn phim có một diễn viên nữ nuôi quỷ nhỏ, cho nên bản thân cô ấy rất thu hút mấy thứ không sạch sẽ này nọ. Có một ngày, vào buổi tối, tôi đã ngủ rồi, nhưng chợt nghe thấy trên hành lang ngoài cửa, vang lên tiếng giày cao gót giẫm trên mặt đất, cộc —— cộc —— cộc —— không có tiết tấu, còn lúc nặng lúc nhẹ nữa, rất lộn xộn. Tôi cực kỳ tò mò, bèn mở cửa ra xem, kết quả mọi người đoán xem, tôi nhìn thấy gì?"

Tim Từ Lạc Dương đều treo lên: *"Cô ấy bị quỷ nhỏ do mình nuôi bám trên người hả?"*

Trí tưởng tượng của Tần Hiểu Nhiên cũng giống vậy: *"Cô ấy bị quỷ nhỏ hoặc là mấy con ma khác tấn công? Cả mặt toàn là máu?"*

Giang Lưu thâm trầm nở nụ cười: *"Sau khi tôi mở cửa thì nhìn thấy ——"* cậu ta dừng lại năm giây: *"Thì nhìn thấy cô ấy uống say!"*

"..."

Từ Lạc Dương thở ra một hơi, đồng thời cực kỳ tức giận: *"Nghịch như vậy cậu vui lắm hả!"*

Giang Lưu cười vỗ vỗ đùi: *"Nhưng lúc đó thật sự tôi rất sợ! Không kể nữa, không kể nữa, nào nào nào, ăn thịt ăn thịt!"*

Chờ đến phiên Tần Hiểu Nhiên và Tống Diệu, quả thật là kể hai câu chuyện ma sống động như thật có thể dùng làm khuôn mẫu của toàn bộ chuyện ma luôn, thế là ngay cả Quản Huyền luôn không thích nói chuyện, cũng kéo căng mặt, kể một câu chuyện hồi hộp sợ hãi. Nên sau khi sáu người giải tán, Từ Lạc Dương hoàn toàn không dám rời khỏi đống lửa, cậu luôn cảm thấy ở nơi không có ánh sáng, sẽ có một đôi mắt đầm đìa máu me bay qua bay lại nhìn mình chằm chằm.

VJ Triệu Hành thấy cậu sợ thật, nên đưa ra ý kiến: *"Lạc Dương, hay là cậu qua ngủ cùng Thích tiên sinh đi?"*

Đối với chuyện này, Từ Lạc Dương vô cùng kiên cường: *"Không, em tin tà không thể thắng chính, em một thân kiên cường chính trực, chắc chắc sẽ chẳng có chuyện gì đâu!"*

Đi vào trong lều, VJ không được vào, Từ Lạc Dương bật đèn, sửa lại túi ngủ, rồi lại chào hỏi với máy quay cỡ nhỏ cố định trên đỉnh lều: *"Một đêm khó ngủ sắp đến rồi! Tui chuẩn bị đi ngủ, nên phải tắt máy quay, mai gặp nhé!"*

Sau khi nằm xuống trong túi ngủ, Từ Lạc Dương mở to mắt, nhìn chằm chằm đỉnh lều, lặng lẽ ôm chặt một thân kiên cường chính trực của mình.

Sau khi tất cả staff rời đi, toàn bộ khu cắm trại trở nên yên tĩnh, mỗi lều đều cách nhau một khoảng, có những luồng ánh sáng nhè nhẹ hắt ra bên ngoài. Từ Lạc Dương sờ sờ căn lều đóng ở bên cạnh, bắt đầu hô ám hiệu: *"Anh nghĩ ai thông minh nhất thế giới?"*

"Náo Náo."

Nghe thấy câu trả lời, Từ Lạc Dương thân thủ nhanh nhẹn tiến vào trong lều, bèn nhìn thấy Thích Trường

An đang ngồi bằng tư thế rất thả lỏng, trên chân trái đang cong lên còn để một quyển sách.

Trước tiên xác định máy quay trên đỉnh lều đã tắt, lúc này Từ Lạc Dương mới đến gần, cùng đọc mấy trang. Nhưng quyển sách là thuần tiếng anh, nói về tài chính, cậu đọc đến hoa mắt chóng mặt, nên rất nhanh đã từ bỏ. Cọ cọ tựa lên vai Thích Trường An, Từ Lạc Dương không nhịn được mà giải thích: *"Em không phải vì sợ mới tới đây đâu."*

Thích Trường An liếc mắt nhìn cậu, mỉm cười nói: *"Anh biết."*

"Không dám giấu anh, em nghĩ em có bạn trai rồi, nhất định phải ngủ chung với bạn trai mới đúng, anh nói xem đúng không?"

"Đúng."

Thỏa mãn rồi, không định làm phiền Thích Trường An đọc sách nữa, Từ Lạc Dương bèn lấy điện thoại mình ra, chỉnh âm lượng xuống mức thấp nhất, bắt đầu chơi game. Nhưng mà rất nhanh, cơ thể cậu càng ngày càng thả lỏng, đợi tới lúc cậu phản ứng lại, thì nhận ra mình đã mềm oặt nằm trên đùi Thích Trường An rồi.

Nhận ra động tác chơi game trên tay Từ Lạc Dương dừng lại, Thích Trường An hỏi cậu: *"Sao thế?"*

Từ Lạc Dương ngẩng đầu nhìn Thích Trường An cười: *"Chỉ là em cảm thấy, vừa tới bên cạnh anh, thì chẳng sợ gì nữa cả."* Cậu giơ tay chạm vào đôi môi nhạt màu của Thích Trường An: *"Rất vui vì gặp anh, ngài yêu quái của em."*

***

Sáng sớm hôm sau, Từ Lạc Dương bị âm thanh lộn xộn bên ngoài đánh thức. Cậu từ trong túi ngủ ngồi dậy, phát hiện Thích Trường An không còn ở trong lều nữa, bên cạnh có dán một tờ giấy nhỏ, trên đó viết *'Anh đi múc nước, 15 phút sẽ quay lại'.*

Dụi dụi mắt, Từ Lạc Dương mê man cố gắng nhớ lại, hình như trước đó nghe thấy Thích Trường An nói câu gì đó với mình, trên trán còn được hôn một cái.

Lấy tờ giấy xuống nắm trong tay, Từ Lạc Dương chợt nghe thấy bên ngoài lều có tiếng người lo lắng nói: *"Không thấy thật!"*

Nghĩ đến Thích Trường An, dây cung trong lòng lập tức bị kéo căng, Từ Lạc Dương ra khỏi túi ngủ, rồi ló đầu ra khỏi lều, vội vàng hỏi: *"Không thấy ai không thấy ai?"*

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại, cuối cùng vẫn là đạo diễn Văn lên tiếng trước: *"Cậu."*

"Hả?" Từ Lạc Dương mờ mịt, cúi đầu nhìn chân mình, rồi lại ngẩng đầu lên: *"Tôi không ẩn thân mà."*

Giang Lưu phản ứng nhanh nhất, hai ba câu bèn giải thích rõ: *"Anh giai VJ lần lượt đánh thức tụi em, lúc anh Triệu Hành vén lều anh lên, thì thấy bên trong chẳng có ai, gọi điện thoại cho anh thì cũng tắt máy, nên bị dọa."*

Cậu ta kìm nén, không nói ra câu cuối cùng —— không ngờ hóa ra anh lại ở trong lều của Thích Trường An!

Đạo diễn Văn bỗng tỉnh táo, sau khi Từ Lạc Dương mạnh mẽ lui trở lại vào trong lều, ông ta đã hoàn toàn có thể dự đoán được, độ thảo luận lại sắp bùng nổ rồi. Quả nhiên, có Từ Lạc Dương và Thích Trường An ở đây, hoàn toàn không thiếu tư liệu sống để cắt nối biên tập mà!

Ông ta dự đoán không sai, tối ba mươi lúc chiếu kỳ thứ hai, từ lúc vừa bắt đầu, fan đã sôi nổi kêu không chịu được, hai chủ đề 'Quản Huyền lạc đường' và 'Thích Trường An bắn tên' rất nhanh đã được đẩy lên top. Đợi tới lúc Từ Lạc Dương từ trong lều ló đầu ra, màn hình comment dừng một chút, sau đó lập tức lại nổ tung.

"—— Cap màn hình cap màn hình! Lại có meme rồi! Từ Lạc Dương ló đầu ra, mắt trợn trừng lên moe quá! Áu áu!"

"—— Trời trời trời trời ơi! Tối qua bọn họ ấy ấy sau đó lại ấy ấy sau đó không ngờ Từ Lạc Dương ấy ấy Thích Trường An, Thích Trường An ấy ấy!"

"—— Vậy nên Thích tiên sinh dậy trước, là giúp Từ Lạc Dương còn đang ngủ trong lều đi múc nước rửa mặt hả? A a a Thích tiên sinh múc nước sao mà đẹp vậy chớ! Cưng chiều quá cưng chiều quá! Xong rồi xong rồi, mê muội gặm đường chẳng thể nào tự kiềm chế được!"

"—— Máu mũi của mị! Bọn họ ngủ thật kìa! Ngủ rồi! Cổ Thành a a a!"

Mà lúc này, tiệc chúc mừng sinh nhật của Từ Lạc Dương vừa kết thúc, cậu quay lại hậu trường thì nhìn thấy Trịnh Đông bưng một ly cà phê đen, đang nói gì đó với Lư Địch.

"Địch Tử, đưa ảnh cap màn hình cho anh Từ nhà cậu nhìn."

Từ Lạc Dương nhận lấy máy tính bảng Lư Địch đưa tới, nhìn hết ảnh cap màn hình, thì nghe thấy Trịnh Đông chậm rãi hỏi: *"Có cảm nghĩ gì?"*

Từ Lạc Dương hơi xấu hổ: *"Lúc đó em cứ nghĩ Trường An mất tích, trong lòng nôn nóng, không ngờ trực tiếp bị lộ."*

Trịnh Đông cảm thán: *"Anh phát hiện kỹ năng động thủ come out của cậu, đúng là cho điểm tối đa cũng không chê nhiều!"*

Từ Lạc Dương gãi tóc: *"Haha, anh Trịnh quá khen quá khen!"*

"Thời gian sắp xếp xong rồi, chiều nay và ngày 1 tháng 6 đều giúp cậu để trống, cậu tự sắp xếp đi." Trịnh Đông để ly cà phê lên bàn, nhấn mạnh lần nữa: *"Anh mặc kệ cậu muốn đi làm gì với Thích Trường An, dù sao cùng đừng để bị chụp được!"*

Thấy Từ Lạc Dương nghiêm túc gật đầu, cuối cùng anh mỉm cười nói: *"Lạc Dương, sinh nhật vui vẻ."*

Buổi chiều ngày hôm sau, weibo Từ Lạc Dương update một tấm selfie, kèm caption: *"Tui 25 tuổi sắp không xuất bản nữa."* Chưa đầy một phút, bình luận đã nhảy lên năm con số. Vô số fan ở bên dưới kêu gào: *"Lạnh lẽo quá, không kể trước 5000, mà ngay cả trước 10000 cũng không cướp được! Tốc độ tay của mọi người sao lại nhanh quá vậy!"*

Từ Lạc Dương sau khi xem qua bình luận bèn tắt máy, cậu nhìn biệt thự ba tầng bên ngoài cửa xe, nói với Thích Trường An ngồi bên ghế phụ: *"Chính là chỗ này."*

Cầm chìa khóa mở cửa, Từ Lạc Dương từ trong tủ giày tìm một đôi dép mới màu xám ra đưa cho Thích Trường An, mình thì đổi một đôi màu sứ, giải thích: *"Em không thể tới đây, nhưng mỗi tuần đều sẽ có người tới dọn vệ sinh."*

Nhận ra từ lúc bắt đầu xuống xe, cảm xúc của Từ Lạc Dương không đúng lắm, Thích Trường An bèn giơ tay nắm chặt tay cậu: *"Náo Náo?"*

Nghe ra sự lo lắng trong giọng nói của Thích Trường An, Từ Lạc Dương mỉm cười: *"Em không sao, chỉ là hơi hồi hộp."* Cậu kéo tay Thích Trường An đi lên lầu: *"Từ lúc em bắt đầu có ký ức, thì đã ở trong căn nhà này rồi. Về sau ba em mất, một mình em ở trong này hơi… quá trống vắng, nên em bèn chuyển nhà."*

Một mạch lên tới tầng ba, Từ Lạc Dương mở cửa phòng ngủ ra: *"Đây là phòng em."*

Gian phòng rất lớn, ánh mặt trời từ cửa sổ sát đất chiếu vào, làm bên trong cực kỳ sáng sủa.

Trên tủ trưng bày dựa vào tường, có bày rất nhiều khung ảnh, Thích Trường An chỉ chỉ một tấm trong số đó, giọng nói mang theo ý cười: *"Trên đó cũng là em hả?"*

Từ Lạc Dương nhìn theo hướng anh chỉ, vành tai hơi nóng lên: *"Chụp lúc em một trăm ngày."* Tầm mắt cậu hơi xa xăm: *"Nên… nên mới để mông trần, chứ không mặc quần."*

Suy nghĩ một lát, cậu đi tới vài bước: *"Trường An, sự chú ý của anh đừng đặt ở đây, phải xem thêm những*

thứ này nè!"

Tiếp đó, Từ Lạc Dương chỉ vào một tấm hình rồi giới thiệu: *"Anh nhìn đi, đây là em được nhất lớp, mẹ em chụp lúc em lên bục nhận thưởng. Đây là lần đầu tiên em giành được giải học sinh ba tốt, đây là lúc em học lớp mười đi đánh bóng rổ đường phố chụp ảnh chung với đồng đội, còn đây, là lúc cấp hai em tham gia thi đấu bơi lội, giành được giải ba, có phải lợi hại lắm không?"*

Thích Trường An nhìn Từ Lạc Dương mặt mày sạch sẽ, mỉm cười rực rỡ ở trong ảnh, ánh mắt dịu dàng hẳn đi: *"Ừm, cực kỳ lợi hại."*

Cả mặt Từ Lạc Dương đều là ý cười: *"Lát nữa rồi xem ảnh tiếp, em cho anh xem cái này trước!"*

Khom người từ dưới gầm giường kéo ra một cái rương gỗ, Từ Lạc Dương mở ra, bên trong rương là một xấp thư đầy tràn.

"Đây là thư trước lúc mẹ em mất viết cho em, sinh nhật hằng năm đều có mấy bức, viết đến năm em 25 tuổi luôn, nên hằng năm em đều sẽ về đây một lần, nhưng năm nay nữa là hết rồi."

Thích Trường An nhìn bức thư ở phía trên cùng, viết 'Gửi Náo Náo 25 tuổi', anh cũng ngồi trên sàn nhà, nắm tay Từ Lạc Dương, dịu dàng hôn lên mu bàn tay đối phương, giọng nói rất nghiêm túc: *"Về sau, ngày hôm nay của mỗi năm, anh đều sẽ viết cho em một bức thư, được không?"*

Mũi Từ Lạc Dương chua xót, cậu nhẹ nhàng gật đầu: *"Được."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Cách nhiều năm như vậy, tui lại có nhà rồi.

66. Chương 66: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Sáu

Lúc rời khỏi biệt thự ở đường Lá Phong, Từ Lạc Dương mang theo một quyển album ảnh. Một mạch lái xe về nhà, cậu vừa xoắn xuýt vừa do dự, cuối cùng mới đứng trước mặt Thích Trường An.

"Náo Náo?" Phát hiện Từ Lạc Dương giấu hai tay ở sau lưng, còn không dám nhìn vào mắt mình, Thích Trường An mỉm cười: *"Sao thế? Có đồ gì muốn tặng cho anh hả?"*

Thế là hít sâu hai cái, Từ Lạc Dương mới đem album ảnh trong tay tới, nhỏ giọng nói với Thích Trường

An: *"Cái này cho anh."*

Cậu không khống chế được tầm mắt của mình mà nhìn Thích Trường An, tốc độ nói rất chậm: *"Còn mấy tiếng nữa là em 26 tuổi rồi. Năm 25 tuổi em và anh ở bên nhau, mà trong quyển album ảnh này, đều là ảnh mỗi một tuổi từ khi em sinh ra cho tới năm 24 tuổi."*

Thích Trường An từ từ ngồi thẳng lại, biểu cảm trên mặt trở nên nghiêm túc, sự dịu dàng trong đôi mắt giống như dòng suối không ngăn được, muốn tràn ra. Anh không ngắt lời Từ Lạc Dương, mà lắng nghe cực kỳ cẩn thận.

"Em đem em trước kia, em bây giờ, em sau này, tất cả đều tặng cho anh." Nói ra câu cuối cùng, Từ Lạc Dương hơi thả lỏng, nụ cười trở nên rực rỡ: *"Thích tiên sinh, anh có nhận không?"*

"Nhận." Hai tay nhận lấy album ảnh, đồng thời Thích Trường An cũng ôm Từ Lạc Dương vào lồng ngực mình, anh nghiêng đầu ra sức hôn lên môi cậu: *"Mỗi lần anh đều cảm thấy anh yêu em vẫn chưa đủ."*

Từ Lạc Dương cong mắt, trông rất vui vẻ: *"Vậy Thích tiên sinh, anh cứ từ từ cố gắng, dù sao thì từ giờ đến già thời gian cũng còn rất dài!"* Nói xong, cậu lại nhỏ giọng nói: *"Em cũng sẽ cố gắng."*

Quà sinh nhật Thích Trường An tặng Từ Lạc Dương, là một bát mì trường thọ do anh tự mình xuống bếp nấu. Dắt Từ Lạc Dương tới bên cạnh bàn, ánh mắt anh chăm chú: *"Chúc Náo Náo của anh, khỏe mạnh sống lâu, bình an suôn sẻ, mỗi ngày đều hạnh phúc."*

"Cảm ơn Trường An!" Từ Lạc Dương ngồi vào trên ghế dài, cầm lấy đũa, phát hiện ra bất ngờ là rất ngon. Đồng thời khiến cậu ngạc nhiên là, cả bát thật sự chỉ có một sợi mì, kích thước cũng bằng nhau!

Đến lúc rửa chén, Từ Lạc Dương từ phía sau ôm lấy eo Thích Trường An, thả mềm giọng: *"Có thể tiết lộ một chút xem anh đã phải luyện tập bao nhiêu lần, mới nấu được bát mì ngon như vậy không?"*

Thấy Thích Trường An vẫn không nói gì, Từ Lạc Dương nặng nề thở dài, tựa trán lên vai Thích Trường An, bắt đầu phát huy kỹ năng diễn xuất của mình: *"Haiz, thật là đau lòng! Mặc dù vẫn chưa qua 0h, nhưng không phải em là chàng trai thọ tinh sao? Điều ước nho nhỏ này cũng không thể được thỏa mãn sao?"*

Thích Trường An đành chịu, mấy giây sau mới nói: *"Lần đầu tiên quay xong show về thì bắt đầu luyện tập, mỗi ngày luyện 2 lần."*

Từ Lạc Dương giật mình. Lần đầu tiên quay show là ngày 11 tháng 5, đến giờ đã hơn nửa tháng rồi. Trước mắt cậu hiện ra cảnh tượng nhân lúc mình không ở đây, Thích Trường An đứng trong phòng bếp, nghiêm túc nhào bột, nấu vắt mì. Trong lòng giống như được nhét vào một khối kẹo bông, thậm chí từng ngụm không khí hít vào đều là vị ngọt.

Được một người đối xử và quý trọng như vậy, thật sự chẳng thể dùng lời nói để diễn tả được cảm giác hạnh

phúc của mình. Cậu nghĩ cậu đã rơi vào một cái hố tên là 'Thích Trường An', ngoài việc càng lún càng sâu ra, thì chẳng còn lựa chọn nào khác.

Sau đó, hai người ngồi trên sô pha cùng nhau xem tivi, thấy sắp tám giờ, Từ Lạc Dương bèn tìm cớ, ra ban công gọi điện thoại.

Trong lúc đợi điện thoại kết nối, cậu còn xuyên qua cửa sổ sát đất, dùng một tay bắn tim cho Thích Trường An đang ngồi trên sô pha. Lúc này, trong điện thoại vang lên giọng nói nghi ngờ: *"Lạc Dương?"*

"*Thiểm Thiểm,"* Từ Lạc Dương theo bản năng nghiêng người sang, không để Thích Trường An nhìn thấy khẩu hình miệng của mình. Ho nhẹ mấy tiếng, cậu đang định nói chuyện, thì đã nghe Diệp Thiểm Thiểm hỏi: *"Cậu sao thế? Bị cảm hả?"*

Từ Lạc Dương bật cười: *"Không bị cảm, mà là có chuyện rất nghiêm túc muốn hỏi anh."*

Giọng Diệp Thiểm Thiểm cũng trở nên nghiêm túc, cậu ta hồi hộp nói: *"Cậu nói đi!"*

Cảm thấy mọi người đều là người trưởng thành rồi, phải đối mặt với vấn đề của người đồng tính, nên Từ Lạc Dương hỏi thẳng: *"Lần đầu tiên của anh và Cung Việt nhà anh, có đau không?"*

Phải mất một lúc mới hiểu 'lần đầu tiên' là cái gì, Diệp Thiểm Thiểm vui vẻ trả lời: *"Không đau nha, thoải mái lắm, cực kỳ thoải mái! Nhưng anh của anh nghĩ anh sẽ rất đau, nên làm chuẩn bị rất lâu!"* Cậu ta suy nghĩ một chút rồi lại bổ sung thêm: *"Nhưng có lẽ là do thể chất của anh, về sau anh có thử tra tư liệu, nghe nói lần đầu tiên về cơ bản đều sẽ rất đau, phải chuẩn bị cẩn thận mới được."*

"*Tư liệu tui cũng tìm rồi, nhưng mà gì cũng có."* Từ Lạc Dương xỏ tay vào túi, cảm thấy hơi phiền muộn —— thể chất của Diệp Thiểm Thiểm hoàn toàn không có tính chất tham khảo, mình thiệt là đần! Nhưng trong lòng cậu rất căng thẳng, nói chuyện lung ta lung tung thêm mười mấy phút nữa, rồi mới cúp điện thoại.

Trước khi cúp máy, Diệp Thiểm Thiểm còn thần thần bí bí, tựa như đang ngầm bàn bạc: *"Quà sinh nhật lần sau gặp mặt anh sẽ tự mình tặng cậu! Với cả, anh định 0h sẽ là người đầu tiên post weibo chúc sinh nhật cậu, cậu giúp anh ngăn cản Trường An nhà cậu, để anh tranh thủ thời gian, được không?"*

"Được!"

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Từ Lạc Dương cầm điện thoại gõ gõ đầu mình —— xong rồi, căng thẳng hơn rồi!

Loại cảm giác căng thẳng này, vẫn kéo dài cho đến lúc ngủ. Từ Lạc Dương nhắm chặt hai mắt, cảm giác thấy Thích Trường An vén góc chăn lên, từ một bên khác leo lên giường, cậu lúng túng mở miệng: *"Ánh sáng… hơi chói mắt, Trường An, anh có thể tắt đèn trước không?"*

Thích Trường An nghe lời cậu mà tắt đèn.

Bóng tối hạn chế thị giác, đồng thời cũng khuếch trương các giác quan còn lại, đặc biệt là Từ Lạc Dương giờ căng thẳng muốn chết, thì càng nhạy cảm hơn. Nhận ra thân nhiệt của đối phương đang đến gần, ngón tay cậu hơi run, ở trong lòng không ngừng tự nói với chính mình đừng căng thẳng đừng căng thẳng.

Đang muốn trực tiếp vét hết dũng khí hôn một cái, Từ Lạc Dương bèn nhận ra động tác của Thích Trường An còn nhanh hơn mình —— trán cậu được hôn một cái, sau đó là giọng nói vừa trầm thấp vừa từ tính của Thích Trường An: *"Náo Náo của anh sinh nhật vui vẻ."*

Ba cây kim trên đồng hồ đồng thời chỉ về số '12', giây tiếp theo, đã thuộc về ngày 1 tháng 6 rồi.

Từ Lạc Dương bị cắt ngang, dũng khí vừa mới gom góp được nháy mắt chạy mất một nửa. Đợi tới lúc Thích Trường An đưa tới một phong thư, một nửa dũng khí còn sót lại cũng chạy mất chẳng còn bóng dáng.

Một lần nữa bật lại đèn giường, Từ Lạc Dương xem đi xem lại phong thư thật nhiều lần, đầu ngón tay sượt qua chữ "Gửi Náo Náo của anh" viết trên mặt phong thư, cậu nghiêng đầu nhìn Thích Trường An: *"Anh… viết lúc nào vậy? Tụi mình rõ ràng vẫn luôn ở bên cạnh nhau mà!"*

"Lúc em đi tắm."

Từ "tắm rửa" mấu chốt vừa xuất hiện, tai Từ Lạc Dương liền nóng lên, để thư lên tủ đầu giường, cậu không tự chủ được, giọng nói bèn thấp xuống: *"Em… ngày mai em sẽ đọc."*

Một lần nữa cậu lại nhìn thẳng vào Thích Trường An: *"Anh…"* Từ Lạc Dương dừng lại, giơ tay tắt đèn, rồi mới nói luôn nửa câu sau: *"Anh có muốn kiểm tra xem em có xuất hiện thay đổi gì không?"* Nói xong, cậu cầm tay Thích Trường An, thăm dò vào trong quần áo, chậm rãi để vào bên cạnh lỗ nhỏ, giọng rất nhỏ: *"Anh… cảm nhận xem."*

Ngón tay Thích Trường An dừng lại một chút rồi mới hơi cử động, sau đó bèn chạm đến một nơi ẩm ướt. Anh không dám cử động nữa, tay vẫn đặt bên cạnh lỗ nhỏ, giọng khàn khàn: *"Náo Náo…"*

Hai người ở rất gần nhau, Từ Lạc Dương bèn nhận ra, thân nhiệt của Thích Trường An nhanh chóng tăng lên, giống như một đốm lửa muốn cùng cậu bốc cháy. Được đối phương gọi dịu dàng như thế, giọng nói của cậu cũng phát run: *"Cảm nhận được không?"*

"Cảm nhận được." Nói xong, ngón tay Thích Trường An nhẹ nhàng ấn một cái, Từ Lạc Dương hơi rụt lại, giống như động vật nhỏ, dán chặt trong lồng ngực Thích Trường An, phải cắn cổ áo đối phương mới không phát ra tiếng động.

Cậu phát hiện ra, bản thân mình đã đánh giá thấp những phản ứng liên quan mà động tác này gây ra, dù

sao thì hiện tại cậu cũng thật sự sắp bùng nổ rồi.

Trong bóng tối, ngoài tiếng hít thở nóng bỏng của từng người ra, thì chẳng có tiếng nói chuyện. Hai mươi phút sau, Từ Lạc Dương cảm nhận được có một giọt mồ hôi rơi lên cằm mình, cậu liếm liếm đôi môi có chút khô, kêu thành tiếng: *"Trường An…"*

Hơi thở của Thích Trường An nóng rực, môi anh kề sát vào môi cậu nói: *"Không vào được, em sẽ bị thương, Náo Náo, lần sau rồi làm được không?"*

Từ Lạc Dương đã đổ một thân mồ hôi, cậu giơ tay vòng lấy cổ Thích Trường An, nghe tiếng hít thở của đối phương, giọng khàn khàn nói: *"Vậy tới phòng tắm đi."*

Qua gần một tiếng, hai người mới ra khỏi phòng tắm. Từ Lạc Dương ngã vào trên giường không muốn nhúc nhích, tâm trạng hơi ủ rũ —— đại khái là cảm giác chênh lệch giữa việc vốn cứ nghĩ có thể lái tàu ngầm nguyên tử, kết quả chỉ lái một chiếc xe ba gác.

Tới lúc Thích Trường An nằm xuống bên cạnh cậu, Từ Lạc Dương cọ co lại gần, tay nắm lại thành đấm đấm, làm điệu bộ đang cầm micro: *"Thích tiên sinh, em muốn phỏng vấn, anh ăn gì mà lớn như vậy?"*

Rõ ràng trước đó cậu đã tự mình nới lỏng, cơ mà như thế cũng không thể thành công lái tàu ngầm nguyên tử! Tức đến biến hình!

Thích Trường An giơ tay, trực tiếp ôm Từ Lạc Dương vào lồng ngực, bàn tay anh tiến vào trong áo ngủ, dùng sức dịu dàng vuốt ve da trên lưng cậu, giọng nói mang theo ý cười: *"Chắc là hấp thu tinh hoa đất trời tu luyện thành."*

Từ Lạc Dương cảm thấy thất bại, rồi bắt đầu nghiêm túc nghĩ lại: *"Có phải là phương pháp của tụi mình không đúng không?"* Nói xong lập tức tự phủ định: *"Phương pháp chắc chắn là đúng, chủ yếu là kích thước không phù hợp thôi!"*

Cậu ngẩng đầu hôn lên cằm Thích Trường An, hôn xong hỏi anh: *"Vậy trước đó, anh cũng không muốn hả?"* Hai tiếng vừa qua, cậu cảm thấy mình và Thích Trường An giống như hai ngọn núi lửa va vào nhau, dung nham và dung nham hòa tan cùng nhau —— nhưng trước đó, cậu còn tưởng rằng tình hình sức khỏe Thích Trường An không cho phép, nên lo nghĩ rất lâu.

"Muốn, lúc nào cũng muốn, nhưng càng sợ em đau hơn."

Trong lòng hoàn toàn mềm mại, Từ Lạc Dương trách móc: *"Đừng sợ đừng sợ, bạn học Thích, lần sau tụi mình lại cùng nhau nghiên cứu cùng nhau học hỏi, cùng tiến bộ nhé!"*

Ngày hôm sau, Từ Lạc Dương xa xỉ ngủ một giấc tới mười hai giờ trưa, mở mắt ra, việc đầu tiên cậu làm chính là đọc hết bức thư mà Thích Trường An viết cho mình. Thư không dài, cậu đọc đi đọc lại bảy tám

lần, mỗi lần đọc xong, đều trốn trong chăn lặng lẽ cười, cười xong lại đọc thêm lần nữa.

Sau khi hưởng thụ phúc lợi Thích Trường An giúp mình mặc quần áo, Từ Lạc Dương đạp dép lê xuống giường đi đánh răng, chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, cậu cắn bàn chải đánh răng gọi tên Thích Trường An, rất nhanh, điện thoại đã được đưa tới.

"Là Trịnh Đông."

Từ Lạc Dương trực tiếp mở loa ngoài: *"Anh Trịnh, em đang đánh răng, có chuyện gì hả?"*

"Việc gấp! Anh gửi cho cậu một cái kịch bản, cậu xem kỹ một chút, xem xong thì cho anh câu trả lời. Nếu như cậu muốn diễn, anh sẽ xắn tay áo đi giành giật!"

Đã rất lâu rồi chưa thấy Trịnh Đông hăng hái như thế, Từ Lạc Dương nhổ bọt trắng trong miệng ra: *"Được, em xem xong sẽ trả lời anh!"*

Hai ba lần rửa mặt xong, Từ Lạc Dương mở kịch bản ra, vừa nhìn thấy tờ danh sách đầu tiên, thì đã biết vì sao ý chí chiến đấu của Trịnh Đông lại dâng cao như thế rồi.

"Trường An, hóa ra đạo diễn là Đỗ Nguyễn Lan!" Từ Lạc Dương uống một ngụm nước mật ong đưa tới bên môi, nhu nhu cổ họng có hơi đau nhức, nói tiếp: *"Nhưng mà lúc trước em từng nghe tin, bộ phim này của đạo diễn Đỗ, hình như năm trước đã chuẩn bị xong rồi mà?"*

"Ừm, anh cũng từng nghe nói vậy, quyết định nam chính là Quách Nguy."

"Chẳng nhẽ Quách Nguy không diễn?" Không nghĩ ra thì dứt khoát không nghĩ nữa, Từ Lạc Dương qua loa ăn mấy miếng thức ăn, rồi bắt đầu xem kịch bản.

Tên bộ phim là Ngược chiều ánh sáng , nói về một cảnh sát truy nã ma túy tên là Đinh Tuyên, để tiếp cận một trùm ma túy đã vào tù, điều tra rõ manh mối che giấu đằng sau mấy vụ án liên tiếp, mà ngụy tạo thân phận để vào tù. Trên kịch bản chỉ có một phần ba tình tiết, Từ Lạc Dương đang xem đến phần vô cùng đặc sắc, bị cắt ngang nên vô cùng khó chịu, nên vội vàng gọi điện cho Trịnh Đông: *"Anh Trịnh, có phần sau không? Rốt cục Đinh Tuyên có bị phát hiện không vậy?"*

"Tiến vào đoàn phim mới nhận được kịch bản phần sau, nếu xem xong rồi thì nói đi, có diễn không?"

Từ Lạc Dương không trả lời ngay, mà hỏi lại: *"Em nhớ lúc trước có tin, năm trước đạo diễn Đỗ không phải đã chuẩn bị xong rồi sao? Sao đột nhiên lại bắt đầu tìm nam chính? Là bên đầu tư có vấn đề, hay là nam chính lúc trước yêu sách vậy?"*

"Yêu sách, Quách Nguy và đoàn đội sau lưng cậu ta yêu cầu tăng thêm thù lao, mà còn tăng rất nhiều, Đỗ

Nguyễn Lan không đồng ý, hai bên cãi nhau rất ầm ĩ. Hơn nữa trước đó bên Quách Nguy đã tính toán trước, hợp đồng chưa chứng thực, thế là thấy sắp quay phim, Quách Nguy trực tiếp quẳng trách nhiệm không làm nữa." Trịnh Đông giải thích sự việc rất rõ ràng, cuối cùng nói một câu: *"Đỗ Nguyễn Lan và đạo diễn Chử là bạn, lần này tìm tới cậu, là do đạo diễn Chử giới thiệu."*

Từ Lạc Dương vỗ vỗ đùi Thích Trường An: *"Nhận nhé! Bên Quách Nguy chê ít tiền nên nuốt lời, cho dù sau này có ầm ĩ, cũng không liên quan đến chúng ta. Với lại anh ta chê tiền ít nhưng em không chê, em còn có thể mang theo tiền riêng tiến vào đoàn phim nữa!"*

"Cậu không chê ít nhưng công ty chê, nếu như cậu muốn nhận bộ phim này, thì phải nhận thêm ba cái đại ngôn, kiếm tiền về mới được, như vậy những người khác trong công ty sẽ không dám nói gì nữa."

"Được, anh Trịnh, anh giúp em kiểm tra là được rồi." Từ Lạc Dương nhìn chằm chằm kịch bản, trong lòng đều là tình tiết trong bộ phim: *"Vậy khi nào em sẽ gặp đạo diễn Đỗ?"*

"Tối mai là được, theo cách cũ, đọc thuộc kịch bản, để tránh khỏi việc đối phương tâm huyết dâng trào đọc lời thoại."

"Anh cứ yên tâm!"

Nói xong chuyện chính, Trịnh Đông lại cười cậu: *"Thọ tinh của chúng ta không tổ chức sinh nhật nữa hả?"*

Từ Lạc Dương hào khí vạn trượng: *"Còn tổ chức sinh nhật gì nữa chứ, học thuộc kịch bản!"*

Cúp điện thoại, Từ Lạc Dương vui vẻ nhào lên người Thích Trường An: *"Vui quá đi! Nếu như thảo luận thành công, thì em sẽ được đóng phim của đạo diễn Đỗ rồi!"*

Đạo diễn Đỗ và Chử Vệ cùng nhau được xưng là "nhị quái", địa vị giang hồ không chênh lệch lắm, lai lịch và phiên vị cũng không phân cao thấp, hai người còn là bạn tốt nhiều năm, thói quen quay phim đều không đi con đường bình thường, nhưng hầu như mỗi một bộ đều là tác phẩm kinh điển.

Thích Trường An ôm chặt cậu: *"Chắc chắn là sẽ được."*

Vội vội vàng vàng ăn mấy miếng trái cây, Từ Lạc Dương in kịch bản ra, cầm trong tay bắt đầu đọc đi đọc lại, cảm thấy hiệu quả không tốt lắm, nên dứt khoát lôi kéo Thích Trường An cùng đối diễn. Càng đọc lời thoại càng kích động, cậu dừng lại giữa đường: *"Biên kịch thật sự sắp thăng thiên luôn, tiết tấu của kịch bản thật là lợi hại! Cơ mà trò văn nhiều quá, trò võ cũng rất nhiều, quay chắc chắn sẽ rất mệt."* Nói thì nói vậy, nhưng nụ cười của cậu càng rực rỡ hơn.

"Ừm, nhân vật Đinh Tuyên này cảm xúc rất mạnh, so với nhân vật hoàng đế mà em đóng ở trong bộ "Loạn thế" kia còn đa diện hơn một chút. Hơn nữa trong toàn bộ kịch bản, mặc dù nhân vật lên sàn rất nhiều, nhưng Đinh Tuyên là nam chính hoàn toàn không nghi ngờ gì nữa." Thích Trường An tỉ mỉ phân tích cho

Từ Lạc Dương nghe, nói xong, chợt phát hiện nụ cười trên mặt đối phương nhạt dần, ánh mắt anh hơi nghi ngờ: *"Náo Náo, sao vậy?"*

"*Trường An,"* Từ Lạc Dương khép kịch bản lại, hơi do dự: *"Có phải anh định… không đóng phim nữa không?"*

Thích Trường An ngớ ra, không trực tiếp trả lời: *"Sao em lại nghĩ vậy?"*

"*Anh đừng có giấu em, gần đây em luôn thấy anh xem sách và tài liệu liên quan đến tài chính, còn cả rất nhiều bảng báo cáo tài vụ nữa, rồi là dự án đầu tư, vậy nên em bèn nghĩ đến chuyện này."*

Thích Trường An im lặng vài giây, rồi lại hỏi: *"Nếu như anh không đóng phim, em có thất vọng không?"*

"*Thất vọng thì vẫn sẽ có một chút,"* Từ Lạc Dương cân nhắc nói: *"Dù sao từ rất lâu về trước em đều xem anh là mục tiêu, muốn đạt đến trình độ diễn xuất của anh, muốn trở nên giỏi như anh. Mỗi lần nghĩ như vậy, thì em sẽ đặc biệt có động lực! Nhưng mà, em nghĩ làm chuyện mình muốn làm, có thể khiến bản thân mình vui vẻ, là tự do của mỗi cá nhân. Trường An muốn làm gì cũng được, chỉ cần vui vẻ, không cần băn khoăn ánh mắt của người ngoài, bao gồm cả em."*

Thích Trường An đan những ngón tay mình vào tay cậu, bụng ngón tay nhẹ nhàng vẽ lên lòng bàn tay Từ Lạc Dương, nghiêm túc trả lời: *"Anh không định hoàn toàn từ bỏ việc đóng phim, chỉ là sau này trọng tâm sẽ thay đổi một chút."*

Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An, nhẹ giọng hỏi: *"Là vì tụi mình, đúng không?"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Size không phù hợp, không vào được!!!

QAQ

67. Chương 67: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Bảy

"*Đây là nguyên nhân chính,"* Thích Trường An không che giấu ý nghĩ của mình, anh hỏi: *"Lạc Dương, lúc em mới bắt đầu quyết định hẹn hò với anh, có phải là cũng đã có dự định sau này sẽ công khai không?"*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Ừm, từ đầu em đã bàn bạc xong với anh Trịnh rồi. Anh tốt như vậy, em và anh*

hẹn hò, cũng chẳng phải là chuyện gì không thể công khai. Nhưng em cũng biết, chuyện này phải tiến hành theo từng bước mới được. Vậy nên em vẫn đang từ từ quét độ tồn tại của Cổ Thành cp, cách này có thể sẽ tốn nhiều thời gian, nhưng chắc chắn hiệu quả sẽ tốt nhất."

Do đó, trên weibo và show thực tế, cậu chưa bao giờ tránh việc tương tác với Thích Trường An.

"*Em xem đi, từ lúc bắt đầu em đã suy nghĩ đến chuyện này, thậm chí còn chuẩn bị tư tưởng phải đi tu luyện.*" Thấy Từ Lạc Dương trừng mình, ý cười bên khóe môi Thích Trường An càng thêm sâu, anh nói tiếp: "*Giống như em, anh cũng sẽ suy nghĩ đến chuyện sau này.*"

Anh liếc mắt nhìn kịch bản để bên cạnh: "*Em rất thích đóng phim, thậm chí so với việc ca hát, thì em càng thích đóng phim hơn. Anh không muốn vì đoạn tình cảm này, mà em sẽ bị ép buộc phải từ bỏ thứ em vẫn luôn cố gắng theo đuổi. Anh hy vọng sau khi chúng ta công khai, lúc nhận được lời chúc phúc, lúc nghe thấy thật nhiều tiếng phản đối, lúc bị chỉ trích và chửi rủa, anh đều có thể bảo vệ em thật tốt.*"

Từ Lạc Dương lắc đầu, tốc độ nói hơi nhanh: "*Em cũng có thể tự bảo vệ bản thân mình, nếu như đánh đổi bằng việc anh từ bỏ thứ mình thích ——*"

"*Náo Náo,*" Thích Trường An ngắt lời cậu: "*Anh thích em nhất.*"

Mấy giây sau, anh nói tiếp: "*Lúc đầu anh nhận lời mời đóng phim của đạo diễn Chử, thực ra phần nhiều là hy vọng có thể mượn việc sắm vai một người khác để giả vờ mình là một người hoàn toàn khác, dùng phương pháp như vậy cho chính mình có một chút không gian để thở, để bản thân mình có thể tạm thời chạy trốn khỏi những mù mịt của thời thơ ấu để lại.*"

"*Nhưng giờ thì không cần nữa rồi,*" anh nắm lấy ngón út của Từ Lạc Dương: "*Anh đã có em.*"

Thấy Từ Lạc Dương không nói gì, Thích Trường An đành chịu nói: "*Với lại, anh trai anh từ lúc 18 tuổi đã bắt đầu tiếp nhận sự nghiệp trong nhà, anh ấy cũng rất mệt mỏi, nên hy vọng anh có thể giúp anh ấy một chút.*"

Từ Lạc Dương "Ừ" một tiếng, tốc độ nói chậm rì rì: "*Lý do của anh thật là nhiều, cũng đều rất có lý, nhưng nếu như hai bên bận bịu, sức khỏe của anh sẽ không chịu nổi.*"

"*Anh có thể một hai năm quay một bộ phim thật hay, rồi chia ra một phần tinh lực để xử lý công việc.*"

"*Được rồi.*" Từ Lạc Dương tựa đầu lên vai Thích Trường An, trong lòng cậu hơi buồn, bỗng nhiên không biết phải nói gì thêm nữa. Cậu giang tay ôm lấy Thích Trường An, nhịn thật lâu mới nói ra được một câu: "*Không có gì quan trọng hơn sức khỏe của anh, cho dù là ánh mắt của người khác cũng vậy, trở ngại sau này sẽ gặp phải cũng vậy, những cái này đều không quan trọng. Em chỉ mong tới lúc tụi mình đều già đi rồi, vẫn có thể nắm tay cùng nhau đi dạo. Buổi tối em sẽ lặng lẽ đắp chăn cho anh, sáng sớm sẽ gọi anh thức dậy.*"

"Ừm, anh đồng ý với em." Tay Thích Trường An vỗ vỗ lưng Từ Lạc Dương, rồi lại cười nói: *"Nhưng mà Náo Náo, em có chắc sau này không phải nửa đêm anh đắp chăn cho em, sáng sớm gọi em thức dậy không?"*

Từ Lạc Dương hung dữ nhìn anh: *"Thích tiên sinh, trọng điểm của anh sai rồi."*

Buổi chiều hôm sau, lúc Trịnh Đông lái xe tới đón Từ Lạc Dương, phát hiện cậu mặt mày ủ rũ: *"Sao vậy, vì già thêm một tuổi, nên cảm thấy đau khổ hả?"*

Từ Lạc Dương tựa lưng vào ghế: *"Trường An đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng."*

"Cậu lo lắm hả?"

"Ừm, sức khỏe ảnh không tốt, lại có rất nhiều suy tư, em mong ảnh đừng mệt mỏi như vậy, nhưng cho dù em có là người yêu của ảnh, em cũng cảm thấy mình không thể tự ý can thiệp được."

"Anh không hiểu mấy chuyện phiền não nho nhỏ này của người đang yêu các cậu, cơ mà dùng góc độ người đứng xem của anh mà nói, thứ nhất, Thích Trường An thông minh hơn cậu rất nhiều rất nhiều, cậu ta biết bản thân muốn cái gì, cậu ta cũng không ngốc. Thứ hai, cậu ta nói quyết định của mình cho cậu nghe, đương nhiên là đã suy nghĩ cặn kẽ, cậu nên tin tưởng cậu ta."

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Em cũng nghĩ vậy! Nhưng vẫn rất lo lắng!"*

"…" Đây chính là phiền muộn ngọt ngào ư?

Xe dừng ở một trà quán, Trịnh Đông dẫn theo Từ Lạc Dương đến phòng riêng 'Tây Giang Nguyện' đã đặt sẵn, anh liếc nhìn thời gian: *"Anh hẹn nửa tiếng sau, nhưng nghe nói Đỗ Nguyễn Lan có thói quen tới sớm 15 phút."*

Từ Lạc Dương đã chuyển qua trạng thái thần thái xán lạn, nên tinh thần rất tốt: *"Ừm, em chuẩn bị xong rồi, yên tâm yên tâm!"*

Quả nhiên, vừa qua 15 phút, cửa phòng bèn mở ra. Bước vào là một người trung niên mặc trường sam màu chàm, trên cổ tay còn đeo một chuỗi ngọc, bề ngoài và khí chất đều vô cùng nho nhã.

Từ Lạc Dương đứng lên theo Trịnh Đông, ba người bắt tay nhau, rồi một lần nữa ngồi lại bên cạnh bàn ăn.

*"Con người tôi không thích khách sáo, nếu mọi người đều tới vì bộ phim Ngược chiều ánh sáng , thì chúng ta trực tiếp vào chủ đề chính đi."*Ngồi xuống mới chỉ uống một ngụm trà, Đỗ Nguyễn Lan đã nói ra câu đó.

Từ Lạc Dương trong lòng hiểu rõ, xem ra bạn thân không phải là nói suông, Đỗ Nguyễn Lan gần giống như

Chử Vệ, đều là phái thực tiễn hiệu suất cao, không thích vòng vo. Thế là Từ Lạc Dương cũng điều chỉnh thái độ, nói thẳng: *"Đạo diễn Đỗ, tôi muốn diễn nhân vật Đinh Tuyên."*

"Thế à, nhưng rất nhiều người đều muốn diễn nhân vật này, cậu thử nói lý do của cậu xem?"

Gần như chỉ chớp mắt, vẻ mặt Từ Lạc Dương bèn thay đổi. Cậu khống chế cơ bắp trên mặt, từ từ lộ ra vẻ mặt hung ác giống như con sói cô độc, một nửa là uy hiếp một nửa là cười mở miệng nói: *"Tôi nghĩ ngoài tôi ra, sẽ không có ứng cử viên nào tốt hơn."*

Bầu không khí bỗng căng thẳng.

Đây là lời thoại của Đinh Tuyên lúc xin ý kiến cấp trên của mình, hy vọng có thể ngụy tạo thân phận vào ngục giam để điều tra chân tướng ở trên kịch bản.

Hai người nhìn nhau mấy giây, Đỗ Nguyễn Lan cảm thán: *"Cuối cùng cũng biết vì sao lão Chử lại giới thiệu cậu cho tôi rồi, ánh mắt này, thật sự quyết tuyệt."*

Từ Lạc Dương thu liễm vẻ mặt, lại trở về dáng vẻ cười híp mắt: *"Cảm ơn đạo diễn Đỗ đã khen ngợi, nếu như ngài chọn tôi, đến trường quay, tôi chắc chắn sẽ biểu hiện tốt hơn nữa!"*

Đỗ Nguyễn Lan mỉm cười: *"Cậu đây tự tiến cử có phải là quá trực tiếp không?"*

Từ Lạc Dương vẫn cười: *"Tôi mời ngài tới đây, cũng đã rất trực tiếp rồi."* Nói xong, cậu tự giác bưng ly rượu đứng lên: *"Tôi mời ngài!"*

Đỗ Nguyễn Lan bưng một ly nước trà xanh: *"Vợ quản nghiêm, chỉ có thể dùng trà thay rượu thôi."* Đặt ly trà xuống, ông ta quan sát mặt mũi Từ Lạc Dương thật tỉ mỉ, rồi lại hỏi: *"Thích kịch bản này hả?"*

"Rất thích, đặc biệt là nhân vật Đinh Tuyên, cực kỳ thích."

Gật đầu, Đỗ Nguyễn Lan lại rót cho mình một ly trà: *"Cậu nhận được kịch bản chưa lâu, mà đã học thuộc lời thoại rồi hả?"*

"Không thể nói là thuộc lòng từng chữ, nhưng dù sao thì về cơ bản cũng thuộc cả rồi." Nói xong, Từ Lạc Dương còn cầm hai tờ giấy ra: *"Tôi xem kịch bản xem đến mức kích động, còn viết cả phân tích nhân vật nữa, công lực của thầy biên kịch thật sự quá sức mạnh mẽ, mỗi một câu thoại đều vừa vặn."*

Đỗ Nguyễn Lan nhận lấy, sau khi đọc từ đầu tới cuối một lần thì đưa trả lại, không nói thêm gì.

Nhưng về sau, Từ Lạc Dương nhận ra bầu không khí càng ngày càng thoải mái, cậu chọn đề tài nói chuyện,

nửa giờ tiếp theo, cũng coi như rất hài hòa.

Thấy Đỗ Nguyễn Lan giơ tay xem đồng hồ, Từ Lạc Dương rất tự giác mà đứng lên, tỏ vẻ thời gian không còn sớm nữa, mình và quản lý nên rời đi rồi.

Đỗ Nguyễn Lan gật đầu: *"Ừm, lần sau có cơ hội thì nói chuyện tiếp."*

Ra khỏi phòng, đi tiếp một đoạn nữa, Từ Lạc Dương mới hỏi Trịnh Đông: *"Anh Trịnh, anh nghĩ sao?"*

"Ấn tượng đối với cậu chắc là không tệ, ít nhất cũng nhắc tới lần sau."

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, không ngờ đúng lúc lại gặp người quen.

Tống Diệu cũng nhìn thấy Từ Lạc Dương, hắn vốn giả bộ không nhìn thấy, nhưng chợt nghĩ tới gì đó, nên dừng lại, hỏi: *"Sao cậu lại ở đây?"*

Từ Lạc Dương có ngốc mới trả lời, cậu trực tiếp hỏi ngược lại: *"Vậy sao anh lại ở đây?"* Ai chẳng biết hỏi chứ.

Tống Diệu không lên tiếng, ngược lại quản lý Hoàng Vân Lệ đứng sau lưng Tống Diệu mỉm cười lịch sự, cô ta trực tiếp nhìn về phía Trịnh Đông: *"Hai người tới gặp đạo diễn Đỗ hả? Chúng tôi cũng vậy."*

Trịnh Đông che Từ Lạc Dương ở phía sau lưng, vẻ mặt lạnh nhạt, chẳng hề tiếp lời: *"Ở đây đồ ăn cũng không tệ, chúng tôi đi trước đây."*

Lên xe, Trịnh Đông nhắc Từ Lạc Dương thắt dây an toàn, rồi lại nói: *"Sau này gặp Hoàng Vân Lệ, cậu nhớ đi vòng nhé."*

"Khủng bố lắm hả?"

"Ừm, nếu như ở hậu cung thời xưa, cô ta tuyệt đối là loại nhân vật nhanh nhẹn có thể từ cung nữ một đường đấu tới hoàng hậu." Trịnh Đông vừa lái xe, vừa trả lời: *"Lúc trước Tống Diệu ở công ty, phía trên toàn để mặc cho bọn họ đấu nhau loạn xạ, hoàn toàn chính là phương pháp nuôi cổ. Sau đó qua một năm, Hoàng Vân Lệ đánh rơi mấy đối thủ, trực tiếp trở thành số một trong bộ phận quản lý, trên tay còn nắm một phần cổ phiếu của công ty bọn họ. Cô ta chính là kiểu người thủ đoạn, tâm kế đều không thiếu loại nào, cậu ta là được cô ta nâng đỡ hoàn toàn đó."*

"Lợi hại vậy luôn!" Từ Lạc Dương ngạc nhiên: *"Thảo nào."*

"Thảo nào cái gì?"

*"Trước tiên anh giảm tốc độ xe chậm lại một chút, em muốn tiết lộ bí mật!"*Cảm thấy tốc độ cảnh vật bên ngoài lướt qua chậm lại, Từ Lạc Dương mới mở miệng nói: *"Từng có một lần, đại khái là hai năm trước, ở hậu trường của một lễ trao giải, em nhìn thấy Tống Diệu và quản lý của hắn ta hôn nhau."*

Chiếc xe rõ ràng rung lên mấy cái, Trịnh Đông cầm vô lăng, vội vàng nghiêng đầu nhìn Từ Lạc Dương: *"Tận mắt nhìn thấy? Thật sự là hai người họ hả?"*

"Là bọn họ thật, hơn nữa tình cảnh rất kỳ lạ. Sau khi hai người họ hôn xong, Tống Diệu còn nửa quỳ gối, hình như Hoàng Vân Lệ còn nói gì đó, Tống Diệu vẫn luôn không lên tiếng, chỉ cúi đầu thôi. Em nghĩ hình như đã nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy, nên không dám đứng xem thêm, mà rời đi luôn."

Gặp đèn đỏ, Trịnh Đông dừng lại, khâm phục nói: *"Anh nhận ra năng lực giữ bí mật của cậu rất lợi hại, hai năm trôi qua rồi, mà cậu vẫn nín chứ chẳng nói với ai cả."*

Từ Lạc Dương hất hất cằm, nụ cười tự hào: *"Đương nhiên rồi, thật ra em còn giấu rất nhiều tin tức lớn, chỉ là em không nói thôi! Nếu như sau này em đổi nghề làm phóng viên giải trí, nhất định mỗi ngày sẽ quẳng một đề tài, cả năm sẽ không trùng lặp!"*

"Cậu giỏi cậu giỏi," tay gõ vô lăng, Trịnh Đông suy nghĩ một lát rồi nói: *"Hoàng Vân Lệ bốn mươi mấy rồi, nhưng vẫn không kết hôn không sinh con, trước kia có tin đồn, nói cô ta và vài nghệ sĩ trong tay có mập mờ. Nhưng giờ xem ra, dưới tay cô ta lớn nhỏ có gần mười nghệ sĩ, Tống Diệu nếu muốn bứt phá, theo Hoàng Vẫn Lệ, đúng là một đường tắt."*

Nhớ lại hình ảnh mình nhìn thấy, Từ Lạc Dương gật đầu, không nói gì nữa. Cậu vẫn luôn hiểu, trong cái giới này, mỗi người đều có chỗ khó của bản thân mình, để tiến thêm một bước, phải không chừa thủ đoạn nào.

Mấy ngày tiếp theo, bên phía Đỗ Nguyễn Lan đều không có bất kỳ câu trả lời nào. Từ Lạc Dương cố gắng kiên nhẫn. Mang theo kịch bản, những khi rảnh rỗi giữa giờ làm việc liền lật xem, tâm trạng cực kỳ tốt. Lúc Diệp Thiểm Thiểm gọi điện tới, nói tìm được một tiệm rất ngon, hỏi cậu có muốn đi cùng không, cậu vui vẻ đi cùng.

Đứng trước cửa một tiệm ăn nhỏ lụp xụp, Từ Lạc Dương nâng vành mũ lưỡi trai, cảm giác vô cùng kỳ lạ: *"Thiểm Thiểm, sao anh tìm được tiệm ăn hẻo lánh như này vậy?"*

"Fan của cậu giới thiệu cho anh đó, nói bà cụ trong tiệm này nấu ăn cực kỳ ngon, nhưng mà không nhận gọi món." Diệp Thiểm Thiểm kéo cậu đi vào trong, thấy trong tiệm không có ai cả, cậu ta trực tiếp đứng ở cửa gọi một tiếng thật vang dội: *"Bà có ở đây không? Tụi con tới ăn cơm! Có hai người!"*

Tiếp đó, tùy tiện tìm một cái bàn trống ngồi xuống.

Từ Lạc Dương không lấy mũ xuống, mà bóc đậu phộng trên bàn ăn: *"Đậu phộng cũng ngon lắm, anh nếm thử mấy viên đi, nhưng sao anh biết đó là fan của tui?"*

"Cực kỳ dễ nhận ra, bởi vì tên của bạn fan kia là 'Trường An Lạc Dương xin hai người nhanh kết hôn'."

"..."

Lúc này, bà cụ trong cửa hàng từ bếp sau đi ra, bưng một mâm thức ăn bằng gỗ lên. Sau khi dọn món ăn xong, lại vén rèm lên quay lại bếp sau.

Tách đũa ra đưa cho Diệp Thiểm Thiểm, Từ Lạc Dương tự gắp một đũa nếm thử mùi vị, đôi mắt ngay lập tức phát sáng: *"Ngon lắm ngon lắm!"*

"Thật sự ngon như vậy luôn hả?" Diệp Thiểm Thiểm cũng vội vàng nếm thử một miếng ngó sen, lập tức bị mỹ vị chinh phục. Thế là tiếp đó, hai người hoàn toàn không rảnh để nói chuyện, nhìn thấy tốc độ ăn của đối phương, đặc biệt có cảm giác nguy hiểm, nên không thể thả lỏng được chút nào.

Mười phút sau, món ăn hết sạch sẽ, lúc này mới rảnh rỗi để nói chuyện.

"Quà đâu? Quà sinh nhật anh đã nói ấy!" Từ Lạc Dương mắt đầy chờ mong, cầm đũa gõ gõ mép bát.

"Đây nè!" Diệp Thiểm Thiểm cầm một cái hộp nhỏ bằng lòng bàn tay, sau khi mở ra thì giới thiệu: *"Peppa Pig biết nói chuyện và phun hơi nước!"*

Từ Lạc Dương nhận lấy: *"Đáng yêu quá, xúc cảm cũng cực kỳ tốt, nhưng mà nói chuyện và phun hơi nước ư? Dùng để làm gì?"*

"Gọi cậu thức dậy đó!" Diệp Thiểm Thiểm không chút do dự bán đứng Trịnh Đông: *"Lần trước anh Trịnh hỏi anh, có thứ gì có thể nhanh chóng đánh thức cậu không, thế là anh bèn làm ra cái này. Nó có thể tự động dò và định vị đến khuôn mặt của cậu, rồi gọi cậu thức dậy. Nếu như gọi ba lần mà cậu vẫn không dậy, nó sẽ phun hơi nước lạnh cóng vào mặt cậu! Lợi hại không? Còn có rất nhiều chức năng nữa, cậu có thể nghiên cứu thử xem, anh có viết tay một quyển sách hướng dẫn sử dụng đó!"*

"..." Từ Lạc Dương cảm thấy có tính sáng tạo là rất tốt, nhưng lúc vừa nghĩ tới đối tượng sử dụng là mình, trái tim bèn hơi đau.

"Còn nữa còn nữa, anh còn mang theo một gói quà lớn tới đây, để ở trên xe ấy." Nói xong, lập tức thanh toán, Diệp Thiểm Thiểm lại cùng Từ Lạc Dương trở lại trong xe, sau khi đóng cửa xe câu hỏi đầu tiên rất mạnh bạo: *"Cậu và Trường An đã làm chưa?"*

Nhắc đến chuyện này, Từ Lạc Dương không nhịn được mà thở dài, cậu dùng một câu để tổng kết: *"Kích thước không phù hợp, ảnh quá lớn... tui quá nhỏ, không vào được, lần đầu tiên và lần thứ hai thử nghiệm đều tuyên bố thất bại."* Cậu lại cảm thán: *"Thật sự rất khó! Nhưng tui sẽ không dễ từ bỏ đâu!"*

Nhưng giờ phút này, cậu chỉ mới nhớ tới tiếng hít thở khi Thích Trường An ghé vào bên tai mình, đã cảm thấy hình như mình sắp nổi lên phản ứng —— người đàn ông kia, thật sự là cực kỳ gợi cảm!

Đúng lúc này, trong ngực cậu bị Diệp Thiểm Thiểm nhét vào một cái túi màu xanh lam:

"Gói quà lớn thần bí! Tất cả những thứ cậu cần, đều ở bên trong!"

Từ Lạc Dương hơi mờ mịt, cậu kéo khóa kéo ra nhìn vào, lúc nhìn rõ những thứ ở bên trong, liền khiếp hãi: *"Vũ khí bí… bí mật?"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Wa! [trợn mắt há mồm.jpg]

68. Chương 68: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Tám

Khoảnh khắc Từ Lạc Dương mở cửa nhà, ánh đèn ấm áp cũng theo đó trút xuống —— Thích Trường An để lại cho cậu một ngọn đèn. Quay người đóng cửa lại, cậu vừa đổi giày vừa cười, chỉ số tâm trạng tốt lại tăng lên mười mấy phần trăm.

Có người ở trong nhà đợi cậu.

Chỉ cần câu này thôi, đã khiến cho nụ cười của Từ Lạc Dương hoàn toàn chẳng thu lại được.

Nghe thấy tiếng động, Thích Trường An đi tới, trên người anh mặc một cái áo sơ mi màu trắng, hai cúc áo trên cùng mở ra, cà vạt cũng buộc rất lộn xộn, trông vừa nhàn hạ vừa tùy ý. Cúi đầu cùng Từ Lạc Dương hôn môi, anh nhìn thấy cái túi màu xanh lam đặt bên chân đối phương: *"Đây là cái gì?"*

Thân hình Từ Lạc Dương khựng lại, ánh mắt hơi đảo loạn: *"Là đồ Thiểm Thiểm tặng đó."* Cậu còn đang suy nghĩ nên giải thích như thế nào về rất nhiều loại vũ khí bí mật để bên trong, thì đã nhìn thấy Thích Trường An tự nhiên cúi người xuống, tiện tay giúp cậu xách vào nhà!

Đứng tại chỗ, Từ Lạc Dương cực kỳ muốn kêu một tiếng, Trường An anh nhanh thả tay ra, để em xách!

Hơn mười một giờ, đèn phòng ngủ đều tắt hết, Thích Trường An mới vừa lên giường nằm xong, bèn cảm thấy Từ Lạc Dương trước đó vẫn luôn rúc ở trong chăn cọ qua đây, tay ôm lấy eo anh, chứ cũng chẳng nói gì.

Thích Trường An cười nói: *"Náo Náo đây là đang làm nũng hả?"*

"Ừm." Giọng ồm ồm trả lời một tiếng, Từ Lạc Dương hít một hơi, đưa ra quyết định, tay trực tiếp phủ lên cổ áo ngủ của Thích Trường An, động tác hết sức quen thuộc, hai ba cái đã mở hết toàn bộ cúc áo. Trong lúc vô ý, tay đụng tới cơ bắp đang kéo căng của đối phương, lòng bàn tay Từ Lạc Dương nóng lên, không nhịn được bèn sờ soạng thêm mấy lần.

Vì sao xúc cảm càng ngày càng tốt vậy!

Không ngăn cản động tác trên tay Từ Lạc Dương, Thích Trường An nghiêng người sang, ôm người vào trong lồng ngực, anh đến gần cắn vành tai đối phương, nhỏ giọng hỏi: *"Muốn hả?"*

Mặt Từ Lạc Dương cũng bắt đầu nóng lên, còn cảm thấy cái câu "muốn" này của Thích Trường An vừa nhỏ vừa khàn quả thực quyến rũ đến mức cậu run chân luôn! Gật đầu, cậu thành thật trả lời: *"Muốn."* Mới vừa nói xong, bèn cảm thấy Thích Trường An đang hôn dọc theo vành tai cậu xuống dưới, nụ hôn hạ xuống làn da trên cổ, mang theo một trận tê dại. Hô hấp của Từ Lạc Dương nặng thêm, cậu theo bản năng ngửa ra sau, để Thích Trường An hôn môi được dễ hơn.

Mấy phút sau, bởi vì dán vào nhau rất chặt, phản ứng sinh lý rõ ràng của từng người đều không gạt được đối phương. Từ Lạc Dương bị hôn đến mức đại não thiếu oxy, một lúc lâu sau mới nhớ được mục đích chính của mình. Cậu vội vàng duỗi tay xuống dưới gối, cầm một tuýp gì đó trong suốt ra, rồi đưa tới trong tay Thích Trường An: *"Dùng cái này."*

Giọng cậu rất thấp, nếu không phải Thích Trường An đang ở rất gần, thì cũng sẽ không nghe rõ.

Thích Trường An đưa tay nhận lấy, rất nhanh, trong bóng tối liền vang lên tiếng vặn nắp và tiếng bóp chất lỏng. Lưỡi Từ Lạc Dương liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, tự nhiên bắt đầu thấy căng thẳng. Chẳng bao lâu sau, cậu bèn nhận ra có một ngón tay đặt trên lỗ nhỏ, tiếp đó có thứ gì đó hơi lạnh lẽo thoa tới.

"Khó chịu thì nói với anh."

Từ Lạc Dương cắn môi, mơ hồ đáp một tiếng, tất cả sự chú ý đều bị hấp dẫn.

Thích Trường An cực kỳ kiên nhẫn, sau khi ngón tay đặt lên lỗ nhỏ, đợi Từ Lạc Dương thích ứng, anh mới thăm dò một ngón tay đi vào. Lúc tăng lên ba ngón tay, toàn thân Từ Lạc Dương cũng đã mềm nhũn, hoàn toàn chẳng còn chút sức lực nào. Cậu theo bản năng rụt người lại, kẹp lấy ngón tay Thích Trường An, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh, khiến bầu không khí bắt đầu trở nên ngọt ngào.

"Trường An ——"

Cơ bắp Thích Trường An kéo căng, trên trán toàn là mồ hôi, anh vừa hôn lên khóe môi Từ Lạc Dương, vừa tăng nhanh động tác trên tay, dịu dàng vỗ về cậu: *"Ngày mai phải đi quay Hành động tuyệt mật , chịu*

đựng một chút được không?"

Giọng Từ Lạc Dương mang theo tiếng khóc nức nở: *"Anh bắt nạt người ta!"*

"Lỗi của anh, là lỗi của anh, Náo Náo ngoan." Dỗ dành người trong ngực, động tác trên tay Thích Trường An cũng không dừng lại. Cọ tới một điểm, nhìn thấy toàn thân Từ Lạc Dương run lên, thế là về sau thỉnh thoảng anh sẽ mơn trớn nơi đó. Chẳng bao lâu sau, trên tay đều dính đầy nước.

Từ Lạc Dương nằm nhoài trong lồng ngực Thích Trường An, không ngừng run rẩy, ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không có.

Lúc ra khỏi phòng tắm, đã qua rạng sáng một chút. Từ Lạc Dương được Thích Trường An bế đặt lại trên giường, cậu cuộn chăn lại, nghiêng mặt nhìn người đàn ông đứng bên cạnh giường: *"Tay em mỏi."* Nói xong, còn giơ tay mình tới.

Thích Trường An hôn lên cổ tay cậu: *"Xin lỗi."*

"Lời xin lỗi này chẳng có chút thành ý nào…" Vừa nói thầm, Từ Lạc Dương vừa lăn một vòng, nhường một nửa giường cho Thích Trường An, đem mặt chôn lên trên gối đầu, cậu một mình lặng lẽ vui vẻ —— vũ khí bí mật cực kỳ có tác dụng! Chẳng đau chút nào luôn! Trải qua cơ sở thí nghiệm lần này, Từ Lạc Dương cảm thấy mình đã có thể tiến thêm một bước về tương lai đầy triển vọng rồi!

Buổi trưa hôm sau, kéo va li hành lý, Từ Lạc Dương một lần nữa ngồi lên xe của tổ chương trình Hành động tuyệt mật , cậu quay về camera chào hỏi, xong xuôi lại vội vàng che miệng ngáp một cái, nhỏ giọng nói thầm: *"Buổi chiều là bắt đầu mệt chỉ muốn ngủ, em phải tìm cái gì đó làm để tỉnh táo một chút mới được."*

Nhớ đến mỗi lần bắt đầu một kỳ mới, tổ chương trình đều sẽ livestream, Từ Lạc Dương tìm VJ cầm máy tỉnh bảng, tiến vào livestream, nhìn lén tình hình bên phía Thích Trường An một chút. Ở trong lòng im lặng cảm thán nam sắc quả nhiên khiến người ta tỉnh táo, Từ Lạc Dương quyết định rồi, trên đường đi sẽ ôm máy tính bảng không buông tay!

Nhưng không chống đỡ qua hai phút, cậu đã bị lộ.

Từ Lạc Dương ngẩng đầu lên, tốc độ nói hơi nhanh: *"Anh Triệu, có thể làm phiền anh liên lạc với bên Thích Trường An được không? Ảnh dị ứng, không thể ăn những thứ bỏ thêm chanh."*

Triệu Hành ngẩn người, rồi lập tức gọi điện thoại qua. Từ Lạc Dương cúi đầu tiếp tục xem màn hình, bèn phát hiện bên kia sau khi nhận được điện thoại, đã bỏ nước chanh đi ngay. Mới vừa thở phào nhẹ nhõm, cậu bèn nhìn thấy màn hình comment bỗng nhiên trở nên chi chít, dày đặc như là bị censor luôn, không nhìn thấy rõ mặt người nữa.

"—— Sao lại có cảm giác mình bị trát cẩu lương nhãn hiệu Cổ Thành khắp mặt thế nhỉ?? Từ Lạc Dương thật sự rất cẩn thận! Ngay cả chi tiết nhỏ như thế mà cũng phát hiện ra!"

"—— Chuyện này tổ chương trình nên suy nghĩ lại một chút đi! Nếu như Lạc Dương không đúng lúc vụng trộm xem livestream bên phía Thích tiên sinh, phát hiện staff chuẩn bị nước chanh, mà để Thích tiên sinh không biết chuyện gì uống vào thật, dẫn tới việc bị dị ứng thì phải làm sao? Dị ứng sẽ chết người đó, nhìn xung quanh là biết!"

"—— A a a a hóa ra Lạc Dương đang lén xem livestream bên phía Thích tiên sinh! Manh đến mức mị run sợ luôn! Nếu như đây không phải là tình yêu! Hằng ngày cầu Cổ Thành cp kết hôn nhanh chút đi! Tui sẽ bỏ tiền bánh kẹo cưới!"

Bị bình luận trên màn hình chạy qua làm hoa cả mắt, Từ Lạc Dương vươn ngón tay, gian nan chọt chọt mặt Thích Trường An trên màn hình, mỉm cười nói với camera: *"Trong thơ cổ từng nói, không gặp Trường An khiến người ta ưu sầu, vậy nên nhìn ảnh thêm mấy lần, tâm trạng thật sự sẽ trở nên tốt hơn!"*

Cậu vừa mới dứt lời, bình luận trên màn hình vốn đã rất dày đặc lại dày thêm không ít.

Thế là Hành động tuyệt mật kỳ thứ ba mới bắt đầu quay, độ thảo luận cũng bắt đầu hot.

Cả nhóm người gần như tới nơi cùng lúc, Từ Lạc Dương đứng bên cạnh Thích Trường An, nhìn xung quanh một chút, hơi ngạc nhiên: *"Nhà máy bỏ đi chiếm diện tích lớn như vậy? Hóa ra tổ chương trình giàu vậy luôn, dựng cảnh quá chân thực!"*

Đạo diễn Văn ánh mắt đắc ý, cầm loa nói: *"Ngày tận thế tới rồi, mấy cậu bị bao vây trong cái nhà máy bỏ hoang này, phải tìm được vũ khí sóng âm giấu ở sâu bên trong nhà xưởng, mới có thể tiêu diệt zombie đang bao vây bên ngoài nhà máy, thành công trốn thoát. Ở trong nhà máy này, mọi người có thể tìm được rất nhiều manh mối, có cái thật có cái giả, đều cần tự mình phán đoán. Được rồi, giờ bắt đầu rút thăm chia nhóm."*

Lần này, tổ chương trình rõ ràng muốn gây chuyện. Sau khi chia Quản Huyền và Tần Hiểu Nhiên không vừa mắt nhau vào một nhóm, lại chia Từ Lạc Dương và Tống Diệu không vừa mắt nhau vào một nhóm, và cuối cùng, Thích Trường An và Giang Lưu gộp thành nhóm thứ ba.

Cầm thẻ chia nhóm, Giang Lưu liền bối rối: *"Xong rồi xong rồi, em luôn cảm thấy sau khi chiếu kỳ thứ ba, em sẽ bị fan của Cổ Thành xé nát! Chợt cảm thấy chính mình đã biến thành Ngân Hà!"*

Từ Lạc Dương đứng ở chỗ cách xa mấy bước, hỏi cậu ta: *"Vì sao lại là Ngân Hà?"*

"Em ngăn cản Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau đó!"

Vẻ mặt Từ Lạc Dương vi diệu —— nhất định phải nói cho rõ ràng rốt cục ai là Chức Nữ nha? Cậu đã gặp

Chức Nữ nào mét tám chưa?

Cầm những thứ do tổ chương trình phân phát, Từ Lạc Dương và Tống Diệu đồng thời đi vào nhà máy bỏ hoang, bên trong rất lớn, có hai tầng còn thêm một tầng thượng. Càng đi vào bên trong, Từ Lạc Dương lại càng khẳng định, ở đây lúc trước chắc là một nhà xưởng thật, tổ chương trình chỉ xây dựng lại trên nền móng một chút thôi. Mà một phần cột trụ vốn có vẫn còn tồn tại, nhưng rõ ràng đã bị gỉ sét trồi.

Suốt cả đường đi, hai người đều không nói chuyện. Cuối cùng vẫn là Tống Diệu không giữ được bình tĩnh, nên hỏi trước: *"Đồ ăn ở Du Viên rất ngon."*

Du Viên là chỗ Từ Lạc Dương mời Đỗ Nguyên Lan ăn cơm, cũng là nơi gặp phải Tống Diệu và Hoàng Vân Lệ – quản lý của hắn ta. Thế là Từ Lạc Dương cười gật đầu: *"Đúng là rất ngon."*

Trong lòng cậu rõ ràng, Tống Diệu chắc cũng giống như cậu, đến giờ vẫn chưa nhận được tin tức của đạo diễn Đỗ, nên muốn thăm dò xem nhân vật Đinh Tuyên có phải là đã bị cậu bỏ túi rồi không.

"Về sau cậu lại tới đó thêm lần nữa hả?"

Giả vờ nghe không hiểu, Từ Lạc Dương chỉ mỉm cười, hỏi một đằng trả lời một nẻo: *"Đợi tới lúc có thời gian tôi nhất định phải tới đó ăn thêm lần nữa, nghe nói canh gà ở đó rất ngon."*

Hai VJ ở đằng sau liếc mắt nhìn nhau, đều tỏ vẻ rất nghi ngờ —— sao tự nhiên lại nói đến mỹ thực rồi? Chẳng nhẽ Du Viên cũng tài trợ, nhưng bọn họ không biết ư?

Đi thêm mấy phút nữa, ánh sáng xung quanh hơi tối lại, đường cũng trở nên chật hẹp, hai bên đều chất đầy rương và giá sắt cực lớn, ngẩng đầu còn có thể nhìn thấy đường ống màu đỏ sậm. Nhìn đường, Tống Diệu đề nghị: *"Tách ra đi nhé?"*

Lúc này, trước mặt bọn họ xuất hiện một cái thang gác chỉ cho phép một người đi qua, nối với một giàn giáo dựng giữa không trung. Cầu thang đã gỉ sét, ngay cả lưới bảo vệ an toàn cũng đã bị rách một lỗ.

"Tôi đồng ý, nhưng ai lên trên lầu ai ở dưới lầu đây?"

Tống Diệu vươn ngón tay chỉ lên trên: *"Tôi lên thang lầu xem xem."*

Từ Lạc Dương cũng chẳng có ý kiến gì: *"Vậy anh nhớ chú ý an toàn, có gì thì gọi tôi."*

Sau khi Tống Diệu đi lên thang gác, Từ Lạc Dương mới dẫn theo VJ Triệu Hành tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được bao xa, Từ Lạc Dương chợt nhìn thấy ở một góc giữa mấy ống dẫn màu đỏ sậm, có đặt một

cái rương sắt có vỏ màu trắng. Sau khi cậu đến gần thì phát hiện đó là một cái rương có mật mã, bên ngoài rương dán một tờ giấy, trên đó có viết câu hỏi.

*"Em đoán phải giải ra đáp án của cái đề này, thì rương mật mã có thể mở ra."*Từ Lạc Dương đưa balo trên lưng cho VJ Triệu Hành: *"Anh Triệu anh cầm giúp em một lát, ở trong đó chật quá, gần như chỉ có thể chứa được một mình em, chỉ có thể làm phiền anh chờ ở bên ngoài thôi."*

Triệu Hành gật đầu, nhận lấy balo Từ Lạc Dương đưa tới, rồi ra hiệu 'OK'.

Từ Lạc Dương sải bước đi tới, chui vào đường ống ngồi xổm người xuống, bắt đầu giải đề. Triệu Hành đứng cách đối phương mấy bước điều chỉnh ống kính, zoom gần lại quay sườn mặt Từ Lạc Dương.

Ngay lúc đó, chỉ nghe 'loảng xoảng' một tiếng, trên đỉnh đầu Từ Lạc Dương có thứ gì đó nhanh chóng rơi xuống.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích, tay em mỏi quá à QAQ

69. Chương 69: Viên Kẹo Thứ Sáu Mươi Chín

Triệu Hành là một VJ, từng quay ít nhất năm game show có lớn có nhỏ, từng gặp phải đủ loại tình huống, nhưng lần này, anh chỉ cảm thấy trái tim của mình cũng sắp ngừng đập luôn.

Chỗ Từ Lạc Dương ngồi bị một tấm sắt đã gỉ sét chặn lại, bởi vì từ trên cao rơi xuống, lại còn trực tiếp rơi thẳng xuống phía trên đường ống, nên gỉ sét màu đỏ sậm bắn tung tóe.

Triệu Hành ngớ người mấy giây rồi mới kịp phản ứng lại: *"Từ Lạc Dương ——"*tiếng đầu tiên anh gọi, vì hoảng sợ nên gần như nghẹn ngào, nhưng lúc anh vội vàng bước tới, thì nhìn thấy có người tốc độ còn nhanh hơn cả anh —— là Thích Trường An.

Lúc tấm sắt rơi xuống, Giang Lưu và Thích Trường An đứng cách chỗ đó không xa lắm, trơ mắt nhìn thấy tấm sắt trực tiếp nện xuống chỗ Từ Lạc Dương, cậu ta hốt hoảng cùng Thích Trường An chạy tới, nhìn thấy sắc mặt đối phương, cậu ta mở miệng, nhưng theo bản năng không dám phát ra chút âm thanh nào.

Nhảy mấy bước lên đường ống thật lớn, Thích Trường An đi tới cực nhanh, anh ngồi xổm người xuống, giơ tay hất tấm sắt đi. Hai tay anh không ngừng run rẩy, lúc mười ngón dùng sức, gân xanh trên mu bàn tay đều nổi hết lên, vẻ mặt thì càng tái xanh đi. Giang Lưu và Triệu Hành chạy tới theo, vội vàng giúp đỡ.

Chỉ nghe 'leng keng' một tiếng, tấm sắt bị ba người nhấc lên, ném xuống bên cạnh. Tiếp đó bèn nhìn thấy Từ Lạc Dương nằm trên mặt đất, phần lớn cơ thể đều được đường ống cỡ lớn che khuất. Nhưng lúc nhìn thấy máu tươi đỏ sậm trên mặt đất, một chút huyết sắc cuối cùng còn lại trên mặt Thích Trường An cũng nháy mắt biến mất.

Giang Lưu lắp ba lắp bắp: *"Anh Từ hình như... vẫn còn tỉnh?"*

Lúc này, Từ Lạc Dương từ trong khe hở dưới đường ống từng chút từng chút chui ra, mới vừa đứng lên, đã bị Thích Trường An dùng sức ôm vào trong ngực. Cậu một tay cầm giấy một tay cầm bút liếc nhìn tấm sắt ở bên cạnh, con ngươi co rút, cổ họng khô khốc, nhưng vẫn nhanh chóng giải thích: *"Lúc giải câu đố, bút lăn xuống dưới đường ống, em bò vào đó kiếm. Sau đó bèn nghe thấy một tiếng 'loảng xoảng', không biết xảy ra chuyện gì, nên không dám nhúc nhích."*

Giang Lưu điên cuồng vỗ ngực: *"Không có chuyện gì là được rồi không có chuyện gì là được rồi, tụi em thật sự sắp bị hù chết rồi! Đây là chỗ quỷ quái gì thế chứ!"*

Từ Lạc Dương không còn lòng dạ nào để nói chuyện nữa, cậu rõ ràng cảm nhận được cánh tay Thích Trường An ôm cậu càng ngày càng chặt, xương cốt toàn thân đều đau đớn, nhưng cậu không giãy giụa, cũng không cử động.

Nghe tiếng hít thở vẫn mang theo run rẩy ở bên tai, Từ Lạc Dương cố gắng hết sức đè ép nỗi sợ hãi của mình xuống, nhỏ giọng an ủi: *"Trường An, em không sao, thật sự không bị đập trúng. Cái bút này đã cứu em, tụi mình về thờ phụng nó nhé, dù sao nó cũng coi như là ân bút cứu mạng em, đúng không ——"*

"Bị thương ở chỗ nào rồi?" Giọng Thích Trường An hơi nghẹn ngào, âm cuối cũng vẫn còn run.

"Cẳng chân." Nghe thấy Thích Trường An hỏi, Từ Lạc Dương nhanh chóng trả lời. Lúc đó cậu nằm bò trên sàn nhà gian nan đi tìm bút, bèn nghe thấy một tiếng 'loảng xoảng' thật lớn, trên cẳng chân lộ ra bên ngoài lập tức truyền đến một cơn đau nhức. Mãi đến tận ban nãy, sau khi đứng lên nhìn thấy tấm sắt, cậu mới biết, chắc là bị vụn sắt bay ra ngoài quẹt bị thương.

Cậu vừa mới trả lời xong, đã nhìn thấy Thích Trường An nửa quỳ trước mặt cậu, giúp cậu xắn ống quần rộng rãi màu đen lên.

"Em lau cho!" Giang Lưu cũng ngồi xổm xuống theo, nhìn thấy vết thương lộ ra sau khi ống quần Từ Lạc Dương được xắn lên, cậu ta hít sâu một hơi: *"Hai miệng vết thương khá lớn, còn có mấy chỗ bị trầy da nữa!"*

Thích Trường An tỉ mỉ kiểm tra vết thương, rồi lại từ trong balo do tổ chương trình phát lấy ra một cái khăn lông màu trắng tiến hành xử lý khẩn cấp: *"Đau không?"*

"Đau." Từ Lạc Dương trả lời một tiếng.

"Vết thương rất dài, cũng rất sâu, tấm sắt đã bị gỉ sét, anh dẫn em tới bệnh viện ngay." Nói xong, Thích Trường An xoay người, ngồi xổm xuống trước mặt Từ Lạc Dương: *"Nào."* Sau khi Từ Lạc Dương nằm úp sấp trên lưng anh, Thích Trường An cẩn thận tránh khỏi vết thương của cậu, cõng người lên, đi nhanh ra ngoài.

Triệu Hành và Giang Lưu đều không dám nói nhiều, chỉ theo ở phía sau đi ra ngoài. Lúc này, đạo diễn Văn nghe tin bèn vội vội vàng vàng chạy tới, đúng lúc nhìn thấy cảnh Thích Trường An cõng Từ Lạc Dương, xác định người còn tỉnh, vội vã nói: *"Lạc Dương vẫn ổn chứ? Đã không có chuyện gì lớn, vậy nếu như phóng viên hỏi ——"*

Đối diện với vẻ mặt cực kỳ lạnh của Thích Trường An, đạo diễn Văn theo bản năng mà im lặng, bước sang bên cạnh một bước, không dám nói ra nửa câu sau.

Trực tiếp lái xe đưa Từ Lạc Dương tới bệnh viện Ưu Lập, dọc đường Thích Trường An cực kỳ căng thẳng, tốc độ xe cũng cực kỳ nhanh. Từ Lạc Dương phủ tay mình lên mu bàn tay Thích Trường An: *"Trường An, em hơi say xe."*Mới vừa nói xong, tốc độ xe rõ ràng chậm lại, Từ Lạc Dương ở trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đến bệnh viện, bác sĩ bắt đầu kiểm tra vết thương, Từ Lạc Dương quay đầu, giơ tay ra với Thích Trường An: *"Xử lý vết thương chắc chắn sẽ rất đau."*

Thích Trường An duỗi bàn tay lạnh lẽo của mình ra nắm chặt lấy tay cậu, nhỏ giọng nói: *"Đau quá thì nhéo anh."*

Thấy anh cuối cùng cũng nói chuyện, Từ Lạc Dương cong mắt cười, làm khẩu hình miệng: *"Không nỡ."*

Cậu vẫn giữ tư thế nắm tay Thích Trường An không cho anh rút ra, cúi đầu nhìn thẻ công tác trên áo blouse của bác sĩ, Từ Lạc Dương nhẹ giọng hỏi: *"Bác sĩ Chu, vết thương của cháu có nghiêm trọng không?"*

"Không nghiêm trọng lắm, nhưng cho dù là vết thương lớn hay vết thương nhỏ, bên trong đều sẽ còn lại gỉ sắt, tôi sẽ cho cậu một liều thuốc tê, xong lại thêm một mũi uốn ván nữa. Mấy ngày nay cậu còn phải nhớ uống thêm một ít thuốc, chú ý chứng viêm. Cũng phải cẩn thận, đừng đụng nước, đừng vận động mạnh, cũng nên ít đi lại." Bác sĩ Chu đỡ kính mắt của mình: *"Lát nữa tôi sẽ bảo y tá đưa cho cậu một tờ danh sách những việc cần phải chú ý, cậu chiếu theo đó mà làm."*

Từ Lạc Dương gật đầu liên tục: *"Cảm ơn ngài."* Nói xong, cậu vừa mới ngẩng đầu lên nhìn Thích Trường An, bèn nghe thấy đối phương mở miệng nói: *"Bác sĩ, làm phiền ngài nhẹ một chút, em ấy sợ đau."*

Mũi chua xót, Từ Lạc Dương cũng không sửa lại rằng cậu tiêm thuốc tê, nên hoàn toàn không cảm thấy đau, mà chỉ giật giật ngón tay, ngón út quấn lấy tay Thích Trường An, nhẹ nhàng lắc lắc.

Thích Trường An duỗi ra một cái tay khác, cực kỳ ôn nhu xoa tóc Từ Lạc Dương, sau đó đè đầu cậu vào trong lồng ngực mình: *"Đừng nhìn."*

Xử lý xong vết thương, trên trán Từ Lạc Dương đã đổ một tầng mồ hôi, sau khi bác sĩ dặn dò mấy câu, thì dẫn theo y tá bưng khay đựng dụng cụ chữa bệnh đi ra ngoài.

Chờ cửa đóng lại, Từ Lạc Dương mới cố gắng mỉm cười nói: *"Mặc dù đã gây tê, nhưng nghe thấy tiếng của cái kẹp và kim khâu, thì vẫn luôn cảm thấy vết thương rất đau. Em bèn lặng lẽ ở trong lòng niệm Dịch cân kinh , nghĩ rằng, không chừng thật sự sẽ có hiệu quả tẩy gân phạt tủy!"*

Thích Trường An chỉnh lại tóc rối trên trán cậu: *"Náo Náo."*

"Hả?"

"May mà em không có chuyện gì." Nói xong, anh giống như là không kiềm chế nổi nữa, tựa đầu lên vai Từ Lạc Dương, khàn giọng lặp lại: *"May mà em không có chuyện gì, may mà…"*

Nụ cười của Từ Lạc Dương vụt tắt, cậu giơ tay lên, ôm lấy Thích Trường An: *"Ừm, em thật sự không có chuyện gì. Vết thương trên chân chẳng mấy chốc sẽ đỡ, đừng lo."*

Lúc Trịnh Đông vội vàng chạy đến, Từ Lạc Dương đã nằm trong phòng bệnh đơn uống nước hoa quả rồi. Vốn cậu cảm thấy vết thương của mình cũng chẳng nghiêm trọng lắm, không cần chiếm một cái giường, nhưng Thích Trường An kiên trì, nên cậu không bướng bỉnh nữa.

Trong lòng cậu hiểu, lần này thật sự đã dọa đến Thích Trường An, làm thế này có thể khiến đối phương yên tâm thêm một chút.

"Anh Trịnh." Từ Lạc Dương mới vừa gọi một tiếng, đã nhận ra Trịnh Đông đang ở trạng thái cực kỳ nóng nảy: *"Ông đây không hắc cái tổ chương trình chết tiệt này, ông đây sẽ không phải họ Trịnh!"*

Từ Lạc Dương bèn im miệng.

"Anh xem video hiện trường rồi, nếu lúc đó không phải cậu vừa vặn nằm sấp dưới đường ống cỡ đại, nguyên khối sắt lớn như vậy nện lên đầu cậu, không chết thì cũng bị thương nặng! Cái tổ chương trình chết tiệt này gánh nổi ư? Bây giờ nhìn thấy cậu không xảy ra chuyện lớn, đã muốn tranh thủ thời gian cởi bỏ quan hệ, ước gì nói là cậu cầm tấm sắt tự đập lên chân của mình!"

Nhạy cảm nhận ra khoảnh khắc nghe thấy chữ 'chết', Thích Trường An nắm tay mình rất chặt, Từ Lạc Dương vội vàng cười nói: *"Anh Trịnh đừng cáu, cáu nữa là hói đầu đó! Với lại từ trước tới giờ số mệnh của em rất may, đây không phải là vừa vặn tránh thoát một kiếp sao?"*

Trịnh Đông còn đang nổi nóng, nên không thèm ngồi xuống ghế, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt: *"Còn có việc này nữa, không phải cậu và Tống Diệu tách ra đi sao, sau khi cậu ta lên tới lầu hai, chỗ đứng ngay góc đối diện, vừa vặn có thể nhìn thấy khối sắt bên đó. Nếu cậu ta không có ác tâm, chắc chắn sẽ nhắc nhở cậu."*

Từ Lạc Dương không nói gì.

*"Ai không hiểu suy nghĩ của cậu ta chứ? Nếu như cậu xảy ra chuyện, cho dù là vết thương nhỏ hay vết thương lớn, đều sẽ lập tức rút khỏi việc cạnh tranh nhân vật Đinh Tuyên, cậu ta chỉ cần đứng yên thôi cũng được lợi rồi!"*Trịnh Đông mỉa mai: *"Nhưng giờ chẳng ai cần phải suy nghĩ nữa, vai diễn này đã quyết định rồi."*

Nghe giọng điệu này đã biết chắc chắn không phải là mình, Từ Lạc Dương đang ăn anh đào, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, bèn vội vàng hỏi: *"Ai vậy?"*

"Trước đó đã quyết định rồi, kết quả lại vẫn là cái tên đồng bóng Quách Nguy đó."

Từ Lạc Dương lập tức phản ứng lại: *"Chúng ta là dưới tình huống không biết chuyện gì mà phối hợp diễn một màn kịch với Đỗ Nguyễn Lan ư? Vậy nên Đỗ Nguyễn Lan vốn không muốn đổi nam chính, nhưng ông ta lại không muốn tăng cát-sê, nên dứt khoát thả ra tin tức. Chờ sau khi em và Tống Diệu chạy tới cạnh tranh, Quách Nguy khẩn trương, lo nhân vật hay như vậy bị cướp mất, cho nên liên lạc lại với Đỗ Nguyễn Lan?"*

"Gần như vậy, bàn tính của Đỗ Nguyễn Lan đánh rất tốt, nên một tiếng trước, Quách Nguy đã ký xong hợp đồng rồi, cát-sê không tăng chút nào, cả quá trình còn rất khách sáo."

"Nước cờ này khinh người quá đi!" Từ Lạc Dương lại nắm tóc: *"Tim em mệt quá! Em vẫn rất thích nhân vật Đinh Tuyên này."*

Trịnh Đông đứng dậy, cố gắng đè ép giọng điệu sợ kích thích bệnh nhân: *"Cũ không đi thì mới sẽ không tới, anh sẽ giúp cậu xem thử, có kịch bản hay sẽ gọi cậu."* Anh nhìn băng vải quấn trên đùi Từ Lạc Dương, lại có chút đau lòng: *"Dưỡng thương đi, hoạt động lộn xộn mấy ngày nay anh sẽ giúp cậu đẩy lên."*

"Cảm ơn anh Trịnh," Từ Lạc Dương nghĩ một chút rồi nói: *"Đạo diễn Văn làm việc hay nói chuyện đều chậm rì rì, nhưng trình độ xã giao ——"* Cậu muốn nhắc nhở Trịnh Đông, xảy ra chuyện như vậy, bên phía đạo diễn Văn và đài truyền hình chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để rũ sạch trách nhiệm của tổ chương trình, dù sao đi nữa cũng muốn đẩy nguyên nhân xảy ra sự cố là do "bất ngờ" hoặc là cá nhân Từ Lạc Dương không chú ý tới hoàn cảnh xung quanh.

"Ông ta? Hôm nay anh sẽ cho ông ta mở mang kiến thức, rằng cái gì gọi là quan hệ công chúng!" Trịnh Đông lại bị chọc vào chỗ nóng: *"Lúc anh xem video hiện trường, đã copy ra một bản, nếu ông ta thật sự dám không xin lỗi cậu, anh sẽ đối đầu với ông ta!"* Nói xong, trực tiếp đẩy cửa rời đi.

Từ Lạc Dương nghĩ lại có chút không yên lòng, nên cầm điện thoại bấm vào weibo, biết ngay, tin tức cậu vào bệnh viện đã bay đầy trời, mà weibo chính thức của Hành động tuyệt mật post tin tức mới, trình độ nghệ thuật hành văn vô cùng cao siêu, cả bài đều biểu đạt sự lo lắng dành cho Từ Lạc Dương, nhưng chẳng hề nhắc tới nguyên nhân tai nạn.

Sau đó lại đi mua thủy quân, nói show thực tế ngoài trời bây giờ, có một số nghệ sĩ vì để thu được nhiệt độ và sự chú ý, thật sự là thủ đoạn gì cũng sử dụng, ám chỉ đến ai thì vô cùng rõ ràng.

Từ Lạc Dương tỉ mỉ xem xong, trong lòng chẳng có cảm giác gì, cậu đoán bên phía Trịnh Đông, chưa tới nửa giờ chắc chắn sẽ đánh trả, thế là tắt màn hình điện thoại, giơ tay kéo ống tay áo Thích Trường An: *"Trường An, em muốn về nhà."*

Một giờ sau, Từ Lạc Dương được toại nguyện.

Ngồi trên sô pha, Từ Lạc Dương trực tiếp nằm bẹp trên đùi Thích Trường An, thoải mái nheo mắt lại: *"Vẫn là ở nhà tụi mình tốt hơn, ở bệnh viện, em muốn hôn anh một cái cũng không được."*

Cúi đầu chạm lên môi cậu, toàn thân Thích Trường An cũng thả lỏng không ít: *"Em muốn ăn gì?"*

"Không muốn ăn gì cả." Từ Lạc Dương lắc đầu: *"Ở gần anh như thế này, là đã nhận được rất nhiều sức mạnh rồi."* Nói xong, cậu lại chọt chọt eo Thích Trường An: *"Đúng rồi đúng rồi, điện thoại! Em muốn xem tin tức!"*

Mới qua chẳng bao lâu, chủ đề #Từ_Lạc_Dương_bị_thương đã trực tiếp lên hotsearch. Từ Lạc Dương nghĩ cái hotsearch này chắc chắn do Trịnh Đông bỏ tiền ra mua, cơ mà nhiệt độ thảo luận cực kỳ cao.

Hoàn toàn khác tin tức văn bản do tổ chương trình post lên, Trịnh Đông còn đem hình ảnh đã cắt ghép biên tập của video hiện trường post lên, thế là hoàn toàn không cần thủy quân dẫn dắt, fan cũng đã nổi giận rồi.

"—— Xem xong tay tui đến giờ vẫn còn run! Nếu như Lạc Dương không đi tìm bút! Nếu như nơi đó không phải vừa vặn có đường ống cỡ đại! Nếu như tấm sắt vừa vặn nện xuống đầu Từ Lạc Dương, ai đền Lạc Dương cho tui đây?"

"—— Xem liên tiếp ba lần! Đường ống chặn bốn phía lại rồi, cho dù muốn chạy cũng chẳng chạy nổi! Vậy nên trước lúc quay hình, tổ chương trình cũng không loại bỏ mầm họa hả? Mầm họa dễ thấy như thế, bị mù hả? Có cần tụi này donate mua kính lúp cho tổ chương trình không!"

"—— Đau lòng Lạc Dương của tui, hic, muốn khóc quá TT! Đau lòng Thích tiên sinh, lúc đó chắc chắn bị hù phát điên luôn!"

"—— Người phát ngôn của tổ chương trình bị gì thế? Anh lo lắng anh không yên lòng vậy anh đã nói xin lỗi chưa? Anh có tự trách không? Anh chịu tiền thuốc men không? Bản thảo viết rất tốt! Tình cảm dạt dào luôn! Anh nói xin lỗi chưa? Bởi vì không chết không bị thương nặng, cho nên Lạc Dương phải chịu khổ lần này à?? #mời_xin_lỗi"

Xác định sơ sơ tình hình, Từ Lạc Dương bèn thả điện thoại xuống, lại ngồi cạnh Thích Trường An xem ti

vi. Mới liếc mắt nhìn qua, chợt từ trên TV nghe thấy giọng nói của mình, cậu hơi ngạc nhiên: *"Em đang nói chuyện hả?"* Nhìn kỹ lại, mới nhận ra trên màn hình đúng là cậu: *"Thành ngữ thịnh điển?"*

"Ừm, hôm nay đúng lúc chiếu kỳ này."

Từ Lạc Dương cào tóc, hơi xấu hổ: *"Nhìn thấy mình trên TV thật là kỳ lạ!"*Chương trình này cậu quay hơn nửa tháng trước, lúc đó tổ chương trình mời cậu tới tham gia, Từ Lạc Dương còn cảm thấy hơi kỳ lạ, không biết vì sao lại tới tìm mình.

Về sau mới biết, chương trình này mỗi kỳ sẽ chọn ra năm thành ngữ, mời người nổi tiếng tới tham gia, thông qua diễn xuất, trình bày câu chuyện phía sau thành ngữ này, độ hot của chương trình rất cao.

Sau khi tới, Từ Lạc Dương rút được câu 'Một chữ đáng giá ngàn vàng', cậu phải đóng vai một môn khách của Lã Bất Vi, tham gia biên soạn Lã Thị Xuân Thu , từ lúc còn trẻ cho tới lúc bạc đầu.

Nhìn mình mặc đồ cổ trang trên tivi, Từ Lạc Dương bèn nghiêng đầu qua, giơ tay chạm vào cằm Thích Trường An, nói: *"Vẫn là anh Trường An đẹp hơn em nhiều!"*

Tiếp đó, cậu nhìn thấy ngón tay Thích Trường An chọt chọt trên màn hình điện thoại mấy lần, ngay sau đó, điện thoại cậu vang lên tiếng báo tin nhắn, thông báo cậu nhận được chuyển khoản, tổng cộng 9000 tệ.

Ngẩn người, Từ Lạc Dương thăm dò mở miệng lần nữa: *"Yêu anh."*

Tiếng nhắc nhở vang lên, nhận được 2000 tệ.

!!

Một chữ đáng giá ngàn vàng version thực tế!

Từ Lạc Dương kích động, vui vẻ nói tiếp: *"Em rất yêu anh."*

Nhận được 4000 tệ.

"Em đây thật sự thật sự rất yêu rất yêu anh!"

Nhưng chưa nhận được 11000 tệ trong dự tính, môi cậu đã bị Thích Trường An cúi xuống hôn lấy: *"Anh cũng vậy, rất yêu rất yêu em."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Mình hình như lại bị thả thính rồi!? Tức quá —— thôi bỏ đi, tức không nổi nữa….

70. Chương 70: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi

Sau khi môi được buông ra, Từ Lạc Dương phát huy tinh thần đã được hời rồi còn ra vẻ, cậu ngồi dậy lời lẽ chính nghĩa nói: *"Thích tiên sinh, đừng tưởng rằng anh làm như vậy là có thể lừa gạt mà qua ải! Chúng ta phải trung thực một chút! Em nói 11 chữ mà!"*

Thích Trường An thấy mắt cậu cũng đã trừng lên, bèn nói: *"Được, anh gửi ngay đây."*

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, điện thoại Từ Lạc Dương liền vang lên tiếng chuông báo, cậu vội vàng mở ra nhìn xem —— tin nhắn gửi tới không phải là mười một ngàn, mà là ba chữ 'Thích Trường An'.

Đang định hỏi, thì cậu đã nghe thấy giọng Thích Trường An: *"Anh tặng mình cho em, Náo Náo, em lặp lại câu nói lúc nãy được không?"*

Lần thứ hai Từ Lạc Dương sâu sắc cảm nhận được, Thích Trường An trên con đường lấy trọng điểm nói tình thoại này đã càng chạy càng xa rồi, cậu có lái máy bay cũng chẳng đuổi kịp! Từ Lạc Dương ho nhẹ mấy tiếng, nghiêm túc lặp lại: *"Em đây thật sự thật sự rất yêu rất yêu anh."*

Nghe xong, Thích Trường An tựa đầu vào trong cổ Từ Lạc Dương, một lúc lâu sau mới khẽ trả lời: *"Anh cũng vậy."*

Hoàn chỉnh xem xong một kỳ Thành ngữ thịnh điển , dưới sự giúp đỡ của Thích Trường An, Từ Lạc Dương sau khi gian nan đánh răng rửa mặt xong lại được bế đặt xuống giường. Cơn buồn ngủ vừa đến, cậu nhắm mắt lại, kề bên Thích Trường An trong chốc lát bèn ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ được bao lâu, Từ Lạc Dương liền bị vết thương trên cẳng chân làm đau đến mức tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, cậu lập tức tỉnh táo —— Thích Trường An vẫn chưa ngủ, đang chăm chú nhìn cậu.

Thấy cậu tỉnh rồi, Thích Trường An khẽ hỏi: *"Vết thương đau hả?"*

"Ừm, hơi đau." Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An, trái tim bỗng nổi lên một trận đau đớn, thậm chí trực tiếp lấn át cả cảm giác đau truyền tới từ trên đùi.

Cậu cứ nghĩ, giờ cậu luôn tỏ ra vui vẻ, không biểu hiện ra tâm trạng nghĩ lại mà sợ, nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, như thế, cảm xúc của Thích Trường An chắc đã được vỗ về. Nhưng lúc này đối diện với ánh mắt

của đối phương, thì cậu đã biết, không phải như vậy.

"Trường An, anh không ngủ được ư?"

"Ừm, không ngủ được." Thích Trường An hiếm khi thẳng thắn, anh giơ tay nhẹ nhàng xoa mặt Từ Lạc Dương, giọng nói nhẹ đến mức giống như sắp bị gió đêm bên ngoài cửa sổ thổi đi mất: *"Anh không dám ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại, thì trước mắt chính là cảnh tượng tấm sắt rơi xuống, nện vào trên người em."*

Ngón tay anh từng tấc từng tấc dời xuống, cuối cùng chạm lên mạch máu ở trên gáy Từ Lạc Dương, nhịp đập mạnh mẽ khiến anh hơi an tâm một chút.

"Náo Náo, anh thật sự rất sợ." Thích Trường An dừng lại mấy giây rồi mới tiếp tục mở lời, khóe miệng hiện ra một chút đau khổ: *"Lúc anh bị Thẩm Chiết Hồng đưa lên bàn mổ cắt bỏ dạ dày, cũng không sợ như ngày hôm nay."*

"Trường An ——" giọng Từ Lạc Dương nghẹn lại, so với sự hoảng sợ vẫn chưa biến mất hết sau khi sự việc xảy ra, cậu càng thương anh hơn.

"Ừm," Thích Trường An giơ tay, cẩn thận giống như đối xử với đồ dễ vỡ ôm Từ Lạc Dương vào trong lồng ngực mình. Sau khi xác định người đang ở trong lồng ngực mình, anh mới dùng trán mình nhẹ nhàng tựa lên trán Từ Lạc Dương: *"Em chính là mạng sống của anh."*

Không có em, anh sẽ không sống nổi.

Nỗi chua xót trong lòng Từ Lạc Dương như chực bùng nổ, cậu nắm chặt tay Thích Trường An, trước tiên để lên trước ngực mình: *"Trường An, anh cảm nhận xem, tim em vẫn đang đập, mặc dù vận mệnh của em hơi hỏng bét, nhưng khả năng tránh họa vẫn đứng đầu, em vẫn còn sống sót, vẫn còn nằm ở bên cạnh anh."*

Tiếp đó, cậu lại nắm tay Thích Trường An, từng chút từng chút chạm vào trán, cánh tay, eo và hai chân của mình, cố gắng mỉm cười nói: *"Anh xem, tất cả đều cực kỳ ổn, ngoài mấy miệng vết thương này ra, thì chẳng có chuyện gì cả."*

Nói xong, cậu đến gần cắn lên môi Thích Trường An: *"Đau đúng không? Điều đó chứng tỏ không phải anh đang nằm mơ! Náo Náo nhà anh vừa cắn anh đó."*

Thấy Thích Trường An bị chọc cười, cậu mới vỗ vỗ lưng đối phương: *"Được rồi, đừng sợ nữa, ngủ đi ngủ đi, em ngủ cùng anh."*

Nói là ngủ cùng, nhưng Từ Lạc Dương vừa nhắm mắt lại chưa được bao lâu đã ngủ thiếp đi. Thích Trường An đợi sau khi cậu ngủ say, mới cầm điện thoại lên đi tới phòng khách, liên lạc với Lương Khưu.

"Anh đi điều tra tất cả camera giám sát mấy ngày gần đây của cái nhà xưởng bỏ hoang kia và vùng lân cận, xem cho kỹ… ừm, tôi đã xem đi xem lại video hiện trường ba mươi mấy lần rồi, có vấn đề, tôi cần phải loại trừ một khả năng… Nhanh lên."

Cúp điện thoại, Thích Trường An quay người đi vào trong, đứng ở cửa phòng ngủ một lúc, xác định khí lạnh trên người mình tản đi sạch sẽ, mới một lần nữa nằm lại trên giường. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán Từ Lạc Dương: *"Ngủ ngon, Náo Náo của anh."*

Cả đêm, hai người đều ngủ không quá an ổn. Giữa chừng vết thương bị đau, Từ Lạc Dương lại mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần nữa, được Thích Trường An dỗ dành mấy câu, mới ngủ lại.

Nhưng trời vừa sáng, Từ Lạc Dương mở mắt ra, thấy mình thật sự ngủ không được nữa, bèn nghĩ hay là dậy sớm, nhưng phải đi đánh răng, cậu bèn hối hận, dứt khoát chơi xấu lôi kéo Thích Trường An lăn lộn trên giường không chịu dậy, thì thầm cùng nhau tán gẫu.

"Trường An, khi em còn bé có một ước mơ cực kỳ cao xa."

"Là gì?"

"Em muốn trở thành con gái, rồi gả cho chăn, như vậy là có thể ngủ nướng mỗi ngày. Nhưng về sau lại muốn gả cho máy điều hòa, như vậy mùa hè sẽ không nóng mùa đông cũng không lạnh. Lúc này em mới phát hiện ra, trước tiên em phải ly hôn với chăn mới được, nếu không sẽ phạm tội trùng hôn. Lúc đó em cực kỳ xoắn xuýt về vấn đề rốt cuộc phải bỏ bên nào, bèn đi hỏi mẹ em. Mẹ em thuận miệng trả lời em: 'Náo Náo con ngốc hả, con có thể gả cho chăn điều hòa mà!'."

Nói xong, Từ Lạc Dương tự bật cười trước, nghiêng đầu hỏi Thích Trường An: *"Mẹ em có phải rất có thiên phú kể chuyện cười nhạt nhẽo không?"*

Nhưng mà vừa nói xong, cậu mới chợt phản ứng lại, hình như mình chạm vào điểm ghen tuông ghê gớm của Thích Trường An rồi, bèn vội vàng cứu vãn: *"Đương nhiên là chăn với cả máy điều hòa gì gì đó, đều kém xa, nếu thật sự phải gả, em chắc chắn chỉ có thể chọn Thích tiên sinh nhà em thôi!"*

Nhìn thấy Thích Trường An mỉm cười, Từ Lạc Dương giơ tay khoa trương làm động tác lau mồ hôi, thấy mình thật sự quá thông minh, bèn đắc ý vênh váo, chân thành đề nghị: *"Thích tiên sinh, sao không đổi tên thành Giấm tiên sinh đi?"*

Sau đó, cậu bị Thích Trường An đè lên, hôn đủ mười tám phút.

Sáng sớm dễ cọ xát cướp cò, hai người bèn tách ra một chút, từng người dẹp đi phản ứng sinh lí của mình. Lúc này, điện thoại vang lên, Thích Trường An giơ tay cầm lấy, còn cẩn thận giúp Từ Lạc Dương bắt máy rồi mới đưa tới.

"Anh Trịnh?" Thấy người gọi tới là Trịnh Đông, Từ Lạc Dương mở loa ngoài.

"Lạc Dương, tỏ thái độ đi, lần này quyết định để mình tủi thân, hay là nửa bước không lùi?"

Nhận ra vẻ mặt Thích Trường An gần như lập tức lạnh nhạt xuống, Từ Lạc Dương không do dự, mỉm cười trả lời: *"Lòng dạ em chẳng khoan dung chút nào, mà thù rất dai."*

Trịnh Đông cũng bật cười: *"Đúng lúc, anh cũng vậy!"*

Đài truyền hình Thải hồng.

Văn Trí Lăng tối hôm trước chỉ ngủ được ba tiếng. Bởi vì Từ Lạc Dương được đưa đến bệnh viện, Thích Trường An đi theo, mấy nghệ sĩ còn lại cũng không quá phối hợp, làm cho chương trình chẳng thể nào quay tiếp.

Làm trễ nãi lịch trình, bên phía Tống Diệu đã tỏ vẻ bất mãn, Quản Huyền, Giang Lưu và Tần Hiểu Nhiên vẫn chưa có tin tức gì, nhưng nếu cứ tiếp tục trì hoãn như thế, kiểu gì cũng sẽ có chuyện. Hơn nữa hôm qua sau khi đoàn đội của Từ Lạc Dương ra tay, tình thế đã hoàn toàn nghiêng về một bên, ông ta bị lãnh đạo trong đài gọi lên, mắng hơn nửa tiếng đồng hồ, mất sạch mặt mũi. Thế là lúc về phòng hội nghị nhỏ, hoàn toàn đang dồn nén cơn giận.

Trợ lý thức thời đưa ly cà phê cho ông ta: *"Anh Văn, bên Từ Lạc Dương thái độ vẫn giống như trước."*

"Bịch" một tiếng, ly cà phê bị nặng nề thả xuống trên mặt bàn, Văn Trí Lăng hừ lạnh: *"Cậu ta vẫn thật sự muốn tôi tự mình xin lỗi cậu ta ư?"*

Trợ lý dè dặt, không dám nói gì xui xẻo: *"Nhìn tình hình thì chắc là vậy."*

Trong lòng cậu ta nghĩ, vốn một ngày trước khi quay hình, không đến sắp xếp kiểm tra toàn diện những nguy cơ ở địa điểm ghi hình chính là vấn đề của bọn họ. Hơn nữa tình hình Từ Lạc Dương lúc đó đúng là cực kỳ nguy hiểm, muốn được chính thức xin lỗi cũng rất bình thường.

Nhưng cậu ta không dám nói, bởi vì hôm qua lúc mở cuộc họp nhỏ, đạo diễn Văn đã nhấn mạnh một lần, tuyệt đối sẽ không xin lỗi, thậm chí sẽ không thỏa hiệp. Một mặt là Từ Lạc Dương bị thương không nặng, như vậy có thể đề phòng Từ Lạc Dương được voi đòi tiên, yêu cầu càng nhiều hơn. Một mặt khác là giữ hình tượng cho tổ chương trình, nếu không chứng thực được điểm mấu chốt "có nguy hiểm ngầm" này, về sau khi mời nghệ sĩ đến tham gia chương trình thực tế, sẽ rất phiền phức. Càng đừng nói nếu như động đến ban ngành liên quan, chương trình có thể đi quay tiếp không cũng là vấn đề.

Quả nhiên, cậu ta bèn nghe Văn Trí Lăng nói: *"Bởi vì lên chương trình này của chúng ta, độ hot của Từ Lạc Dương đã tăng lên bao nhiêu chứ? Báo giá bên ngoài cũng tăng lên năm triệu! Không biết điều mà cảm ơn thì thôi, tôi cũng không tin, cậu ta và đoàn đội sau lưng cậu ta thật sự dám tự phá hủy đi tương lai của*

mình! Tôi chờ cậu ta cúi đầu!"

Lúc câu nói này được Trịnh Đông thuật lại cho Từ Lạc Dương nghe, Từ Lạc Dương vẫn cười híp mắt: *"Nếu đạo diễn Văn đã nói như vậy, thì cứ hủy cho ông ta xem là được rồi."*

Buổi sáng đúng tám giờ, weibo vẫn luôn không có động tĩnh gì của Từ Lạc Dương update, chỉ có một câu: *"Xin lỗi, từ giờ trở đi, tôi rút khỏi chương trình Hành động tuyệt mật ."*

Chưa tới một phút, Thích Trường An đã share: *"Tôi cũng rút khỏi. // @Từ Lạc Dương: Xin lỗi, từ giờ trở đi, tôi rút khỏi chương trình Hành động tuyệt mật ."*

Hai cái weibo post lên một trước một sau, lập tức đã cuộn lên cơn sóng thần.

"—— Lo mình chưa tỉnh ngủ nên nhìn nhầm, tui bèn vội vã tới weibo của Thích tiên sinh xem lại lần nữa! Vậy nên, Cổ Thành của tui đều rút hả? Gọn gàng nhanh chóng, cực kỳ tuyệt vời!!! Cái chương trình rách này phòng ngủ tụi tui đều không xem nữa!"

"—— Từ giờ trở đi, tui sẽ không xem Hành động tuyệt mật nữa! Không cần xin lỗi! Rút rút rút! Vô cùng ủng hộ! Tổ chương trình rác rưởi, oan ức Lạc Dương của tui! Cho đến giờ vẫn không định xin lỗi! Chúc flop!"

"—— Vậy là lần này vết thương của Lạc Dương thật sự rất nghiêm trọng đúng không? Khóc khóc, đau lòng quá! Mỗi lần xem video hiện trường lúc đó, trái tim liền bị nắm chặt một lần! Ủng hộ rút khỏi, ủng hộ Lạc Dương, ủng hộ Cổ Thành!"

Rất nhanh, Trịnh Đông cũng share weibo, nói rất uyển chuyển: *"Lạc Dương vì lý do chân bị thương, nên chẳng thể nào quay tiếp chương trình, ở đây muốn nói một tiếng xin lỗi với những fan đã ủng hộ cậu ấy."* Ý là, lời 'Xin lỗi' này chỉ dành cho fan, chứ không phải dành cho tổ chương tình.

Ngay sau đó, anh lại post thêm mấy bức ảnh, là lúc Từ Lạc Dương xử lý vết thương Thích Trường An ở bên cạnh chụp lại, còn thêm cả bệnh án hoàn chỉnh.

Ngoài ra, phía Từ Lạc Dương không nói thêm gì nữa, cũng không chỉ trích bất cứ người nào, tỏ ra cực kỳ dửng dưng. Nhưng chỉ cần như vậy, cũng khiến fan tức đến nổ tung.

"—— Xem weibo chính thức bên phía tổ tiết mục hời hợt qua loa miêu tả, người không biết còn tưởng chỉ là trầy da! Phổ cập kiến thức bệnh uốn ván, phổ cập kiến thức gân gót chân bị đứt, phổ cập kiến thức mất máu quá nhiều, rồi phổ cập kiến thức tiếp bị nhiễm trùng! Tức chết rồi! Tổ chương trình thật là lợi hại!"

"—— Một chút vết thương vặt mà đã muốn sống muốn chết, có thể có một chút đạo đức nghề nghiệp và tinh thần chuyên nghiệp không?"

"—— Anti không não và thủy quân có thể cút! Đánh chữ rất sảng khoái đúng không? Vậy ngươi đến đi, ngươi tới khâu bảy tám mũi thử xem?"

"—— Cực kỳ đau lòng! Thích tiên sinh, xin hãy chăm sóc thật tốt cho Lạc Dương! Kính nhờ đó!"

Nhưng khiến người ta không nghĩ tới chính là, nửa tiếng sau khi weibo của Từ Lạc Dương post lên, Giang Lưu bèn share: *"Giang Lưu: Tôi cũng rút khỏi. //@Thích Trường An: Tôi cũng rút khỏi. // @Từ Lạc Dương: Xin lỗi, từ giờ trở đi, tôi rút khỏi chương trình Hành động tuyệt mật ."*

Trong khoảng thời gian ngắn, dưa trong tay quần chúng ăn dưa đều rơi mất, fan Giang Lưu dồn dập comment, một bộ phận khen ngợi Giang Lưu có nghĩa khí, một bộ phận khác thì tận tình khuyên nhủ, bảo cậu ta đừng gây chuyện theo người ta, nền móng của cậu ta quá nông, không so được với người có tiền như Thích Trường An và Từ Lạc Dương. Cơ mà Giang Lưu sau khi post một cái weibo xong thì làm lơ, không nói gì nữa, nhưng weibo cũng không xóa.

Từ Lạc Dương bưng ly uống nước mật ong, do dự một chút, rồi mới nói với Thích Trường An: *"Hay là em gọi điện cho cậu ta nhé, bình thường cậu ta rất thông minh, sao tự nhiên lại trở nên ngốc nghếch vậy chứ?"*

Thích Trường An đang giúp cậu gọt hoa quả: *"Được."*

Điện thoại mới đổ chuông một lần đã có người bắt máy, Từ Lạc Dương đi thẳng vào vấn đề: *"Chúng ta thương lượng chút nhé, hay là, cậu xóa cái weibo đó đi?"*

Giang Lưu bật cười: *"Anh Từ, em cũng đã post lên rồi, xóa đi thì giả dối lắm!"*

Từ Lạc Dương tiếp tục khuyên nhủ: *"Cậu xem đi, cái show thực tế này là quản lý của cậu mất bao nhiêu công sức mới giúp cậu liên hệ được, nói rút là rút, cậu không sợ anh ta đánh cậu à?"*

"Không sợ không sợ, em và quản lý của em bàn bạc với nhau rồi!" Giang Lưu cười càng vui vẻ hơn: *"Quản lý nhà em nói rồi, làm người làm việc gì cũng phải có trách nhiệm, lần này cách làm của tổ chương trình thật sự quá low, loại show thực tế như thế này, không quay cũng được! Trọng điểm là, ảnh bảo anh và Thích tiên sinh đều rút khỏi, trừ khi Văn Trí Lăng có thể mời Diệp Thiểm Thiểm đến, nếu không tuyệt đối không thể cứu vãn được rating. Chiêu này của bọn em gọi là rút quân có chiến lược."*

Nghe xong, Từ Lạc Dương nhếch khóe miệng: *"Vậy không nói nhiều nữa, cảm ơn cậu!"*

"Không cần cảm ơn em, là chuyện nên làm mà, trước kia lúc cùng quay Thông báo tìm người , anh Từ giúp em rất nhiều, còn chăm sóc em nữa."

"Chia cho cậu một ly nước ô mai cũng là chăm sóc cậu hả? Yêu cầu này cũng quá thấp rồi đó!"

"Nước ô mai giúp em bốn mươi độ cũng không bị say nắng!" Cuối cùng Giang Lưu còn dài dòng thêm mấy câu: *"Anh Từ anh nhanh tranh thủ thời gian mà nghỉ ngơi đi, ăn nhiều một chút, uống canh móng giò, tranh thủ sớm ngày hồi phục nha!"*

Mới vừa cúp điện thoại của Giang Lưu, điện thoại lại vang lên, Từ Lạc Dương bắt máy: *"Anh Trịnh, sao vậy?"*

"Thiểm Thiểm quả thực là đã nín nhịn dữ lắm rồi!" Giọng điệu Trịnh Đông rõ ràng vui vẻ không ít: *"Không biết cậu ta hack vào chỗ nào, lôi cả giấy khai sinh của Văn Trí Lăng ra luôn. Nhưng mà, cuộc đời của đạo diễn Văn này cũng rất đặc sắc."*

Từ Lạc Dương sôi nổi: *"Có dưa để ăn ư? Anh Trịnh tụi mình ăn cùng nhau đi!"*

"Văn Trí Lăng trước đây tên là Văn Lâm, ở quê có một người vợ, còn sinh hai người con gái. Kết quả ông ta ra ngoài kiếm tiền, lúc chạy vặt ở đoàn làm phim, có duyên gặp được con gái của phó trưởng đài. Thế là ông ta bèn vội vã quay về cưỡng chế ly hôn với người vợ đầu, cũng không nhận hai người con gái, còn sửa lại tên, làm giả kinh nghiệm, suy tính đủ loại phương pháp theo đuổi vị đại tiểu thư kia, cuối cùng cũng thành công thượng vị, thuận lợi gia nhập Thải hồng vệ thị, một đường thuận buồm xuôi gió."

Từ Lạc Dương ngạc nhiên: *"Trước kia lại chẳng có chút tin đồn nào!"*

"Giấu rất kĩ," Trịnh Đông hừ lạnh một tiếng: *"Cậu xem đi, anh xuất từng chiêu từng chiêu, tuyệt đối sẽ hắc ông ta không có đường nhúc nhích!"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích anh đừng sợ, ngoan ~

71. Chương 71: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Mốt

Lần này sau khi cúp máy, điện thoại chẳng đổ chuông nữa, Từ Lạc Dương dùng tốc độ tay cực nhanh gửi tin nhắn cho Diệp Thiểm Thiểm: "Lần sau cùng nhau đi ăn đồ ngon nhá?" Diệp Thiểm Thiểm lập tức trả lời: "Lại có đồ ăn ngon hả? Được được được!"

Tầm mắt từ trên màn hình dời đi chỗ khác, Từ Lạc Dương nhìn về phía Thích Trường An ở bên cạnh, giả vờ tỏ vẻ thâm trầm, còn che miệng ho mấy tiếng: *"Lần này em không dẫn anh đi ăn cùng, chỉ có hai người là em và Thiểm Thiểm thôi, chúng ta đều phải cho đối phương tự do lặng lẽ ăn mỹ thực."*

"Ừm, không dẫn theo thì không dẫn theo." Nói xong, Thích Trường An trực tiếp hôn cậu.

Thấy mình bị đánh lén, Từ Lạc Dương trợn mắt lên: *"Sao tự nhiên anh lại hôn em?"*

Trong mắt Thích Trường An mang theo ý cười: *"Không phải em nói chúng ta đều phải cho đối phương tự do sao? Vậy thì xin hãy cho anh tự do hôn em."*

Từ Lạc Dương liếm liếm môi —— hình như rất có lý?

Hai phút sau, tin nhắn của Diệp Thiểm Thiểm lại được gửi đến: *"Lạc Dương Lạc Dương, livestream tại chỗ, Văn Trí Linh ném vỡ ly cà phê!"*

Nhìn thấy cái tên 'Văn Trí Linh' này, Từ Lạc Dương cười đến mức không ngừng lại được, hỏi cậu ta: *"Sao anh biết ông ta ném vỡ ly cà phê?"*

(Văn Trí Linh: Linh là số 0, tức là không có văn hóa, không có trí tuệ)

"Anh không cẩn thận hack vào camera giám sát của bọn họ, đúng lúc nhìn thấy hiện trường ném ly, ẩn sâu công lao tên tuổi! Anh Trịnh nói rồi, chúng ta phải phật hệ phật hệ, thiện tai thiện tai!"

Nói chuyện thêm một lúc nữa, Từ Lạc Dương mới tắt màn hình điện thoại, cậu há miệng ngậm lấy tuyết lê Thích Trường An đút cho mình, còn cố ý cắn một cái lên ngón tay đối phương.

Dùng lòng bàn tay không nặng không nhẹ xoa xoa trên môi cậu, Thích Trường An nhẹ giọng nói: *"Đừng nghịch."*

"Không nghịch nữa không nghịch nữa," Từ Lạc Dương hừ hừ một tiếng, rồi lại đến gần chờ mong hỏi: *"Vậy Trường An, buổi trưa tụi mình ăn gì?"*

"Canh móng giò."

"Hả?" Từ Lạc Dương cúi đầu liếc nhìn chân của mình: *"Vậy nên đây là... ăn gì bổ nấy hả?"* Cậu lại nhanh chóng phản ứng: *"Trường An, chẳng lẽ anh nghe thấy Giang Lưu bảo em uống nhiều canh móng giò cho nhanh lành, nên mới có ý định này hả?"*

Thích Trường An không trả lời, nhưng không phủ nhận, thế là Từ Lạc Dương cười càng vui vẻ hơn: *"Anh Trường An nhà mình thật đáng yêu!"*

Hai người nói chuyện được mấy câu, điện thoại Từ Lạc Dương lại vang lên, cậu cào tóc: *"Hôm nay là thế nào đây, sao em lại bận rộn thế..."* Nhưng đợi nhìn rõ tên hiển thị trên màn hình, cậu bèn ngạc nhiên: *"Đạo*

diễn Chử?"

Cùng Thích Trường An liếc mắt nhìn nhau, Từ Lạc Dương cảm thấy hơi vi diệu —— dù sao chuyện đi gặp Đỗ Nguyễn Lan, cũng là thông qua sự giới thiệu của đạo diễn Chử.

Nhưng lúc bắt máy, giọng điệu Từ Lạc Dương vẫn rất bình thường, không mang theo những tâm tình khác, cậu cười hỏi: *"Đạo diễn Chử, tôi là Lạc Dương."*

Chử Vệ nói chuyện rất thẳng thắn, chẳng chút vòng vo: "*Hôm nay tôi mới biết chuyện, phải xin lỗi cậu."*

Từ Lạc Dương theo bản năng ngồi thẳng lại, tốc độ nói hơi nhanh: *"Đạo diễn Chử, chú đừng nói như vậy, chú có thể giới thiệu tôi với những đạo diễn khác là tán thành diễn xuất của tôi, tôi cực kỳ vui vẻ, cũng vô cùng biết ơn."*Cậu đắn đo tìm từ: *"Còn về phát triển phần sau, cũng không phải là chuyện chú có thể khống chế."*

Chử Vệ im lặng vài giây, giọng điệu mang theo chút thở dài: *"Những bộ phim mà Đỗ Nguyễn Lan quay đều rất hay, tôi và ông ta lâu lắm rồi không gặp, đang cùng nhau ngồi nói chuyện, đúng lúc ông ta kể rằng nam chính xác định đã chạy mất, rất buồn, nên tôi mới giới thiệu cậu với ông ta. Lúc đó ông ta cũng nói, trước tiên sẽ gặp cậu một lần, sau đó sẽ đưa ra quyết định."*

"*Thật sự cảm ơn chú."*

"*Tôi không nhận nổi một tiếng cảm ơn này của cậu, tôi vốn nghĩ chắc chắn sẽ là cậu, không ngờ Đỗ Nguyễn Lan lại có ý đồ này."*Ông lại nói: *"Lần này là do tôi không tìm hiểu kĩ, khiến cậu phí công, lần sau tôi sẽ mời cậu và Trường An ăn cơm."*

Từ Lạc Dương liếc nhìn Thích Trường An, thấy đối phương gật đầu mới trả lời: *"Vậy thì nói rồi đó nhé, nhưng mà có lẽ là tôi và Trường An mời chú đi, hẹn rồi đó, nhất định phải tới đó!"*

Buổi trưa vẫn ăn canh móng giò, Từ Lạc Dương vô cùng tự giác uống hai bát. Lúc này, trên ti vi vang lên tên của cậu, hai người nhìn sang, bèn nhận ra có phóng viên đang phỏng vấn Tống Diệu, đối với chuyện Từ Lạc Dương, Thích Trường An và Giang Lưu trước sau rút khỏi Hành động tuyệt mật , có ý kiến gì không.

Tống Diệu ở trước camera, duy trì nụ cười vô cùng có lực tương tác, suy nghĩ một lát mới thận trọng nói: *"Đối với hành vi như vậy của bọn họ, tôi không có thái độ đặc biệt gì. Có điều đối với cá nhân tôi mà nói, tôi vẫn sẽ tiếp tục quay tiếp. Chương trình đã quay đến kỳ thứ 3, hai kỳ trước cũng đã chiếu ra rồi. Khoảng thời gian từ trước đến nay, tôi và tổ chương trình hợp tác vô cùng vui vẻ, tôi cũng rất vui lòng tiếp tục hợp tác."*

Nhạy bén nghe ra ý tứ ẩn giấu trong lời Tống Diệu, các phóng viên đang vây quanh hắn ta đều vô cùng kích động, một phóng viên trong số đó cực kỳ thẳng thắn hỏi: *"Chúng tôi tìm hiểu được, lúc trước trên mạng truyền ra tin tức nói sự kiện bị thương lần này, rất có thể là Từ Lạc Dương tự biên tự diễn, xin hỏi cậu là khách mời tham gia quay chương trình, cảm thấy thế nào về ý kiến này?"*

"Tôi không quan tâm đến ngôn luận trên mạng lắm, nhưng cá nhân tôi thấy, tổ chương trình về mặt sắp xếp kiểm tra các mối nguy hại ngầm này, từ trước đến nay đều làm rất tốt."

Sau khi hắn ta trả lời xong, bên cạnh liền vang lên giọng nói của Hoàng Lệ Vân – quản lý của hắn ta: *"Mọi người, Tống Diệu của chúng tôi phải chạy lịch trình, làm phiền mọi người nhường đường một chút."*

Từ Lạc Dương cắn đũa xem từ đầu đến cuối, cảm thán 'Nghệ thuật ngôn ngữ đúng là uyên thâm!' Cậu theo bản năng nghiêng đầu đi, bèn nhìn thấy vẻ mặt Thích Trường An đang kéo căng, ánh mắt lạnh đến mức sắp kết thành băng.

Đến gần hôn Thích Trường An một cái, Từ Lạc Dương cười cong cả mắt: *"Đừng giận đừng giận, hắn ta trực tiếp đứng bên phía tổ chương trình thì em mới cảm thấy bình thường, nếu như hắn ta vì em mà nói chuyện, em mới thật sự sợ hãi đó, đúng không. Với cả giờ tình hình như thế này, tổ chương trình chắc chắn sẽ lôi kéo hắn."*

Ánh mắt Thích Trường An từ từ ôn hòa lại, anh chu đáo giúp Từ Lạc Dương múc thêm một chén canh.

Từ Lạc Dương ngoan ngoãn uống hết, rồi chợt mở miệng nói: *"Trường An, anh có biết lần này, vì sao em tình nguyện bồi thường phí vi phạm hợp đồng lớn như thế, mất công mất sức cũng phải tranh thắng thua với bên tổ chương trình không?"*

"Vì sao?" Thật ra Thích Trường An hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này, anh chỉ là nghĩ, Từ Lạc Dương muốn châm lửa, anh sẽ đưa diêm, còn tiện thể quạt gió.

"Trước đây em mới debut không lâu, lúc quay bộ phim thứ hai, từng gặp được một tiền bối, anh ấy thường chỉ bảo diễn xuất cho em, tính tình rất tốt. Tiền bối đó cực kỳ thích đóng phim, 17 tuổi gia nhập giới, diễn sắp hai mươi năm rồi, hoàn toàn là một người mê diễn. Nhưng vì đủ loại nguyên nhân, vẫn luôn không hot nổi."

Từ Lạc Dương tay chống cằm, giọng nói dần dần thấp xuống: *"Có một lần cũng là tình huống gần như thế này, anh ấy tham gia một show thực tế, bị đạo cụ trong lều nện xuống mặt, trực tiếp đưa đến bệnh viện. Kết quả bên phía tổ chương trình chẳng những không xin lỗi không bồi thường, cũng không công khai giải thích rõ tình huống, mà còn cắt hết tất cả cảnh quay của anh ấy, những người cùng tham gia quay show đều thông đồng với nhau, trực tiếp coi như chưa từng xảy ra chuyện gì."*

"Sau đó thì sao?"

"Bởi vì mặt bị thương, để lại một vết sẹo rất dài, nên về sau, không có đoàn phim nào tới tìm anh ấy nữa. Sau đó anh ấy từ từ giải nghệ, nghe nói giờ mở một tiệm lẩu nhỏ."

Rủ mắt, Từ Lạc Dương tay cầm đũa nhẹ nhàng gõ dọc theo bát: *"Vậy nên trong cái giới này, thật sự có quá nhiều thứ không công bằng, ai có quyền lên tiếng, ai một tay che trời. Có thể đổi trắng thay đen, có thể xóa bỏ sự thật, có thể bức một người đến bước đường cùng. Có lẽ, ý nghĩ này của em hơi ấu trĩ, cũng rất*

ngây thơ,"

Cậu xấu hổ bật cười, rồi nói tiếp: *"Nhưng em nghĩ, nếu như em có thể chân chính bảo vệ chân tướng sự thật thành công, vậy có phải về sau sẽ có nhiều nghệ sĩ khác, khi gặp tình huống tương tự như vậy, cũng có dũng khí để không thỏa hiệp, có thể nhìn thấy hy vọng không? Chuyện này rất khó, nhưng em vẫn muốn cố gắng một chút."*

Lúc nói ra đoạn này, hai mắt cậu phát sáng, giống như nhuộm phải ánh sao.

Thích Trường An mặt mày ôn nhu, lắc đầu nói: *"Suy nghĩ này không ấu trĩ, cũng không ngây thơ chút nào."* Anh đưa tay nắm chặt tay Từ Lạc Dương: *"Anh và em cùng nhau, chắc chắn sẽ làm được."*

Đoạn phỏng vấn của Tống Diệu rất nhanh trở thành để tài hot trên weibo, tài khoản giải trí VIP trong tay tổ chương trình kết hợp với thủy quân, tốc độ tẩy trắng cực kỳ nhanh.

"—— Người qua đường thuần khiết, không phải fan của ai cả, sau khi xem xong đoạn phỏng vấn chỉ cảm thấy quào showbiz thật phức tạp! Tống Diệu nói khoảng thời gian này hợp tác rất vui vẻ, nghĩa bóng gần như chính là Từ Lạc Dương và tổ chương trình hợp tác không vui vẻ ư? Có tin tức nói, bởi vì kỳ đầu tiên, Từ Lạc Dương dựa vào việc bán hủ, độ nổi tiếng tăng rất nhanh, đã từng giở công phu sư tử ngoạm với tổ chương trình, yêu cầu tăng thù lao, nhưng mức thù lao quá cao, tổ chương trình không dám đồng ý. Vậy rõ ràng là kết thù rồi, đúng là xã hội xã hội!"

"—— Từ lúc video xuất hiện tôi cũng thấy rất kì lạ, vì sao lúc tấm sắt rơi xuống, Từ đúng lúc nằm sấp dưới đường ống, vừa vặn tránh thoát một kiếp? Trong này nếu như không có điều gì kì lạ, tôi tuyệt đối không tin!"

"—— Không thể thỏa thuận được với tổ chương trình, bèn nghĩ cách bôi nhọ, tiếp đó coi cái này như điểm yếu, muốn tổ chương trình thỏa hiệp. Giờ tổ chương trình chắc là người câm ăn hoàng liên đúng không? Chiêu trò trong showbiz đúng là nhiều ghê!"

Ba người nói cũng có thể hợp thành bão, chẳng bao lâu sau, một bộ phận người qua đường đã bắt đầu từ từ tin tưởng ngôn luận như vậy. Dù sao chiêu 'Bởi vì không thể thương lượng thù lao với tổ chương trình, diễn viên tự biên tự diễn ra sự kiện bị thương, coi đây là điểm yếu' mới càng phù hợp với tưởng tượng của công chúng về showbiz hơn. Thậm chí Thích Trường An và Giang Lưu lần lượt lên tiếng cũng chịu ảnh hưởng.

Đang lúc mọi người phát huy trí tưởng tượng, bắt đầu bàn luận âm mưu, thì có một video được thả ra, còn bổ sung cả phân tích toàn diện.

"—— Tôi phát hiện ra một chuyện rất kì lạ, lúc bắt đầu quay, Từ Lạc Dương và Tống Diệu tách ra đi, vẽ trọng điểm, đề nghị này do Tống Diệu đưa ra, không phải là Từ Lạc Dương, VJ quay lại rất rõ ràng.

Sau đó, giống như bức hình bên dưới, tôi chắt lọc thông tin từ trong video, vẽ ra sơ đồ kết cấu của nhà xưởng, bao gồm vị trí đứng của Từ Lạc Dương, vị trí đứng của Tống Diệu, cùng với vị trí của tấm sắt.

Như vậy vấn đề đến rồi đây, dựa theo camera ghi lại vị trí Tống Diêu đứng và phương hướng nhìn, cậu ta vừa vặn có thể nhìn thấy tấm sắt không chắc chắn lắm, có vẻ sắp rơi xuống, nhưng cậu ta không nhắc nhở. Điều này có nghĩa là gì, tôi không nói, tôi tin mọi người thông minh cũng đều hiểu. Nếu như phân tích có gì sai, thì hoan nghênh góp ý."

Bài phân tích này vừa xuất hiện, đã được share nhanh chóng, rất nhiều người đều đồng ý, nếu như trước đó là Từ Lạc Dương đã sắp xếp xong tai nạn này, vậy thì đề nghị "Tách ra đi" sẽ không phải là Tống Diệu nói ra trước.

Bị đảo ngược quá nhanh, mũi nhọn lại nhắm thẳng vào Tống Diệu, trong khoảng thời gian ngắn, fan của Tống Diệu xắn tay áo lên sân khấu, tranh cãi vô cùng gay gắt.

Sau khi Từ Lạc Dương viết xong bản phân tích này, thì vẫn luôn chăm chú xem bình luận, cậu thành thạo xoay bút trong tay, cọ cọ đến gần Thích Trường An: *"Trường An, em phát hiện ra bản thân mình rất có năng khiếu vẽ vời, mấy sơ đồ này em vẽ đẹp quá!"*

Thích Trường An liếc nhìn mấy hình người diêm, nghiêm túc khen ngợi: *"Ừm, Náo Náo rất giỏi."*

"Em cũng thấy vậy!" Từ Lạc Dương khoái trá, suy nghĩ một chút lại nói: *"Quyết định rồi, em muốn viết thêm một bản phân tích toàn diện về biểu cảm của Tống Diệu lúc hấn nhận phỏng vấn!"*

"Náo Náo còn biết tâm lý học phân tích biểu cảm nữa hả?"

"Biết chứ, trước đây từng đặc biệt nghiên cứu qua, bởi vì đóng phim á, nhiều lúc đều phải dùng biểu cảm để thể hiện nhân vật, nên là có đi học, em giỏi không?"

"Giỏi."

"Vậy có phải là Thích tiên sinh phải thể hiện gì đó mới được không?"

Thích Trường An bật cười, cúi đầu hôn lên khóe môi cậu: *"Bày tỏ như thế này em đã vừa lòng chưa?"*

"Cũng tạm được! Đợi em viết xong, sẽ cho anh thêm một cơ hội nữa để thể hiện!"

Chưa đầy một ngày, Chuyện "Từ Lạc Dương và tổ chương trình trở mặt với nhau" liền dậy sóng khắp nơi.

Đầu tiên là Từ Lạc Dương tuyên bố rút khỏi, rồi Thích Trường An và Giang Lưu bày tỏ cùng rút khỏi luôn. Sau đó Tống Diệu nhận phỏng vấn, ám chỉ trong đó có ẩn tình khác. Tiếp theo lại bốc ra Từ Lạc Dương và tổ chương trình bất hòa, tự biên tự diễn ra "chân tướng" gây nhiều mâu thuẫn.

Nhưng rất nhanh tình hình đã liên tục đảo ngược, Tống Diệu bị chỉ điểm là bụng dạ khó lường, nói dối lúc phỏng vấn, còn Từ Lạc Dương là người bị hại, hoàn toàn bị tạt nước bẩn.

Đúng bốn giờ chiều, lịch sử đen tối của Văn Trí Lăng – người chịu trách nhiệm của tổ chương trình bị đưa ra ánh sáng, trong khoảng thời gian ngắn, danh hiệu "tra nam vứt bỏ vợ con để làm phượng hoàng" này liền trực tiếp vững vàng gắn trên người ông ta.

Quần chúng ăn dưa sôi nổi bày tỏ, dưa nhiều đến nỗi sắp bưng không hết, nhưng xin cứ tiếp tục! Cùng lúc đó, uy tín và danh dự của tổ chương trình bị mất giá, dư luận dần dần bắt đầu nghiêng về phía Từ Lạc Dương.

Nhưng sự việc phát triển đến bây giờ, khắp nơi đều nhúng tay vào, ngay cả Star TV của Vệ Thị vẫn luôn tranh rating cùng với Hành động tuyệt mật , cũng vô cùng tích cực giẫm một chân vào khuấy đảo sự việc.

Trong phòng làm việc, Trịnh Đông bưng ly cà phê, nhìn số liệu theo dõi thời gian thực của dư luận trên màn hình máy tính: *"Thắng đúng là vẫn thắng, nhưng luôn cảm thấy thiếu chút gì đó."*

Trợ lý tuyên truyền Tiết Huỳnh ngẩng đầu nhìn anh, lườm một cái: *"Anh Trịnh, anh đây là không chê chuyện lớn, muốn làm cho ầm ĩ ra trò luôn sao?"*

Tựa như là một lời phát động, cô vừa dứt lời, liền phát hiện màn hình chuyển sang màu đỏ. Mở to hai mắt, Tiết Huỳnh không nhịn được nói: *"Đậu móa, là ai cung cấp dưa mới vậy? Độ hot lập tức cao như vậy! Đây chính là tốc độ tên lửa luôn mà!"*

Lúc này, trên điện thoại Trịnh Đông hiện lên tin nhắn do Lương Khưu – quản lý của Thích Trường An gửi tới: *"Video đã post."*

Video? Anh còn chưa nghĩ rõ ràng, đã thấy Tiết Huỳnh ngồi trước mặt mình nổi giận: *"Nhấn chết Tống Diệu không cần giải thích! Em sắp tức chết rồi!"*

Trịnh Đông khom lưng dí sát vào màn hình, bèn nhìn thấy trên đó đang chiếu một đoạn video, thời gian hiện trên góc trên bên phải, là buổi tối trước ngày quay chương trình, địa điểm là xung quanh nhà xưởng bỏ đi. Mà người trong video, mặc dù đã ngụy trang, nhưng anh vừa nhìn là đã có thể phân biệt được đó là Tống Diệu.

Vẻ mặt trở nên nghiêm túc, Trịnh Đông hỏi Tiết Huỳnh: *"Tình huống thế nào?"*

"Video post kèm theo caption có giải thích, đại khái nói là, buổi tối trước ngày quay chương trình, Tống Diệu sau khi ngụy trang đã lặng lẽ đi tới nhà xưởng, khoảng một tiếng sau mới đi ra ngoài."

"Ngụy trang?" Trịnh Đông suy tư: *"Thế này thì có lỗ hổng để tranh chấp rồi."*

Quả nhiên, phía dưới fan Tống Diệu đã vỡ tổ, ào ào bày tỏ, tùy tiện tìm một người có dáng người tương tự, trang điểm một chút, là hoàn toàn có thể giả làm bản thân, đây là vu oan hãm hại! Không ngờ Từ Lạc Dương lại độc ác như vậy, bôi nhọ tổ chương trình thì thôi đi, lại còn muốn kéo cả Tống Diệu xuống nước!

Nhưng mà người post video giống như đang chờ để vả mặt, giữa lúc dư luận đang ồn ào nhất, lại post thêm một video.

Video chắc là lấy từ rất nhiều bản lưu trữ của hệ thống camera ven đường mà ghép lại. Hoàn chỉnh ghi lại từ sau khi Tống Diệu ra khỏi nhà xưởng, một mạch đi bộ đến một góc bí mật, cởi bỏ lớp ngụy trang, chỉ đội một cái mũ lưỡi trai đi ra.

Tiếp đó, video vẫn chưa hết, cho đến tận khi Tống Diệu lên taxi, sau đó xuống xe bên ngoài khu biệt thự, tất cả hình ảnh đều đầy đủ hết.

Trong khoảng thời gian ngắn, fan Tống Diệu đều im lặng, nhưng lập tức lại tỏ vẻ, mặc dù Tống Diệu xuất hiện ở nhà xưởng, nhưng rất có thể chỉ tới xem sân bãi hôm sau quay chương trình mà thôi, chẳng nhẽ không được phép đến xem sân bãi hả?

Khiến người ta không ngờ chính là, ngọn lửa cuối cùng, là do chính Văn Trí Lăng đốt.

Đoạn video được post lên chưa được bao lâu, weibo của Văn Trí lăng rất nhanh đã post công văn, bày tỏ tổ chương trình từ trước đến giờ đều đã tiến hành kiểm tra các mối nguy hiểm ngầm đầy đủ tại nơi ghi hình, xảy ra chuyện như vậy, vốn là do con người! Là Tống Diệu vì cùng Từ Lạc Dương tranh giành vai diễn, mới có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy, tổ chương trình hoàn toàn không hiểu rõ tình hình, cũng cực kỳ đau lòng với chuyện này!

Quả dưa mới không ngừng xuất hiện, cư dân mạng hóng hớt sôi nổi bày tỏ đây mới thật sự là bộ phim lớn hằng năm. Nếu như tai nạn này đúng là Tống Diệu một tay tạo thành, vậy hoàn toàn chính là mưu sát!

Ngón tay Trịnh Đông gõ trên mặt bàn: *"Bên phía Thích Trường An post video, đồng thời còn tạo áp lực cho Thải hồng vệ thị, nên Văn Trí Lăng mới có thể nôn nóng như vậy, cực kỳ mất trình độ, vừa cùng Tống Diệu nội chiến, còn nhân tiện để lộ chuyện giành vai diễn. Nhưng mà thủ đoạn này của Thích Trường An, chẳng trách Từ Lạc Dương nhanh như vậy đã bị ăn đến chẳng còn gì."*

Anh suy nghĩ mấy giây, rồi rất nhanh đã đưa ra quyết định: *"Tiết Huỳnh, đối phương đã bày sẵn đường giúp chúng ta, không đi theo thì tiếc lắm, để lộ chuyện Từ Lạc Dương đã từng cùng ăn cơm với Đỗ Nguyễn Lan ra, còn cả chuyện Tống Diệu cũng đã gặp Đỗ Nguyễn Lan nữa, đồng thời post lên luôn."*

Tiết Huỳnh do dự: *"Nhưng mà chúng ta chọc đạo diễn Đỗ ——"*

"Thích Trường An đang đứng ở đây."

"Được!"

Mười phút sau, nhiệt độ thảo luận lại nâng lên một tầm cao mới.

"—— Hôm nay dưa đúng là ăn không hết! Tổ chương trình Hành động tuyệt mật , Từ Lạc Dương, Tống Diệu, giờ ngay cả đạo diễn Đỗ cũng bị kéo xuống, mấy ông lớn muốn gây chuyện tập thể à!"

"—— Cả người bà đây cảm thấy không khỏe, đùa giỡn người ta thú vị như thế ư? Quách Nguy muốn tăng cát-xê, Đỗ đại đạo diễn ông hết cách, nên tiện tay kéo Lạc Dương của tui tới, hết giá trị lợi dụng thì trực tiếp vứt đi, quả nhiên là đạo diễn lớn, thật sự rất lợi hại!"

"—— Đậu móa, Lạc Dương của tui gần đây rốt cục phải chịu bao nhiêu oan ức vậy! Đau lòng đến nổ tung!"

"—— Không phải fan, tui để ý nhất chính là chuyện, Đỗ Nguyễn Lan vì kích thích Quách Nguy, nên lôi Từ và Tống ra làm thương sứ. Tống vì giành vai diễn này, lại thêm oán hận chất chứa đã lâu, nên dùng ám chiêu, định ép buộc khiến Từ rút khỏi cuộc đua, bản thân mình thì giành được vai diễn. Chỉ là không ngờ, cuối cùng lại thành công dã tràng.

Mà tổ chương trình sắp xếp kiểm tra độ an toàn không đúng hạn, sau khi có chuyện mạnh mẽ ném nồi cho Từ Lạc Dương, còn kết hợp với Tống Diệu hắt nước bẩn. Sau khi Tống Diệu bị lộ, Văn Trí Lăng vội vàng lao ra chó cắn chó. Tôi chỉ muốn nói, Tống Diệu cậu diễn giỏi như vậy, không hổ là người giành được chức ảnh đế! Với cả, tìm hiểu tội mưu sát một chút đi ha!"

Trời còn chưa tối, bản tin mới nhất đã xuất hiện, Tống Diệu bị cảnh sát trực tiếp dẫn đi từ studio. Nghe nói là có người cung cấp chứng cứ tỉ mỉ, nhắm thẳng vào Tống Diệu, hoàn toàn không có khả năng chối tội.

Nhiệt độ thảo luận của chuyện này kéo dài chừng mấy ngày, đề tài vẫn treo mãi trên top hotsearch không xuống được, phóng viên cũng một đường đi theo. Bao gồm cả lúc Tống Diệu nhận phỏng vấn, kiên trì bày tỏ, bản thân mình từ trước đến nay chưa bao giờ muốn tính mạng của Từ Lạc Dương, chỉ muốn khiến cậu bị thương rồi rút khỏi mà thôi. Đoạn video này vừa được post lên, đã bị cư dân mạng chế giễu.

Mà ngày 14 tháng 6 Hành động tuyệt mật kỳ thứ ba đúng giờ chiếu ra, khách mời có sự thay đổi lớn, nhưng rating vẫn bị giảm, khiến giới truyền thông trực tiếp dùng tới cụm từ "vô cùng thê thảm" để hình dung. Hơn nữa mọi người trên mạng đều tẩy chay, nên Hành động tuyệt mật chỉ chiếu hai kỳ rưỡi, không thể không tuyên bố tạm ngừng, tổn thất rất lớn. Đồng thời, khách mời mới không thể cọ được nhiệt độ lên đề tài như dự đoán, ngược lại bị vấy bẩn toàn thân.

Cùng lúc đó, Từ Lạc Dương mấy ngày nay đều làm ổ ở nhà dưỡng thương, được Thích Trường An chăm sóc đến mức vô cùng thoải mái. Lúc nhận được thư mời do Wilson – tổng giám đốc sáng tạo của Stu gửi tới, cậu mong chờ được thử những bộ trang phục của season mới được gửi tới, kết quả phát hiện, nút quần áo lại KHÔNG! GÀI! LẠI! ĐƯỢC!

Nhìn mình trong gương, Từ Lạc Dương cảm thấy đắng lòng —— quả nhiên, cuộc sống sẽ luôn vào lúc bạn

không đề phòng, liền đá cho bạn một cú thật mạnh!

Cậu tỏ vẻ âm u nghiêng đầu hỏi Thích Trường An: *"Trường An, lần trước em update số liệu hình thể cho Stu, là lúc nào vậy?"*

"Nửa tháng trước."

Từ Lạc Dương vẫn duy trì vẻ mặt suy sụp tinh thần: *"Buổi tối em muốn ăn phật nhảy tường."* Thấy Thích Trường An đang cười, cậu che ngực: *"Đây chắc chắn là bữa tối cuối cùng, tim em đau quá man!"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Em cần an ủi QAQ

72. Chương 72: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Hai

Dữu Lê Entertainment.

Từ Lạc Dương ngồi trên ghế trong phòng làm việc, gật đầu liên tục: *"Đúng đúng đúng, anh Trịnh nói rất đúng luôn!"*

Trịnh Đông nhìn vẻ mặt cực kỳ chân thành của Từ Lạc Dương mà bực bội đến đau ngực, anh xoa xoa huyệt thái dương: *"Trước tiên cậu đừng có nói gì hết, để anh bình tĩnh lại đã!"* Bình tĩnh được hai giây, lần thứ tư anh không nhịn được vẫn hỏi câu đó: *"Chỉ mới một tuần không gặp, cậu rốt cuộc là làm sao mà mập lên thế, ngay cả nút mà cũng không gài được?"*

"Chuyện này cực kỳ nghiêm túc, em chân thành đề nghị, thật sự phải đi hỏi Trường An thì mới có được đáp án cuối cùng." Từ Lạc Dương lại dè dặt bổ sung thêm một câu: *"Thật ra chủ yếu là trang phục may đo cao cấp quá nghiêm khắc, em thật sự chỉ mập lên một tí tẹo thế này thôi——"*

Cậu vừa nói, vừa làm động tác ngón tay cái túm lấy ngón tay trỏ, tỏ rõ thật sự chỉ có một chút.

Thấy vẻ mặt Trịnh Đông không tươi tắn lắm, Từ Lạc Dương nhanh chóng che miệng mình, sau đó liền nghe Trịnh Đông nói: *"Nếu như anh thành trung niên hói đầu thật, thì chắc chắn là do bị các cậu chọc tức!"*

Các cậu! Bắt lấy từ then chốt, Từ Lạc Dương vẫn duy trì tư thế che miệng, giọng ồm ồm hỏi: *"Thiểm Thiểm làm sao thế?"*

Ngay lúc này, cửa phòng làm việc bị mở ra từ bên ngoài, tiếng Diệp Thiểm Thiểm vang lên ở cửa: *"Í, Lạc Dương cậu đang gọi anh hả?"*

Đi tới nhìn thấy Từ Lạc Dương che miệng mãi không chịu buông tay ra, Diệp Thiểm Thiểm tỏ vẻ lo lắng: *"Lạc Dương, cậu sao vậy? Răng cửa của cậu bị rụng rồi ư? Tại sao cứ che miệng suốt thế?"*

"…" Không nha, tui không có đâu nha, đừng có nghĩ lung tung.

Trịnh Đông nhìn Diệp Thiểm Thiểm dán hai cái râu mép dấu phẩy trên môi để cải trang, đau lòng sờ sờ mái tóc của mình —— tên phiền lòng số 1 vẫn đang ở đây, tên phiền lòng số 2 lại tới nữa rồi.

Có Diệp Thiểm Thiểm gánh một phần hỏa lực, Từ Lạc Dương nhẹ nhõm hơn nhiều, còn có thời gian đi vào cõi thần tiên nữa. Lúc Trịnh Đông nói ra mấy chữ "Các cậu đi được rồi", hai người chạy đi rất nhanh, giống như di hình hoán ảnh mà ra khỏi phòng làm việc.

Trịnh Đông: *"…"*

Đứng trong thang máy, Từ Lạc Dương không ngừng đếm đến tầng trệt, hỏi Diệp Thiểm Thiểm: *"Lát nữa anh có bận gì không?"*

"Không có chuyện gì cả, hôm nay Cung Việt phải tăng ca, nửa đêm anh mới tới phòng làm việc đón ảnh." Diệp Thiểm Thiểm nháy mắt, đến gần nhỏ giọng hỏi: *"Có phải là hẹn đi ăn không?"*

Từ Lạc Dương gật đầu, cũng nhỏ giọng nói: *"Thông minh!"*

Một tiếng sau, Từ Lạc Dương và Diệp Thiểm Thiểm đến một quán ăn tư nhân, cùng lúc đó, trên điện thoại của Thích Trường An thông báo nhận được một tin nhắn mới.

Anh thả tài liệu trong tay xuống, mở điện thoại, bèn nhìn thấy tin nhắn Từ Lạc Dương gửi tới, đem địa chỉ quán ăn tư nhân và ăn cơm cần khoảng bao nhiêu thời gian viết cực kỳ rõ ràng, ý đồ rất rõ —— mời anh nhất định phải tới đón em.

Đọc đi đọc lại tin nhắn mấy lần, Thích Trường An tựa lưng vào ghế không khỏi bật cười. Anh đứng dậy, cầm một cái áo khoác mỏng ở trong tay, trực tiếp ra khỏi nhà.

Một bên khác, món ăn gọi đã lên đủ, hai người bưng chén rượu nhỏ cụng ly, quyết định phải nghiêm túc giám sát lẫn nhau.

"Tụi mình không thể giống như lần trước, say đến mức chẳng biết trời trăng gì được! Phải uống ít một chút!"

Diệp Thiểm Thiểm cũng nghiêm túc phụ họa: *"Đúng vậy!"*

"Cạn chén!"

"Cạn chén!"

Sau khi để chén rượu xuống, trước tiên uống non nửa chén canh, Diệp Thiểm Thiểm hạnh phúc đến mức híp mắt lại: *"Cực kỳ ngon luôn! Canh nấm thật sự rất tươi!"* Để chén nhỏ xuống, cậu vừa cầm lấy đũa, vừa tán gẫu: *"Nói nè, lúc trước sự kiện về tổ chương trình đó, năng suất của Thích Trường An thật là cao!"*

Từ Lạc Dương suy nghĩ một lát mới hiểu: *"Anh đang nói đến chuyện post video giám sát của vùng xung quanh nhà máy ấy hả?"*

"Đúng vậy, lúc mà anh đi điều tra camera giám sát ấy, thì phát hiện ra bên phía Thích Trường An đã bắt đầu ra tay rồi, nên anh bèn dứt khoát đi ăn dưa thôi. Nhưng mà không có đất cho anh dụng võ, cuộc sống trong nháy mắt mất đi rất nhiều thú vui! Dù sao thì vạch trần bộ mặt thật do kẻ xấu ngụy trang này nọ, rất là thú vị."

Gắp một miếng sườn xào chua ngọt qua, Từ Lạc Dương cười an ủi cậu ta: *"Thiểm Thiểm, lực sát thương của đại chiêu do anh tung ra đã cực kỳ mạnh rồi, nghe nói Văn Trí Lăng đã bị giáng chức, lại vì che giấu chuyện kết hôn, còn vứt bỏ cả con gái, nên nhà bố mẹ vợ của ông ta rất bất mãn với ổng."*

"Văn Trí Lăng? Ổng thật sự rất tồi tệ, lúc ổng tìm vợ trước của ổng để ly hôn, vợ ổng mới vừa sẩy thai, nguyên nhân sẩy thai là do mệt nhọc quá độ. Nhưng dưới tình huống như thế, vợ của ổng cũng không nỡ tiêu tiền để nằm viện mà tự trở về nhà. Lúc anh điều tra, có sắp xếp lại tuyến thời gian, gần như là lúc bà ấy vừa xuất viện về nhà, thì Văn Trí Lăng quay về yêu cầu ly hôn."

Từ Lạc Dương hết sức kinh hãi: *"Đậu móa, không có cặn bã nhất, chỉ có cặn bã hơn!"*

"Đúng vậy, khinh thường tra nam!"

Hai người đạt thành tư tưởng và nhất trí với quan điểm của nhau, nên ăn ý cạn chén rượu.

Uống hết chén, Diệp Thiểm Thiểm chợt nghĩ đến cái gì đó: *"Nhắc tới đại chiêu, vũ khí bí mật lần trước anh tặng cậu hiệu quả thế nào rồi?"*

Đũa nắm trong tay dừng lại, vành tai Từ Lạc Dương không kiềm chế được mà hơi nóng lên: *"Vẫn chưa dùng."* Lần đó dùng tay, chắc cũng không tính… nhỉ!

"Vẫn vô dụng ư?" Diệp Thiểm Thiểm lại phản ứng lại: *"Cũng đúng, mấy ngày trước trên chân cậu có vết thương, vậy vết thương của cậu đã lành hẳn chưa?"*

"Lành rồi, cơ mà rất phiền não! Không biết vì sao Trường An lại tin chắc ăn canh móng giò vết thương trên chân sẽ lành nhanh hơn, mấy ngày nay tui ăn đến mức sắp bị ám ảnh rồi! Nhưng vết thương đúng là lành rất nhanh, chỉ là tạm thời không dám vận động mạnh, sợ vết thương sẽ bị rách."

Lúc nói ra câu cuối cùng, Từ Lạc Dương không cẩn thận bèn tưởng tượng đến hình ảnh 'vận động mạnh', lập tức không biết là vì uống rượu hay là do những nguyên nhân khác, tim tự nhiên đập rất nhanh.

Diệp Thiểm Thiểm đang cấp tốc gắp thức ăn: *"Vậy sau khi cậu dùng thì nhớ kể cho anh nghe hiệu quả nhé."*

"Được!" Từ Lạc Dương sảng khoái trả lời, nhưng bỗng nhiên lại phát hiện ra: *"Đậu má! Nhân lúc tán phét, thức ăn đều sắp bị anh ăn hết rồi! Thiểm Thiểm, hóa ra anh là người như vậy!"*

Đũa Diệp Thiểm Thiểm kẹp một miếng xương sườn, lời nói ý vị sâu xa: *"Anh ăn không bị mập, cậu ăn thì sẽ mập."*

"…" Còn có thể làm bạn tốt được không vậy?

Ăn xong từ trong quán ăn đi ra, Từ Lạc Dương vừa liếc mắt đã nhìn thấy xe của Thích Trường An —— chiếc Aston Martin màu đen đuôi biển số xe là 111, đỗ ở ven đường rất dễ nhìn thấy.

"Trường An tới đón tui rồi," Từ Lạc Dương hỏi Diệp Thiểm Thiểm: *"Lát nữa nếu anh tới đón Cung Việt, là tài xế tới đón hả?"*

"Đúng vậy!" Diệp Thiểm Thiểm gật đầu, nhìn về phía sau Từ Lạc Dương, nhỏ giọng nói: *"Cậu ấy tới đây kìa!"*

Thích Trường An bước rất dài, nên vài bước đã tới, trước tiên xác định Từ Lạc Dương không uống say, cũng đứng rất vững, anh mới nhìn về phía Diệp Thiểm Thiểm, lịch sự chào hỏi: *"Chào anh."*

Diệp Thiểm Thiểm cố gắng bày ra vẻ mặt nghiêm túc: *"Chào cậu!"*

"Cảm ơn răng báo biển anh tặng lần trước, tôi rất thích."

"Thích là được rồi, không cần cảm ơn không cần cảm ơn!" Diệp Thiểm Thiểm khoát khoát tay, nhận ra mặc dù Thích Trường An vẫn đang nói chuyện với mình, nhưng sự chú ý vẫn luôn đặt trên người Từ Lạc Dương, cậu ta vui vẻ cong mắt: *"Vậy tôi đi trước đây, Lạc Dương, lần sau gặp nhé!"*

Ngồi vào ghế phụ, Từ Lạc Dương cài dây an toàn lại: *"Trường An, anh tới bao lâu rồi?"*

"Chưa lâu lắm."

"Tỉ mỉ một chút, là sau khi nhận được tin nhắn của em liền ra khỏi nhà hả?"

"*Ừm,"* Thích Trường An nghiêng người sang, giúp Từ Lạc Dương chỉnh lại dây an toàn: *"Anh rất thích chờ em, mặc dù quá trình dài đằng đẵng, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy em xuất hiện, sẽ cực kỳ hạnh phúc."*

Từ Lạc Dương nghiêng đầu đi, nhìn đèn đường bên ngoài cửa xe lặng lẽ cười.

Ngày mùng 1 tháng 7, Từ Lạc Dương thành công giảm cân, cuối cùng cũng mặc được trang phục mới do Stu gửi tới. Cậu vung cánh tay giơ tay lên, xác định với biên độ động tác này, nút áo cũng không bị đứt, mới thở một hơi.

Trịnh Đông đứng ở bên cạnh đang căn dặn nhiếp ảnh gia lát nữa hình sân bay phải chụp như thế nào, vô ý nhìn thấy Từ Lạc Dương mang theo nhiều hơn mọi khi một cái vali, nên thuận miệng hỏi một câu: *"Cậu rốt cục cũng biết phòng ngừa vạn nhất, nên mang thêm mấy bộ đồ rồi hả?"*

Từ Lạc Dương thả cánh tay đang giơ lên xuống, theo tầm mắt của Trịnh Đông nhìn sang mới kịp phản ứng lại, nên giải thích: *"Bên trong đó không phải là quần áo, mà là chăn."*

"*Chăn?"* Trịnh Đông cảm thấy kỳ lạ: *"Không phải là cậu không kén giường sao? Bắt đầu từ lúc nào mà phải tự mang chăn của mình theo vậy?"*

Từ Lạc Dương hơi xấu hổ, nhảy tới hai bước, hạ thấp giọng giải thích với Trịnh Đông: *"Là chăn của Thích Trường An."*

"*…"* Một hòm cẩu lương thật là lớn!

Đoàn người hừng hực chụp xong ảnh sân bay, Từ Lạc Dương nghiêm túc tạm biệt fan tới sân bay tiễn, rồi mới ngồi máy bay hướng về Paris.

Sau khi đến chỗ cần đến, trước tiên Từ Lạc Dương vào khách sạn do bên ban tổ chức đặt để ở.

Paris đang là buổi tối, tắm xong sấy khô tóc, Từ Lạc Dương trực tiếp ngã xuống trên giường, cậu cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Thích Trường An, không ngờ rất nhanh đã nhận được tin trả lời.

Cậu vươn mình ngồi dậy, tính toán một chút, trong nước chắc là khoảng 5h sáng, tại sao Thích Trường An vẫn chưa ngủ?

Lo lắng liệu có phải là Thích Trường An thân thể không thoải mái hay không, cậu trực tiếp gọi điện qua, giọng nói không tự chủ được lộ ra một chút lo lắng: *"Trường An, sao anh vẫn chưa ngủ? Dạ dày khó chịu ư?"*

Khoảng thời gian này, mỗi ngày Từ Lạc Dương đều tự nhắc Thích Trường An uống thuốc đúng giờ, đồ ăn thì càng phải chọn tới chọn lui, nghiêm ngặt loại bỏ tất cả những đồ ăn sẽ bị dị ứng, không tốt cho dạ dày. Mắt thấy Thích Trường An đã một khoảng thời gian rồi không bị bệnh, sức khỏe cũng dần trở nên tốt hơn. Trong đầu hiện lên dáng vẻ trước đây lúc Thích Trường An bị bệnh, trong lòng cậu bèn co rút lại.

"Ngủ không được, dạ dày không khó chịu." Lần lượt trả lời hết hai câu hỏi, Thích Trường An dừng lại mấy giây, rồi mới nói tiếp: *"Nhưng mà, Náo Náo, hình như anh bị bệnh rồi."*

Từ Lạc Dương bắt đầu căng thẳng: *"Bị bệnh? Có chỗ nào không thoải mái ư? Uống thuốc chưa?"*

Sau đó cậu bèn nghe thấy giọng nói dịu dàng của Thích Trường An cách ngàn dặm xa xôi vang lên trong điện thoại: *"Không có thuốc nào chữa được cả, là bệnh tương tư."*

Lúc kịp phản ứng lại, Từ Lạc Dương đã cúp máy. *"A——"* cậu kéo dài giọng nói, vùi mặt vào trong chăn của Thích Trường An, trái tim bé nhỏ sắp không chịu nổi nữa rồi!

Thích Trường An, anh lại phạm quy!

Ở trên giường lăn hai vòng, Từ Lạc Dương lại mở điện thoại ra, định lướt weibo để dời sự chú ý, nếu không tim thật sự sẽ quá tải đó! Kết quả vừa lướt, liền nhìn thấy weibo Thích Trường An update.

"Thích Trường An: Mất ngủ, anh nhớ em, trời sáng rồi."

Phía dưới cái weibo này, fan còn chưa ngủ ào ào @ Từ Lạc Dương.

"—— @Từ Lạc Dương, áu áu áu! Lạc Dương giờ chắc đã đến Paris rồi! A a a a!"

"—— @Từ Lạc Dương, thức đêm tu tiên, lúc định đi ngủ tiện tay lướt một cái, bị ngọt ngào lại không ngủ được!"

"—— @Từ Lạc Dương, xem xong câu này trong lòng rất chua xót, Thích tiên sinh, không sao đâu, Lạc Dương nhà anh chưa tới hai ngày sẽ quay về thôi!"

Từ Lạc Dương nằm sấp trên giường, xem đi xem lại câu này hơn mười lần, không tự chủ được mà ấn vào dãy số của Thích Trường An. Chỉ mới vang lên một tiếng, bên kia đã có người bắt máy.

Trước khi Thích Trường An nói chuyện, Từ Lạc Dương đã giành mở miệng: *"Trường An, em cũng rất nhớ anh."*

Từ giây đầu tiên xa nhau, đã bắt đầu nhớ anh rồi.

Ở Paris chụp một đống ảnh, lại được mời đến tham quan phòng nghiệp vụ của Stu, còn bị tổng giám đốc sáng tạo Wilson lôi kéo, thử không dưới 50 bộ đồ. Ứng phó xong phỏng vấn của phóng viên, Từ Lạc Dương thật vất vả mới ngồi vào sân khấu biểu diễn thời trang. Nhân lúc còn chưa bắt đầu, cậu lại bắt đầu dành thời gian thả lỏng bản thân.

Lúc này, nhận ra chỗ bên cạnh có người ngồi xuống, Từ Lạc Dương theo bản năng nghiêng đầu liếc mắt nhìn, chỉ mất một giây, toàn thân đã bị điểm huyệt.

Thích Trường An nhìn Từ Lạc Dương, trong mắt toàn là ý cười: *"Chào em, anh tới tìm thuốc giải của anh.*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

[mặt đỏ tim đập dồn dập.jpg]

73. Chương 73: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Ba

Từ lúc Thích Trường An ngồi vào bên cạnh, Từ Lạc Dương đã bắt đầu mất hồn mất vía. Dời tầm mắt lên trên sân khấu chữ T, cậu không nhịn được mà dùng giấy và bút trong tay vội vàng viết xuống một câu đưa tới,

*"Anh thật sự không phải là... yêu quái hả?"*Dưới cùng còn tiện tay vẽ một cái emo.

Thích Trường An nhìn rõ chữ viết trên giấy, hơi nhíu mày, rất nhanh anh đã hiểu sóng não của Từ Lạc Dương, bèn đổi qua một hàng khác viết,

"Ý em là dịch chuyển tức thời hả?"

Từ Lạc Dương khẽ gật đầu mấy lần, ý là, nếu không dịch chuyển tức thời, sao anh đến đây nhanh vậy được!

Thích Trường An mặt mày giãn ra, khớp ngón tay thon dài cầm bút chì, nghiêm túc viết: *"Sau khi cúp điện thoại, anh liền đặt vé máy bay."* Thấy Từ Lạc Dương ngớ ra, anh lại viết thêm vào phía sau mấy chữ: *"Nhớ em lắm, nên không nhịn được muốn tới đây gặp em."*

Vội vàng giơ tay giả nắm thành quyền, che khóe môi lại mới có thể giấu được nụ cười, mắt Từ Lạc Dương đang nhìn trên sân khấu chữ T, nhưng lại vội vàng đưa tay, cướp lấy tờ giấy hai người đang chuyền tay nhau giấu vào trong túi quần. Cậu dựa vào tia sáng tối tăm và quần áo che đậy, dùng ngón út của mình nhẹ câu lấy Thích Trường An, cảm giác vui mừng bí mật trong lòng giống như sắp nổ tung.

Mãi cho đến khi buổi biểu diễn thời trang kết thúc, hai người đều không giao lưu thêm nữa, nhưng ở nơi người bên ngoài không nhìn thấy, lòng bàn tay của từng người đều hơi nóng lên.

Sau khi kết thúc thì chính là lễ chúc mừng, Từ Lạc Dương là người đại diện toàn cầu mới của Stu, đương nhiên phải tự giác đi chào hỏi và chụp ảnh chung. Nếu không khỏi phải chờ đến ngày mai, tin đồn cậu và nhãn hiệu mới bất hòa sẽ nhanh chóng chiếm trang đầu.

Chụp ảnh chung với giám đốc sáng tạo Wilson xong, sau khi từng người đồng thời post lên tài khoản mạng xã hội của bản thân, hai người bèn tìm đề tài để thảo luận.

Nói chuyện được mấy phút, nhạy bén nhận ra sự chú ý của Từ Lạc Dương bắt đầu hơi không tập trung, Wilson cụng ly với cậu: *"Đang nghĩ đến người cậu thích hả?"* Không đợi Từ Lạc Dương trả lời có phải hay không, ánh mắt ông trêu ghẹo: *"Tôi không biết gì cả nhé, tôi không hiểu gì hết, nhưng tôi phải xin lỗi không nói chuyện tiếp được, phải đi chào hỏi mấy tiên sinh ở bên kia rồi."*

Nói xong, ông một ngụm uống hết rượu trong ly, thật sự trực tiếp rời đi.

Góc tây nam của phòng tiệc có đặt một cái sô pha nhung màu đỏ tươi, Thích Trường An đang ngồi ở đó. Từ Lạc Dương chậm rãi đi tới, trong lòng tự nhiên hơi căng thẳng, cậu bưng ly rượu, theo bản năng thả nhẹ bước chân. Nhưng Thích Trường An giống như có cảm ứng, rất nhanh đã quay đầu lại: *"Đến rồi hả?"*

"Đến rồi." Từ Lạc Dương vừa mở miệng, đã không nhịn được mà mỉm cười. Hôm nay toàn thân cậu từ trên xuống dưới đều là đồ của Stu, bên trong là sơ mi và quần dài được cắt may gọn gàng, trong đó, sơ mi trắng phối với một cái khăn quàng cổ xưa, dùng một viên ngọc phỉ thúy mạ vàng để cài lại. Áo khoác dài đến tận cẳng chân, cực kỳ lộng lẫy, hoa văn thêu thủ công ở trên đó dưới ánh đèn vô cùng chói mắt.

Thích Trường An thấy cậu mỉm cười với mình, khóe miệng cũng cong lên, câu tiếp theo liền sử dụng khẩu âm London: *"Hoàng tử điện hạ của anh, muốn uống gì không?"*

Anh phát âm thuần hậu, Từ Lạc Dương nghe vào trong tai, cảm thấy so với rượu càng thêm say lòng người hơn. Nhìn Thích Trường An ngồi trên sô pha màu đỏ tươi, làn da được tôn lên nên càng trắng hơn, cậu hơi hất cằm, mỉm cười trả lời: *"Trà, em muốn uống trà anh rót."* Thật sự hơi ngạo mạn.

"Như em mong muốn."

Tiếp đó, Thích Trường An cầm ấm trà lên, rót vào trong ly hai phần ba nước trà, ngón tay sờ lên thân ly trà một tí, thử nhiệt độ, rồi mới để ly xuống trước mặt Từ Lạc Dương.

Từ Lạc Dương nhìn ly trà được để xuống trước mặt, lẩm bẩm: *"Đây là ly của anh hả, ly đã dùng qua rồi!"*

Thích Trường An khẽ cười thành tiếng: *"Náo Náo, chẳng lẽ em không muốn hôn môi gián tiếp với anh hả?"*

Đậu móa! Thích Trường An, anh còn có thể giỏi hơn nữa không!

Từ Lạc Dương trừng Thích Trường An, rồi lại nhỏ giọng nói: *"Em biết rồi, anh chính là ỷ vào việc em không dám trực tiếp hôn anh ở đây chứ gì!"*

Thật là… ngang ngược!

Thích Trường An vẫn cười, anh thoải mái dựa vào ghế sô pha, chỉnh lại khuy măng sét bằng ru-bi, một đôi mắt thấm đầy ý cười vẫn đặt trên người Từ Lạc Dương: *"Vậy, rốt cục là em có muốn hay không?"*

Âm cuối giống như mang theo cái móc câu, làm tim Từ Lạc Dương run lên một cái.

Vốn muốn kiên trì không khuất phục, từ chối thả thính, nhưng cuối cùng, Từ Lạc Dương vẫn khuất phục dưới sắc đẹp của Thích Trường An, rất không có tiền đồ mà bưng ly trà lên, uống một ngụm. Nhưng mới vừa nuốt nước trà xuống, cậu đã nghe thấy giọng của Thích Trường An.

"Vị trí phải dịch qua bên trái một chút."

"Hả?" Từ Lạc Dương không kịp phản ứng, nhưng vẫn làm theo lời đối phương nói, đổi vị trí xong liền uống thêm một ngụm trà nữa, đối diện với ánh mắt của Thích Trường An lần nữa, cậu mới chợt phản ứng lại: *"Hôn môi gián tiếp… thành công 100%?"*

"Ừm, hoàn toàn trùng khớp, anh vui lắm."

Mắt thấy bản thân mình vẫn không có chút tiến bộ nào, mà thủ đoạn trêu ghẹo của Thích Trường An lại có đột phá to lớn, Từ Lạc Dương ở trong lòng thở dài —— haiz, chênh lệch giữa người với người sao lại lớn như vậy chứ?

Ngồi uống trà với Thích Trường An được một lát, Từ Lạc Dương bèn đứng dậy, buồn rầu nói: *"Trường An, em phải đi thêm một vòng nữa mới được."* Nói xong, cậu lại không yên tâm bắt đầu nói dông dài: *"Em có để ý rồi, về cơ bản tất cả bánh quy anh đều không ăn được, sẽ bị dị ứng. Lúc muốn uống gì đó, nhất định phải dặn người ta không được cho thêm đá, nếu không anh uống vào dạ dày sẽ bị đau. Trong số hoa quả thì có quả anh đào mà anh thích, xem ra mùi vị cũng không tệ. Nếu như trà bị nguội, thì nhớ đổi nóng lại nhé."*

Nói thêm mấy câu nữa, Từ Lạc Dương lại cảm thấy hơi xấu hổ, cậu cảm thấy mình quá dài dòng, nhưng cậu thật sự rất lo cho Thích Trường An, hoàn toàn chẳng an tâm chút nào.

Lúc này, cậu bèn nhìn thấy Thích Trường An bưng ly rượu đứng dậy, nên hơi nghi ngờ: *"Trường An?"*

"Ừm, Náo Náo, anh có chuyện nhất định phải nhắc nhở em."

"Chuyện gì?"

"Đồ quý giá xin hãy mang theo bên mình." Thích Trường An hơi rũ mắt xuống, nhìn Từ Lạc Dương: *"Vậy nên, em có thể mang anh theo bên mình không?"*

"*…"* Kìm nén một lúc, Từ Lạc Dương vẫn nhịn không được mà nói ra lời trong lòng: *"Thích tiên sinh, xin hỏi rốt cục là anh tu luyện skill nói ngọt ở đâu vậy?"*

Thích Trường An nghiêm túc trả lời: *"Đây là thiên phú của chủng tộc đại yêu quái."*

!!!

Anh sẽ không bỏ qua vụ này, đúng không?

Nhưng rất nhanh, Từ Lạc Dương đã phát hiện ra, trong lúc Thích Trường An cùng cậu đi qua sảnh tiệc, anh dẫn cậu đi xuyên qua những dãy đèn đổi màu theo phương hướng đã định sẵn. Ý thức được cái gì đó, Từ Lạc Dương nghiêng đầu hỏi: *"Anh muốn dẫn em đi đâu?"*

"Gặp một người." Thích Trường An dựa vào Từ Lạc Dương gần thêm chút nữa: *"Lát nữa gặp được thì cứ nói chuyện như bình thường, đừng căng thẳng nhé."*

Vừa nói như thế, Từ Lạc Dương lại càng căng thẳng hơn!

Rất nhanh, bước chân của Thích Trường An cũng dần chậm lại, Từ Lạc Dương cũng điều chỉnh tốc độ bước theo, còn quản lý tốt toàn bộ biểu cảm trên khuôn mặt. Nhưng sau khi thật sự nhìn thấy người phải gặp, cậu vẫn bị sốc.

Hóa ra là Mạnh Hoa Chương!

Mặc dù cậu đã ở trong showbiz mấy năm rồi, nhưng vẫn chưa bao giờ gặp được Mạnh Hoa Chương. Một mặt là do mấy năm rồi Mạnh Hoa Chương không ra tác phẩm mới, nghe nói là tình trạng sức khỏe không chống đỡ nổi, là trạng thái nửa ở ẩn. Một nguyên nhân khác là tư cách và trình độ của Từ Lạc Dương vẫn chưa đạt tiêu chuẩn.

"Đạo diễn Mạnh, lâu rồi không gặp."

Nghe thấy giọng nói của Thích Trường An, Từ Lạc Dương cố kìm nén đống cảm xúc suýt thì lộ hết ra ngoài lại, đổi lại nụ cười chân thành nhưng không khiến người ta cảm thấy phản cảm: *"Đạo diễn Mạnh, chào buổi tối, ngưỡng mộ đã lâu, cháu là Từ Lạc Dương."*

Nói xong câu đó, cậu vẫn không nhịn được mà ở trong lòng kêu á á á —— ba ơi, con gặp được thần tượng của ba rồi!

Mạnh Hoa Chương trên người mặc tuxedo màu đen đã gần 70 tuổi, hai hàng tóc mai cũng đã có hoa râm, khuôn mặt ông ôn hòa, tốc độ nói chuyện hơi chậm, giống như một bậc cha chú dễ gần: *"Tôi có xem qua diễn xuất của cậu rồi, rất tốt."*

Tim Từ Lạc Dương nhảy một cái, nhưng cậu vẫn giữ giọng nói và tốc độ nói rất ổn định: *"Cảm ơn đạo diễn Mạnh đã khen ngợi, nhưng mà,"* cậu hơi xấu hổ hỏi: *"Cho cháu hỏi ngài xem bộ phim nào vậy ạ? Diễn xuất trước đây của cháu… rất bình thường, cơ mà về sau cháu vẫn đang không ngừng tiến bộ!"*

Mạnh Hoa Chương bưng ly rượu lên, cười trả lời: *"Tôi xem Lối rẽ , cậu đóng vai Tần Triều ở trong đó."*

Từ Lạc Dương nhanh chóng phản ứng lại, Mạnh Hoa Chương là ban giám khảo của liên hoan phim Flanders, mà lúc trước, đạo diễn Trương cũng đã đem Lối rẽ tới liên hoan phim rồi.

Lúc này, Thích Trường An vẫn luôn im lặng mở miệng nói: *"Lạc Dương, lần này là đạo diễn Mạnh nhờ anh giới thiệu gặp mặt."*

"Trường An nói đúng đó," Mạnh Hoa Chương không dừng lại, mà trực tiếp ném câu nói tiếp theo ra: *"Trên tay tôi có một kịch bản, muốn mời cậu xem một chút."*

Kịch… kịch bản?!

Trong lòng càng kích động, Từ Lạc Dương cư xử càng bình tĩnh, cậu đối đáp rất khéo léo, cũng coi như là cực kỳ giữ được bình tĩnh rồi. Ánh mắt Mạnh Hoa Chương lộ ra một chút vừa lòng, nụ cười của ông càng thêm sâu hơn một chút: *"Ngày kia tôi sẽ cử trợ lý của mình đưa kịch bản tới, nếu như có thể cho tôi câu trả lời chắc chắn trong vòng ba ngày sau khi nhận được kịch bản, tôi sẽ cực kỳ hài lòng."* Nói xong, ông cụng ly với Từ Lạc Dương: *"Mong đợi vào câu trả lời của cậu."*

Từ phòng tiệc đi ra, người Từ Lạc Dương vẫn còn lâng lâng. Cậu ngồi trên xe, không nhịn được mà kéo ống tay áo của Thích Trường An: *"Trường An, anh hôn em một cái đi, xem xem có phải em đang nằm mơ không!"*

Thích Trường An dựa sát vào, theo lời cậu mà hôn lên, còn không nặng không nhẹ cắn một cái lên môi cậu: *"Có cảm giác không?"*

"Rất có cảm giác." Từ Lạc Dương bình tĩnh ngồi yên được chừng mười giây, rồi bỗng nhiên reo hò: *"Hạnh phúc đến mức muốn nhảy ra khỏi dải ngân hà!"*

Thích Trường An lúc này mới khởi động ô tô, cười nói: *"Đừng nhảy xa quá, cân nhắc đến thái dương hệ thôi được không? Phạm vi hơi nhỏ một chút, thì anh mới dễ dàng tìm được em."*

"Được được được!" Từ Lạc Dương gật đầu liên tục, rồi lại cười khúc khích: *"Em cứ luôn cảm thấy mình đang nằm mơ! Mặc dù trước đây em cũng từng mơ mộng hão huyền như thế này rồi!"*

Chờ ô tô hòa vào dòng xe cộ, Từ Lạc Dương lắc lắc đầu, hỏi Thích Trường An: *"Anh nói xem giờ em có cần báo tin này cho anh Trịnh biết không?"* Hoạt động trước đó Trịnh Đông đều nửa bước không rời mà đi theo cậu, nhưng trước khi bắt đầu buổi biểu diễn thời trang, Trịnh Đông vì có việc riêng nên mới phải rời đi trước.

Thích Trường An giơ tay xoa xoa tóc cậu: *"Có thể nói, Mạnh Hoa Chương thật sự có ý định hợp tác."*

Thế là Từ Lạc Dương gọi một cú điện thoại qua: *"Anh Trịnh, em có một tin tốt muốn báo cho anh biết."*

Trịnh Đông bên kia hình như đang lật tài liệu, thuận miệng hỏi: *"Tin tốt gì? Cậu gầy đi rồi hả?"*

"Không phải, là hôm nay ở lễ chúc mừng của Stu, em gặp được Mạnh Hoa Chương, ông ấy nói ông ấy có một kịch bản muốn em xem thử."

Im lặng vài giây, điện thoại bỗng nhiên bị cúp máy, đang lúc Từ Lạc Dương không hiểu lắm, định gọi lại thì nhìn thấy Trịnh Đông gọi tới: *"Ban nãy có lẽ điện thoại của anh có vấn đề, cậu lặp lại lần nữa xem, ai nói có kịch bản muốn cho cậu?"*

"Mạnh Hoa Chương."

"…."

Từ Lạc Dương cười nói: *"Anh Trịnh, anh đừng cúp máy, bình tĩnh nào!"*

"…" Tố chất tâm lý của Trịnh Đông cực kỳ tốt, rất nhanh đã tiếp nhận, nhưng vẫn muốn xác minh lần nữa: *"Không phải nói đùa chứ?"* Anh bị chiêu trò của Đỗ Nguyễn Lan làm cho ám ảnh rồi.

"Ừm, không phải, ông ấy nói ông ấy xem Lối rẽ do em diễn, sau đó thông qua Trường An để tìm em."

Trả lời xong, Từ Lạc Dương bèn nghe thấy Trịnh Đông nói: *"Nếu như cậu thật sự có thể nhận được phim của Mạnh Hoa Chương, kéo cả chuyện Đỗ Nguyễn Lan lên nữa, thì cơ bản có thể xem như là vả mặt thịnh điển hằng năm rồi! Lạc Dương, mong cậu cố gắng!"*

"Nhất định phải cố gắng!"

Cúp điện thoại, Từ Lạc Dương vô ý nhận ra: *"Trường An, tụi mình định đi đâu?"* Đường bọn họ đi rõ ràng không phải là về khách sạn.

"Tối nay, tụi mình đổi chỗ khác để ở."

Xe chạy một mạch ra khỏi nội thành, hơn ba tiếng sau, Từ Lạc Dương hạ cửa kính xe, thì nhìn thấy Thích Trường An hóa ra lại lái xe vào trong rừng rậm!

Cậu nhìn về phía Thích Trường An, hai mắt phát sáng: *"Tụi mình đang chuẩn bị cắm trại hả?"*

"Không phải, nhưng em chắc chắn sẽ rất thích."

Cuối cùng xe dừng lại ở bên cạnh một thân cây đại thụ, Từ Lạc Dương xuống xe theo Thích Trường An, bèn phát hiện ra phía trước phía sau đều là rừng cây không thấy được điểm cuối. Mặt trời đã xuống núi, giữa núi rừng có sương mù bao phủ, tiếng chim hót và tiếng gió thổi đều cực kỳ rõ ràng. Mà dưới chân, là một tầng lá rụng dày đặc, đạp lên cực kỳ xốp.

Từ Lạc Dương vô cùng mong đợi, hỏi không ngớt lời: *"Trường An, tụi mình tới đây là định chơi cái gì? Nướng BBQ? Khám phá rừng rậm ban đêm?"*

Thích Trường An hôn lên khóe miệng cậu, giọng rất nhẹ: *"Náo Náo, ngẩng đầu lên."*

Không hề chuẩn bị gì, lúc ngẩng đầu lên, một cái nhà cây xuất hiện trong tầm mắt của Từ Lạc Dương. Tổng thể nhà cây gần giống như hình tròn, do thân cây to khỏe vây xung quanh tạo thành, lơ lửng giữa trời, giống như căn nhà nhỏ tinh xảo được miêu tả trong truyện cổ tích.

"Náo Náo, không phải trước kia em từng nói, rất muốn nằm trong nhà cây ngắm sao ư?"

Từ Lạc Dương nghiêng đầu nhìn Thích Trường An, cổ họng hơi khô, một hồi lâu sau cậu mới lên tiếng: *"Anh bèn nhớ kỹ sao?"*

"Ừm, nhớ kỹ."

Trong lòng Từ Lạc Dương, có một thứ cảm xúc giống như cây cỏ chậm rãi mọc lan ra —— có một người, sẽ nhớ kỹ tất cả những nguyện vọng nhỏ bạn vô ý nói ra, còn dùng hết khả năng giúp bạn thực hiện.

Chớp chớp đôi mắt hơi xót, Từ Lạc Dương đưa tay mình qua: *"Vậy, giờ có thể dẫn em lên không, yêu quái tiên sinh không có gì là không làm được?"*

Hai người dọc theo thang gỗ thô sơ dựng trên một thân cây ở bên cạnh, cẩn thận leo lên ngọn cây, tiếp đó giẫm lên cầu treo nối liền hai cái cây. Mới bước được một bước, cầu treo đã lắc lư, Từ Lạc Dương sợ đến mức lập tức nắm lấy tay Thích Trường An.

Nhưng đi được vài bước đã thành thói quen, Từ Lạc Dương tăng nhanh bước chân, sau khi đi qua cầu treo, thì đứng ở cửa của nhà cây. Cậu nhìn ổ khóa treo trên cửa gỗ, nhảy nhót nói: *"Đêm nay tụi mình ở đây thật ư? Chỉ có hai tụi mình?"*

"Ừm, ở đây thật, chỉ có hai tụi mình."

Đẩy cửa gỗ ra, Thích Trường An giơ tay bật đèn sưởi màu cam. Theo sau đó, Từ Lạc Dương liền nhìn thấy bên trong nhà cây, giường, bàn, dụng cụ gia dụng, tất cả đều làm từ gỗ. Giữa khung cửa sổ bằng gỗ có khảm kính, có thể nhìn thấy bóng đêm mênh mông và biển cây vô tận ở bên ngoài.

Giây phút này, Từ Lạc Dương cảm thấy, thế giới rất lớn, giống như biển rừng mù mịt xa xôi. Nhưng thế giới cũng rất nhỏ, chỉ còn lại hai người là cậu và Thích Trường An.

Sau khi ăn xong bữa tối đơn giản, Thích Trường An ấn xuống nút ở trên tường, sau một tràng 'két két' rất nhỏ, nóc nhà bằng gỗ xuất hiện biến hóa —— mấy tấm gỗ chầm chậm dời sang hai bên, để lộ mặt kính trong suốt. Chưa đầy một phút, tiếng 'két két' biến mất, một nửa nóc nhà đã trở nên trong suốt.

Lúc này, người trong nhà cây ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cành lá rậm rạp, và bầu trời sao xuất hiện sau cành lá.

Lôi kéo Thích Trường An cùng nằm trên tấm thảm đan bằng tay, Từ Lạc Dương dùng ngón tay nhẹ nhàng chọt chọt lên mu bàn tay Thích Trường An, một lúc sau, liền bị anh trở tay nắm chặt lại. Dừng lại một chút, cậu lại dùng đầu ngón tay của mình vẽ lên lòng bàn tay Thích Trường An, rất không an phận.

"Trường An, em thật sự rất hạnh phúc!"

"Ừm." Thích Trường An cảm nhận được sự ngứa ngáy truyền tới từ trong lòng bàn tay, ánh mắt anh dịu dàng giống như sương mù bên trong rừng rậm.

Hai người nằm trên thảm trải sàn trong nhà cây, vừa ngắm bầu trời sao, vừa lan man nói chuyện trên trời dưới đất. Từ chuyện phim ảnh nói tới chòm sao ở trên trời, từ những chuyện thần thoại xưa về những vì sao cho tới những chuyện lúc còn đi học.

Nghe tiếng gió thổi truyền tới từ bên ngoài, cùng với tiếng lá cây bị gió thổi lay động, Từ Lạc Dương nghiêng đầu qua, nhìn gò má Thích Trường An, tim cậu đập càng nhanh hơn.

"Trường An."

"Hửm?" Thích Trường An cũng nghiêng đầu nhìn cậu,

Từ Lạc Dương phát hiện, lúc mê luyến một người, mỗi lần hít thở, mỗi tiếng trả lời, mỗi nụ cười, mỗi chi

tiết nhỏ như vậy của đối phương, cũng có thể nghiền ngẫm đi nghiền ngẫm lại thật lâu, tiếp đó hóa thành cành dây leo mềm mại, quấn cậu thật chặt.

Cậu đem lời nói ra hết: *"Trường An, vết thương trên cẳng chân em lành rồi."*

"Anh biết," ánh mắt Thích Trường An nhuộm một chút lo lắng: *"Là vết thương đang kết vảy, nên rất ngứa hả?"*

Không phải là vết thương ngứa, không đúng, mặc dù vết thương cũng ngứa, nhưng tim em càng ngứa hơn, là cái loại ngứa mà không có cách nào để giảm bớt ấy.

Từ Lạc Dương liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, hai mắt nhìn thẳng Thích Trường An, nhẹ giọng nói: *"Đã... thiên thời địa lợi nhân hòa như này rồi, chúng ta có nên cùng nhau nghiên cứu chuyện... song tu không?"*

74. Chương 74: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Tư

Ngoài cửa sổ bóng đêm yên tĩnh, giữa đất trời, dường như chỉ có hai người họ mà thôi, Bầu không khí quá sức mềm dịu, lồng ngực Từ Lạc Dương nóng lên, cậu giơ tay túm lấy cổ áo Thích Trường An. nghiêng người tới, liếm lên đôi môi nhợt nhạt của đối phương, hô hấp dồn dập hơn trước đó không ít, cậu nói giống như nỉ non: *"Trường An, có muốn cùng nhau không?"*

Tay Thích Trường An siết nhẹ lấy eo cậu, nhiệt độ trên bàn tay xuyên thấu qua lớp vải, được Từ Lạc Dương cảm nhận rất rõ ràng. Cậu nằm nhoài lên lồng ngực Thích Trường An, ngước đầu nhìn anh, ánh mắt ướt át: *"Ngày mai em không có kế hoạch gì cả, ngày kia mới bắt đầu xem kịch bản."*

Vốn sau khi xem xong buổi biểu diễn thời trang của Stu, cậu phải về nước, lịch trình không ngăn được thay đổi bất ngờ, giờ phải đợi kịch bản của Mạnh Hoa Chương, nên sẽ nán lại mấy ngày. Cứ như thế, lịch trình đã sắp xếp chặt chẽ tạm thời trở nên thư thả.

Từ Lạc Dương đã bày tỏ rất rõ ràng, trong lòng cậu cũng hiểu được, không chỉ có bản thân cậu muốn, mà Thích Trường An cũng rất muốn. Hai người mỗi đêm đều ngủ chung trên một cái giường, sáng sớm lúc thức dậy, phản ứng sinh lý của từng người đều không thể gạt được đối phương.

Hơn nữa lúc trước đã từng dùng tay làm một lần, nếu như không phải Từ Lạc Dương bỗng nhiên bị thương, chuyện này đã sớm nước chảy thành sông rồi.

Tay Thích Trường An vén áo Từ Lạc Dương lên, chẳng chút ngăn trở mà vuốt ve xương sống của cậu, ánh mắt từ từ trở nên sâu sắc: *"Vậy Náo Náo phải đồng ý với anh, lúc song tu không được khóc nhé."*

Khóc? Làm sao có khả năng! Từ Lạc Dương lập tức xù lông, lời lẽ chính nghĩa nói: *"Thích tiên sinh, em*

phải cực kỳ nghiêm túc sửa lại quan điểm sai lầm này của anh!" Nói xong, cậu lại để lộ chút kiềm nén, thấp thỏm hỏi Thích Trường An: *"Sẽ khóc thật ư? Chắc là sẽ không đau lắm đâu nhỉ? Nếu như khóc thật, thì sẽ rất mất mặt đó!"*

Thích Trường An cắn lỗ tai cậu, thấp giọng trả lời: *"Là thoải mái đến khóc."*

Vành tai Từ Lạc Dương lập tức đỏ lên —— bị làm khóc gì gì đó, chắc chắn là giả dối! Nhưng nếu như là thật…

Cậu lại nghĩ tới một điểm mấu chốt: *"Vũ khí bí mật anh có mang theo không?"*

Thích Trường An gật đầu: *"Vẫn luôn mang theo."*

Nghe thấy câu trả lời này, Từ Lạc Dương nằm nhoài trên ngực Thích Trường An bật cười, cười xong lại hôn lên môi Thích Trường An: *"Em biết ngay anh có chuẩn bị rồi mới đến mà!"*

"Ừm, thời thời khắc khắc đều chuẩn bị."

Không ngờ hóa ra anh lại là Trường An như vậy! Từ Lạc Dương trước tiên ngồi dậy, ho nhẹ mấy tiếng: *"Thích tiên sinh, ở đây tắm được không? Em muốn đi tắm trước."* Cậu nhìn chằm chằm ly nước đặt trên bàn gỗ, chứ không nhìn Thích Trường An, lại còn nhấn mạnh: *"Em tuyệt đối sẽ không tắm chung với anh!"*

Thích Trường An bật cười: *"Vậy anh tắm chung với em là được rồi."*

"…" Cái này khác nhau ở chỗ nào?

Ở một bên nhà cây, có dùng một tấm gỗ ngăn cách ra thành một căn phòng nhỏ để làm phòng vệ sinh và phòng tắm có vòi hoa sen. Không gian bên trong cực kỳ chật, vừa vặn đủ cho một người hoạt động, hai người đàn ông trưởng thành cùng đứng ở trong đó, cũng chỉ có thể dán chặt lấy nhau.

Một lần tắm liền tắm ra hoa lửa, Từ Lạc Dương quấn đồ ngủ màu đen thêu hoa văn màu bạc chạy ra trước, liên tục thở hổn hển mấy hơi, còn vân vê đôi tai vẫn luôn phát nhiệt, có chút đứng ngồi không yên.

Cậu nhìn bóng cây chập chờn ngoài cửa sổ đờ người, nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân, theo bản năng mở miệng nói: *"Trường An, tụi mình ở đây, có tính là dã hợp không?"*

Vừa dứt lời, cậu đã bị một đôi tay ôm lấy từ phía sau, cơ thể của đối phương dính sát vào, còn mang theo hơi nước nóng ướt. Áo ngủ của Từ Lạc Dương vốn buộc rất lỏng, Thích Trường An trực tiếp dùng tay tiến vào, từng tấc từng tấc vuốt ve cái eo mẫn cảm của cậu, còn nghiêm túc trả lời câu hỏi: *"Tính."*

Trí tưởng tượng của Từ Lạc Dương rất phong phú: *"Vậy nói ra, tụi mình không chỉ là dã hợp, mà còn là cây chấn nữa!"* Nói xong, chính cậu lại bị bản thân chọc bật cười.

Nhưng mà đang cười, Từ Lạc Dương cũng cảm giác được chìa khóa đặt ở sau lưng mình đang càng ngày càng cứng lên, cho dù cách một lớp áo ngủ, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được sự sung huyết nóng bỏng. Cậu lập tức không dám di chuyển, nhớ lại cậu bé của Thích Trường An, lại hơi sợ: *"Trường An, tụi mình ——"*

"Hả?" Lúc phát ra âm thanh đầy giọng mũi này, Thích Trường An đầy tính xâm lược mà đỉnh về phía trước, sau đó cũng không lui về, mà dùng chìa khóa chầm chậm cọ cọ Từ Lạc Dương.

Vai cũng bị Thích Trường An tỉ mỉ mút hôn, kích thích đến mức run rẩy, thế là lời Từ Lạc Dương sắp nói ra khỏi miệng, lập tức biến thành tiếng hít thở run rẩy.

"Trường An…"

"Anh đây." Giọng Thích Trường An khàn khàn, giống như đang kiềm chế cái gì đó, còn mang theo một chút ý tứ nguy hiểm. Ngón tay anh cầm lấy thắt lưng của Từ Lạc Dương, nhẹ nhàng kéo một cái, thắt lưng liền rơi lên tấm thảm. Anh lại không nhanh không chậm tiếp tục cọ, hỏi Từ Lạc Dương: *"Lạnh không?"*

"Không lạnh, nóng lắm." Giọng Từ Lạc Dương hiện ra một chút giọng mũi, cậu cố gắng quay đầu lại nhìn Thích Trường An: *"Anh cũng nóng quá."*

"Đúng, anh cũng nóng lắm." Thích Trường An hôn lên tóc cậu, tiến đến bên tai cậu nói: *"Muốn ở trên giường, hay là trên thảm?"*

Lá gan Từ Lạc Dương rất lớn, trực tiếp trả lời: *"Muốn ở trên người anh."*

Thích Trường An mỉm cười: *"Náo Náo, tư thế này liệu độ khó có lớn quá không? Lần sau rồi tụi mình thử được không?"*

Hừ một tiếng xem như là trả lời, Từ Lạc Dương xoay người, phần bụng dưới và hai chân bắp thịt cân xứng, không hề che chắn đập vào mắt Thích Trường An.

***

Sau khi kết thúc tắm rửa sạch sẽ lại một lần nữa, hai người nằm lại trên giường, giọng Từ Lạc Dương khàn luôn rồi, đuôi mắt còn hơi đỏ, tự nhiên mang theo một chút ghẹo người. Cậu nằm nhoài trong ngực Thích Trường An, ngắm nghía ngón tay của đối phương, rồi bỗng mở miệng: *"Trường An."*

"Hả?"

"Không có gì, chỉ là muốn gọi tên anh vậy thôi." Tên của người yêu em.

Ngoài cửa sổ tiếng gió thổi lại nổi lên, cậu ngẩng đầu nhìn qua, kết quả lập tức liền nhớ lại cảnh tượng ban nãy mình bị Thích Trường An đặt trên bệ cửa sổ làm đến mức đứng không vững. Lỗ nhỏ ở phía sau theo phản xạ hơi co lại, cảm giác ê ẩm vẫn còn rất rõ ràng, Từ Lạc Dương không dám nhìn nữa, vội vàng thu hồi tầm mắt lại.

Ngáp một cái, mí mắt của cậu trở nên nặng trĩu, câu lấy ngón tay Thích Trường An, cậu chậm rì rì nói chuyện: *"Trường An, em buồn ngủ."*

"Ngủ đi, ngày mai anh gọi em, ngủ ngon, Náo Náo của anh."

Từ Lạc Dương mơ mơ màng màng, mãi đến tận sáng hôm sau mới lĩnh hội được thâm ý của câu 'sáng mai anh gọi em'.

Ý thức vừa mới quay về, liền cảm nhận được lỗ nhỏ phía sau vừa ướt vừa dính, có ngón tay đang nhẹ nhàng xoa xoa. Hô hấp của Từ Lạc Dương dừng lại, ký ức tối hôm qua bật ra, khiến cậu ngay lập tức ý thức được đang xảy ra chuyện gì. Nhưng cảm giác của lần đầu tiên vô cùng tốt đẹp, cuối cùng còn bị Thích Trường An đẩy vào một chút, vậy nên cậu không ghét bỏ cũng không sợ hãi chuyện này, ngược lại, còn hơi ăn được một lần thành quen.

Lúc này, Thích Trường An từ phía sau hôn lên gáy cậu: *"Náo Náo dậy rồi hả?"*

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, Từ Lạc Dương cảm thấy giọng nói của Thích Trường An lúc này có vẻ trêu người cực độ.

Phân vân về việc lựa chọn giữa giả bộ ngủ và đối mặt với hiện thực, Từ Lạc Dương trả lời: *"Dậy rồi."* Thấy động tác của Thích Trường An vẫn không dừng lại, cậu hít một hơi: *"Anh muốn làm gì?"* Âm cuối cũng bắt đầu run rẩy.

"Làm em." Âm cuối vừa biến mất, Từ Lạc Dương bèn cảm giác được chìa khóa trực tiếp cắm vào ổ khóa, sức lực rất lớn, trực tiếp đỉnh tới nơi sâu nhất.

Hơn một tiếng sau, Từ Lạc Dương mới rời giường, cậu quấn áo ngủ đi mở cửa sổ, định tản đi mùi vị nồng nặc ở trong phòng. Cảnh sắc rừng rậm sáng sớm cực kỳ đẹp, tiếng chim hót vờn quanh bốn phía, trong gió cũng mang theo mùi cây cối, khiến lòng người vui vẻ thoải mái.

Ngâm nga đi vào phòng tắm, Từ Lạc Dương vừa mới cởi áo ngủ, mở vòi nước, liền nhìn thấy Thích Trường An cũng đi vào. Cậu giơ tay đẩy: *"Đi ra nhanh đi ra nhanh, trong này chật như thế, giờ là mùa hè cũng không cần ôm nhau để sưởi ấm!"*

Sau lưng Thích Trường An tựa lên vách tường, anh trực tiếp cầm lấy bàn tay đang đẩy mình của Từ Lạc

Dương, để lên bên miệng cắn một cái: *"Náo Náo, em đối xử với anh như vậy, anh sẽ đau lòng lắm."*

Nghe anh nói như vậy, Từ Lạc Dương lại do dự: *"Thật hả?"* Cậu vẫn luôn để ý đến tâm trạng của Thích Trường An, sau khi biết chuyện hồi bé của Thích Trường An, cậu bèn cảm thấy, cho dù thể hiện kiên cường và không để ý bao nhiêu đi chăng nữa, thì thật ra trong lòng Thích Trường An cũng rất yếu đuối.

Đặc biệt cậu rõ ràng cảm nhận được, Thích Trường An chẳng có chút đề phòng nào đối với cậu.

Vậy nên càng như vậy, cậu lại càng dễ làm tổn thương anh.

Thích Trường An nhìn ra sự lo lắng trong mắt cậu, lại hôn lên mu bàn tay cậu: *"Ừm, giả đó."*

"..."

Cuối cùng, hai người vẫn dán sát vào nhau chen chen chúc chúc mà tắm xong, Từ Lạc Dương ngồi trên ghế đẩu làm bằng gốc cây đặt bên cửa sổ, vừa hưởng thụ dịch vụ lau tóc của Thích Trường An, vừa ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

"Trường An, lúc nào tụi mình sẽ rời đi?"

"Chiều nay hoặc sáng mai, sao cũng được."

Từ Lạc Dương vạch ngón tay tính toán: *"Lái xe phải mất bốn tiếng, nếu như sáng sớm mai rời đi, thì buổi trưa mới có thể tới khách sạn."* Đối mặt với thực tế tàn nhẫn, cậu thở dài: *"Xem ra chỉ có thể rời đi vào buổi chiều."*

Vuốt vuốt tóc, xác định sắp khô, Thích Trường An mới vắt khăn mặt lên ghế dựa bên cạnh, hỏi Từ Lạc Dương: *"Thích nơi này lắm hả?"*

"Ừm, thích lắm!" Từ Lạc Dương ngẩng đầu nhìn Thích Trường An: *"Hoàn toàn tách biệt với thế gian, cảm giác chỉ có hai người là anh và em thật sự rất tốt. Với lại trong rất nhiều câu chuyện xưa, nhân vật lợi hại đều ẩn cư ở trong rừng rậm!"*

"Vậy sau này muốn đến, tụi mình lại đến."

"Được!" Từ Lạc Dương vui vẻ, lại hỏi: *"Trường An, anh mua lại chỗ này rồi hả?"*

*"Ừm, dùng tên của em mua, ngày thường sẽ có chuyên gia tới đây bảo vệ."*Bưng ly, đút nước tới bên miệng Từ Lạc Dương, Thích Trường An nói tiếp: *"Lát nữa tụi mình đi xuống, giải quyết bữa trưa."*

Sau khi từ trên cây xuống, Từ Lạc Dương liền nhìn thấy Thích Trường An từ trong cốp xe lấy ra một cái nỏ thép, dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng sắc bén chỉ kim loại mới có. Cậu lập tức hăng hái: *"Trường An, tụi mình sắp đi săn thú hả?"*

"Ừm," thấy hai mắt Từ Lạc Dương dính vào trên nỏ, Thích Trường An hỏi cậu: *"Có muốn thử không?"*

"Chắc chắn muốn rồi!"

Từ Lạc Dương cầm nỏ thép ở trong tay, rất nặng, nhưng bình thường cậu rèn luyện không ít, vậy nên trong khoảng thời gian ngắn vẫn có thể cầm được. Thích Trường An đứng phía sau cậu, tư thế giống như ôm cậu vào trong ngực, giơ tay giúp cậu điều chỉnh độ cao của cánh tay.

"Đúng, chính là như vậy, nhắm vào mục tiêu của em…"

Cảm giác hơi thở của Thích Trường An lúc nói chuyện đều thổi hết vào tai mình, mềm mềm ngứa ngứa, Từ Lạc Dương không chịu đựng được nửa điểm trêu ghẹo: *"Trường An, anh cách xa em một chút, quá gần sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của em."*

Thích Trường An không trêu cậu nữa, hết sức phối hợp lùi về phía sau nửa bước.

Nhưng cho dù không có sự ảnh hưởng của Thích Trường An, mũi tên thứ nhất của Từ Lạc Dương cũng không chính xác, cậu nhắm vào chính giữa thân cây, kết quả mũi tên lại chỉ sượt qua bên ngoài vỏ cây, những mảnh vụn rơi ra từ đầu mũi tên có thể thấy được rõ ràng dưới ánh mặt trời.

Bước nhanh tới, Từ Lạc Dương phát hiện trên thân cây chỉ để lại một dấu vết nhàn nhạt, vô cùng thất bại.

Thế là tiếp đó, lúc Thích Trường An cầm nỏ thép đi ở phía trước, Từ Lạc Dương đi theo phía sau tỉ mỉ quan sát chăm chỉ học tập, có điều rất nhanh, cũng chỉ còn lại quan sát, hoàn toàn không có lòng dạ nào để học tập nữa ——

Đậu móa, dáng vẻ bạn trai tui cầm nỏ thép nhắm vào con mồi, thật sự ngầu đến nổ tung!

Buổi trưa ăn gà rừng nướng, không tìm được que nướng thích hợp, Thích Trường An dùng mũi tên của nỏ thép, nghiêm túc quét đồ gia vị.

Từ Lạc Dương ngồi xổm ở bên cạnh đợi, bởi vì không cần cậu tham gia, nên nhàn rỗi đến phát hoảng, thế là cậu đi tìm mấy cái lông gà rừng thật đẹp, dùng nhánh cỏ dại tết thành một bó, đưa tới trước mặt Thích Trường An: *"Thích tiên sinh, hoa này tặng cho anh!"*

Thích Trường An cười nhìn cậu: *"Hoa lông gà? Giống mới hả?"*

"Đúng vậy, giống mới hôm nay vừa phát hiện ra!"

"Ừm, cảm ơn Náo Náo." Giơ tay nhận lấy hoa lông gà tạo hình rất độc đáo, Thích Trường An lại quơ quơ gà nướng trong tay: *"Nhanh đi rửa tay, sắp ăn được rồi."*

Nhưng đợi gà nướng chia tới tay, Từ Lạc Dương bèn phát hiện ra một vấn đề: *"Vì sao không rắc ớt bột? Không có ớt, thật sự sẽ giảm rất nhiều lạc thú đó!"*

Đối diện với ánh mắt của Thích Trường An, Từ Lạc Dương mới từ từ nhớ ra —— hình như nơi nào đó của mình mới sử dụng quá độ nhỉ?

Cực kỳ khó chịu!

Giữa trưa hôm sau, Từ Lạc Dương ở trong quán cà phê của khách sạn gặp được trợ lý của Mạnh Hoa Chương. Sau khi nhận được kịch bản, Từ Lạc Dương bước nhanh trở về phòng khách sạn: *"Trường An, em biết vì sao Mạnh Hoa Chương lại nghĩ đến em rồi!"*

Thích Trường An đang xem bảng báo cáo tài vụ, trên mũi đỡ một cái kính mắt thường đề phòng tia bức xạ. Từ Lạc Dương đứng ở cửa, nhìn người ngồi trên ghế, bỗng nhiên vốn từ rất nghèo nàn, nên ngập ngừng nói: *"Sao anh lại đeo kính?"*

"Không quen hả? Anh cũng có chút không quen." Nói xong, Thích Trường An giơ tay định lấy kính xuống.

"Đừng lấy!" Cảm thấy phản ứng của mình hình như hơi kịch liệt, Từ Lạc Dương hơi lúng túng quay đầu đi chỗ khác, rồi rất nhanh lại nhìn chằm chằm Thích Trường An: *"Rất đẹp, đừng lấy xuống."*

Tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Từ Lạc Dương, Thích Trường An nhận ra sau khi mình đeo kính, hình như đạt được hiệu quả đặc biệt nào đó. Anh trượt ghế ra sau một chút, giang hai tay ra với Từ Lạc Dương.

Từ Lạc Dương tự giác đi tới, ngồi xuống trên đùi Thích Trường An, giải thích: *"Loại kính gọng vàng này, sau khi anh đeo lên, đặc biệt có loại cảm giác vừa nhã nhặn vừa bại hoại,"* cậu cố gắng nghĩ ra từ để hình dung: *"Rất đẹp, rất yêu nghiệt, cực kỳ câu nhân."*

Nói xong, cậu lại nhấn mạnh: *"Không được đeo kính mắt như vậy ở trước mặt người khác!"*

"Được, không đeo." Thích Trường An nhận lời, tay anh tự nhiên mà xoa xoa lên eo Từ Lạc Dương mấy cái, tiếp đó thấp giọng nói bên tai đối phương: *"Vậy tối nay, có muốn anh đeo cặp kính này làm em không?"*

!!

Từ Lạc Dương tưởng tượng ra hình ảnh, cái eo vẫn hơi mỏi nhừ cũng sắp mềm nhũn, cậu cắn vào trong cổ áo Thích Trường An, cuối cùng vẫn ậm ờ trả lời: *"Muốn!"*

Biết dừng lại đúng lúc, Thích Trường An ôm người lại, hỏi: *"Ban nãy không phải em nói em biết vì sao Mạnh Hoa Chương sẽ đưa kịch bản cho em hả?"*

"Đúng vậy! Ban nãy em có nhìn qua giới thiệu tóm tắt nhân vật, vai chính trong bộ phim là một nhà vật lí người Hoa, từ nhỏ đã sống cùng ba mẹ ở Luân Đôn, vậy nên yêu cầu diễn viên phải là người hoa, còn phải là người có thuần khẩu âm Luân Đôn, như vậy mới không có cảm giác không phù hợp."

"Em thích nhân vật này không?"

"Xem xong giới thiệu tóm tắt nhân vật, em rất là thích. Đại khái là vai chính này, vào lúc hơn bốn mươi tuổi, nhận được cơ hội có ba lần quay về quá khứ để thay đổi cái gì đó. Lần đầu tiên ông ta chọn trở lại lúc mình vừa lên đại học, lần thứ hai chọn trở lại lúc mình 30 tuổi, lần thứ ba trở lại một ngày trước khi bản thân nhận được cơ hội này, tự nói với mình, đừng trở lại quá khứ."

Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An, nghiêm túc nói: *"Em cảm thấy em chắc chắn có thể diễn tốt."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Rất... rất thoải mái! [bịt mắt.jpg]

75. Chương 75: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Lăm

Mấy ngày tiếp theo, Từ Lạc Dương hoàn toàn chìm đắm trong kịch bản giống như bị điên dại. Ngay cả lúc ăn cơm, thỉnh thoảng cậu cũng sẽ dừng lại, luôn miệng nhắc đến mấy câu thoại. Có lúc nhìn thấy chỗ đặc sắc, cậu sẽ chạy tới bên cạnh Thích Trường An, ôm cánh tay anh cười khúc khích, nhưng lúc đọc đến chỗ thương cảm, tâm trạng cũng sẽ suy sụp theo.

Thích Trường An rất hiểu trạng thái này của Từ Lạc Dương, bởi vì lúc quay Thợ săn cuối cùng , bản thân anh cũng ở trong tình huống gần như vậy. Thậm chí bởi vì trong Thợ săn cuối cùng , anh đóng vai một tay súng bắn tỉa ở trên chiến trường, trừ mình ra thì tất cả đồng đội đều bị kẻ địch tiêu diệt hết, nên khoảng thời gian đó, tâm trạng của anh lên xuống rất thất thường.

Thế là anh không quấy rầy Từ Lạc Dương, chỉ đúng giờ gọi cậu ăn cơm, lúc muộn sẽ cùng cậu đi ngủ.

Nhưng trong đầu Từ Lạc Dương giống như có đồng hồ báo thức, cho dù hoàn toàn đắm mình trong kịch

bản, cũng vẫn sẽ đúng giờ nhắc Thích Trường An uống thuốc.

Chiều ngày mùng 6 tháng 7, Từ Lạc Dương mặc sơ mi trắng và quần tây màu đen, còn thắt cả cà vạt, cuối cùng cài áo gi-lê âu phục. Nhìn mình trong gương, cậu vẫn hơi căng thẳng, lần thứ tư chỉnh lại cà vạt, cậu nghiêng đầu nhìn Thích Trường An đứng ở bên cạnh, thở dài: *"Em vẫn căng thẳng quá."*

Thích Trường An giơ tay giúp cậu chỉnh lại cổ áo sơ mi, động viên: *"Đừng sợ, chắc chắn sẽ rất thuận lợi."*

Từ Lạc Dương gật đầu, chăm chú nhìn Thích Trường An, trong mắt nổi lên chút ý cười: *"Vậy yêu quái tiên sinh, ngài có thể cân nhắc rồi tặng em một nụ hôn, để em tăng giá trị may mắn lên không?"*

"Có thể cân nhắc." Thích Trường An cúi đầu, nghiêm túc ấn một nụ hôn lên môi cậu: *"Đợi tin tốt của em."*

Ngồi trên xe, Trịnh Đông ngồi ở ghế lái đánh giá Từ Lạc Dương từ trên xuống dưới một lần, cười nói: *"Xem ra tinh thần cũng không tệ."*

Từ Lạc Dương vẻ mặt đau khổ: *"Buổi trưa em căng thẳng đến mức ăn không no!"*

"Sao nhiều năm như vậy rồi mà vẫn giống hồi mới debut thế?" Trịnh Đông đưa ly giữ nhiệt cho cậu: *"Anh còn nhớ lúc cậu đi casting bộ phim đầu tiên, ngay cả hai bữa cơm cũng ăn không vô. Sau đó đến nơi, bỗng nhiên lại kêu đói bụng kêu khát nước, anh đành phải đi mua bánh mì về cho cậu gặm."*

Nhắc đến chuyện trước kia, Từ Lạc Dương chợt không căng thẳng nữa, cậu dè dặt vặn ly giữ nhiệt, uống một ngụm trà, liếm liếm môi, hơi do dự hỏi: *"Anh Trịnh, nếu như em casting thất bại thì sao?"*

Giọng Trịnh Đông rất thoải mái: *"Thất bại thì thất bại, vốn cơ hội này là dĩa bánh từ trên trời rơi xuống, nhận được thì có lời. Nếu như không thành công, thì chúng ta quay về, dù sao trong nước cũng còn một đống lịch trình linh ta linh tinh đang đợi cậu."* Thấy toàn thân Từ Lạc Dương đang chầm chậm thả lỏng, anh thay đổi đề tài: *"Mấy ngày nay đi đâu chơi?"*

Vừa nhắc tới chuyện này, mắt Từ Lạc Dương lập tức phát sáng: *"Sau khi lễ chúc mừng kết thúc, Trường An dẫn em tới một rừng cây ở nước E, ở trên một cái nhà cây, tụi em còn dùng nỏ thép bắn gà rừng! Trường An nói gà rừng bên đó nhiều lắm, giống như cỏ dại lan tràn vậy, chính phủ còn khuyến khích săn bắn. Nhưng tụi em chỉ nướng hai con thôi, đùi gà ngon lắm luôn á!"*

"…" Thú vui của người có tiền anh không hiểu lắm.

Lái xe chạy vào bãi đỗ xe của khách sạn, hai người đi thang máy lên tầng 7. Sau khi thang máy mở ra, Trịnh Đông đi ra trước một bước, thấp giọng nói: *"Anh ở bên ngoài chờ cậu."* Thật ra anh cũng rất hồi hộp, nhưng lo lắng sẽ tăng thêm gánh nặng trong lòng Từ Lạc Dương, nên giấu đi chứ không thể hiện ra.

"Được!" Từ Lạc Dương sửa lại cổ áo và khuy măng sét, đến gần Trịnh Đông nói: *"Anh Trịnh, anh nhanh cho em một chút áp lực đi!"*

"Chuyện cậu gặp đạo diễn Mạnh, còn nhận được kịch bản và cơ hội casting, chúng ta đều giấu rất kĩ và vẫn chưa tuyên truyền. Nhưng thật ra bản thảo thông báo đã viết xong rồi, đợi cậu lấy được vai diễn, sẽ một mạch phát ra ngoài."

"Rồi sao nữa?"

"Hết rồi." Trịnh Đông cuối cùng vẫn không đành lòng cho cậu áp lực quá lớn: *"Được rồi được rồi, quần áo tóc tai không có vấn đề gì, nhanh đi vào đi!"*

Thời gian hẹn là bốn giờ chiều, đúng giờ, Từ Lạc Dương giơ tay gõ cửa ba lần, nghe bên trong vang lên tiếng trả lời "Mời vào", cậu mới xoay khóa cửa, bước vào gian phòng.

Bước một bước đầu tiên vào, Từ Lạc Dương ngay lập tức nhìn lướt qua bày biện trong gian phòng.

Gian phòng rất lớn, cũng rất trống trải, Mạnh Hoa Chương và bốn người khác ngồi ở phía sau bàn dài, đều mặc âu phục giày da. Từ Lạc Dương đoán, chắc biên kịch và nhà sản xuất cũng ở trong đó.

Mà ở đối diện bàn dài, có đặt một cái bàn đọc sách nhỏ vô cùng có cảm giác không hài hòa, một giá sách nhét đầy sách, một tấm bảng đen, ngoài ra còn có một ít đồ vặt vãnh, nhìn tổng thể giống như một gian phòng sách nhỏ.

Trong lòng Từ Lạc Dương có suy đoán, nhưng không nhúc nhích.

"Cái này là chúng tôi đặc biệt chuẩn bị cho phần casting của cậu," vẻ mặt Mạnh Hoa Chương vẫn ôn hòa như cũ, cà vạt thắt rất cẩn thận, giống như một vị thân sĩ hòa ái: *"Nhưng lần casting này, chúng tôi không định bảo cậu diễn một đoạn ngắn trong kịch bản, cũng không định bảo cậu khóc hoặc là cười."*

Đến lúc này, Từ Lạc Dương vẫn có thể giữ được bình tĩnh, cậu gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc tiếp tục lắng nghe.

"Chúng tôi giả thiết một cảnh tượng," Mạnh Hoa Chương và người ngồi bên cạnh mái tóc màu nâu, đôi mắt màu ngọc bích liếc mắt nhìn nhau, cười nói: *"Đây là thư phòng của giáo sư Du, chúng tôi muốn xem giáo sư Du làm thế nào để trải qua khoảng thời gian nhàn hạ của ông ấy."*

Giáo sư Du chính là nhân vật mà Từ Lạc Dương muốn diễn, tên đầy đủ là Du Tố, lĩnh vực nghiên cứu là vật lý.

Đầu óc Từ Lạc Dương xoay chuyển rất nhanh, trong lòng cậu hiểu, 'Làm thế nào để trải qua khoảng thời

gian nhàn hạ' là đề mở, nghe thì rất đơn giản, nhưng thực tế so với việc khóc hoặc cười, thậm chí là diễn lại tình huống trong kịch bản khó hơn rất nhiều. Nhưng cậu đã hoàn toàn thả lỏng, lịch sự mở miệng nói: *"Tôi muốn hỏi, giáo sư Du trong khoảng thời gian nhàn hạ này, bao nhiêu tuổi rồi ạ?"*

Trả lời câu hỏi này là người đàn ông tóc nâu ngồi bên cạnh Mạnh Hoa Chương: *"42 tuổi, vẫn chưa nhận được cơ hội quay về quá khứ."*

"Cảm ơn ạ." Sau khi gật đầu nói cảm ơn, Từ Lạc Dương một lần nữa nhìn tới trưng bày trong 'thư phòng', chưa đầy 30 giây, cậu đã mở miệng lần nữa để xin ý kiến: *"Xin hỏi, tôi có thể hơi di chuyển những thứ kia không?"*

Nụ cười của Mạnh Hoa Chương sâu hơn một chút: *"Đương nhiên, mời cậu tùy ý."*

Từ Lạc Dương nhẹ nhàng hít sâu một hơi, cậu ý thức được lần casting này thật ra chẳng thân thiện chút nào, chỉ riêng trưng bày trong 'thư phòng', đâu đâu cũng có hố. Nếu như trước tiên cậu không tìm ra những chỗ sắp xếp sai, đồng thời xếp lại vị trí chính xác, thì chắc chắn sẽ bị trừ rất nhiều điểm.

Đầu tiên cậu tới kéo rèm cửa sổ lại, tắt hết những cái đèn khác, chỉ để lại một chiếc đèn bàn trên án thư. Đem bút máy và ống bút để xuống vị trí bên tay trái, rồi lại đổi mực nước màu đen thành màu lam đậm, đệm mềm trên ghế tựa kéo lại để vào trong góc ——

Những cái này đều là thói quen của Du Tố. Không thích thư phòng quá sáng sủa, thích dùng loại đèn bàn có phạm vi chiếu sáng ngắn. Viết chữ bằng tay trái, dùng mực nước màu lam đậm. Thích ngồi trên ghế tựa cứng rắn, cố chấp cho rằng như vậy sẽ trợ giúp cho việc suy nghĩ.

Sau khi hoàn thành, Từ Lạc Dương từ trong ống đựng bút rút ra một cây bút cầm trong tay trái, cúi đầu nhìn một lát. Lúc cậu giơ tay vặn nắp bút ra, Mạnh Hoa Chương bèn nhạy bén nhận ra, Từ Lạc Dương đã nhập diễn rồi.

Dùng động tác nhỏ kia làm ranh giới, trước đó là Từ Lạc Dương, mà sau đó là Du Tố.

Chỉ thấy Du Tố cầm bút, nghiêng người viết xuống một chuỗi công thức trên giấy nháp, bỗng nhiên, trong bầu không khí an tĩnh, có tiếng ngòi bút ngổn ngang quét qua mặt giấy. Tay trái cầm bút của hắn dừng lại, ở trên cánh tay trái xắn ống tay áo lên, có thể nhìn thấy gân xanh rõ ràng.

Mười mấy giây sau, Du Tố mới buông tay ra, ánh mắt hắn thiếu kiên nhẫn, ấn đường nhăn lại, giống như gặp phải vấn đề nan giải không có cách nào giải quyết, nên đang kiềm chế sự nóng nảy của mình.

Hắn vô cùng tùy ý gác bút lại, hoàn toàn không thèm để ý đến mấy giọt mực nước bắn ra, mà trực tiếp quay người đi tới phía trước kệ sách, bắt đầu tìm sách.

Cầm hai quyển sách thật dày ở trong tay, sau khi lật được vài tờ, lại trả sách về chỗ cũ.

Đứng tại chỗ suy tư một lúc, hắn giống như chợt nghĩ tới điều gì đó, bèn bước nhanh tới trước tấm bảng đen đặt ở bên cạnh, cầm phấn bắt đầu viết. Công thức không ngừng xuất hiện, động tác của hắn càng lúc càng nhanh, vụn phấn màu trắng bay lả tả, rơi xuống đầy mái tóc.

"Cạch" một tiếng, phấn bỗng nhiên bị gãy, nụ cười hưng phấn trên mặt Du Tố đột nhiên lạnh đi, hắn giống như bị mắc kẹt, suy nghĩ bị tách ra, ánh mắt từ từ thả lỏng. Dần dần, hắn dán mặt mình lên bảng đen, tay phải không cầm phấn vô ý thức nâng lên, dán sát trên bảng đen, ngón trỏ di động rất nhanh nhưng lại cũng rất khẽ, tựa như là đang vẽ một thứ gì đó vậy.

Vẫn duy trì động tác này, hai phút sau, tay trái Du Tố một lần nữa chuyển động, rất nhanh công thức đã được viết đầy trên bảng đen.

Hắn ném phấn đi, ngẩng đầu nhìn thành quả của mình, từ từ mỉm cười. Nhưng cười một lúc, biểu cảm lại lần nữa tắt ngúm, chỉ thấy hắn tiến lên nửa bước, giơ chân phải lên, tàn nhẫn đá tới. "Loảng xoảng" một tiếng, bảng đen và giá gỗ đồng thời đổ trên mặt đất.

Du Tố hoàn toàn bình tĩnh lại, gần như 10 giây sau, Từ Lạc Dương xoay người, nói với nhóm người Mạnh Hoa Chương: *"Ngày nghỉ ngắn ngủi của giáo sư Du đã kết thúc."*

Mạnh Hoa Chương đầy hứng thú nhìn Từ Lạc Dương mặt mày đang tươi cười: *"Cảm ơn phần diễn đặc sắc mà cậu đã mang đến cho chúng tôi."* Ông nói tiếp: *"Bộ phim này chúng tôi đã chuẩn bị hai năm rồi, nhưng mãi vẫn không tìm được diễn viên thích hợp, vậy nên mới gác lại đến giờ. Bởi vậy, đối với việc chọn diễn viên, chúng tôi vô cùng thận trọng."*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Tôi hiểu."*

"Ừm, vậy nên chúng tôi chọn cậu."

"Hả?" Từ Lạc Dương không theo kịp, vẻ mặt trông hơi sững sờ, ngốc nghếch.

"Chúng tôi chọn cậu." Mạnh Hoa Chương mỉm cười lặp lại lần nữa, ông còn nói: *"Hợp tác vui vẻ!"*

Trên hành lang, Trịnh Đông đang đứng dựa vào tường, trên tay cầm một lon cà phê hòa tan. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh nhanh chóng đứng thẳng lại, cẩn thận quan sát vẻ mặt Từ Lạc Dương, phát hiện đối phương hơi không tập trung tinh thần, trong lòng anh đã đoán ra được, mặc dù thất vọng, nhưng cũng xem như trong dự liệu.

Anh đi tới, giọng rất thoải mái: *"Đi thôi, buổi tối muốn ăn gì? Anh mời cậu."*

Giọng Từ Lạc Dương không lớn, dáng vẻ tinh thần không tốt lắm: *"Thật hả?"*

"Thật, muốn ăn gì cũng được."

Nghe thấy câu trả lời này, khóe miệng Từ Lạc Dương lộ ra chút ý cười: *"Cảm ơn anh Trịnh! Nhưng có lẽ chúng ta muộn chút nữa mới đi ăn được, đạo diễn Mạnh nói, bảo quản lý của em vào xem hợp đồng, nếu như không có vấn đề gì thì kí hợp đồng luôn."*

Trịnh Đông nhìn chằm chằm Từ Lạc Dương một lúc, lòng bàn tay vỗ một cái lên vai cậu: *"Cậu mập lên nên lá gan cũng mập theo hả? Dám trêu ghẹo anh Trịnh của cậu!"*

Từ Lạc Dương sờ môi cười: *"Học theo Thích Trường An đó!"*

Yêu đương thì giỏi lắm hả? Nhưng Trịnh Đông chỉ trừng cậu một cái chứ không nói thêm gì nữa, anh chỉnh lại cà vạt và áo khoác, rồi mở cửa đi vào.

Lúc rời khỏi khách sạn, trời đã tối rồi. Vẫn là Trịnh Đông lái xe, Từ Lạc Dương ngồi bên ghế phó lái, chỉ khác là, trên đùi Từ Lạc Dương có thêm một bản hợp đồng.

"Anh xem thời gian rồi, cuối tháng bảy tiến vào đoàn làm phim, toàn bộ cảnh quay đều quay ở nước ngoài. Địch Tử tiếng anh không tốt lắm, không trông cậy nổi, anh phải tranh thủ tìm cho cậu một trợ lý tạm thời mới được, không được, phải tìm hai người." Trịnh Đông nói khái quát những thứ cần sắp xếp: *"Trước khi tiến vào đoàn phim, cậu còn phải về nước một chuyến để hoàn thành mấy lịch trình quan trọng, còn một cái phỏng vấn và hai cái quảng cáo nữa, đều phải bù, còn lại anh sẽ giúp cậu từ chối."*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Anh Trịnh anh cứ sắp xếp lịch trình là được rồi, em sẽ làm theo."* Cậu nhìn ánh đèn neon ngoài cửa sổ: *"Nhưng mà, có thể để trống ngày mai cho em không?"*

"Được," Trịnh Đông nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu: *"Đang nghĩ đến chuyện xấu gì vậy, tai cũng đỏ cả rồi."*

Từ Lạc Dương dùng sức giơ tay lên che đi đôi tai của mình, lắp ba lắp bắp: *"Đỏ thật ư?"* Mặc dù cậu có nghĩ đến một số hình ảnh đen tối, nhưng chắc không đến nỗi đỏ tai luôn chứ?

"Giả đó."

"..."

"Phản ứng dữ dội như vậy, chắc chắn là có vấn đề, để bảo vệ lòng tự trọng của cậu, anh sẽ không hỏi nữa. Ngày mai có thể để trống, nhưng máy bay trưa ngày kia không thể đổi, được không?"

"Không thành vấn đề!"

"Vậy lát nữa đưa cậu về khách sạn, anh sẽ bảo Tiết Huỳnh post tin tức lên, cậu phối hợp share đi, cũng không có vấn đề gì chứ?"

"Không thành vấn đề!"

Trong nước đang là 0h30 tối, weibo chính thức của Dĩu Lê Ent post tin tức Từ Lạc Dương được chọn đảm nhận nam chính trong bộ phim mới của Mạnh Hoa Chương, ngay lập tức đưa tới sóng to gió lớn. Từ Lạc Dương nhanh chóng share: *"Rất vinh hạnh được hợp tác với đạo diễn Chương, tôi nhất định sẽ cố gắng diễn thật tốt vai diễn này!"*

Sau đó, tài khoản giải trí VIP trong tay Dĩu Lê Ent sôi nổi share, rất nhanh đã nhảy lên đầu bảng.

"—— Đang định đi ngủ thì lại bị tin tức này chấn động đến mức ngủ không được! Lạc Dương của chúng ta đây là đang ngấm ngầm tung ra một cái đại chiêu nghẹn đã lâu rồi đó hả?? Lúc trước lại CHẲNG! CÓ! CHÚT! TIN! TỨC! NÀO! A a a Mạnh Hoa Chương! Còn ngủ cái gì nữa chứ! Tôi phải đi chạy vòng tròn!"

"—— Đây là đã ký hợp đồng rồi hả? Mặc dù chỉ là người qua đường, nhưng không thể không nói, lần này Từ Lạc Dương gây chấn động lên tận trời luôn rồi."

"—— A a a a tui xem rất nhiều lần! Đúng là Mạnh Hoa Chương! Đạo diễn Mạnh ông cuối cùng cũng chịu quay phim mới rồi!"

"—— Vì sao chỉ có tui cảm thấy cực kỳ vi diệu? Trước đây không lâu, Đỗ Nguyễn Lan mới bày trò với Từ Lạc Dương, tui còn đang suy nghĩ, đoàn đội của Từ thật sự ngồi không ư? Không ngờ là đẳng cấp này luôn! Cực kỳ thích hóng hớt!"

"—— Mặc kệ mặc kệ, gọi điện thoại quốc tế đường dài cho Từ Lạc Dương! Tự hào ghê! Kích động đến nổ tung!"

Chưa đầy hai tiếng, ba chủ đề #Phim_mới_của_Mạnh_Hoa_Chương, #Từ_Lạc_Dương_nghịch_chuyển_thời_không và #Đạo_diễn_Đỗ_ngài_cảm_thấy_thế_nào xông thẳng lên top 5 hotsearch, lo lắng dư luận không đáng tin cậy, Trịnh Đông còn dẫn dắt chiều gió.

Trợ lý tuyên truyền Tiết Huỳnh nhìn màn hình máy tính ngáp một cái, uống mấy ngụm sữa, nói chuyện với Trịnh Đông: *"Em phát hiện ra anh Từ lấy được loại tài nguyên trâu bò này em cũng không kích động, nhưng nhìn thấy Đỗ Nguyễn Lan lên hotsearch theo, sao em lại vui vậy nhỉ?"*

Trịnh Đông thổi thổi cà phê nóng, nụ cười ôn hòa: *"Bởi vì chúng ta thù rất dai."*

"Có lý!"

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Ngày mùng 7 tháng 7 sắp tới rồi! [mắt long lanh.jpg] [bánh ga tô.jpg]

76. Chương 76: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Sáu

Từ Lạc Dương trở lại phòng khách sạn thì nhìn thấy Thích Trường An đang chuyên tâm bày ly rượu thủy tinh, bồn chứa trong suốt ở dưới ánh đèn càng thêm đẹp đẽ.

Cậu nhẹ nhàng đi tới, từ phía sau ôm lấy eo đối phương, ló đầu ra nhìn: *"Trường An, anh đang làm gì vậy?"*

Động tác trên tay Thích Trường An dừng lại, anh nắm chặt tay Từ Lạc Dương, nghiêng đầu hôn môi với cậu, hỏi ngược lại: *"Chẳng nhẽ tụi mình không cần cùng nhau mở champagne chúc mừng sao?"*

Vẻ mặt Từ Lạc Dương lập tức bị phá vỡ, cậu mỉm cười cực kỳ xán lạn: *"Sao anh biết em casting qua vậy?"*

"Đoán, chắc chắn sẽ không có loại kết quả thứ hai." Thích Trường An dùng tư thế này dẫn cậu đi mấy bước, anh mở champagne ra, rồi lại vỗ vỗ mu bàn tay cậu: *"Náo Náo, chuông cửa kêu kìa, chắc là đưa bữa tối đến."*

"Em đi ngay đây!"

Từ Lạc Dương bước nhanh qua mở cửa, rất nhanh, toa ăn đã được đẩy vào. Nhìn thấy trong bình hoa để trên đó có cắm một cành hoa hồng đỏ, Từ Lạc Dương ra hiệu với nhân viên phục vụ, nhỏ giọng nói: *"Bạn tôi bị dị ứng hoa hồng."*

Đối phương rất nhanh đã phản ứng lại, vội vàng lấy hoa hồng ra, rồi mới đẩy toa ăn tiếp tục đi vào.

Đồ ăn được mang lên bàn, bởi vì đi casting, nên buổi trưa Từ Lạc Dương ăn không no, buổi chiều lại liên tục căng thẳng, giờ cây cung trong lòng rốt cục cũng được thả lỏng, nên giờ vừa cầm đũa lên là hoàn toàn không dừng lại được. Thích Trường An sau khi cắt bít tết của mình thành từng miếng nhỏ thì đổi cho cậu, còn giúp cậu rót đầy ly nước trái cây đã trống rỗng nữa, rồi mới bắt đầu ăn.

Sau khi bữa tối kết thúc, Từ Lạc Dương hỏi Thích Trường An: *"Trường An, hôm nay anh đã tắm chưa?"*

Đối diện với ánh mắt vừa thấp thỏm vừa hồi hộp của Từ Lạc Dương, Thích Trường An vốn đã tắm xong

lắc lắc đầu, nghiêm túc trả lời: *"Vẫn chưa."*

Từ Lạc Dương giọng đầy chờ mong: *"Vậy giờ anh có thể đi tắm không?"*

"Được," Thích Trường An vò vò tóc cậu, cười hỏi: *"Náo Náo cần anh tắm trong bao lâu?"*

Luôn cảm thấy ý đồ của mình đã bị nhìn thấu, hơi xấu hổ dời ánh mắt đi, Từ Lạc Dương ở trong lòng tính toán thời gian: *"Không lâu lắm, đại khái khoảng 20 phút!"*

Sau khi xác định cửa phòng tắm đã đóng, Từ Lạc Dương rất nhanh từ trong tủ lạnh lấy hộp bánh ga tô đã ngụy trang ra, để ở giữa bàn. Còn vội vội vàng vàng chạy tới phòng ngủ, cầm trong tay món quà đã sớm chuẩn bị xong. Sau khi tất cả đều chuẩn bị xong, cậu tắt hết đèn, bắt đầu chờ đợi.

Giống như đã tính toán thời gian, vừa hết 20 phút, liền vang lên tiếng cửa phòng tắm mở ra, tiếp đó là tiếng bước chân của Thích Trường An. Vẫn luôn nghiêng tai chăm chú lắng nghe, xác định tiếng bước chân đã tới gần, Từ Lạc Dương đốt que diêm cầm trong tay, sau đó đốt sáng chân nến đặt trên bàn ăn.

Ánh nến đẩy lùi bóng tối, Từ Lạc Dương đứng dậy, nhìn Thích Trường An nói: *"Trường An, sinh nhật vui vẻ!"* Nụ cười của cậu rạng ngời bừng sáng như ánh nến vậy.

Sau khi nói xong, thấy Thích Trường An giống như vẫn chưa kịp phản ứng lại, Từ Lạc Dương giơ tay mở hộp bánh ga tô ra, nhưng mới vừa mở ra đã rất muốn đóng lại —— lúc mới làm xong rõ ràng miễn cưỡng vẫn có thể nhìn được, sao giờ lại xấu quá vậy trời?

Tiếng cười của Thích Trường An vang lên bên cạnh: *"Cái bánh ga tô này là Náo Náo làm hả?"*

"Ừm, em làm đó." Mặc dù Từ Lạc Dương rất không muốn thừa nhận, nhưng bị nhìn thấy rồi, chẳng có gì hay để lấp liếm nữa cả: *"Đi mua ở bên ngoài em không an tâm, nên dứt khoát tự làm, những thứ bên trong anh đều ăn được hết, mặc dù bề ngoài trông hơi xấu một chút ——"*

Cậu vẫn còn nửa câu chưa nói xong, đã bị động tác của Thích Trường An cắt đứt.

Từ Lạc Dương trực tiếp bị ôm đặt lên trên mặt bàn, đầu bị tay trái của Thích Trường An cố định, ngay sau đó, người đàn ông đứng ở trước mặt mình liền tàn nhẫn hôn xuống. Không có nhẹ nhàng cọ môi với nhau, cũng chẳng có chút dịu dàng nào, chỉ có đầu lưỡi của đối phương kịch liệt xông tới trong miệng mình! Hai tay Từ Lạc Dương siết chặt áo trên eo Thích Trường An, cậu ngẩng đầu, cổ kéo ra một đường cong thật duyên dáng. Bởi vì cậu không thể nuốt xuống, chất dịch trong suốt chảy xuống dọc theo khóe miệng, tạo cảm giác man mát nhè nhẹ trên da.

Không biết qua bao lâu, động tác của Thích Trường An mới dần dần chậm lại, anh dán vào môi Từ Lạc Dương, vừa nhẹ nhàng hôn môi, vừa chậm chạp nói: *"Náo Náo, đã rất lâu rồi anh chưa từng tổ chức sinh nhật, cảm ơn bánh ga tô em làm cho anh."*

Lần này, Từ Lạc Dương rất tiến bộ, không bị hôn đến phát ngốc, cậu chớp chớp mắt, giơ hộp nhỏ vẫn luôn nắm chặt trong tay lên, đưa cho Thích Trường An xem: *"Quà nè, món quà thứ hai."*

Lúc Thích Trường An nhận lấy mở ra, cậu mới điều chỉnh lại hô hấp của mình, giải thích: *"Chữ trên đó là em tự khắc, mặc dù luyện tập rất nhiều lần rồi, nhưng vẫn rất xấu."*

"Đẹp lắm." Giọng Thích Trường An rất thấp, anh nhìn đôi nhẫn bạch kim đặt song song trong hộp nhỏ hình vuông, kích thước có hơi chênh lệch, kiểu dáng thì hoàn toàn giống nhau, phía trên phân biệt có khắc hai chữ 'Thích Trường An' và 'Từ Lạc Dương' thể triện. Nét chữ vô cùng tinh tế, nhìn qua giống như là hoa văn được chế tác tinh xảo vậy.

Giây phút này, anh không biết phải phản ứng như thế nào cả.

Thẩm mỹ nhận được tán thành, nhưng Từ Lạc Dương vẫn hơi căng thẳng:*"Vậy anh thích không?"*

"Thích, rất thích."

Nhận được đáp án này, Từ Lạc Dương mới vui vẻ, cậu đến gần hôn lên khóe miệng Thích Trường An, nghiêm túc nói: *"Chúc anh Trường An của em sinh nhật 27 tuổi vui vẻ, sau này ít sinh bệnh, khỏe mạnh bình an thật lâu thật lâu!"*

Sau khi đeo nhẫn lên cho đối phương, Từ Lạc Dương lại hơi mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng: *"Thật ra… em còn một món quà cuối cùng nữa."*

"Là gì vậy?"

Không hề trả lời, Từ Lạc Dương chỉ lấy tay để lên chỗ khóa kéo trên cổ áo mình.

Nhìn đôi mắt Thích Trường An, cậu hít sâu một hơi, rồi mới run tay, kéo khóa áo, từng chút từng chút đi xuống. Theo khóa kéo không ngừng đi xuống, đầu tiên là hầu kết bị lộ ra, tiếp theo là đường cong tinh xảo ở cổ, cùng với một sợi ruy băng bán trong suốt đeo trên cổ. Sợi ruy băng rất dài, đủ để thắt thành một cái nơ bướm tiêu chuẩn.

"Là em, món quà cuối cùng… là em." Một trận khô nóng chạy tán loạn trên lưng cậu, một đoạn lời nói vốn đã chuẩn bị xong, đến trước lúc ra trận, lại chẳng thể nói ra được chữ nào. Do dự mấy giây, Từ Lạc Dương dứt khoát nắm lấy tay Thích Trường An, để lên cổ mình: *"Nên là, anh Trường An, anh có muốn bóc quà của anh không?"*

Thích Trường An không hề trả lời, mà cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ lên hầu kết của Từ Lạc Dương.

Giống như bị bỏng, hô hấp của Từ Lạc Dương đều run rẩy.

Tiếp đó, ngón tay Thích Trường An kéo sợi ruy băng ra, quấn lên các đột ngón tay của mình, anh hơi dùng sức kéo một cái, nơ bướm rơi ra, rơi trên làn da trắng nõn trên cổ Từ Lạc Dương, sợi ruy băng vướng lại trên làn da trắng muốt ở cổ Từ Lạc Dương, giống như một món đồ trang điểm vô cùng tinh xảo.

Cảm giác ngưa ngứa dần lan rộng, yết hầu tự nhiên hơi khô, Từ Lạc Dương nhẹ giọng nói: *"Quà đã bóc xong rồi."*

"Ừm," Màu sắc con ngươi của Thích Trường An trầm xuống, anh gần như thành kính hôn lên mi tâm của Từ Lạc Dương: *"Em thuộc về anh."*

"Ừm," Từ Lạc Dương dừng một chút, rồi mới nói tiếp: *"Vậy anh có muốn mở quà tiếp không?"* Nói xong, cậu bèn lấy tay Thích Trường An, một lần nữa để trên nút áo của mình, hai mắt không hề tránh né mà nhìn anh.

Cảm giác được ngón tay Từ Lạc Dương căng thẳng đến mức phát run, ý cười trong mắt Thích Trường An tràn ra: *"Được."*

Mặc dù chỉ là lần thứ ba mở quà, nhưng thủ pháp của Thích Trường An vừa cực kỳ thành thạo vừa kiên nhẫn. Anh để Từ Lạc Dương ngồi trên bàn ăn, không bật đèn, chỉ có ánh nến chiếu sáng xung quanh, làm cho làn da Từ Lạc Dương được dát lên một tầng ánh sáng ấm áp.

Nhận ra lòng bàn tay nóng bỏng của Thích Trường An dát sát trên eo mình, Từ Lạc Dương bừng tỉnh cảm thấy toàn thân mình đều giống như sắp bị đốt cháy. Hai chân mềm nhũn gác trên lưng anh, nằm nhoài trên mặt bàn bằng gỗ, lỗ khóa ngay lập tức được chìa khóa lấp kín, cậu theo bản năng co rút lại, rất nhanh đã đổi lấy nụ hôn động viên ở trên lưng.

Đến lúc sau, Từ Lạc Dương đều hơi hoảng hốt, kích thích giống như bị điện giật xuyên suốt một đường truyền thẳng từ cột sống đến đại não, khiến cậu hoàn toàn không biết rốt cục mình đã nói những gì. Mãi đến tận khi chìa khóa rời khỏi lỗ khóa, vệt nước dính ướt từ lỗ khóa chảy xuống trên sàn, có ngón tay ấm áp lau đi nước mắt trên mặt mình, cậu bèn nghe thấy giọng Thích Trường An nói: *"Náo Náo, được rồi, đừng khóc nữa."*

Lúc này Từ Lạc Dương mới từ từ phản ứng lại, mình lại bị làm khóc ư!

??

Cậu lặng lẽ nghĩ lại —— đem mình làm quà tặng cho người ta, còn để cho Thích Trường An mở ra tại chỗ này nọ, có lẽ chính là quyết định ngu ngốc nhất của cậu! Là quyết định ngu ngốc nhất chứ không phải là một trong những quyết định ngu ngốc nhất luôn!

Thật sự rất mất mặt!

Ngày hôm sau, hai người gần trưa mới rời giường, Từ Lạc Dương ngáp một cái, đi tới phòng bếp rán mấy quả trứng lót dạ. Cậu mặc áo ngủ hơi lỏng lẻo, lúc giơ tay lấy bộ đồ ăn, ống tay áo theo cánh tay trượt xuống, lộ ra mấy dấu hôn bên trong cánh tay.

Dọn xong đồ ăn và bộ đồ ăn, cậu bưng hai dĩa đồ ăn đi về phía bàn ăn, trong lúc đi cổ áo mở ra, xương quai xanh và lồng ngực gần như hiện đầy dấu vết nhạt màu, rõ ràng đây mới là khu vực chịu tổn thất nặng nề.

Sau khi thong thả cùng nhau ăn xong, cậu lại lôi kéo Thích Trường An nằm trên sô pha xem phim buổi chiều, đợi tới giữa trưa hôm sau tới sân bay, tinh thần Từ Lạc Dương rõ ràng cực kỳ tốt.

Trịnh Đông thấp giọng nói chuyện với cậu: *"Anh còn tưởng hôm nay tinh thần cậu sẽ uể oải."*

Từ Lạc Dương vẫn chưa kịp phản ứng lại: *"Vì sao?"*

"Phóng túng dục vọng quá độ"

"…" Ngay lập tức, vẻ mặt Từ Lạc Dương hơi mất tự nhiên, sau khi nghiêng đầu đi chỗ khác, cậu nghiêm túc nghĩ —— hai ngày nay quả thật có chút phóng túng quá độ, tinh thần mình vẫn tốt như thế, có lẽ là vì… thiên phú dị bẩm nhỉ?

Trải qua chặng đường bay mười mấy tiếng, máy bay đáp xuống sân bay thành phố B. Từ Lạc Dương và Thích Trường An không đi đường VIP, đặc biệt là tin tức Từ Lạc Dương và Mạnh Hoa Chương sắp hợp tác đã truyền đi khắp nơi, vẫn còn đang đứng đầu bảng tin. Nhưng cậu vẫn luôn ở nước ngoài, vậy nên lần này, nhất định phải lộ mặt trước truyền thông mới được.

Trên tầng đón khách của sân bay, chen chúc đầy fan đến đón và phóng viên của cánh truyền thông cầm máy ảnh ống kính dài ngắn đầy đủ. Từ Lạc Dương mới xuất hiện ở lối ra, tiếng la hét của fan liền vang lên. Đợi tới lúc phía sau Từ Lạc Dương xuất hiện một người khác, fan đón ở sân bay yên tĩnh mấy giây, sau đó hoàn toàn nổ tung.

Mà phóng viên đã xông lên trên, micro nhắm ngay Từ Lạc Dương, đủ loại câu hỏi dồn dập ập tới.

"Nghe nói cậu và đạo diễn Mạnh Hoa Chương quen biết nhau ở trong tiệc rượu của Stu, sau đó rất nhanh đã nhận được sự tán thưởng của đối phương, xin hỏi có phải như vậy không?"

"Sau khi giành được cơ hội diễn xuất trong phim mới của đạo diễn Mạnh, cậu có cảm nghĩ gì?"

"Hotsearch của đạo diễn Đỗ Nguyễn Lan vẫn còn nằm trên bảng hotsearch, đối với chuyện này Lạc Dương có ý kiến gì không?"

Tiếng nói truyền đến bên tai cơ bản đều là đang hỏi chuyện về bộ phim của Mạnh Hoa Chương, rồi cả

chuyện liên quan đến Đỗ Nguyễn Lan nữa. Xung quanh có tám nhân viên bảo vệ mở đường, Từ Lạc Dương và Thích Trường An một trước một sau im lặng đi về phía trước. Lúc này, cậu bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói hỏi: *"Lúc trước có một bức ảnh chụp ở buổi biểu diễn thời trang, lúc đó cậu và Thích tiên sinh cùng nhau xem biểu diễn, chỗ ngồi cũng bên cạnh nhau, giờ còn cùng nhau về nước, xin hỏi mấy ngày nay cậu và Thích tiên sinh đều ở bên nhau sao?"*

Từ Lạc Dương dừng bước, lấy kính mắt đỡ trên mũi xuống, nói với phóng viên hỏi câu này: *"Ừm, vẫn luôn ở bên nhau."*

Nói xong, cậu lại lần nữa đeo kính lên, tiếp tục đi theo Thích Trường An ra ngoài.

Tui phất áo rời đi, ẩn sâu công lao và danh tính!

Thế là sau đó, chưa tới ba tiếng, 'Vẫn luôn ở bên nhau' được fan quét lên hotsearch, đè hotsearch 'Từ Lạc Dương về nước' do Trịnh Đông dùng tiền mua xuống phía dưới.

Xoa xoa huyệt thái dương, Trịnh Đông chỉ có thể an ủi chính mình, dù sao cũng đều là hotsearch, không chênh lệch bao nhiêu, phải bình tĩnh!

Từ Lạc Dương đang làm tóc trước gương trang điểm, vui vẻ cầm điện thoại mở đề tài này ra, vừa liếc mắt đã thấy ảnh gif lúc mình vừa ra khỏi ga đến của sân bay.

"—— Lúc đi một mình cô đơn, lúc về biến thành một trước một sau, thật sự là hiện trường ngược cẩu cỡ lớn, chà chà chà!"

"—— Sắp điên rồi sắp điên rồi! Lúc xem biểu diễn thời trang ngồi cùng nhau thì thôi đi, ngồi máy bay cùng nhau về cũng thôi đi, nhìn cái kiểu khoe khoang này của Từ Lạc Dương, oh, tụi tui chẳng hề muốn biết mấy ngày nay hai người vẫn luôn ở bên nhau đâu!!"

"—— Gặm đường gặm đường mỗi ngày đều gặm đường! Mê muội Cổ Thành không thể tự kiềm chế! Ngọt đến mê muội!"

Hiệu suất cao chụp xong ảnh, Từ Lạc Dương tâm trạng vui vẻ rời khỏi studio, đang định gửi tin nhắn cho Thích Trường An, ống tay áo bỗng nhiên bị Lư Địch ở bên cạnh tàn nhẫn kéo một cái.

"Địch Tử sức cậu hơi lớn quá rồi đó, áo đều ——" nói được nửa câu, Từ Lạc Dương liền im miệng, cậu sửa lại ống tay áo, trên mặt lộ ra nụ cười lúc đối diện với camera, tiến vài bước đến nghênh đón: *"Đạo diễn Đỗ, lâu rồi không gặp!"*

Đỗ Nguyễn Lan nhìn thấy Từ Lạc Dương, sắc mặt lập tức đen lại.

"Sao cậu lại ở đây?"

Từ Lạc Dương vẫn giữ nụ cười tiêu chuẩn: *"Tôi đang chụp ảnh bìa tạp chí, mấy ngày nay làm xong chuyện trong nước, thì phải tiến vào đoàn làm phim để đóng phim rồi."*

Nhìn nụ cười của Từ Lạc Dương vẫn luôn cảm thấy chói mắt, Đỗ Nguyễn Lan đơn giản trả lời: *"Chúc mừng."*

Từ Lạc Dương vẫn cười rất khiêm tốn: *"Tôi còn phải cảm ơn đạo diễn Đỗ đã cho tôi cơ hội đây này."*

Trịnh Đông đứng bên cạnh nghe thấy câu này, suýt chút nữa đã bật cười, anh phát hiện Từ Lạc Dương thật sự đã học xấu theo Thích Trường An, kỹ thuật quanh co lòng vòng diss người ta càng ngày càng thành thạo. Câu cảm ơn này, đại khái đang nói, cảm ơn đạo diễn Đỗ đã không dùng, nếu như không phải ông không dùng tôi làm vai chính, có lẽ tôi sẽ không có cơ hội hợp tác với Mạnh Hoa Chương.

Quả nhiên, sắc mặt Đỗ Nguyễn Lan lại đen thêm một chút.

Toàn bộ quá trình Từ Lạc Dương đều mỉm cười khiêm tốn, sau khi nghiêm túc nói xong câu *"Không trì hoãn thời gian của đạo diễn Đỗ nữa,"* cậu còn xấu xa bồi thêm một câu: *"Mong lần sau có thể hợp tác với đạo diễn Đỗ."*

Người xung quanh đều đang nhìn, Đỗ Nguyễn Lan cho dù có đen mặt, cũng phải trả lời một câu: *"Tôi cũng rất mong như vậy."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích sinh nhật vui vẻ! Mong anh một đời trường an!

77. Chương 77: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Bảy

Mãi đến tận khi ngồi vào xe bảo mẫu của mình, Từ Lạc Dương mới bật cười: *"Xong rồi xong rồi, nhịn cười gì đó thật sự rất khó chịu!"*

Cậu nhận lấy ly giữ nhiệt Trịnh Đông đưa tới uống một ngụm nước, nhíu mày thở dài: *"Nhìn thấy đạo diễn Đỗ mặt rõ ràng đen như dính một lớp bột than nhưng vẫn phải mỉm cười, sao em lại vui thế nhỉ? Như này trông em hình như rất có tiềm chất làm người xấu!"*

Trong mắt Trịnh Đông đầy coi thường: *"Đánh giá cao bản thân mình không phải là thói quen tốt đâu."*

"..."

Thấy Từ Lạc Dương tỏ vẻ không phục, tâm trạng Trịnh Đông rất tốt, nên không trêu cậu nữa: *"Mặc dù hiệu quả có hạn, nhưng có thể khiến Đỗ Nguyễn Lan buồn bực mấy ngày cũng đủ rồi, bộ phim này của đạo diễn Mạnh cậu phải diễn cho đàng hoàng, tranh thủ trong năm nay cho ổn liên hoàn mất mặt."*

Trịnh Đông ghét nhất là việc nghệ sĩ trong tay mình bị bắt nạt, nói đơn giản một chút thì là cực kỳ bao che khuyết điểm. Lần này Từ Lạc Dương bị Đỗ Nguyên Lan dùng làm thương sứ, Quách Nguy không tăng cát xê tiến vào đoàn phim, nhưng Quách Nguy và đoàn đội sau lưng cậu ta lại rất thuần thục đưa ra thông báo hạ thấp Từ Lạc Dương!

Nếu không phải lần này Từ Lạc Dương tự mình tranh thủ được cơ hội hợp tác với Mạnh Hoa Chương, vả được mặt người ta, thì không biết Quách Nguy sẽ còn lôi chuyện này ra nói bao lâu nữa.

Nhưng mà, anh nghĩ, nhất định không thể để Từ Lạc Dương đi lệch, tâm trí của Từ Lạc Dương vẫn nên chuyển đến việc cố gắng ca hát, chăm chỉ đóng phim thôi: *"Với địa vị trong giới của Đỗ Nguyễn Lan, chúng ta cũng không thể quá đắc tội với người ta, vẫn phải chú ý một chút."*

Từ Lạc Dương nói chen vào: *"Trước kia em cứ nghĩ, lúc bên mình để lộ chuyện cùng ông ấy ăn cơm nói chuyện về vai diễn là đã đắc tội với ông ấy rồi nữa chứ?"*

"Cũng vậy," Trịnh Đông xua xua tay, cũng không quan tâm lắm: *"Dù sao thì trải qua chuyện lần này, về sau cho dù ông ấy có cầm hợp đồng đến tìm cậu đóng phim, chúng ta cũng sẽ trực tiếp từ chối, ai biết liệu có giỡn chúng ta lần nữa hay không? Không nói chuyện này nữa, giờ 12h10 rồi, ba rưỡi chiều có một cuộc phỏng vấn, sẽ nói về chuyện hợp tác của cậu và Mạnh Hoa Chương. Vậy nên cậu tự xem đi, muốn đi ăn cơm, hay là tranh thủ thời gian ở trên xe ngủ một lát?"*

Sáng sớm 6h máy bay hạ cánh, tiếp đó Từ Lạc Dương ngay cả nhà cũng chưa về mà trực tiếp đi làm luôn, đến giờ đã ngáp lên ngáp xuống.

Nhưng mà, Từ Lạc Dương không hề nghĩ ngợi gì nói: *"Không muốn cái gì cả, em muốn về nhà."*

"Cậu không sợ mệt à?" Trịnh Đông tính toán cho cậu nghe: *"Từ đây về nhà cậu phải 40 phút, nói cách khác, cậu bước vào cửa nhà cậu đã gần 1h. Ba rưỡi phỏng vấn, muộn nhất là hai rưỡi phải xuất phát. Tổng cộng chỉ có một tiếng rưỡi để nghỉ ngơi, chạy tới chạy lui không mệt hả?"*

Uống thêm một ngụm trà nâng cao tinh thần, Từ Lạc Dương ôm ly giữ nhiệt nói: *"Anh Trịnh, lát nữa anh bảo Địch Tử mua giúp em một phần cơm trưa, em ăn cơm ở trên xe luôn, em không nói với Trường An là sẽ về nhà, ảnh chắc chắn không đợi em."*

Nói xong, cậu lại cười với Trịnh Đông: *"Thật sự không mệt, em chỉ muốn về thăm Trường An, ảnh ở nhà có một mình, nếu như không chịu ăn cơm thì phải làm sao? Em phải về giám sát ảnh!"*

"…"

Trịnh Đông bụm quai hàm, cảm thấy răng của mình sắp gãy cả rồi! Rõ ràng hai người đồng thời xuống máy bay, tính đâu ra đấy, cũng mới năm sáu tiếng không gặp nhau thôi mà.

Hiểu vẻ mặt của Trịnh Đông, Từ Lạc Dương ôm ly giữ nhiệt tiếp tục cười, nhưng giọng nói hơi hạ xuống: *"Em làm hết việc bên này, thì phải lập tức tiến vào đoàn làm phim."*

Trịnh Đông hiểu ra, Từ Lạc Dương muốn tranh thủ thời gian ở bên cạnh Thích Trường An nhiều một chút, nếu không tới lúc tiến vào đoàn làm phim, hai người sẽ không thể gặp nhau trong khoảng thời gian rất dài. Cảm thấy hai người họ cũng không dễ dàng gì, anh giơ tay vỗ vỗ vai Từ Lạc Dương, không nói thêm gì nữa.

Lái xe về vịnh Thiên Hà, Từ Lạc Dương vừa đeo mắt kính xuống xe, đã lập tức không thấy bóng dáng đâu nữa. Trịnh Đông xoa xoa mi tâm, bỗng nhiên hiểu cái gì là 'Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi'. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, anh liền bị chính mình hù cho hết hồn —— sao mình lại có loại âu sầu của cha già này vậy nhỉ?

Một bên khác, Từ Lạc Dương vào cửa thì nhìn thấy trong nhà yên ắng, chẳng có chút âm thanh nào. Cậu một mạch đi vào trong, tiến vào phòng ngủ, mới phát hiện ra Thích Trường An đã ngủ rồi, trên tủ đầu giường có để mấy tập tài liệu, có một tập vẫn còn kẹp thẻ đánh dấu trang.

Sống chung với Thích Trường An lâu như vậy rồi, Từ Lạc Dương biết vì sức khỏe anh không tốt, nên buổi tối ngủ rất nông, dễ bị thức giấc, ban ngày cũng không dễ ngủ.

Vậy nên cậu yên lặng ngồi trên tấm thảm ở bên cạnh giường, nhìn chằm chằm khuôn mặt Thích Trường An một hồi lâu, mặc dù Từ Lạc Dương muốn nói chuyện với anh, nhưng vẫn không nỡ đánh thức anh dậy.

Suy nghĩ một chút, cậu dứt khoát cởi hết áo khoác trên người mình, rón rén chui vào trong chăn, định ngủ cùng Thích Trường An một lát.

Sau khi nằm xong, Từ Lạc Dương lập tức phát hiện trong chăn vẫn cứ lạnh ngắt —— Thích Trường An ngủ lâu như vậy rồi, mà cũng chẳng có bao nhiêu hơi nóng. Sau khi xác định người chưa tỉnh, cậu bèn cẩn thận đưa chân mình tới, kẹp lấy chân Thích Trường An, rồi rụt người lại trong lồng ngực đối phương, tự biến bản thân thành một thần khí làm ấm siêu bự.

Cậu đã gần 24 tiếng không ngủ, tinh thần vừa thả lỏng, lại ở bên cạnh Thích Trường An, nên rất nhanh mí mắt đã nặng trĩu.

Đồng hồ sinh học của Từ Lạc Dương rất chính xác, trong lòng vẫn nhớ buổi chiều còn công việc, nên cậu

không dám ngủ quá sâu. Nhưng vừa tỉnh lại, thì vừa vặn đối diện với đôi mắt của Thích Trường An.

Cậu ngớ người, nhẹ giọng hỏi: *"Em đánh thức anh hả?"*

"Không phải," Thích Trường An giơ tay chỉnh lại tóc rối trên trán cậu, giọng nói rất dịu dàng: *"Em về lúc nào thế?"*

"Một giờ, bữa trưa ăn ở trên xe rồi, về nhìn thấy anh đang ngủ, em cũng ngủ theo luôn." Giọng cậu nói chuyện với Thích Trường An dịu dàng hơn bình thường một chút, còn mang theo chút mơ màng lúc vừa tỉnh ngủ: *"Buổi chiều có lịch trình, may mà không ngủ lố giờ."*

Thích Trường An cũng không bảo Từ Lạc Dương lần sau không cần vội vàng về nhà như vậy, mà chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn môi với cậu. Anh lo Từ Lạc Dương không có thời gian, nên gần được nửa phút đã lui ra.

Giơ tay túm lấy cổ áo Thích Trường An, Từ Lạc Dương hỏi: *"2h20 em ra ngoài, 2h15 rời giường, mấy giờ rồi?"*

Thích Trường An báo thời gian chính xác: *"Còn chín phút nữa."*

"Vậy là đủ rồi."

"Cái gì đủ?"

"Vẫn có thể cùng anh hôn môi 540 giây!" Nói xong, trên tay Từ Lạc Dương hơi dùng sức, kéo Thích Trường An về phía mình, sau đó chủ động dán lên môi đối phương, ậm ờ nói: *"Anh yêu quái chia cho em một chút sức mạnh được không…"*

Nghe thấy câu này, Thích Trường An trực tiếp ngậm môi của cậu, một lần nữa hôn thật sâu xuống.

Chuyện trong nước vừa làm hết, Từ Lạc Dương lập tức phải tiến vào đoàn phim Nghịch chuyển thời không , Trịnh Đông đã đến nước E trước, xử lý những vấn đề nhỏ trong hợp đồng.

Tiến vào đoàn làm phim giống như dọn nhà, nhưng Từ Lạc Dương ở đoàn làm phim quen rồi, từ trước đến giờ đồ mang theo cũng không nhiều, cơ mà lần này Thích Trường An nói muốn giúp cậu thu dọn hành lý, nên cậu đồng ý, lúc đứng bên cạnh quan sát, mới biết cái gì là chân chính dọn nhà.

"Trường An, sao em có cảm giác anh muốn đóng gói toàn bộ đồ đạc để em mang theo vậy?" Cậu giang chân ngồi trên ghế, cằm đặt trên lưng ghế, nhìn Thích Trường An giúp mình thu dọn hành lý.

Thích Trường An đang giúp cậu chọn quần áo phải mang theo, nghe cậu nói như vậy, bèn tiếp lời: *"Anh không chỉ muốn đóng gói cả ngôi nhà, mà càng muốn đóng gói chính mình, để em cùng mang theo cơ."*

Không cẩn thận lại bị Thích Trường An nói ngọt công kích 1 vạn điểm, Từ Lạc Dương cho đến giờ vẫn chưa tu luyện được một trái tim bé nhỏ bình tĩnh, nhịp tim lại không khống chế được mà đập nhanh hơn mấy lần.

Thế là sau đó, Từ Lạc Dương không nhịn được bắt đầu nhắc nhở: *"Ngày kia anh phải đi công tác, phải mang theo đủ thuốc đó. Em không thể ở bên cạnh anh, thì để Lương Khưu ở phòng bên cạnh anh, có chuyện gì còn thuận tiện liên lạc. Còn nữa, nếu như anh cảm thấy không khỏe, tuyệt đối đừng liều chết…"*

Dài dòng nói một đống lớn, rồi lại nhìn Thích Trường An đang giúp cậu thu dọn va li hành lý thứ tư, Từ Lạc Dương không nhịn được mà bật cười —— lâu lắm rồi không có ai giúp cậu thu dọn hành lý chu đáo như thế, rất rõ ràng, bọn họ đều không yên tâm về nhau.

"Em sẽ tính toán chênh lệch thời gian, rồi gọi điện cho anh để nhắc nhở anh uống thuốc và ăn cơm."

Thích Trường An đứng lên, giơ tay vân vê cằm cậu: *"Được, nhớ anh cũng phải gọi điện cho anh đó."*

"Vậy thì không được," Từ Lạc Dương giơ cằm lên mặc anh vân vê, lẩm bẩm nói: *"Nếu như nhớ anh mà gọi điện cho anh, có lẽ hai mươi bốn giờ đều đang trò chuyện mất."*

Nhưng thực tế, ngày đầu tiên Từ Lạc Dương mang theo tám cái va li hành lý tới nước E, đã bận bịu đến mức đầu óc choáng váng.

Trước đây cậu vẫn luôn cảm thấy đạo diễn Trương thích đổi nhiều góc quay, quay phim rất chậm, đạo diễn Chử thích ý tưởng bất ngờ, một lời không hợp bèn bừa bãi quay thêm cảnh, cũng quay phim rất chậm. Tới lúc đến nơi của Mạnh Hoa Chương, cậu mới được thể ngộ, có lẽ thiên tài đều có chỗ tương thông, đạo diễn Mạnh đúng là tập hợp của "thích đổi chiều góc quay" và "ý tưởng bất ngờ"! Hơn nữa, mặc dù đạo diễn Mạnh đã hơn 60 tuổi, nhưng tinh lực cực kỳ dồi dào, vừa bước vào trạng thái quay phim, thì so với bình thường giống như hai người khác nhau.

Từ Lạc Dương ngược lại thực ra rất bền bỉ, mấy ngày đầu tiến vào đoàn làm phim giống như rụng một lớp da, nhưng chưa tới một tuần đã hoàn toàn thích ứng. Thêm nữa mặc dù cậu chưa từng quay phim ở nước ngoài, nhưng lúc đại học lại học ở nước E, vậy nên hoàn toàn không xuất hiện vấn đề không quen với khí hậu.

Bị Mạnh Hoa Chương lôi kéo sửa xong lời thoại, đã là chín giờ tối. Cậu giơ tay che miệng ngáp một cái: *"Đạo diễn Mạnh, cháu thật sự không chịu nổi nữa, buồn ngủ lắm rồi! Nếu như chú không cho cháu về, ngày mai cháu chắc chắn sẽ quên thoại NG!"*

Mạnh Hoa Chương cười cậu: *"Cậu còn trẻ như thế, sao sức khỏe lại yếu vậy?"*

Chung sống với nhau một tháng, Từ Lạc Dương đã thân thiết hơn với ông, cậu cười híp mắt nói: *"Chú xem cháu vẫn còn trẻ như thế, vẫn đang là tuổi lớn, hay là hôm nay chú rủ lòng từ bi, thả cho cháu quay về ngủ nhé?"*

Mạnh Hoa Chương đóng nắp bút lại, trong đôi mắt chẳng chút vẩn đục nào mang theo chút giảo hoạt: *"Tôi có thể thả cậu quay về, nhưng cậu về rồi, có lẽ cũng sẽ không ngủ được."*

Không nhịn được ngáp thêm cái nữa, đầu óc Từ Lạc Dương xoay chuyển chậm nên nghe không hiểu: *"Vì sao? Chẳng nhẽ giường trong phòng cháu bị sụp nên không ngủ được?"*

"Giường thì không sụp, nhưng có người từ ngàn dặm xa xôi tới thăm cậu."

Từ Lạc Dương ngớ ra mấy giây, rồi đột nhiên đứng lên, nói cà lăm: *"Chú nói ai? Ai… ai tới thăm cháu vậy?"*

Thấy rõ nụ cười trên mặt Mạnh Hoa Chương, cậu liền hiểu, Từ Lạc Dương quay người định chạy ra ngoài. Còn chưa tới cửa, đã bị Mạnh Hoa Chương gọi lại: *"Ngày mai cho cậu nghỉ nửa ngày, 3h chiều bắt đầu quay."*

Nụ cười trên mặt Từ Lạc Dương rực rỡ đến lóa mắt: *"Cảm ơn đạo diễn Mạnh! Đại ân đại đức, cháu sẽ bảo Trường An báo đáp cho chú!"*

Đãi ngộ của đoàn làm phim có thể nói là cực kỳ tốt, bởi vì đang quay những cảnh ở trường đại học, nên Từ Lạc Dương được phân chia cho một ngôi nhà màu trắng ở khu dân cư bên ngoài trường đại học, nhà do đoàn làm phim thuê lại, là nhà cũ đã hơn 100 năm.

Bởi vì tầng một ánh sáng không tốt lại còn ẩm ướt, nên Từ Lạc Dương trực tiếp xách hành lý ở trên gác lửng tầng hai.

Cậu thở hồng hộc mở cửa, liền nhìn thấy một đôi giày da màu đen để ở cửa —— đúng là giày của Thích Trường An, còn do cậu mua nữa.

Xác định người ở đây thật, tảng đá trong lòng Từ Lạc Dương rơi xuống một nửa. Cậu nhẹ nhàng khóa cửa lại, hít sâu một hơi, rồi mới bước nhanh lên lầu.

Đợi tới lúc cậu lên tới tầng 2, liền nhìn thấy một người mình rất quen thuộc đang ngồi bên cạnh bàn học. Nhưng giờ phút này, cậu bỗng nhiên không dám tiến về phía trước thêm nữa, nên chỉ đứng tại chỗ, gần như tham lam mà nhìn Thích Trường An.

So với một tháng trước, kiểu tóc của anh đã thay đổi, tóc đã dài thêm một chút. Trên người vẫn là áo sơ mi trắng, hai nút áo sơ mi không gài, để lộ dây chuyền mang theo bên trong.

Từ Lạc Dương biết, trên dây chuyên chính là chiếc nhẫn mà cậu tặng anh. Mà chiếc nhẫn khắc hai chữ "Trường An", cậu vẫn luôn đeo trên tay mình.

Thích Trường An đang xem cái gì đó, vẫn giống như có cảm ứng, anh nghiêng đầu nhìn lại. Con ngươi vốn đen nhánh, giống như là lập tức nhuộm đầy ánh sao.

Xác định người đang trước mặt, Từ Lạc Dương ngược lại không vội đi qua, cậu dựa vào khung cửa nói: *"Anh gầy đi rồi."* Tốc độ nói chuyện so với trước đây chậm hơn rất nhiều.

"Ừm, gầy rồi." Thích Trường An thả đồ trong tay xuống đứng lên, giang hai tay với Từ Lạc Dương.

Từ Lạc Dương đứng tại chỗ mấy giây, mới không khống chế được trực tiếp nhào qua, dùng lực rất mạnh khiến Thích Trường An phải lui về phía sau hai bước.

Tim đập rất nhanh, Từ Lạc Dương ngẩng đầu hôn lên cằm Thích Trường An. Một động tác nhỏ, giống như là châm ngòi nổ, cậu phát hiện mình bị bế lên, trực tiếp đặt trên bàn học, hai người chẳng có tâm tư nói chuyện, trực tiếp bắt đầu hôn môi.

Nhớ nhung và khát khao tích góp suốt một tháng, tất cả đều được tiết lộ cho đối phương trong lúc môi lưỡi giao triền. Hai người đều không dừng được chút nóng bỏng lại kịch liệt này, cuối cùng vẫn là tính tự chủ của Thích Trường An phát huy tác dụng, anh tự mình một lần nữa ngồi lại trên ghế, rồi bế Từ Lạc Dương ngồi lên trên đùi mình.

Dính nhau một lúc nữa, Từ Lạc Dương bèn nghe Thích Trường An hỏi: *"Tình hình trước đó em kể cho anh nghe, có chuyển biến tốt hơn chút nào không?"*

Nghe thấy câu hỏi này, thân thể Từ Lạc Dương ngồi thẳng lại một chút, cậu do dự một lát, vẫn đem lời nói ra: *"Không có chuyển biến tốt, mà còn nghiêm trọng hơn nữa."* Nói xong, cậu lại miễn cưỡng mỉm cười nói: *"Anh vì lo cho em, nên mới tới đây hả?"*

"Ừm, lo lắm." Thích Trường An nhìn vào mắt Từ Lạc Dương: *"Em có sợ không?"*

"Sợ." Từ Lạc Dương rụt người lại, tay câu lấy ngón tay Thích Trường An: *"Hôm nay lúc em quay xong, rất lâu cũng không thể thoát vai, em ngồi trên sân cỏ, thật sự cảm thấy mình là Du Tố, chính là nhân vật mà em đang diễn đó."*

Thích Trường An hôn lên mi tâm của cậu: *"Rồi sao nữa?"*

"Cái cảm giác này rất khủng bố, em giống như bị một nhân cách khác chi phối, hoặc là nói, giống như trong cơ thể em, có thêm một linh hồn thuộc về Du Tố. Đạo diễn Mạnh cũng nói, hai ngày gần đây cảm xúc trọng vai diễn của em rất buông thả, có chút không khống chế được." Giọng cậu rất phiền não: *"Trước đây lúc em mới đóng phim, chẳng có cách nào giao lưu tình cảm với nhân vật, nên diễn rất khô khan, kết quả không*

ngờ bây giờ tình huống lại ngược lại."

"Thái độ của Mạnh Hoa Chương thế nào?"

"Chú ấy rất kiên nhẫn, bảo em tự cố gắng điều chỉnh một chút."

Thích Trường An nhẹ nhàng vỗ lên lưng cậu: *"Thật ra lần này anh tới đây, là do Mạnh Hoa Chương liên hệ với anh, chú ấy hy vọng anh có thể ghé thăm em. Nhân vật Du Tố này, tình cảm khá là phức tạp, sau khi em đắm chìm vào, rất khó thoát ra được."*

Từ Lạc Dương cũng rất phát sầu với tình trạng của mình, nhưng từ trước đến giờ cậu đều nghĩ rất thoáng, nên bèn tiến lại gần hôn lên khóe miệng Thích Trường An: *"Thật ra nhìn thấy anh, chẳng biết sao em liền kiên định, cho dù ra sao đi chăng nữa, thì em vẫn là Náo Náo của anh."*

"Ừm, chính là Náo Náo đã làm cho trái tim anh ở nên an bình."

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Anh đến rồi, em liền không sợ nữa.

78. Chương 78: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Tám

Nghe thấy câu này của Thích Trường An, Từ Lạc Dương hơi đắc ý hất cằm lên. Nhưng rất nhanh, nụ cười của cậu đã hơi vụt tắt, tốc độ nói cũng rất chậm: *"Cái cảm giác này, bắt đầu từ hai tuần trước."*

"Tuần đầu tiên em tới đây, em cơ bản đều đang thích ứng với cách quay phim ở bên này, mặc dù trước khi đi anh đã nói rất nhiều việc cần chú ý cho em, nhưng vẫn có chút không quen."

"Náo Náo chắc chắn sẽ thích ứng rất nhanh."

"Đương nhiên rồi!" Từ Lạc Dương gật đầu, nói tiếp: *"Sau đó lại qua thêm một tuần nữa, quay một cảnh, chính là cảnh Du Tố hơn 40 tuổi muốn quay về quá khứ, hắn muốn thay đổi mấy chuyện, một trong số đó là hy vọng mẹ của hắn sẽ không chết trong trận nổ của phòng thực nghiệm. Nhưng em… hắn thất bại, hắn lần thứ hai tận mắt nhìn thấy mẹ mình chết."*

Thích Trường An vô cùng nhạy bén phát hiện ra, lúc nói đến chỗ này, lưng Từ Lạc Dương rướn thẳng, còn hơi run rẩy, mà cách dùng từ cũng có sự thay đổi ——

Em thất bại, Từ Lạc Dương vốn muốn nói như vậy.

Tiến lại gần hôn lên khóe môi Từ Lạc Dương, Thích Trường An làm cho tầm mắt hai người tiếp xúc với nhau, dịu dàng hỏi: *"Đây là một bước ngoặt, đúng không?"*

Từ Lạc Dương cảm thấy suy nghĩ của mình hơi hoảng hốt, giống như một con diều bị buộc dây, đột nhiên được Thích Trường An tháo xuống. Sợ hãi và bi thương trong mắt dần dần được loại bỏ, cậu theo câu hỏi của Thích Trường An tiếp tục nhớ lại:

"Đúng vậy, quay xong cảnh hắn quỳ gối trên sân cỏ khóc nức nở, em ở trên sân cỏ rất lâu đều không đứng lên nổi, sau đó còn khó chịu đến nỗi không ăn cơm tối. Cơ mà buổi tối sau khi gọi video với anh xong thì đỡ hơn một chút, nhưng nửa đêm lại bắt đầu nằm mơ, trong mơ vẫn luôn lặp đi lặp lại cảnh tượng phòng thực nghiệm nổ tung."

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Từ Lạc Dương theo bản năng nắm chặt lấy tay Thích Trường An: *"Thế là về sau, em thỉnh thoảng bắt đầu hơi không phân biệt được mình rốt cục là Từ Lạc Dương hay là Du Tố. Em không tự chủ được bắt đầu kén ăn, bắt đầu thích kéo hết rèm cửa sổ lại, chỉ bật đèn bàn.*

Có một lần quay xong trở về, em thậm chí còn tay trái cầm bút máy, tìm quyển nhật ký ở khắp nơi định viết nhật ký, nhưng tìm rất lâu mà vẫn không tìm được. Sau đó bỗng nhiên em mới kịp phản ứng lại, Du Tố mới có thói quen dùng bút máy viết nhật ký, còn Từ Lạc Dương thì không."

Lúc cậu nói ra những câu này, giọng nói mang theo một chút căng thẳng và bất an: *"Nên khi đó em bèn xác định, em thật sự không bình thường, tâm lý của em có vấn đề."*

Thích Trường An siết chặt cánh tay đang ôm Từ Lạc Dương, vỗ về hôn lên môi cậu, hỏi: *"Bác sĩ tâm lý nói thế nào?"*

"Bác sĩ tâm lý trong đoàn phim không có biện pháp gì cả." Nói tới chỗ này, Từ Lạc Dương bật cười: *"Có lẽ là do kinh nghiệm lúc trước của em, bản thân em lại quá cố chấp, thử trị liệu tâm lý ba lần, nhưng chẳng có tác dụng gì cả."*

Thích Trường An gật đầu, anh hiểu tình huống như thế này. Cho dù bản thân anh hay là Từ Lạc Dương, vì từ quá khứ đi ra, đều khoác lên trái tim mình rất nhiều khôi giáp, ý thức tự bảo vệ cũng cực kỳ mạnh. Cũng giống như bản thân anh, lúc anh 15 tuổi, bác sĩ tâm lý chẳng thể nào có ảnh hưởng với anh.

Từ Lạc Dương thay đổi tư thế, trực tiếp dạng chân trên đùi Thích Trường An, kề sát vào hỏi: *"Trường An, em rất thích nhân vật này, cũng rất thích bộ phim này. Nhưng mà em rất sợ, sợ nếu cứ tiếp tục như vậy, em sẽ điên mất."*

"Không đâu," Thích Trường An trả lời rất nhanh, chẳng có chút do dự nào: *"Anh là bác sĩ tâm lý giỏi nhất, thích hợp nhất của em."*

Từ Lạc Dương bị chọc cười: *"Wa, Thích tiên sinh, mặt của anh dày thật đấy!"*

"Ban nãy không phải em mới nói anh gầy sao?"

"Hai cái kết luận này cũng không mâu thuẫn với nhau!" Nghe thấy câu này, dây cung kéo căng trong lòng Từ Lạc Dương đã lâu cuối cùng cũng buông lỏng, hai tay cậu ôm lấy Thích Trường An, cằm tựa trên vai đối phương, không nhịn được mà nhỏ giọng ngâm nga một đoạn giai điệu, rõ ràng rất thả lỏng.

Chẳng bao lâu sau, tiếng ngâm nga bên tai từ từ trở nên mơ hồ, Thích Trường An nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của Từ Lạc Dương, liền biết người trong ngực đã ngủ thiếp đi. Anh đợi thêm mấy phút nữa, rồi mới cẩn thận bế người lên, thả lên trên giường.

Chỉ là anh vừa đứng dậy, Từ Lạc Dương đã bất an mà chuyển động, lông mi run rẩy, giống như sắp tỉnh lại. Tay Thích Trường An phủ lên gương mặt cậu, lòng bàn tay vuốt nhẹ mấy lần, thấp giọng vỗ về: *"Ngoan, anh ngủ cùng em."*

Lông mày hơi nhíu của Từ Lạc Dương một lần nữa buông lỏng.

Nhưng sau khi Thích Trường An nằm bên cạnh Từ Lạc Dương, thì lại chẳng buồn ngủ. Đèn đã tắt, anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không biết qua bao lâu, chợt cảm giác được Từ Lạc Dương cứ chui vào lồng ngực của anh mãi.

Giơ tay vỗ vỗ lưng cậu, Thích Trường An nhẹ giọng gọi: *"Náo Náo?"* Không có ai trả lời. Anh không chắc có phải Từ Lạc Dương tỉnh rồi hay không, nhưng mấy giây sau, bàn tay cầm lấy chỗ đang cứng lên của mình đã nói lên hết thảy.

Thích Trường An hơi bất đắc dĩ, anh cúi đầu cắn lên tai Từ Lạc Dương, giọng nói có chút đè nén: *"Dậy rồi hả?"*

Bị hô hấp phả vào tai làm ngứa ngáy, Từ Lạc Dương rụt cổ lại, nhỏ giọng "Ừm" một tiếng, nhưng tay vẫn không buông ra, mà nắm mãi không tha.

Thuận thế liếm lên vành tai Từ Lạc Dương, nụ hôn của Thích Trường An theo cằm một đường kéo dài tới môi, anh không cho Từ Lạc Dương cơ hội nói chuyện, mà trực tiếp hôn xuống.

Hai người đã một tháng không gặp, nơi đó khít lại không ít, trải qua rất nhiều thử nghiệm và điều chỉnh, mới tiến vào được. Trong đầu Từ Lạc Dương một mảng mơ hồ, hai chân giơ lên bị mỏi, eo cũng mỏi, kết quả Thích Trường An bỗng nhiên dừng lại. Cậu tự nhiên cảm thấy hơi tủi thân, hai chân kẹp chặt lấy eo Thích Trường An, mang theo thúc giục, sau đó bèn nghe đối phương hỏi:

"Anh là ai?"

Từ Lạc Dương mở miệng trả lời: *"Là anh Trường An, là đại yêu quái!"*

Đẩy thật mạnh một cái, giọng Thích Trường An mang theo ý cười rõ ràng: *"Vậy em là ai?"*

Lần này, Từ Lạc Dương do dự mấy giây: *"…Từ Lạc Dương, em là Từ Lạc Dương."*

Mồ hôi trên mặt Thích Trường An nhỏ xuống mặt Từ Lạc Dương, giọng anh cực kỳ cực kỳ dịu dàng, giống như mang theo sự kiên nhẫn vô hạn: *"Thích Trường An thích ai?"*

Lần này Từ Lạc Dương không do dự, mà nói như đinh đóng cột: *"Em!"*

"Du Tố ư?"

"Không phải!" Từ Lạc Dương bị tức giận đến một nửa tỉnh táo một nửa mơ hồ, mắt cậu trợn tròn, tốc độ nói cực kỳ nhanh: *"Du Tố là ai? Em tức rồi nhe! Thích Trường An, anh đây là đang định bắt đầu biến thành tra nam phải không?"*

Bởi vì kích động, lỗ khóa bỗng nhiên kẹp chặt, Thích Trường An hít một ngụm khí lạnh, động tác bèn chậm lại. Thấy đôi mắt ướt nước của Từ Lạc Dương hơi đỏ lên, anh đau lòng hôn lên đôi mắt đối phương: *"Náo Náo, không phải anh coi em thành người khác, mà là em biến bản thân mình thành người khác."*

Động tác của anh nhẹ nhàng, vừa từng chút từng chút chen vào, vừa nói tiếp: *"Anh chỉ yêu một người, anh cũng sẽ chỉ yêu duy nhất một người này."*

Ngày hôm sau, Từ Lạc Dương ngủ thẳng đến 9h sáng mới dậy, mở mắt ra liền nhìn thấy Thích Trường An nằm bên cạnh. Cậu ngủ đến mức hơi mơ màng, cọ cọ sáp đến gần, hé miệng cắn lên bả vai Thích Trường An một cái.

"Náo Náo, em làm gì vậy?" Giọng Thích Trường An mang theo chút khàn khàn lúc mới thức dậy, anh trực tiếp ôm người vào trong ngực, hôn lên trán cậu: *"Chào buổi sáng."*

"Chào," Từ Lạc Dương chớp chớp mắt, nghiêm túc trả lời câu hỏi: *"Em xem thử có phải đang mơ không!"*

Thích Trường An bật cười, khoang ngực theo tiếng cười khẽ run lên: *"Nếu như mở mắt ra nhìn thấy anh mà là nằm mơ, thì tối qua là gì?"*

"Mộng xuân!" Từ Lạc Dương trả lời cực kỳ trôi chảy, nhưng nói xong, cậu bỗng nhiên tỉnh táo lại, trực tiếp vùi mặt vào lồng ngực Thích Trường An, thầm thì: *"Mặc kệ em đi, tụi mình tỉnh rồi, nhưng mà IQ vẫn đang ngủ say!"*

Quấn áo ngủ đi tới phòng bếp nấu hai dĩa trứng chần, Từ Lạc Dương mang theo một mái đầu rối tung rối mù, rồi lại tiến đến bên cạnh Thích Trường An: *"Anh đang xem gì vậy? Sắp ăn sáng rồi."*

"Kịch bản của cảnh em quay buổi chiều."

Nhìn thấy lời thoại quen thuộc, Từ Lạc Dương mới phản ứng lại: *"Đạo diễn Mạnh đưa cho anh hả?"*

Những ai tiến vào đoàn làm phim đều phải kí hợp đồng bảo mật, một khoản trong số đó chính là không được tiết lộ kịch bản ra ngoài. Mà quyển trên tay Thích Trường An hoàn toàn mới tinh, chỉ có thể là đạo diễn Mạnh đưa cho anh.

"Ừm, buổi chiều anh tới trường quay cùng em được không?"

"Được được được!" Từ Lạc Dương vừa phấn khích đã nói lỡ miệng: *"Trong đoàn phim có một diễn viên nhiều lần tới tìm em, nhưng em luôn từ chối, em nói em có bạn trai rồi, anh ta còn không tin, lần này vừa vặn để anh ta ——"*

Nhận ra nụ cười trên khóe miệng Thích Trường An sắp kết băng, Từ Lạc Dương im lặng che miệng lại.

"Hẹn em?"

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Ngày thứ hai tiến vào đoàn làm phim bèn tới thăm dò để hẹn, em không để ý đến anh ta, sau đó thì cách mấy ngày lại hỏi một lần."*Từ "hẹn" này, cậu nói không rõ ràng lắm, nhưng cậu biết Thích Trường An hiểu.

Thích Trường An kéo tay Từ Lạc Dương qua, hôn lên mu bàn tay cậu: *"Nhiều người muốn cướp Náo Náo của anh vậy nhỉ."*

Nghe thấy câu này, Từ Lạc Dương cảm thấy trong lòng hơi ngưa ngứa.

Hai rưỡi chiều, Từ Lạc Dương dẫn theo Thích Trường An tới trường quay. Mới vừa bước lên thảm cỏ, cậu đã nghe thấy có người gọi mình: *"Lạc Dương, cậu đến rồi à?"* Người đó nói tiếng Anh, nhưng hai chữ 'Lạc Dương' phát âm rất chuẩn, rõ ràng có lòng tập luyện rồi.

Từ Lạc Dương vừa nghe đã biết là ai, theo bản năng liếc nhìn Thích Trường An trước, trong lòng còn tỏa ra một chút hưng phấn.

Đợi người đi tới trước mặt, Từ Lạc Dương lịch sự lên tiếng chào hỏi: *"Chào buổi chiều, Carter."*

Carter là một gã da trắng có mái tóc màu nâu, lúc nhận ra Thích Trường An, nụ cười của hắn rõ ràng

khựng lại: *"Thích?"* Sau khi dừng lại mấy giây, mới nói tiếp: *"Tôi từng xem phim của anh rồi, Thợ săn cuối cùng , một tác phẩm cực kỳ kinh điển."* Nói xong, bèn giơ tay ra.

Thích Trường An đưa tay qua, nhưng chỉ làm động tác, chứ không thực sự đụng đến tay đối phương, sau đó mở miệng nói: *"Xin lỗi, tôi chưa từng xem tác phẩm của anh."*

Từ Lạc Dương đứng bên cạnh nín cười, cậu phát hiện Thích Trường An hóa ra cũng sẽ độc miệng như thế! Nhưng mà, cảm thấy đáng yêu quá làm sao bây giờ!

Vẻ mặt Carter không tốt lắm, hắn cảm nhận được địch ý đến từ Thích Trường An, thế là giọng điệu cũng trở nên sắc bén: *"Có thời gian tới đây tham ban, anh không có bộ phim nào cần phải quay sao?"*

Vẻ mặt Thích Trường An vẫn chưa có biến hóa gì, Từ Lạc Dương đã mất hứng trước, ánh mắt cậu lạnh xuống, nhìn Carter: *"Xin hãy chú ý tới lời nói của anh!"*

Bởi vì không phải là sân nhà của mình, cũng không có người quen, nên Từ Lạc Dương ở trong đoàn phim vốn toàn bày ra gương mặt tươi cười, không tụ lại trò chuyện, cũng không kết thân với ai, mỗi ngày đều chăm chỉ đóng phim. Vậy nên đây là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt lạnh nhạt của Từ Lạc Dương.

Thấy Từ Lạc Dương xù lông, khóe miệng Thích Trường An hiện lên ý cười, anh giơ tay nắm nắm ngón tay cậu: *"Em đi tìm đạo diễn Mạnh trước đi, anh và ngài Carter đây nói mấy câu, được không?"*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Vậy anh nói xong thì đến tìm em nhé."*

"Ừm."

Đợi Từ Lạc Dương đi xa, bầu không khí giữa hai người càng thêm cứng ngắc. Carter híp mắt: *"Anh muốn nói gì?"*

Thích Trường An vẻ mặt lạnh nhạt, đuôi mắt sắc bén như dao: *"Mong anh cách Lạc Dương xa một chút."*

Vẻ mặt Carter mang theo sự châm chọc: *"Cạnh tranh công bằng, anh không thể cướp đoạt quyền lợi theo đuổi Lạc Dương của tôi, ai thua ai thắng còn chưa chắc chắn!"* Hắn vốn chỉ muốn nếm thử tư vị của người phương đông, mà bây giờ, hắn đã bị khơi dậy ham muốn thắng bại.

Thích Trường An nhìn thấy sự thay đổi trong thái độ của hắn, giọng nói càng lạnh hơn: *"Phải không?"*

Lúc này, điện thoại Carter rung lên, hắn bắt máy, rất nhanh đã nghe thấy giọng nói gấp gáp của quản lý: *"Tôi nhận được một bưu kiện, liên quan đến chuyện cậu sau khi uống say lái xe đâm chết người, cả chuyện cậu tham gia quay clip quan hệ tình dục, thậm chí còn có cả chứng cứ cậu giúp người ta rửa tiền mặt, nhưng vẫn chưa bị phơi bày ra ngoài, cậu nhanh nghĩ lại xem gần đây có phải đắc tội với ai rồi không?"*

Tay cầm điện thoại nắm chặt lại, Carter trực tiếp hỏi Thích Trường An: *"Là anh?"*

"Là tôi." Thích Trường An nói tiếp, tốc độ nói rất chậm, dáng vẻ thờ ơ, rõ ràng chẳng thèm để người vào trong mắt: *"Anh rút khỏi đoàn phim, hoặc là, tôi tự mình khiến anh rút khỏi đoàn phim, chọn một cái."*

Từ Lạc Dương đang nghe Mạnh Hoa Chương nói về cảnh phim, thấy Thích Trường An đi tới, mặt mày đều cong lên: *"Đạo diễn Mạnh, Trường An tới rồi."*

"Tới rồi hả," Mạnh Hoa Chương để kịch bản qua một bên, cười nói: *"Cậu ấy là định hải thần châm do tôi mời tới, để xem hiệu quả ra sao."*

Ba mươi phút sau, các khâu đã chuẩn bị xong, Từ Lạc Dương đổi lại âu phục đặt may của trường học, ngồi ở hàng cuối cùng trong một phòng học trống không, trước mặt đặt vài quyển sách, tay trái cầm bút, đang nhanh chóng tính lại cái gì đó.

Vô số công thức được viết ra một cách lưu loát, ánh mắt Du Tố cực kỳ chăm chú, đang viết, động tác trên tay hắn bỗng nhiên dừng lại, nơi ngòi bút tiếp xúc với trang giấy phát ra một tiếng "soạt" —— giấy bị chọc thủng.

Tay bắt đầu không có cách nào kiềm chế được mà run rẩy, Du Tố nhìn công thức trên giấy, đột nhiên để bút xuống, rồi bắt đầu đi lật sách. Mấy giây sau, động tác của hắn bắt đầu trở nên hoảng loạn, cánh tay mãnh liệt run rẩy, đồng tử thu nhỏ lại, cơ bắp trên khóe miệng cũng hơi run run.

"Cạch" một tiếng, sách trong tay rơi xuống đất, Du Tố giống như bị hoảng sợ, động tác cực kỳ cứng nhắc ngồi xuống sàn nhà, hai tay ôm đầu, phát ra tiếng kêu thật thấp giống như dã thú bị vây hãm.

Thích Trường An xem qua kịch bản, nên biết đây là một cảnh phim —— Du Tố hơn 40 tuổi trở lại thời đại học, điều thứ hai muốn thay đổi, chính là muốn ngăn giáo viên hướng dẫn nghiên cứu sinh tiến sĩ của hắn đưa ra một quan điểm học thuật sai lầm, bởi vì quan điểm này sẽ dẫn tới hàng loạt bi kịch. Nhưng hắn thất bại.

Hô cắt, Mạnh Hoa Chương vẫy tay bảo Từ Lạc Dương đi tới. Thấy hai mắt Từ Lạc Dương không có thần thái gì, cánh tay cũng đang phát run, ông nói: *"Tranh thủ thời gian, nhìn Thích Trường An thêm mấy lần."*

Nghe thấy cái tên này, lông mi Từ Lạc Dương run rẩy, cậu giương mắt nhìn sang.

Mạnh Hoa Chương vẫn luôn chú ý đến vẻ mặt của cậu, nhận ra cuối cùng cũng bình thường lại, giọng ông thả lỏng không ít: *"Cậu là ai?"*

"Từ... Từ Lạc Dương."

"Được được được, tranh thủ thời gian, quay đoạn này lại một lần nữa!"

Đợi Từ Lạc Dương quay lại sau camera, Thích Trường An mới mở miệng: *"Đoạn quay được lúc nãy, chú xóa rồi à?"*

"Suyt, bí mật!" Mạnh Hoa Chương nhìn diễn xuất của Từ Lạc Dương trong camera giám sát, nhỏ giọng nói: *"Những thứ quay được đúng là phần lớn đều hủy đi, nhưng tôi bằng lòng tốn kém vì Từ Lạc Dương, tôi sẽ không nhìn nhầm, cậu ta sẽ cho tôi kinh hỉ."*

Trong mắt Thích Trường An đầy ý cười: *"Chắc chắn rồi."*

"Ừm, cậu ấy giống như kim cương, chỉ cần cố gắng đánh bóng, chắc chắn sẽ khiến người đời khiếp sợ. Cậu ấy ở chỗ này của tôi, diễn xuất so với lúc đóng Lối rẽ đã tiến bộ hơn rất nhiều, cậu chắc cũng đã nhận ra."

"Đúng vậy, tiến bộ hết sức rõ ràng, nhập diễn cực kỳ nhanh, hơn nữa cũng đã từ từ tạo thành phong cách của chính mình."

"Cho nên là, chúng ta đều phải kiên nhẫn." Mạnh Hoa Chương nhìn Từ Lạc Dương trên màn ảnh, lúc biểu diễn, tình cảm đã thu vào trong nội tâm, nói rất tỉ mỉ: *"Giờ cậu ấy nhập diễn, nhưng vẫn chưa thể tự chủ được để hoán đổi, nói cách khác, cậu ấy không tìm được điểm cân bằng để 'nhập diễn' và 'thoát vai', mà cậu, chính là ràng buộc mạnh mẽ nhất của cậu ấy với thế giới này."*

Mạnh Hoa Chương dời tầm mắt khỏi camera theo dõi, nhìn Thích Trường An: *"Lúc cậu ấy rơi vào hố, cậu nhất định phải kéo cậu ấy trở về."*

Thích Trường An gật đầu: *"Cháu hiểu rồi. Trước đây… cũng là em ấy kéo cháu tới dưới ánh nắng mặt trời."*

Đạo diễn Mạnh không hỏi thêm nữa, ông khẽ cười, nếp nhăn bên khóe mắt dường như cũng mang theo ôn hòa: *"Như vậy rất tốt."*

"Ừm, em ấy rất tốt."

Thích Trường An nhìn Từ Lạc Dương đứng sau camera, ánh mắt không tự chủ được mà dịu dàng hẳn đi.

Anh đã từng chôn vùi quá khứ, mỗi lần mơ thấy ác mộng, đều sẽ nghe thấy tiếng khóc sắc nhọn của Thẩm Chiết Hồng, cùng với sự hoảng sợ bao phủ khi bị giam cầm trên giường bệnh, anh chống cự việc uống thuốc, bởi vì cho dù có uống nhiều thuốc hơn nữa, vẫn sẽ tiếp tục sống sót một cách yếu ớt như thế mà thôi.

Cho dù thế giới rất náo nhiệt, cũng chẳng liên quan gì đến anh, anh chẳng thể sinh ra hứng thú với bất cứ thứ gì, bao gồm cả việc sống tiếp.

Mãi đến tận khi gặp được Từ Lạc Dương, trong thế giới của anh mới bắt đầu có ánh sáng.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích, việc quan trọng phải nói ba lần, chỉ có thể yêu em! Chỉ có thể yêu em! Chỉ có thể yêu em!

79. Chương 79: Viên Kẹo Thứ Bảy Mươi Chín

Một tuần tiếp theo, lúc Từ Lạc Dương đóng phim, Thích Trường An đều sẽ theo cậu tới trường quay.

Mạnh Hoa Chương ngồi phía sau camera giám sát, đang xem lại cảnh quay trước đó, sau khi xem đi xem lại mấy lần, ông hỏi Thích Trường An: *"Cậu cảm thấy thế nào?"*

"*Tốt hơn trước rồi,"* Thích Trường An ngồi trên một cái ghế nhựa màu trắng, xem cảnh quay trước đó: *"Một điểm rất rõ ràng là, cảm giác đúng mực của Lạc Dương mạnh hơn không ít."*

"*Cậu nói đúng lắm, cảnh trước, bởi vì Từ Lạc Dương quá mức nhập diễn vào nhân vật, chiếu trên màn ảnh lớn, thì sẽ có vẻ hơi dùng sức quá mạnh, giờ càng ngày càng kiềm chế rồi."* Mạnh Hoa Chương nói xong bèn bật cười: *"Biết ngay mà, tôi mời cây định hải thần châm là cậu đây đi theo, là lựa chọn vô cùng chính xác."*

Thích Trường An không tiếp lời, mà nói: *"Một tuần này, áp lực của Lạc Dương cực kỳ lớn."*

"*Có thể nhìn thấy, trên phương diện đóng phim, yêu cầu của cậu ấy đối với bản thân mình là rất cao, vậy nên mới có thể tiến bộ nhanh như vậy."* Mạnh Hoa Chương thấy tầm mắt anh vẫn luôn đặt trên hình ảnh ở trên màn hình, bèn trêu anh: *"Đau lòng hả?"*

"*Đau lòng."* Thích Trường An thản nhiên gật đầu, giọng điệu lại hơi bất đắc dĩ: *"Buổi tối em ấy nằm mơ rồi nói mớ, đều là đọc lời thoại. Có lúc đang ăn, thì lại bắt đầu ngẩn người, cũng là đang nghĩ đến chuyện đóng phim."*

Thấy rõ vẻ mặt của anh, tốc độ nói của Mạnh Hoa Chương chậm lại không ít: *"Nếu Trường Ân nhìn thấy cậu bây giờ, chắc cậu ấy sẽ rất vui đó."* Ông và Thích Thế Nghiên là bạn tốt, nhìn Thích Trường An giống như là nhìn con cháu của mình.

Nghe thấy lời ông nói, Thích Trường An thu hồi tầm mắt, trong mắt mang theo chút ý cười: *"Anh trai cháu nhờ chú thăm dò cháu hả?"*

Bị vạch trần Mạnh Hoa Chương cũng không xấu hổ, ông cười gật đầu: *"Đúng vậy, Trường Ân biết gần đây cậu vẫn luôn ở chỗ của tôi, vậy nên muốn bảo tôi uyển chuyển hỏi cậu, bao lâu nữa mới để cậu ấy và Từ Lạc Dương gặp nhau."*

Không trả lời ngay, Thích Trường An rũ mí mắt, một lúc lâu sau mới nói: *"Qua một khoảng thời gian nữa đã."*

Lúc này, Từ Lạc Dương từ phòng hóa trang đi ra, Mạnh Hoa Chương đứng lên, lập tức chuyển qua trạng thái làm việc, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: *"Các khâu chuẩn bị, ba phút sau quay phim! Nhân viên ánh sáng chú ý, dựa theo phương án đã thống nhất lúc trước làm thử, xem hiệu quả rồi nói tiếp."*

Cảnh trước, là Du Tố do Từ Lạc Dương thủ vai về tới lúc mình còn học đại học, mà cảnh này trực tiếp nhảy qua lần thứ hai quay ngược thời gian, là lúc Du Tố quay về năm mình 33 tuổi.

Đây cũng là một chỗ khó trong quá trình quay phim, Từ Lạc Dương phải nắm bắt tốt biến hóa cảm xúc của nhân vật ở từng giai đoạn khác nhau. Cùng lúc đó, bày trí trong phòng ở cảnh này cũng đã được thay đổi rất nhiều.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Nghe thấy giọng nói của Mạnh Hoa Chương, Từ Lạc Dương trả lời: *"Chuẩn bị xong rồi."* Tốc độ nói chuyện của cậu rõ ràng hơi chậm đi —— theo sự tăng lên của tuổi tác con người, tốc độ nói chuyện cũng sẽ từ từ trở nên chậm dần, bởi vì dây thanh quản sẽ bắt đầu lỏng lẻo, lúc lắng nghe, giọng nói sẽ từ từ bị vẩn đục, tiếng thở sẽ nhiều hơn.

Bén nhạy nắm bắt được việc xử lý đối với giọng nói của Từ Lạc Dương, Mạnh Hoa Chương gật gật đầu: *"Mười giây sau bắt đầu."*

Du Tố khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn đi vào bên trong, tóc hắn hơi lộn xộn, khiến người ta vừa nhìn đã biết thường ngày ít khi chăm sóc. Trên mũi đỡ một cái kính gọng đen, trên người là một bộ tây phục nửa xưa, ống tay áo khoác rõ ràng đã hơi bị mòn, mà chỗ góc áo cũng hiện đầy mấy nếp nhăn.

Ánh sáng trong phòng u ám, khiến trong tiềm thức người ta cảm thấy ngột ngạt. Du Tố bước vội vàng về phía phòng trẻ em, bởi vì quá hoang mang, không chú ý tới bố trí xung quanh, nên đầu gối của hắn trực tiếp đụng phải một cái bàn thấp.

"Ầm" một tiếng, bị đụng một cú rất mạnh, khiến bước chân của hắn cũng lảo đảo theo. Nhưng Du Tố chẳng để ý nhiều như vậy, hắn tiếp tục lảo đảo đi tới phòng trẻ em, rồi dừng lại ở chỗ cách giường trẻ em mấy bước.

Tiếng chuông gió treo trên giường trẻ em vang lên trong trẻo, là toàn bộ âm thanh ở trong khung hình.

"Máy quay số 2, quay cận cảnh mặt và tay trái của cậu ấy." Mạnh Hoa Chương tập trung nhìn chằm chằm Từ Lạc Dương đứng sau camera, nhỏ giọng lẩm bẩm: *"Kiềm chế, nhất định phải kiềm chế, từ từ thôi…"*

Sau khi im lặng một lúc lâu, Du Tố cuối cùng cũng bước một bước nhỏ, nhưng rất nhanh, toàn thân hắn lại dừng lại, giống như ở ngoài chỗ cách xa mấy bước, tồn tại một cái hố đen thật lớn, làm hắn sợ hãi tới mức không dám tới gần. Cùng lúc đó, tay trái của hắn càng ngày càng run rẩy, đồng tử co rút, lông mi càng vì hoảng sợ mà không ngừng run rẩy ——

Hắn biết mình sắp phải đối mặt với cái gì, lúc hắn quay ngược thời gian lần thứ hai, chọn quay lại lúc mình 33 tuổi, trước khi đứa con cả của mình chết non. Nhưng cho dù quay về quá khứ, hắn vẫn như cũ chẳng thể thay đổi được hướng đi của vận mệnh.

Không rơi lệ, cũng chẳng cuồng loạn, Du Tố bước chầm chậm tới bên cạnh giường trẻ em, hai đầu gối quỳ trên mặt đất. Hắn giơ tay ra, cẩn thận đụng vào gò má của đứa bé, rồi chợt giống như bị khiếp sợ, bèn đột ngột rút tay về.

Sau đó, hắn nắm thật chặt hàng rào bảo vệ của giường trẻ em, nếu như không phải trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, cùng với mạch máu nổi lên trên cổ, đứng từ xa nhìn lại, hắn càng giống như một pho tượng hơn.

Cứ đứng nhìn đứa con đã chết yểu như vậy, Du Tố giật giật môi, muốn nói gì đó, nhưng sau khi hầu kết lên xuống mấy lần, lại chẳng thể phát ra chút âm thanh nào. Hắn vẫn luôn không khóc, nhưng xung quanh hắn giống như bị mây đen bi thương vây kín, ngay cả cảm xúc của staff bên ngoài camera cũng bị ảnh hưởng, chuyên gia make up đứng ở một bên không nhịn được mà quay lưng, nhỏ giọng khóc thút thít.

Bên ngoài camera, đôi mắt của Mạnh Hoa Chương càng ngày càng sáng, cảnh này, ông vẫn chưa thảo luận với Từ Lạc Dương là phải xử lý như thế nào, ông giao tất cả quyền bố trí diễn xuất cho Từ Lạc Dương.

Mà cậu đúng thật là không làm ông thất vọng.

"Giữ yên như vậy… đúng rồi chính là như vậy…" Mạnh Hoa Chương căng thẳng hơn người bên cạnh, ông nhìn ánh mắt 'Du Tố' sau camera, nhìn hắn từ từ lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nhìn hắn muốn khóc nhưng hoàn toàn chẳng thể nào chảy nước mắt, cuối cùng bi thương bị đè ép xuống, biểu cảm bỗng nháy mắt trở nên trống rỗng, lan tràn trong mắt toàn bộ đều là sự mờ mịt, giống như không tiếng động mà chất vấn ——

Rốt cuộc là vì cái gì mà mình lại quay ngược thời gian? Điều mình muốn thay đổi lại chẳng thể nào thay đổi được, việc mình muốn ngăn cản thì vẫn đang xảy ra.

"Cắt!" Mạnh Hoa Chương nói, ông ngăn Thích Trường An đang định đứng dậy, mười mấy giây sau, mới gọi một tiếng 'Từ Lạc Dương'.

Phản ứng hơi chậm, nhưng mấy giây sau, Từ Lạc Dương vẫn nghiêng đầu qua, đáp một tiếng: *"Chuyện gì?"*

Giọng cậu nghẹn ngào, khàn khàn giống như vừa khóc xong.

Nhận được câu đáp lại này, Mạnh Hoa Chương lộ ra nụ cười: *"Tốt lắm, cực kỳ tốt! Chúng ta quay lại cảnh này một lần nữa!"*

Từ Lạc Dương ra hiệu 'chờ một chút', thấy trên mặt Mạnh Hoa Chương mang theo sự dò hỏi, cậu giải thích: *"Có thể cho cháu hai phút được không?"*

Mạnh Hoa Chương gật đầu: *"Đương nhiên."*

Ông vừa nói xong, bèn nhìn thấy Từ Lạc Dương hai tay nắm chặt hàng rào bảo vệ của giường trẻ em, đầu kê lên mu bàn tay, rất nhanh đã vang lên tiếng khóc nghẹn ngào.

Quay cảnh này thêm ba lần nữa, phần quay của Từ Lạc Dương hôm nay kết thúc. Cậu nhận lấy ly nước Thích Trường An đưa tới, bưng một hồi lâu nhưng vẫn không uống.

Đã rất quen thuộc với trạng thái thất thần gần đây của Từ Lạc Dương, Thích Trường An không thúc giục, mà rất kiên nhẫn chờ cậu. Qua gần một phút, Từ Lạc Dương chợt ngẩng đầu: *"Cảnh ban nãy, hình như cảm giác không giống với lúc trước."*

Một tuần nay, cậu có thói quen thảo luận cảm giác lúc đóng phim của mình với Thích Trường An, mỗi lần quay xong, cậu đều sẽ tỉ mỉ nhớ lại, trạng thái của mình sau camera rốt cuộc là như thế nào.

"Khác nhau như thế nào?" Thích Trường An thấy cậu chẳng có tâm tư uống nước, bèn đưa tay lấy ly giữ nhiệt đi, một lần nữa vặn nắp lại.

"Chính là cảm giác rất khác với lúc trước," Từ Lạc Dương suy nghĩ một lát, tỉ mỉ tìm từ: *"Giống như cơ thể em bị chia làm hai nửa, một phần 'em' này, đang nhìn 'Du Tố' đau lòng, khổ sở, mù mịt, nhưng cảm giác xuất hiện trong lòng 'em', là đồng tình, giống như một người đứng xem vậy."*

Mạnh Hoa Chương vẫn luôn đứng ở bên cạnh lắng nghe, nghe cậu nói xong, ông ném một gói bánh quy nhỏ cho Từ Lạc Dương: *"Cầm lấy, phần thưởng vì cậu lại có tiến bộ!"*

Từ Lạc Dương giơ hai tay nhận lấy, đuôi mắt cong lên, vui vẻ nói: *"Cảm ơn đạo diễn Mạnh!"*

Một mạch quay về nơi ở, sau khi đóng cửa lại, Từ Lạc Dương vui vẻ nhào vào người Thích Trường An, giọng nói nhảy nhót: *"Trường An, có phải em thật sự tiến bộ lên rất nhiều không?"*

"Ừm, đúng vậy." Giơ tay lên bảo vệ Từ Lạc Dương, Thích Trường An dẫn cậu đi vào bên trong: *"Náo Náo rất giỏi."*

Gãi gãi mái tóc mình cố ý để hơi dài một chút, Từ Lạc Dương hơi xấu hổ: *"Giỏi chỗ nào đâu, bỏ ra thời gian dài như vậy, mà mới tiến bộ được có một chút."*Nói xong, tai cậu hơi nóng lên, giọng cũng hạ xuống một chút: *"Nhưng mà phương pháp của anh, thật sự rất có ích."*

Cả tuần nay, mỗi lần vào lúc làm tình, Thích Trường An đều sẽ hỏi cậu, cậu rốt cuộc là Từ Lạc Dương hay là Du Tố. Sau mấy lần, Từ Lạc Dương bèn nhận ra, lúc quay phim, cậu thay đổi rất nhiều so với trước đây, có lẽ là theo bản năng cảm thấy, làm tình với Thích Trường An chỉ có thể là Từ Lạc Dương, tuyệt đối không thể là Du Tố hoặc là những người khác.

"Bởi vì em là túi giấm nhỏ, cho nên mới có hiệu quả." Thích Trường An cúi đầu cắn lên vành tai ửng hồng của cậu, cười nói: *"Buổi tối muốn ăn gì?"*

"Bữa tối hôm nay để em nấu!" Từ Lạc Dương tâm trạng rất tốt, sau khi nói xong bèn tiến vào nhà bếp, chẳng bao lâu sau, bên trong liền vang lên tiếng ngâm nga của cậu.

Nhưng chưa được năm phút, Từ Lạc Dương đã ló đầu từ trong phòng bếp ra:*"Trường An, anh có biết muối ở đâu không?"*

"Trên giá để đồ ấy, trước khi đi anh có nhìn thấy." Thích Trường An đi vào, liền phát hiện trên giá để đồ trống rỗng, anh liếc nhìn Từ Lạc Dương, trực tiếp đưa tay mở tủ bát ra, bèn nhìn thấy một lọ muối được đặt ở trong đó.

"Cố ý giấu đi hả?"

Từ Lạc Dương chớp chớp mắt: *"Đúng vậy."* Trả lời chẳng chột dạ chút nào, còn bước vài bước, đóng cửa phòng bếp lại.

"Vậy vì sao lại muốn giấu đi?"

"Bởi vì như vậy mới có lý do gọi anh tới," cậu đi tới trước mặt Thích Trường An, hôn lên khóe môi đối phương: *"Làm phiền Thích tiên sinh đứng yên tại chỗ đừng cử động, như vậy lúc em nấu ăn, quay đầu lại là có thể nhìn thấy anh. Nhìn thấy anh em sẽ rất hạnh phúc, hương vị món ăn nấu ra lũy thừa sẽ tăng thêm 20%."*

"Ngụy biện." Thích Trường An nói thì nói thế, nhưng thật sự im lặng đứng yên tại chỗ 20 phút, mãi đến tận khi Từ Lạc Dương nấu xong một đĩa cà chua xào trứng gà, anh mới bưng món ăn ra khỏi cửa phòng bếp.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Cảm ơn sự phối hợp của Thích tiên sinh, có thưởng ~

80. Chương 80: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi

Hai ngày sau, xác định Từ Lạc Dương duy trì trạng thái rất tốt, Thích Trường An bèn chuẩn bị để về nước.

Từ Lạc Dương xung phong giúp anh thu dọn hành lý, nhưng lúc Thích Trường An tới đây, hành lý mang theo rất ít, nên chỉ tốn khoảng mười phút đã thu dọn xong.

Ngồi xổm trên sàn nhà, Từ Lạc Dương ngẩng đầu nhìn Thích Trường An: *"Không nỡ xa anh."* Nói xong, cậu trực tiếp ngồi xuống sàn nhà, tựa đầu lên đùi Thích Trường An, cọ cọ: *"Đợi quay xong phim, em sẽ lập tức quay về nhà."*

"Ừm, anh ở nhà chờ em."

Nói ra câu này, Thích Trường An chợt nhận ra, hóa ra ở trong lòng mình, đã ngầm thừa nhận căn nhà sống cùng Từ Lạc Dương ở vịnh Thiên Hà là nhà của mình. Anh cúi đầu nhìn gò má của người đang nằm trên đùi mình, giơ tay khẽ véo tai đối phương.

"Lúc em không có ở đó, anh phải nghiêm túc ăn cơm, lúc không muốn ăn cũng phải ăn một chút, đừng gầy thêm nữa. Thời tiết vẫn còn khá nóng, nhưng anh cũng đừng uống nước đá, buổi tối điều hòa cũng đừng mở quá thấp, cũng đừng tắm nước lạnh,"

Phát hiện mỗi lần mình vừa nhắc tới, thì sẽ chẳng dừng lại được, Từ Lạc Dương hơi chán nản hỏi: *"Hình như em lại bắt đầu dài dòng rồi, anh thật sự không ghét bỏ hả? Anh thật sự sẽ không cảm thấy giờ em cứ lải nhải như vậy, không chừng sau này già rồi sẽ càng lải nhải hơn hả?"*

Thích Trường An lắc đầu: *"Không đâu, chỉ có em mới nhắc nhở anh như vậy thôi, anh rất thích."*

Nghe thấy Thích Trường An bình thản nói ra câu này, trong lòng Từ Lạc Dương lập tức cảm thấy khó chịu. Quen nhau lâu như vậy rồi, cậu biết Thích Trường An vì tâm phòng bị rất nặng, tính cách lại lạnh nhạt, nên gần như không có bạn bè gì. Mà vì chuyện khi còn bé, mặc dù tình cảm với anh trai rất tốt, nhưng không quá gần gũi. Còn Lương Khưu, hình như vẫn hơi kiêng dè Thích Trường An, hoàn toàn là quan hệ cấp trên cấp dưới tiêu chuẩn.

Đúng là sẽ chẳng có ai nhắc nhở anh.

Nghĩ như vậy, Từ Lạc Dương càng đau lòng, cậu câu lấy ngón tay đối phương, đến gần hôn lên đầu ngón tay, không đầu không đuôi nói một câu: *"Không sao, sau này em yêu anh, mỗi ngày đều sẽ yêu anh nhiều hơn ngày hôm trước."*

Dùng đầu ngón tay chạm vào môi cậu, Thích Trường An dịu dàng nói: *"Được, nhưng mà, trước đó không phải nói có thưởng hả?"*

"Thưởng gì cơ?" Từ Lạc Dương giả vờ tỏ vẻ mờ mịt, nhưng dưới thế tiến công của ánh mắt Thích Trường An, cậu chột dạ, sau khi ngồi thẳng lại, có chút không dám nhìn vào ánh mắt đối phương, nhỏ giọng nói: *"Ngày mai em được nghỉ, sáng sớm mai chắc chắn sẽ thưởng cho anh!"*

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi mở mắt ra, Từ Lạc Dương trước tiên nhìn qua phía Thích Trường An, vừa vặn đối mặt với tầm mắt của đối phương. Cậu chìa tay qua che đi đôi mắt của Thích Trường An: *"Em tới phòng bếp làm bữa sáng trước, nửa giờ sau anh tới phòng bếp tìm em, được không?"*

Lúc nói câu này, cậu nhấn mạnh 'nửa giờ' và 'phòng bếp', thời gian địa điểm đều chuẩn bị xong rồi.

Thích Trường An cực kỳ phối hợp: *"Được."*

Thu tay về, Từ Lạc Dương rũ mi mắt, vội vàng xuống giường, vài bước đã chạy ra khỏi phòng ngủ. Nhưng cậu không tới thẳng nhà bếp, mà tới phòng tắm tắm rửa trước. Dùng dáng vẻ kỳ cục rửa mặt sau sạch sẽ, còn đỏ mặt mở rộng. Trong lòng tính toán chênh lệch thời gian không nhiều lắm, sau khi dùng khăn lau khô tóc, Từ Lạc Dương một lần nữa mặc áo ngủ vào.

Đợi tới lúc tiến vào phòng bếp, nhìn tạp dề ô vuông màu lam nhạt mới khui, Từ Lạc Dương hít sâu mấy hơi, mới cẩn thận cố không làm bẩn, tay run rẩy nắm tạp dề ở trong tay.

Nửa giờ sau, Thích Trường An đúng giờ đi xuống lầu, mới vừa bước vào phòng bếp, bước chân của anh đã dừng lại. Trong không khí như có thứ gì đó bồng bềnh khiến lòng người xao động, anh tiếp tục đi vào trong một bước, sau đó 'lạch cạch' một tiếng, trở tay đóng cửa lại.

Cửa chớp đã được kéo xuống, ánh sáng bị ngăn trở, trong phòng bếp có vẻ hơi tối. Dụng cụ làm bếp treo trên mặt tường kim loại rất ngăn nắp, trong nồi đã đổ dầu, nhưng vẫn chưa bật lửa. Trứng gà cũng đã đập vào trong bát, nhưng vẫn chưa đánh tan. Mà Từ Lạc Dương quay lưng đứng ở cửa, dưới ánh sáng tối tăm, khiến người ta không dời nổi mắt.

Thích Trường An đi tới, từ phía sau ôm lấy cậu, hôn lên bờ vai đối phương, giọng nói hơi khàn: *"Náo Náo, em muốn để anh ăn sáng trước, hay là ăn em trước?"*

Nghe rõ hơi thở nóng rực trong giọng nói của đối phương, hơi thở của Từ Lạc Dương cũng run rẩy theo, cậu không dám quay đầu lại, trên tay đang cầm đũa, như có như không quấy lòng trắng trứng và lòng đỏ trứng ở trong bát, nhỏ giọng trả lời: *"Đương nhiên là ăn em trước."*

Mới vừa nói xong, cậu bèn cảm giác được sau gáy mình bị đối phương nhẹ cắn lấy, còn bị hàm răng nghiền nghiền mấy lần. Đau đớn rất nhỏ bao bọc lấy cảm giác run rẩy, dọc theo xương sống trực tiếp xuống tới xương cụt, khoảnh khắc đó, trong đầu cậu hiện ra mấy hình ảnh mờ ám, sau đó chân hơi nhũn ra.

Cuối cùng cũng dám nghiêng đầu nhìn Thích Trường An, Từ Lạc Dương chớp chớp đôi mắt ướt nước: *"Vậy nên, anh muốn ăn không?"*

"Đương nhiên rồi."

Bữa sáng này Từ Lạc Dương ăn rất vất vả, lúc mới bắt đầu, tần suất Thích Trường An cho ăn vẫn tương đối chậm, rất kiên nhẫn, từng chút từng chút đút cho cậu, cậu cũng từ từ ăn. Nhưng sau khi thấy cậu đã thích ứng, tần suất Thích Trường An cho ăn rõ ràng nhanh hơn rất nhiều. Từ Lạc Dương hơi chịu không nổi, đưa ra kháng nghị, nhưng kháng nghị trực tiếp bị đối phương bác bỏ, hết cách, cậu đành phải nằm nhoài trên bệ bếp tiếp tục ăn.

Vì bày tỏ sự bất mãn của mình, lúc được Thích Trường An cho ăn, cậu còn cố gắng phân ra một chút sự chú ý, tiếp tục quấy lòng trắng trứng và lòng đỏ trứng, kết quả mới năm sáu lần, đã bị Thích Trường An từ phía sau chế trụ tay: "Náo Náo, phải tập trung." Nói xong, động tác cho ăn của anh bỗng nhiên tăng thêm, tần suất cũng càng nhanh hơn. Đũa Từ Lạc Dương nắm trong tay rơi xuống bệ bếp, nhưng cậu chẳng còn lòng dạ nào để quan tâm nữa.

Một bữa sáng ăn hơn một tiếng, Từ Lạc Dương sau cùng hai chân run rẩy, đứng cũng không vững. Hai tay cậu vòng lấy cổ Thích Trường An, mắt đều khóc đến đỏ ửng, khàn giọng nói: *"Đêm nay phải chia giường ngủ! Em giận thật rồi đó! Anh dỗ không được đâu!"*

Thích Trường An ôm lấy eo, dùng lực vừa phải giúp cậu xoa nắn giảm bớt cảm giác nhức mỏi, nghe vậy hôn lên đuôi mắt thấm ướt của cậu, nhắc nhở: *"Náo Náo, buổi chiều anh lên máy bay rồi, đêm nay đúng là phải chia giường ngủ."*

Tư duy hơi mơ hồ tỉnh táo lại không ít, cảm xúc không nỡ trong lòng Từ Lạc Dương lại dâng lên, cậu dán sát vào Thích Trường An. Trong lúc lơ đãng, bèn nhìn thấy tạp dề bị vò thành một cục vứt trên bệ bếp, cùng với dấu vết sẫm màu dính ướt ở trên đó, cậu vội vàng dời tầm mắt đi. Nhớ lại hình ảnh mình bị làm đến khóc nhưng Thích Trường An vẫn chưa ra, còn càng đỉnh càng sâu, cậu không nhịn được há mồm cắn lên vai Thích Trường An, còn ngậm vải quần áo mà nhay cắn.

Để mặc Từ Lạc Dương ngậm quần áo của mình, Thích Trường An vỗ vỗ mông cậu, hỏi: *"Quần áo đâu?"*

"Quần áo?" Từ Lạc Dương nhả răng ra, nghiêm túc nghĩ: *"Đồ ngủ bị em ném thẳng vào máy giặt rồi."*

Lúc này cậu mới phản ứng lại, hình thức này quá sức ác liệt, cậu hết đồ mặc rồi!

Thích Trường An bật cười: *"Tạp dề không mặc được nữa rồi."*

Mặt hơi nóng lên, Từ Lạc Dương hất hất cằm: *"Cho dù còn mặc được thì em cũng không mặc đâu, ai biết liệu anh có bị kích thích, rồi đè em thêm lần nữa hay không?"* Nói xong, phía sau hơi có phản xạ mà co lại.

Cậu vốn muốn trêu một chút thử xem, không ngờ kết quả lại dọa người như vậy!

Sợ rồi sợ rồi, không dám nữa!

Thích Trường An cởi sơ mi của mình ra, giúp Từ Lạc Dương mặc vào, giúp cậu cài thêm hai cái nút nữa, mới lui về sau nửa bước, nắm tay cậu: *"Đi thôi, về phòng ngủ thay quần áo."*

"Được, em lấy quần áo còn phải tắm thêm lần nữa."

Từ Lạc Dương đi ở phía trước Thích Trường An, chiều dài của áo sơ mi có hạn, lúc cậu bước đi đều cảm thấy hai chân hơi lạnh. Nhưng lúc lên cầu thang, luôn cảm thấy Thích Trường An ở phía sau nhìn mình chằm chằm, điều này làm cho dây cung trong lòng cậu kéo căng, theo bản năng tăng nhanh tốc độ. Sau khi đi vào phòng ngủ, thì đi thẳng tới tủ quần áo.

Nhưng tay vừa đặt lên tay cầm của tủ quần áo, đã bị Thích Trường An từ phía sau ôm lấy.

"Náo Náo, cùng anh ăn thêm một bữa sáng nữa được không?"

Tai bị lưỡi liếm, Từ Lạc Dương bây giờ vẫn còn rất mẫn cảm, không nhịn được phát ra một chút âm thanh. Một giây sau, bèn cảm giác cánh tay đang ôm cậu của Thích Trường An siết chặt thêm một chút.

Trong lòng cậu thật sự đang từ chối, bữa sáng đã ăn rất no rồi, ăn thêm lần nữa thật sự không ăn nổi, nhưng câu trả lời nói ra trong miệng cậu lại là: *"Được."*

"Ngoan."

Thế là một buổi trưa cứ như vậy trôi qua, nghiêm túc ăn xong cơm trưa, Thích Trường An kéo va li hành lý, bác bỏ yêu cầu muốn tới sân bay tiễn của Từ Lạc Dương.

"Em muốn đi!"

Thích Trường An sờ sờ tóc cậu, hơi bất đắc dĩ: *"Lúc trước ai nói run chân đứng không nổi?"*

"Chắc chắn không phải em nói!" Từ Lạc Dương cố chấp phủ nhận, rồi lặp lại: *"Dù sao em cũng muốn đi!"*

Sự thật chứng minh, mỗi lần gặp phải tình huống như thế này, người thắng lợi sẽ luôn là Từ Lạc Dương.

Sau khi tiễn Thích Trường An, ba tháng tiếp theo, Từ Lạc Dương đều chuyên chú đóng phim. Cậu phát hiện sau khi mình phá vỡ bình cảnh, khả năng thể hiện nhân vật được tăng lên rất nhiều, mà khi Mạnh

Hoa Chương đưa ra một số cảnh phải biểu hiện tâm trạng phức tạp hơn một chút, cậu hoàn toàn có thể diễn được hết. Cứ như vậy, tiến độ quay phim tăng nhanh không ít.

Thời tiết tháng mười hai đã bắt đầu lạnh, nhưng trong phim vẫn đang là mùa thu. Từ Lạc Dương mặc một cái áo len ô vuông cổ chữ V, khung kính màu đen đỡ trên mũi đã bị mài mòn. Cậu ngồi ở trong một vườn hoa nhỏ bị bỏ hoang, trước mặt bày một bộ cờ vua.

Mạnh Hoa Chương ngồi ở đối diện cậu, đang cầm kịch bản giảng giải về cảnh đó cho cậu nghe.

"Cảnh này là lần thứ hai Du Tố quay ngược thời gian, con cả của hắn bị chết yểu, sau đó, hắn không thể ngăn cản giáo viên hướng dẫn của mình lợi dụng lý thuyết sai lầm, thiết kế ra một vũ khí lực sát thương cực cao dựa vào nguồn năng lượng mới. Mà vào giai đoạn thí nghiệm cuối cùng, nguồn năng lượng vật chất của loại vũ khí này va chạm nhau, trực tiếp bị nổ tung, toàn bộ căn cứ thí nghiệm đều bị phá hủy."

Ông cẩn thận quan sát vẻ mặt của Từ Lạc Dương, giọng nói dần dần chậm lại: *"Cậu nhận ra, cho dù có quay ngược thời gian, cậu vẫn như cũ chẳng thay đổi được gì cả. Cậu không ngăn cản được việc con cả chết yểu, không ngăn được người vợ cậu yêu tha thiết muốn ly hôn với mình, không ngăn được vợ trước chết vì bệnh, cũng không ngăn cản được giáo viên hướng dẫn dùng kết quả lý thuyết sai lầm hợp tác với chính phủ, nghiên cứu chế tạo vũ khí."*

Từ từ đứng dậy khỏi ghế sắt, cuối cùng Mạnh Hoa Chương nói một câu: *"Cậu cũng không ngăn cản được hơn hai ngàn người chết trong căn cứ thí nghiệm. Không ngăn cản được tất cả những lời nói xấu và địch ý của xã hội đối với lý luận của cậu."*

Lúc ông nói lời này, tầm mắt Từ Lạc Dương vẫn luôn đặt trên bàn cờ. Hợp tác với nhau đã gần năm tháng, Mạnh Hoa Chương hiểu, đây là trạng thái Từ Lạc Dương đang nhập diễn. Thế là ông thả nhẹ bước chân, đi ra phía sau camera giám sát, ra hiệu với staff.

" Nghịch chuyển thời không cảnh 872 phần 2 lần 1!"

Cái giá đu quay trong vườn hoa nhỏ đã bị gỉ sét, dây leo bao quanh cũng đã khô héo, chỉ còn lại thân cây nhỏ màu nâu sẫm.

Du Tố ngồi trên ghế, râu trên cằm hơi nhú ra. Hắn tay trái cầm bút, chọc chọc tay vịn ghế dựa như kẻ thần kinh, để lại nét bút và nét vẽ vô cùng ngổn ngang. Tiếng hít thở bỗng nhiên tăng thêm, hắn ném mạnh ngòi bút cầm trong tay đi, động tác nóng nảy, nhưng vẻ mặt lại bình tĩnh đến khác thường.

Mấy giây sau, hắn lại đưa tay, cẩn thận vén một phiến lá khô rơi trên bàn cờ lên, ngón tay nắm quân cờ 'Chiến xa'.

Ánh mắt của hắn trống rỗng, lưng hơi cong, thân hình trong gió thu hiu quạnh nhìn cực kỳ yếu ớt. Tỉ mỉ quan sát quân cờ, một lúc sau, hắn lại thả quân cờ tướng lại chỗ cũ. Sau đó, vẻ mặt hắn chẳng chút thay đổi cầm lấy một con dao gọt hoa quả từ bên cạnh bàn cờ. Sau khi khoa tay khoa chân mấy lần, giống như

đã quyết định vị trí, tay hắn cực kỳ ổn định để lưỡi dao trên cổ tay của mình.

Giây phút này, trong đôi mắt tĩnh mịch như hồ nước của hắn rộ lên một chút tò mò, thậm chí là kích động, ước ao, giống như là nảy sinh hứng thú đối với chuyện sẽ xảy ra tiếp theo đây.

Lúc này, giọng nói của Mạnh Hoa Chương vang lên: *"Dừng lại một chút, tổ hóa trang chuẩn bị, năm phút, năm phút sau quay tiếp!"*

Từ Lạc Dương ngồi im tại chỗ, dao gọt hoa quả trên tay cũng không thả xuống. Chờ chuyên viên hóa trang lại đây, sau khi trên cổ tay xuất hiện vết thương giả và trang bị đầy đủ lượng máu, cậu giơ tay phải lên, ra hiệu cho Mạnh Hoa Chương.

Thư ký trường quay đánh bảng: *" Nghịch chuyển thời không cảnh 873 phần 1 lần 1!"*

Ngay sau đó, Từ Lạc Dương nằm úp sấp trên bàn cờ, hai mắt của cậu nhìn chằm chằm vết thương vẫn luôn róc rách chảy ra máu tươi, khóe miệng chầm chậm lộ ra một nụ cười, tựa như được giải thoát.

Máy quay phim lên cao, quay được một cảnh từ trên nhìn xuống, sau khi xác định hiệu quả quay không có vấn đề gì, Mạnh Hoa Chương đứng dậy: *"Thu dọn hiện trường tự sát, Lạc Dương mặc áo lông vào, đừng để bị cảm!"*

Từ Lạc Dương lên tiếng trả lời một câu, sau đó giơ tay ra, để chuyên viên hóa trang giúp xử lý vết thương giả. Thấy áo lông được người ta đưa tới, cậu giơ tay nhận lấy, vừa định nói cảm ơn thì nhận ra không đúng lắm. Đợi cậu ngẩng mặt lên nhìn —— quả nhiên là Trịnh Đông.

"Đậu móa, em đây gặp ma giữa ban ngày ư?"

"…" Trịnh Đông liều lĩnh hy sinh hình tượng của mình, liếc cậu một cái: *"Mấy tuần không gặp, cậu chào đón anh như thế đấy à?"*

Từ Lạc Dương cười rất vui vẻ: *"Còn không phải là nhìn thấy anh kích động quá ư?"* 'Máu' và 'vết thương' trên cổ tay đã được xử lý sạch sẽ, sau khi mặc áo khoác vào, Từ Lạc Dương nhận lấy ly giữ nhiệt, vội vàng uống nửa ly ca cao nóng, thân nhiệt lúc này mới tăng lên.

"Anh Trịnh sao anh lại qua đây vậy?"

Giơ tay giúp cậu chỉnh mũ lại, giọng Trịnh Đông rất ghét bỏ: *"Đúng là quay phim quay đến ngốc luôn rồi, hôm nay là 7 tháng 12 rồi đó."*

"Em biết, hôm nay đúng là ngày mùng 7."

"Liên hoan phim Flanders, giải thưởng Bạch Ngân, ngày mấy?"

Siết chặt ly giữ nhiệt, Từ Lạc Dương trợn mắt: *"Đậu móa, là ngày 16!"* Cậu vỗ vỗ đầu mình, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, bèn quay đầu chạy tới chỗ Mạnh Hoa Chương.

"Đạo diễn Mạnh, còn hơn một tuần nữa là tới liên hoan phim rồi!"

Mạnh Hoa Chương đang xem lại cảnh quay trước đó, thấy Từ Lạc Dương chạy tới, ông vui vẻ cười nói: *"Vé máy bay tôi đã đặt rồi, cả đoàn phim chắc cũng chỉ có mình cậu quên hết. Hôm qua tôi và phó đạo diễn còn đánh cược với nhau xem rốt cục đến lúc nào cậu mới tới tìm tôi xin nghỉ đó."*

Lúng túng quấn áo lông, Từ Lạc Dương bày tỏ cậu đúng là quên mất, chuyện Lối rẽ được tiến cử tới liên hoan phim, là đạo diễn Trương nói cho cậu biết vào hồi tháng 7. Nhưng qua năm tháng nay, chẳng có thêm tin tức gì cả. Cậu lại hoàn toàn chìm đắm trong nhân vật 'Du Tố', trong đầu ngoại trừ kịch bản thì chính là Thích Trường An, còn những việc khác thì chẳng chú ý.

Trịnh Đông đi theo tới: *"Anh đã thay cậu xin phép đạo diễn Mạnh rồi, thu dọn một chút, buổi tối tới sân bay."*

Từ Lạc Dương không hiểu: *"Liên hoan phim Flanders không phải còn một tuần nữa sao? Qua sớm như vậy làm gì?"*

Không muốn xỏ xiên trí nhớ của Từ Lạc Dương nữa, Trịnh Đông nhắc nhở: *"Bộ phim cậu hợp tác với đạo diễn Chử không phải công chiếu sao?"*

Từ Lạc Dương gật đầu bày tỏ mình còn nhớ: *"Anh đã nói với em rồi, Loạn thế tháng trước công chiếu, là quán quân phòng vé trong tháng đó, đạo diễn Chử còn phát tiền thưởng từ xa cho em."*

"Đúng, nhân vật hoàng đế Tử Sở do cậu diễn có tính cách và tâm lý đều hơi vặn vẹo, sau cùng còn trực tiếp đền nợ nước trong Loạn thế được đề cử nam phụ xuất sắc nhất của giải Kim Phong."

Ba chữ "Giải Kim Phong" đánh tới, Từ Lạc Dương sợ đến mức ly giữ nhiệt trong tay suýt chút nữa rơi mất.

Giải Kim Phong, giải Kim Tùng và giải Kim Diệp, là ba lễ trao giải uy tín nhất trong nước, mà trong đó, giá trị của giải Kim Phong là lớn nhất.

"Được rồi, đừng ngẩn người nữa, quần áo của Stu đã đưa đến rồi, chúng ta bay thẳng tới thành phố S. Sau khi lễ trao giải kết thúc, trực tiếp từ thành phố S tới liên hoan phim Flanders luôn."

Từ Lạc Dương không trả lời, trước tiên nhìn về phía Mạnh Hoa Chương.

Mạnh Hoa Chương cười xua tay: *"Đi đi, phân cảnh của cậu cũng sắp quay xong rồi, vừa vặn đi thả lỏng một chút, lúc rảnh rỗi nhớ xem kịch bản là được."*

Lúc này Từ Lạc Dương mới cùng Trịnh Đông rời đi.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích em hối hận rồi, lần sau tuyệt đối sẽ không trêu anh nữa! QAQ

81. Chương 81: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Mốt

Lúc máy bay tới thành phố S, Từ Lạc Dương vẫn còn hơi chóng mặt. Lần thứ ba giúp cậu đo nhiệt độ, Trịnh Đông nhìn đường màu đỏ trên nhiệt kế, tâm trạng đang thấp thỏm mới bình ổn lại: *"Không sốt, chắc là chỉ bị cảm thôi."*

Từ Lạc Dương ho mấy tiếng, rụt lại ở chỗ ngồi không muốn di chuyển, giọng cũng hơi khàn: *"Rõ ràng mỗi ngày em đều uống rất nhiều ca cao nóng để kéo dài tính mạng, vậy mà còn bị cảm!"*

Lúc thu dọn hành lý đã có một chút triệu chứng, nhưng thời gian gấp quá, Từ Lạc Dương cũng chẳng thấy nghiêm trọng chút nào. Đợi tới lúc lên máy bay, trên đường đi cứ ho khan nhảy mũi suốt, bật máy sưởi bọc áo lông mà vẫn thấy lạnh, Từ Lạc Dương tỏ vẻ thất vọng.

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cậu, Trịnh Đông đưa cho cậu hai viên thuốc cảm: *"Uống đi, là thuốc đặc trị, trước lúc đi thảm đỏ uống thêm hai viên nữa, chắc sẽ chống đỡ được. Lát nữa nhớ đội mũ và đeo khẩu trang, bên ngoài rất lạnh, đừng để bị nặng thêm."*

Từ Lạc Dương gật đầu, rồi lại hắt xì một cái, nước mắt cũng chảy ra theo. Cậu tưởng tượng đến cảnh tượng lát nữa mình vừa đi thảm đỏ vừa nhảy mũi, bèn bị bản thân mình chọc cho bật cười.

Mới vừa xuống máy bay, đã nhận được điện thoại do Lư Địch gọi tới, nói rằng fan tới đón ở sân bay rất nhiều, phóng viên cũng không ít, hỏi Từ Lạc Dương có cần đi cổng VIP không.

Từ Lạc Dương không trả lời ngay, mà nghiêng đầu hỏi Trịnh Đông trước: *"Anh Trịnh, lần này bên mình mời bao nhiêu vệ sĩ?"*

"Tám người."

Yên tâm rồi, Từ Lạc Dương mới gật đầu, cậu khàn giọng nói vào trong điện thoại: *"Không đi cổng VIP, anh Trịnh dẫn nhiều người, có thể ngăn được phóng viên."*

Từ cửa đón máy bay đi ra, Từ Lạc Dương mới nhận ra Lư Địch chẳng khoa trương chút nào, liếc mắt nhìn qua, toàn là người chen chúc nhau. Chỉ là tuy người rất nhiều, nhưng đều yên lặng giơ bảng đèn led viết tên cậu, chỉ có lúc thấy cậu xuất hiện ở phía xa xa, mới khẽ phát ra tiếng la hét, cơ mà rất nhanh đã yên tĩnh lại.

Từ Lạc Dương hai tay bắn tim, đang định nói chuyện, lại ý thức được giờ giọng mình đã bị khàn một nửa, xoắn xuýt mấy giây, cậu dứt khoát tìm Trịnh Đông lấy giấy và bút, trước tiên viết lên đó bốn chữ, sau đó giơ lên cho fan nhìn.

—— Lâu rồi không gặp!

Nghe fan đều đáp lại lâu rồi không gặp, Từ Lạc Dương cười cong cả mắt, cậu lại đổi một tờ giấy khác, nhanh chóng viết mấy chữ lớn xuống: *"Tôi rất khỏe, các bạn thì sao?"*

Lần này câu trả lời đa dạng hơn, cậu nghe thấy có người bảo cậu nhớ chú ý sức khỏe, có người nói bản thân rất khỏe, cũng có người nhắc cậu bên ngoài gió rất lớn. Từ Lạc Dương vẫn luôn mỉm cười lắng nghe bọn họ nói, khoảng nửa phút sau, mới viết tiếp: *"Tôi phải đi rồi."* Sau đó lại rất nhanh đổi một tờ khác: *"Các bạn nhớ chú ý an toàn nhé!"*

Cực kỳ ăn ý, sau khi Từ Lạc Dương thu hồi tờ giấy cuối cùng, fan bao vây xung quanh cậu bèn nhường ra một con đường, còn như có như không giúp cậu ngăn cản phóng viên.

Đợi tới lúc lên xe bảo mẫu, Từ Lạc Dương tìm Trịnh Đông xin hai tấm chụp ở hiện trường ban nãy, còn chụp thêm một tấm selfie nữa, rồi mới post weibo: *"Cảm ơn các bạn đã tới đón tôi, chú ý giữ ấm, chú ý an toàn!"*

Từ lúc mới bắt đầu debut, Từ Lạc Dương đối xử với fan vẫn luôn là loại thái độ này, Trịnh Đông đã quen với việc cậu cưng fan. Đợi tới lúc Từ Lạc Dương up xong weibo, Trịnh Đông mới đưa ly giữ nhiệt cho cậu: *"Uống một ít nước nóng, tranh thủ thời gian ngủ một giấc, đến khách sạn anh gọi cậu."*

Từ Lạc Dương gật đầu, tầm mắt dời khỏi màn hình, vẻ mặt hơi thất vọng: *"Lúc em xuống máy bay có gửi tin nhắn cho Trường An, ảnh trả lời em rồi, nói không có tác phẩm được đề cử, nên là không đi thảm đỏ."*

Đầu ngón tay dùng sức chọt màn hình hơi lớn một chút, Từ Lạc Dương ủ rũ nói: *"Em còn định gặp Trường An nữa chứ, lần trước ảnh tới tham ban, cũng đã là hai tuần trước rồi, không biết khoảng thời gian này ảnh có gầy đi không."*

Môi Trịnh Đông giật giật, nuốt lời đã đến bên mép xuống, mà nói: *"Có gì đâu mà ủ rũ? Đợi giải Kim Phong kết thúc, cậu và cậu ấy cùng diễn Lối rẽ , giải Bạch Ngân của liên hoan phim Flanders chắc chắn là hai cậu sẽ cùng đi thảm đỏ."*

Từ Lạc Dương nằm nhoài trên ghế dựa, uể oải: *"Nhưng em vẫn rất muốn gặp ảnh!"*

"..."

Muốn rải cẩu lương thì cứ việc nói thẳng!

Đến khách sạn do ban tổ chức đặt, Từ Lạc Dương chẳng còn bao nhiêu tâm tư để sầu não nữa. Để đồ đạc xuống, trước tiên tranh thủ thời gian đi chào hỏi mấy tiền bối quen biết ở chung tầng. Xong thì bị Mục Lan và Điền Nhã Nhã bắt đi thử đồ làm tóc và make up.

Nhưng lần này, nể mặt cậu bị cảm, Mục Lan không ngăn cậu nhét miếng dán giữ nhiệt bên trong quần áo nữa, mặc dù cả quá trình đều đứng ở bên cạnh tỏ vẻ ghét bỏ.

Bởi vì yêu cầu của nhân vật mà Từ Lạc Dương gầy hơn trước một chút, đã về tới trạng thái 62 kg, vậy nên trên eo dán bốn miếng giữ nhiệt, sau khi mặc quần áo vào cũng không nhìn ra. Dán thêm hai miếng lót giữ ấm ở lòng bàn chân nữa, Từ Lạc Dương đứng dậy đi mấy bước, lúc này mới mặt mày hớn hở nói: *"Dán miếng ấm giữ nhiệt, đi khắp thiên hạ chẳng sợ chi!"*

Sau khi chỉnh sửa lại thật tốt, Từ Lạc Dương bèn tới tập hợp với đoàn phim. Vào cửa, cậu đi tới trước mặt Chử Vệ chào hỏi, tiếp đó nói: *"Đạo diễn Chử, thật sự rất xin lỗi, trước đó vẫn luôn quay phim ở nước ngoài, nên không thể đi theo hoạt động tuyên truyền của bộ phim."*

Cho dù Chử Vệ có để ý hay không, cậu cũng phải bày tỏ sự áy náy của mình.

"Không trách cậu, tính tình của Mạnh Hoa Chương tôi biết, ông ấy lo sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của nhân vật, chắc chắn sẽ không thả cậu về." Chử Vệ tiện tay cầm một nắm đậu phộng đưa cho cậu, lại hỏi: *"Trường An đâu? Không đi cùng cậu à?"*

Từ Lạc Dương nhận lấy đậu phộng bằng hai tay, nghe thấy Chử Vệ hỏi Thích Trường An, bèn cười trả lời: *"Hai năm qua Trường An chỉ quay Lối rẽ , nên lần này không tới. Nhưng mà mấy ngày nữa, cháu sẽ cùng anh ấy tới tham gia liên hoan phim Flanders, Lối rẽ lúc trước đã đưa lên rồi."*

"Không tới?" Động tác lột đậu phộng trên tay Chử Vệ dừng lại, ông liếc nhìn nụ cười trên mặt Từ Lạc Dương, rồi lại dời tầm mắt về trên tay mình: *"Biết rồi."*

Lúc này, nghe thấy có người gọi tên mình, Từ Lạc Dương bèn quay đầu lại thì nhìn thấy Hạ Nam đi tới.

"Lạc Dương! Ban nãy tôi còn đang nghĩ xem cậu có đến không." Hạ Nam mặc trên người một bộ suit đặt may riêng, nơ màu đỏ sậm, rất phù hợp với khí chất ôn hòa của anh ta.

Từ Lạc Dương lịch sự chào hỏi lại, còn cười nói: *"Dĩnh Xuyên Vương lâu rồi không gặp!"*

Trong bộ phim Loạn thế , Hạ Nam đóng Dĩnh Xuyên Vương Tử Hiền, em trai của hoàng đế Tử Sở.

Nụ cười của Hạ Nam càng thêm tươi tắn, cũng nói đùa: *"Bệ hạ lâu rồi không gặp, thân thể vẫn khỏe chứ?"*

"Long thể của trẫm vô cùng khỏe mạnh!"

Nói xong, nam chính Phạm Lê và nữ chính Cát Na cũng đi qua chào Chử Vệ. Mấy diễn viên chính gần như đến đông đủ, cho dù trong lòng nghĩ như thế nào đi chăng nữa, thì trên mặt đều tỏ ra vui mừng.

Thấy Hạ Nam đứng bên cạnh Từ Lạc Dương tìm đề tài tán gẫu cực kỳ tích cực, Chử Vệ cầm điện thoại của mình, gửi tin nhắn cho Thích Trường An.

"Có người lại dán mắt vào Bánh Ngọt Nhỏ của cậu, muốn cướp kìa."

Thích Trường An trả lời lại rất nhanh: *"Cướp không nổi."*

Nhìn thấy ba chữ này, cũng có thể tưởng tượng được giọng nói và vẻ mặt của Thích Trường An, Chử Vệ lại viết: *"Cậu không nói cho cậu ấy biết cậu sẽ tới à?"*

"Không, muốn cho em ấy một niềm vui bất ngờ."

Chử Vệ nhìn câu này trên màn hình, trả lời lại rất ngắn gọn: *"Có gì khác nhau đâu, tôi không hiểu, để tôi giúp cậu trông chừng."*

Tắt màn hình điện thoại, Chử Vệ ngẩng đầu nhìn về phía Từ Lạc Dương: *"Lạc Dương tới đây một chút."*

Nghe thấy Chử Vệ đang gọi mình, Từ Lạc Dương nói tiếng xin lỗi với Hạ Nam xong bèn đi qua: *"Đạo diễn Chử chú gọi cháu ạ?"*

"Ừm," gọi người qua, Chử Vệ dừng lại mấy giây rồi mới nghĩ được đề tài: *"Cậu ở trong đoàn phim của Mạnh Hoa Chương, có thể ngộ gì không?"*

Từ Lạc Dương theo bản năng đứng thẳng người, có cảm giác bị giáo viên chủ nhiệm hỏi bài, vắt hết đầu óc bắt đầu nghĩ đáp án.

7h43p, đoàn phim Loạn thế bước lên thảm đỏ giải Kim Phong, giọng MC vang lên.

"... Bộ phim Loạn thế này, vừa công chiếu đã đại bạo phòng vé, trở thành quán quân phòng vé của năm nay..."

Từ Lạc Dương giẫm trên thảm đỏ, trong hiện trường gió hơi lớn, cậu cố chịu đựng không để run cầm cập, nhưng mà nụ cười trên mặt sắp đông cứng lại rồi. Lúc này, cậu nghe thấy có fan gọi tên Thích Trường An, theo bản năng nhìn sang, bèn nhìn thấy một bảng đèn led viết 'Thích Trường An' và 'Cổ Thành'. Thế là nụ cười của cậu càng xán lạn hơn một chút, vẫy vẫy tay về phía đó, dẫn tới một trận la hét.

Đến khu phỏng vấn, đầu tiên là phối hợp với truyền thông để chụp ảnh, sau đó nam nữ MC bắt đầu dựa theo quy trình mà đặt câu hỏi. Từ Lạc Dương là nam phụ, sau khi hỏi xong nhà sản xuất, đạo diễn, nam nữ chính thì mới hỏi đến cậu.

"Chúng tôi đều biết, mọi người đều là nam diễn viên ưu tú, vậy lúc mọi người chụp ảnh chung, Từ Lạc Dương cậu nghĩ gì trong đầu?? Liệu có lo người bên cạnh mặc đồ đẹp trai hơn mình không?"

Từ Lạc Dương cầm micro, giả vờ do dự mấy giây: *"Thật sự phải nói thật ư?"*

Nữ MC gật đầu: *"Đương nhiên rồi, chúng tôi cực kỳ tò mò về sự thật sau hậu trường!"*

Từ Lạc Dương cúi đầu bật cười, sau đó lại quay mặt về camera lần nữa: *"Với cá nhân tôi mà nói, mỗi lúc như thế này, tôi đều sẽ ở trong lòng không ngừng tự nhắc nhở chính mình,"* cậu cố ý dừng lại một chút rồi mới nói tiếp, thay đổi giọng điệu: *"Xong rồi xong rồi, cả quá trình phải hóp bụng lại mới được! Nếu không bụng nhỏ cũng sắp bị lộ rồi! Hoặc là nghiêm túc sám hối, thật sự không thể thức đêm đánh Mario nữa, trên mặt mọc thêm hai nốt mụn, phấn lót cũng chẳng che được!"*

Hai người MC đều bị chọc cười, ngay sau đó lại hỏi Hạ Nam một câu hỏi liên quan đến bộ phim nữa, rồi tiễn đoàn phim xuống dưới.

Đến bên trong hội trường, Từ Lạc Dương được máy sưởi vây quanh, chỉ số tâm trạng nhanh chóng tăng vụt lên. Cậu tìm tới chỗ của mình ngồi xuống, rồi bắt đầu gửi tin nhắn cho Thích Trường An: *"Em tới trong hội trường rồi, nhưng mà để đẹp, nên vẫn chưa ăn tối, buồn quá!"*

Thích Trường An trả lời lại rất nhanh: *"Dạ dày có khó chịu không?"*

Khóe miệng nhếch lên, động tác trên ngón tay Từ Lạc Dương rất nhanh: *"Không khó chịu, em là cục cưng khỏe mạnh! Nhưng anh nhớ phải ăn cơm tối đó,"* suy nghĩ một chút, cậu lại thêm một câu ở phía sau: *"Giải Kim Phong có livestream, anh có thể nhìn thấy em trên ti vi!"*

"Được."

Các loại lễ trao giải đều có cùng một công thức, chả có gì mới mẻ, mỗi khi camera lia tới, Từ Lạc Dương đều duy trì nụ cười, những lúc còn lại thì toàn nhìn trên sân khấu đờ người ra. Trong đầu cậu đang tính toàn lịch trình hai ngày nay của mình, vừa nghĩ tới việc chẳng bao lâu sau là có thể gặp được Thích Trường An, lập tức vui vẻ muốn nhảy lên luôn.

Mở màn chưa tới một tiếng, đoàn phim Loạn thế đã giành được 4 hạng mục trong danh sách đề cử, hai giải thưởng lớn theo thứ tự là giải tạo hình đẹp nhất và nhạc phim hay nhất, còn có dựng phim hay nhất và nam chính xuất sắc nhất.

Sau khi chiếu xong cái quảng cáo thứ ba, Từ Lạc Dương bắt đầu hơi căng thẳng, khách mời trao giải đã lên sân khấu, đang đọc danh sách các tác phẩm ngắn xuất sắc nhất. Dựa theo quy trình, giải thưởng tiếp theo chính là nam phụ xuất sắc nhất, Từ Lạc Dương không nhịn được mà uống một ngụm nước để nhuận giọng.

Mắt Chử Vệ đang nhìn hình ảnh trên màn hình lớn, bỗng nhiên nhích lại gần Từ Lạc Dương, nhỏ giọng nói: *"Chuẩn bị tâm lý thật tốt."*

??

Từ Lạc Dương đang định hỏi chuẩn bị tâm lý gì thì nhìn thấy camera lia tới, nên đành phải ngồi thẳng lại, sau đó lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, nhưng trong lòng lại giống như bị mèo cào —— rốt cục là phải chuẩn bị tâm lý cái gì cơ? Có thể nói một lần cho xong không hả!

Mãi cho đến khi người nhận giải nói xong lời cảm ơn, Từ Lạc Dương vẫn chưa tìm được cơ hội để hỏi Chử Vệ. Bởi vì sắp bước vào phân đoạn của nam phụ xuất sắc nhất, nên camera vẫn luôn lia tới cậu, cậu phải giữ hình tượng mới được.

Lúc trong lòng cậu đang xoắn xuýt, bèn nghe thấy trên sân khấu vang lên một câu: *"Mời người trao giải, diễn viên nổi tiếng quốc tế Thích Trường An!"*

Lúc nhìn thấy Thích Trường An một thân âu phục màu đen phối với sơ mi trắng bước thật dài, từ trên thang lầu đi xuống, cả người Từ Lạc Dương đều choáng váng, cậu lẩm bẩm: *"Có lẽ mình xuất hiện ảo giác rồi…"*

Chử Vệ ngồi bên cạnh bật cười: *"Không phải ảo giác, là người thật."*

Từ Lạc Dương sờ sờ ngực, rồi mới chợt phản ứng lại —— bị lừa nữa rồi! Nhưng Trường An đúng là không đi thảm đỏ, cơ mà vẫn giận!

Được rồi, cũng rất hạnh phúc!

Nhận ra sau khi Thích Trường An đứng sau giá micro bèn nhìn xung quanh khán phòng, tim Từ Lạc Dương càng đập nhanh hơn —— xong rồi, luôn cảm thấy Trường An đang nhìn về phía mình! Cậu căng thẳng đến mức môi bị khô, ghế ngồi giống như mọc ra mấy cây kim, khiến cậu có chút ngồi không yên.

Cậu nhìn chằm chằm người trên sân khấu, tầm mắt chẳng dời đi nổi.

Ngay lúc này, trên màn hình xuất hiện những bộ phim được đề cử, phần của Tử Sở trong Loạn thế xếp ở vị trí thứ ba.

Từ Lạc Dương chia một chút sự chú ý lên trên màn hình, bèn nhìn thấy Tử Sở một thân long bào nằm nhoài trên đùi một mỹ nhân mặc cung trang, vẻ mặt vừa lưu luyến vừa tối tăm. Tiếp đó, Tử Sở khoác áo giáp nhấc theo đao cán dài, vung đao bổ về phía đại tướng ở dưới trướng, máu tươi văng lên mặt, nhưng vẻ mặt hắn lại cực kỳ thờ ơ, ánh mắt lạnh như băng nguyên. Hình ảnh xoay chuyển, lại chiếu đến cảnh tượng hắn đứng trên tường thành, lấy thân đền nợ nước.

Sau khi đoạn phim đã cắt nối biên tập được chiếu xong, toàn bộ hiện trường đều yên tĩnh lại. Từ Lạc Dương lặng lẽ hít một hơi, khống chế thật tốt biểu cảm trên khuôn mặt, bởi vì sau khi chiếu xong nhân vật đã được biên tập, trên màn hình lớn sẽ xuất hiện cảnh quay đặc tả cậu và bốn diễn viên được đề cử khác.

Dưới ánh đèn rực rỡ, giọng Thích Trường An lại vang lên lần nữa: *"Người đoạt giải nam phụ xuất sắc nhất của giải Kim Phong lần thứ 71 là,"* ba giây sau, anh mới đọc tên: *"Từ Lạc Dương."*

Lúc đọc lên ba chữ này, giọng nói của anh mang theo ý cười và niềm tự hào không dễ nhận ra.

Từ Lạc Dương bị Chử Vệ kéo mới đứng lên, đầu óc cậu hơi choáng váng, giống như phản xạ có điều kiện mà ôm người bên cạnh. Lúc bắt tay với Chử Vệ, cậu mới phản ứng lại, nghiêm túc gật đầu nói: *"Cảm ơn đạo diễn Chử."*

Chử Vệ vỗ vỗ vai cậu: *"Đi đi, cậu đạt giải rồi."*

Chỉnh lại quần áo, Từ Lạc Dương đi lên sân khấu, ánh đèn spotlight vẫn luôn chiếu theo đỉnh đầu cậu. Mà lúc này, comment trên website livestream đã nổ tung.

"—— A a a a a Cổ Thành của mị a a a a a! Loạn thế hay lắm luôn đó! Hoàng đế bệnh kiều đảo loạn lòng mị! Diễn cực kỳ tốt luôn!"

"—— Xem "Loạn thế" đến ba lần đây! Tui phát cuồng vì Tử Sở!"

"—— Kích động trực tiếp áu áu áu! Trường An của mị trao giải cho Lạc Dương của mị! Ngã xuống đất không dậy nổi! Cap màn hình cap màn hình!"

"—— Từ giờ trở đi, không được nháy mắt! A a a a a a!"

Những cái này Từ Lạc Dương không biết, mỗi một bước đi lên sân khấu cậu đều bước rất ổn định, lúc giẫm lên bậc thang cuối cùng để lên sân khấu, cậu không nhịn được mà mỉm cười —— Thích Trường An đang đứng ở đó chờ mình.

Cậu nhìn người đàn ông trước mặt chẳng thèm chớp mắt, sau khi xác định không gầy mấy so với lần trước gặp, mới một lần nữa cong khóe miệng lên.

Thích Trường An bước về phía trước hai bước, hai người cực kỳ ăn ý mà ôm nhau, Từ Lạc Dương tránh khỏi camera, nhanh chóng nói một câu: *"Em rất nhớ anh."*

Nhẹ nhàng vỗ lưng Từ Lạc Dương, Thích Trường An kề sát bên vành tai cậu, cười thấp giọng nói: *"Sau khi kết thúc cùng nhau về nhà, ngoan."*

Cái ôm rất ngắn ngủi, sau khi tách ra, Thích Trường An đưa cúp của giải Kim Phong cho Từ Lạc Dương, hai người ôm thêm một lần nữa, sau đó, Thích Trường An đi xuống sân khấu, Từ Lạc Dương đứng phía sau giá micro.

Cùng lúc đó, khu vực bình luận của livestream trực tuyến đã gần như đầy comment, toàn bộ bình luận đều là hỏi: *"Lúc ôm nhau, rốt cục là Thích Trường An nói gì với Từ Lạc Dương thế?"*

82. Chương 82: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Hai

"—— A a a a lúc ôm nhau rốt cục Trường An nói gì với Lạc Dương vậy? Thật sự sốt ruột đến sắp khóc rồi! Mị luôn cảm thấy đằng sau đó có bí mật động trời! Cầu chân tướng! Cầu đại lão! Cầu đại biểu môn học! Cầu FBI!"

"—— Cùng cầu! Hối hận vì bản thân không biết xem thần ngữ!"

"—— Đại biểu môn học tới rồi đây! Đem đoạn mười mấy giây này cho chạy slowmotion, dựa theo quy tắc thần ngữ, chắc Thích tiên sinh nói là 'Sau khi kết thúc cùng nhau', còn nửa câu phía sau nữa, nhưng rõ ràng là ảnh cố ý tránh khỏi camera, vậy nên chỉ có thể phiên dịch nửa câu đầu, nửa câu sau không nhìn thấy!"

"—— Khóc ngất trước máy tính! Tức quá đi! 'Sau khi kết thúc cùng nhau ăn cơm' và 'Sau khi kết thúc cùng ngủ' chênh lệch lớn lắm đó biết không!!! Thích tiên sinh chắc chắn là cố ý! Hix…"

"—— Chỉ mình mị thấy, ở trước mặt toàn dân cả nước nói thầm này nọ, bản thân hành vi này rất ngầu ư? Trái tim thiếu nữ của mị nổ tung rồi!"

"—— Méo care, cap màn hình cap màn hình, mỗi ngày xem một lần! Cổ Thành của mị ôm nhau chung khung hình đó! Bạo khóc!"

Lúc này, trên sân khấu trao giải, Từ Lạc Dương tay phải cầm cúp Kim Phong, ánh đèn sáng ngời chiếu xuống đỉnh đầu, khiến cậu cảm thấy hơi nóng. Tay trái chỉnh lại chiều cao của micro, câu đầu tiên mà cậu nói là: *"Cúp hơi nặng."*

Trên khán phòng vang lên tiếng cười thiện chí, rồi rất nhanh lại yên tĩnh lại. Hiện trường chẳng có chút tạp âm, làm Từ Lạc Dương có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của mình.

Các loại ý nghĩ lung ta lung tung trong đầu cậu xoắn thành một vòng, lúc thì là giọng Thích Trường An nói 'Sau khi kết thúc cùng nhau về nhà', lúc lại là hình ảnh lúc đóng phim ở thành phố điện ảnh Già La. Thu hồi lại các loại tâm tình xuất hiện ở trong lòng, Từ Lạc Dương lần thứ hai kề sát vào micro.

" Loạn thế là một câu chuyện mà tôi rất thích, cũng giống như hình tượng loạn thế vậy, trong đó có quốc gia hưng vong, có quần hùng tranh giành, có anh hùng thoái chí, cũng có nhi nữ tình trường, là một bộ phim rất đáng để xem. Đương nhiên, nhân lúc vẫn chưa ngừng chiếu, đi xem hai ba lần gì đó cũng được."

Giọng điệu và biểu cảm quảng cáo của cậu quá nổi bật, nên dưới sân khấu lại là một trận tiếng cười.

Đợi sau khi tiếng cười biến mất, chính Từ Lạc Dương cũng bật cười: *"Có thể giành được giải thưởng này, tôi thật sự rất hạnh phúc, cảm ơn ban giám khảo đã trao giải thưởng này cho tôi. Tôi cũng phải cảm ơn đạo diễn Chử, cháu đã học được rất nhiều điều bổ ích từ chỗ chú. Cảm ơn đạo diễn Trương Bá Thành, là chú dẫn cháu tới trước mặt đạo diễn Chử, cho cháu thử sức với nhân vật Tử Sở này. Cảm ơn sự hy sinh vất vả của mỗi một staff trong đoàn phim, cảm ơn quản lý và đoàn đội của tôi. Cảm ơn fan của tôi, nhờ có sự ủng hộ của các bạn mà tôi mới có thể từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay."*

Cúi đầu nhìn chiếc cúp màu vàng cầm trong tay, ý cười mơ hồ bên khóe miệng Từ Lạc Dương càng thêm sâu: *"Cuối cùng cảm ơn Thích tiên sinh, đã trao chiếc cúp này tới trong tay tôi."* Nói xong, cậu lùi về phía sau một bước, chân thành khom lưng cúi chào.

Cùng lúc, màn hình và khu bình luận của livestream đều bị lấp đầy bởi chuỗi emoticon trái tim.

"—— Đây là giải thưởng mà cậu giành được! Tui còn nhớ lần đầu tiên tui tới fansign của Lạc Dương, đều bị sợ đến ngây người! Đối với mỗi một fan, trước tiên cậu ấy sẽ đứng dậy nói một câu 'Xin chào', rồi mới một lần nữa ngồi xuống. Ngày hôm ấy ký tổng cộng 500 cái album, cậu ấy cứ đứng lên rồi lại ngồi xuống như vậy, lặp đi lặp lại đủ 500 lần! Đối với một người tốt như vậy, thật sự chẳng thể nào rời fandom được!"

"—— Lầu trên chờ tui với! Tui từng đi đón cậu ấy ở sân bay một lần vào 3h sáng, Lạc Dương gần 30 tiếng không ngủ, cả người đều rất mệt mỏi, nhưng lại lo lắng cho sự an toàn của tụi tui, thật sự lần lượt tiễn tụi tui lên xe, đồng thời chụp lại biển số của mỗi chiếc xe, rồi mới lên xe bảo mẫu của mình!"

"—— Mỗi lá thư mà fan viết đều sẽ nghiêm túc mở ra đọc, có lúc còn sửa cả lỗi chính tả! Nam thần của tui quá nghiêm túc rồi đó! Ngày mai phải đi coi Loạn thế 3 lần!"

Nhưng phần phía sau, style bình luận đã thay đổi.

"—— Chậc chậc, thất lễ thất lễ, thật sự là cẩu lương nhà giàu! Cuối cùng còn muốn mạnh mẽ cảm ơn Thích tiên sinh! Áu áu áu, sao tui lại cảm thấy lúc nói 'Cảm ơn Thích tiên sinh' lại ngọt gấp 1000 lần so với 'cảm ơn Trường An' nhỉ!"

"—— Wah wah wah, vậy nên rốt cục là nói cái gì vậy! Sau khi nghe xong trong đôi mắt giống như nhuốm đầy ánh sao! Từ Lạc Dương, lúc cậu cúi chào chắc chắn đang cười trộm!"

"—— Nếu muốn cảm ơn, vậy thì lấy ra chút thành ý đi! Tiểu phân đổi ấn đầu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi nè!" (ý chỉ cái emo mà có một người ấn đầu hai người vào với nhau, kèm câu 'now kiss' á)

"—— Mặc kệ, tui cứ coi như ban nãy nói thầm là 'Sau khi kết thúc cùng nhau hẹn hò', không chấp nhận phản bác! Toàn bộ quá trình đều nở nụ cười của bà dì! Thấy cậu đoạt giải, thật sự rất hạnh phúc!"

Đến nửa sau của lễ trao giải, Từ Lạc Dương hơi mất tập trung, trong lòng cậu nhớ đến Thích Trường An, muốn chính mình có thuật phân thân, ra khỏi hiện trường đi tìm người ta mới được. Khó khăn lắm mới tới phần kết thúc của lễ trao giải, cậu đang định chạy, lại bị phóng viên ngăn cản.

Dùng nụ cười tiêu chuẩn để đối mặt với camera, trong lòng Từ Lạc Dương nước mắt sắp chảy thành sông —— tui chỉ muốn đi tìm bạn trai tui thôi mà, sao lại khó vậy chứ?

Sau khi kết thúc phỏng vấn cá nhân 20 phút, staff trong đoàn phim sẽ tụ tập lại với nhau. Phía sau sân khấu đã dựng nên một cái phông nền giản dị, phía trên là poster quảng cáo cực lớn của Loạn thế .

Lúc Chử Vệ đi ngang qua Từ Lạc Dương, nhỏ giọng nói một câu: *"Đừng vội, cậu ấy đang đợi cậu."* Sau khi nói xong, lại tỏ vẻ đứng đắn cất bước tiếp tục đi.

Nghe rõ câu đó, Từ Lạc Dương không nhịn được mà quay người qua, không để cho người khác nhìn thấy nụ cười trên mặt mình.

Giải Kim Phong lần này, Loạn thế là bên thắng lớn nhất, tổng cộng giành được năm giải thưởng lớn, còn có 6 mục được tham gia đề cử, đạo diễn Chử Vệ còn đạt được giải thưởng thành tựu trọn đời, ra về trong vinh quang. Đối mặt với tình huống như vậy, truyền thông đều rất nhiệt tình, nhìn nhóm người Từ Lạc Dương, giống như đang nhìn tin tức ở đầu trang.

Trong lòng mặc dù rất gấp, nhưng phối hợp với bên truyền thông là công việc của mình, Từ Lạc Dương đè ép sự nóng nảy trong lòng xuống, toàn bộ quá trình đều chuyên nghiệp giữ nguyên biểu cảm. Hơn nữa các phóng viên rất biết nhìn tình hình, câu hỏi nêu ra đều đúng quy củ, không có bẫy và quá giới hạn, vậy nên tổng thể bầu không khí khá hài hòa.

Một tiếng sau, mọi người mới tản ra, Từ Lạc Dương bước nhanh tới trước mặt Trịnh Đông: *"Anh Trịnh em còn cuộc phỏng vấn nào không?"*

Trịnh Đông quẹt quẹt màn hình điện thoại: *"Ngày mai có ba cuộc phỏng vấn, cậu phải chuẩn bị một chút, sau đó sẽ bay thẳng tới liên hoan Flanders."* Tắt màn hình điện thoại, anh lại ho nhẹ mấy tiếng, hạ thấp giọng: *"Cậu ấy ở trong xe bảo mẫu đợi cậu, ba mươi phút, đủ chưa?"*

Mắt sáng lên, Từ Lạc Dương gật đầu liên tục: *"Cảm ơn anh Trịnh!"*

Tránh khỏi phóng viên một mạch tới bãi đậu xe, Từ Lạc Dương đứng trước xe bảo mẫu, tim đập cực kỳ nhanh.

Lúc này, cửa xe mở ra một cái khe từ bên trong, Từ Lạc Dương chớp chớp mắt, chui vào thật nhanh, rồi vội vàng trở tay đóng cửa lại, đề phòng vạn nhất.

Sau khi ngồi xong, Từ Lạc Dương mới nhìn sang Thích Trường An. Trong xe bảo mẫu có mở hệ thống sưởi ấm, ác khoác âu phục trên người Thích Trường An đã cởi ra bỏ qua một bên, trên người anh chỉ mặc áo gi-lê âu phục và sơ mi trắng, cà vạt thắt rất tùy tiện, trông hơi nhàn hạ.

Không biết có phải do hệ thống sưởi ấm hay không, Từ Lạc Dương cảm thấy toàn thân mình đang phát sốt. Xác định đã đóng hết cửa xe, ở bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong, sau khi nhìn chằm chằm Thích Trường An gần hai mươi giây, Từ Lạc Dương trực tiếp giơ tay chỉnh đèn đến mức tối nhất, tiếp đó nhào thẳng lên người Thích Trường An.

Thích Trường An giơ tay tiếp được cậu, đang định nói gì đó, chợt nhìn thấy Từ Lạc Dương vội vàng hôn tới. Đôi môi mang theo chút cảm giác mát mẻ phủ lên, bởi vì vội vã, chẳng có trình tự gì cả, nhưng lại làm lòng người ta nổi lửa.

Cười thở dài, Thích Trường An mở miệng ra, để mặc Từ Lạc Dương tùy ý hôn môi. Đợi sau khi động tác của Từ Lạc Dương chậm lại, anh mới đè lên gáy cậu, trực tiếp nhận lấy quyền chủ động.

Cảm thấy bàn tay Thích Trường An dò xét đi vào trong quần áo, sắp sờ tới eo mình, Từ Lạc Dương mơ mơ màng màng cứ luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng. Chưa đợi cậu nhớ ra, liền phát hiện Thích Trường An đã buông đầu lưỡi cậu ra, tiếp đó là tiếng cười vừa trầm thấp vừa vui vẻ: *"Náo Náo, em dán bao nhiêu miếng giữ nhiệt trên eo thế?"*

!!

Nghe rõ từ then chốt, Từ Lạc Dương lập tức tỉnh táo lại, thân hình trệ xuống —— vậy nên đây là, Thích Trường An muốn sờ eo của cậu, kết quả lại sờ trúng miếng giữ nhiệt ư?

Thật sự quá xấu hổ, Từ Lạc Dương chôn đầu vào trong hõm vai Thích Trường An, do dự mấy giây, mới nhỏ giọng trả lời: *"Thật sự không nhiều, chỉ có 4 cái thôi."*

Câu trả lời này đổi lấy tiếng cười của Thích Trường An.

Bị gián đoạn như thế, ngọn lửa nhỏ cháy hừng hực trong lòng Từ Lạc Dương bị dập tắt một nửa, cậu xé miếng dán giữ nhiệt ở bên eo thả xuống bên cạnh.

Tiếp đó, cậu tựa trên vai Thích Trường An, hơi ngẩng đầu lên, rất nhẹ rất chậm hôn môi cùng Thích Trường An, còn không nhịn được mà ậm ờ nói: *"Em rất nhớ anh."*

"Anh cũng nhớ em." Vừa nói, Thích Trường An vừa lấy một tay vòng quanh eo cậu, hôn lên chóp mũi cậu: *"Náo Náo giỏi lắm, giành được giải thưởng Kim Phong rồi."*

Được nhắc nhở, Từ Lạc Dương mở to hai mắt, cố gắng nghiêm túc nhìn Thích Trường An: *"Đồ lừa đảo!"*

Thích Trường An vẫn đang cười: *"Anh lừa em cái gì?"*

"Anh nói anh không đi thảm đỏ ——" nói tới đây, Từ Lạc Dương mới kịp phản ứng lại, mình hình như lại nhảy vào trong cái bẫy ngôn ngữ của Thích Trường An nữa rồi?

Thích Trường An đúng là không lừa cậu, bởi vì ảnh thật sự không đi thảm đỏ.

"A, tức đến biến hình!"

Nụ cười của Thích Trường An thêm rộng, anh đến gần hôn lên môi cậu: *"Được rồi, đừng giận nữa, là lỗi của anh."*

Chôn mặt trên vai Thích Trường An, chỉ để lộ ra vành tai ửng hồng, Từ Lạc Dương hừ hừ: *"Được rồi, miễn cưỡng khôi phục nguyên hình."*

Hai người cứ như vậy ngồi trong xe bảo mẫu ánh sáng tối tăm, mãi cho đến khi Trịnh Đông tới gõ cửa xe. Nghe thấy âm thanh, tính toán đã đến giờ hẹn, Từ Lạc Dương ngồi thẳng lại, chỉnh lại quần áo lộn xộn cực kỳ nhanh, sau khi xác định Thích Trường An không có gì không hợp mới mở cửa xe ra.

Trịnh Đông liếc mắt nhìn cậu, do dự một chút rồi vẫn dặn dò: *"Ngày mai có phỏng vấn, đừng để lại dấu vết, còn lại tùy ý cậu."*

Sau khi nói xong, anh bèn dẫn theo Lư Địch ngồi xuống ghế lái và ghế phụ, còn vô cùng tri kỉ kéo vách ngăn lên.

Nhưng xe mới đi chưa được bao xa, có lẽ là do thuốc cảm đặc hiệu hết công dụng, Từ Lạc Dương lại bắt đầu ho khan và sổ mũi, nước mắt đầm đìa, trông rất đáng thương.

Thích Trường An kiểm tra trán cậu, nhíu chặt lông mày: *"Sao mà bị cảm nghiêm trọng thế?"*

"Nước E lạnh lắm." Từ Lạc Dương nhẹ ho mấy tiếng, rồi lại đến gần nói: *"Không chừng yêu quái tiên sinh hôn một cái là sẽ khỏi đó."*

"Được," Thích Trường An mỉm cười hôn lên trán cậu: *"Hy vọng Náo Náo khỏi nhanh một chút."*

Tiếp đó, Từ Lạc Dương dựa vào vai Thích Trường An buồn ngủ, lúc sau cùng xe dừng lại ở khách sạn Brighton, cậu mơ mơ màng màng đi theo Thích Trường An xuống xe, bèn nghe thấy Trịnh Đông nhắc nhở: *"Trước khi ngủ thì livestream khoảng mười phút, fan của cậu vẫn đang đợi đó. Còn nữa, nhớ phải uống thuốc nhé!"*

Từ Lạc Dương gõ gõ trán mê man: *"Được, em nhớ rồi."*

Một mạch đi lên căn hộ trên tầng cao nhất của khách sạn Brighton, thấy gian phòng giống y đúc ở Phụng Thành, ngay cả trang trí cũng chẳng khác mấy, Từ Lạc Dương toàn thân chẳng còn chút sức lực, trực tiếp ngã lên sô pha. Ngẩn người một lúc, cậu níu lấy gối tựa lưng của sô pha, nói với Thích Trường An đang ở phía xa xa: *"Trường An, em bắt đầu livestream đây, mười phút là được rồi!"*

Vào phòng livestream, số người hiện ở góc trên bên phải đã lên tới bảy chữ số, Từ Lạc Dương quay mặt về camera, mở miệng cười nói: *"Chào buổi tối các cô gái!"*

Nhìn màn hình đều đang chạy comment 'Chào buổi tối', giọng điệu cậu thoải mái hơn không ít, trực tiếp mở hình thức tán dóc: *"Hôm nay hơi bị cảm, nên cứ nhảy mũi ho khan miết, nhưng mọi người đừng lo, chỉ là do thời tiết lạnh quá, chắc sẽ lành rất nhanh thôi. Nên là mấy người phải lấy đó làm gương, chú ý giữ ấm nhé, dù sao cũng là mùa đông rồi."*

Bởi vì comment chạy quá nhanh, nên Từ Lạc Dương không nhìn thấy chữ ở khu comment, cậu dứt khoát tự do phát huy: *"Hôm nay giành được giải thưởng, thật sự rất hạnh phúc, cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ tui, ngày mai tui có phỏng vấn, sau khi phỏng vấn xong, sẽ trực tiếp bay đến liên hoan phim Flanders, đến lúc đó tui sẽ chụp phong cảnh cho mọi người xem.*

… Đúng vậy, bộ phim Lối rẽ do tôi và Trường An cùng nhau quay đã sắp vào giai đoạn tuyên truyền chủ chốt, vậy nên đến lúc đó sẽ đi thảm đỏ."

Nhìn thấy comment chạy qua, Từ Lạc Dương tựa trên sô pha, gật đầu: *"Chắc chắn là đi thảm đỏ cùng đoàn phim rồi, Trường An cũng đi cùng…"*

Lại nhìn thấy có người hỏi rốt cuộc ở trên lễ trao giải Thích Trường An đã nói gì, Từ Lạc Dương trịnh trọng trả lời: *"Tui nghe rất rõ, nhưng mà tui sẽ không nói cho mấy người nghe đâu!"* Nói xong cậu mỉm cười: *"Lần nghịch này vui lắm đó!"*

Lúc này, có tiếng bước chân đến gần, Từ Lạc Dương ngẩng đầu bèn nhìn thấy Thích Trường An một tay bưng ly nước một tay cầm thuốc đi tới. Nhưng vì cậu đang livestream, nên anh không đi lại gần, mà chỉ đứng yên tại chỗ.

Suy nghĩ một lát, Từ Lạc Dương quay về camera nói: *"Đến thời gian uống thuốc rồi."* Nói xong, cậu ngẩng đầu cười với Thích Trường An.

Thích Trường An hiểu ý của cậu, sau khi đến gần, trước tiên đưa thuốc viên cho cậu, sau khi thấy Từ Lạc Dương bỏ vào miệng, mới đưa nước ấm tới.

Đem hỗn hợp thuốc và nước trong miệng nuốt xuống, Từ Lạc Dương cười cong cả mắt, sau đó lại há miệng về phía Thích Trường An, "—— A" một tiếng, rồi nói: *"Em uống hết rồi!"*

Thích Trường An theo thói quen giơ tay xoa xoa tóc cậu.

Thế là sau đó, Từ Lạc Dương một lần nữa dời tầm mắt lên màn hình: *"Uống thuốc xong chúng ta nói chuyện tiếp thôi, ban nãy nói đến chỗ nào rồi?"*

Mà lúc này, khu bình luận đã nổ tung thành pháo hoa.

"—— A a a a cược một xe tải Đế hoa chi tú! Sượt qua camera chắc chắn là tay Thích tiên sinh! Tay của Thích tiên sinh! Mị nhận ra! Chắc chắn là vậy!"

"—— Xong rồi xong rồi, đêm nay hết ngủ, đưa thuốc rồi còn đưa nước, cuối cùng lại còn sờ đầu nữa, ầy ầy ầy, quá tuyệt! Ôm ngực ngã xuống đất không dậy nổi!"

"—— Anh có bản lĩnh thì lộ tay ra, anh có bản lĩnh thì lộ mặt đi! Không ổn rồi không ổn rồi, đêm nay bị kích thích quá mạnh mẽ, mị cần thuốc trợ tim hiệu Cổ Thành gấp!"

"—— Trắng trợn phát cẩu lương, không sao! Nhà mị có bể bơi! Mị dùng bể bơi tới tiếp! Xin mời tiếp tục! Ngoài ra, nhờ não bổ nên tìm được chút chứng cứ, Thích tiên sinh nói một tiếng 'ngoan', a a a a!"

"—— Tìm show thực tế của Thích tiên sinh, so sánh kết quả chứng tỏ, tay ban nãy quét qua camera đó, chính là tay của Thích tiên sinh! Cửa tủ của Cổ Thành cp nhà mị thật sự sắp không chặn nổi nữa rồi!"

83. Chương 83: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Ba

Nhìn bình luận chạy trên màn hình livestream, Từ Lạc Dương nhẫn nhịn không cười, còn đứng đắn hỏi: *"Mấy người đang thảo luận cái gì vậy, sao tui lại không hiểu nhỉ? Ban nãy? Ban nãy tui tự uống thuốc tự uống nước đó!"*

Bình luận giống như bị lag hai giây, ngay sau đó lại tuôn ra ào ào.

"—— Cái cớ nát nhất hằng năm, không phải là một trong số những cái cớ nát nhất mà chính là cái cớ nát nhất!"

"—— Đã cap màn hình, không chạy thoát được đâu, để tui coi cậu giả bộ như nào!"

Từ Lạc Dương đang vui vẻ xem bình luận, chợt phát hiện có thứ gì đó được Thích Trường An đút đến bên miệng mình, cậu chẳng hề liếc mắt nhìn đã há miệng ngậm vào, nếm thử một hồi mới biết là kẹo hoa quả. Đầu lưỡi đụng vào, vị ngọt liền lan rộng ra, vị đắng của thuốc viên còn lưu lại ở cổ họng bèn biến mất.

Trực tiếp để máy tính bảng lên sô pha, Từ Lạc Dương đứng dậy đến gần, vội vàng hôn Thích Trường An một cái, rồi mới ngồi lại trên sô pha, cầm máy tính bảng lên tay, giả bộ chưa từng xảy ra chuyện gì hết.

"—— Má ơi Từ Lạc Dương ban nãy mười giây đó cậu làm gì vậy hả! Sao cậu lại dùng tay che màn hình! Sắp điên rồi sắp điên rồi, tui đã tưởng tượng ra vô số phiên bản! Rốt cuộc cậu đã làm chuyện gì mà không để cho tụi tui thấy hả!"

"—— Sau khi đút thuốc thì nhét kẹo này nọ! Ngọt ngào quá đi! Tui cũng muốn bị bệnh!"

"—— Méo care méo care, ảo giác thì ảo giác, xin hãy để ảo giác mãnh liệt hơn chút đi! Quỳ cầu xin! Ps: Ngón tay Thích tiên sinh xuất hiện trong ảo giác, thật sự quá hoàn mỹ luôn!"

Dùng đầu lưỡi chặn viên kẹo đang ngậm trong miệng, nụ cười của Từ Lạc Dương càng thêm rực rỡ hơn, cậu thả lỏng dựa vào sô pha mềm mại, hai tay nâng máy tỉnh bảng, ngẩng đầu nói: *"Kẹo lúc nãy cũng là tui tự đút cho mình ăn đó, mấy người tuyệt đối đừng nghĩ ngợi lung tung! Uống thuốc cảm xong buồn ngủ quá, tui phải đi ngủ trước đây, mọi người ngủ ngon!"*

Rất nhanh, trên màn hình bắt đầu thi nhau comment chúc ngủ ngon, Từ Lạc Dương quay về camera bắn tim, rồi mới tắt livestream. Ném máy tính bảng đi, cậu trực tiếp nhào lên người Thích Trường An, đến gần muốn hôn anh.

Nhưng môi vừa mới đụng tới, cậu giống như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên lùi về sau một chút: *"Không được không được, không thể hôn, em bị cảm, sẽ lây cho anh đó!"*

Thích Trường An không lên tiếng, chỉ đưa tay đè gáy cậu lại, sau đó một lần nữa ngậm lấy môi Từ Lạc Dương, dùng giọng gió nói: *"Náo Náo đừng nhúc nhích, để anh hôn em nào."*

Nghe thấy câu này, Từ Lạc Dương lập tức ngồi yên, để mặc đối phương công thành đoạt đất, câu hồn hút phách trong miệng mình.

Hai người xa nhau lâu như vậy, hỏa nhiệt trên người đều chỉ cần một chút là sẽ bộc phát. Trước đó cho dù là lúc đang trao giải, hay là lúc sau lên xe bảo mẫu, bọn họ đều biết thời gian và địa điểm không thích hợp, vậy nên cực kỳ ẩn nhẫn kiềm chế. Mà bây giờ, trong cả gian phòng chỉ có hai người họ, hoàn toàn không cần phải băn khoăn nhiều như vậy.

Thế là, chưa đầy một phút, Từ Lạc Dương đã bị Thích Trường An đặt trên sô pha hôn môi, cơ thể hai

người dán rất sát nhau, phản ứng gì cũng đều có thể cảm nhận được rõ ràng. Dùng một tay kéo cà-vạt của Thích Trường An, Từ Lạc Dương thở hổn hển —— cực kỳ không vui, bị cảm nên nghẹt mũi hít thở không thoải mái, cứ có cảm giác một giây sau bản thân mình sẽ nghẹt thở!

Nhận ra Từ Lạc Dương hơi thất thần, Thích Trường An mỉm cười: *"Hôm nay thì thôi đi, tắm rửa trước nhé?"*

Vừa nghe thấy câu này, Từ Lạc Dương lại mặc kệ, cậu trực tiếp đứng trên sô pha, tỏ vẻ cực kỳ đau khổ nhìn Thích Trường An: *"Thích tiên sinh, thái độ của anh như vậy là không được đâu nhé! Em vô cùng nghiêm túc đề nghị anh, tuyệt đối không nên để bạn trai anh bất mãn, nếu không sẽ rất dễ xảy ra chuyện lớn!"*

Nghe thấy giọng cậu mang theo âm mũi, Thích Trường An nghiêm túc gật đầu, còn hết sức phối hợp: *"Anh muốn trưng cầu ý kiến một chút, nếu như anh thật sự khiến bạn trai anh xuất hiện tình huống muốn tìm bất mãn, thì sẽ xảy ra chuyện lớn gì vậy?"*

Vấn đề này Từ Lạc Dương vẫn chưa nghĩ tới, cậu cần phải phát huy trí tưởng tượng ngay, ngập ngừng một lát, cậu lập tức trả lời: *"Có khả năng sẽ tạo phản, dĩ hạ phạm thượng. Nếu như tỉ mỉ một chút thì… ví dụ như nhân lúc anh ngủ, thượng anh."*

Lúc nói ra câu này, bản thân Từ Lạc Dương bị kinh ngạc trước —— hóa ra mình có dã tâm như vậy! Lúc soi gương cũng không nhìn ra nha!

Nghe xong câu 'Thượng anh', nụ cười của Thích Trường An vẫn không thay đổi: *"Được, thỏa mãn nguyện vọng của em."*

Đã là rạng sáng rồi, toàn thân Từ Lạc Dương bủn rủn chẳng có chút sức lực nào, hoàn toàn không biết vì sao mọi chuyện lại phát triển thành như giờ. cậu phải liên tiếp hai lần "ăn cam" *(tư thế cưỡi ngựa, bạn Dương ở trên)*, đều là của Thích Trường An đút cho cậu, nhưng mà hai cái chính là cực hạn, đến lúc sau cậu hoàn toàn ăn chẳng nổi nữa!

Nằm nhoài trên người Thích Trường An, cảm giác tay đối phương nhẹ nhàng theo sống lưng mình đi xuống, cơ thể Từ Lạc Dương vẫn hơi rùng mình: *"Đừng nữa, thật sự không muốn nữa…"* Giọng nói khàn hơn lúc trước không ít.

Thích Trường An hôn nhẹ lên đỉnh đầu cậu: *"Thật sự không muốn nữa?"* Âm cuối câu lên, giống như rượu nguyên chất.

"Thật đó!" Từ Lạc Dương nói giống như đinh đóng cột, "ăn cam" chẳng ngon chút nào, cậu vẫn thích ở phía dưới hơn, ví dụ như cái lần làm ở phòng bếp đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu lại nằm xuống người Thích Trường An, tán dóc với anh: *"Anh nghĩ sao mà lại muốn tới trao giải cho em vậy?"* Nhớ lại hình ảnh Thích Trường An giẫm trên bậc thang chầm chậm đi tới giữa

sân khấu, tim cậu vẫn còn hơi loạn nhịp: *"Với cả, nếu như người đoạt giải không phải là em, vậy không phải sẽ rất xấu hổ ư?"*

Giọng Thích Trường An cực kỳ chắc chắn: *"Người đoạt giải chỉ có thể là em, anh xem qua đoạn phim được đề cử rồi, những người đó đều thua kém em."*

Câu này Từ Lạc Dương rất thích nghe, nhưng cậu vẫn làm ra vẻ rất khiêm tốn: *"Đâu có đâu có, rõ ràng là anh dùng góc nhìn của bạn trai."*

"Không có lý do nào khác, là em đã đủ giỏi rồi." Người khác có lẽ sẽ không hiểu, nhưng Thích Trường An biết, từ Lối rẽ đến Loạn thế , lại tới Nghịch chuyển thời không , Từ Lạc Dương đã tiến bộ rất nhiều, vì mỗi một vai diễn, còn bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Nói chuyện lung tung không có mục đích thêm một lát nữa, Thích Trường An chợt mở lời.

"Náo Náo."

"Hả?" Tốc độ trả lời của Từ Lạc Dương hơi chậm, nhiệt độ cơ thể của đối phương khiến cậu có cảm giác thật thoải mái, dược hiệu của thuốc cảm cũng bắt đầu tới, cậu hơi buồn ngủ, đầu óc cũng chẳng tỉnh táo được bao nhiêu.

"Anh trai anh muốn gặp em."

Cơn buồn ngủ lập tức bị dọa chạy mất, Từ Lạc Dương cực kỳ lưu loát xuống khỏi người Thích Trường An, ngồi ở trên giường, lưng theo bản năng ưỡn rất thẳng, rồi mới lắp bắp nói: *"Anh trai anh muốn… gặp em?"*

"Ừm, anh vẫn chưa đồng ý." Thích Trường An thấy giọng Từ Lạc Dương hạ thấp xuống, không nhịn được mà an ủi tâm trạng của cậu: *"Em muốn gặp thì gặp, không muốn gặp thì tụi mình sẽ không gặp, không sao, quyền quyết định ở trong tay em."*

"Em vẫn muốn gặp," Từ Lạc Dương vội vã trả lời. Cậu ôm chăn, một lần nữa nằm xuống bên cạnh Thích Trường An, tốc độ nói chuyện hơi chậm: *"Gặp phụ huynh là chuyện rất quan trọng đó, với cả tính toán một chút, hai tụi mình gộp lại, cũng chỉ còn một phụ huynh là anh trai anh thôi."*

Không khí nhất thời yên tĩnh lại, Thích Trường An 'Ừ' một tiếng, giọng điệu mềm mại: *"Vậy sau khi liên hoan phim Flanders kết thúc, tụi mình đi một chuyến tới Montreal gặp anh trai anh."*

"Được!" Đáp lại một tiếng, Từ Lạc Dương lại bắt đầu khẩn trương: *"Anh trai anh thích gì? Đồ ăn hoặc là đồ dùng đều được! Em phải cân nhắc kĩ một chút xem mang quà gì qua mới tốt hơn! Còn nữa còn nữa, anh trai anh kết hôn chưa? Cần phải chuẩn bị quà cho một người hay hai người?"*

Nghe thấy cậu đặt câu hỏi giống như pháo liên thanh, khóe môi Thích Trường An nhuộm đầy ý cười, anh nghiêm túc trả lời: *"Anh ấy thích kiếm tiền, đồ ăn đồ dùng cũng không quá chú trọng. Thật ra em không cần mang gì qua, cũng không cần phải chuẩn bị quà gì cả, mang người qua là đủ rồi. Anh ấy vẫn chưa kết hôn, mặc dù từng hẹn hò với rất nhiều người, nhưng vẫn chưa suy nghĩ đến chuyện kết hôn."*

Nói tới đây, Thích Trường An giải thích: "*Anh ấy đối với chuyện hôn nhân rất phản cảm, luôn nghĩ rằng trong hôn nhân có rất nhiều bất hạnh, chủ yếu là bị ảnh hưởng bởi cuộc hôn nhân thất bại của ba anh."*

Thấy Từ Lạc Dương gật đầu, sau đó trong mắt lại nổi lên chút nghi ngờ, anh cười hỏi: *"Có phải em muốn hỏi anh rằng anh có giống anh trai anh không?"*

Từ Lạc Dương gật đầu, nhưng không nói gì —— từ sau khi biết chuyện hồi còn bé của Thích Trường An, cậu sẽ rất ít khi nhắc đến chuyện liên quan.

Mặc dù là chuyện đã qua, nhưng cũng không có nghĩa là không tồn tại.

"*Trước đây anh cũng giống như anh ấy, nghĩ rằng hôn nhân rất nhiều lúc chính là ngọn nguồn của bi kịch."* Thích Trường An không giấu diếm, chỉ là nụ cười bên khóe môi nhạt đi một chút: *"Với lại sức khỏe của anh không tốt, không chắc có thể sống được bao lâu, cần gì phải liên lụy đến người khác."*

Trong lòng giống như bị lưỡi dao mỏng cứa qua, Từ Lạc Dương không nhịn được tiến sát lại một chút, tự mình nắm lấy tay Thích Trường An, giọng điệu gần như nghiêm túc: *"Trường An, đời này anh đừng có nghĩ đến chuyện liên lụy người khác, không còn cơ hội nữa đâu! Vậy nên anh chỉ liên lụy một mình em là đủ rồi!"*

Nói xong, cậu cầm lấy cà vạt của Thích Trường An trói chặt tay đang nắm cùng một chỗ của hai người lại.

Tiếp đó, Thích Trường An rủ mắt nhìn tay bị trói cùng nhau và cái nút chết, trịnh trọng hôn lên mu bàn tay của Từ Lạc Dương: *"Được, anh đồng ý với em."*

Có một mình em, là đủ rồi.

Sáu giờ sáng hôm sau, lúc bên ngoài vẫn là một mảnh đen kịt, Từ Lạc Dương đã bị đồng hồ báo thức thúc giục.

Cậu thả tay Thích Trường An ra, sau khi dặn dò một câu *"Trường An anh ngủ thêm một lát nữa đi"*, bèn rón rén chạy tới phòng rửa mặt, ngậm bàn chải đánh răng tìm quần áo, chỉ tốn hai mươi phút đã chỉnh đốn xong bản thân. Cuối cùng, cậu một mạch vọt tới bên giường, cúi người hôn lên khóe môi Thích Trường An, lúc nói chuyện còn mang theo hương bạc hà mát mẻ.

"*Trường An, em đi làm trước đây, tổng cộng ba cuộc phỏng vấn, gần như phải tốn sáu tiếng, hơn một giờ chiều mới có thể kết thúc, anh ăn trưa trước đi, đừng chờ em."*

Đi tới cửa, bước chân Từ Lạc Dương dừng lại, sau đó lại quay trở về, nặng nề dán lên môi Thích Trường An, mười mấy giây sau mới tách ra: *"Em đi thật đây!"*

Thích Trường An mỉm cười: *"Ừm, dọc đường chú ý an toàn."*

Lên xe, Từ Lạc Dương nhận lấy tập tài liệu Trịnh Đông đưa tới, trong phút chốc đọc hết các câu hỏi từ đầu tới cuối hai lần, trong lòng đã có câu trả lời đại khái.

"Anh Trịnh, sau liên hoan phim Flanders, có phải là em có mấy ngày trống không?"

"Ừm, gần như vậy." Trịnh Đông giương mắt nhìn cậu: *"Có kế hoạch hả?"*

"Có," nói xong, Từ Lạc Dương không nhịn được mà mỉm cười, trong mắt dường như ẩn ẩn tỏa ra sóng ánh sáng lấp lánh: *"Em phải đi gặp phụ huynh."*

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên, một hồi lâu sau cũng không có phản ứng gì của Trịnh Đông, Từ Lạc Dương nhẹ ho mấy tiếng: *"Nói chứ, về chuyện lần đầu tiên tới nhà thăm hỏi này, lúc trước em có lên mạng search rồi, có rất nhiều hướng dẫn đặc biệt, xem đến hoa mắt luôn!"*

Nói xong, cậu nhìn Trịnh Đông với vẻ mặt trông đợi, rõ ràng là muốn nhận được một chút ý kiến.

Trịnh Đông vẫn chưa nói gì, Lư Địch ở bên cạnh đã mở miệng trước: *"Anh Từ, sao anh lại cảm thấy em và anh Trịnh có kinh nghiệm tới cửa gặp phụ huynh trong truyền thuyết chứ?"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Bút ký linh tinh: "Cam navel" thật sự không thể ăn.

84. Chương 84: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Tư

Trong khoang xe yên tĩnh mất mấy giây. Lư Địch trước tiên nhìn Từ Lạc Dương, rồi lại nhìn Trịnh Đông, tỏ vẻ mờ mịt: *"Vì sao hai anh lại nhìn em như vậy? Chẳng lẽ em nói sai cái gì ư?"* Cậu rõ ràng đang nói thật mà!

Chú ý tới khuôn mặt đen thui của Trịnh Đông, Từ Lạc Dương mỉm cười trước, nhưng cậu không dám cười quá rõ ràng, nên đành phải kìm nén mà cười trộm.

Nghe thấy lời Lư Địch, Trịnh Đông trực tiếp không để ý đến việc mất hình tượng mà liếc mắt qua —— Sao lại đem sự thật ra nói bừa thế chứ! Quay đầu lại, anh nhìn về phía Từ Lạc Dương lần nữa, trực tiếp hỏi: *"Tình hình trong nhà Thích Trường An, cậu hiểu được bao nhiêu?"*

Đối mặt với câu hỏi cực kỳ sắc bén này, Từ Lạc Dương giơ tay gõ gõ đầu mình, cực kỳ thành thật: *"Rất ít!"*

"..."

Giây phút này, tâm lý cha già của Trịnh Đông lại bắt đầu xuất hiện, anh không nhịn được mà đâm chọc Từ Lạc Dương: *"Cậu có thể suy nghĩ trưởng thành lên một chút được không hả? Cậu không sợ người trong gia đình cậu ta không dễ ở chung, hoặc là sẽ đứng ra ngăn cản các cậu ở bên nhau ư?"*

Từ Lạc Dương đáp lại một tiếng, ánh mắt hơi lơ mơ —— trước khi xác định được Thích Trường An là người, cậu đã chuẩn bị xong tư tưởng yêu đương vượt chủng tộc, đương nhiên, cũng đồng thời chuẩn bị tâm lý tất cả người nhà của Thích Trường An đều là đại yêu quái.

Cơ mà, những ý nghĩ lung ta lung tung này có lẽ đừng nên nói cho Trịnh Đông biết, cậu cũng cần mặt mũi.

Trịnh Đông thấy vẻ mặt Từ Lạc Dương đổi tới đổi lui, nghĩ đến việc đây là lần đầu tiên cậu yêu đương, nên giọng điệu dịu xuống: *"Gia thế của cậu ta không đơn giản, chuyện này cậu biết chứ?"*

Lần này Từ Lạc Dương nghiêm túc gật đầu: *"Em cảm nhận được."* Nói xong, cậu không nhịn được mà nhấn mạnh: *"Em không ngốc nhá."*

Mặc dù Thích Trường An không nhắc nhiều đến chuyện trong nhà, nhưng mà chưa từng cố ý lừa gạt cậu.

Từ đầu, lúc Thích Trường An dẫn cậu tới Tiêm Đính dằn mặt, những nhà đầu tư kia khách sáo gọi anh là "Thích thiếu gia". Cho đến sau này lúc cậu quay show thực tế bị thương ở nhà xưởng, Thích Trường An tìm đủ tất cả video giám sát rất nhanh, đây rõ ràng không phải là năng lực mà người bình thường sẽ có. Hơn nữa cấp ba Thích Trường An học ở Westminster, là trường nam sinh quý tộc tư nhân điển hình, không phải ai cũng vào học được.

"Vậy trong lòng cậu có nắm chắc không?" Trịnh Đông biết Từ Lạc Dương bề ngoài trông như chẳng để ý đến việc gì cả, nhưng thực tế trong lòng cậu hiểu rất rõ.

"Có." Từ Lạc Dương gật đầu: *"Em đoán, Trường An chắc là người của nhà họ Thích."*

Lư Địch vẫn chưa phản ứng kịp: *"Nhà họ Thích nào?"*

"Chính là nhà họ Thích đứng sau khách sạn Brighton." Từ Lạc Dương giải thích: *"Mỗi một khách sạn Brighton, đều sẽ giữ lại một căn hộ trên tầng cao nhất cho Trường An, hơn nữa phong cách trang trí ở mỗi*

căn đều giống nhau như đúc."

Cơ mà lúc trước, cậu vẫn luôn tưởng những chỗ đó là sào huyệt yêu quái của Thích Trường An mà thôi.

Sờ sờ mũi, Từ Lạc Dương tự nhiên hơi chột dạ.

Lư Địch vẫn tỏ vẻ mờ mịt, thời gian qua cậu cũng chẳng quan tâm đến những chuyện này lắm, bèn xin Trịnh Đông giúp đỡ: *"Anh Trịnh cầu phổ cập giáo dục!"*

Trịnh Đông suy nghĩ một lát rồi nói: *"Đại khái là, chuỗi khách sạn Brighton toàn cầu, ngân hàng và quỹ Đồ Linh, bất động sản Đồ Linh, hãng hàng không az, bảo tàng Gorse, đều là của Thích thị."*

Nêu ví dụ lên như vậy liền trực quan hơn rất nhiều, Lư Địch nhanh chóng bị dọa sợ: *"Nhiều vậy luôn?"*

"Ừm, anh mới kể chưa được một nửa." Trịnh Đông nhìn ánh mắt vô hồn của Từ Lạc Dương, cố gắng an ủi cậu: *"Không sao, cậu đừng cảm thấy áp lực, cậu cũng có rất nhiều tiền, sau này sẽ càng có nhiều tiền hơn nữa."*

Anh biết Từ Lạc Dương từ lúc bắt đầu debut, sau khi có tiền đều sẽ đi mua nhà, cuộc sống cũng không xa xỉ, so với những người cùng tuyến với cậu, chi phí hằng ngày cực kỳ ít ỏi. Vậy nên gom góp đến giờ, tài sản cũng rất lớn.

"Thiệt ra em chả cảm thấy áp lực gì cả." Có lẽ vì lúc đầu cậu nghĩ Thích Trường An là đại yêu quái, cái điểm khởi đầu của trí tưởng tượng này quá cao, trực tiếp dẫn đến việc về sau đoán được nhà Thích Trường An rất có tiền, cậu cũng chẳng kinh ngạc chút nào: *"Dù sao em cũng không ham tiền của ảnh, cho dù ảnh có nghèo rớt mùng tơi, em cũng sẽ yêu ảnh, không chừng vừa vặn có thể bao dưỡng ảnh! Tốt lắm luôn."*

Trịnh Đông: *"…"* Chí hướng thật là cao cả.

Từ Lạc Dương thở dài, vẻ mặt xoắn xuýt: *"Anh Trịnh, anh nói xem đến lúc đó anh trai của Trường An liệu có vụng trộm ném cho em một tấm séc trị giá một tỷ, bảo em rời khỏi em trai anh ta không?"*

Trịnh Đông hơi cạn lời, nhưng biết cậu đang căng thẳng, nên anh trả lời: *"Chắc là không đâu."*

"Thật không?"

"Ừm, chắc anh ta sẽ cho cậu một tấm séc trống, rồi bảo cậu tự điền số tiền vào."

"…"

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của cậu, Trịnh Đông bật cười: *"Thích Trường Ân mười tám tuổi đã thừa kế gia sản, vẫn luôn rất thần bí. Anh nhớ mấy năm trước, trên tạp chí tài chính và kinh tế cấp cao có đăng bài phỏng vấn, hẳn cũng là buổi phỏng vấn duy nhất mà anh ta tham gia."*

Từ Lạc Dương gật đầu, dùng ánh mắt thúc giục Trịnh Đông nhanh kể chuyện.

"Trong đó có một câu hỏi, đối với anh ta trên thế giới này cái gì là quan trọng nhất. Câu trả lời của anh ta là em trai."

Lư Địch khó khăn lắm mới tỉnh táo lại nói tiếp: *"Đây là… cuồng em trai?"*

Trịnh Đông gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: *"Vậy nên Lạc Dương, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, ở trong mắt Thích Trường Ân, cậu chính là con heo đang vây quanh bó cải trắng trong veo như nước nhà anh ta!"*

Rất nhanh đã đến ngày diễn ra lễ trao giải của liên hoan phim Flanders.

Từ Lạc Dương từ đầu đến chân đều là đồ may riêng của Stu, sau lưng áo khoác âu phục dài màu đen dùng chỉ đen thêu một đóa hoa diên vĩ rất lớn, chỉ có lúc ở dưới ánh đèn mới có thể mơ hồ nhìn thấy. Mà kẹp cà vạt và khuy măng séc cũng đều là tạo hình hoa diên vĩ, cực kỳ tinh xảo.

Mục Lan lần cuối cùng giúp cậu chỉnh lại kiểu tóc, hài lòng nói: *"Đẹp lắm, 360 độ chụp ảnh cũng chả có vấn đề gì!"* Tiếp đó lại bổ sung: *"Trước khi lễ trao giải kết thúc, không được dùng tay đụng vào tóc, nhớ chưa?"*

"Nhớ rồi nhớ rồi, không đụng thì không đụng." Từ Lạc Dương nói xong, lần thứ hai mươi mốt nhìn xung quanh cửa, đúng lúc này, cửa đóng kín được mở ra từ bên ngoài, cậu bèn nhìn thấy Thích Trường An đi vào.

Nghe tiếng động nhìn về phía cửa, Lư Địch cũng nhìn thấy Thích Trường An, cậu ta ngẩn người, không tự chủ được mà nói: *"Đậu móa, trắng trợn ngược cẩu nha!"*

Cậu ta nhìn cà vạt thắt trên áo Thích Trường An, rồi lại nghiêng đầu nhìn Từ Lạc Dương, nhận ra hình như giống nhau như đúc, giống nhau từ âu phục thủ công dài màu đen, áo sơ mi trắng, đến cà vạt sẫm màu, ngoại trừ một điểm —— Từ Lạc Dương dùng hoa diên vĩ để trang trí, còn chỉ thêu trên quần áo của Thích Trường An, khuy măng séc và kẹp cà vạt đều là hoa kim tước.

Người ta nói đụng hàng không đáng sợ, ai xấu thì người đó ngượng, nhưng hai người không xấu đứng chung một chỗ, thì chính là bạo kích gấp đôi!

Thích Trường An không chú ý tới ánh mắt của người khác, trực tiếp đứng bên cạnh Từ Lạc Dương, hỏi cậu: *"Chuẩn bị xong rồi hả?"*

"Ừm, chuẩn bị xong rồi!" Từ Lạc Dương cố gắng thoải mái cười với Thích Trường An, nhưng mới cười được một nửa đã trực tiếp nản chí, lại ôm ngực: *"Không được rồi không được rồi, bắt đầu từ hôm qua em vẫn căng thẳng đến bây giờ!"*

Trong phòng trang điểm không có người ngoài, Thích Trường An trực tiếp nắm tay Từ Lạc Dương, ghé vào tai cậu khẽ nói: *"Không sao, anh vẫn luôn ở đây."*

Từ Lạc Dương cũng nhỏ giọng trả lời: *"Được, vậy nếu như em căng thẳng, thì sẽ nghiêng đầu nhìn anh."*

Phương pháp này rất có ích, lúc bước lên thảm đỏ, vô số ánh đèn flash khiến người ta hoa cả mắt, Từ Lạc Dương theo bản năng liếc nhìn Thích Trường An ở bên cạnh, nhịp tim cuối cùng cũng chậm lại một chút. Cậu hít sâu một hơi, đối diện với ống kính lộ ra nụ cười tiêu chuẩn.

Thời gian ở Flanders đang là sáu giờ chiều, còn ở trong nước thì vừa qua tám giờ sáng. Rõ ràng là thời gian làm việc, nhưng số người vào xem livestream đã lên đến con số ngàn vạn. Lúc Thích Trường An và Từ Lạc Dương xuất hiện trên màn hình, số lượng comment đột nhiên tăng lên, livestream cũng bị lag luôn.

"—— A a a a a đồ tình nhân đồ tình nhân! Mị sắp điên rồi! A a a a a a!"

"—— Bộ sưu tập thu đông mới nhất của Stu! Chủ đề hoa cỏ! Trước đó đã có tin bảo Lạc Dương sẽ mặc một bộ tới lễ trao giải Bạch Ngân, không ngờ cậu ấy lại chọn hoa diên vĩ! Thật sự rất đẹp! Cap màn hình đến không dừng được!"

"—— Cổ Thành của mị chung khung hình rồi! Hoa diên vĩ và hoa kim tước đó! Hai người đứng chung một chỗ, thật sự quá đau mắt! Nhan sắc đỉnh cao!"

"—— Chỉ có mình tui cảm thấy mặc đồ tình nhân đi thảm đỏ gì đó, thật sự rất giống đang kết hôn sao?! Được rồi, xin lỗi đạo diễn Trương đứng ở bên cạnh, tui không để ý đến chú!"

"—— Một bộ phim, hai nam chính đồng thời được đề cử nam chính xuất sắc nhất, tương ái tương sát gì đó, không thể chờ đợi thêm được nữa!"

Một đoạn thảm đỏ rất ngắn, nhưng ba người cứ đi rồi lại dừng, nên mất gần mười phút mới đi xong, quay về ống kính, mặt Từ Lạc Dương đều sắp cười đến cứng ngắc.

Gió mùa đông rất lạnh, lúc chụp ảnh, Thích Trường An di chuyển nửa bước, đứng ở đầu gió giúp Từ Lạc Dương chặn lại.

Đạo diễn Trương phát hiện ra, tiếp đó, ông bèn thả chậm bước chân, không đi vào trong phạm vi ống kính, để Thích Trường An và Từ Lạc Dương đơn độc chụp không ít ảnh.

Thích Trường An đã quen thuộc với truyền thông phương Tây, vì thế thường nghe thấy có người dùng những ngôn ngữ khác nhau hô to: *"Trường An, nhìn đây nè."* Hai chữ 'Trường An' phát âm cực kỳ chuẩn.

Từ Lạc Dương nghe rất rõ, không nhịn được bèn cười tươi hơn một chút. Thích Trường An mắt nhìn về ống kính, khẽ hỏi cậu: *"Vui vậy luôn hả?"*

"Ừm," Từ Lạc Dương cũng nhìn về ống kính, nhỏ giọng nhanh chóng trả lời: *"Có nhiều người thích anh, tán thưởng anh như vậy, em thấy rất hạnh phúc, Thích Thích của em giỏi lắm."*

Trong lòng mềm mại giống như rơi vào trong mây, mượn cơ hội xếp hàng chụp ảnh, Thích Trường An khoác tay lên vai Từ Lạc Dương, quay mặt về ống kính, khóe môi nhợt nhạt của anh cũng lộ ra một nụ cười nhạt.

Mà cùng lúc đó, trên màn hình livestream trong nước, chỉ cần ống kính quay tới Thích Trường An và Từ Lạc Dương, comment sẽ điên cuồng tăng nhanh.

"—— Máu mũi chảy thành sông rồi á đậu móa! Cửa tủ ở đâu rồi? Mị không tìm được!"

"—— Đứng gần nhau vậy luôn! Cơ mà Trường An và Lạc Dương đều đẹp trai quá đi! Ầy, quá xứng đôi! Tự cảm thấy bản thân đã ngã vào cái hố sâu mang tên Cổ Thành cp rồi!"

"—— Thích tiên sinh của mị trước đây lúc đi thảm đỏ, từ đầu đến cuối đều không cười đó biết không! Cho dù đã tham gia bao nhiêu lễ trao giải, thì đều là một khuôn mặt lãnh khốc không chút thay đổi mà đi hết! Người có cp có khác!"

"—— Xin hãy kết hôn xin hãy kết hôn! Donate tiền lĩnh chứng! Tui bỏ ra chín đồng!"

Sau khi đi hết thảm đỏ tiến vào hội trường, chênh lệch nhiệt độ hơi lớn, Từ Lạc Dương trực tiếp hắt hơi một cái, trong mắt rỉ ra một chút nước mắt sinh lí, trông cực kỳ đáng thương.

Thích Trường An nhịn xuống kích động muốn lau đi đuôi mắt thấm ướt cho cậu, thấp giọng nói: *"Ở cửa gió lớn, tụi mình đi vào thôi."*

Lần này, đoàn phim Lối rẽ cũng chỉ có ba người họ đến, sau khi ngồi xuống, nhân lúc còn chưa bắt đầu, Từ Lạc Dương trước tiên uống hai viên thuốc cảm đặc trị, dần dần mới cảm thấy thoải mái một chút.

Theo thời gian trôi đi, chỗ ngồi trong hội trường từ từ được lấp đầy, Từ Lạc Dương vốn dùng tay chống cằm, đang ngủ gà ngủ gật, cảm giác thấy Thích Trường An đang gọi mình, cậu mơ màng mở mắt: *"Trường An?"*

"Ừm, anh đây," Thích Trường An tiện tay giúp cậu chỉnh lại tóc mái hơi ngổn ngang, nhắc nhở: *"Sắp bắt đầu rồi."*

Nghe rõ bốn chữ, Từ Lạc Dương lập tức tỉnh táo, ngồi thẳng người lại. Chẳng bao lâu sau, ánh đèn trong hội trường bèn tối lại, màn lớn trên sân khấu từ từ kéo ra.

Nhìn sân khấu trao giải, một chùm đèn chuẩn xác chiếu lên chiếc cúp phần thưởng màu trắng bạc, Từ Lạc Dương lắng nghe tiếng tim đập càng lúc càng nhanh của mình, ở trong lòng đọc thầm: *"Hy vọng Trường An có thể đoạt giải, mình sờ cúp của ảnh là được rồi!"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tui căng thẳng quá QAQ

85. Chương 85: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Lăm

Mười phút mở màn, lúc MC đứng trên sân khấu khuấy động bầu không khí, Từ Lạc Dương không nhịn được mà đọc thầm ở trong lòng *"Nhanh xuống đi nhanh xuống đi"*. Đến lúc khách mời trao giải đứng chung một chỗ ngượng ngùng nói chuyện, trong lòng cậu tiếp tục đọc thầm *"Nhanh xuống đi nhanh xuống đi"*. Ngay cả lúc diễn viên mà cậu thích nhận được giải thưởng, đứng sau microphone phát biểu cảm nghĩ nhận thưởng, trong lòng cậu vẫn là câu *"Nhanh xuống đi"*.

—— Tui muốn nhìn anh Trường An nhà tui đoạt giải!

Mặc dù biểu cảm của Từ Lạc Dương chẳng chút thay đổi, nụ cười tiêu chuẩn duy trì rất tốt, nhưng Thích Trường An vẫn nhận ra cậu sốt ruột, bèn lợi dụng ánh đèn mờ tối bí mật nắm tay cậu. Mấy giây sau, anh đang định buông ra bèn cảm nhận được Từ Lạc Dương nắm ngược lại tay anh, nắm thật chặt không chịu buông. Thích Trường An hơi bất đắc dĩ, sau đó để mặc cậu.

Từng hạng mục giải thưởng lớn được công bố, bầu không khí của buổi lễ cũng dần dần bắt đầu căng thẳng. Từ Lạc Dương biết camera đang quay mình, nhưng cậu chẳng thể nào mỉm cười nổi —— thật sự rất hồi hộp! Bệnh tim sắp phát tác luôn rồi!

Cảm giác được lòng bàn tay mình sắp đổ mồ hôi, Từ Lạc Dương từng chút từng chút nhích lại gần Thích Trường An, rồi nhỏ giọng nói một câu: *"Trường An, em căng thẳng!"* Trong giọng nói mang theo chút ỷ lại mà cậu không nhận ra.

Thích Trường An ngoéo lấy ngón tay cậu, khóe miệng hiện lên chút ý cười: *"Ngoan, em nghĩ về việc sau khi lễ trao giải kết thúc anh muốn dẫn em đi gặp anh trai của anh đi."*

!!

Cách này có hiệu quả, Từ Lạc Dương vừa nghĩ tới việc phải gặp phụ huynh, chợt cảm thấy không phải chỉ là lễ trao giải thôi sao, có gì mà phải căng thẳng chứ? Có đáng sợ bằng việc gặp phụ huynh không? Hoàn toàn không!

Vì thế cậu liền từ trong hoảng loạn lập tức bình tĩnh lại.

Trên sân khấu đang trao giải đạo diễn xuất sắc nhất, người nhận được giải là một đạo diễn rất trẻ, chỉ mới 24 tuổi. Cậu ta đứng sau giá micro, nghiêm túc lấy một tờ giấy to bằng lòng bàn tay từ trong túi âu phục ra, giới thiệu: *"Đây là tôi chuẩn bị để phòng ngừa xảy ra tình huống bản thân mình sẽ quên lời cần nói, giờ xem ra, cái này rất cần thiết, bởi vì đứng ở đây đầu óc tôi rất trống rỗng."*

Từ Lạc Dương cũng cười theo, sau đó rất vui vẻ vỗ tay thật to.

Sau khi người giành được giải thưởng kết thúc việc nêu cảm nghĩ, hiện trường một lần nữa yên tĩnh lại, MC đứng ở giữa sân khấu trao giải nói: *"Mọi người đều biết, tiếp theo đây chúng tôi sẽ trao giải nam chính xuất sắc nhất và nữ chính xuất sắc nhất."* Anh ta nhìn xung quanh, cười nói: *"Được rồi, tôi quyết định phải bớt nói một hai câu, nếu không khán giả sẽ rất bất mãn."*Tiếp đó, anh ta lại dùng vẻ mặt và giọng nói vô cùng khoa trương mà nói tiếp:*"MC kia bị sao vậy? Tôi chẳng muốn nhìn thấy anh ta chút nào! Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc ai giành được giải thưởng thôi!"*

Anh ta vẫy tay, lùi ra phía sau một bước, mọi người trong khán phòng đều vô cùng nể tình mà vỗ tay.

"Được rồi, giờ chúng tôi xin mời Julian – Cranston lên sân khấu, giúp chúng tôi trao giải thưởng này!"

Từ Lạc Dương nghe thấy cái tên này, rất nhanh đã phản ứng lại, đối phương là ảnh hậu đại mãn quán của năm ngoái. Tình huống cũng giống y như Thích Trường An, dựa vào một vai diễn đã quét sạch tất cả các lễ trao giải lớn của năm ngoái, cầm giải thưởng đến nhũn tay.

Rõ ràng là khoảnh khắc cực kỳ căng thẳng, nhưng suy nghĩ của Từ Lạc Dương lại dần dần chạy đi xa, cậu bắt đầu nhớ lại —— trước đây lúc Thích Trường An nhận giải, phát biểu cảm nghĩ khi nhận được giải thưởng hình như đều rất ngắn gọn, một hai câu là xong rồi, cũng chẳng có biểu cảm gì gọi là vui mừng hay là kích động, nhận giải thưởng xong liền rời đi.

Cơ mà cực kỳ đẹp trai, là vẻ đẹp khiến người ta không nỡ chớp mắt một cái.

Trong khoảng thời gian ngắn mà cậu thất thần, Julian mặc một bộ váy màu đỏ dài chấm đất đang công bố danh sách được đề cử: *"... Louis – Carlton, Đầm lầy tuyệt vọng ; Wayne – Carlos, Đường chân trời ; Davy – Schofield, Trốn thoát khỏi đảo thần bí ; Thích Trường An, Lối rẽ ; Từ Lạc Dương, Lối rẽ ."*

Cùng lúc cô đọc danh sách người được đề cử, trên màn hình lớn sau lưng cô, cũng xuất hiện cảnh phim của năm người. Rất nhanh, hình ảnh lại chuyển, dựa theo trình tự bắt đầu chiếu một đoạn phim ngắn đã được biên tập.

Lúc Thích Trường An xuất hiện trên màn hình lớn, Từ Lạc Dương bỗng nhiên bắt đầu thả lỏng, cậu nhìn hình ảnh trên màn hình lớn rất chăm chú —— Hứa Trạm do Thích Trường An diễn đang làm mộc, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, khiến một nửa khuôn mặt hắn đều bị khuất trong bóng râm, không thấy rõ vẻ mặt. Nhưng mỗi một người đều có thể cảm giác được, hắn đang căng thẳng, đang vui mừng, đồng thời hơi luống cuống, còn cực kỳ kiềm chế.

Từ Lạc Dương nhớ lại cảnh này, là lúc Tần Triều do cậu thủ vai tới tìm Hứa Trạm. Hứa Trạm rất ít nói, vậy nên trong một đoạn này chỉ có một câu thoại rất ngắn, nhưng chỉ cần những biểu cảm và một vài động tác nhỏ, cũng đủ làm cho tâm trạng của khán giả bị nhân vật tác động.

Ngồi tại chỗ, Từ Lạc Dương lặng lẽ vui vẻ —— chắc chắn có thể sờ sờ cúp của Trường An rồi!

Sau khi đoạn phim này chiếu xong, hình ảnh rất nhanh đã chuyển tới hình ảnh thực của Thích Trường An tại hiện trường. Từ Lạc Dương nhìn màn hình lớn, rồi lại nhìn người ở bên cạnh mình, cảm giác tự hào trong lòng tuôn ra như suối —— nhìn đi, đây là Thích Thích của tui!

Tiếp theo, trên màn hình lớn liền xuất hiện sườn mặt của chính cậu. Gần như chỉ cần một cái liếc mắt, Từ Lạc Dương đã biết đây là cảnh nào —— Tần Triều do cậu thủ vai nghi ngờ người bạn tốt của mình là hung thủ giết người, lần đầu tiên chĩa súng vào Hứa Trạm.

Xem xong hai đoạn phim đã được biên tập này, Từ Lạc Dương chợt nhận ra, cho tới bây giờ, cách lúc đóng máy đã hơn nửa năm, nhưng cậu vẫn có thể nhớ rõ cảnh tượng mà cậu và Thích Trường An đã đóng ở trong đó, vẫn còn nhớ mỗi một lời thoại mà bọn họ đã từng diễn với nhau.

"Giờ tôi sắp đọc tên người giành được giải nam chính xuất sắc nhất." Julian mở tấm thẻ màu bạc trong tay ra, sau khi nhìn thấy tên ở phía trên, cô dừng lại mấy giây, hình như hơi ngạc nhiên. Rất nhanh, cô đã tới gần micro: *"Từ Lạc Dương, Lối rẽ !"*

Tiếng vỗ tay ở hiện trường giống như thủy triều khiến Từ Lạc Dương tỉnh táo lại, cậu theo bản năng nhìn về phía Thích Trường An, trong lòng bỗng nhiên hơi thất vọng. Cậu nhận ra, thật ra trong lòng cậu càng mong Thích Trường An nhận được giải hơn —— Trường An của cậu giỏi như vậy mà!

Ngay lúc này, giọng của Julian lại vang lên: *"Thích Trường An, Lối rẽ !"*

Toàn hội trường kinh ngạc! Giải thưởng Bạch Ngân lần này, hóa ra lại có song ảnh đế! Sau khi im lặng trong phút chốc, tiếng vỗ tay chưa lắng lại càng thêm nhiệt liệt, giống như sóng lớn ập đến.

Từ Lạc Dương cũng sững sờ, vài giây sau mới phản ứng lại, cậu nhanh chóng nghiêng đầu nhìn Thích Trường An, nụ cười rực rỡ, mặt mày đều cong lên. Thích Trường An cũng hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh vẻ mặt anh đã khôi phục lại bình thường, anh bèn đứng lên khỏi chỗ ngồi.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không nói gì, hết sức ăn ý cùng nhau đi lên sân khấu trao giải. Mà hình ảnh trên màn hình lớn, cũng chuyển thành cảnh tượng Từ Lạc Dương và Thích Trường An đứng song song ở

trong phim.

Lúc này, khoảnh khắc công bố kết quả người nhận được giải thưởng, livestream ở trong nước thiếu chút nữa bị tê liệt! Màn hình bình luận gia tăng không ngừng, lại còn có vô số người chen chúc vào xem truyền hình trực tiếp, kéo số lượng người xem cấp tốc thăng tiến.

"—— Căng thẳng đến mức bất tỉnh! Giờ chỉ muốn rít gào! A a a a a!"

"—— A a a a song ảnh đế! Cổ Thành của mị giành được song ảnh đế! Không được rồi lúc phim chiếu tui phải đi coi tới 21 lần!"

"—— Tui nhớ trong lịch sử Flanders, có một lần xuất hiện song ảnh đế, chắc là vào hai mươi hai năm trước, là giải thưởng do một cặp anh em sinh đôi giành được! A a a a a đập nát điện thoại cho Trường An Lạc Dương!"

"—— Hix ngược chó trước quần chúng toàn thế giới, đồ đôi nha! Hoa diên vĩ và hoa kim tước thật sự rất đau mắt!"

"—— Mấy người có chú ý tới vẻ mặt lúc nãy của Lạc Dương không? Bản thân mình đoạt giải, cậu ấy trước tiên nhìn Thích Trường An, vẻ mặt mất mát và không vui. Nhưng lúc nghe Thích Trường An cũng nhận được giải thưởng, lại nhìn Thích Trường An lập tức mỉm cười, nụ cười đó, chà chà chà, không chịu nổi không chịu nổi!"

"—— Nếu như tui nhớ không nhầm! Năm trước, Trường An dựa vào Thợ săn tuyệt vọng đã giành được ảnh đế, mới cách một năm, vậy mà lại giành được thêm một cái! Đúng là Thích thần!"

Từ Lạc Dương đứng giữa sân khấu trao giải, bản thân cảm nhận được cái gì gọi là tim như nổi trống. Cậu không nhịn được liếc mắt nhìn Thích Trường An đứng bên cạnh, nhịp tim mới từ từ chậm lại, nụ cười càng xán lạn thêm một chút.

Nắm chặt cúp trong tay, không cần bàn bạc, Thích Trường An lui về sau nửa bước, đồng thời Từ Lạc Dương cũng tiến lên trước nửa bước, đến gần giá micro.

Cậu nhìn xung quanh hội trường, cùng Thích Trường An nhìn nhau cười, lúc này mới mở miệng dùng tiếng anh lưu loát nói: *"Tôi không ngờ tôi có thể giành được giải thưởng này."*

Trong ống kính, Thích Trường An đứng ở phía sau, ánh mắt chuyên chú nhìn cậu.

"Ba của tôi là đạo diễn điện ảnh, mẹ là biên kịch. Khi còn bé, ba tôi từng hỏi tôi ước mơ của tôi là gì. Tôi nói tôi thích điện ảnh, tôi hy vọng sau này có thể quay phim, làm một diễn viên giỏi. Tôi còn đánh cược với ba mẹ tôi rằng, nếu như tôi giành được giải thưởng Bạch Ngân, thì tôi muốn làm nam chính trong phim của bọn họ, khi đó tôi sáu tuổi.

Giờ tôi 26 tuổi, đã giành được giải thưởng Bạch Ngân, nhưng ba mẹ tôi đã rời khỏi thế giới này vào mười năm trước. Cảm ơn bọn họ vì đã cho tôi sinh mệnh và tình yêu, để tôi không sợ hãi bước trên con đường gian nan tiến về phía trước."

Mũi hơi cay, Từ Lạc Dương ở trong lòng đọc tên Thích Trường An ba lần, lúc này tâm trạng mới hồi phục, cậu nói tiếp:

"Cảm ơn tâm huyết của đạo diễn, cảm ơn sự hi sinh của các staff, cảm ơn quản lý vẫn luôn nhọc lòng vì tôi, cảm ơn các fan vẫn luôn ủng hộ tôi, cảm ơn bản thân tôi vì chưa hề từ bỏ." Sau khi nói xong, cậu lại đổi thành tiếng trung, nói lại một lần nữa.

Dừng lại mấy giây, ý cười trong mắt Từ Lạc Dương càng thêm sâu sắc: *"Cuối cùng, phải cảm ơn người cộng tác của tôi, Thích Trường An. Anh ấy chỉ bảo cho tôi rất nhiều, khiến tôi hiểu, hi sinh vì vai diễn là một chuyện đương nhiên, cũng là một chuyện khiến người ta say mê mà hưởng thụ."*

Cậu không quay đầu nhìn Thích Trường An, vì cậu biết, đối phương vẫn luôn nhìn mình.

Tiếng vỗ tay vang như sấm, dưới sân khấu vang lên vô số tiếng hoan hô, sau cùng Từ Lạc Dương nhấc cúp trong tay lên, lùi về sau nửa bước, để Thích Trường An đứng ở phía trước cậu.

Thích Trường An đứng sau giá micro, khí thế vẫn kinh người như trước, tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô ở hiện trường từ từ biến mất, cuối cùng hoàn toàn yên tĩnh lại.

"Cảm ơn." Lúc Thích Trường An nói tiếng anh, giọng nói thuần hậu, phát âm cực kỳ mê người: *"Cảm ơn bộ phim này, cho tôi cơ hội quen biết cậu ấy."*

"Cậu ấy" trong lời này chỉ ai, cực kỳ rõ ràng.

Nói xong câu phát biểu cảm nghĩ khi nhận được giải thưởng cực kỳ ngắn gọn này, Thích Trường An xoay người, vào lúc Từ Lạc Dương vẫn chưa kịp phản ứng lại, đã trực tiếp ôm người vào trong lồng ngực mình.

Từ Lạc Dương vẫn hơi mờ mịt, nhưng đã thành thói quen giơ tay lên, vòng lấy lưng Thích Trường An. Nhìn ánh đèn chói mắt trên sân khấu, trong tay cậu cầm cúp, ôm Thích Trường An, nụ cười bên khóe miệng đều chẳng thể đè ép xuống được.

"—— Cảm ơn bộ phim này, cho tôi cơ hội quen biết cậu ấy!! Áu áu áu, mặc dù cảm nghĩ khi nhận được giải thưởng của Thích thần nhà tui vẫn ngắn gọn như vậy, nhưng tui ở trong đó, đánh hơi được một cỗ mùi vị ngọt đến phát ngấy!"

"—— Ôm rồi ôm rồi, chậu cẩu lương to như sân bóng đá của tui đâu?? Nhanh mang lên đây! Mặc dù cũng chưa chắc đựng nổi cẩu lương này của Cổ Thành!"

"—— Cho tui biết không chỉ có một mình tui xem mà khóc đi, tại sao lúc Thích tiên sinh nói ra câu này, bất chợt tui lại chảy nước mắt! Tui phải đi viết ba vạn chữ tiểu kịch trường, đợi tui!"

"—— Đã chuẩn bị vẽ ảnh hoa diên vĩ và hoa kim tước rồi, chờ tui!! Vừa khóc vừa vẽ, tui cũng không biết sao mình lại khóc nữa! Hix."

"—— Bọn họ đứng chung một chỗ, liền thuyết minh cho cái gì gọi là xứng đôi, cái gì gọi là một đôi! Nếu như bọn họ không phải là chân ái, tui sẽ livestream ăn thức ăn cho chó!"

Lễ trao giải Bạch Ngân vẫn chưa kết thúc, tin tức Từ Lạc Dương và Thích Trường An song song nhận được giải "nam chính xuất sắc nhất" đã chiếm lấy trang đầu của các web lớn. Trong vòng ba tiếng, hai cái tên 'Thích Trường An' và 'Từ Lạc Dương', kèm theo 'Cổ Thành cp', trực tiếp chiếm năm vị trí trong mười vị trí đầu của top hotsearch. Hình ảnh ôm nhau cuối cùng của bọn họ, đã lan truyền mạnh mẽ trên toàn bộ các trang mạng.

Mà lúc này, Thích Trường An và Từ Lạc Dương đang tham gia tiệc tối sau khi kết thúc lễ trao giải Bạch Ngân. Ăn liên tục ba miếng gà nướng nấm cục, cảm giác đói bụng của Từ Lạc Dương mới biến mất, cậu kéo Thích Trường An đến khu nghỉ ngơi ngồi xuống, hào hứng đề nghị: *"Tụi mình chụp ảnh đi!"*

Thích Trường An cười hỏi cậu: *"Chụp gì?"*

"Cúp!"

Tiếp đó, Từ Lạc Dương đặt hai cái cúp song song cùng một chỗ, sau khi tìm kĩ góc độ, bèn dùng di động chụp mấy tấm. Còn tuyển chọn trong số đó một tấm đẹp nhất, trực tiếp post lên weibo.

Cậu lại gần hỏi Thích Trường An: *"Trường An, anh thấy viết gì thì hay hơn?"*

"Gì cũng được, chỉ cần là em viết thì đều hay."

Ngẩng mặt nhìn Thích Trường An, Từ Lạc Dương mặt mày hớn hở tiếp tục chọt màn hình điện thoại: *"Vậy em sẽ tự do phát huy!"*

Mấy chục giây sau, weibo của Từ Lạc Dương update một tấm ảnh cùng một câu nói, chưa tới nửa phút, Thích Trường An đã share ——

"Thích Trường An: Rất hân hạnh được quen biết em.// @Từ Lạc Dương: rất hân hạnh được quen biết anh [hình ảnh]."

Thấy Từ Lạc Dương đang xem bình luận, Thích Trường An suy nghĩ một chút, rồi đem bức ảnh này gửi cho Thích Trường Ân: *"Sau khi tiệc tối kết thúc, em và em ấy sẽ cùng quay về."*

Thích Trường Ân trả lời rất nhanh: *"Được, anh chờ các em."*

Tắt màn hình điện thoại, Thích Trường An phát hiện mình lại hơi căng thẳng —— hai người quan trọng nhất của anh trên thế giới này sắp gặp nhau rồi.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích, tụi mình sờ sờ cúp của nhau đi!

86. Chương 86: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Sáu

Từ Lạc Dương hoàn toàn mất ngủ.

Sau khi kết thúc tiệc tối quay lại khách sạn, cũng đã là nửa đêm, sau khi tắm xong Từ Lạc Dương nằm thẳng trên giường, càng nằm càng tỉnh táo. Cậu muốn dùng hết mọi cách khiến bản thân mình đi vào giấc ngủ, kể cả đếm 'một đại yêu quái, hai đại yêu quái, ba đại yêu quái', cơ mà đếm đến hơn một trăm, cũng chẳng buồn ngủ chút nào, việc này làm cậu cảm thấy cực kỳ thất bại.

Thích Trường An nghiêng người sang, cánh tay vòng lấy eo cậu, giọng nói hơi khàn: *"Náo Náo không ngủ được hả?"*

"Anh vẫn chưa ngủ ư?" Từ Lạc Dương buồn phiền gật đầu: *"Ừm, chẳng buồn ngủ chút nào luôn."*

"Hồi hộp hả?"

"Hồi hộp!" Vừa nhắc tới vấn đề này, tay Từ Lạc Dương liền siết chặt góc chăn, nhịp tim lại tăng nhanh bất thường —— ngày mai phải tới động phủ của đại yêu quái, sao lại không hồi hộp được chứ! Cậu sắp hồi hộp đến mức nổ tung rồi!

Thích Trường An chôn đầu bên cổ cậu, nhẹ nhàng hôn lên, anh cũng không nói mấy lời không có nhiều tác dụng như kiểu 'đừng hồi hộp' này nọ, mà là lúc đang hôn, tay đã trực tiếp luồn vào trong áo ngủ Từ Lạc Dương. Eo mẫn cảm bị vê nhẹ mấy lần, hô hấp Từ Lạc Dương run lên: *"Trường An ——"*

"Ừm," nụ hôn của Thích Trường An từ từ di chuyển lên trên, rơi vào trên khóe môi của cậu: *"Náo Náo, em có muốn sờ cúp của anh không?"*

Từ Lạc Dương chưa kịp phản ứng, không hiểu chủ đề sao lại chuyển tới chuyện cúp rồi, chẳng lẽ Thích

Trường An muốn thông qua cách này giúp cậu giảm sức ép? Thế là cậu phối hợp mà gật đầu: *"Được."*

Nhưng mười mấy giây sau, Từ Lạc Dương liền xù lông, cậu trợn trắng mắt, nhìn Thích Trường An đang cười vểnh khóe miệng lên, nín ra một câu: *"Trường An, không ngờ anh là người như vậy! Thật sự làm em quá thất vọng! Xin anh hãy thuần khiết một chút!"* Vừa nói, trên tay theo bản năng dùng một chút sức.

Đúng là cậu quá đơn thuần, cậu thật sự nghĩ rằng Thích Trường An muốn dẫn mình đi sờ cúp!

"Náo Náo, nhẹ một chút." Giọng Thích Trường An lại khàn thêm mấy phần, ý cười trong giọng nói rất rõ ràng: *"Không thích hả?"*

Vừa định trả lời, Từ Lạc Dương đã nhận ra tay Thích Trường An cũng luồn vào trong áo ngủ của mình, rất nhanh, tiếng nói của cậu cũng bắt đầu run lên: *"Tụi mình đây là đang giúp đỡ nhau cùng tiến bộ hở?"*

"Ừm, đúng vậy."

***

Hiệu quả giúp đỡ nhau cực kỳ rõ ràng, thông qua sự cố gắng trong thời gian dài, sau khi cùng nhau tiến bộ, Từ Lạc Dương tay mỏi eo mềm, toàn thân lười biếng giống như đang ngâm mình trong nước ấm. Cơn buồn ngủ mong chờ đã lâu rốt cục cũng bắt đầu xuất hiện, cậu ngáp một cái, sau đó nghiêng người sang, hôn lên cằm Thích Trường An: *"Em muốn ngủ rồi, anh Trường An ngủ ngon."*

Thích Trường An ôm cậu vào trong lồng ngực, còn tiện tay dịch dịch góc chăn: *"Náo Náo ngủ ngon."*

Buổi chiều hôm sau, máy bay đáp xuống Montreal.

Từ Lạc Dương kéo va li hành lí, tinh thần cực kỳ tốt, trên tay còn cầm một quyển tạp chí giải trí, trên bìa tạp chí chính là cậu và Thích Trường An, phông nền là giải thưởng Bạch Ngân.

Đỡ gọng kính ở trên mũi, Từ Lạc Dương đến gần Thích Trường An nói: *"Cho đến giờ em vẫn có cảm giác không chân thực! Buổi sáng anh Trịnh gửi tin nhắn cho em, nói rằng sau khi giành được giải thưởng, giá trị bản thân của em tăng vọt lên hơn gấp đôi, có rất nhiều kịch bản và hợp đồng đại diện tìm tới em."*

Thích Trường An cũng đeo một cặp kính mát, buộc một cái khăn quàng cổ màu xám đậm cùng kiểu với Từ Lạc Dương, anh gật đầu: *"Đừng vội, cứ từ từ chọn, nếu như không có kịch bản tốt đạo diễn giỏi, trước tiên không nhận phim cũng được."*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Em và anh Trịnh cũng nghĩ như vậy, dù sao thì Nghịch chuyển thời không em còn chưa quay xong."*

Trong lòng cậu cũng hiểu, sau khi giành được ảnh đế của giải Bạch Ngân, cậu có thể nói là đã lên một tầm cao khác, nhưng thực tế cũng ở vào một vị trí lúng ta lúng túng.

Cậu còn rất trẻ, tác phẩm không nhiều, ngoài Lối rẽ , cũng chẳng còn tác phẩm nào khác có thể lấy ra xứng đôi với danh hiệu 'ảnh đế'. Dưới tình huống này, rất nhiều người đều dõi theo bộ phim tiếp theo của cậu.

Nếu như bộ phim tiếp theo, thậm chí là bộ phim tiếp tiếp theo nữa tiếp tục giành được giải thưởng, hoặc là doanh thu phòng vé giật gân, vậy thì vị trí của cậu sẽ chẳng thể nào lung lay. Nhưng nếu như chỉ là tác phẩm ở mức bình thường, thì đương nhiên sẽ bị gán cái mác 'hữu danh vô thực', trực tiếp bị hạ xuống.

Đây cũng là nguyên nhân mới qua một buổi tối, Trịnh Đông đã gấp gáp bay về nước tới công ty để họp.

Ngồi trên xe tới đón bọn họ, Từ Lạc Dương nhìn kiến trúc ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: *"Trường An, tới nhà anh cần bao lâu vậy?"*

Thích Trường An nhìn thời gian, tính toán nói: *"4h20 là tới, có lẽ mất gần một tiếng, chỗ ở của anh trai anh không ở trong trung tâm thành phố."*

Gật đầu, có lẽ còn một tiếng nữa mới gặp người ta, nên trong lòng Từ Lạc Dương tự nhiên hơi thả lỏng. Cậu dựa trên vai Thích Trường An, lấy điện thoại ra lướt weibo, phát hiện trên trang chủ toàn là tin tức của cậu và Thích Trường An, trong phần inbox lại càng bùng nổ, tất cả đều là tin nhắn chúc mừng cậu nhận được giải thưởng.

Tiếp tục lướt xuống dưới, quả nhiên liền nhìn thấy bài share của Diệp Thiểm Thiểm, vô cùng thẳng thắn: *"Về khao anh đi ăn!!"*

Từ Lạc Dương bật cười, trực tiếp reply: *"Được, nói rồi đó!"*

Sau khi trả lời mấy tin tức nữa, cậu trực tiếp chuyển qua bảng hotsearch. Qua gần hai mươi tiếng, tên của cậu và Thích Trường An vẫn chiếm ba vị trí trong top 5, cơ mà vị trí thứ 10 lại xuất hiện một cái tên rất quen —— Đỗ Nguyễn Lan.

Từ Lạc Dương ấn vào chủ đề #Đỗ_Nguyễn_Lan_hối_hận_không, mới nhận ra chủ đề này có liên quan đến cậu.

"—— Đạo diễn Đỗ, ảnh đế Bạch Ngân nghe ngóng chút đi nha!"

"—— Sao đột nhiên tui lại cảm giác Từ Lạc Dương đang đi con đường lội ngược dòng vậy? Sau khi bị đạo diễn Đỗ chơi chiêu, chẳng mấy chốc đã giành được một giải Kim Phong, sau đó nhanh chóng ôm thêm một giải Bạch Ngân trở về, đúng là vô cùng thẳng thắn giải thích cái gì gọi là 'hôm nay người lạnh lùng với ta, ngày mai ta sẽ khiến người không với tới nổi!' vậy nên, đi nghe ngóng ảnh đế Bạch Ngân chút đi nha!"

"—— Trước kia lúc Quách Nguy hạ thấp Lạc Dương, tui thật sự rất tức giận! Giờ chỉ muốn nói, đau lòng Quách Nguy, lúc trước hạ thấp Lạc Dương vui bao nhiêu, thì giờ bị vả mặt đau bấy nhiêu!"

Lúc này, điện thoại của Thích Trường An đổ chuông, tiếp đó, Từ Lạc Dương bèn nghe đối phương nói: *"Anh, tụi em đang trên đường về."*

Nghe thấy tiếng 'anh' này, tay Từ Lạc Dương run lên, điện thoại suýt chút nữa cũng rơi mất. Chẳng còn lòng dạ nào quan tâm mấy chuyện lộn xộn trên weibo nữa, hai mắt cậu nhìn chằm chằm Thích Trường An, mơ hồ có thể nghe thấy giọng nói truyền đến trong ống nghe có nhắc đến tên của mình.

Thấy Từ Lạc Dương giương mắt nhìn mình, Thích Trường An trực tiếp mở loa ngoài, ngay sau đó, giọng nói của Thích Trường Ân liền vang lên.

"Anh bảo đầu bếp làm bữa tối dựa theo thực đơn em gửi qua, chắc là cậu ấy sẽ ăn được." Tốc độ nói của Thích Trường Ân không nhanh, chắc là do thói quen, phát âm mỗi một chữ đều rất rõ ràng, hơn nữa có thể khiến cho người ta cảm nhận được tâm trạng của anh cực kỳ nội liễm, giọng điệu cũng không lên xuống rõ ràng dễ thấy.

"Ừm, có thể bảo nhà bếp nấu thêm chút cơm, mấy ngày nay Lạc Dương rất nhớ món Trung Quốc."

Nghe thấy câu trả lời của Thích Trường An, Từ Lạc Dương cảm thấy cả người không khỏe, nhưng lại không dám nói gì, nên vội vàng dùng đủ loại ám hiệu tay —— em vẫn cần hình tượng nhé!

"Được," Thích Trường Ân ở bên kia điện thoại đáp lại, rồi hỏi tiếp: *"Buổi tối ở cùng với em hả?"*

"Đúng vậy, em ấy ở cùng với em, không cần phải thu dọn phòng khách khác đâu, đồ dùng rửa mặt thì chuẩn bị một bộ giống như em là được rồi."

Từ Lạc Dương lại sốt ruột, cậu nhớ rất rõ, trong các loại giáo trình trên mạng đều viết, tới nhà đối phương thì phải giữ khoảng cách, không được chọc mù mắt phụ huynh, có thể chia phòng ngủ thì nên chia phòng ngủ.

Mình sao lại gặp đồng đội heo vậy chứ!

Từ Lạc Dương tựa vào lưng ghế ủ rũ, cảm thấy con đường gặp phụ huynh của mình cực kỳ khúc khuỷu!

Tán gẫu thêm một chút chuyện lặt vặt nữa, Thích Trường An mới cúp điện thoại, anh giơ tay xoa xoa tóc Từ Lạc Dương, lập tức bị đối phương nhìn chằm chằm: *"Kiểu tóc này buổi sáng em phải tốn 50 phút mới làm xong đó, anh dừng tay lại đi!"*

Thích Trường An bị chọc cười, anh nghiêng người hôn lên khóe mắt Từ Lạc Dương: *"Cứ lườm anh mãi,*

mắt không khó chịu hả?"

"Haiz, anh vừa nói thế, hình như cũng hơi khó chịu thật!" Từ Lạc Dương giơ tay dụi dụi viền mắt của mình, rồi lập tức lại ủ rũ: *"Anh đừng có đánh trống lảng! Biểu hiện ban nãy của anh vô cùng hãm hại em đó, sao anh lại bảo anh trai anh chuẩn bị thêm một chút cơm vậy? Làm như vậy sẽ để lộ sức ăn của em rất lớn đó!"*

Thích Trường An vuốt lông, dịu dàng nói: *"Em chỉ cần là bản thân mình thôi, không cần vì anh, hoặc là người nhà của anh mà ủy khuất chính mình, anh không nỡ."*

Tai Từ Lạc Dương đỏ lên.

"Còn hồi hộp không?"

"Hồi hộp!"

Thích Trường An cười nói: *"Ngoan, không sao, anh trai anh còn hồi hộp hơn cả em nữa, đây đã là lần thứ sáu anh ấy gọi điện cho anh hỏi xem bữa tối phải chuẩn bị những gì, sắp xếp gian phòng như thế nào rồi đó."*

Từ Lạc Dương chớp chớp mắt, tự nhiên bình tĩnh lại.

Lái xe vào khu đường tư nhân, chạy thêm mấy phút nữa, sau khi đi qua một hồ nước và thảm cỏ lớn, Từ Lạc Dương mới nhìn thấy một tòa nhà màu trắng, phong cách hiện đại, vẻ ngoài rất đẹp.

Xe dừng lại trước bậc thềm của cửa chính, Từ Lạc Dương xuống xe theo Thích Trường An, cậu kéo ống tay áo đối phương: *"Quần áo tóc tai của em có vấn đề gì không? Em có đẹp không?"*

Trong mắt Thích Trường An mang theo ý cười: *"Không có vấn đề gì hết, Náo Náo của anh rất đẹp."*

Đứng dưới bậc thềm hít sâu một hơi, Từ Lạc Dương mới đi theo Thích Trường An vào cửa chính, một mạch đi tới phòng khách.

Ba người ngồi quanh một cái bàn tròn, trên mặt bàn có đặt ba phần tráng miệng, Từ Lạc Dương nhìn lướt qua liền biết là món mình thích ăn.

Sau khi ngồi ngay ngắn, Từ Lạc Dương không dấu vết liếc nhìn Thích Trường Ân, sau đó vội vã rủ mắt xuống, nhìn chằm chằm hồng trà trước mặt.

Vì là anh em, nên Thích Trường Ân và Thích Trường An nhìn hơi giống nhau, nhưng trong anh nghiêm túc hơn nhiều, khí thế cũng hơi đáng sợ. Cơ mà có lẽ là mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt của Thích Trường

An, vậy nên đối diện với Thích Trường Ân, mức độ căng thẳng trong lòng Từ Lạc Dương tự nhiên giảm đi không ít.

"*Yêu ——*" Từ Lạc Dương suýt chút nữa cắn đầu lưỡi của mình, đậu móa, suýt chút nữa là gọi "yêu quái đại ca" rồi! May mà dừng lại đúng lúc!

Thích Trường An rất nhanh đã kết nối được với sóng não của Từ Lạc Dương, khóe miệng anh nổi lên ý cười, anh tiếp lời: *"Anh, đây là Lạc Dương."* Nói xong, lại giới thiệu với Từ Lạc Dương: *"Lạc Dương, đây là anh trai anh."*

Từ Lạc Dương uốn lưng rất thẳng, lễ phép nói: *"Chào anh, em là Lạc Dương, vẫn thường xuyên nghe Trường An nhắc đến anh."*

"*Em cứ gọi giống như Trường An, gọi anh là anh hoặc là anh cả đều được."*

Nghe rõ câu nói này, Từ Lạc Dương ngớ người, theo bản năng nhìn về phía Thích Trường An —— làm khó dễ mà người ta hay nói đâu? Đâu có đao kiếm đâm sau lưng đâu? Không phải nói tới cửa gặp phụ huynh, bình thường đều phải trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn ư?

Thấy trong mắt Thích Trường An mang theo sự cổ vũ, Từ Lạc Dương lấy dũng khí, gọi một tiếng 'anh', sau đó liền nghe thấy Thích Trường Ân đáp lại.

Mặc dù khởi đầu rất tốt, nhưng trong lòng Từ Lạc Dương vẫn không buông lỏng cảnh giác. Cậu từ trong balo mang theo bên người lấy một cái cặp tài liệu chứa một xấp tài liệu thật dày ra, sau khi mở ra, đặt hết cả lên bàn.

Thấy tầm mắt của hai người đều tập trung trên người mình, vẻ mặt Từ Lạc Dương thận trọng mở lời: *"Trong này có giấy tờ chi tiết thu chi về tài sản của em năm năm gần đây, cùng với bản photo giấy tờ chứng nhận tất cả bất động sản dưới tên em."* Cậu dừng lại một chút, hơi xấu hổ: *"Em không rành về tài chính và cổ phiếu lắm, nên toàn bộ tiền kiếm được đều mua nhà."*

Thấy Thích Trường Ân và Thích Trường An đều không nói gì, cậu tổng kết nói: *"Toàn bộ xuất thân của em đều ở đây, tất cả những thứ này, đều có thể cho Trường An."*

Thích Trường Ân trước tiên liếc nhìn Thích Trường An, nhận ra trong mắt đối phương tràn đầy ý cười, anh ngớ người mất mấy giây, rồi mới một lần nữa nhìn về phía Từ Lạc Dương: *"Tất cả đều cho Trường An?"*

"*Đúng vậy!"* Từ Lạc Dương cẩn thận tìm từ để diễn đạt: *"Mặc dù không nhiều lắm, nhưng sau này em vẫn có thể tiếp tục cố gắng kiếm tiền, tiền sau khi kiếm được, toàn bộ cũng đều là của Trường An!"*

Thích Trường An không nhịn được, giơ tay xoa xoa tóc Từ Lạc Dương.

Một lúc lâu sau, ánh mắt Thích Trường Ân trở nên cực kỳ ôn hòa: *"Cảm ơn em."*

"Hả?" Từ Lạc Dương không hiểu tại sao đối phương lại phải nói cảm ơn, thế là theo bản năng mà nhìn về phía Thích Trường An, nhỏ giọng hỏi: *"Có phải em nên trả lời là không có gì không?"*

Thích Trường An cũng phối hợp nhỏ giọng nói: *"Ba chữ này em có thể nhận lấy, anh trai anh đang cảm ơn vì em đối xử tốt với anh đó."*

Từ Lạc Dương gật đầu, suy nghĩ một chút rồi vẫn nói: *"Trường An cũng đối xử với em rất tốt, nên là thật sự không cần cảm ơn đâu."*

Sau khi nói xong lại muốn rút lại —— xong rồi xong rồi, cậu nói như vậy, liệu Thích Trường Ân có ghen không nhỉ? Giáo trình trên mạng từng nói, ở trước mặt phụ huynh không thể trực tiếp tú ân ái, nếu không sẽ rất dễ đạp phải mìn.

Trong tay Thích Trường Ân cầm một cái muỗng nhỏ làm bằng bạc, nhìn Thích Trường An ngồi bên cạnh Từ Lạc Dương, trái tim từ từ buông lỏng.

Trước đó, anh từng tưởng tượng rất nhiều lần Từ Lạc Dương sẽ là một người như thế nào, nhưng mãi cho đến tận bây giờ, anh mới phát hiện, Từ Lạc Dương là người như thế nào đều không quan trọng, quan trọng là ở bên cạnh Từ Lạc Dương, em trai của anh vẫn luôn thả lỏng, sẽ cười, sẽ phối hợp với cậu mà nhỏ giọng nói chuyện, sẽ rất hạnh phúc.

Thích Trường Ân không biết diễn tả cảm xúc dâng lên trong lòng mình như thế nào, trước mắt anh nhanh chóng hiện lên dáng vẻ suy yếu của Thích Trường An lúc trước, cùng với dáng vẻ Thích Trường An sau khi rời khỏi nhà, mặc đồng phục của Westminster.

Anh vẫn luôn biết, đối với Thích Trường An mà nói, cho dù là rời khỏi giường bệnh, Thẩm Chiết Hồng cũng đã mất, nhưng thế giới này vẫn chẳng tốt đẹp gì. Ký ức khi còn bé như hình với bóng, thời thời khắc khắc đều mưu toan kéo Thích Trường An về đầm lầy của sự đau khổ. Vậy nên đối với thế giới này, từ lâu Thích Trường An đã xây lên một bức tường thật cao, đóng chặt nội tâm của chính mình, chỉ để bảo vệ bản thân mình.

Nhưng giờ, cuối cùng cũng có người khiến Thích Trường An nguyện ý ở trên lớp bảo vệ bản thân mình, mở ra một.

Kẽ hở.

Nhìn nét mặt của Thích Trường Ân, Thích Trường An cười nói: *"Anh, hiện tại em rất hạnh phúc."*

Nói xong, anh chia một nửa điểm tâm ngọt trong đĩa sứ của mình cho Thích Trường Ân, còn lại một nửa đẩy tới trước mặt Từ Lạc Dương, nói tiếp:

"Em còn muốn sống thật lâu, em đồng ý uống thuốc, ăn thức ăn bổ dưỡng, tiếp nhận các loại trị liệu, em mong sức khỏe của mình có thể trở nên tốt hơn một chút, tốt nhất là có thể sống đến bảy mươi tám mươi tuổi. Nếu có kiếp sau, em cũng muốn sống tiếp trên thế giới này."

Thích Trường Ân nhìn vào đôi mắt Thích Trường An, nhẹ gật đầu: *"Được."*

Nụ cười sâu thêm một chút, Thích Trường An cười nói: *"Cảm ơn anh."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Em sẽ ở bên anh, mãi cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời. Nếu như có kiếp sau, em vẫn muốn ở bên anh.

87. Chương 87: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Bảy

Sau khi tọa đàm bàn tròn ba người kết thúc, Từ Lạc Dương được Thích Trường An dẫn tới phòng ngủ. Trên giường lớn đặt hai cái gối nhạt màu song song nhau, còn ở trong phòng vệ sinh, khăn mặt có hai cái, ly có hai cái, tất cả đều là đồ đôi.

Bình tĩnh lại, Từ Lạc Dương đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, giẫm trên tấm thảm trải sàn bằng nhung mềm mại, trực tiếp nằm nhoài ra đất. Cậu gập đôi chân dài, chìa tay với Thích Trường An, cong mắt cười: *"Lại đây đập tay cái nào, chúc mừng tụi mình thành công thông qua cửa đầu tiên gặp phụ huynh!"*

Thích Trường An phối hợp đập tay với cậu, sau đó dứt khoát học theo cậu cùng nằm trên thảm trải sàn, nhìn bầu trời rộng lớn bên ngoài tấm kính của cửa sổ sát đất, anh nhẹ giọng nói: *"Anh ở trong căn phòng này, chưa bao giờ nhìn thấy bầu trời qua góc độ này."*

Rõ ràng là một câu nói rất bình thường, nhưng Từ Lạc Dương nghe xong trong lòng tự nhiên cảm thấy hơi chua xót, cậu chìa tay câu lấy ngón tay Thích Trường An, tìm đề tài để nói chuyện: *"Em nói nè, có phải anh hai không thích ăn điểm tâm ngọt không? Em thấy ảnh chỉ ăn nửa miếng điểm tâm ngọt mà anh chia cho ảnh thôi."*

"Cũng không phải là không thích, chỉ là khi còn nhỏ ba anh nói với anh ấy là ăn đồ ngọt sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất chuyển động của đại não, nên anh ấy rất ít khi ăn." Thích Trường An cười nói: *"Nhưng mà chỉ cần là anh chia cho anh ấy, thì anh ấy sẽ ăn hết."*

"Ừm, nhà em cũng vậy đó! Ba em không thích ăn hoa quả, nhưng em chia cho ông ấy, ông ấy cũng sẽ ăn hết, mặc dù lúc ăn sẽ tỏ vẻ ghét bỏ, bởi vì ông ấy rất trung nhị mà cho rằng thiên tài thì không cần ăn hoa quả."

Từ Lạc Dương trở mình, đôi chân dài trực tiếp gác lên trên người Thích Trường An, còn chìa tay mình ra nửa ôm anh, im lặng một lát rồi nói: *"May mà."*

May mà có Thích Trường Ân ở đây.

Hiểu Từ Lạc Dương cảm thấy may mắn vì cái gì, Thích Trường An hôn lên trán cậu.

Sáu giờ là thời gian ăn tối, trong phòng ăn đặt một cái bàn dài, Thích Trường Ân ngồi một bên, Từ Lạc Dương và Thích Trường An ngồi cạnh nhau ở một bên khác. Dì Khương quản gia chỉ huy đầu bếp đem món ăn lên bàn: *"Hy vọng ba vị ăn cơm vui vẻ."* Sau khi nói xong, bèn cùng đầu bếp rời đi.

Nhìn món ăn bày trên mặt bàn, Từ Lạc Dương ngẩng đầu mỉm cười nói với Thích Trường Ân: *"Cảm ơn anh hai, em rất thích."*

Nhìn nụ cười xán lạn của cậu, Thích Trường Ân gật đầu: *"Ừm, thích là được rồi."*

Từ Lạc Dương chớp chớp mắt, nhận ra —— giống như Thích Trường An nói, Thích Trường Ân hình như còn căng thẳng hơn cả cậu thật hả?

Bữa cơm rất yên tĩnh, Thích Trường Ân để thìa canh xuống, ngẩng đầu liền nhìn thấy ở phía đối diện, Từ Lạc Dương đang giúp Thích Trường An gắp rau. Cậu hoàn mỹ tránh được toàn bộ những món ăn mà Thích Trường An không thể đụng vào, trước khi để thịt cá vào trong bát của Thích Trường An, còn tỉ mỉ loại hết xương cá, lột da cá. Động tác rất nhuần nhuyễn, rõ ràng thói quen này đã duy trì được một khoảng thời gian rất dài rồi.

Mà sức ăn của Thích Trường An so với trước đây cũng lớn hơn không ít.

Uống tiếp một thìa canh sườn, Thích Trường Ân thu tầm mắt lại, phát hiện canh ngon hơn trước đây rất nhiều.

Sáng hôm sau, sáu giờ Từ Lạc Dương đã tỉnh, cậu mở to mắt phát ngốc trên giường một lúc, tiếp đó rón rén rời giường, sau khi rửa mặt thay quần áo, xác định Thích Trường An vẫn chưa tỉnh, mới ra khỏi phòng ngủ.

Cậu đi tới sân cỏ ở bên ngoài, bị gió lạnh thổi run lên một cái. Vỗ vỗ mặt mình, Từ Lạc Dương định tìm một chỗ để đi dạo —— thói quen tốt phải kiên trì, không thể bỏ bê!

Lo Thích Trường An tỉnh không tìm được mình, Từ Lạc Dương không đi quá xa, mà ở dưới cửa sổ phòng ngủ vẽ cho mình một vòng tròn, sau đó chỉ hoạt động xung quanh cái vòng tròn này.

Vận động gần nửa giờ, Từ Lạc Dương dừng lại nghỉ, bèn nhìn thấy có một cái khăn lông màu trắng được

đưa tới từ bên cạnh.

"Anh hai?" Từ Lạc Dương sững sờ, tiếp đó vội vàng đứng thẳng người, hai tay nhận lấy khăn mặt, lau đi mồ hôi trên trán mình, cậu cười xán lạn: *"Anh hai, chào buổi sáng nha!"*

"Ừm, chào buổi sáng." Thích Trường Ân hôm nay mặc một bộ đồ hưu nhàn, nên khí thế không mạnh mẽ giống như hôm qua nữa.

Nghĩ đối phương là anh trai của Thích Trường An, giọng Từ Lạc Dương cũng thoải mái không ít: *"Trường An vẫn đang ngủ, khuya hôm trước tham gia tiệc tối của lễ trao giải Bạch Ngân, mười hai giờ hơn mới kết thúc, trở lại khách sạn đã là rạng sáng, ngủ quá muộn, anh ấy chưa được nghỉ ngơi tốt."*

Thích Trường Ân gật đầu, chợt hỏi: *"Tối qua em ấy có mơ thấy ác mộng không?"*

Nghiêm túc nhớ lại, Từ Lạc Dương lắc đầu: *"Không ạ, tối qua anh ấy ngủ rất nhanh, giữa chừng có tỉnh một lần, nhưng rất nhanh đã lại ngủ thiếp đi."* Sau khi nói xong, cậu bèn nghe Thích Trường Ân nói: *"Căn phòng ngủ đó, là nơi Trường An ở khi còn bé."*

Tim trong nháy mắt thít chặt lại, Từ Lạc Dương không nói gì. Hai tay xỏ vào trong túi quần, cậu theo bản năng nghiêng đầu liếc nhìn cửa sổ phòng ngủ trên tầng hai.

"Sau khi bọn họ mất, anh bèn dẫn Trường An chuyển nhà, hai năm sau, Trường An tới tìm anh, nói muốn chuyển về lại. Anh hỏi em ấy lí do, em ấy nói trốn tránh không phải là cách giải quyết vấn đề. Ban đầu anh không đồng ý, sau đó lại bị em ấy thuyết phục, nên chuyển về."

Thích Trường Ân cũng nhìn cánh cửa sổ đó: *"Lúc mới về, gần như đêm nào Trường An cũng mơ thấy ác mộng, mơ thấy Thẩm Chiết Hồng nói em ấy bị bệnh, hoặc là cảnh tượng tương tự như thế. Khẩu vị của em ấy không tốt, thường xuyên đau dạ dày, ăn cũng rất ít, nên rất nhanh đã trở nên gầy gò, anh cố gắng khuyên nhủ em ấy cùng anh chuyển đi, nhưng em ấy từ chối."*

Nói xong, anh quay về phía Từ Lạc Dương: *"Chắc là em biết lí do."*

Từ Lạc Dương gật đầu: *"Ừm, đối với Trường An mà nói, bất kể là ở đâu thì cũng sẽ không thể nào quên được những chuyện này, nên anh ấy dứt khoát trực tiếp quay về ở đây, có lẽ anh ấy nghĩ, tìm chỗ sống trong chỗ chết."*

"Đúng vậy." Thích Trường Ân gật đầu, hỏi: *"Trường An kể hết mọi chuyện cho em biết rồi hả?"*

"Nếu như ý anh là chuyện bị bệnh, thì anh ấy đã kể cho em biết hết rồi." Từ Lạc Dương vừa nhắc đến, liền cảm thấy trong miệng đều là mùi vị chua xót, cậu siết chặt tay thành nắm đấm, do dự mấy giây, vẫn hỏi: *"Thẩm Chiết Hồng, rốt cục là tại sao bà ấy lại làm thế?"*

Một lúc sau Thích Trường Ân mới trả lời: *"Hội chứng Munchausen."*

(Người mắc hội chứng Munchausen là những người giả vờ ốm đau để được chăm sóc y tế. Họ thường làm cho mình mắc những triệu chứng kinh khủng bằng cách tự gây thương tích cho bản thân hoặc tự tiêm chất độc vào cơ thể để liên tục đến bệnh viện chữa trị. Điều họ muốn chủ yếu là tìm kiếm sự chú ý và chăm sóc.

Thường giả vờ ốm đau, đến các cơ sở y tế khác nhau, các bác sĩ khác nhau để được chăm sóc. Thích gây sự chú ý bằng cách tự gây thương tích cho bản thân. Hỏi bệnh sử và khám thực thể. Điều tra hồ sơ y tế của bệnh nhân sẽ có dấu hiệu thường xuyên đi khám bệnh, bỏ ra rất nhiều chi phí cho xét nghiệm, kiểm tra, điều trị mặc dù bản thân không có bệnh. Bệnh nhân thường được yêu cầu điều trị tâm thần lâu dài.)

Từ Lạc Dương gật đầu, sau khi Thích Trường An kể cho cậu nghe chuyện khi còn bé, cậu đi điều tra tư liệu, cũng nghi ngờ liệu có phải là bệnh này không, nhưng vẫn không chắc chắn.

"Mẹ của bà ấy mất rất sớm, ba thì liên tục có người tình, từ nhỏ đã bị lơ là, nên tính cách cực kỳ mẫn cảm. Sau khi gả cho ba anh là Thích Thế Nghiên, bà ấy gần như dồn tất cả kỳ vọng và ỷ lại lên chồng mình, nhưng cũng chẳng có được sự hồi đáp như bà ấy mong muốn, bởi vì chồng của bà ấy, càng xem trọng công việc và việc duy trì Thích thị hơn.

Anh là con cả nhà họ Thích, nên lúc ba tuổi đã có gia sư tới nhà dạy kèm, ngày ngày đều rất bận, từ đó dần dần không thân thiết với bà ấy nữa. Đến lúc anh 12 tuổi, sau khi được đưa đến ký túc xá của trường tư, trong lòng bà ấy càng thêm bất an, bởi vì chồng bà ấy, con cả của bà ấy, đều cách bà ấy càng ngày càng xa."

"Nên bà ấy bèn ——" Trong lòng Từ Lạc Dương dâng lên một cơn tức giận, nói được nửa câu thì không nói nổi nữa. Viền mắt hơi xót, cậu ngẩng đầu nhìn bầu trời hơi âm u, hỏi ngược lại: *"Vậy Trường An rất sợ hoa hồng, đặc biệt là màu đỏ, là vì trong tên bà ấy có một chữ 'Hồng' ư?"*

"Cũng không hẳn." Giọng nói của Thích Trường Ân thâm trầm hơn trước đó mấy phần: *"Thẩm Chiết Hồng rất thích hoa hồng, nên đã từng trồng rất nhiều hoa hồng trên bãi cỏ này, trang phục của bà ấy phần lớn cũng là hoa văn hoa hồng, còn cả rất nhiều đồ trang sức hình hoa hồng nữa."*

Nói tới đây, anh dừng lại, giống như đang xoa dịu tâm trạng của chính mình, một lúc lâu sau mới nói tiếp: *"Lúc anh 18 tuổi, có một ngày bỗng nhiên nhận được điện thoại của Trường An, em ấy dùng điện thoại của ba gọi tới. Em ấy ở trong điện thoại nói, 'Anh, giờ anh về nhà được không, mẹ cầm súng bắn ba chết, sau đó tự sát'."*

Nắm đấm của Từ Lạc Dương lập tức siết chặt, khoảnh khắc đó, cảm giác đau nhói khi móng tay cắm vào trong da thịt, cũng chẳng thể nào che lấp đi nỗi đau đang dâng lên trong lòng.

Khi đó, Thích Trường An mới 12 tuổi.

"Sau đó anh vội vàng chạy về nhà, dọc đường đi không dám cúp điện thoại. Về sau Trường An nói với anh, lúc đó em ấy nghe thấy giọng anh từ trong điện thoại, mới xác định bản thân còn sống, chứ không bị giết

chết.

Trên đường về nhà, anh kiểm tra camera giám sát, lúc đầu Thẩm Chiết Hồng cãi nhau với ba, Trường An ở trong căn phòng ở trên tầng. Sau đó hai người cãi nhau ngày càng dữ dội, Trường An bèn đi xuống lầu, không ngờ vừa vặn nhìn thấy Thẩm Chiết Hồng nổ súng, rồi rất nhanh lại tự sát.

Sau khi anh về, bèn nhìn thấy Trường An để chân trần, ngồi quỳ trên thảm trải sàn. Mà hoa hồng trên tấm thảm, hoa hồng trên váy Thẩm Chiết Hồng, toàn bộ đều bị máu nhuộm đỏ sậm. Một quãng thời gian rất dài sau này, Trường An nhìn thấy hoa hồng màu đỏ sẽ nôn mửa, choáng đầu, thậm chí còn bị sốc, bác sĩ điều trị chính của em ấy nói, đây là hiện tượng phản ứng lại với kích thích. Mặc dù giờ đã khôi phục rất nhiều, nhưng vẫn chưa khỏi hẳn."

Từ Lạc Dương chùi nước mắt, giọng nói mang theo chút nghẹn ngào nhè nhẹ: *"Xin lỗi, em thất lễ rồi."*

"*Không cần phải cảm thấy có lỗi,"* vẻ mặt Thích Trường Ân rất dịu dàng: *"Thật ra trước đây anh vẫn luôn cảm nhận được, Trường An đối với chuyện 'sống sót' chẳng mấy hứng thú, bác sĩ tâm lý của em ấy nói, lí do em ấy không tự sát, là vì trong lòng em ấy không cho phép bản thân em ấy lựa chọn chết một cách hèn nhát như vậy. Vậy nên anh thật sự rất sợ, sợ một ngày kia em ấy sẽ... rời đi."*

Hít sâu một hơi, Thích Trường Ân mỉm cười, có lẽ là vì rất ít khi dùng vẻ mặt này, nên nụ cười của anh không được tự nhiên lắm.

"*Vậy nên hôm qua, lúc nghe thấy em ấy nói những lời kia, anh thật sự rất muốn cảm ơn em, cảm ơn em đã giữ em ấy lại thế giới này."*

Từ Lạc Dương quay lại phòng ngủ, trước tiên cởi áo khoác treo ở một bên, sau đó bèn đứng im, định tản bớt khí lạnh trên người rồi mới lên giường.

Cậu dựa vào tường, nhớ lại những lời Thích Trường Ân vừa nói, không tự chủ được mà nhìn chằm chằm cửa sổ —— trước lúc 12 tuổi, Thích Thích của cậu bị bao vây trong căn phòng này, ngày ngày chỉ có thể ngắm nhìn bên ngoài song cửa, nhưng chẳng thể trốn ra.

Mắt hơi xót, trong lòng cậu bỗng chợt nảy ra một ý niệm —— nếu như cậu thật sự có cơ hội đảo ngược thời không giống như nhân vật mà mình diễn, chắc chắn cậu sẽ chọn quay lại khi mình còn bé, rồi chạy tới tìm Thích Trường An.

"*Náo Náo."*

"*Hả?"* Mạch suy nghĩ bị cắt đứt, Từ Lạc Dương lấy lại tinh thần: *"Anh dậy rồi hả?"*

Thích Trường An từ trên giường ngồi dậy, chìa tay ra với Từ Lạc Dương: *"Sao không lại đây?"*

"Em vừa mới ra ngoài, bên ngoài lạnh thật đấy!" Từ Lạc Dương đi tới bên giường, cúi đầu hôn lên đôi môi nhạt màu của Thích Trường An: *"Anh Trường An, buổi sáng tốt lành."*

"Náo Náo, buổi sáng tốt lành."

Nhưng Từ Lạc Dương rất nhanh đã nhận ra, mới vừa nói xong, Thích Trường An bèn nhân lúc cậu không chú ý trực tiếp ném cậu lên giường.

"Ngủ cùng anh thêm một lúc nữa, được không?" Thích Trường An nhét người vào trong chăn mình rất nhanh: *"Em không ở đây, anh hơi lạnh."*

Mặc dù biết tính chân thực của câu nói này cần phải nghiên cứu thêm, nhưng Từ Lạc Dương vẫn đau lòng. Cậu cởi hết đồ trên người, sau đó nằm xuống, dùng chân mình ủ chân Thích Trường An: *"Được rồi, ngủ thôi!"*

Chẳng bao lâu sau, nghe thấy tiếng hít thở của Thích Trường An trở nên nhẹ nhàng, Từ Lạc Dương mới nhắm mắt lại.

Cậu nhớ lúc mình chuẩn bị lên lầu, Thích Trường Ân có nói:

"Xin em hãy luôn ở bên cạnh em ấy."

Từ Lạc Dương mở mắt ra, nhìn gò má Thích Trường An —— em làm sao nỡ rời khỏi anh.

***

Ở Montreal ba ngày, phim của Từ Lạc Dương vẫn chưa quay xong, nên phải quay về đoàn phim. Thích Trường An thì định ở lại thêm mấy ngày, chờ sau khi Từ Lạc Dương đóng máy, sẽ tới đón cậu rồi quay về Trung Quốc.

Trải qua chuyến bay bảy tiếng, Từ Lạc Dương kéo vali xuống máy bay, tiếp đó vừa liếc mắt bèn nhìn thấy ở bên ngoài cửa đón máy bay, Lư Địch đang giơ một cái bảng thật lớn, trên đó viết bốn chữ cỡ đại, 'xuge'.

"..."

Cùng ngồi trên xe do đoàn phim sắp xếp, Từ Lạc Dương vùi ở ghế sau, híp mắt ngủ gà ngủ gật. Bởi vì sắp đi, nghĩ phải một quãng thời gian nữa không thể gặp nhau, sáng sớm hôm nay cậu bèn quấn quýt lấy Thích Trường An làm hai lần.

Sự thật chứng minh, không thể phóng túng, giờ mắt cậu đều sắp mở không nổi.

"Đúng rồi anh Từ, lúc trước anh Trịnh có gọi điện tới, bảo em hỏi anh, có muốn khống chế bình luận một chút không."

Từ Lạc Dương bắt được một chút IQ trở về, rất nhanh đã hiểu: *"Mấy ngày nay anh không xem tin tức trên mạng, có người bash anh hả?"*

"Đúng đúng đúng, mấy ngày đầu vẫn không có gì nổi bật, sau khi độ hot đoạt giải hạ xuống, thì rất dễ thấy. Mấy thứ họ nói cũng không có tiêu chuẩn gì, hầu như đều nói diễn xuất của anh hoàn toàn không đạt tới trình độ ảnh đế của giải Bạch Ngân, là dựa vào Thích tiên sinh mới giành được giải thưởng này."

Lư Địch lòng đầy căm phẫn nói xong, bèn phát hiện Từ Lạc Dương lại lần nữa lui về chỗ cũ: *"Anh Từ, anh không giận hả?"*

"Không giận, lòng anh rộng." Từ Lạc Dương khép áo khoác: *"Bọn họ nói cũng không sai, bộ phim này anh có thể phát huy vượt xa người thường, đúng là do Trường An, Trường An giỏi lắm, khi đó ở trường quay, có ảnh dẫn dắt, anh thật sự nhập diễn rất nhanh! Diễn xuất level bão tố siêu cấp!"*

Lư Địch xưa nay đều đứng về phía Từ Lạc Dương: *"Nhưng mà anh Từ, giờ anh tự nhập diễn cũng rất nhanh mà! Đạo diễn Mạnh cũng nói diễn xuất của anh rất tốt!"*

Nghe cậu ta nói như vậy, Từ Lạc Dương thờ ơ bật cười: *"Vậy nên không cần phải để ý đến những bình luận đó, ngày nào đó lúc tâm trạng anh không tốt sẽ đi xem, còn có thể kích thích bản thân một chút. Đợi đến lúc anh cầm giải thưởng của bộ phim đang quay, hù chết bọn họ!"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Mới vừa xuống máy bay, đã nhớ anh 36000 giây.

88. Chương 88: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Tám

Quay lại đoàn phim, gần như tất cả mọi người tình cờ gặp Từ Lạc Dương đều sẽ chúc mừng cậu giành được ảnh đế của giải Bạch Ngân, Từ Lạc Dương cười híp mắt tỏ ý cảm ơn, sau đó bảo Lư Địch lấy những món quà nhỏ đã chuẩn bị trước ra, lần lượt tặng cho từng người.

Hơn nửa tháng tiếp theo, Từ Lạc Dương vẫn chẳng khác gì trước lúc đoạt giải, ngày ngày đều ngâm mình trong đoàn phim, thỉnh thoảng lại ồn ào mấy câu về việc đạo diễn Mạnh thay đổi kịch bản, sau khi ồn ào xong lại cầm kịch bản mới học thuộc lời thoại, rồi lại tiếp tục quay phim.

Trước khi ngủ, cậu sẽ theo thói quen video call với Thích Trường An, nhưng vì quá mệt, thường hay đang nói chuyện lại dựa đầu vào trên gối ngủ thiếp đi.

Ngày Từ Lạc Dương đóng máy, Thích Trường An tới đón cậu. Mạnh Hoa Chương bọc một bộ quần áo bằng nhung dày màu xanh lam, ngồi ở phía sau camera giám sát, vừa nhìn Từ Lạc Dương sau ống kính, vừa nói chuyện với Thích Trường An.

"Lúc trước vẫn luôn ở chỗ anh cậu hả?"

"Vâng, cùng nhau đón lễ Giáng sinh." Thích Trường An nói, trong giọng nói mang theo một chút ý cười: *"Đêm giáng sinh, anh trai cháu còn giúp cháu treo vớ giáng sinh, sáng hôm sau, cháu thấy bên trong thật sự chất đầy đủ loại quà."*

"Nửa đêm cậu ấy lên nhét hả?" Thấy Thích Trường An hơi bất đắc dĩ gật đầu, Mạnh Hoa Chương bật cười haha, hỏi tiếp: *"Vậy có phần của Lạc Dương không?"*

"Có, cũng dùng một chiếc vớ giáng sinh cỡ lớn để đựng, số lượng còn nhiều hơn cả cháu."

Lúc này, Từ Lạc Dương sau máy quay đã chuẩn bị xong, trên người cậu mặc đồng phục đại học, áo khoác âu phục màu đen, áo len ca rô phối với sơ mi trắng, cà vạt thắt hơi lệch, ba lô màu đen đeo trên vai trái, bên cạnh để một chiếc xe đạp cũ kĩ.

Cậu ngồi lên xe đạp, hai tay cầm tay lái hơi gỉ sét, rồi liếc mắt nhìn Mạnh Hoa Chương. Mạnh Hoa Chương đứng dậy ra dấu, thư ký trường quay vội vàng đánh bảng: *" Đảo ngược thời không cảnh 1651 đoạn 1 lần 1!"*

Du Tố đạp xe đạp trượt xuống cầu hình vòm, thắng gấp một cái dừng lại trước thư viện, lốp xe ma sát với mặt đất phát ra tiếng 'két'. Hắn trông mới hai mươi mấy tuổi, nhưng trong đôi mắt lại có chút nặng nề không giống với cái tuổi này, càng đến gần thư viện, bước chân của hắn lại càng hoảng loạn.

Thích Trường An vẫn nhớ nội dung kịch bản, đây là lần đầu tiên Du Tố do Từ Lạc Dương sắm vai đảo ngược thời không, quay về lúc mình lên đại học.

Sau khi ngăn cản cái chết của mẹ thất bại, hắn bắt đầu tìm đọc hàng loạt tài liệu, làm thí nghiệm, muốn ngăn cản giáo viên hướng dẫn của mình đưa ra cái lý luận sai lầm kia. Mặc dù từng thất bại một lần, nhưng trong lòng hắn vẫn tràn đầy hy vọng.

"Đây chính là chỗ khó của vai Du Tố." Mạnh Hoa Chương nhìn Từ Lạc Dương đang trang điểm lại, nói với Thích Trường An: *"Ở mỗi một điểm thời gian khác nhau, tâm trạng trong lòng nhân vật Du Tố đều không giống nhau, mức già yếu của vẻ ngoài cũng khác nhau. Vậy nên Lạc Dương phải tuyệt đối nắm bắt chính xác ở thời điểm nào, trạng thái tâm lý của nhân vật là như thế nào."*

Nhìn cảnh tượng Từ Lạc Dương xuống khỏi xe đạp, một lần nữa cất bước đi về hướng cửa thư viện, giọng

Thích Trường An chắc chắn: *"Em ấy làm rất tốt."*

"Đúng vậy, cậu ấy làm rất tốt, cực kỳ tốt." Bởi vì mỉm cười, nếp nhăn ở bên khóe mắt Mạnh Hoa Chương càng trở nên rõ ràng: *"Cậu ấy thật sự còn tốt hơn so với mong muốn của tôi, tôi rất vui khi thấy diễn xuất của cậu ấy tiến bộ nhanh như vậy, cậu ấy rất có thiên phú, còn cực kỳ cố gắng, người như vậy rất đáng sợ, bởi vì chúng ta hoàn toàn không biết điểm cuối và giới hạn của người đó ở đâu."*

Thấy Thích Trường An gật đầu, hơn nữa còn chăm chú nhìn Từ Lạc Dương, Mạnh Hoa Chương đổi đề tài, hỏi anh: *"Cậu có định đóng phim nữa không?"*

Thích Trường An thu tầm mắt lại, nghiêm túc trả lời: *"Vẫn quay, nhưng một năm nhiều nhất chỉ quay một bộ, mặc dù anh trai cháu vẫn luôn tôn trọng sự lựa chọn của cháu, nhưng cháu vẫn muốn giúp đỡ anh ấy, những năm này, anh ấy rất vất vả."*

Mạnh Hoa Chương gật đầu: *"Ừm, vậy đến lúc tôi có kịch bản thích hợp thì sẽ liên lạc với cậu,"* nói xong lại nhấn mạnh: *"Phải ưu tiên cân nhắc việc hợp tác với tôi đó."*

"Vâng, tất nhiên rồi."

Đoạn này quay đi quay lại năm lần, xác định đạt đến hiệu quả mà mình muốn, Mạnh Hoa Chương mới hô *"Dừng"*, sau đó nâng giọng nói: *"Chúc mừng đóng máy!"* Staff còn lại cũng sôi nổi chúc mừng.

Từ Lạc Dương nhận lấy áo lông Lư Địch đưa tới, bọc mình lại thật nhanh, lạnh đến nỗi nhảy tại chỗ mấy lần, sau đó cậu cúi chào thật sâu: *"Cảm ơn mọi người, vất vả rồi!"*

Cùng Thích Trường An quay về nơi ở, Từ Lạc Dương trực tiếp ngã xuống sô pha, cậu ngẩn người một lúc rồi nói: *"Mặc dù trong lòng vẫn luôn tính nhẩm thời gian đóng máy, nhưng lúc thật sự đóng máy, lại cảm thấy hơi——"* cậu suy nghĩ một lát, không nghĩ ra nên dùng từ gì để diễn tả mới tốt, nên theo bản năng nhìn về phía Thích Trường An.

"Mất mát."

"Đúng vậy, chính là mất mát!" Ngồi xếp bằng trên sô pha, Từ Lạc Dương dùng tay trái chống cằm, nói: *"Du Tố là vai diễn phức tạp nhất, cảm xúc có lớp lang nhất, cũng là nhân vật mà em có cảm giác nhất từ trước đến nay."*

Vừa nói, cậu vừa ngẩng đầu nhìn Thích Trường An: *"Lúc đóng máy, anh có cảm giác như vậy không? Giống như là phần linh hồn thuộc về vai diễn ở trong cơ thể đang từ từ trở nên nhạt nhòa, rồi chậm rãi biến mất?"*

"Có, anh cũng có cảm giác như vậy." Thích Trường An nghiêm túc gật đầu: *"Cho đến bây giờ, anh vẫn nhớ kỹ lời thoại của từng nhân vật anh từng diễn."*Nói xong, anh thay đổi giọng điệu nói: *"Đường rất tối, muốn*

đi cùng tôi không? Tôi chính là ánh sáng mặt trời."

Là lời thoại của A Hồi trong Bão tuyết .

Nhưng nghe thấy Thích Trường An đọc lời thoại này, trí nhớ trong nháy mắt liền được khơi gợi, tai Từ Lạc Dương lập tức đỏ lên. Cậu còn nhớ lần đầu tiên cậu gặp Thích Trường An, là lúc cậu đứng trên sô pha trong căn phòng đi thuê ở trấn Tần Lí, đang cùng đọc lời thoại với màn ảnh, trên tay còn phất một cái khăn.

Thấy Từ Lạc Dương xấu hổ, Thích Trường An lại cười nói: *"Em nói em sẽ đi theo anh, đường quá tối, em sẽ cầm đèn pin."*

Anh nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp Từ Lạc Dương, ý cười trong mắt càng ngày càng sâu.

Từ Lạc Dương nghiêng người qua, nửa quỳ nửa nhoài vào trên ghế sô pha, hai tay vòng lấy eo Thích Trường An: *"Nói phải giữ lời, tuyệt đối sẽ không đi mất!"*

Sau khi phim đóng máy, ngày hôm sau Từ Lạc Dương liền bay về nước, cùng Thích Trường An tham gia buổi công chiếu đầu tiên của Lối rẽ tổ chức ở thành phố B.

Ngồi ở hàng đầu tiên, nhìn trên màn hình lớn, Hứa Trạm do Thích Trường An sắm vai đang vừa cẩn thận vừa kiềm chế chung sống với Tần Triều, mỉm cười với Tần Triều. Sau khi chân tướng giết người bị vạch trần, trong mắt đều là sự tĩnh mịch, Từ Lạc Dương rất không tiền đồ trực tiếp đỏ cả mắt.

Đạo diễn Trương ngồi bên cạnh cậu, nhận ra giọng Từ Lạc Dương không bình thường, tới gần nhỏ giọng hỏi: *"Lạc Dương cậu khóc hả?"*

Từ Lạc Dương hít hít mũi, mặc dù rất mất mặt, những vẫn thừa nhận: *"Vâng, nhưng cũng chỉ rơi hai giọt nước mắt! Hai giọt thôi!"*

"Hai giọt cũng là khóc, nhưng mà cậu cũng đã khóc, vậy thì tôi yên tâm rồi."

Quả nhiên, hai giờ sáng, đợt công chiếu đầu tiên đã lục tục chiếu xong phim, trên weibo, khu vực bình luận của đề tài về Từ Lạc Dương, Thích Trường An cùng với Cổ Thành cp đã đầy nghẹt bình luận.

"—— Khóc sưng cả mắt, mai còn phải đi làm nữa! Cổ Thành, mấy người đền nước mắt cho tui đi! Cứ ôm tâm lý may mắn mãi, không ngờ sau cùng Hứa Trạm lại đè lên ngón tay Tần Triều, bóp cò súng, nổ một phát vào trái tim mình, huhuhuhu bạo khóc! 'Nếu như phải chết, xin hãy để tôi chết trong tay cậu', Hứa Trạm thật sự rất đáng thương! Ngược ngược ngược!"

"—— Đánh call! Tui phải coi 3 lần! 5 lần! Đợi chút, để tui đi lấy một hòm giấy mang theo bên người trước

đã! Tiện thể @ mọi người, Tần Trạm cp có thể lên sàn rồi! Quỳ cầu HE! Đừng ngược!"

"—— Cuối cùng cũng biết vì sao Thích Trường An và Từ Lạc Dương lại đoạt được song ảnh đế của giải Bạch Ngân rồi, cực kỳ xứng đáng! Mỗi một cảnh mỗi một biểu cảm và động tác nhỏ bé đều xử lý cực kỳ tốt, không ngủ nữa, trực tiếp coi lần 2! Người qua đường chuyển thành fan!"

"—— Chỉ có mình tui cảm thấy bài hát cuối phim thật sự rất hay ư? Tất cả mọi người ở sảnh chiếu phim đều nghe hết bài hát cuối phim mới rời khỏi sân khấu. Nhạc và lời đều là của Lạc Dương nhà tui đó, hic hic hic, để nghe bài hát cuối phim, tui cũng phải xem thêm lần nữa!"

Lối rẽ công chiếu ba ngày, doanh thu phòng vé phá vỡ 1,2 tỉ, trực tiếp giành được quán quân phòng vé ngày đầu tiên và doanh thu. Mà ca khúc cuối phim Lối rẽ do Từ Lạc Dương viết lời và sáng tác nhạc lại nổi lên như một hiện tượng, bay lên vị trí số một của các bảng xếp hạng ca khúc mới và ca khúc của năm.

Trong khoảng thời gian ngắn, tên của Thích Trường An và Từ Lạc Dương lại chiếm trọn các đầu đề lớn, ngay cả mấy câu như 'Từ Lạc Dương uống nước khoáng' cũng được đẩy lên hotsearch, có thể thấy được độ hot rất cao.

Dữu Lê Ent.

Từ Lạc Dương nghiêng ngả trên sô pha trong văn phòng, đang xem chủ đề trên weibo —— #Tần_Triều_có_biết_Hứa_Trạm_thích_cậu_ấy_không#, phía dưới đã tranh cãi đến ngất trời rồi. Rất nhiều chi tiết nhỏ đến bản thân Từ Lạc Dương cũng không chú ý tới, đều bị tìm ra làm bằng chứng, cực kỳ lợi hại.

Cậu đang xem cực kỳ say sưa, thỉnh thoảng còn cùng Diệp Thiểm Thiểm thảo luận một chút, bèn nghe thấy Trịnh Đông hỏi: *"Tiếp theo đây cậu định làm gì?"*

Ngẩng đầu nhìn Trịnh Đông, Từ Lạc Dương suy nghĩ một chút rồi nói: *"Bên Đảo ngược thời không , trong tháng này chắc sẽ gọi em quay lại quay bổ sung. Lúc trước đạo diễn Trương nói với em, phải phối hợp để tuyên truyền phim, có lẽ phải lên hai ba chương trình. À đúng rồi, đạo diễn Mạnh cũng nói, cuối năm nay, Đảo ngược thời không sẽ được đưa đến liên hoan phim, chú ấy bảo em phải chuẩn bị tốt tư tưởng sẽ giành được một giải thưởng lớn."*

Trịnh Đông trực tiếp ném một cái liếc mắt qua: *"Cho dù có giành giải thưởng, thì cũng là chuyện của cuối năm, mấy tháng nay cậu muốn làm gì? Nhận phim tiếp hay là ra album? Dù sao thì trước tiên cũng phải chọn một mục tiêu lớn."*

Nói đến vấn đề này, vẻ mặt Từ Lạc Dương chợt trở nên nghiêm túc: *"Anh Trịnh, em muốn ra album."*

*"Được, album này của cậu hai năm nay vẫn còn để trống, đúng là nên ra rồi."*Nhìn vẻ mặt của Từ Lạc Dương, Trịnh Đông luôn cảm thấy có chút không ổn, anh thu lại nụ cười trên mặt: *"Nói đi, có phải cậu lại định làm con thiêu thân đúng không?"*

Từ Lạc Dương hơi xấu hổ mỉm cười, phủ nhận ba lần: *"Không, em không có, thật sự không có!"*

Cậu càng phủ nhận, trái tim Trịnh Đông càng lạnh, bưng ly cà phê uống một ngụm cà phê nóng, Trịnh Đông cố gắng khiến cho tính khí mình nhã nhặn một chút, chuẩn bị tâm lý xong anh nói: *"Cậu nói đi."*

Từ Lạc Dương cẩn thận mở lời: *"Em muốn ra một album, bảy bài hát em đã viết xong sáu bài, thêm vào Lối rẽ , thì có bảy bài."*

"Nói điểm chính."

"Oh," Từ Lạc Dương tăng nhanh tốc độ nói: *"Tên album em muốn đặt là Trường An ."*

Sau khi nói xong, cậu nhanh chóng nhắm mắt lại, một giây sau, bèn nghe thấy một tiếng 'choang', giống như có thứ gì đó rơi trên mặt đất. Từ Lạc Dương cẩn thận mở mắt trái liếc một cái, liền thấy mình dọa cho ly cà phê trong tay Trịnh Đông rơi mất. Nhất thời, trong lòng cậu tràn ngập áy náy: *"Anh Trịnh, anh bình tĩnh!"*

"Bình tĩnh? Bình tĩnh không nổi!" Trịnh Đông giơ tay xoa xoa huyệt thái dương đang nhảy thình thịch: *"Có phải ngay cả bài hát chủ đề cậu cũng viết xong rồi không?"*

"Đúng rồi đúng rồi! Sao anh biết?" Giọng nói lập tức vui vẻ, phát hiện tình hình không đúng lắm, Từ Lạc Dương bèn nhẹ ho khan một cái, khiến bản thân mình bình tĩnh lại, không đâm vào trái tim Trịnh Đông nữa: *"Lúc đi gặp phụ huynh thì linh cảm đến, chỉ tốn hai ngày là em đã viết xong, tên bài hát cùng tên với album, tên là Trường An."*

Trịnh Đông nhìn Từ Lạc Dương, đỡ trán, nhỏ giọng lầm bầm: *"Anh vậy lại chẳng cảm thấy ngạc nhiên chút nào."* Anh lại lần nữa nhìn về phía Từ Lạc Dương: *"Cậu thật sự rất giống ba cậu, sau khi treo trên một cái cây, thì sẽ kiên quyết không chịu xuống."*

Từ Lạc Dương vẫn mỉm cười: "Trường An tốt như vậy, em không xuống đâu!" Tiếp đó lại hỏi: *"Anh Trịnh, vậy album ——"*

Xua xua tay, Trịnh Đông cũng sắp ném bình đập đồ: *"Muốn làm thì làm đi, anh sẽ đi nói chuyện với cấp trên."*

"Cảm ơn anh Trịnh!" Từ Lạc Dương tự giác đi tìm một ly cà phê mới, rót đầy một ly cà phê đưa tới.

Ân cần như vậy, việc này làm Trịnh Đông hơi cảnh giác: *"Có phải vẫn còn yêu cầu không?"*

"Đúng vậy!"

"..."

Trịnh Đông đặt ly cà phê trên mặt bàn, để tranh việc lát nữa lại làm rơi vỡ thêm một cái: *"Cậu nói đi."*

"Sau khi ra album, em muốn mở một tour concert." Từ Lạc Dương hạ thấp giọng: *"Cũng có tên như vậy."*

"Trường An?"

"Trường An."

Trịnh Đông ôm ngực: *"Anh còn nói sao mấy ngày nay toàn mơ thấy ác mộng, hóa ra là ứng với cái này!"*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Mỗi ngày đều phải cố gắng phá cửa tủ!

89. Chương 89: Viên Kẹo Thứ Tám Mươi Chín

Mấy ngày sau, weibo của Từ Lạc Dương update: *"Tui chuẩn bị ra album rồi!"*Chẳng bao lâu sau, chủ đề #Từ_Lạc_Dương_chuẩn_bị_ra_album_mới# trực tiếp chiếm ba vị trí đầu của top hotsearch.

Trong phòng gym, Từ Lạc Dương xuống khỏi máy chạy bộ, dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán mình, hỏi Trịnh Đông: *"Anh Trịnh, tụi mình không mua hotsearch thật hả? Đây đã là ngày thứ nhất nhì ba tư năm rồi, sao em vẫn còn ở trên hotsearch chứ chưa chịu xuống vậy?"*

Cậu nói chuyện hơi thở hổn hển, lúc giơ tay lau mồ hôi, có thể chớp nhoáng thấy được không ít đường cong trên cơ thể, sức sống của toàn thân cực kỳ tốt.

"Không mà, lâu lắm rồi anh không mua hotsearch, xin cậu hãy có một chút tự giác với độ hot của mình đi mà!" Trịnh Đông ném cho cậu một viên kẹo nhuận cổ họng: *"Thêm được mấy kg rồi?"*

Từ Lạc Dương lột kẹo nhuận cổ họng bỏ vào trong miệng, giơ tay ra, cười híp mắt trả lời: *"1,5kg rồi!"*

Từ lúc quyết định mở concert, trong lịch trình hằng ngày của Từ Lạc Dương thêm vào kế hoạch tập gym. Concert lưu động vừa hát vừa nhảy rất tốn sức, cậu lo nếu như mình thật sự trực tiếp không tập gì mà cứ vậy lên diễn luôn, không chừng sẽ té xỉu trên sân khấu. Còn có một loại khả năng nữa, chính là sau khi cởi

đồ, trên người đều là thịt mềm, sẽ bị cười nhạo cho đến chết —— cậu cũng cần mặt mũi!

"Vậy cũng không tệ lắm, đáng được khen ngợi." Trịnh Đông lại cúi đầu, lướt màn hình điện thoại, nói cho cậu biết tiến độ kế hoạch: *"Album mới tên… của cậu đã bắt đầu chuẩn bị."*

Trực tiếp bỏ qua tên gọi album, Trịnh Đông dừng một chút mới nói tiếp: *"Cơ mà cậu tự viết lời và soạn nhạc nên không cần đi tìm công ty bản quyền để nhận bài hát nữa, trực tiếp nhảy qua giai đoạn đầu của việc chuẩn bị, tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Ngoài ra, người chế tác cậu định tìm ai?"*

"Em!" Ý thức được có thể sắp phải nhận công kích khinh thường từ Trịnh Đông, Từ Lạc Dương vội vàng bổ sung lý do: *"Có thể tiết kiệm tiền đó!"* Nói xong, cậu đếm mấy đầu ngón tay: *"Anh Trịnh, anh xem, album mới tên Trường An này của em, vốn bỏ vào giai đoạn đầu rất là ít nha, viết lời soạn nhạc người chế tác đều là em, đoàn đội thì khoảng ba mươi bốn mươi người là đủ, còn rất nhanh là bắt đầu thu âm được rồi nữa!"*

Trịnh Đông nghe thấy Từ Lạc Dương nhấn mạnh hai chữ 'Trường An' bèn cảm thấy đau quai hàm, anh dứt khoát đổi chủ đề: *"Họp báo cho concert sắp tới, công ty mình có đơn vị biểu diễn, cho nên sẽ sắp xếp xong rất nhanh, đợt sóng tuyên truyền đầu tiên sẽ bắt đầu vào đầu năm. Cậu phải nhớ sau này bất kể là phỏng vấn gì, cũng phải nhắc thêm một câu mình đang chuẩn bị concert."*

Từ Lạc Dương gật đầu, ôm ly giữ nhiệt uống nửa ly nước, tỏ vẻ vừa tự giác vừa nghe lời.

"Cả weibo cũng vậy, tần suất update cũng phải tăng lên." Trịnh Đông chuyển tầm mắt lên mặt cậu: *"Cậu thật sự xác định, concert sẽ tới mấy thành phố này?"*

"Chắc chắn, đây chính là con đường em dày công thiết kế!" Từ Lạc Dương chẳng chút do dự, lại mỉm cười nói: *"Anh Trịnh, một tuần nay, câu này anh đã hỏi sắp năm mươi lần rồi!"*

"Rốt cuộc thì anh vì ai hả?" Trịnh Đông lườm cậu một cái: *"Thích Trường An có biết không? Chuyện cậu định phát hành album và tổ chức concert ấy?"*

"Vẫn chưa biết, em chưa nói với ảnh." Mồ hôi trên mặt Từ Lạc Dương theo đường cong của cằm trực tiếp chảy xuống, tóc rối trên trán đã ướt đẫm, cậu tùy tiện vuốt vuốt tóc, cười nói: *"Gần đây ảnh bận lắm, em muốn dành cho ảnh một niềm vui bất ngờ."*

"Ờ." Trịnh Đông lạnh lùng trả lời, giả bộ không nhìn thấy cẩu lương vả vào mặt, cất điện thoại vào túi áo, anh đánh giá Từ Lạc Dương: *"Được rồi, thay bộ đồ khác, tới phòng thu âm, hẹn 10h, giờ đã 9h40 rồi."*

Từ Lạc Dương vội vàng đi tới phòng thay đồ, đi được hai bước bèn quay lại hỏi: *"Anh Trịnh, lần này mình thuê bao lâu?"* Phòng thu âm xịn đều thu phí theo giờ, đắt đến nhức nhối.

"Hai mươi ba ngày."

"!!"

Thế là trên đường đi tới phòng thu âm, Từ Lạc Dương vẫn luôn tính toán, đây rốt cuộc là bao nhiêu giờ chứ!

Một tháng tiếp theo, Từ Lạc Dương cơ bản đều ngâm mình trong phòng thu âm, bế quan thu bài hát, ngay cả tết âm lịch cũng chỉ nghỉ có 3 ngày.

Cơ mà tết âm lịch năm nay lại khác những năm trước, Thích Trường Ân đặc biệt từ Montreal bay về, ba người cùng nhau ăn tất niên đêm giao thừa. Từ Lạc Dương còn tranh thủ cơ hội thể hiện kỹ năng nấu nướng của mình, thu hoạch được hai bao lì xì lớn, vui vẻ đến mức nằm mơ cũng cười tỉnh.

Mà weibo của Từ Lạc Dương mỗi ngày đều biến thành update việc thu âm bài hát ở phòng thu âm và ở phòng gym, cực kỳ chăm chỉ. Trịnh Đông thỉnh thoảng sẽ dùng di động chụp lại cảnh cậu thu âm post lên weibo, cũng coi như là quét cảm giác tồn tại cho album vẫn chưa ra lò.

Thu xong bài hát cuối cùng đi ra, Từ Lạc Dương cúi chào các staff trong phòng thu âm tỏ ý cảm ơn, không kịp chúc mừng chính mình thoát khỏi bể khổ của việc thu âm, cậu đã vọt thẳng ra bên ngoài: *"Anh Trịnh anh Trịnh, nhanh đưa điện thoại cho em! Thời gian sắp qua rồi!"*

Trịnh Đông đã từ bỏ ý định đấu tranh, anh đưa điện thoại cho cậu, im lặng không lên tiếng.

Tour concert toàn quốc của Từ Lạc Dương tổ chức ở tổng cộng bảy thành phố, dựa theo kế hoạch ban đầu, một ngày sẽ công bố một thành phố. Tới hôm nay, vừa vặn là ngày thứ bảy.

Mở weibo ra, Từ Lạc Dương rất nhanh đã soạn xong weibo, trước khi post lên còn đưa cho Trịnh Đông xem: *"Anh Trịnh, anh xem như vậy đã được chưa?"*

Trịnh Đông mặc dù rất ghét bỏ, nhưng vẫn giúp cậu xem thử: *"Post đi, người khác chữ nào chữ nấy nhả châu nhả ngọc, còn cậu chữ nào chữ nấy cũng đều là cẩu lương."*

Từ Lạc Dương chỉ cười, sau đó bèn vui mừng ấn post lên.

Không giống dự đoán của Trịnh Đông, sau khi công bố thành phố cuối cùng tổ chức concert, tất cả fan đều bùng nổ.

"—— Tui… tui phải hòa hoãn trước đã!!"

"—— Thành phố thứ bảy, Trường An? Có cần phải rõ ràng thế không! Tui tui cũng phải hòa hoãn trước đã!"

"—— Trạm đầu tiên là Lạc Dương, trạm cuối cùng là Trường An, a rõ rồi, xong rồi, tui cũng phải hòa hoãn!"

"—— Muốn hòa hoãn cũng không được đâu có biết không hả!! Có ai trong mấy người dám dùng bút trên bản đồ, nối bảy thành phố này lại với nhau, sau đó dùng đường thẳng mà nhìn không? Dù sao thì ánh mắt của tui cũng đã bị hạt cẩu lương kim cương này chọt mù rồi!"

Lúc Từ Lạc Dương lướt đến bình luận này, bèn thảo luận với Trịnh Đông: *"Anh Trịnh, sức quan sát của fan em đúng là cực kỳ mạnh, nhanh như vậy đã phát hiện ra cái trứng màu này rồi!"*

Trịnh Đông chẳng thèm để ý đến cậu.

"—— Trái tim bé nhỏ của tui! Hóa ra là một…. hình trái tim? Trường An còn ở chính giữa trái tim này… Tui còn muốn hòa hoãn nữa mà! Không biết có hòa hoãn nổi không đây!"

"—— A a a a a cp manh của tui sao lại ngọt vậy chứ! Ngọt ra cả vũ trụ luôn a a a a! Tui muốn chạy quanh thành phố tui ở một vòng! Vé vào cửa bao lâu nữa sẽ bán? Mua mua mua!"

"—— Tui đã quyết định mỗi một buổi concert đều tới a a a a, từ Lạc Dương một đường đi tới Trường An, kích thích đến mức ngất xỉu! Cổ Thành đảng đầu đội trời xanh! Đứng vững đứng vững!"

Cực kỳ hài lòng với hiệu quả mà mình tạo thành, Từ Lạc Dương để điện thoại xuống, tiếp tục trịnh trọng đánh thẻ trên weibo: *"Phòng thu âm 23/23, kết thúc công việc!"*

Ngâm nga hát về đến nhà, Từ Lạc Dương đặt chìa khóa xe ở cửa, tiện tay từ trong lọ thủy tinh nhỏ ở bên cạnh cầm một viên kẹo nhuận cổ họng nhét vào miệng, nhai mấy lần rồi nuốt xuống. Lọ thủy tinh và kẹo đều là do Thích Trường An chuẩn bị, ngày đầu tiên Từ Lạc Dương từ phòng thu âm trở về, đứng ở cửa bèn nhìn thấy. Sau này lúc cậu ra khỏi cửa hay vào cửa, đều sẽ theo thói quen lấy mấy viên kẹo nhuận cổ họng nhét vào túi quần.

"Em về rồi!"

Vừa đổi dép, vừa hướng bên trong hô một câu, Từ Lạc Dương vui vẻ xỏ dép đi vào trong —— trong nhà có người đang chờ mình, mới có thể thản nhiên nói ra câu em về rồi.

Đi ngang qua phòng bếp, Từ Lạc Dương bèn nhận ra bên trong đang hầm canh xương sườn, cậu không nhịn được trước tiên lặng lẽ đi qua nếm thử một miếng, kết quả đầu lưỡi lại bị bỏng.

Bước nhanh đi tới phòng khách,

Từ Lạc Dương nhăn mặt, trực tiếp tựa đầu lên vai Thích Trường An, trông rất tủi thân.

Thích Trường An cười hỏi cậu: *"Bị bỏng hả?"*

Mạnh mẽ gật đầu, Từ Lạc Dương dùng ánh mắt hỏi —— sao anh biết?

Dùng ngón tay nâng cằm cậu lên, Thích Trường An nhẹ giọng nói: *"Há miệng ra anh xem bị bỏng có nặng không."*

Từ Lạc Dương ngoan ngoãn há miệng, ầm ờ nói chuyện: *"Thấy được không?"*

"Thấy, hình như hơi đỏ." Thích Trường An nói tiếp: *"Duỗi đầu lưỡi ra một chút."*

Từ Lạc Dương gật đầu, không ngờ mới duỗi đầu lưỡi ra, đã bị Thích Trường An hôn lên, sau đó trực tiếp bị đè trên sô pha. Cậu giả bộ phản kháng mấy lần, rồi từ bỏ việc giãy giụa, tay còn vòng lấy lưng Thích Trường An.

Lúc tách ra, hơi thở của hai người đều hơi hổn hển, Từ Lạc Dương lười biếng nằm trên sô pha, khóe môi còn dính một vệt nước. Nhận ra đầu lưỡi không đau nữa, cậu nói: *"Anh Trường An, anh đói bụng hả? Hôn mà dùng sức nhiều thế."*

"Ừm, đói bụng, muốn ăn em." Thích Trường An cầm tay cậu, nhẹ nhàng hôn lên cổ tay cậu. Trên đó có đeo một cái mõ nhỏ dùng dây kim loại mỏng xâu lấy, là cái trước đây Thích Trường An tự tay khắc tặng cậu. Bởi vì đeo thường xuyên, mặt ngoài của cái mõ nhỏ cực kỳ trơn nhẵn.

"Đại yêu quái, anh cuối cùng cũng bại lộ diện mạo đích thực của mình rồi!"

Nghe cậu quang minh chính đại nói ra câu này, Thích Trường An cười hỏi: *"Vậy em muốn làm sao?"*

"Đương nhiên là liều mình cứu người rồi! Để đề phòng việc đại yêu quái gieo vạ cho người khác, em chỉ có thể hi sinh bản thân thôi!" Từ Lạc Dương vừa nói vừa tự mỉm cười: *"Yêu quái ca ca, vậy nên anh chỉ được gieo vạ cho em là đủ rồi."*

"Được, nhưng em vẫn chưa nói cho anh biết, concert là sao đấy."

Từ Lạc Dương lúc này mới nhận ra Thích Trường An đang xem tin tức giải trí, trong đó vừa vặn đang thông báo về việc cậu đã thông báo thành phố thứ bảy tổ chức concert, nhưng tên của concert vẫn đang giữ bí mật.

Từ Lạc Dương tránh khỏi ánh mắt của đối phương: *"Chuyện này hả, chẳng có gì đâu!"*

"Náo Náo, nói cho anh biết được không?" Nói xong, Thích Trường An còn mỉm cười với Từ Lạc Dương.

Từ Lạc Dương rất không tiền đồ mà nhìn đến ngẩn người mất mấy giây, cậu không tự chủ được giơ tay lên, sờ lên đuôi mắt hơi sắc bén của Thích Trường An, chợt nhớ tới lúc ở trấn Tần Lí, lần đầu tiên mình nhìn thấy Thích Trường An cười, liền cảm thấy, băng tiêu tuyết tan xuân về khắp nơi cũng không đủ để hình dung.

Thế là cậu nhanh chóng phản bội nguyên tắc giữ bí mật của bản thân mình, không biết xấu hổ mà nói: *"Đây là concert em tổ chức vì anh, trạm bắt đầu là Lạc Dương, trạm cuối cùng là Trường An, sơ sơ là như vậy."*

Cậu vẫn rất không chịu thua kém, chưa tiết lộ tên của concert, tên album mới và tên của bài hát chủ đề ra.

"Náo Náo ——"

Biết Thích Trường An định nói gì, Từ Lạc Dương cười nói: *"Em rất tham lam, em muốn chăm chỉ đóng phim, muốn cố gắng ca hát, cũng muốn để cho tất cả mọi người biết, người em yêu là anh."*

Cậu biết rõ, mặc dù từ trước đến nay Thích Trường An sẽ không thể hiện ý muốn sở hữu đối với cậu, tự ti và cảm xúc tiêu cực ra, nhưng không thể hiện ra không có nghĩa là không tồn tại. Thích Trường An vì cậu mà luôn kiềm chế và nhẫn nại, những cái này cậu biết hết.

Bởi vì biết, bởi vì hiểu rõ, nên không nỡ.

"Concert tổ chức vì anh, nên anh phải đến, mỗi một buổi đều phải đến, được không?"

Thích Trường An không biết nên nói gì, chỉ nghiêm túc trả lời: "Được."

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Hôm nay cũng đang cố gắng phá cửa tủ!

90. Chương 90: Viên Kẹo Thứ Chín Mươi

Lần này biện pháp giữ bí mật của Từ Lạc Dương rất tốt, mãi cho đến ngày mùng 3 tháng 4, vé vào cửa của concert sắp mở bán, mà tên của concert vẫn chưa công bố ra ngoài.

Loại tiết tấu này không giống bình thường, khiến fan cậu ồn ào hỏi thăm —— xin hỏi rốt cục có phải là cậu muốn gây chuyện không?

Nhìn thấy những câu hỏi này, trong lòng Từ Lạc Dương đều thống nhất trả lời —— mấy người thực sự đánh giá tui quá thấp rồi, gây chuyện á? Tui là người sắp làm chuyện lớn nhá!

Trong phòng tập luyện, Từ Lạc Dương chống đẩy xong, trực tiếp nằm chết dí trên sàn nhà, cậu chìa tay ra cầm điện thoại ở bên cạnh, bèn nhìn thấy tin nhắn của Trịnh Đông, bảo cậu rảnh thì gọi điện lại cho anh.

Ngâm nga bài hát trong album mới, Từ Lạc Dương trực tiếp gửi yêu cầu gọi video sang, sau khi kết nối, giọng cậu rất vui vẻ: *"Anh Trịnh, anh tìm em à?"*

Gần đây Trịnh Đông vừa nhìn thấy Từ Lạc Dương, liền theo phản xạ có điều kiện mà đau đầu: *"Ừm, album tên bạn trai của cậu,"* lời nói của anh bị cắt đứt, nhìn Từ Lạc Dương cười đến mức không dừng được trên màn hình video, Trịnh Đông nhíu mày, cực kỳ buồn phiền: *"Đừng cười nữa, hahaha, cậu nghĩ cậu là Husky à?"*

Từ Lạc Dương vội vàng giơ tay che miệng lại, ấp a ấp úng nói: *"Anh nói đi anh nói đi, em không cười nữa!"*

"Bản hòa âm và mastering đã hòa thành rồi, dự tính ngày mốt sẽ đưa đến xưởng để làm đĩa, sau đó bản mẫu sẽ được đưa đến, cậu nghe thử trước, nếu xác định chất lượng âm thanh không thành vấn đề, âm tần cũng không có gì khác, thì sẽ bắt đầu sản xuất số lượng lớn."

"Được!" Từ Lạc Dương dùng khăn phủ lên trán mình, vừa tùy tiện lau mồ hôi, vừa cười hỏi: *"Vậy poster tuyên truyền album chắc đã có rồi ha? Có thể gửi một phần cho em không?"*

Trịnh Đông nhíu mày: *"Chỉ cần poster album thôi hả?"*

"Em biết mà, anh Trịnh anh rất hiểu em!" Từ Lạc Dương trở mình ngồi dậy, giơ điện thoại, nụ cười rực rỡ: *"Vậy poster concert cũng gửi cho em một phần nha!"*

Tắt video chưa được hai phút, Từ Lạc Dương đã nhận được hai tấm ảnh HQ do Trịnh Đông gửi tới. Xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, cậu mới chọn save lại. Vỗ đầu mình, sau khi bỏ điện thoại xuống, Từ Lạc Dương đứng dậy nhảy tại chỗ mấy lần, cảm thấy tay chân đã có sức trở lại, cậu liền chạy qua mở nhạc đệm, tiếp tục tập nhảy.

Mãi đến tận chín giờ tối, cậu mới dừng lại, chống đầu gối thở dốc. Mồ hôi theo đường cằm nhỏ xuống sàn, Từ Lạc Dương vuốt vuốt tóc rối trước trán, hai chân hơi run, thật sự đứng không nổi, cậu dứt khoát bỏ mặc bản thân nằm trên sàn nhà.

Lúc này, cậu chợt cảm giác giống như có người đang nhìn mình, nên theo bản năng quay đầu lại, bèn nhìn thấy có người đứng ở cửa phòng tập.

"Trường An?" Trên mặt Từ Lạc Dương lập tức bày ra nụ cười: *"Sao anh tới đây?"*

Thích Trường An mặc một cái áo gió màu xám đậm, giọng nói dịu dàng: *"Bên ngoài trời mưa, anh tới đón em."* Đặt ô dựa vào tường, anh đi tới bên cạnh Từ Lạc Dương, đưa ly giữ nhiệt cho cậu: *"Nước ấm đó."*

"Ừm," Từ Lạc Dương uống một hơi hết sạch, rồi lại duỗi thẳng cánh tay ra, Thích Trường An ăn ý nắm chặt tay cậu, kéo người lên. Dùng khăn giúp cậu chùi đi mồ hôi trên mặt, còn giúp cậu chỉnh lại tóc: *"Giờ về hay là tập thêm một lúc nữa?"*

Khoảng thời gian này Từ Lạc Dương vừa rảnh là sẽ ngâm mình trong phòng tập luyện, mỗi ngày đều tập đến rất muộn.

"Về nhà về nhà, buổi tối rõ ràng em ăn một phần thức ăn xa xỉ gọi bên ngoài, không ngờ giờ mới chín giờ đã lại đói bụng!"

"Trong nhà nấu canh rồi, về vừa khéo có thể uống."

Từ Lạc Dương mở to hai mắt: *"Có canh uống ư?"* Trong lòng nổi lên hạnh phúc, cậu trực tiếp sáp qua, hôn lên mặt Thích Trường An: *"Đi đi đi, về nhà uống canh!"*

Sáng hôm sau, Từ Lạc Dương cả buổi tối ngủ không say lắm bắt đầu tỉnh dậy, trước tiên liếc mắt nhìn thời gian, phát hiện vừa vặn là sáu giờ. Cậu nghiêng người sang, để không đánh thức Thích Trường An luôn luôn ngủ rất cạn, cậu bèn cầm điện thoại rụt lại trong chăn, sau đó mở weibo ra, update một cái status.

"Từ Lạc Dương: Chào buổi sáng nha, mọi người dậy hết cả chưa? Nếu như dậy rồi tui sẽ trực tiếp tung đại chiêu, nếu như chưa dậy, một tiếng sau tui sẽ hỏi lại!"

Bất kể là khoảng thời gian nào, thì đều có fan lướt weibo, chưa đầy một phút, đã có một đống bình luận.

"—— Hahaha tui dậy rồi! Đây là nhịn không nổi muốn tới gây chuyện hả? Cực kỳ tò mò đại chiêu là gì, chẳng lẽ vé vào cửa của concert bắt đầu mở order rồi hả? Hoặc là album đã mở order? Hay là Lối rẽ sắp giành được giải thưởng thứ năm?"

"—— Tui dậy rồi! Lặng lẽ @ lập trình viên còn đang quấn khăn, ngủ gì mà ngủ! Nhanh dậy đi! Tui luôn có cảm giác không chân thật, giống như là, ừm, Lạc Dương sắp gây chuyện lớn!"

"—— Sáng sớm, ngủ gà ngủ gật cũng bị dọa tỉnh, còn lên báo trước nữa! Muốn tui khen cậu tri kỉ hả? A a a a rốt cuộc cậu muốn làm gì cậu nói thẳng đi! Tim cũng bị treo lên rồi đó!"

Từ Lạc Dương mang theo cảm giác kích thích bí ẩn, cùng với tâm trạng kích động khi gây chuyện, tắt màn hình điện thoại, cẩn thận trở mình, nhét mình vào trong lồng ngực Thích Trường An, cậu nhắm mắt lại lần nữa, nhưng hoàn toàn chẳng thể ngủ được —— tim đập nhanh quá đi!

Thật sự rất kích động!

Cứ như vậy qua một tiếng đồng hồ, 7h đúng, Từ Lạc Dương lại rụt vào trong chăn, cầm điện thoại, một lần nữa leo lên weibo.

Chọn poster tuyên truyền concert và album để up lên, Từ Lạc Dương không hề kèm theo caption, mà cứ như vậy trực tiếp ấn update.

Từ từ hít sâu mấy cái, vỗ về trái tim bé nhỏ đang đập thật nhanh của mình, ngón tay Từ Lạc Dương mới hơi dùng sức, kéo màn hình để refresh. Chỉ ngần ấy thời gian, bình luận cũng sắp phá vỡ mười vạn rồi.

"—— A a a a a tui không biết nói gì nữa rồi a a a a a!"

"—— Từ trong chăn rít gào ngồi bật dậy! Concert của Lạc Dương nhà tui tên là Trường An, trạm cuối cùng là Trường An! Album mới tên là Trường An, bài hát chủ đề vẫn tên là Trường An! Có phải tui vẫn chưa tỉnh ngủ không? Tui phải đi xem lại poster tuyên truyền lần nữa mới được!"

"—— Áu áu áu đây mới là trái tim mạnh mẽ nhất hệ mặt trời! Bản đồ hình trái tim trên poster concert! Không kiêng dè gì cả ha! Bát bằng bể bơi của tui lớn như dzị, cũng không chứa nổi cẩu lương này nữa rồi!"

"—— Tui phải hòa hoãn, cẩu lương trước đây tui ăn của Cổ Thành cp thì là cái qué gì chứ!! Lạc Dương, rốt cục cậu thích con số '7' đến bao nhiêu hả, không đúng không đúng, rốt cục là cậu thích người kia bao nhiêu hả, mới có thể yêu ai yêu cả đường đi lối về!! Sắp bị bệnh tim rồi, a a a a!"

"—— Đây là công khai hả? Đúng không đúng không? Tui sắp điên rồi! Túi máu đâu! Insulin chống đỡ đâu! A a a a!"

Từ Lạc Dương đang vui vẻ lướt bình luận, chợt phát hiện hình như Thích Trường An tỉnh rồi, liền dùng tốc độ tay cực nhanh nhét điện thoại xuống dưới gối. Sau đó bèn cảm giác được môi đối phương dán lên gáy mình, ấn xuống một nụ hôn: *"Náo Náo?"*

Giọng Thích Trường An lúc mới tỉnh ngủ là lúc Từ Lạc Dương cảm thấy nghe hay nhất, khàn khàn, cực kỳ ghẹo người.

Hôn một đường từ sau gáy tới vành tai, Từ Lạc Dương hơi chịu không nổi, nên phát ra âm thanh: *"Anh Trường An, chào buổi sáng."*

"Chào buổi sáng." Thích Trường An dán vào tai Từ Lạc Dương, khàn giọng hỏi: *"Hôm nay dậy sớm vậy?"*

Vành tai bị liếm ngưa ngứa khiến Từ Lạc Dương chống đỡ không nổi, bị ghẹo đến mức nhũn eo, còn chưa kịp nói gì, đã cảm giác được nơi đó bị nắm chặt, giọng cậu run rẩy: *"Trường An, anh muốn làm gì?"*

Thích Trường An dịu dàng dùng lưỡi liếm vành tai mẫn cảm của cậu: *"Làm em thoải mái."*

Một tiếng sau, Từ Lạc Dương mới ra khỏi phòng tắm, cậu bọc một cái áo ngủ sạch sẽ, thắt lưng buộc rất lỏng lẻo, để lộ dấu hôn màu đỏ nhạt ở trên da.

Trèo lên giường, một lần nữa nằm lại trong chăn, Từ Lạc Dương chợt nhìn thấy Thích Trường An đã ngồi dựa trên gối đầu, bắt đầu đọc sách rồi. Cậu sáp qua, tiến vào trong lồng ngực đối phương: *"Anh đang đọc gì vậy?"* Tỉ mỉ nhìn chứ trên sách: *"Tiếng Latin?"*

"Ừm." Thích Trường An ôm lấy cậu, dịch sách qua, để thuận tiện cho hai người cùng đọc, rồi lại nghiêng đầu hỏi cậu: *"Hôm nay dậy sớm vậy là do thân thể không thoải mái hả?"*

Vừa nhắc tới vấn đề này, nhịp tim Từ Lạc Dương lại tăng tốc, cậu xấu hổ khi kể việc mình đã làm, suy nghĩ một chút, bèn lấy điện thoại ở đầu giường đưa cho Thích Trường An: *"Anh lên weibo xem thử đi?"*

Nhanh xem đi nhanh xem đi, em gây chuyện trên weibo đó!

Thích Trường An nhận lấy, mở weibo, sau đó liền phát hiện, chẳng nhìn thấy gì cả, vì hệ thống weibo đã bị sập rồi.

"Hả? Sập rồi? Không khoa học! Rõ ràng em đã báo trước rồi!" Từ Lạc Dương trở mình ngồi quỳ chân ở trên giường, lấy điện thoại của mình qua thử xem, bèn phát hiện đều giống nhau, sập thật rồi!

Bực quá đi!

Ngớ ra mấy giây, Từ Lạc Dương trực tiếp nhào lên trên người Thích Trường An: *"Em cũng chưa công khai, sao lại bị sập chứ!"*

Thích Trường An an ủi vỗ vỗ lưng cậu, giọng nói mang theo ý cười: *"Náo Náo, em post cái gì?"*

"Cũng chẳng post gì cả, chỉ là hai tấm poster bình thường thôi," lúc nói ra câu này, bản thân cậu hơi chột dạ, Từ Lạc Dương từ trong album ảnh, tìm hai tấm poster tuyên truyền kia ra cho Thích Trường An xem: *"Là... là hai tấm này."*

Thích Trường An nhìn màn hình, bèn nhận ra tấm thứ nhất là poster tuyên truyền của concert, bối cảnh rất đơn giản, chỉ dùng đường thẳng nối liền điểm sáng địa diện cho bảy thành phố tổ chức concert, hợp thành một hình trái tim tiêu chuẩn, mà bên cạnh điểm sáng ở chính giữa trái tim, đánh dấu hai chữ nhỏ "Trường An".

Bên trái poster là hình chụp toàn thân Từ Lạc Dương tay cầm micro, phía dưới là một hàng chữ: "Concert lưu động của Từ Lạc Dương", khiến anh ngạc nhiên nhất là ở chỗ tên gọi của concert, viết hai chữ ——

Trường An.

Đồng tử co rút lại, trong lòng Thích Trường An nổi lên một ý nghĩ, anh vội vàng tìm tới một bức ảnh. Quả nhiên, poster album mới là hình chụp chính diện Từ Lạc Dương đang nhắm mặt lại, màu đen trắng, cực kỳ chấn động. Mà ở chỗ tên album ở dưới góc phải, lại viết hai chữ 'Trường An'. Trên bảng viết tên bài hát ở bên trái, tên bài hát chủ đề xếp ở vị trí đầu tiên, cũng là Trường An.

Tất cả, đều là tên của anh.

Tai Từ Lạc Dương hơi nóng lên, giọng hơi nhỏ, nhưng mỗi một chữ đều nói rất nghiêm túc: *"Mỗi bài hát trong album mới, đều là do em viết, em viết lời, soạn nhạc, biên tập ca khúc, cũng là người chế tác luôn.*

Nói tới đây, cậu mỉm cười, ánh mắt nhìn Thích Trường An cực kỳ chăm chú:

"Em muốn tặng album này cho anh, em muốn mở một tour concert vì anh, em muốn cầm micro anh tặng em, ở mỗi một buổi concert, hát bài hát tên 'Trường An' cho anh nghe, như vậy từ Lạc Dương một đường đi tới Trường An, đi tới trong tim anh."

Vừa mới dứt lời, cậu đã bị Thích Trường An ôm vào trong lồng ngực. Đối phương dùng sức rất lớn, da thịt hai người dán vào nhau chẳng chút kẽ hở.

Từ Lạc Dương thả lỏng dựa vào người Thích Trường An, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, có rất nhiều cảm xúc muốn nói với anh, nhưng cuối cùng cũng chỉ nói ra được năm chữ đơn giản: *"Trường An, em yêu anh."*

Trong tiếng hít thở của Thích Trường An mang theo tiếng nghẹn ngào mơ hồ, anh không nói gì, chỉ cẩn thận hôn lên môi Từ Lạc Dương, trong đôi mắt chỉ có một mình cậu.

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Thích Thích, anh thích không? PS: Mỗi ngày cố gắng phá cửa tủ, hôm nay tiếp tục phá cửa tủ ~ Náo Náo cố lên!

91. Chương 91: Viên Kẹo Thứ Chín Mươi Mốt

Trên giường, hai người nằm cùng nhau, Từ Lạc Dương dùng ngón tay nhẹ nhàng chọt mu bàn tay Thích Trường An, trong giọng nói mang theo chút tự hào: *"Em đã lên kế hoạch vừa tỉ mỉ vừa kín đáo rồi!"*

Trở tay nắm chặt tay cậu, Thích Trường An hỏi: *"Anh có thể biết kế hoạch đó không?"*

"Không được không được," vội vàng phủ nhận, Từ Lạc Dương quay đầu qua, hơi hưng phấn: *"Dù sao thì anh cũng chỉ cần phối hợp với em là được rồi, em muốn tặng anh một niềm vui bất ngờ!"* Nói xong, cậu lại nằm úp sấp lên lồng ngực Thích Trường An, kéo dài giọng: *"Anh Trường An, được không?"*

Thích Trường An hôn lên trán cậu, thỏa hiệp: *"Được."*

Hơn mười giờ sáng, Từ Lạc Dương chạy tới Dữu Lê Ent, mở cửa văn phòng ra, bèn nhìn thấy Trịnh Đông đã tới, đang đứng ở sau lưng trợ lý tuyên truyền Tiết Huỳnh xem số liệu trên màn hình máy tính.

Mới vừa cởi áo khoác treo lên, Từ Lạc Dương đã nghe thấy Tiết Huỳnh nói với cậu:

"Anh Từ, cái đại chiêu này của anh đúng là danh xứng với thực!" Hai mắt cô đang phát sáng, rõ ràng rất hưng phấn: *"Sáng hôm nay, một bạn học thời đại học của em gọi điện tới, ở trong điện thoại kêu gào, bảo là sáng sớm sáu giờ hơn trời vừa sáng, cổ đã bị kéo tới công ty tăng ca. Bởi vì anh đã báo trước trên weibo, có lẽ sắp xảy ra chuyện lớn, nên bọn họ sợ máy chủ không chịu nổi. Nhưng bọn họ vẫn đánh giá thấp lực sát thương của đại chiêu của anh, ba người quay lại tăng ca, kết quả không thể gánh vác, máy chủ vẫn bị sập!"*

Từ Lạc Dương theo thói quen nhét một viên kẹo nhuận cổ họng vào miệng, đi tới: *"Lúc phát hiện weibo bị sập anh cũng rất ngạc nhiên, cơ mà anh vẫn chưa công khai, sao lại bị sập nhỉ?"*

Cậu vừa nói xong câu đó, bèn thấy Trịnh Đông và Tiết Huỳnh cùng nghiêng đầu qua nhìn mình, ánh mắt giống như đang nhìn sinh vật kỳ dị, Từ Lạc Dương hơi nghi ngờ: *"Mấy người nhìn tui làm gì?"*

Tiết Huỳnh hơi chần chừ: *"Anh Từ, có phải anh có hiểu lầm gì về hai từ 'công khai' không?"*

Nhìn gương mặt mờ mịt của Từ Lạc Dương, Tiết Huỳnh vội vàng bổ sung: *"Vậy anh nghĩ công khai thì phải làm thế nào?"*

"Thì phải tỏ tình, hoặc là trực tiếp cầu hôn!" Từ Lạc Dương vẫn chưa nói hết, tai đã bắt đầu nóng lên, còn không tự chủ được mà tưởng tượng ra đủ loại hình ảnh.

"…" Tiết Huỳnh nhìn Từ Lạc Dương, lẩm bẩm: *"Đây còn không phải tỏ tình hả? Cẩu lương cũng ăn sạch rồi… mà hóa ra vẫn còn đại chiêu cuối cùng ư!"*

Giây phút này, cô không nhịn được bắt đầu nghi ngờ —— Đến cùng là do kiến thức của mình quá hạn hẹp, hay là do đẳng cấp của Từ Lạc Dương quá cao siêu đây?

Trịnh Đông để ly cà phê trong tay xuống bàn, giọng rất bình tĩnh: *"Weibo đã khôi phục, có thể leo lên xem thử."*

Từ Lạc Dương gật đầu, lấy điện thoại ra, theo lời Trịnh Đông trèo lên weibo, liền phát hiện web rất lag, thế là bị lag thoát ra bốn lần, Từ Lạc Dương mới khó khăn leo lên weibo thành công.

Bỏ qua phần noti đã sắp bùng nổ, Từ Lạc Dương vào weibo của mình, phát hiện từ lúc bảy giờ đúng cậu tung poster, đến giờ mới qua ba tiếng, bình luận đã quá một triệu, lượt like cũng vọt lên hai triệu.

Từ Lạc Dương nhìn con số, dụi dụi mắt, sau khi xác định mình không nhìn nhầm, điện thoại thiếu chút nữa đã bị rơi mất.

Trịnh Đông ở bên cạnh nhắc nhở: *"Đừng vội xem bình luận, đi xem top hotsearch đi."*

Hít sâu một hơi, mở top hotsearch ra, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Từ Lạc Dương vẫn bị dọa sợ.

Trên bảng top hotsearch, mười vị trí đầu, cậu và Thích Trường An đã chiếm lấy bảy cái. Lần lượt là #Cổ_Thành_cp#, #Từ_Lạc_Dương_hư_hư_thực_thực_tỏ_tình#, #Thích_Trường_An#, #Từ_Lạc_Dương#, #Bài_hát_chủ_đề_của_album#, #bản_đồ_hình_trái_tim#, và #Trường_An#, phía sau đều gắn theo một chữ 'bạo', sáng ngời, cực kỳ gây chú ý.

Từ Lạc Dương tỏ vẻ mình đã bị khiếp sợ, bèn nghe thấy Tiết Huỳnh nói:

"Số liệu vẫn đang tiếp tục tăng lên, đến một giờ chiều, số lượng bình luận chắc sẽ đến 130 vạn. Dù sao thì trước mắt, Cổ Thành cp đã sắp công phá các vị trí đầu rồi, gần như là trang nhất và hot topic đều là các anh."

Tiết Huỳnh ngáp một cái, giọng hơi kích động: *"Cơ mà anh Từ, kế hoạch ngấm ngầm của anh rất có hiệu quả đó! Fan only của anh cơ bản đều đã vô tình bị anh tẩy não thành fan cp, fan only ít đến kinh người. Từ lúc đó đến giờ, anh và Thích tiên sinh không mất fan, mà còn tăng thêm một chút nữa!"*

"Hả?" Từ Lạc Dương lại bị dọa sợ: *"Lúc anh up poster lên, đều đã chuẩn bị tâm lý fan sẽ rời đi và bị bash rồi, không đúng, không phải anh vẫn chưa chính thức thông báo ư? Cửa tủ vẫn chưa phá sạch mà!"*

Xem nhẹ ánh mắt của Tiết Huỳnh, cậu hỏi tiếp: *"Tình hình trên mạng thế nào? Có ai bash Trường An không?"*

"..."

Trịnh Đông thở dài, dụi dụi huyệt thái dương lại bắt đầu nảy thình thịch của mình, không định vùng vẫy nữa: *"Hai người nói chuyện đi, anh đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại trước, bàn bạc về chuyện concert bạn trai."*

Cửa văn phòng bị đóng lại, Từ Lạc Dương bước mấy bước tới sau lưng Tiết Huỳnh, cùng xem biểu đồ giám

sát số liệu trên màn hình.

"Tối qua anh Trịnh phòng hờ cho em, bảo em đừng tắt máy, nói anh tám phần mười sẽ gây chuyện. Kết quả không ngoài dự đoán của ảnh, sáng sớm hơn sáu giờ, em đã bị anh Trịnh gọi lên xem số liệu."

Tiết Huỳnh nói xong lại ngáp một cái: *"Mặc kệ anh có nghĩ bản thân mình công khai hay không, dù sao thì fan của các anh đều nghĩ là anh đang công khai! Nhưng mà cực kỳ hiếm thấy là, trước nửa tiếng sau khi anh up poster, đại khái là tình hình như thế này."*

Tiết Huỳnh mở một tấm ảnh chụp màn hình ra, trên đó cơ bản toàn là:

"——??? Mấy người sao lại kích động dzị? Bọn họ không phải đã ở bên nhau từ lâu rồi sao? Chờ chút, không đúng, đậu móa, chẳng lẽ cẩu lương trước kia mà tôi ăn đều là cho không??"

"—— A a a a lãng mạn đến mức nổ tung! Đứng Cổ Thành không dao động! A a a! Bản đồ một trăm điểm! Ý ý? Tui phải hòa hoãn!"

"—— Mặc dù cp manh của tui bình thường đều tự phát kẹo, nhưng kẹo hôm nay là ngọt nhất! Không đúng, để tui thẩm định lại, kẹo hôm nay… hình như hơi khác?"

Chờ Từ Lạc Dương xem xong, Tiết Huỳnh lại mở một tấm ảnh khác ra: *"Về sau thì là style như thế này."*

"—— A a a rít gào! Tui cmn mới phản ứng được, hôm nay không phải phát kẹo theo cách thông thường nha! Từ Lạc Dương tỏ tình đó! Tui luôn có cảm giác mình đang nằm mơ! Vẫn chưa tỉnh!"

"—— Công… công khai? Hơi mộng ảo, tuy rằng bị bản thân mình chuyển hóa thành fan cp, cơ mà kích thích dzị luôn sao? Cp của fan vậy mà thành thật hả! Công khai thật à! A a a!"

"—— Từ lúc mặc đồ đôi đi nhận giải ở giải Bạch Ngân, tui đã biết sẽ có ngày như thế này rồi! Chúc mừng! A a a a ngọt đến nổ tung! Ship Cổ Thành cả đời! Yêu Trường An yêu Lạc Dương! Công khai thật sự cần có dũng khí! Được rồi, đứng đắn xong rồi, tui tiếp tục áu áu áu đây!"

"Sau đó có lẽ là fan của hai người mới phản ứng lại, anh công khai tình yêu một cách khá là uyển chuyển, thế là bình luận ở dưới cái weibo này liền tăng vọt, các số liệu theo dõi đều đỏ đến dọa người, chẳng bao lâu sau, weibo trực tiếp sập luôn."

Tiết Huỳnh mở tay ra: *"Nhưng rất rõ ràng, weibo vừa sập, đến giờ, nhiệt độ thảo luận trong group fan, tieba và diễn đàn đều đang tăng vọt. Nhưng weibo của hai người vẫn yên ổn, không đưa ra tuyên bố chính thức, vậy nên đây rốt cục có phải là công khai hay không, chỉ còn thiếu con dấu chứng nhận chính thức thôi."*

Từ Lạc Dương hiểu, đứng tại chỗ nghĩ một hồi rồi nói: *"Anh sẽ lập tức post một cái weibo."*

Tiết Huỳnh lấy điện thoại ra: *"Đợi chút, lúc anh up nhớ báo em một tiếng, em muốn giành comment đầu tiên!"*

Cơ mà rất rõ ràng, dù đã được Từ Lạc Dương nhắc nhở, nhưng bình luận của Tiết Huỳnh vẫn bị đẩy ra khỏi con số một ngàn. Chưa đầy hai phút, Thích Trường An đã share cái weibo mới nhất của Từ Lạc Dương:

"Thích Trường An: Chắc chắn sẽ đến.//@ Từ Lạc Dương: Em chờ anh @Thích Trường An."

Rất nhanh, bình luận đã lại tăng chóng mặt.

"—— Chờ ở concert hả? Muốn tỏ tình hả? A a a vậy nên tụi tui không hiểu sai đúng không! Xong rồi xong rồi, tui đã có thể đoán trước được, vé vào cửa lần này rốt cục sẽ cạnh tranh kịch liệt biết bao nhiêu rồi!"

"—— Hix hix hix, mặc dù không phải chờ tui, nhưng chắc chắn tui sẽ đến! Từ Lạc Dương đến Trường An luôn!"

"—— Bạo kích bạo kích, lướt weibo đến giờ vẫn chưa ăn sáng, nhưng mà sao tui lại no rồi nhỉ? À hóa ra tui đã ăn cẩu lương nhãn hiệu kim cương của Cổ Thành!"

Về sau, vào ngày 10 tháng 4 khi concert mở bán vé vào cửa, đợt bán vé đầu tiên cho trạm thứ nhất của Lạc Dương, hai vạn tấm vé bán hết sạch trong vòng một phút. Một vạn tấm vé bán lần thứ hai cũng chưa tới hai mươi giây đã cháy vé.

Mà album mới Trường An của Từ Lạc Dương bắt đầu bán vào ngày 27 tháng 4, doanh số bán hàng trong tuần đầu tiên đã vượt quá con số 900000, fan sôi nổi để lại bình luận dưới weibo: *"Sau khi nghe xong chỉ muốn bày tỏ, đây hoàn toàn không phải là album, mà chính là thư tình! Thư tình! Lại còn không phải là viết cho tui, đau lòng!"*

Ngày 26 tháng 5, Lạc Dương.

Fan tới tham gia concert đã ngồi đầy trung tâm thể thao, ánh đèn trên sân khấu vẫn còn tối, hội trường cực kỳ ồn ào. 6h59, màn hình lớn vẫn luôn tối bỗng nhiên sáng lên, phía trên xuất hiện hai chữ rất lớn —— Trường An. Ngay sau đó, ánh đèn bỗng nhiên sáng lên, toàn hội trường sau mấy giây yên tĩnh, chợt bùng nổ tiếng hoan hô điếc cả tai.

Từ Lạc Dương mặc đồ biểu diễn do Stu may riêng cho cậu, đang kiểm tra tai nghe và micro lại lần cuối cùng. Chuyên viên make up dùng tốc độ tay cực kỳ nhanh giúp cậu sửa lại eyeliner, sau khi xác định không có vấn đề gì nữa, mới đứng sang bên cạnh.

Cùng lúc đó, trong hội trường đã vang lên tiếng đếm ngược đồng đều. Từ Lạc Dương hít sâu một hơi, tay cầm micro đứng lên giàn giáo.

Theo giàn giáo chậm rãi lên cao, cùng lúc toàn hội trường hô to đến "không", Từ Lạc Dương xuất hiện trên sân khấu.

Màn hình lớn chiếu đến hình ảnh toàn thân của Từ Lạc Dương, cậu mặc một bộ đồ màu trắng, trên vai phải của áo khoác thêu tua rua, chiếc nút màu vàng dưới ánh đèn sân khấu tỏa sáng rực rỡ, quần dài màu trắng phác họa ra đường nét chân hoàn mỹ. Bắt mắt nhất là tay phải cậu mang một đôi găng tay lộ ngón tay màu bạc, mà cầm trong tay, là một cái micro tuyệt đẹp được đặt làm riêng, toàn thân được làm từ kim loại màu bạc, ở dưới ánh đèn, bột bạc bên ngoài micro lưu chuyển.

Đứng trên sân khấu, ngón tay Từ Lạc Dương hơi chuyển động bèn chạm đến chữ viết lõm xuống rõ ràng, cậu không nhịn được mà bật cười, nụ cười này được chiếu lên màn hình lớn, lại dẫn tới tiếng hoan hô của toàn hội trường.

"Cảm ơn các bạn đã tới đây, tham dự concert của tôi." Âm cuối của cậu còn chưa dứt đã bị tiếng thét chói tai của hội trường che lấp mất. Nụ cười của Từ Lạc Dương càng sâu thêm, cậu nhìn dưới khán đài, khẽ hỏi: *"Có thể nói cho tôi biết, buổi concert này tên là gì không?"*

Một giây sau, dưới khán đài vang lên tiếng hò hét đồng thanh: *"Trường —— An!"*

"Đúng, là Trường An." Chỉ nói tới cái tên này, ánh mắt Từ Lạc Dương đã dịu dàng hẳn đi, cậu quơ quơ micro trong tay: *"Ngày 22 tháng 3 năm ngoái, tôi đã update một cái weibo. Tôi nói, sau này mỗi một bài hát của tôi, đều sẽ dùng cái micro này để hát. Bài hát đầu tiên tôi dùng nó để hát là Twilight , các bạn còn nhớ lời bài hát mà tôi đã lặp đi lặp lại 20 lần chứ?"*

Tiếng nhạc đệm của ban nhạc đúng lúc vang lên, cùng lúc đó, Từ Lạc Dương và fan dưới khán đài đồng thời hát lên —— chờ mong mỗi một ngày, mở mắt ra, nhìn thấy em và anh cùng ngủ trên một chiếc gối.

Chờ sau khi hiện trường một lần nữa yên tĩnh lại, Từ Lạc Dương cười nói: *"Nói cho các bạn biết một bí mật, câu hát này, tôi cố ý hát cho một người nghe, tổng cộng đã hát 21 lần."*

Tiếng hét chói tai ở hiện trường gần như sắp đâm thủng màng nhĩ của người ta.

Từ Lạc Dương cúi đầu mỉm cười, rất nhanh lại lần nữa đứng thẳng, mặt mày cong cong: *"Bài hát thứ nhất của ngày hôm nay, là bài hát chủ đề trong album mới của tôi, tên cũng giống như tên của concert."* Cậu dừng lại một chút, bỗng lại nghiêng người sang không cầm lòng nổi mà bật cười, giống như là hơi xấu hổ: *"Cái tên này, tôi sẽ không nói nữa."*

Biểu cảm nhỏ bé được phóng to trên màn hình lớn, bị tất cả mọi người nhìn thấy, fan ở hiện trường giúp cậu thông báo tên bài hát, Từ Lạc Dương mới cầm micro, trịnh trọng nói: *"Ừm, bài hát này chính là tên đó."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tui rõ ràng vẫn chưa tung ra đại chiêu sau cùng!

92. Chương 92: Viên Kẹo Thứ Chín Mươi Hai – Chính Văn Hoàn

Ngày 26 tháng 5, Lạc Dương. Ngày 2 tháng 6, Lâm Thành. Ngày 9 tháng 6, Ung Châu. Ngày 16 tháng 6, Nghiệp Châu. Ngày 23 tháng 6, Minh Nam. Ngày 30 tháng 6, sở Thành.

Ngày 7 tháng 7, Trường An.

Từ 7h tối cho đến 9 rưỡi, concert đã gần kết thúc. Gió đêm mùa hạ cuối cùng cũng mang đến một chút cảm giác mát mẻ, xua đi cái nóng của ban ngày. Bên trong sân khấu, đèn đóm lóa mắt, vô số ánh đèn huỳnh quang nối liền tạo thành một dải ngân hà lấp lánh.

Hát xong bài hát cuối cùng, trên sân khấu, giàn giáo lên cao hai mét chậm rãi hạ xuống. Trong sân khấu, ánh đèn rực rỡ và ánh sáng trên màn hình lớn lập tức tắt đi, tiếp theo, một ngọn đèn đơn độc sáng lên, thế là trong cả hội trường, chỉ có vị trí của Từ Lạc Dương là sáng rực.

Sửa lại áo khoác vì nhảy nên hơi xộc xệch trên người, đứng trên sân khấu, Từ Lạc Dương điều chỉnh hô hấp, giơ tay lấy tai nghe xuống. Cậu cầm micro, cười hỏi: *"Xin hỏi, có thể kéo dài thời gian của các bạn một chút được không?"*

Ánh đèn sáng ngời từ trên đỉnh đầu cậu chiếu xuống, có thể nhìn thấy mồ hôi che kín cái trán trơn bóng của cậu, chân tóc ướt đẫm, cùng với hai mắt nhiễm đầy ý cười.

Trong hội trường và ngoại hội trường có tổng cộng bảy vạn người, đồng thời trả lời: *"Được."*

"Cảm ơn các bạn, tôi ——" lời sắp nói ra khỏi miệng bỗng nhiên bị kẹt lại, Từ Lạc Dương lui về sau hai bước, cúi người xuống, tay đưa xuống bên cạnh hộp đèn cầm lấy một chai nước khoáng.

Sau khi vặn nắp ra, cậu không uống, mà trực tiếp đổ lên đỉnh đầu mình. Tiếp đó, tay trái tùy ý vén tóc bị giội ướt lên, dòng nước mát lạnh dọc theo cổ chảy xuống, làm quần áo bị ướt, để lộ cơ bắp căng mịn.

Từ Lạc Dương giống như đã hơi bình tĩnh lại, một lần nữa quay về micro, tốc độ nói chuyện hơi chậm, giọng hơi căng thẳng: *"Giờ tôi rất hồi hộp."* Nói xong, cậu còn nhấn mạnh: *"Tôi chưa bao giờ hồi hộp như thế này, so với lần đầu tiên tôi đứng trên sân khấu ca hát, lần đầu tiên tôi đóng phim sau camera còn hồi hộp hơn."*

Từ lúc cậu bắt đầu nói chuyện, bên trong hội trường đã trở nên cực kỳ yên tĩnh, chỉ có những chiếc lightstick

đầy rẫy như biển rộng lẳng lặng lập lòe.

"Gần đây, tôi cực kỳ thích con số '7'."

Vừa dứt lời, hội trường vốn đang yên tĩnh liền nổ ra một trận hò hét, lightstick không ngừng chớp tắt.

Nghe thấy có rất nhiều người gọi tên "Trường An", Từ Lạc Dương giữ vững vẻ mặt của mình, nhìn dưới khán đài, cậu lần lượt đếm: *"Bảy bài hát trong album, bảy buổi concert, mỗi một concert sẽ cách nhau bảy ngày, mỗi một concert đều sẽ bắt đầu hát bài hát đầu tiên vào lúc bảy giờ, hôm nay tổng cộng có bảy vạn người ở hiện trường."*

Nói tới đây, cậu lại mỉm cười: *"Nhưng các bạn thật sự rất giỏi, bảy vạn tấm vé, vậy mà chưa tới một phút đã giành hết, website thiếu chút nữa đã bị tê liệt."* Nói xong, cậu lại từ từ hạ giọng xuống, nghiêm túc nói: *"Cảm ơn các bạn vì đã tới đây."*

Giữa một tràng tiếng hét chói tai, ngón tay cầm micro của Từ Lạc Dương hơi nắm chặt lại, chờ sau khi yên tĩnh lại, cậu lại nói: *"Hôm nay, tour concert của tôi sẽ kết thúc."*

Lúc này, hình ảnh trên màn hình lớn có sự thay đổi.

Chỉ thấy trên đường viền bản đồ dùng nét vẽ màu xám phác họa ra, có bảy ngôi sao phát sáng giống nhau lần lượt sáng lên, giữa sáu điểm sáng xung quanh, được nối liền lại với nhau, cuối cùng hợp thành một hình trái tim.

Dần dần, trên điểm sáng đại diện cho trạm mở đầu "Lạc Dương", kéo dài ra một đường nhỏ, từ từ kéo dài, cuối cùng liên kết với điểm sáng đại diện cho trạm cuối cùng "Trường An".

Hình vẽ cuối cùng cũng hoàn chỉnh.

Nhìn hình vẽ trên màn hình lớn, khóe miệng Từ Lạc Dương cong lên: *"Từ ngày 26 tháng 5, đến ngày 7 tháng 7, tôi từ Lạc Dương một đường đi tới Trường An."*

Dừng lại mấy giây, cậu chợt nói: *"Từ lúc tôi công bố thành phố sẽ tổ chức concert, công bố poster tuyên truyền album, poster tuyên truyền cho concert, đến lúc album bán ra, đến mỗi một một buổi concert tôi đều sẽ hát một bài hát mở đầu giống nhau, cho tới lúc tôi đứng ở đây, trong khoảng thời gian này, trên internet xuất hiện rất nhiều ngôn luận liên quan."*

Giờ phút này, cả hội trường đều yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Từ Lạc Dương đang đứng giữa sân khấu.

Khoảng mười giây sau, Từ Lạc Dương mới mở lời, giọng điệu nghiêm túc: *"Tôi muốn nói là, những cái đó*

không phải tin đồn, không phải scandal, không phải hiểu lầm, cũng không phải ràng buộc sao tác, những cái đó đều là sự thật."

"Tôi có thích một người, anh ấy tên là Trường An."

Trong hội trường yên tĩnh dần dần xuất hiện tiếng thì thầm bàn tán, tiếp đó giống như dòng nước nhỏ bé tụ hợp lại một chỗ, thành một cơn sóng thần! Rất nhiều người ở hiện trường đều tưởng chính mình xuất hiện ảo thính —— cậu ấy vừa nói gì vậy?

Ngón tay Từ Lạc Dương sờ sờ tên mình khắc trên micro, màng tai đều theo tiếng tim đập đồng thời rung động, cậu nghe thấy chính mình nói: *"Tôi dùng tên của anh ấy, phát hành một tấm album. Tôi dùng tên anh ấy làm tên bài hát, là bài hát viết vì anh ấy. Tôi muốn đem tâm ý của mình hát cho anh ấy nghe, một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần cũng cảm thấy không đủ."*

Cho đến giây phút này, fan ở hiện trường mới kịp phản ứng rốt cuộc là Từ Lạc Dương đang nói cái gì. Rất nhiều người không kìm nén được mà hét thành tiếng, trên màn hình lớn chiếu đến cảnh tượng ở hiện trường, có thể nhìn thấy rất nhiều người đều đang vừa reo hò vừa rơi nước mắt, nét mặt rất kích động.

Tiếng hoan hô và tiếng hét chói tai duy trì gần hai phút, sau khi yên tĩnh lại, Từ Lạc Dương mới cúi người thật sâu, lần thứ ba nói: *"Cảm ơn các bạn."*

Đứng thẳng lại, trong đôi mắt cậu là ý cười ấm áp, Từ Lạc Dương một lần nữa đem micro màu bạc để tới bên môi: *"Hôm nay mùng 7 tháng 7, là sinh nhật của Trường An."*

Hai chữ "Trường An" cậu đọc rất nhẹ, giống như chỉ cần nhắc đến cái tên này, cậu sẽ bất giác mà dịu dàng lại.

Khóe miệng Từ Lạc Dương vẫn luôn mang theo nụ cười, cậu hơi tùy ý ngồi xếp bằng trên sân khấu, tư thế thả lỏng, cậu giơ tay nhận lấy ngọn nến và giá nến khắc hoa màu trắng, vừa châm lửa vừa thì thầm: *"Chúc Trường An của em, một tuổi sinh nhật vui vẻ, hai tuổi sinh nhật vui vẻ, ba tuổi sinh nhật vui vẻ… 27 tuổi sinh nhật vui vẻ, 28 tuổi sinh nhật vui vẻ."*

Tổng cộng có 28 cây nến.

Nói đến phần sau, dưới ánh nến, đôi mắt Từ Lạc Dương hơi đỏ lên, trong giọng nói mang theo chút giọng mũi không dễ nhận ra, nhưng mỗi một chữ đều cực kỳ dịu dàng.

"Trường An, em rất xin lỗi, vì đã không ở cạnh anh trong quá khứ. Nhưng về sau sẽ không như vậy nữa, em sẽ luôn ở đây."

"Trước đây em từng do dự, có cần phải phát hành một tấm album bạn trai, mở một concert bạn trai không. Nhưng về sau em xác định, em muốn làm như thế. Bởi vì, Trường An của em tốt như vậy, em lấy anh làm

vinh. Em cũng mong lúc tụi mình già đi rồi, có thể nhớ lại em ở độ tuổi này, đã từng thẳng thắn, chẳng chút giấu giếm, ở trước mặt vạn người, nói rằng em yêu anh, em muốn mãi mãi ở bên anh."

Sau khi nói xong, Từ Lạc Dương cúi đầu mỉm cười, nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó nói: *"Được rồi, tôi chuẩn bị giúp anh ấy thổi nến sinh nhật đây."*

Mà bên trong hội trường, không có ai chỉ huy, cũng chẳng có ai đệm nhạc, nhưng giai điệu của bài Chúc mừng sinh nhật từ từ vang lên khắp thính phòng, tập trung lại một chỗ.

Ngay lúc này, trong thiết bị âm thanh của hội trường, xuất hiện một giọng nói khác: *"Anh có thể tự mình thổi tắt những cây nến em đốt lên vì anh không?"*Giọng nói rất dịu dàng, dường như còn mang theo nụ cười, âm cuối còn nâng lên, lượn lờ không tan trong bầu không khí sôi nổi.

Hô hấp Từ Lạc Dương dừng lại, cậu theo bản năng bưng giá cắm nến lên. Cùng lúc đó, sau mấy giây ngơ ngác, tiếng hò hét và tiếng hoan hô trong hội trường lần nữa nổ tung, không khí sôi trào như muốn nổ tung.

Là Thích Trường An!

Trong đôi mắt như chứa đầy ánh trăng, Từ Lạc Dương ngẩng đầu nhìn một vị trí nào đó ở dưới sân khấu, giọng rất nhẹ: *"Được."* Chỉ có âm cuối mới để lộ ra sự hồi hộp của cậu.

Mấy giây sau, Thích Trường An đứng trên sân khấu, anh mặc một cái sơ mi màu trắng và quần tây sẫm màu, trông hơi chính thức. Cổ tay áo xắn lên hai lớp, để lộ cổ tay, chiếc nhẫn mang trên ngón áp út càng rực rỡ hơn. Chiếc nhẫn đó giống chiếc nhẫn Từ Lạc Dương mang trên tay như đúc, ở bên ngoài có hoa văn tinh tế —— là tên của Từ Lạc Dương.

Giữa hai người, cách nhau 28 cây nến màu đỏ, ánh nến đồng thời chiếu vào trong mắt đối phương.

Thích Trường An hỏi Từ Lạc Dương: *"Nếu như anh ước một điều ước sinh nhật, thì nó sẽ được thực hiện thật chứ?"*

Giống như bị đối phương mê hoặc, Từ Lạc Dương gật đầu: *"Nhất định sẽ được thực hiện."*

Khóe miệng tràn ra nụ cười dịu dàng, Thích Trường An nói: *"Hai mươi bảy sinh nhật trước kia, anh chưa từng ước một điều gì cả."*

Bởi vì không mong đợi, cũng chẳng trông mong, thậm chí từ trước đến nay cũng không nghĩ rằng bản thân mình sẽ được số mệnh chiếu cố, sẽ nhận được hạnh phúc.

Hô hấp của Từ Lạc Dương bắt đầu khẩn trương lên, cậu chớp chớp mắt, đề nghị: *"Vậy anh có thể đem những điều ước trước kia chưa từng ước, cùng ước vào ngày hôm nay luôn. Chỉ cần là điều ước của anh,*

chắc chắn đều sẽ được thực hiện!"

Lắc lắc đầu, Thích Trường An nói: *"Nhưng anh chỉ có một điều ước, chỉ có em mới có thể giúp anh thực hiện."*

Giây phút này, ánh đèn trên sân khấu, tiếng thì thầm trong hội trường, tất cả hình ảnh, âm thanh, đều bị cậu vứt bỏ, Từ Lạc Dương nhìn chằm chằm Thích Trường An, cực kỳ căng thẳng: *"Điều ước gì?"*

"Anh đã yêu một người, người đó tên Từ Lạc Dương." Thích Trường An nói cực kỳ rõ ràng, mỗi một chữ đều như đè nặng sức mạnh của sinh mệnh: *"Lạc Dương, có thể đồng ý với lời cầu hôn của anh không?"*

Khoảnh khắc này, cả thế giới bừng sáng.

Chẳng chút do dự dù chỉ một giây, vào lúc âm cuối của đối phương vẫn chưa dứt, Từ Lạc Dương đã mặt mày hớn hở gật gật đầu: *"Em đồng ý!"*

Thích Trường An cúi đầu, thổi tắt 28 cây nến sinh nhật.

Nguyện vọng của mỗi một năm từ ngày ấy đến bây giờ, vào thời khắc này đều trở thành hiện thực.

Sau khi ánh nến tắt đi, Từ Lạc Dương nhìn Thích Trường An, giữa lông mày ý cười tươi sáng: *"Chào anh, em tên là Từ Lạc Dương, Từ trong thanh phong từ lai, Lạc Dương trong Trường An Lạc Dương."*

Câu nói giống như trong lần đầu gặp gỡ.

Thích Trường An cũng bật cười theo cậu: *"Chào em, anh tên là Thích Trường An, Thích trong lòng có ưu sầu, Trường An trong Trường An Lạc Dương."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Quãng đời còn lại, xin hãy quan tâm chăm sóc cho nhau ~

93. Chương 93: Phiên Ngoại Một

Sau khi concert kết thúc, Từ Lạc Dương thay bộ quần áo biểu diễn đã ướt đẫm, lại vội vàng tẩy trang, rồi ngồi trong phòng hóa trang bắt đầu ăn khuya.

Hát và nhảy hơn hai tiếng, Từ Lạc Dương đều sắp đói đến ngất xỉu, cậu tự ăn hai miếng lớn, sau khi xác định món ăn ở trong bát Thích Trường An đều ăn được, bèn tiện tay đút một thìa cho Thích Trường An.

Lúc này, Tiết Huỳnh từ bên ngoài vọt vào, giọng nói rất hưng phấn: *"Anh Từ, máy chủ lại sập rồi!"*

"..."

Bị khiếp sợ, hô hấp của Từ Lạc Dương đột ngột tắc nghẽn gây sặc, ho đến mức chảy cả nước mắt, nhưng vẫn không nỡ thả đũa trong tay xuống. Thích Trường An vặn nắp ly giữ nhiệt ra đưa tới, đút nước cho cậu uống, mi tâm hơi nhíu, có chút lo lắng.

Đỏ mắt uống hết nửa ly nước, trước tiên Từ Lạc Dương quay về phía Thích Trường An lắc lắc đầu tỏ vẻ mình không sao, sau đó nhìn về phía Tiết Huỳnh, khàn giọng hỏi: *"Tình hình thế nào? Lại sập rồi?"*

"Ừa ừa, lại sập rồi!" Tiết Huỳnh rất kích động, khoa tay múa chân: *"Là cái người bạn học đại học trước kia em kể á, lúc concert vừa kết thúc, đã gửi wechat qua gào thét với em, nói rằng vì anh Từ lại gây chuyện, nên cổ lại bị bắt quay về tăng ca!"*

Nói xong, cô lại chắp tay: *"Chúc mừng anh Từ song sát thành công! Trở thành tuyển thủ cấp cao từ trước tới nay trong vòng nửa năm đã làm máy chủ bị sập hai lần liên tục!"*

Sau khi uống nước xong khí thuận, Từ Lạc Dương cũng học theo cô làm động tác chắp tay: *"Cùng vui cùng vui, tiếp tục cố gắng!"*

Trịnh Đông ở bên cạnh nghe thấy, cúi đầu yên lặng tiếp tục uống cà phê đen của mình —— nhìn những chuyện này, chỉ cảm thấy đau ngực!

Ngồi xuống bên cạnh Từ Lạc Dương, Tiết Huỳnh để laptop lên bàn, chỉ chỉ màn hình máy tính: *"Đây là số liệu trước khi bị sập, lúc buổi concert vẫn chưa kết thúc, Cổ Thành cp đã được đẩy lên hotsearch. Có rất nhiều ảnh chụp kèm fanacc ở hiện trường, cũng có không ít fancam, phụ đề được làm rất nhanh."*

Từ Lạc Dương kéo Thích Trường An cùng xem số liệu trên màn hình, phát hiện trước lúc máy chủ bị sập, top 1 và top 2 hotsearch lần lượt là #Từ_Lạc_Dương_tỏ_tình_ở_concert, #Thích_Trường_An_cầu_hôn, tiếp theo là #Điều_ước_sinh_nhật_của_Thích_Trường_An và #Trường_An_Lạc_Dương.

"Đây là ảnh HQ và video HD ở hiện trường do hậu viện hội chính thức của anh post, chỉ riêng dưới cái weibo này, đã có gần một triệu bình luận, và hơn sáu mươi vạn lượt share. Em có làm một bài phân tích đơn giản, phát hiện ở trong bình luận, tần suất xuất hiện cao nhất chính là chữ 'a'."

Gật đầu, Từ Lạc Dương nhìn "A a a" đầy khu bình luận, cảm giác bản thân mình sắp không biết cái chữ này nữa rồi.

Cuối cùng Tiết Huỳnh tổng kết: *"Trước mắt xem ra, độ tiếp thu của fan hai nhà rất tốt."* Nói đến đây, cô đếm trên đầu ngón tay: *"Tháng 4 tháng 5 tháng 6, từ lúc anh bắt đầu công bố poster tuyên truyền cũng đã ba tháng rồi, nếu như em là fan only, em cũng đành cam chịu!"*

Lúc này, số liệu giám sát trên màn hình bỗng nhiên tăng vọt, toàn bộ đều biến thành đỏ, Từ Lạc Dương cảm giác mắt mình đều sắp bị mù luôn rồi: *"Đây là sao vậy?"*

Giọng Tiết Huỳnh rất bình tĩnh: *"Không sao, chắc là máy chủ lại ngoan cường đứng lên rồi!"*

Từ Lạc Dương lấy điện thoại của mình, thấy điện thoại đang sạc pin, cậu bèn dứt khoát dùng điện thoại của Thích Trường An trèo lên weibo. Quả nhiên, dưới weibo của cậu và Thích Trường An, bình luận lại bắt đầu tăng vọt.

"—— A a a a đang ở trên tàu điện ngầm! Concert kết thúc! Giờ người trên toa tàu hoàn toàn không bình tĩnh nổi! Tụi tui vẫn luôn nghĩ rằng bản thân mình ăn cẩu lương! Không ngờ hóa ra là bánh kẹo cưới!!! A a a!"

"—— A a a a tui xem mà khóc luôn rồi! Từ lúc Từ Lạc Dương bắt đầu nói cậu ấy thích con số bảy, tui đã khóc đến không dừng được, khóc một mạch cho đến lúc kết thúc concert luôn! Thật ra chẳng đau lòng chút nào, chỉ cảm thấy rất tốt thôi, #xin_ngày_mai_hãy_kết_hôn!"

"—— Máy chủ bị treo đã sống lại rồi hả? Cẩu lương cực lớn tấn công dữ dội! Cẩu lương nhãn hiệu Cổ Thành, bạn nên có! Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý! Nhưng vẫn bị hù đến điên rồi! Tỏ tình ở concert! Trước mặt bảy vạn người! Là do sức chịu đựng của tui quá thấp hay do cấp độ của Từ Lạc Dương và Thích Trường An quá cao! Toàn bộ group fan cùng nhau bạo khóc! Xin Cổ Thành cp nhất định phải hạnh phúc! Vĩnh viễn không bao giờ rời fandom!"

"—— Xem fancam không biết bao nhiêu lần, vừa xem vừa khóc, cp của tui cầu hôn kìa! Cầu hôn rồi! Donate mua bánh kẹo cưới cho bọn họ thôi, tui bỏ chín đồng chín!"

"—— A a a a a hu hu hu hu, tui yêu bọn họ, đẩy Cổ Thành cả đời! Tui đi xem fancam thêm lần nữa đây! Áu!"

"—— Đừng cản tui! Tui phải bắt đầu vẽ rồi! Cảnh tượng tỏ tình đẹp quá đi! Cổ Thành thật sự rất đẹp đôi! Tui sẽ vẽ cả đêm! Mấy người đợi tui!"

Thế là nửa giờ sau khi máy chủ khôi phục, #Donate_mua_bánh_kẹo_cưới# trực tiếp được đẩy lên top 5 hotsearch, toàn bộ trong bảng xếp hạng, trong top 10 thì những đề tài liên quan đã chiếm hết tám vị trí.

Trịnh Đông nhìn trên bảng hotsearch, phía sau mấy chủ đề đều mang theo chữ 'bạo', xoa xoa mi tâm, anh đã nhìn thấy cảnh tượng mình bị hói đầu.

Về đến nhà đã là rạng sáng, khoảnh khắc cửa đóng lại, Từ Lạc Dương đã bị Thích Trường An ôm lấy eo, trực tiếp đặt trên tường bên cạnh cửa. Ngay sau đó, nụ hôn cấp thiết đã rơi xuống.

Cảm nhận được vạt áo mình bị vén lên, bàn tay hơi mát mẻ của đối phương từ sau eo sờ qua, Từ Lạc Dương lập tức hơi đứng không vững, cảm giác ngưa ngứa theo mỗi đầu dây thần kinh nhanh chóng lan tràn, lập tức nổi lên phản ứng.

Hai tay cậu vòng lấy cổ Thích Trường An, môi răng mở rồi lại đóng, đầu lưỡi chạm vào nhau, hơi thở rất nhanh đã quấn quýt chung một chỗ.

Trong đầu khó khăn lắm mới lấy lại được một chút trấn tĩnh, Từ Lạc Dương ậm ờ nói: *"Đừng ở đây…"* Cậu vô cùng gian nan mà mở miệng, giọng nói rất kiên định: *"Em muốn đi tắm!"*

Thích Trường An buông miệng cậu ra: *"Được, cùng nhau."*

??

Lúc bị đặt trên vách tường trong buồng tắm, Từ Lạc Dương chỉ muốn nói, chuyện này hoàn toàn chẳng giống suy nghĩ của tui chút nào!

Bọc áo ngủ đi ra, hai chân Từ Lạc Dương nhũn ra hoàn toàn không đứng nổi, trực tiếp xụi lơ trên ghế, Thích Trường An thì giúp cậu sấy tóc.

Dựa vào lưng ghế, toàn thân cậu mỏi nhừ, bộ dạng uể oải, tay chẳng muốn nhấc lên chút nào. Lúc thấy cổ áo ngủ bị kéo ra, có một nụ hôn nhẹ rơi trên vai mình, Từ Lạc Dương cũng lười chẳng muốn động. Cậu kéo dài giọng gọi: *"Anh Trường An."*

"Hửm?"

Nghe thấy tiếng đáp lại này, Từ Lạc Dương cong khóe miệng lên, nhỏ giọng nói: *"Vẫn có một chút không chân thật."*

Không nghe thấy câu trả lời, Từ Lạc Dương đang cảm thấy hơi kỳ lạ, thì chợt cảm nhận được thắt lưng áo ngủ buộc lỏng lẻo trên eo mình bị cởi ra, cậu vẫn chưa kịp phản ứng, đã xảy ra chuyện lớn!

Giọng hơi luống cuống, Từ Lạc Dương lắp ba lắp bắp bày tỏ: *"Hai lần vừa nãy em đã ăn rất no rồi, thật sự ăn không nổi nữa…"*

Nhưng rất rõ ràng, kháng nghị không có hiệu lực, Thích Trường An nghiêm túc đút bữa khuya cho cậu, một miếng nối tiếp một miếng, chẳng dừng lại chút nào. Tầm mắt Từ Lạc Dương hơi mơ hồ, cậu cố gắng giơ tay lên, sờ sờ đường lông mày của Thích Trường An, giọng rất nhẹ: *"Anh Trường An."*

"Anh đây." Động tác đút ăn của Thích Trường An chậm lại, anh nghiêng đầu qua, hôn lên lòng bàn tay cậu: *"Náo Náo?"*

Trong lòng chợt có cảm giác vừa chua xót vừa ngọt ngào tràn ra, Từ Lạc Dương hơi di chuyển, giơ cánh tay lên, vòng lấy lưng Thích Trường An, cằm chống trên vai, môi tiến tới bên tai đối phương: *"Em yêu anh, rất yêu anh, mỗi một giây đều yêu anh nhiều hơn so với giây trước đó."*

Trước đây cậu chưa từng nghĩ tới, có một ngày cậu sẽ yêu một người, yêu đến mức chẳng biết dùng ngôn ngữ để diễn đạt phần tình cảm này như thế nào.

Tình sâu ngữ cạn.

Âm cuối chưa tiêu tan chuyển thành run rẩy, lực đút ăn bữa khuya của Thích Trường An có chút nặng, Từ Lạc Dương thốt ra: *"Thật sự ăn không nổi nữa…"*

Sắp khóc rồi!

Cậu theo bản năng cắn vai Thích Trường An, nước mắt bên khóe mắt lập tức tràn ra ngoài.

Giọng Thích Trường An dịu dàng đến cực hạn: *"Náo Náo, gọi anh thêm một tiếng nữa đi."*

Giọng Từ Lạc Dương mang theo giọng mũi bị bắt nạt tàn nhẫn, nghe lời lại gọi một tiếng: *"Anh Trường… Trường An."*

"Ừm," Thích Trường An nhẹ hôn vệt nước mắt trên đuôi mắt cậu: *"Náo Náo, anh cũng yêu em."*

Ngày hôm sau, Từ Lạc Dương nằm liệt trên giường trọn một buổi sáng, trên mạng toàn là tin tức của cậu và Thích Trường An, cậu tạm thời buông tha đam mê lướt weibo, mà lựa chọn ngẩn người.

Lúc nhận được điện thoại của Trịnh Đông, Từ Lạc Dương uể oải nói: *"Chào anh, em đã là một khối bánh rán rồi, xin hỏi có chuyện gì không?"*

Trịnh Đông im lặng mấy giây, mới nói: *"Ngày kia bay tới Elmos, Stu sắp tổ chức biểu diễn thời trang ở thánh đường tại Elmos, chưa quên chứ?"*

"À ——" Từ Lạc Dương lập tức vùi mặt vào trong gối, ấp úng trả lời: *"Chưa quên."* Mới lạ!

Cậu lại trở mình: *"Anh Trịnh, xin được dẫn theo người nhà!"*

"Lý do?"

"Em đẹp trai!"

"Yêu cầu được phê chuẩn, lý do không thành lập."

"..."

Ăn xong cơm trưa, Từ Lạc Dương vẫn ủ rũ. Tối qua Thích Trường An đút cho cậu ba bữa khuya, trước khi đi ngủ cậu đã quyết định thay đổi triệt để, lần nữa làm người, kiên quyết chống lại lực hấp dẫn, không ngờ sáng sớm lại không nhịn được, thế là mãi cho tới bây giờ, chẳng vực dậy nổi chút tinh thần.

Vốn còn định lôi kéo Thích Trường An cùng ngủ một giấc vào buổi trưa, không ngờ Diệp Thiểm Thiểm lại gọi điện tới, rất nhanh đã xáo trộn kế hoạch của cậu.

"Chơi mạt chược?" Từ Lạc Dương ngáp được một nửa đã bị kẹt, nhét một quả cà chua bi vào trong miệng, lại duỗi tay chọt chọt mu bàn tay Thích Trường An. Ừm ừm với cái điện thoại mấy tiếng, cậu cầm điện thoại để hơi xa một chút, nhỏ giọng hỏi Thích Trường An: *"Trường An, Thiểm Thiểm hỏi có muốn cùng đánh mạt chược không, em, anh, Thiểm Thiểm, và Cung Việt nữa, vừa vặn đủ một bàn!"*

Từ Lạc Dương rõ ràng rất muốn đi, thế là Thích Trường An gật đầu: *"Được."*

Một lần nữa kề sát vào điện thoại, Từ Lạc Dương trả lời: *"Trường An nói được,"* cậu cười cong cả mắt: *"Hãy đợi xem tui đánh mấy người chẳng còn chút manh giáp."*

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Bỗng nhiên căng thẳng! Có phải tui... hơi phiêu không?

94. Chương 94: Phiên Ngoại Hai

Hai giờ chiều, Từ Lạc Dương mặc T-shirt trắng và quần bò, ý chí chiến đấu sục sôi ngồi lên ghế phụ. Thích Trường An giúp cậu thắt giây an toàn, hỏi: *"Náo Náo, em đang đọc gì vậy?"*

Từ lúc bắt đầu ra khỏi cửa, Từ Lạc Dương vẫn luôn nghiêm túc đọc linh tinh.

"Em đang niệm Dịch cân kinh , em muốn nhân lúc trận đấu còn chưa bắt đầu, tranh thủ thời gian tẩy gân phạt tủy cho mình! Kẻ địch của tụi mình cực kỳ hùng mạnh, nên phải bày thế trận chờ quân địch." Nói xong, Từ Lạc Dương lại chính nghĩa bày tỏ: *"Lát nữa lúc đánh bài, em muốn dựa vào thực lực của bản thân để thắng tiền, nên là, Trường An, anh tuyệt đối không được lén cho em ăn bài, cũng đừng cố ý thua em."*

Thích Trường An cong khóe miệng, tay rời khỏi vô lăng, nhẹ nhàng xoa tóc cậu: *"Được, Náo Náo cố lên."*

Từ Lạc Dương đã từng tới nhà Diệp Thiểm Thiểm mấy lần, nên cậu chịu trách nhiệm hướng dẫn chỉ đường, xe đến vùng ngoại thành, chạy trên đường cái tư nhân, cuối cùng dừng lại ở cổng.

Từ trên xe bước xuống, Từ Lạc Dương vừa liếc mắt đã nhìn thấy Diệp Thiểm Thiểm mặc một cái áo len dệt cổ chữ V lớn màu trắng, ngồi xổm trên sân cỏ, không biết đang làm gì. Cậu đi tới, hơi ngạc nhiên: *"Thiểm Thiểm ——"*

"Suyt ——!"

Từ Lạc Dương vội vàng bịt miệng mình lại, chớp chớp mắt, sau đó dùng khẩu hình hỏi: *"Anh đang làm gì vậy?"*

Diệp Thiểm Thiểm trong miệng ngậm một cái kẹo que, vẻ mặt nghiêm túc vẫy vẫy tay, đợi tới lúc Từ Lạc Dương ngồi xổm xuống bên cạnh mình, mới nhỏ giọng nói: *"Anh đang nhìn ốc sên đánh nhau!"*

Nói xong, còn từ trong túi mò ra một viên kẹo hoa quả chia cho Từ Lạc Dương.

??

Ốc sên… đánh nhau?

Từ Lạc Dương bày tỏ, cảnh tượng thần kì này tui cũng chưa thấy bao giờ! Thế là cậu nhận lấy kẹo, xé giấy gói ra ngậm vào miệng, cùng Diệp Thiểm Thiểm ngồi xổm song song, hết sức chuyên chú nhìn.

Một bên khác, Thích Trường An đang nói chuyện với Cung Việt. Đề tài của hai người vòng tới vòng lui đều quay quanh chuyện tài chính thương mại. Nói chuyện chưa được bao lâu, Cung Việt đã nhận ra, mặc dù Thích Trường An thiếu kinh nghiệm, nhưng hiểu biết, tư duy và năng lực phân tích đều cực kỳ xuất sắc, thậm chí còn vượt qua cả Thích Trường Ân – anh cả của anh.

Trước đây lúc ở chỗ của Thích Trường Ân, Thích Trường An đã từng nghe tới tên Cung Việt, lĩnh vực kinh doanh của hai nhà không giống nhau, nhưng có một số bộ phận trùng hợp, nên vẫn luôn duy trì chuyện hợp tác. Anh rất nhanh đã phát hiện, mặc dù Cung Việt ít nói, nhưng mỗi một câu đều đi thẳng vào điểm quan trọng, góc độ quan sát vấn đề cũng cực kỳ chuẩn xác, giúp anh thu hoạch được không ít.

Lúc này, bên cạnh vang lên hai tiếng ngạc nhiên thốt lên, lúc Thích Trường An và Cung Việt nói chuyện, đều dành ra một chút chú ý cho bên kia, thế là ngay lập tức nhìn sang. Sau đó bọn họ nhìn thấy Từ Lạc Dương và Diệp Thiểm Thiểm ngồi xổm trên sân cỏ, đồng thời lui về phía sau một chút, rồi lại đến gần một chút, nhỏ giọng nói với nhau gì đó, vẻ mặt rất hưng phấn.

Không đi qua thúc giục, Thích Trường An đứng tại chỗ, mặt mày giãn ra: *"Từ lúc nhận được điện thoại Lạc Dương đã bắt đầu hưng phấn."*

Giọng điệu Cung Việt cũng tự nhiên ôn hòa lại: *"Thiểm Thiểm cũng vậy."*

Cách chỗ bọn họ không xa, Từ Lạc Dương hơi kề sát vào, nhỏ giọng hỏi Diệp Thiểm Thiểm: *"Anh nghĩ bệ hạ nhà anh và Trường An đang nói chuyện gì?"*

Diệp Thiểm Thiểm gãi mái tóc hơi lộn xộn, chợt thay đổi giọng nói: *"Thích tiên sinh, xin chào, rất vui được gặp cậu."*

Từ Lạc Dương hiểu ngay, cũng cố ý thay đổi giọng nói: *"Cung tiên sinh, chào anh, ngưỡng mộ đã lâu."*

"Hôm nay thời tiết không tệ."

"Đúng vậy, dự báo thời tiết nói sắp mưa."

"Đúng vậy."

"Ừm."

Đề tài nhanh chóng kết thúc, Từ Lạc Dương và Diệp Thiểm Thiểm liếc mắt nhìn nhau, trực tiếp cười đến mức không dừng được.

Năm phút sau, bốn người đi về phía nhà kính, quản gia Hoắc Khắc đã bày bàn mạt chược ở trong đó.

Từ Lạc Dương thở dài: *"Em vừa tính, đã gần nửa năm em không đánh mạt chược rồi!"*

"Thảm vậy luôn?" Diệp Thiểm Thiểm suy nghĩ một lát rồi nói: *"Nhưng mà lịch trình của cậu đúng là rất kín, bảng lịch trình anh Trịnh đưa cho cậu, mỗi lần đều xếp đầy luôn."*

Từ Lạc Dương nhớ đến bảng lịch trình gần như trống không của Diệp Thiểm Thiểm —— thôi bỏ đi, không so sánh thì sẽ không tổn thương!

Cậu đổi đề tài: *"Năm nay anh có định nhận phim không?"*

Diệp Thiểm Thiểm hơn nửa năm quay một cái quảng cáo, rồi lại cùng giáo viên của cậu ta tới rừng mưa nhiệt đới ở Nam Mĩ ở lại hai tháng, nghiên cứu sự di chuyển và sinh sôi của loài chim sắp bị tuyệt chủng, nhân tiện còn quay phim tài liệu, đã biên tập và phát hành.

Nghe Từ Lạc Dương hỏi đến chuyện này, Diệp Thiểm Thiểm hơi xoắn xuýt: *"Nửa cuối năm anh sẽ không chạy ra bên ngoài, nhưng vẫn chưa nhìn thấy vai diễn mà mình thích. Lúc cậu nhận kịch bản tiện thể xem giúp anh nha? Nếu có kịch bản nào tốt, thì tụi mình cùng quay?"*

"Được!" Từ Lạc Dương trả lời.

"Đúng rồi, bao giờ hai người kết hôn?"

Nghe thấy câu này, Từ Lạc Dương suýt chút nữa chân trái vấp chân phải, vành tai cậu hơi đỏ lên, giọng cũng nhỏ: *"Kết hôn gì?"*

"*Cậu và Thích Trường An đó, cầu hôn thành công rồi, tiếp theo chính là kết hôn!"* Diệp Thiểm Thiểm hơi khó hiểu: *"Chẳng nhẽ không phải theo trình tự này hả?"*

"Đúng là trình tự này, chỉ là tui hồi hộp thôi!" Từ Lạc Dương xua xua tay, thấp giọng nói: *"Đợi tới lúc quyết định rồi sẽ thông báo cho anh."*

"Ừa, đúng rồi, cậu xem fancam concert ở trên weibo chưa? Có phải độ HD rất cao không? Ánh sáng và góc độ có phải cũng rất tốt không, cảnh tượng cực kỳ duy mỹ đúng không?"

Từ Lạc Dương lập tức phản ứng lại: *"Những video đó là do anh quay hả?"*

"Đúng rồi, chính là anh!" Nói xong, Diệp Thiểm Thiểm chớp chớp mắt, giơ bàn tay qua: *"Fan Cổ Thành, tìm hiểu chút nha!"*

Từ Lạc Dương bật cười, bắt tay cậu ta: *"Cảm ơn."*

Chẳng bao lâu sau, bốn người đã đứng bên cạnh bàn mạt chược, sau khi đã quyết định xong vị trí, Từ Lạc Dương ngồi trên ghế, xắn ống tay áo: *"Thiểm Thiểm, anh đừng nhường, tui muốn dựa vào bản lĩnh thật sự để thắng anh!"*

Diệp Thiểm Thiểm hất hất cằm: *"Được, tới chiến đê!"*

Hai phút sau, Từ Lạc Dương nhìn bài trước mặt mình, do dự một lúc, bèn đầy tự tin đánh ra một quân: *"3*

vạn!"

"Anh hồ rồi! Cùng một màu! Trả tiền đê!"

"Hồ rồi."

"Anh cũng… hồ rồi."

"…" Từ Lạc Dương trợn mắt, cảm thấy mình bị tổn thương: *"Đậu móa, không phải chứ? Vẫn còn thao tác như dzị nữa hả?"*

"Trả tiền trả tiền!" Diệp Thiểm Thiểm mỉm cười rực rỡ: *"Cơ mà Lạc Dương, cậu gà mờ quá đi, Thích tiên sinh nhà cậu cho cậu ăn bài miết kìa!"*

Từ Lạc Dương tỏ vẻ mờ mịt: *"Hả? Sao tui không phát hiện ra?"*

Nhưng liếc nhìn Thích Trường An ở bên cạnh, Từ Lạc Dương cảm thấy mình lại đầy máu để sống lại: *"Tiếp đi tiếp đi, ván tiếp theo tui chắc chắn sẽ thắng!"*

Cơ mà rất nhanh, lúc đánh ván thứ hai, Từ Lạc Dương bị đá ra khỏi cuộc chiến rất sớm, sau đó cậu liền phát hiện, ba đại thần trên chiếu bài cũng bắt đầu bày kỹ năng rồi.

Cậu cầm lấy một cục xí ngầu ngắm nghía, hóng hớt một lúc, lại nhận ra mình hoàn toàn xem không hiểu nước cờ của ba người này!

Cái này cũng ngược quá rồi đó!

Thế là, Từ Lạc Dương vô công rồi nghề đi xem hoa được trồng trong nhà kính, vừa ngây người vừa nhớ lại, Thích Trường An học kinh doanh ở đại học Westminster, logic và toán học đều cực kỳ giỏi. Cung Việt hình như cũng vậy, Từ Lạc Dương nhớ Diệp Thiểm Thiểm từng kể, trên một số môn học, ví dụ như tài chính toán học, Cung Việt còn có thể phê chữa bài thi và giảng đề cho cậu ta nữa.

Còn Diệp Thiểm Thiểm, anh ta không phải người, không cần bình luận.

Nên là xem ra, một bàn này, hình như chỉ có mình ngốc nhất?

Chân tướng sự thật khó mà đối mặt!

Ván thứ hai đánh hết mười mấy phút, mỗi một bài tẩy được đánh ra, hình như đều mang theo sát khí! Sau

khi trải qua một trận gió tanh mưa máu, Thích Trường An thắng, anh tiện tay đưa thẻ đánh bạc thắng được cho Từ Lạc Dương đã thua hết thẻ đánh bạc.

Từ Lạc Dương xua tay: *"Em muốn tự thắng!"*

"Vậy có thể tạm thời bảo quản giúp anh được không?"

"Đương nhiên là được!"

Nhìn con dấu ghi trên thẻ, Từ Lạc Dương lần thứ hai phát hiện một sự thật cực kỳ thê lương —— một bàn bốn người này, hình như chỉ có tui nghèo nhất!

Lĩnh ngộ đau thương biết bao!

Tiếp theo đó, Từ Lạc Dương thua liền sáu ván, thua đến mức cậu nghi ngờ cuộc đời, giấy nợ bị viết cả một xấp. Cậu sáp lại gần hỏi Thích Trường An, chau mày: *"Trường An, anh cho em ăn bài hả?"*

Thích Trường An gật đầu: *"Mỗi một ván anh đều rất cố gắng."*

"Vậy mà em chẳng cảm nhận được chút nào luôn!"

Thích Trường An an ủi vò vò tóc cậu: *"Có lẽ là do anh làm không quá rõ ràng."*

Một bên khác, Diệp Thiểm Thiểm nằm nhoài bên cạnh Cung Việt: *"Anh, sờ sờ đầu?"* Nhìn thấy Từ Lạc Dương chiếm được tuyệt chiêu sờ đầu, cậu ta tỏ vẻ rất hâm mộ!

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

Tui hình như bị giết… đến không còn một manh giáp QAQ

95. Chương 95: Phiên Ngoại Ba

Mặc dù thua rất thảm, nhưng Từ Lạc Dương rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm lý của mình, quyết định bung lụa —— đánh lung tung, sâu sắc quán triệt việc ra bài không như bình thường. Không ngờ đánh lung tung lại có hiệu quả, đến trước giờ cơm tối, cậu còn thắng được hai ván, trả được mấy tờ giấy nợ.

Nhất thời, lòng tự tin của Từ Lạc Dương lại quay về, cậu nghiêm túc sờ bài, mới vừa dọn xong bài, lại ngạc nhiên nhận ra, hồ rồi kìa.

"Thiên hồ!" Cậu mặt mày hớn hở: *"Hoàn toàn tiêu diệt khả năng thua! Nghe nói tỷ lệ thiên hồ là 1/300000, sau này hãy gọi tui là cá chép KOI!"*

Cùng lúc đó, phía dưới bàn cờ, Từ Lạc Dương lặng lẽ giơ tay kéo tay Thích Trường An, chuẩn xác kéo một cái, còn bí mật chớp chớp mắt mấy cái với đối phương.

Thích Trường An nuông chiều liếc mắt nhìn cậu, để mặc cậu ở dưới bàn câu lấy ngón tay mình. Thế là về sau, cả ván Thích Trường An đều chỉ dùng tay trái cầm bài để đánh.

Diệp Thiểm Thiểm vừa liếc mắt đã nhận ra tư thế của hai người đối diện hơi sai sai, cậu tỏ vẻ nghi ngờ —— đây là tư thế chơi mạt chược mới hả ta? Chẳng lẽ có thể tăng tỷ lệ thắng bài?

Sau khi ăn xong cơm tối, Từ Lạc Dương được Diệp Thiểm Thiểm dẫn tới một đầu khác của nhà kính, cùng đi xem cải thìa bản 6.0 mới gây trồng, còn Thích Trường An và Cung Việt cùng nhau tản bộ trên sân cỏ ở bên ngoài nhà kính.

Nhưng đợi tới lúc quay về, Thích Trường An bèn nhận ra, sau khi Từ Lạc Dương ra khỏi nhà kính, liền mất hồn mất vía.

"Náo Náo, có chuyện gì hả?"

Mấy giây sau, Từ Lạc Dương mới phản ứng lại: *"Không có gì, chỉ là,"* ánh mắt cậu hơi hoảng hốt: *"Đại khái là, thế giới quan của em bị tấn công dữ dội!"*

Nói xong, cậu ngồi trên ghế phụ suy sụp, tay kéo dây an toàn: *"Em thật sự muốn tiêu hóa trước đã…"*

Mãi cho đến khi về nhà tắm rửa sạch sẽ, sấy khô tóc, Từ Lạc Dương mới kéo Thích Trường An nói về hành trình tâm lý của mình.

"Thiểm Thiểm dẫn em tới nhà kính xem bản cải thìa 6.0 nâng cấp của ảnh, rồi chẳng bao lâu sau, đề tài tám nhảm của tụi em lại bị bẻ lái."

Cậu nhíu nhíu mày, phát hiện không nên bắt đầu tự thuật ở đây, cậu bèn thay đổi mở bài khác:

"Đại khái là vào mấy năm trước, là lúc em đang quay Sơn hà y cựu ấy, em đóng vai một thái tử chăm lo việc nước, chấn chỉnh lại non sông, Thiểm Thiểm diễn em trai của em. Khi đó là mùa đông, lúc đang quay phim thì xảy ra sự cố. Thiểm Thiểm bị người khác ám hại, sau khi rơi xuống nước thì bị hôn mê, em và vệ sĩ của ảnh cùng nhau cứu ảnh lên."

Lắc lắc đầu, Từ Lạc Dương rất phiền não: *"Đây không phải là trọng điểm, đây chỉ là tóm tắt thôi! Trọng điểm là, sau khi em cùng đưa ảnh tới bệnh viện, Cung Việt không tìm bác sĩ cho ảnh, nhưng mà thần kì là, mới qua có mấy tiếng, một cái sẹo rất sâu trên lòng bàn tay Thiểm Thiểm,"*

Từ Lạc Dương duỗi bàn tay của mình ra, vẽ vẽ trên lòng bàn tay: *"Đại khái là dài như vầy lớn như vầy, đã khỏi hẳn, chỉ có thể nhìn thấy dấu vết rất nhạt, mấy tiếng sau, ngay cả vệt trắng cũng chả nhìn thấy nữa!"*

Thích Trường An gật đầu: *"Sau đó thì sao?"*

"Sau đó em bèn nghĩ ảnh là Vampire."

"…."

Nhìn rõ vẻ mặt nín cười của Thích Trường An, Từ Lạc Dương tỏ vẻ mình rất rầu, rồi lại giải thích: *"Em có rất nhiều lý do cho cái kết luận này!"*

Cậu bắt đầu liệt kê: *"Thiểm Thiểm có khứu giác cực kỳ tốt, phản ứng nhanh, thể lực cũng rất tốt. Không thích ăn tỏi, không thích những thứ làm bằng bạc, dậy sớm sẽ uể oải. Biết rất nhiều kĩ năng, hầu như cái gì cũng biết cả. Không có ba mẹ và người thân. Em quen ảnh lâu lắm rồi, nhưng mà chưa từng thấy ảnh bị bệnh."*

Cuối cùng, cậu nhấn mạnh: *"Cái gì ảnh cũng tò mò cả, trước đây cũng chưa từng gặp mấy thứ như kiến, ốc sên, chim nhỏ, hoa dại, nên em nghĩ, chắc là vì ảnh luôn ở trong pháo đài của Vampire, chưa từng gặp côn trùng và động vật nhỏ, nên là rất bình thường!"*

Thích Trường An thu lại biểu cảm, giọng điệu rất bình tĩnh: *"Vậy nên lúc anh mới quen biết em, cùng em sống ở trấn Tần Lí, em mới nói, anh và Diệp Thiểm Thiểm chắc sẽ có nhiều đề tài chung hả?"*

"Đúng vậy." Ngã vào trên sô pha, Từ Lạc Dương kêu lên một tiếng đau xót: *"Anh không biết lúc đó em xoắn xuýt biết bao nhiêu đâu! Em lo hai người ở trong chủng tộc yêu quái khác nhau, sẽ có mâu thuẫn. Hồi đó buổi đêm em nằm mơ, đều mơ thấy hai người ở hai phe phái khác nhau, một lời không hợp bèn triển khai loại sức mạnh không phải của loài người, đánh nhau đến đất trời mù mịt!"*

Thích Trường An bị chọc cười, anh cúi người hôn lên khóe môi Từ Lạc Dương: *"Náo Náo, làm khó em rồi."*

"Đúng đó." Từ Lạc Dương gật đầu, cậu trở mình, đưa lưng về phía anh, uể oải nói: *"Kết quả hôm nay em hỏi Thiểm Thiểm, huyết tộc đều thích ăn cải thìa như vậy sao? Nhiều giống thế."*

Nhạy bén nhận ra Thích Trường An đang cười, tai Từ Lạc Dương đỏ lên, cậu trở mình ngồi dậy, một hơi nói tiếp: *"Không ngờ ảnh hoàn toàn không phải Vampire, mà chỉ vì nguyên nhân sức khỏe, sức bình phục rất mạnh mẽ."*

Nói xong, cậu lại sâu sắc thở dài: *"Thế giới quan của em, ầm ầm đổ nát!"* Tiếp đó vẻ mặt lại hơi hoảng hốt: *"Xong rồi, em chắc chắn sẽ vì chuyện này mà bị ảnh cười nhạo cả đời…."*

Ủ rũ hết một ngày hai đêm, Từ Lạc Dương mới một lần nữa lên tinh thần, buổi sáng ngày 10, lúc cậu kéo vali tới sân bay, lập tức bị phóng viên và fan vây chặt đến mức kiến chui không lọt. May mà chuẩn bị rất đầy đủ, tám vệ sĩ bảo vệ cậu ở chính giữa.

"Sau khi bày tỏ ở concert, đây là lần đầu tiên Từ Lạc Dương cậu lộ diện công khai, xin hỏi cậu có gì muốn nói không?"

"Tôi là phóng viên của Triêu Dương Ent, Lạc Dương, cậu và Thích tiên sinh hẹn hò được bao lâu rồi? Hai người tại sao lại quen biết nhau? Có thể tiết lộ một chút không?"

"Xin hỏi bày tỏ ở concert, cậu có nghĩ tới ảnh hưởng về sau không? Có nguy cơ quan hệ xã hội nào không?"

Từ Lạc Dương mặc đồ của Stu, khiêm tốn đè mũ của mình xuống, lúc này, cậu chợt nhìn thấy bên cạnh có một fan, đang cầm trong tay một tấm poster và bút. Cậu dừng lại, cách vệ sĩ nhận lấy poster, nhìn rất tỉ mỉ —— là một bức vẽ bằng tay, trên đó là cảnh tượng cậu và Thích Trường An mặc âu phục, đứng trên sân cỏ kết hôn, vẽ cực kỳ chân thực.

Nhanh chóng ký tên mình vào góc phải bên dưới, Từ Lạc Dương cười nói: *"Tranh vẽ rất đẹp, đặc biệt là vẽ tui rất đẹp trai!"* Đậy nắp bút lại, cậu còn nói: *"Đợi tới lúc thật sự công bố, có thể cầm tới tìm tui ký tên."*

Nói xong, cậu một lần nữa đeo kính lên —— vụng trộm tú ân ái, vui quá đi!

Chẳng bao lâu sau, poster có chữ ký của cậu và câu nói này, đã được fan loan truyền cho nhau.

"—— Xin cậu nhanh kết hôn đi! A a a a a! Cậu đang ám chỉ cậu định tổ chức hôn lễ ở bãi cỏ à! Gấp rút muốn đi tiền mừng!"

"—— Cp tui ship thật sự mỗi ngày đều phát bánh kẹo cưới! Chịu không nổi chịu không nổi, đường máu tăng cao rồi! Nhưng mà ngọt lắm luôn! Cổ Thành bùng nổ!"

"—— Tui sát lại tú ân ái rồi! Ai tới canh chừng đi?? Sau concert bạn trai, quả thực càng không thể cứu vãn! Dáng vẻ cực kỳ kiêu ngạo ha!"

Ngồi lướt bình luận, nhân lúc máy bay vẫn chưa cất cánh, Từ Lạc Dương dùng tốc độ tay rất nhanh post một cái weibo, Trịnh Đông nhìn thấy cái weibo này, nặn nặn mi tâm, tỏ vẻ ghét bỏ nhìn Từ Lạc Dương ở bên cạnh: *"Dáng vẻ kiêu ngạo của cậu đúng là rất càn quấy!"*

Rất nhanh, Thích Trường An đã share lại cái weibo này.

"Thích Trường An: Anh. //@Từ Lạc Dương: Ai là người nuông chiều Từ Lạc Dương như thế, không có chuyện gì cũng tú ân ái? [khinh bỉ]"

Tâm tình nhỏ của Từ Náo Náo:

QAQ Thế giới quan của tui, tan tành!

96. Chương 96: Phiên Ngoại Bốn

Lướt tới weibo này, Từ Lạc Dương rất nhanh đã để lại comment ở phía dưới: *"Thích tiên sinh, anh thật sự rất càn quấy!"* Sau khi ấn gửi đi, cậu bèn tắt điện thoại.

Đợi tới lúc xuống máy bay, sau khi mở máy, Từ Lạc Dương trước tiên gọi điện thoại cho Thích Trường An báo mình đã tiếp đất an toàn, xem xong tin nhắn trả lời của đối phương, cậu lại không nhịn được lên lướt bình luận trên weibo. Kết quả phát hiện phía dưới cái comment mình để lại trước đó, đã có mấy vạn bình luận reply.

"—— Ấu tui thật sự muốn từ fan biến thành anti rồi! Ngày nào cũng ăn kẹo như thế này, thật sự sẽ mập! Sẽ mập! Mập!"

"—— Thích tiên sinh là tổng tài bá đạo không cần giải thích! Được được được, là anh là anh chính là anh, anh cứ tiếp tục anh cố lên nha! Với cả, tui vừa xem lại! Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, mà số người Thích tiên sinh follow cũng chỉ có một mình Từ Lạc Dương! Toàn bộ weibo đều là share lại của Từ Lạc Dương, không có ngoại lệ! Loại style 'Em là duy nhất của anh' này, thật sự ngọt đến mức hôn mê luôn!"

"—— Là một cẩu FA, rốt cục thì vì sao mỗi ngày tui đều chạy tới chỗ Cổ Thành ăn kẹo cưới vậy? Ăn thiệt là ngon! Cơ mà, xin… xin phải tiếp tục cố gắng!"

Mấy tháng tiếp theo, Từ Lạc Dương đúng là rất cố gắng, album Trường An không ngừng cập nhật biên bản lượng tiêu thụ mới, mà bài hát chủ đề Trường An cũng xếp đầu trên các bảng xếp hạng, từ giữa hè đến đầu mùa đông, vẫn yên ổn không bị đẩy xuống.

Ngày 11 tháng 11, sáng sớm, Từ Lạc Dương bèn update một tấm selfie mới ngủ dậy, còn kèm theo caption: *"Thật mong sau này sẽ có một người, mỗi sáng sớm có thể hôn đánh thức tui dậy, haiz, hy vọng xa vời của cẩu FA!"*

Một phút sau, Thích Trường An share và bình luận: *"Để anh tới hoàn thành hy vọng xa vời của em."*

Lập tức, fan đợi ở dưới weibo ồn ảo vỡ tổ

"—— Đốt đuốc tập hợp tiểu phân đội! Bà đây cảm thấy không khỏe! @Từ Lạc Dương, cậu nhanh tỉnh lại đi! Có cẩu FA nào như cậu không? Rốt cục cậu có hiểu lầm gì về thân phận của mình vậy?"

"—— Bất chợt lại học xong một kiểu tú ân ái của Cổ Thành rồi! Nhanh chóng ghi lại vào sổ!"

"—— Tưởng tượng một chút đến hình ảnh mỗi sáng sớm 'hôn đánh thức', kích thích mà lăn lộn ở trên giường! A a a a máu mũi của tui! Mau mang lên một phần táo đỏ bổ máu!"

Thế là rất nhanh, #Cổ_Thành_cp# lại mạnh mẽ đổ bộ lên bảng hotsearch lần nữa.

Từ Lạc Dương xem tin tức một lát, rồi vứt điện thoại qua một bên, cậu trở mình úp sấp lên người Thích Trường An, ngẩng lên cắn cằm đối phương: *"Thích tiên sinh, nghe nói anh đã quyết định tới hoàn thành hy vọng xa vời của em hả?"*

Thích Trường An ôm lấy eo Từ Lạc Dương, giọng lúc mới ngủ dậy hơi khàn: *"Ừm, em đồng ý không?"*

Đương nhiên là đồng ý rồi!

Bị âm cuối này câu dẫn, trong lòng Từ Lạc Dương run lên, cậu nằm lại trên giường, vội vàng nhắm mắt lại. Thích Trường An rất nhanh đã hiểu ý cậu, khóe miệng anh nổi lên ý cười, trực tiếp cúi người, hôn lên môi Từ Lạc Dương. Mười mấy giây sau, Từ Lạc Dương giả vờ mình mới thức dậy, chậm rãi mở mắt ra, đuôi mắt cong lên xuất hiện một chút ý cười: *"Anh Trường An, chào buổi sáng!"*

"Náo Náo, chào buổi sáng!"

Không còn nhiều thời gian để ở trên giường ngẩn người, Từ Lạc Dương xỏ dép lê chạy vào phòng tắm của khách sạn để tắm rửa, chưa tới mười phút, đã vội vàng đội một đầu tóc ướt sũng chạy ra: *"Trường An, hôm qua anh Trịnh bảo em mấy giờ xuống lầu vậy?"*

Thích Trường An đã dậy, cầm khăn mặt bằng nhung đi tới, cẩn thận giúp cậu lau tóc: *"Chín rưỡi, hai cuộc hẹn phỏng vấn, cuộc hẹn với tạp chí, một cuộc hẹn với đài truyền hình."*

Anh nói rất tỉ mỉ: *"Giờ hẹn với đạo diễn Mạnh Hoa Chương là mười rưỡi, có một chương trình phỏng vấn với đài truyền hình của nước E. Đừng gấp, giờ mới chín giờ, không đến muộn đâu."*

Từ Lạc Dương gật đầu, lần này cậu là nam chính, cùng đạo diễn Mạnh đại diện cho đoàn phim Nghịch chuyển thời không tới Silesia tham gia lễ trao giải Kim Đằng. Thích Trường An đến cùng cậu, hai người chiều qua mới vào khách sạn ở.

Thay quần áo, tùy tiện chỉnh lại tóc, Từ Lạc Dương bèn đi tới cửa. Đi được hai bước lại nghĩ tới cái gì đó, quay đầu lại hỏi: *"Lần nay anh thật sự không phải khách mời trao giải hả?"*

"Không phải." Thích Trường An mỉm cười hôn lên trán cậu: *"Đi đi, anh sẽ ở dưới khán đài nhìn em."*

Từ Lạc Dương vốn hơi căng thẳng, nghe anh nói như vậy, tim lại đập nhanh hơn: *"Có giành được giải hay không còn chưa chắc chắn, nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, em cũng sẽ tiếp tục cố gắng!"* Nói xong, cậu ngẩng đầu hôn lên khóe môi nhợt nhạt của Thích Trường An, rồi mới ra khỏi cửa.

Cả một ngày đều là rối loạn, ở Silesia trời tối rất sớm, mới sáu giờ, màn trời đã hoàn toàn tối lại. Từ Lạc Dương ngồi trong xe Limousine, nhìn ánh đèn hơi chói mắt bên ngoài cửa sổ, theo bản năng chỉnh lại cà vạt của mình.

Mạnh Hoa Chương ngồi đối diện cậu, mặc một bộ Tuxedo màu đen, cực kỳ có tinh thần. Ông nhìn Từ Lạc Dương mỉm cười nói: *"Căng thẳng lắm hả?"*

"Vâng, căng thẳng lắm." Từ Lạc Dương thẳng thắn gật đầu: *"Trước kia cháu chưa từng nghĩ tới, bản thân mình có ngày sẽ được đề cử ở giải Kim Đằng."*

Dù sao thì, so với giải Bạch Ngân, sức nặng của giải Kim Đằng chỉ hơn chứ không kém, đứng thứ nhất trong ba lễ trao giải lớn nhất thế giới.

Mạnh Hoa Chương bật cười: *"Lúc tôi còn trẻ, lần đầu tiên giành được giải Kim Đằng, cũng cảm thấy khó mà tin nổi, lúc nào cũng cảm thấy mình đang nằm mơ."* Nói xong, ông nhìn về lối vào thảm đỏ cách đó không xa, nụ cười bên khóe môi càng thêm sâu: *"Nhưng về sau tôi đã bình tĩnh lại, bởi vì những năm này tôi quay phim, đã giảnh được ba giải Kim Đằng, ba giải Bạch Ngân."*

Nói xong, ông quay về phía Từ Lạc Dương chớp chớp mắt: "Cậu cứ nghĩ, sau này cậu cũng sẽ đạt được cúp ở những giải thưởng lớn, lại nhìn lại giải Kim Đằng trước mắt này, có phải cảm thấy chả có gì phải hồi hộp nữa đúng không?"

Mấy phút sau, Từ Lạc Dương và Mạnh Hoa Chương cùng bước lên thảm đỏ. Gió đêm rất lạnh, thổi đến mức khiến cho nụ cười của người ta cũng trở nên cứng ngắc, lần này Từ Lạc Dương không dám dán miếng dán giữ ấm ở trên eo, nên chỉ có thể dựa vào ý chí để chống lạnh.

Cuối cùng đi vào hội trường, tay chân Từ Lạc Dương mới chậm rãi khôi phục cảm giác. Ngồi vào vị trí, cậu lập tức gửi tin nhắn cho Thích Trường An:*"Trường An, anh nhìn thấy em không? Em ở giữa hàng thứ hai."*

Thích Trường An trả lời rất nhanh: *"Anh ở sau lưng em, nhìn về bên phải đi."*

Từ Lạc Dương vội vàng xoay người, bèn nhìn thấy Thích Trường An cách cậu ba hàng chỗ ngồi, đang mỉm cười với cậu. Theo bản năng, trái tim đang thấp thỏm của Từ Lạc Dương liền bình ổn lại.

Mạnh Hoa Chương nhìn thấy vẻ mặt đang kéo căng của cậu hơi thả lỏng, cười nói: *"Quả nhiên Trường An có hiệu quả."*

Từ Lạc Dương gật đầu, trịnh trọng trả lời: *"Đúng vậy, ảnh chính là thần dược của cháu."*

Nhưng thần dược cũng có lúc có hiệu quả không tốt, lúc khách mời trao giải xuất hiện ở giữa sân khấu bắt đầu đọc danh sách đề cử, Từ Lạc Dương có cảm giác trái tim của mình đều sắp nhảy ra ngoài. Cậu theo bản năng sờ sờ nhẫn trên tay mình, tập trung sự chú ý.

Mỗi một giây đều bị kéo dài cực kỳ lâu, nhưng hình như lại trôi qua cực kỳ nhanh, lúc Từ Lạc Dương nghe trên sân khấu vang lên *"Liên hoan phim Silesia lần thứ 79, người đoạt giải nam chính xuất sắc nhất là —— Từ Lạc Dương, Nghịch chuyển thời không "*, cây cung kéo căng trong lòng cậu lập tức buông lỏng.

Theo bản năng, Từ Lạc Dương quay đầu lại, liền đối diện với tầm mắt Thích Trường An đang nhìn qua. Cậu không nhịn được mà mỉm cười với đối phương, sau khi nhìn thấy người kia cũng cười lại, cậu mới ngoảnh đầu ngồi yên lại.

Đứng lên, Từ Lạc Dương ôm Mạnh Hoa Chương, bắt tay với các đạo diễn và diễn viên ở bên cạnh, rồi mới từng bước từng bước lên sân khấu trao giải.

Người trao giải thưởng cho cậu là một bậc thầy điện ảnh cấp thế giới có mái tóc hoa râm. Từ Lạc Dương kính cẩn cúi người nhận lấy cúp Kim Đằng nặng trịch trong tay đối phương.

Nhìn vòng dây vàng quấn quanh chỗ ngồi dự thưởng, Từ Lạc Dương đứng sau giá micro, mặt nhìn về phía khán giả. Tim cậu sau khi đập nhanh tới đỉnh điểm, đã từ từ bình tĩnh lại.

"Tôi rất vui vì có thể nhận được giải thưởng này," cậu đứng dưới ánh đèn, ý cười trong mắt tràn ra, giống như mặt hồ trong trẻo.

"Lúc tôi bắt đầu hiểu chuyện, thì đã ở trường quay xem người khác đóng phim, khi đó tôi đã nghĩ, lớn lên tôi cũng muốn làm một diễn viên. Về sau, gặp rất nhiều chuyện, nhưng tôi vui mừng vì bản thân mình vẫn luôn cố gắng, vẫn luôn không từ bỏ. Tôi yêu nghề diễn viên này, đồng thời, vẫn sẽ tiếp tục yêu nó. Cảm ơn."

Sau khi nói xong, ở trong tiếng vỗ tay và tiếng reo hò như sấm động, ở dưới ánh đèn lấp lánh, Từ Lạc Dương nhìn về phía Thích Trường An, tay phải giơ cúp Kim Đằng lên, khẽ hôn lên chiếc nhẫn trên ngón áp út của tay trái, mỉm cười rực rỡ.

————————————

Thế là bộ truyện edit gần một năm cũng hoàn rồi, hẹn gặp lại các bạn ở bộ sau (chưa biết bao giờ =))

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nghe-noi-moi-ngay-deu-phat-keo